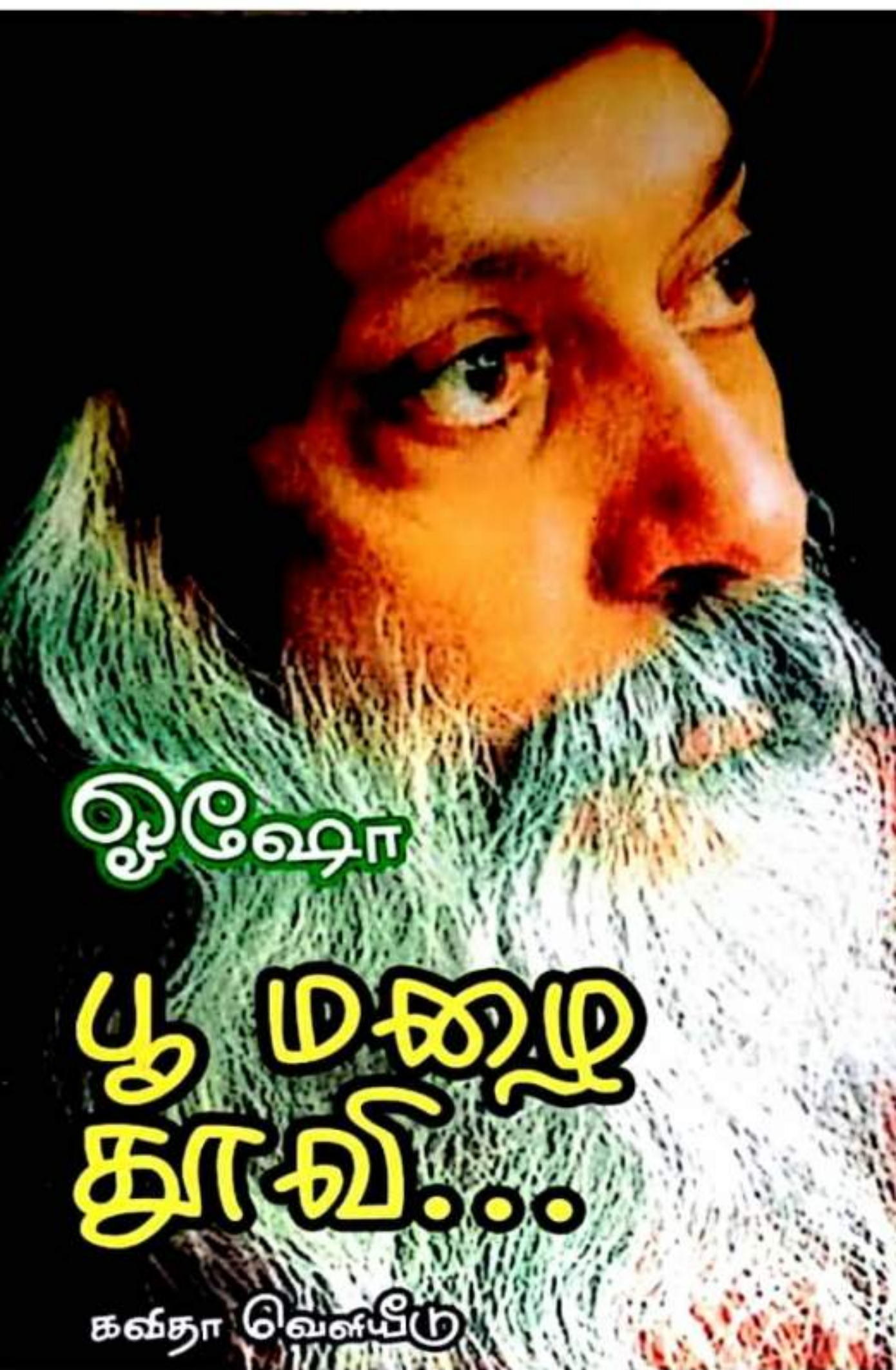




ஜே.ஜே.

பு மகாநா
தூசி...

கந்தா வெளியீடு

பூ மழை தூள்...

ஓஷோ

ஜென் கதைகள்
மீதான சொற்பொழிவுகள்

தமிழாக்கம்:
சுவாமி சியாமானந்த்



கவிதா பப்ளிகேஷன்

8, மாசிலாமணி தெரு,
பாண்டி பஜார்,
தியாகராய நகர்,
சென்னை - 600 017.

☎ 044-4216 1657
☎ +91-7402222787
✉ kavitha_publication@yahoo.com
✉ kavithapublication@gmail.com
🌐 www.kavithapublication.in

பொருளடக்கம்

பக்கம்

1. பூ மழை 5
2. கர்வமிக்க மாணவன் 44
3. கட்டுக் கடங்கா மன நிலை 86
4. பாதை எது? 133
5. அவர் இறந்து விட்டாரா? 178
6. வில் வித்தை கலை 224
7. கோயில் தீ 261
8. டோஜானின் ஐந்து பவுண்டுகள் 305
9. செவிடு, ஊமை, மற்றும் குருடு 341
10. இரண்டாகப் பார்த்தல் 394
11. மனமும் அல்ல, புத்தரும் அல்லர்,
உலகப் பொருள்களும் அல்ல 435



பு மழை தூவி...

ஒஷோ

1

பூ மழை

புத்தரின் சீடர்களில் ஒருவர் சுப்குதி. வெறுமை என்பதன் சக்தியை - அதாவது அக உண்மை மற்றும் புறஉண்மை ஆகியவற்றின் தொடர்பு தவிர இங்கு வேறு எதுவும் இல்லை என்னும் கண்ணோட்டத்தை புரிந்துகொள்பவராக அவர் இருந்தார்.

ஒரு நாள், அவர் ஒரு மரத்தின் அடியில் வெறுமையின் மிக உயர்ந்த நிலையில் உட்கார்ந்திருந்தபோது அவரைச் சுற்றிலும் பூக்கள் விழ ஆரம்பித்தன.

'வெறுமை மீதான உங்களது சொற்பொழிவுக்காக நாங்கள் உங்களை பாராட்டுகிறோம்' என்று கடவுள்கள் மெல்லிய குரலில் அவரிடம் கூறினர்.

'ஆனால் நான் வெறுமை பற்றி பேசவில்லையே,' என்றார் சுப்குதி.

'வெறுமை குறித்து நீங்களும் பேசவில்லை, நாங்களும் வெறுமை குறித்து கேட்கவில்லை' என்று கடவுள்கள் பதிலளித்தனர். 'இது தான் உண்மையான வெறுமை'.

அப்போது சுப்குதி மீது பூ மழை பொழிந்தது.

ஆம், இது நடக்கின்ற ஒன்றுதான், இது ஓர் உருவகம் அல்ல. இது ஓர் உண்மை. எனவே இந்தக் கதையை ஓர் உருவகமாக எடுத்துக் கொள்ளாதீர்கள். இது சொல்லுக்குச் சொல் உண்மையானது. ஏனெனில் ஒரே ஒரு தனிமனித ஆன்மா அதன் முடிவான நிலையை சாதிக்கும் போதும் கூட இந்த முழு இயற்கையும் மகிழ்ச்சியையும், பேரானந்தத்தையும், பரவசத்தையும் உணர்கிறது.

முழுமையின் ஒரு பகுதிதான் நாம், மேலும் இந்த முழுமையும் கூட உங்களில் இருந்து வேறுபட்டதல்ல, வேறுபட்டு இருக்க முடியாது. ஒரு தாய் ஒரு குழந்தை அதுவும் அவளது சொந்த குழந்தை மீது எப்படி பாராமுகத்தோடு இருக்க முடியும்? அது சாத்தியமில்லாதது. ஒரு குழந்தை வளரும்போது கூடவே அவனது தாயும் கூட வளர்கிறாள். ஒரு குழந்தை சந்தோஷமாக இருக்கும் போது அவளோடு தாயும் கூட சந்தோஷமாக இருக்கிறாள். குழந்தை துள்ளி ஆடும் போது அதன் தாய்க்குள்ளும் ஏதோ ஒன்று துள்ளி ஆடுகிறது. குழந்தை நோயுற்றால் தாயாரும் நோயுறுகிறாள். குழந்தை துன்பத்தை அனுபவிக்கும் போது தாயாரும் துன்பப்படுகிறாள். ஏனெனில் அவர்கள் இருவரும் இரண்டல்ல, அவர்கள் ஒருவரே. அவர்களின் இதயம் ஒத்திசைவோடு துடிக்கிறது.

இந்த முழு இயற்கையும் உங்களது தாய். இந்த முழு இயற்கை உங்களை கண்டு கொள்ளாமல் இருக்க முடியாது. இந்த உண்மை உங்களது உள்ளத்திற்குள் எந்த அளவுக்கு ஆழமாக ஊடுருவிச் செல்லமுடியுமோ அந்த அளவுக்கு ஊடுருவிச் செல்லட்டும். ஏனெனில் உங்களோடு இந்த முழுமையும் சந்தோஷத்தை உணர்கிறது என்கிற இந்த விழிப்புணர்வும் கூட உங்களை மாற்றமடையச் செய்துவிடும். அதன் பிறகு நீங்கள் அந்நியராக இருக்கமாட்டீர்கள். அதன் பிறகு இங்கே நீங்கள் ஓர் அயல்

நாட்டினராக இருக்க முடியாது. பிறகு நீங்கள் வீடற்ற ஒரு நாடோடியாக இருக்கமாட்டீர்கள். இதுதான் உங்களது வீடு. மேலும் இந்த முழுமை உங்களை வளர்க்கிறது, உங்கள் மீது அக்கறையோடு இருக்கிறது, உங்களை நேசிக்கிறது. ஆகவே யாராவது ஒருவர் ஒரு புத்தராக ஆகும்போது, யாராவது ஒருவர் முடிவான உச்சத்தை அடையும் போது, இந்த முழு இயற்கையும் நடனமாடுவதும், முழு இயற்கையும் பாடுவதும், முழு இயற்கையும் கொண்டாடுவதும் இயல்பானது தான். சொல்லுக்குச் சொல் இது உண்மையானது. இது ஓர் உருவகத் கதை அல்ல. இதை நினைவில் கொள்ளுங்கள் இல்லையெனில் நீங்கள் முழுக் கருத்தையும் தவற விட்டு விடுவீர்கள்.

பூக்கள் தூவும், மேலும் அதன் பின்னர் பூ மழையாய் அவை பெய்து கொண்டே இருக்கும் - அவை ஒரு போதும் நிற்பதில்லை.

புத்தர் மீது பெய்த பூ மழை இன்னமும் கூட பெய்து கொண்டுவான் இருக்கிறது. சுப்குதிக்காக பெய்த அந்த பூ மழை இன்னமும் கூட பெய்து கொண்டேதான் இருக்கிறது. உங்களால் அதை பார்க்க முடியாது. அதைப் பார்க்கும் திறன் உங்களுக்கு இல்லையே ஒழிய பூ மழை பெய்யாமல் இல்லை. இதுவரை புத்தராக ஆன எல்லாருக்கும், புத்தராக ஆகிக் கொண்டிருக்கிற அனைவர்க்கும், இன்னமும் எதிர்காலத்தில் புத்தராக ஆகப் போகின்ற எல்லாருக்கும் இந்த இயற்கை கொண்டாடிக் கொண்டுதான் இருக்கிறது. ஏனெனில் இயற்கைக்கு கடந்தகாலம், நிகழ்காலம், எதிர்காலம் என்பது இருப்பதில்லை. அது ஒரு தொடர்கதை. அது முடிவில்லாதது. இப்போது என்பது மட்டுமே உள்ளது. எல்லையற்ற இப்போது என்பது தான் உள்ளது.

பூ மழை இன்னமும் பெய்து கொண்டுதான் இருக்கிறது. ஆனால் அதை உங்களால் பார்க்க முடிவதில்லை. உங்களுக்காக அந்த பூ மழை பெய்யாத வரையில் உங்களால் அதைப் பார்க்க முடியாது; மேலும் உங்களுக்காக அந்த பூ மழை பெய்வதை நீங்கள் பார்த்த பின்னர், அந்த பூ மழையானது ஒவ்வொரு புத்தருக்கும், மெய்ஞ்ஞானம் பெற்ற ஒவ்வொரு குருவிற்காகவும் பெய்ததையும் நீங்கள் கண்டு கொள்வீர்கள்.

முதல் விஷயமாவது: உங்களுக்கு என்னவெல்லாம் நிகழ்கிறதோ அது குறித்து இயற்கை அக்கறையோடு இருக்கிறது. அந்த இறுதிநிலை உங்களுக்கும் கிட்ட வேண்டும் என்று இந்த இயற்கை இடைவிடாமல் பிரார்த்தனை செய்து கொண்டிருக்கிறது. உண்மையில் அந்த இறுதி நிலையை அடைவதற்கு இந்த முழுமையினால் நீட்டப்பட்ட கைகள் தான் நீங்களே தவிர வேறு எதுவும் அல்ல. நிலவைத் தொடுவதற்கு அந்த முழுமையில் இருந்து கிளம்பி வருகின்ற ஓர் அலை தான் நீங்கள். நீங்கள் ஒரு மலரின் மலர்ச்சியே தவிர வேறு எதுவும் அல்ல. அப்போதுதான் உங்கள் மூலமாக இந்த முழு இயற்கையும் நறுமணத்தால் நிரம்பி இருக்கும்.

நீங்கள், உங்களை கைவிட்டுவிட முடியுமெனில் இந்த காலைப் பொழுதிலேயே, இந்த நொடிப் பொழுதிலேயே அந்த பூக்கள் பூ மழை பொழியும். கடவுள்கள் எப்போதும் தயாராக இருக்கின்றனர், அவர்களின் கைகளில் எப்போதும் பூக்கள் நிறைந்து உள்ளது. கடவுள்கள் வெறுமனே கவனித்து கொண்டு காத்திருக்கிறார்கள். யாராவது ஒருவர் வெறுமையானவராக, ஒரு சுப்குதி போன்று ஆகிவிடும் போது, யாராவது ஒருவர் தான் இல்லாமல் வெறுமையாக ஆகிவிடும் போது, திடீரென்று பூக்கள் மழையாக பெய்ய ஆரம்பிக்கின்றன.

இது அடிப்படை உண்மைகளில் ஒன்றாகும். இது இல்லாமல் உங்களுக்கு திடநம்பிக்கை என்பது சாத்தியப்படாது; இது இல்லாமல் நீங்கள் உண்மையை அடைவதற்கு ஒரு போதும் சாத்தியம் கிடையாது. இந்த முழுமையானது உங்களுக்கு உதவி செய்யாத வரையில் நீங்கள் சென்றடைவதற்கான சாத்தியமில்லை. உங்களால் எப்படி சென்றடைய முடியும்? ஆனால், சாதாரணமாக நமது மனமானது இதற்கு நேர்எதிராக சிந்திக்கிறது. இந்த முழுமையை ஒரு நண்பனாக பார்க்காமல் நாம் அதை ஒரு பகைவன் போன்று நினைக்கிறோம். அதை நாம் ஒருபோதும் ஒரு தாயைப் போன்று நினைப்பதில்லை. ஏதோ இந்த முழுமையானது நம்மை அழிப்பதற்கு முயற்சிப்பது போன்று நாம் இந்த முழு இயற்கை பற்றி நினைக்கிறோம். மரணம் என்னும் வாசல் வழியாக நாம் இந்த இயற்கையை பார்க்கிறோமே தவிர ஜனனம் என்னும் வாசல் வழியாக நாம் இந்த முழு இயற்கையை பார்ப்பதில்லை.

இந்த முழு இயற்கையும் ஏதோ உங்களுக்கு எதிரானதாகவும், உங்களோடு சண்டையிடுவதாகவும், உங்களது குறிக்கோள்களையும், லட்சியங்களையும் அடைவதற்கு உங்களை அனுமதிப்பதில்லை என்றும், நிறைவடைந்தவராக இருக்க உங்களை அனுமதிப்பதில்லை என்றும் இந்த முழுமையை நாம் பார்க்கிறோம். எனவே நீங்கள் இடைவிடாமல் அதோடு போரிட்டுக் கொண்டு இருக்கிறீர்கள். நீங்கள் எவ்வளவு அதிகம் போராடுகிறீர்களோ அந்த அளவுக்கு உங்களது தவறான கருத்தானது உண்மை என்று நிரூபிக்கப்படுகிறது ஏனெனில் நீங்கள் போராடினால், உங்களது சொந்த போராட்டமானது இந்த முழுமையின் மூலம் மீண்டும் உங்கள் மீது பிரதிபலிக்கப்படுகிறது.

இந்த முழுமை உங்களுக்கு ஆதரவு அளிக்கிறது என்பதை நினைவில் கொள்ளுங்கள். நீங்கள் போரிட்டாலும் கூட இந்த முழுமை உங்களுக்கு ஆதரவு அளிக்கிறது. நீங்கள் தவறாக நடந்து கொண்டாலும் கூட அது உங்களுக்கு ஆதரவு அளிக்கிறது. இது நீங்கள் நன்றாக புரிந்து கொள்ள வேண்டிய இரண்டாவது உண்மை. நீங்கள் சரியாக புரிந்து கொள்ளாவிட்டால், இதற்கு மேல் தொடர்ந்து செல்வது உங்களுக்கு கடினமானதாக இருக்கும். நீங்கள் இந்த முழுமையை எதிர்த்து போரிட்டாலும் கூட இந்த முழுமை உங்களுக்கு ஆதரவு அளிக்கிறது. ஏனெனில் இந்த முழுமைக்கு உங்களுக்கு ஆதரவு அளிப்பதை தவிர வேறு எதையும் செய்ய முடியாது. நீங்கள் தவறாக சென்றாலும் கூட, இந்த முழுமை இயற்கை உங்களோடு நகர்கிறது. ஒரு குழந்தை தவறாக சென்றாலும் கூட அதன் தாய் இன்னமும் அதன் மீது அக்கறை செலுத்துவாள். ஒரு குழந்தை ஒரு திருடனாக மாறி அவன் நோயுற்றால், அதனது தாய் இன்னமும் அவன் மீது அக்கறை காட்டுவாள். அந்த குழந்தைக்கு அவளால் விஷம் கொடுக்க முடியாது. அந்த குழந்தை முற்றிலும் தவறாகி, தடம் மாறிப் போனாலும் கூட அந்த தாய் அவனுக்காக இன்னமும் பிரார்த்தனை செய்வாள். இயேசுவினுடைய இரண்டு சகோதரர்களின் கதையின் அர்த்தம் இது தான்.

அந்தக் கதையில் சகோதரர்களில் ஒருவன் வீட்டை விட்டு வெளியேறினான். மேலும் வெறியேறியது மட்டுமல்ல நேர் வழியிலிருந்து விலகிச் சென்றான். அவன் தனது தந்தையிடமிருந்து

பரம்பரை சொத்துக்களில் அவனது பங்கினை பெற்றுக் கொண்டு அதை வீணாக செலவழித்து விட்டு, ஒரு குடிகாரனாக, ஒரு குதாட்டக்காரனாக, ஒரு பிச்சைக்காரனாக ஆகிவிட்டான். அடுத்தவன் தந்தையோடு இருந்து விட்டான். வியாபாரத்திற்கு உதவினான். தோட்டத்திலும் பண்ணையிலும் வேலை செய்தான். சொத்துக்களை அதிகமாக்கினான். அவன் தனது தந்தைக்கு கீழ்ப்படிந்து நடந்து எல்லா விதத்திலும் உதவியும், சேவையும் செய்தான். அப்போது திடீரென்று ஒரு நாள் அவனது அடுத்த சகோதரன் பிச்சைக்காரன் ஆகிவிட்டான் என்ற செய்தி வந்தது. அவன் தெருக்களில் பிச்சை எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறான் என்ற செய்தியைக் கேட்டதும் அவனது தந்தையின் முழு இதயமும் வலியில் துடித்தது. தந்தையின் பிரார்த்தனைகள் எல்லாம் அந்த மகனுக்கானதாகவே இருந்தது. தந்தையானவர் அவரது அருகில் இருக்கின்ற ஒரு மகனை முற்றிலும் மறந்து விட்டார். வெகுதுரத்தில் இருந்த அந்த மகனைப்பற்றியே நினைத்துக் கொண்டிருந்தார். அவரது கனவுகளில் அவருடன் இருக்கின்ற மகன் வரவில்லை ஆனால் அடுத்த மகன் தான் வந்தான். எல்லா வழிகளிலும் நல்லவனாகவும், அவருக்காக வேலை செய்து கொண்டு அவருடன் நெருங்கி இருந்த அந்த மகன் கனவுகளில் வரவில்லை.

அதன் பின்னர் ஒரு நாள் அந்த பிச்சைக்கார மகன் திரும்பி வந்து விட்டதால் தந்தை ஒரு மிகப் பெரிய விருந்திற்கு ஏற்பாடு செய்தார். அவரது நல்ல மகன் வயல் வேலைகளை முடித்து விட்டு வீட்டிற்கு திரும்பி வந்து கொண்டிருந்த போது யாரோ ஒருவர், “உனது தந்தை செய்த அநியாயத்தை பார்! நீ அவர்மீது அன்பாக இருக்கின்றாய், அவர்மீது அக்கறை காட்டி அவருக்கு சேவை செய்கிறாய் மேலும் அவருடனே இருக்கிறாய், முற்றிலும் நல்லவனாகவும், நல்லொழுக்கத்துடனும், அவரது விருப்பத்திற்கு எதிராக ஒரு போதும் எதையும் செய்யாமலும் அவருடன் இருக்கிறாய், ஆனால் உனக்காக ஒருபோதும் எந்த ஒரு விருந்திற்கும் உனது தந்தை ஏற்பாடு செய்யவில்லை, வழிமாறி சென்ற உனது சகோதரனுக்காக நல்ல கொழுத்த ஆடு ஒன்று விருந்திற்காக வெட்டப்படுகிறது. அவன் ஒரு பிச்சைக்காரனாக வருகிறான் ஆனால் வீடு முழுவதும் கொண்டாட்டமாக இருக்கிறதே!” என்று கூறினார்.

அந்த நல்ல மகனின் மனம் காயப்பட்டது. உடனே அவன் கோபத்தோடு வீட்டிற்கு சென்றான். அவன் தனது தந்தையிடம், “நீங்கள் என்ன காரியம் செய்கிறீர்கள்? எனக்கு இதுபோன்று நீங்கள் ஒரு விருந்தும் கொடுக்கவில்லை ஆனால் நான் உங்களுக்கு சேவை செய்து வந்தேன். அந்த மகன் உங்களுக்கு என்ன செய்தான்? நமது சொத்தை எல்லாம் வீணாக்கி விட்டான். எல்லாவற்றையும் சூதாடிவிட்டான். இப்போது ஒரு பிச்சைக் காரனாக அவன் வீட்டிற்கு திரும்பி வருகிறான்!” என்று கேட்டான்.

அதற்கு அவனது தந்தை, “ஆம், நீ எனக்கு அருகில் இருந்தாலும், நீ மிகவும் நல்லவனாக இருந்ததாலும், நீ சந்தோஷமாக இருந்ததாலும், நான் உன்னைப்பற்றி கவலைப்பட வேண்டிய அவசியம் இல்லாமல் போயிற்று. ஆனால் வழி தவறிச் சென்ற அந்த மகனுக்காக, அவனைப் பின் தொடர்ந்து எனது பிரார்த்தனைகள் சென்றன, அவனைப் பின் தொடர்ந்து எனது பாசம் சென்றது.” என்று கூறினார்.

இயேசு இந்தக் கதையை மீண்டும் மீண்டும் தனது சீடர்களிடம் கூறினார். ஏனெனில் அவர் கூறியதைப் போல, கீடவுள் புனிதர்களை மறந்து விட முடியும், அவர் அவர்களை நினைவில் வைத்துக் கொள்ள வேண்டிய அவசியம் இல்லை, ஆனால் பாவினை கடவுளால் மறக்கமுடியாது.

அந்தக் கதையில் வருபவர் ஒரு தந்தையாக இருந்தாலும் கூட அவர் ஒரு தந்தை அல்லர், அவர் ஒரு தாய் என்று நான் கூறுகிறேன், ஏனெனில் ஒரு தந்தை என்பவர் தாயைப் போன்று இந்த அளவுக்கு ஆழ்ந்து கருத்துகளை கொண்டிருக்க மாட்டார். அதனால் தான் இந்துக்கள் கடவுளை தாய் என்று அழைக்கின்றனர். கடவுள் என்பவர் ஒரு தாயாக, தாய்மையோடு இருக்கிறார். மேலும் இயேசு இன்னும் ஒரு கதையையும் கூறுவார். ஆடு மேய்ப்பவன் ஒருவன் இருள் நிறைந்த இரவில் வீட்டிற்கு திரும்பி வந்து கொண்டிருந்தபோது அவனது ஆடுகளில் ஒன்று காணாமல் போய் விட்டது. அவன் எல்லா ஆடுகளையும் காட்டில் விட்டு விட்டு காணாமல் போன அந்த ஆட்டைத்தேடி போகிறான். காணாமல் போன ஆடு கண்டுபிடிக்கப்பட்டவுடன், அதை அவன் தனது தோள்களில் தூக்கிக்கொண்டு மகிழ்ச்சியோடு வீட்டிற்கு,

திரும்பி வருகிறான். ஏனெனில் காணாமல் போன ஒன்று கிடைத்த விட்டது என்று அவனுக்கு சந்தோஷம் ஏற்பட்டுவிட்டது. நாம் அனைவரும் காணாமல் போன ஆடுகள். காணாமல் போன ஓர் ஆடு திரும்ப கிடைக்கும் போது ஆடு மேய்ப்பவர் மகிழ்ச்சி அடைகிறார். அப்போது பூ மழை பொழிகிறது.

கீழை நாடுகளில், தேவதைகள், கடவுள்கள் என்பது மனிதர்கள் அல்லர். இயற்கை சக்திகள் தான் கடவுள்கள். இயற்கையில் உள்ள எல்லாவற்றிற்கும் வெறுமனே ஓர் இதயத்தை, ஓர் இதயத்துடிப்பை அது நம்மீது மேலும் அதிக அக்கறை காட்ட வேண்டும் என்பதற்காகவே இயற்கைக்கு தனி மனித உருவம் கொடுக்கப்பட்டது. எனவே தான் இந்துக்களும், பௌத்தர்களும் இயற்கை சக்திகளை எல்லாம் கடவுள்களாக மாற்றினார்கள். அவர்கள் செய்தது சரிதான்! சுப்குதி சூன்யத்தை அடைந்த போது கடவுள்கள் பூமாரி பொழிய ஆரம்பித்தனர்.

இயற்கை சக்திகளை கடவுள்கள் ஆக்கியதன் அர்த்தம் மிகவும் அழகானது. இந்துக்களுக்கும், பௌத்தர்களுக்கும் சூரியன் ஒரு கடவுள், ஆகாயம் ஒரு கடவுள்; ஒவ்வொரு மதத்திற்கும் அதற்கு சொந்தமான ஒரு கடவுள், ஒரு தேவதை உண்டு. காற்றும் கடவுள், இந்த மண்ணும் கடவுள். எல்லாவற்றிற்கும் இதயம் உண்டு - அது தான் அதன் அர்த்தம். இயற்கையில் உள்ள எல்லாம் உணர்கின்றன - அதுதான் அதன் அர்த்தம். எதுவும் உன்னிடம் பாராமுகமாக இல்லை என்பது தான் அதன் அர்த்தம். எனவே நீ ஞான நிலையை அடையும்போது எல்லாமே கொண்டாடுகிறது. அப்போது சூரியன் ஒரு வேறுபட்ட விதத்தில் தனது பிரகாசத்தை காட்டும்; அதன் தன்மை மாறிவிடும்.

அறியாமையில் இருப்பவர்களுக்கு எல்லாமே ஒரே மாதிரிதான் இருக்கும். அவர்களுக்கு பழைய மாதிரியே சூரியன் பிரகாசிப்பது போன்று தான் தெரியும். ஏனெனில் அதன் தன்மையில் ஏற்படுகின்ற மாற்றம் கண்களுக்கு புலப்படாது. எனவே வெறுமை நிலையை அடைந்தவர்களால் மட்டுமே அதை உணர முடியும். அது கண்ணுக்கு புலப்படும் பொருள் அல்ல, நான் எனும் தன் முனைப்பினால் அதை உணரமுடியாது; கண்ணுக்கு தெரிவது தான் தன்முனைப்பின் களமாகும். தன்முனைப்பு இல்லாத

போது மட்டுமே சூட்சுமத்தை உணர முடியும் ஏனெனில் 'நான்' என்பது உங்களிடம் இருந்தால் அதை நீங்கள் தவறவிடுகின்ற அளவுக்கு அது மிகவும் சூட்சுமமான ஒன்றாகும். அதைக் கலைப்பதற்கு உங்களது 'நான்' என்னும் இருப்பே போதுமானது.

ஒருவர் முழுமையான சூன்யநிலையை அடையும்போது சூரியனின் பிரகாசம் உடனடியாக மாறிவிடுகிறது. அதில் ஒரு வரவேற்பு கவிதையை அது கொண்டிருக்கும். அதன் கதகதப்பு வெறும் கதகதப்பாக மட்டுமே இல்லாமல் அது ஒரு நேசமானதாக, ஒரு நேசமான கதகதப்பாக ஆகிவிடும். காற்று கொஞ்சம் வேறுபட்டது; அது உங்களைச் சுற்றி கொஞ்சம் அதிகமாக வீசும், காற்றிற்கு ஏதோ கைகள் இருப்பதைப் போன்று அது உங்களை அதிக உணர்வோடு தொடும். அந்த தொடல் முற்றிலும் வேறுபட்டது; இப்போது தொடல் அதனைச் சுற்றி ஒரு வித புலன் இன்பத்தை கொண்டிருக்கும். மரங்கள் பூக்கும்; ஆனால் வழக்கமான விதத்தில் அல்ல. மரத்திலிருந்து பூக்கள் தாவிக்குதித்து வெளியே வருவது போன்று இப்போது மலர்கள் இருக்கும்.

புத்தர் காட்டு வழியாக செல்லும்போது, மரங்களில் மலர்கள் மலர்வதற்கான பருவகாலம் அப்போது இல்லையென்றாலும் கூட புத்தர் கடந்து செல்வதால் மரங்கள் பூக்க ஆரம்பிக்கும் என்று சொல்லப்படுவதுண்டு. அது அப்படித்தான் இருந்தாக வேண்டும்! ஒரு புத்தரை அடையாளம் கண்டு கொள்வதில் மனிதன் வேண்டுமானால் தவறு செய்ய முடியும், ஆனால் மரங்கள் எப்படி தவறு செய்யும்? மனிதனிடம் மனம் என்று ஒன்று உள்ளது எனவே அந்த மனம் புத்தரை அடையாளம் காண்பதை தவற விடலாம்; ஆனால் மரங்கள் எப்படி அதை தவறவிட்டு விட முடியும். மரங்களிடம் மனம் என்பது இல்லை எனவே காட்டினுள் ஒரு புத்தர் நடந்து செல்லும் போது அவை மலர ஆரம்பிக்கின்றன. அது இயற்கையானது. அது அப்படித்தான் இருந்தாக வேண்டும்! அது ஓர் அற்புதம் அல்ல. ஆனால் உங்களால் அந்த மலர்களை காண முடியாமல் போகலாம், ஏனெனில் அந்த மலர்கள் உண்மையிலேயே பௌதீக மலர்கள் அல்ல. அந்த மலர்கள் மரங்களின் உணர்வுகள். ஒரு புத்தர் கடந்து செல்லும் போது அந்த மரம் வித்தியாசமான ஒரு விதத்தில் ஒடுங்குகிறது, ஒரு மாறுபட்ட விதத்தில் துடிக்கிறது, அது பழைய மரம் அல்ல. இதுதான் அதன்

அர்த்தம். இந்த முழு இயற்கையும் உங்கள்மீது அக்கறையோடு உள்ளது. இந்த முழுமை உங்களது தாயாக உள்ளது. இப்போது மிகச் சிறந்தவற்றில் ஒன்றாகிய இந்த கதையை புரிந்து கொள்ள முயற்சி செய்யுங்கள்.

புத்தரின் சீடர்களில் ஒருவர் சுப்குதி

புத்தரிடம் ஆயிரக்கணக்கான சீடர்கள் இருந்தனர். அவர்களில் ஒருவர் தான் சுப்குதி. அவரைப்பற்றி சிறப்பாக கூற ஒன்றும் இல்லை. உண்மையில் சுப்குதியைப் பற்றி யாருக்கும் அவ்வளவாக தெரியாது. இந்த ஒரு கதை தான் அவரைப் பற்றி உள்ளது. எல்லாராலும் அறியப்பட்ட, புகழ் வாய்ந்த மிகப் பெரிய சீடர்கள், மிகப்பெரிய அறிவாளிகள், இளவரசர்கள் இருந்தனர். அந்த இளவரசர்களிடம் பெரிய ராஜாங்கம் இருந்தது. மேலும் அவர்கள் அவற்றை துறந்து விட்டு புத்தரின் சீடர்களாக தங்களை அறிவித்துக் கொண்டு, அவர்களைச் சுற்றி ஒரு பெயரைப் பெற்றிருந்தனர். ஆனால் அவர்கள் மீது பூ மழை பெய்யவில்லை. ஆனால் பூக்களோ, எந்தவிதமான சிறப்புகளும் இல்லாத, வெறுமனே புத்தரின் சீடர்களில் ஒருவரான இந்த சுப்குதியைத் தேர்வு செய்தன.

அதன் பிறகு மட்டுமே பூக்கள் பூமழை பொழியும்; இல்லை யெனில் ஒரு புத்தரிடம் நீங்களும் கூட சிறப்பு வாய்ந்த ஒருவராக இருக்க முடியும். ஆனால் உங்களுக்கு அது நடக்காமல் போகலாம்! புத்தருக்கு அருகில் நீங்கள் இருப்பதால் நீங்கள் கொஞ்சம் ஆணவம் நிறைந்தவராக இருக்கலாம். உங்களால் ஓர் அதிகார ஆட்சியை உருவாக்க முடியும்; “நான் சாதாரண சீடன் கிடையாது. நான் கொஞ்சம் சிறப்பானவன், நான் புத்தருக்கு அடுத்தபடியாக உள்ளவன். மற்றவர்கள் வெறுமனே சாதாரணமானவர்கள், எனக்கென்று சொந்த அடையாளங்கள் உள்ளது. புத்தரிடம் வருவதற்கு முன்பிருந்தே நான் பிரபலமானவன்,” என்று நீங்கள் கூற முடியும்.

சரிபுத்திரர் புத்தரிடம் வந்தார். அவர் வரும்போது அவரோடு அவருக்கு சொந்தமாக ஐநூறு சீடர்களுடன் வந்தார். அவரும் ஒரு குருதான். ஆனால் மெய்ஞ்ஞானம் அடையாத குரு. அவருக்கு எதுவும் தெரியாது. என்றாலும் கூட அவர் தன்னை ஒரு

மிகப்பெரிய அறிவாளி என்று எண்ணிக் கொண்டிருந்தார். எல்லா சாஸ்திரங்களையும் அறிந்தவர். ஒரு பிராமணனாக பிறந்தவர். திறமைசாலி, ஒரு மாமேதை. சிறு வயது முதலே அவரது நினைவாற்றலுக்காக அவர் எல்லாராலும் அறியப்பட்டவர். அவரால் எதையும் நினைவில் ஏற்றிக்கொள்ள முடியும். ஒரு சாஸ்திரத்தை ஒரு தடவை மட்டும் வெறுமனே அவர் படித்தால் போதும். அது உடனே அவரது நினைவில் தங்கி விடும். நாடு முழுவதும் அவர் நன்கு அறியப்பட்டவர். புத்தரிடம் வருவதற்கு முன்பே அவர் பிரபலமானவராக இருந்தார். அந்த பிரபலத்தன்மை தான் இப்போது தடையாக ஆகிவிட்டது.

இந்த கடவுள்களுக்கு பகுத்தறிவு கிடையாது என்று நினைக்கிறேன். ஏனெனில் அவர்கள் எந்த ஒரு சிறப்பும் இல்லாத, கூட்டத்தில் ஒருவரான இந்த சுப்குதி என்னும் சீடரை தேர்ந்தெடுத்து விட்டார்கள். இந்தக் கடவுள்கள் கொஞ்சம் பித்துக்குளிகள் போலும்! அவர்கள் சரிபுத்திரரை தேர்ந்தெடுத்திருக்க வேண்டும்; அவர்தான் தேர்வு செய்யப்படவேண்டிய மனிதர். ஆனால் கடவுள்கள் அவரை தேர்வு செய்யவில்லை. நாற்பது ஆண்டுகளாக புத்தரை விட்டு விலகாமல் தொடர்ந்து புத்தரின் நிழல் போல இருந்த புத்தரின் ஒன்று விட்ட சகோதரராகிய ஆனந்தா என்பவரைக் கூட இந்த கடவுள்கள் தேர்வு செய்யவில்லை. ஆனந்தா புத்தருடன் ஒரே அறையில் தங்கியவர், புத்தரோடு கூடவே சென்றவர், எப்போதும் புத்தரின் அருகில் இருப்பவர். அவர் எல்லாராலும் மிகவும் அறியப்பட்ட ஒரு மனிதராக இருந்தார். புத்தர் கூறிய கதைகள் எல்லாம் முதலில் ஆனந்தாவிடம் கூற ஆரம்பிப்பது போன்றே சொல்லப்பட்டன. “ஆனந்தா இது இப்படி நடந்தது.” “ஆனந்தா ஒருமுறை இப்படி நடந்தது.” என்றுதான் அவர் கூறுவார். ஆனந்தா, ஆனந்தா, ஆனந்தா என்று புத்தர் அவரது பெயரை திரும்பத் திரும்ப கூறிக் கொண்டே இருப்பார். ஆனால் இந்த கடவுள்கள் கொஞ்சம் பித்துக்குளிகளாக இருக்க வேண்டும் என நினைக்கிறேன். அவர்கள் ஒன்றுமில்லாத இந்த சுப்குதியை பூ மழை தூவ தேர்வு செய்துள்ளனர்.

ஒன்றுமில்லாதவர்கள் தான் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவார்கள் என்பதை நினைவில் கொள்ளுங்கள். ஏனெனில் இந்த உலகில் நீங்கள் பிரபலமானவராக இருந்தால் மறு உலகில் நீங்கள்

ஒன்றுமில்லாதவராக ஆகிவிடுவீர்கள். நீங்கள் இங்கு ஒன்றுமில்லாதவராக இருந்தால் மறு உலகில் நீங்கள் பிரபலமானவராக ஆகிவிடுவீர்கள். மதிப்புகள் வேறுபடும். இங்கே கண்ணுக்கு தெரிகின்ற விஷயங்களுக்கு மதிப்பு உண்டு; அங்கே கண்ணுக்குப் புலப்படாத விஷயங்களுக்கு தான் மதிப்பு. மேலும் நான் என்பது இல்லாமல் வெறுமனே வெறுமையுடன் இருப்பது தான் மிகவும் கண்ணுக்கு புலப்படாத ஒன்றாக இருக்கும். சுப்குதி கூட்டத்தில் ஒருவர். யாருக்கும் அவரது பெயர் கூட தெரியாது. எனவே இப்படி சுப்குதி மீது பூ மழை பெய்தது என்ற செய்தி வந்ததும் எல்லாரும் ஆச்சரியப்பட்டார்கள். யார் இந்த சுப்குதி? நாங்கள் அவரைப்பற்றி கேள்விப்பட்டதே இல்லையே. எதிர்பாராதவிதமாக இப்படி ஏதாவது நடந்து விட்டதா? கடவுள்கள் அவரை தவறுதலாக தேர்ந்தெடுத்து விட்டார்களா? ஞானம் அடைபவர்களில் பட்டியலில் இவருக்கு மேல் அநேகம் பேர் இருந்தனர். சுப்குதி அதில் கடைசி ஆளாக இருந்திருக்க வேண்டும். சுப்குதியைப் பற்றி இந்த ஒரு கதை மட்டுமே உள்ளது.

இதை நன்றாக புரிந்து கொள்ள முயற்சி செய்யுங்கள். நீங்கள் ஒரு மிகப்பெரிய குருவின் அருகில் இருக்கும் போது ஒன்றுமற்றவராக இருங்கள். கடவுள்கள் பித்துக் குளிகள், உங்களிடம் நான் எனும் தன்முனைப்பு இல்லாத போது தான் அவர்கள் உங்களை தேர்வு செய்வார்கள். மேலும் பிரபலமானவராக இருப்பதில் எந்த அளவுக்கு நீங்கள் வெற்றி பெறுகிறீர்களோ அந்த அளவுக்கு நீங்கள் தவற விடப்படுவீர்கள். இந்த உலகில் நாம் அதைத்தான் செய்து கொண்டு இருக்கிறோம். எனவே ஒரு புத்தரிடமும் கூட நாம் இதையே செய்கிறோம். செல்வச் செழிப்புக்கு நீங்கள் ஏங்குகிறீர்கள். ஏன்? ஏனெனில் செல்வச் செழிப்பின் மூலம் நீங்கள் பிரபலமானவர் ஆகி விடுகிறீர்கள். நீங்கள் புகழ் மற்றும் அதிகாரத்தை தேடி அலைகிறீர்கள். ஏன்? ஏனெனில் புகழ் மற்றும் அதிகாரம் உங்களிடம் இருக்கும் போது நீங்கள் சாதாரணமானவர்களாக இருக்கமாட்டீர்கள். நீங்கள் கற்பதற்கும், அறிவிற்கும், மேதாவித்தனத்திற்கும் அலைகிறீர்கள். ஏன்? ஏனெனில் கல்வியினால் நீங்கள் கொஞ்சம் பெருமை அடைகிறீர்கள்.

ஆனால் கடவுள்கள் அப்படிப்பட்டதொரு வழியில் உங்களை தேர்வு செய்வதில்லை. தேர்வு செய்வதற்கு அவர்களுக்கே உரிய

வழிகளை அவர்கள் வைத்துள்ளனர். நீங்கள் நான் என்னும் ஆணவத்துடன் இருந்து கொண்டு உங்களைப் பற்றி அதிக தம்பட்டம் அடித்துக் கொண்டால் நீங்களே உங்கள் மீது பூக்களை தூவிக் கொள்கிறீர்கள், எனவே கடவுள்கள் உங்கள் மீது பூ மாரி பொழிய வேண்டிய அவசியம் இல்லை. எப்போது நீங்கள் எது ஒன்றைக் குறித்தும் தற்பெருமை கொள்ளாமல் இருக்கிறீர்களோ அப்போது இந்த முழு இயற்கையும் திடீரென்று உங்களைப் பற்றி பெருமை கொள்ள ஆரம்பித்து விடும். “இந்த உலகில் முதலில் இருப்பவர்கள் எனது கடவுளின் ராஜ்ஜியத்தில் கடைசியில் இருப்பார்கள். மேலும் கடைசியில் உள்ளவர்கள் முதலில் இருப்பார்கள்,” என்று இயேசு கூறுகிறார்.

ஒரு கதை. ஒரு நகரத்தில் மிகப்பெரிய பணக்காரர் ஒருவர் இறந்து விட்டார். அதே நாளில் அந்த நகரத்தில் ஒரு பிச்சைக்காரனும் இறந்து விட்டான். அந்த பிச்சைக்காரனின் பெயர் லாசரஸ். பணக்காரர் நேரடியாக நகரத்திற்கு சென்றார். ஆனால் லாசரஸ் நேரடியாக சொர்க்கம் சென்றான். அந்த பணக்காரர் மேலே பார்த்த போது லாசரஸ் கடவுளின் அருகில் உட்கார்ந்திருந்தார். எனவே அந்த பணக்காரர் சொர்க்கத்தை நோக்கி, “இதில் ஏதோ தவறு நடந்துவிட்டது போல தெரிகிறது. நான் அங்கு இருந்திருக்க வேண்டும், அந்த பிச்சைக்காரன் லாசரஸ் இங்கு இருந்திருக்க வேண்டும்,” என்று கத்தினார்.

அதைப் பார்த்து கடவுள் சிரித்துக் கொண்டே, “கடைசியில் இருந்தவர்கள் இங்கே முதலில் இருப்பார்கள். மேலும் அங்கே முதலில் இருந்தவர்கள் இங்கு கடைசியில் இருப்பார்கள். நீங்கள் அங்கு போதுமான அளவுக்கு முதலாவதாக இருந்து விட்டீர்கள். எனவே இப்போது இந்த லாசரஸ் கொஞ்சம் அதை அனுபவித்து விட்டு போகட்டும்,” என்று கூறினார்.

அந்த பணக்காரன் கொதிப்படைந்தான். ஆனால் நகரத்தில் இன்னமும் குளிர் சாதன வசதி செய்யப்படவில்லை. அங்கு வெப்பம் தாக்கியது. அவனுக்கு தாகம் எடுத்தது. ஆனால் அங்கு தண்ணீர் இல்லை. எனவே அவர் மீண்டும் கதறி அழுது கடவுளிடம், “கடவுளே, தயவு செய்து லாசரஸிடம் கொஞ்சம் தண்ணீராவது கொடுத்து அனுப்புங்கள், எனக்கு தாகம் எடுக்கிறது,” என்று கூறினான்.

அப்போது கடவுள் அவனிடம், “உனது வீட்டு வாசலில் லாசரஸ் அநேக தடவை தாகத்தோடு சாகும் தருவாயில் நின்றான். ஆனால் நீ அவனுக்கு ஒரு போதும் எதுவும் கொடுக்கவில்லை. அவன் உனது வீட்டு வாசலில் பசியால் செத்துக் கொண்டிருந்தான். உனது வீட்டில் தினமும் விருந்து நடந்தது, அநேக விருந்தாளிகள் அழைக்கப்பட்டிருந்தனர். ஆனால் உனது விருந்திற்கு அதிகாரத்தில் உள்ளவர்கள், அரசியல்வாதிகள், ராஜதந்திரிகள், செல்வந்தர்கள், ஆகியோர் வந்து கொண்டிருந்ததால் அந்த இடத்தில் ஒரு பிச்சைக்காரன் நின்று கொண்டிருந்தால் அது அசிங்கமாக தெரியும் என்பதற்காக உனது வேலைக்காரர்கள் லாசரரை உனது வீட்டு வாசலில் விரட்டி அடித்தார்கள். உனது வேலைக்காரர்கள் துரத்தினார்கள். ஆனால் அவனோ பசியோடு இருந்தான். நீ விருந்திற்கு அழைத்தவர்களோ பசியோடு இல்லை. நீ ஒருபோதும் லாசரரை கண்டு கொள்ளவில்லை. எனவே இப்போது நீ கேட்ட விஷயம் நடப்பதற்கு சாத்தியமில்லை,” என்று கூறினார்.

இதைப் பார்த்து லாசரஸ் சிரித்தான்.

இந்தக் கதையானது அநேக கிறிஸ்தவ ஞானிகளால் ஆழ்ந்து சிந்திக்கப்பட்டது. இது ஒரு ஜென் விடுகதை (KOAN) போன்று ஆகிவிட்டது. லாசரஸ் ஏன் அப்படி சிரித்தான் என்று கிறிஸ்துவ மடாலங்களில் உள்ளவர்களால் மீண்டும் மீண்டும் கேட்கப்பட்டது.

விஷயங்களில் உள்ள அர்த்தமற்ற தன்மையை அறிந்து அவன் சிரித்தான். தன்னைப்போன்ற ஒரு தொழு நோயாளி, ஒரு பிச்சைக்காரன் சொர்க்கத்திற்கு போவான் என்று லாசரஸ் கூட ஒருபோதும் அறிந்ததில்லை. இப்படி நடந்து விட்டதைக் கூட அவனால் ஒருபோதும் நம்பமுடியவில்லை. அதே போன்று அங்கு நடந்த மற்றொரு விஷயத்தையும் கூட அவனால் நம்பமுடியவில்லை அதாவது அந்த நகரத்திலேயே மிகுந்த செல்வந்தர் ஒருவர் நரகத்திற்கு போவார் என்பதையும் கூட அவனால் நம்பமுடியவில்லை. எனவே அவன் சிரித்தான்.

மேலும் லாசரஸ் இன்னமும் சிரித்துக்கொண்டே இருக்கிறான். நீங்கள் இறந்தாலும் கூட அவன் சிரிப்பான். நீங்கள் பிரபலமான ஒருவராக இருந்தால் அவன் சிரிப்பான்; ஏனெனில் நீங்கள்

வெளியே தள்ளப்படுவீர்கள். அதே போன்று நீங்கள் ஒன்றுமற்ற வராக, வெறுமனே சாதாரணமானவராக இருந்தாலும் அவன் சிரிப்பான். ஏனெனில் நீங்கள் அங்கு வரவேற்கப்படுவீர்கள்.

இந்த உலகில், நான் எனும் தன்முனைப்பு இருப்பதால் எல்லா மதிப்பீடுகளும் இந்த நான் என்னும் தன்முனைப்பை சார்ந்து உள்ளது. மறு உலகில், அடுத்த பரிமாணம், மதிப்பீடானது ஆணவம் அற்ற தன்மையை சார்ந்து உள்ளது. அதனால் தான் நான் அற்ற நிலையை, 'அனத்தா' என்பதை புத்தர் வலியுறுத்துகிறார். "நான் ஓர் ஆன்மா" என்றும் கூட நீங்கள் நம்பாதீர்கள். ஏனெனில் அதிலும் கூட கண்ணுக்கு தெரியாத ஆணவம் உள்ளது. "அகம்பிரம்மா - நானே பிரம்மம் - நானே முடிவான ஆத்மா" என்றும் கூட சொல்லாதீர்கள். ஏனெனில் 'நான்' என்பது மிகவும் தந்திரமிக்கது அது உங்களை ஏமாற்றிவிடும். அநேக, அநேக, பிறவிகளாக அது உங்களை ஏமாற்றி வந்துள்ளது அது உங்களை ஏமாற்றிக் கொண்டே இருக்கும். "நான் இல்லை" என்று வெறுமனே கூறுங்கள். மேலும் அந்த 'இல்லாமையில்' நிலைத்து இருங்கள், அந்த குன்யத்தில் அப்படியே இருங்கள், ஆன்மா என்பது இல்லாமல் காலியாக ஆகிவிடுங்கள்," என்று புத்தர் கூறுகிறார்.

ஒருவர் இந்த ஆத்மா என்பதையும் கூட கைவிட்டு விட வேண்டும். இந்த ஆன்மா என்பது வெளியே தூக்கி எறியப்பட்டு விடும் போது, உங்களிடம் எந்த குறையும் இருக்காது. நீங்கள் பொங்கி வழிந்தோட ஆரம்பித்து விடுவீர்கள். எனவே மலர்கள் உங்கள் மீது பூ மழை தூவ ஆரம்பித்து விடும்.

புத்தரின் சீடர்களில் ஒருவர் சுப்குதி

இதில் 'சீடர்களில் ஒருவர்' என்பதை ஞாபகத்தில் கொள்ளுங்கள்.

வெறுமை என்பதன் சக்தியை புரிந்து கொள்பவராக அவர் இருந்தார்.

அநேகரில் அவர் வெறுமனே ஒருவராக இருந்தார். அதனால் தான் வெறுமையின் சக்தியை அவரால் புரிந்து கொள்ளமுடிந்தது. யாரும் அவரைப்பற்றி பேசியதில்லை, யாருக்கும் அவரை தெரியாது. புத்தர் அநேக ஊர்களுக்கு செல்லும் பாதைகளில்

அவரோடு சுப்குதியும் பின் தொடர்ந்து நடந்தார். அவரும் கூட அங்கு இருக்கிறார் என்பதும் கூட யாருக்கும் தெரியாது; அவர் இறந்து போயிருந்தாலும் கூட யாரும் அவரை அறிந்திருக்க மாட்டார்கள். அவர் தப்பி ஓடி இருந்தாலும் கூட யாரும் அறிந்திருக்க மாட்டார்கள். ஏனெனில் சுப்குதி என்று ஒருவர் அங்கு இருக்கிறார் என்பதையே யாரும் எப்போதும் அறிந்திருக்கவில்லை. ஆனால் சுப்குதியோ கொஞ்சம் கொஞ்சமாக தான் ஒன்றுமற்றவராக ஆகி விடுவதை அறிந்து வந்தார்; அவர் வெறுமையின், சூன்யத்தின் சக்தியை அறிந்து கொண்டார்.

இதன் அர்த்தம் என்ன? அவர் அதிகம் ஒன்றுமற்றவராக ஆகிக் கொண்டே இருப்பதால் புத்தர் அவருக்கு மிகவும் நெருக்கமாக வந்து கொண்டிருப்பதை அவர் உணர்ந்தார். வேறு யாருக்கும் இது தெரியாது. ஆனால் புத்தருக்கு இது தெரியும். சுப்குதி மீது பூ மழை தூவியபோது எல்லாரும் ஆச்சரியமடைந்தார்கள். ஆனால் புத்தருக்கு இது ஆச்சரியமானதாகப் படவில்லை. சுப்குதிக்கு எதோ ஒன்று நிகழ்ந்து விட்டது என்று புத்தரிடம் கூறப்பட்டபோது “இதற்காக நான் காத்துக் கொண்டிருந்தேன். எந்த நேரத்திலும் இது போன்று நிகழும். ஏனெனில் சுப்குதி தனது ‘நான்’ என்பதை அதிகமாக அழித்து விட்டார். என்றைக்காவது இது நிகழும் என்றிருந்தேன். எனவே எனக்கு இதில் எந்த விதமான ஆச்சரியமும் இல்லை,” என்று புத்தர் கூறினார்.

சூன்யத்தின் சக்தியை அவரால் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது.

வெறுமையாக இருத்தல்! வெறுமையின் சக்தியை நீங்கள் அறிந்திருக்க மாட்டீர்கள். உங்களுக்குள் ‘நான்’ என்பது முற்றிலும் இல்லாமல் இருப்பதன் சக்தியை நீங்கள் அறிந்திருக்கமாட்டீர்கள். நீங்கள் நான் என்னும் ஆணவத்தின் ஏழ்மை நிலையை மட்டுமே அறிவீர்கள்.

‘எனவே புரிந்து கொள்ள முயற்சி செய்யுங்கள். ‘நான்’ என்னும் தன்முனைப்பால் உண்மையிலேயே நீங்கள் சக்தி நிறைந்தவராக எப்போதாவது உணர்ந்திருக்கிறீர்களா? ‘நான்’ என்பதால் நீங்கள் எப்போதும் சக்தி இழந்தவராக தான் உணர்ந்திருக்கிறீர்கள். அதனால் தான் உங்கள் ஆணவமானது, “உங்களது

ராஜாங்கத்தை இன்னும் கொஞ்சம் பெரிதாக்கி கொள்ளுங்கள். அப்போதுதான் சக்தி நிறைந்தவராக உங்களால் உணரமுடியும்,' என்று கூறுகிறது. "போதாது, இந்த வீடு எனக்கு போதாது. இன்னும் பெரிய தொகை வங்கியில் இருக்க வேண்டும், இப்போதுள்ள புகழ் எனக்கு போதாது. இன்னும் கொஞ்சம் அதிகம் வேண்டும்," என்று உங்களது நான் எனும் தன்முனைப்பு கேட்கிறது. ஆணவம் எப்போதும் இன்னும் அதிகம் வேண்டும் என்றுதான் கேட்கும். இது ஏன்? உங்களது ஆணவமானது சக்தி மிக்கதாக இருக்கும் பட்சத்தில் அது ஏன் மேலும் மேலும் அதிகம் வேண்டும் என்று கேட்பதே. உங்களது ஆணவம் சக்தி இல்லாமல் இருப்பதை உணர்கிறது என்பதைத்தான் காட்டுகிறது. உங்களிடம் பலகோடி ரூபாய் இருந்தாலும் கூட நீங்கள் சக்தி இல்லாதவர் போன்று இருக்கிறீர்கள். உங்களது தன்முனைப்பானது, "போதாது, ஒரு மில்லியன் பணம் போதாது, பத்து மில்லியன் பணம் வைத்திரு," என்று உங்களிடம் கூறுகிறது. ஆனால் பத்து மில்லியன் பணம் வந்தால் நீங்கள் இன்னமும் பத்து மடங்கு சக்தி இழந்தவராகத்தான் இருப்பீர்கள் என்று நான் கூறுகிறேன். அப்போதும் "இது போதாது" என்று உங்களது அகங்காரம் கூறும்.

உங்களது 'நான்' எனும் தன்முனைப்பை எதுவும். திருப்தி படுத்த முடியாது. எல்லாமே நீங்கள் சக்தி அற்றவர் என்பதை மட்டுமே நிரூபிக்கும். அதிக செல்வம் சேரச் சேர நீங்கள் அதிக ஏழ்மையைத்தான் உணர்வீர்கள். நீங்கள் ஆரோக்கியத்தின் மீது அதிக அக்கறை காட்டினால் நீங்கள் மரணத்தை கண்டு அதிகம் பயப்படுவீர்கள். இளமையாக இருக்க ஆசைப்பட்டால் முதுமை உங்களிடம் நெருங்கி வருகிறது என்று நீங்கள் உணர்வீர்கள். எனவே எல்லாவற்றிற்கும் எதிரானது ஒன்று எப்போதும் உங்களை சுற்றி வந்து கொண்டே இருக்கும். மேலும் உங்களிடம் கொஞ்சம் புரிதல் இருந்தால் அந்த எதிரான ஒன்று உங்களது கழுத்தை சுற்றிக் கொள்ள வந்துகொண்டிருக்கிறது என்பதை நீங்கள் உணரமுடியும். எந்த அளவுக்கு அழகாக இருக்க வேண்டும் என்று அதிகம் விரும்புகிறீர்களோ அந்த அளவுக்குள் உங்களுக்குள் உள்ள அசிங்கத்தை நீங்கள் உணர்கிறீர்கள் என்று அர்த்தம்.

எனவே ஆணவம் ஒருபோதும் சக்திமிக்கதாக உணர்ந்த தில்லை. அது சக்தி குறித்து கனவு மட்டுமே காண்கிறது. அது சக்தி

குறித்து சிந்திக்கிறது. அது சக்தி குறித்து தியானிக்கிறது. ஆனால் அவை எல்லாம் வெறும் கனவுகளே தவிர வேறு எதுவும் அல்ல. மேலும் உங்களுக்குள் உள்ள சக்தி இல்லாத தன்மையை மறைப்பதற்கு தான் உங்களிடம் கனவுகள் உள்ளன. ஆனால் கனவுகளால் உண்மையை மறைக்க முடியாது. ஏதாவது ஒன்றை நீங்கள் இங்கிருந்து கொண்டு செய்தாலும் அல்லது அங்கிருந்து கொண்டு செய்தாலும் ஏதாவது சந்து வழியாக உண்மையானது மீண்டும் உள்ளே வந்து உங்களது கனவுகளை எல்லாம் கலைத்து விடும்.

ஆணவம் தான் இந்த உலகில் மிகவும் சக்தி. அற்ற ஒரு விஷயம். ஆனால் யாரும் அதை உணர்வதில்லை. ஏனெனில் அது மேலும் மேலும் அதிகம் வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டே போவதால் அப்போதுள்ள சூழ்நிலையை நீங்கள் ஊன்றி கவனிப்பதற்கான இடைவெளியை அது ஒருபோதும் உங்களுக்கு கொடுப்பதில்லை. அதைக் குறித்த விழிப்புணர்வு உங்களுக்கு வரும்போது அது உங்களை மேலும் எங்கெங்கோ தள்ளிக் கொண்டு போய்விடும். உங்களது குறிக்கோள்கள் எப்போதும் தொடுவானத்தின் அருகில்தான் இருக்கும். அது மிகவும் அருகில் இருப்பதாக நீங்கள் நினைப்பீர்கள். இன்று மாலை நான் அதை சென்றடைந்து விடுவேன் என்று நினைப்பீர்கள்.

மாலை ஒரு போதும் வராது; தொடுவானம் எப்போதும் அதே தூரத்தில் தான் இருக்கும்; தொடுவானம் என்பது ஒரு மாயை; உங்களது ஆணவத்தின் லட்சியங்கள் எல்லாம் வெறும் மாயை களே. ஆனால் அவை உங்களுக்கு நம்பிக்கையை கொடுக்கின்றன, எனவே நீங்கள், “என்றாவது ஒருநாள் நான் சக்தி படைத்த வனாக ஆகுவேன்,” என்று உணர்ந்து கொண்டே செல்வீர்கள். இப்போதைக்கு நீங்கள் சக்தி இழந்தவராக தாழ்ந்த நிலையில் உள்ளவராக இருப்பீர்கள் ஆனால் உங்களது நம்பிக்கையில், எதிர்காலத்தில், உங்களது கனவில் நீங்கள் சக்தி மிக்கவராக ஆகிவிடுவீர்கள். அநேக வேளைகளில் நீங்கள் இதை கவனித்திருக்கலாம். உங்களது நாற்காலியில் உட்கார்ந்து கொண்டு பகல் கனவு காண்பதற்கு ஆரம்பித்து விடுவீர்கள். இந்த முழு உலகிற்கும் சக்கரவர்த்தியாக ஆகிவிட்டதாகவோ அல்லது அமெரிக்க குடியரசின் தலைவராக ஆகிவிட்டதாகவோ பகல் கனவு கண்டு

கொண்டு உடனே அதை சந்தோஷமாக அனுபவிப்பீர்கள். எல்லாரும் உங்களையே பார்ப்பார்கள், எல்லார் கவனமும் உங்களை நோக்கி குவிந்திருக்கும். அந்த கனவும் கூட உங்களுக்கு மகிழ்ச்சியையும், மயக்கத்தையும் கொடுக்கும். அப்படிப்பட்ட விதத்தில் நீங்கள் கனவு கண்டால் நீங்கள் நடந்து செல்வதும் கூட வித்தியாசமானதாக இருக்கும்

இப்படித்தான் ஒவ்வொருவருக்கும் நடந்து கொண்டிருக்கிறது உங்களது சக்தி எல்லாம் உங்களது கனவில் மட்டுமே உள்ளது. நீங்கள் சக்தி இழந்தவராகத்தான் இருக்கிறீர்கள். உண்மை நிலை என்பது இதற்கு நேர் எதிரானது. நீங்கள் தேடிச் செல்லாதபோது, அது உங்களைத் தேடி வரும். நீங்கள் கேட்காத போது அது உங்களுக்கு கொடுக்கப்படும். நீங்கள் அதற்காக ஏங்காத போது அது அங்கே வந்து நிற்கும். நீங்கள் தொடுவானத்தை நோக்கி போகாமல் இருந்தால், அது எப்போதும் உங்களுடையதாகவே இருந்ததை நீங்கள் திடீரென்று அறிவீர்கள். நீங்கள் அதை வாழ்ந்து பார்க்கவில்லை. அது உங்களுக்கு உள்ளே இருக்கிறது, ஆனால் நீங்களோ அதை வெளியில் தேடுகிறீர்கள். நீங்கள் அதை சுமந்து கொண்டு இருக்கிறீர்கள். அதி உன்னத சக்தி, அந்த தெய்விகம் உங்களுக்கு உள்ளே இருக்கிறது. ஆனால் ஒரு பிச்சைக்காரனைப் போல நீங்கள் இங்கும் அங்கும் பார்த்துக் கொண்டு இருக்கிறீர்கள்.

வெறுமையின் சக்தியை புரிந்து கொள்பவராக அவர் இருந்தார்.

வெறுமனே சூன்யத்தில் இருப்பதன்மூலம் நீங்கள் புரிந்து கொள்வீர்கள். வேறு எந்த வழியிலும் புரிந்து கொள்ளமுடியாது. நீங்கள் எதை புரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்று விரும்புகிறீர்களோ, அதுவாகவே இருங்கள், ஏனெனில் அது ஒன்று மட்டுமே வழியாகும். சாதாரண மனிதனாக, ஒன்றுமற்றவராக, எந்தவித பெயரும் இல்லாமல், எந்தவித அடையாளமும் இல்லாமல், கேட்பதற்கு எதுவும் இல்லாமல், மற்றவர்கள் மீது காட்டுதற்கு எந்த அதிகாரமும் இல்லாமல், எந்த ஆதிக்கமும் செலுத்த முயற்சி செய்யாமல், தன்னுடையதாக ஆக்கிக் கொள்கின்ற ஆசை இல்லாமல் வெறுமனே ஒன்றுமில்லாதவராக இருப்பதற்கு முயற்சி செய்யுங்கள். இதை முயன்று பாருங்கள். நீங்கள் எவ்வளவு

சக்திமிக்கவராக ஆகிறீர்கள். எவ்வளவு சக்தி நிரம்பி வழிந்தோடு கிறீர்கள், மற்றவர்களுக்கு சக்தியை பகிர்ந்தளிக்கக் கூடிய அளவுக்கு அதிக சக்தி மிகுந்தவராக ஆகிவிடுவதை நீங்களே காண்பீர்கள். மேலும் அந்த அளவுக்கு நீங்கள் மற்றவர்களுக்கு கொடுக்கிறீர்களோ எந்த அளவுக்கு நீங்கள் செழிப்படைவீர்கள். எந்த அளவுக்கு பிறருக்கு பகிர்ந்தளிக்கிறீர்களோ அந்த அளவுக்கு உங்களது சக்தி வளர்ச்சி அடையும். நீங்கள் ஒரு பெருவெள்ளம் ஆகி விடுவீர்கள்.

வெறுமையின் பலத்தை புரிந்து கொள்பவராக அவர் இருந்தார்.

வெறுமனே ஒன்றுமற்றவராக இருப்பதன்மூலம் -

அக உண்மை மற்றும் புற உண்மை ஆகியவற்றின் உதவி தவிர இங்கு வேறு எதுவும் இல்லை என்னும் கண்ணோட்டத்தை புரிந்து கொள்பவராக அவர் இருந்தார்.

இது புத்தர் கண்டு பிடித்த ஆழ்ந்த தியானங்களில் ஒன்றாகும். ஒன்றுக்கொன்று உறவுடனே எல்லாம் உள்ளன என்று அவர் கூறு கிறார். இது ஒரு வகை உறவாடல்; இது எந்த ஒன்றோடும் சார்ந் திராத நிலை அல்ல, தனித்திருக்கும் தன்மை உடையது அல்ல.

உதாரணமாக; நீங்கள் ஏழை, நான் பணக்காரன். இது ஒரு தனித்திருக்கும் தன்மையுடைய விஷயமா அல்லது வெறுமனே ஒரு சம்பந்தமா? வேறு யாருடனோ சம்பந்தப்படுத்தப்படும் போது நானும் கூட ஓர் ஏழையாக ஆகலாம். அதே போன்று வேறு யாருடனாவது சம்பந்தப்படுத்தப்படும்போது நீங்களும் கூட பணக்காரராக இருக்கலாம். ஒரு பிச்சைக்காரன் கூட அடுத்த பிச்சைக்காரனோடு சம்பந்தப்படுத்தும்போது ஒரு பணக்காரன் ஆகலாம்; அங்கே பணக்கார பிச்சைக்காரன் மற்றும் ஏழைப் பிச்சைக்காரர்களும் கூட உள்ளனர். நீங்கள் ஏழையாக இருக் கிறீர்கள். உங்களது ஏழ்மை உண்மையிலேயே உள்ளதா அல்லது அது வெறுமனே மற்றொன்றிற்கு தொடர்புடைய ஒன்றா? அது மற்றவர்களோடு தொடர்புடைய ஒரு கருத்து. உங்களோடு இங்கே தொடர்பு படுத்துவதற்கு யாரும் இல்லை எனில் நீங்கள் யாராக இருப்பீர்கள், ஓர் ஏழையாகவா அல்லது ஒரு பணக்காரனாகவா?

கொஞ்சம் சிந்தியுங்கள். திடீரென்று இந்த உலகில் உள்ள மனித இனம் எல்லாம் மறைந்து விடுகிறது. ஆனால் நீங்கள் மட்டும் இந்த பூமியில் விட்டுவிடப்படுகிறீர்கள். நீங்கள் என்னவாக இருப்பீர்கள், ஏழையா அல்லது பணக்காரனா? நீங்கள் வெறுமனே நீங்களாகவே இருப்பீர்கள். ஏழையாகவும் இல்லாமல், பணக்காரனாகவும் இல்லாமல் இருப்பீர்கள். ஏனெனில் அப்போது மற்றவர்களோடு எப்படி ஒப்பிடுவது? அப்போது அங்கே ஒப்பிட்டு பார்ப்பதற்கு ஒரு ராக்பெல்லரும் இருக்கமாட்டார். ஒப்பிட்டு பார்ப்பதற்கு ஒரு பிச்சைக்காரனும் அங்கு இருக்க மாட்டான். இந்த உலகில் நீங்கள் மட்டுமே தனியாக இருந்தால் நீங்கள் அழகானவராக இருப்பீர்களா அல்லது அசிங்கமானவராக இருப்பீர்களா? நீங்கள் எதுவாகவும் இருக்கமாட்டீர்கள். நீங்கள் வெறுமனே நீங்களாக இருப்பீர்கள். ஒப்பிட்டு பார்ப்பதற்கு எதுவும் இல்லாதபோது நீங்கள் அழகானவராகவோ அல்லது அசிங்கமானவராகவோ எப்படி இருக்க முடியும்? அழகும், அசிங்கமும், செல்வமும், வறுமையும் எப்படி உள்ளதாக கருதப்படுகிறதோ அதே கருத்து தான் எல்லா விஷயங்களிலும் உள்ளது. நீங்கள் அறிவாளியா அல்லது முட்டாளா? இரண்டுமே அல்ல!

எனவே, இங்கு இருப்பவை எல்லாம் ஒன்றோடு ஒன்று தொடர்பு ஏற்படுத்துவதன் மூலமாகவே இருக்கின்றன என்று புத்தர் கூறுகிறார். இருப்பு நிலையில் பார்த்தால் அவை இல்லை, அவை வெறும் கருத்துகள் மட்டுமே. ஆனால் நாமோ இல்லாத இந்த விஷயங்களைப்பற்றி அதிகம் கவலைப்படுகிறோம். நீங்கள் அசிங்கமாக இருந்தால் மிகவும் கவலைப்படுகிறீர்கள். நீங்கள் அழகாக இருந்தாலும் கூட கவலைப்படுகிறீர்கள். இல்லாத ஒன்றினால் இந்த கவலை உருவாக்கப்படுகிறது.

ஒப்பிட்டு பார்க்கின்ற விஷயங்கள் எல்லாம் உண்மையில் இல்லாத விஷயங்களாகும். வானத்தில் ஒரு வடிவமைப்பை உருவாக்குவது போல, காற்றில் ஒரு மலரைப் வரைவதைப் போல் அது வெறுமனே ஒரு தொடர்பு படுத்துதல். இப்படி சார்புடையவற்றை விடவும் நீரில் ஏற்படும் நீர்க்குமிழி கூட அதிகம் உறுதியானது. நீங்கள் மட்டும் தனியாக இருக்கும் போது நீங்கள் யார்? ஒன்றுமற்றவர். வேறு யாரோ ஒருவருடன் தொடர்புபடுத்தும் போதுதான், நான் இன்னார் என்பது உள்ளே வருகிறது.

அதன் அர்த்தமாவது, வெறுமனே ஒன்று மற்றவராக இருப்பது என்பது இயற்கையோடு இருப்பது என்பதாகும்; வெறுமனே ஒன்றுமற்றவராக இருப்பது என்பது இங்கே உள்ள இருப்பு நிலையோடு இருப்பதாகும்.

மேலும் நீங்கள் தனியாகத்தான் இருக்கிறீர்கள் என்பதையும் நினைவில் கொள்ளுங்கள். இந்த சமுதாயம் என்பது உங்களுக்கு வெளியே மட்டுமே உள்ளது. உங்கள் கண்களை மூடிக்கொண்டு நீங்கள் அழகானவரா அல்லது அசிங்கமானவரா என்று பாருங்கள்; இரண்டு கருத்துகளும் மறைந்துவிடும். உங்களுக்குள்ளே அழகும் இல்லை, அசிங்கமும் இல்லை. உங்கள் கண்களை மூடிக்கொண்டு நீங்கள் யார் என்று ஆழ்ந்து சிந்தித்து பாருங்கள். மரியாதைக் குரியவரா அல்லது மரியாதையற்றவரா? நல்லொழுக்கமுள்ளவரா? தீய ஒழுக்கமுள்ளவரா? இளைஞனா, முதியவரா? கருப்பரா, வெள்ளையரா? எஜமானரா அல்லது ஓர் அடிமையா? நீங்கள் யார்? உங்களது கண்களை மூடிக்கொண்டு சிந்தித்தால் உங்களது தனிமையில் எல்லா கருத்துகளும் கீழே விழுந்து விடும். நீங்கள் எதுவாகவும் இருக்க முடியாது. அதன் பின்னர் வெறுமை, சூன்யம் தான் எழுகிறது. எல்லா கருத்துகளும் இல்லாமல் போன பிறகு உங்களது இருப்பு மட்டுமே மிஞ்சி இருக்கும்.

இது புத்தரால் கண்டு பிடிக்கப்பட்ட மிகவும் ஆழ்ந்த தியானங்களில் ஒன்றாகும். ஒன்றுமற்றவராக இருத்தல். மேலும் நீங்கள் இதை வலுக்கட்டாயமாக உங்களுக்குள் திணிக்க கூடாது. நாள் ஒன்றுமற்றவன் என்று நீங்கள் நினைக்கவும் கூடாது. நீங்கள் அதை உணர வேண்டும்; அப்படி இல்லாதபோது உங்களது சூன்யநிலை மிகவும் கனத்ததாக ஆகிவிடும். நீங்கள் ஒன்று மற்றவர் என்று நீங்கள் நினைக்கக்கூடாது. நீங்கள் இன்னார், இப்படிப்பட்டவர் என்கிற எல்லா விஷயங்களும் ஏதாவது ஒன்றை சார்ந்து தான் உள்ளது என்பதை வெறுமனே நீங்கள் உணர வேண்டும்.

மேலும் உண்மை என்பது எதையும் சார்ந்து இல்லாதது. அது சார்புடையது அல்ல. உண்மை என்பது சார்பில்லாதது; அது எதையும் சார்ந்து இல்லை. அது வெறுமனே அங்கே உள்ளது. ஆகவே இப்படி உங்களுக்கு உள்ளே உள்ள அந்த உண்மையை கண்டு பிடியுங்கள். மேலும் தொடர்புடையவற்றைப்பற்றி, சார்ந்து

இருக்கும் விஷயங்களைப்பற்றி கவலைப்படாதீர்கள். அவை வேறுபடும். விளக்கங்கள் வேறுபடும். எனவே அதற்கான உண்மை விளக்கங்கள் மாறும் போது நீங்களும் மாறிவிடுவீர்கள்.

நடை உடை பாவனைகளில் ஏதோ ஒன்று இருக்கிறது. நீங்கள் அதை பயன்படுத்தினால் நீங்கள் நவீன காலத்தவர், பாராட்டப் பட்டவர். நடை உடை பாவனைகளில் ஏதோ ஒன்று இல்லாமல் போகலாம். நீங்கள் அதை இப்போது பயன்படுத்தினால் நீங்கள் பழைய காலத்து மனிதர். நீங்கள் மதிக்கப்படமாட்டீர்கள். ஐம்பது வருடங்களுக்கு முன்பு அது தான் நடை உடை பாவனையாக இருந்தது. மேலும் அப்போது நவ நாகரிக மனிதராக இருந்திருப்பீர்கள். இன்னும் ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கு பின்பு அதே நடை உடை பாவனை மீண்டும் திரும்பு வரலாம். அப்போதும் கூட நீங்கள் நவ நாகரிக மனிதராக இருப்பீர்கள். இப்போதைக்கு நீங்கள் காலத்திற்கு ஒவ்வாதவர். ஆனால் நீங்கள் யார் - இப்படி மாறுகின்ற நடை, உடை, பாவனைகளா; மாறுகின்ற கருத்துகளா அல்லது சார்புடைய தத்துவங்களா?

எனது நண்பர்களில் ஒருவர் ஒரு கம்யூனிஸவாதி. ஆனால் அவர் ஒரு பணக்காரர். ஆனால் அவர் இந்த முரண்பாட்டை ஒரு போதும் உணர்ந்தது இல்லை. அவர் ஒரு நடுத்தர வர்க்கத்தை சேர்ந்தவராக இருந்தார். நல்ல சாப்பாடு சாப்பிட்டார். மேலும் அவர் கைகளால் ஒருபோதும் எந்த வேலையும் செய்தது கிடையாது. அவரிடம் அநேக வேலைக்காரர்கள் இருந்தனர்; அவர் ஒரு பழங்கால அரச குடும்பத்தை சேர்ந்தவர். அதன் பிறகு அவர் 1940இல் ரஷ்யா சென்றார். அங்கிருந்து திரும்பி வந்தவுடன் அவர் என்னிடம், “நான் ரஷ்யா செல்லும் போதெல்லாம் அங்கு எனக்கு குற்ற உணர்வு ஏற்படுகிறது. ஏனெனில் அங்கு யாருடனாவது கை குலுக்கும் போது எனது கைகள் எந்த வேலையையும் செய்யாத தற்கான அடையாளங்களை என்னுடன் கை குலுக்குபவர் உணர்வதை உடனடியாக உணர முடிந்தது. எனது கைகள் உழைக்கும் வர்க்கத்தின் கைகள் போன்று இல்லாமல் அவை நடுத்தர வர்க்கத்தின் கைகள் போன்று பெண்களின் கைகளைப் போன்று மென்மையாக இருந்தது. எனவே அடுத்தவரின் முகம் உடனடியாக மாறிவிடும். உடனே அவர் ஏதோ தீண்டத் தகாத ஒருவரின் கையைத் தொட்டது போன்று உடனே விட்டு விடுவார்.”

என்று அவர் கூறுவார். 'ஆனால் இந்தியாவில் நான் யாருடனாவது கை குலுக்கினால் எனது கைகள் பாராட்டப்பட்டது. அவை அழகாகவும், பெண்களின் கைகள் போன்றும், கலைநயத்துடன் இருப்பதாக பாராட்டப்பட்டது. ரஷ்யாவில் இருக்கும் போது எனது கைகள் குறித்து எனக்கு குற்ற உணர்வு அதிகம் வந்தது. அங்குள்ள வர்கள் என்னை ஒரு சுரண்டல்காரனாகவும், ஒரு நடுத்தர வர்க்கத்தினனாகவும், ஒரு பணக்காரனாகவும் பார்க்காத அளவுக்கு எனது கைகளின் மென்மைத் தன்மையை எப்படி அழிப்பது என்று கூட நான் நினைத்ததுண்டு.' என்று அவர் கூறினார். ஏனெனில் ரஷ்யாவில் உழைப்பு என்பது மதிக்கப்பட்டது. நீங்கள் உழைக்கும் வர்க்கமாக இருந்தால் ரஷ்யாவில் நீங்கள் மரியாதைக்குரியவர். நீங்கள் ஒரு பணக்காரராக இருந்தால் அங்கு நீங்கள் ஒரு பாவி. ஆக இதுவும் வெறுமனே ஒரு சார்பியல் கருத்து தான் ஆகும்.

இந்தியாவில் நாங்கள் பிட்சுக்களையும், சுவாமிகளையும், சந்நியாசிகளையும் மதிக்கிறோம். மாவோ அவர்களுக்கு முன்பு சீனாவிலும் கூட அப்படித்தான் இருந்தது. இந்த உலகத்தை துறவு பூண்ட ஒரு மனிதர் இந்த சமுதாயத்தில் மிகவும் மரியாதைக்குரியவராக கருதப்பட்டார். இந்த சமுதாயம் அவர் மீது அக்கறை காட்டியது. மனிதாபிமானத்தின் மிகவுயர்ந்த சிகரமாக அவர் இருந்தார். அதன் பின்னர் சீனாவில் கம்யூனிஸம் வந்தது. அப்போது ஆயிரக்கணக்கான மடாலயங்கள் முற்றிலுமாக அழிக்கப்பட்டன. உடனே அங்கிருந்த எல்லா துறவிகளும், கடந்த காலத்தில் மரியாதை செலுத்தப்பட்டவர்களும் பாவம் செய்தவர்கள் ஆகி விட்டார்கள். அவர்கள் வேலை செய்ய வேண்டியதாயிற்று. நீங்கள் வேலை செய்தால் மட்டுமே உங்களால் சாப்பிட முடியும். எனவே பிச்சை எடுப்பது அடுத்தவர் உழைப்பில் வாழ்வது என்பது போல் ஆகிவிட்டது. சட்டத்தின் மூலம் பிச்சை எடுப்பது தடுக்கப்பட்டது. இப்போது யாராலும் பிச்சை எடுக்க முடியாது.

இப்போது புத்தர் சீனாவில் பிறந்தால் அவருக்கும் கூட கொஞ்சம் கடினமாகத்தான் இருக்கும். ஆனால் பிச்சை எடுக்க முடியாது. மற்றவர் உழைப்பில் வாழ்கின்ற ஒருவராக அவர் எண்ணப்படுவார். இப்போது மார்க்ஸ் சீனாவிலோ அல்லது ரஷ்யாவிலோ, பிறந்தால் அவரும் கஷ்டப்படுவார். ஏனெனில் அவர் வாழ்நாள் முழுவதும் பிரிட்டிஷ் அருங்காட்சியகத்தில்

உள்ள புத்தகங்களை படித்ததை தவிர வேறு எந்த வேலையையும் செய்யவில்லை. அவர் உழைக்கும் வர்க்கத்தை சேர்ந்தவர் அல்லர், அவர் உழைப்பாளி அல்லர். மேலும் அவரது நண்பரும், கூட்டாளியுமான பிரட்ரிக் எங்கல்ஸ் ஒரு பணக்காரர். ஆனால் ரஷ்யாவிலும், சீனாவிலும் அவர்கள் கடவுள்களைப் போல் வழிபடப்பட்டார்கள். எனவே இப்போது எங்கல்ஸ் ரஷ்யாவிற்கு வந்தால் அவர் கஷ்டப்படுவார். அவர் ஒருபோதும் உழைத்த தில்லை. மேலும் அவர் மற்றவர் உழைப்பில் வாழ்ந்தார். ஆனால் அவர் மார்க்ஸிற்கு உதவி செய்தார். அவரது உதவி இல்லாமல் கம்யூனிசவாதிகளின் கொள்கை அறிக்கையான டாஸ் கேப்பிட்டலை மார்க்ஸ் எழுதி இருக்க முடியாது.

எனவே இப்போது அது வேறுபட்டு விட்டது. இப்போது ரஷ்யாவில் இருந்தால் அவர் கஷ்டப்படுவார். நடை உடை பாவனைகள் மாறிவிட்டன, கருத்துகள் மாறிவிட்டன. எனவே எது ஒன்று மாறுகிறதோ அது சார்புடைய ஒன்று மாற்றமடையாத ஒன்றுதான். எதையும் சார்ந்து இல்லாதது என்பதை நினைவில் கொள்ளுங்கள். ஆனால் உங்களது ஆன்மா எதையும் சார்ந்து இல்லாதது. அது சார்பியல் தத்துவத்தில் ஒன்றானதல்ல.

அக உண்மை மற்றும் புற உண்மை ஆகியவற்றின் தொடர்பு தவிர இங்கு வேறு எதுவும் இல்லை என்னும் கண்ணோட்டத்தை புரிந்து கொள்பவராக அவர் இருந்தார்.

இந்த நிலைப்பாட்டை நீங்கள் நன்றாக புரிந்து கொண்டால், இது குறித்து ஆழ்ந்து சிந்தித்தால், இது குறித்து தியானித்தால், திடீரென்று உங்களுக்குள் நீங்கள் ஒளியேற்றப்பட்டவர் ஆகிவிடுகிறீர்கள். அப்போது எல்லாமே வெறுமைதான், சூன்யம் தான் என்பதை நீங்கள் கண்டு கொள்வீர்கள்.

ஒரு நாள் சுப்குதி ஒரு மரத்தின் அடியில் வெறுமை யின் மிக உயர்ந்த நிலையில் உட்கார்ந்திருந்தபோது

வெறுமையின் மிகவுயர்ந்த நிலையில் என்கிற வார்த்தை களை நினைவில் கொள்ளுங்கள்; ஏனெனில் சில சமயம் நீங்களும் கூட வெறுமையோடு இருப்பதாக உணர்கிறீர்கள். ஆனால் அது

மிக உயர்ந்த நிலை அல்ல. சில சமயம் எல்லாமே சூன்யமாக இருப்பதாக நீங்களும் கூட உணர்கிறீர்கள். ஆனால் அது பாவச நிலையில் ஏற்பட்ட வெறுமை அல்ல. அது மன அழுத்தத்தில் ஏற்பட்ட ஓர் எதிர்மறையான வெறுமை நிலை. அது நேர்மையான வெறுமை நிலை அல்ல. இந்த வேறுபாட்டை நினைவில் கொள்ள வேண்டும்.

எதிர்மறையான ஒரு வெறுமை என்றால் நீங்கள் ஒரு தோல்வியை உணர்கிறீர்கள் என்று அர்த்தம். புரிந்து கொண்டீர்கள் என்பது அர்த்தமாகாது. இந்த உலகில் ஏதோ ஒன்றை சாதிக்க வேண்டும் என்று நீங்கள் முயற்சி செய்தீர்கள். ஆனால் உங்களால் அதை சாதிக்க முடியவில்லை. நீங்கள் விரும்பிய ஒன்றை உங்களால் பெறமுடியவில்லை எனில் நீங்கள் வெறுமையை உணர்கிறீர்கள். நீங்கள் விரும்பிய பெண்ணை உங்களால் அடைய முடியவில்லை என்றால், நீங்கள் வெறுமையை உணர்கிறீர்கள். யாரின் பின்னால் நீங்கள் சுற்றித் திரிந்தீர்களோ அந்த ஆண் உங்களை விட்டு ஓடிவிட்டால் நீங்கள் வெறுமையை உணர்கிறீர்கள். உங்களின் கனவுகளில் இருந்த வெற்றி உங்களுக்கு நிகழவில்லை எனில் நீங்கள் வெறுமையை உணர்கிறீர்கள். இந்த வெறுமை எதிர்மறையானது. இது மன அழுத்தம், ஒரு துக்கம், மனதின் ஒரு விரக்தி நிலை. இப்படிப்பட்ட வகையில் நீங்கள் வெறுமையை உணர்ந்தால் உங்கள் மீது பூ மழை தூவாது. உங்களது வெறுமை உண்மையானதல்ல, நேர்மறையானதல்ல. இன்னமும் நீங்கள் பொருள்களின் பின்னால், விஷயங்களின் பின்னால் சென்று கொண்டிருக்கிறீர்கள். அதனால்தான் நீங்கள் வெறுமையை உணர்கிறீர்கள். நீங்கள் இன்னமும் ஆணவத்தின் பின்னால் தான் செல்கிறீர்கள். நீங்கள் முக்கியமானவர் ஆவதற்கு விரும்பினீர்கள் ஆனால் உங்களால் முடியவில்லை. இது ஒரு தோல்வி. இரு ஒரு புரிதல் அல்ல.

எனவே, ஒரு தோல்வியினால் இந்த உலகில் நீங்கள் துறவறம் பூண்டால் அது துறவறம் அல்ல என்பதை நினைவில் கொள்ளுங்கள். அது சந்நியாசம் அல்ல. அது உண்மையானதல்ல. புரிதலின் மூலமாக இந்த உலகில் துறவறம் பூண்டால் அது முற்றிலும் வேறுபட்டதாக இருக்கும். அப்போது நீங்கள், ஒரு சோக முயற்சியாலோ, உங்களுக்குள் விரக்தியாலோ, எங்கும்

தோல்வியாலோ துறவறம் கொள்ளமாட்டீர்கள். நீங்கள் அதை ஒரு தற்கொலையைப் போன்று செய்யமாட்டீர்கள் என்பதை நினைவில் கொள்ளுங்கள். உங்களது சந்நியாசம் என்பது ஒரு தற்கொலை போன்று இருந்தால் அதன் பின்னர் உங்கள் மீது பூ மழை பெய்யாது. அப்போது நீங்கள் இந்த உலகத்தை விட்டு போகிறீர்கள் என்று அர்த்தம்.

நீங்கள் ஈசாப்பின் கதை ஒன்றை கேட்டிருப்பீர்கள்.

ஒரு நரி போய்க் கொண்டிருந்தது. அப்போது அங்கே ஓர் உயர்ந்த திராட்சை கொடி ஒன்றில் திராட்சை தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. அந்த நரி குதித்து குதித்து பார்த்தது. ஆனால் அதனால் அந்த திராட்சை கொத்தினை தொட முடியவில்லை. உடனே அந்த நரி “சீச்சீ இந்த பழம் புளிக்கும், இது இன்னும் பழுக்கவில்லை,” என்று கூறிவிட்டு சென்றது. அந்த நரியால் அதை அடைய முடியவில்லை.

ஆனால் “நான் தோற்றுவிட்டேன்” என்பதை உங்களது ஆணவம் உணர்வது மிகவும் கடினம். அப்போது உங்களது தோல்வியை “நான் தோற்று விட்டேன். என்னால் அடையமுடியாத இடத்தில் அது உள்ளது” என்று உணர்வதற்கு மாறாக உங்களது ஆணவமானது அதனால் எந்த பிரயோசனமும் கிடையாது, என்று கூறும்.

உங்களது அநேக சந்நியாசிகள், தங்களை துறவிகள் என்று அழைத்துக் கொள்பவர்கள் அனைவரும் ஈசாப்பின் நரி போன்றவர்கள். அவர்கள் இந்த உலகத்தை துறவறம் செய்தது அதில் எந்த பயனும் இல்லை என்பதற்காக அல்ல. ஆனால் அவர்கள் தோற்றுப்போய் விட்டதாலும், அவர்களால் எந்த ஒரு நிலையையும் அடையமுடியாததாலும்தான் துறவறம் பூண்டுள்ளனர். அவர்கள் புகார்களாலும், வருத்தத்தாலும் நிரம்பி இருக்கிறார்கள். நீங்கள் அவர்களிடம் போய்ப்பாருங்கள். அவர்கள் இன்னமும் எல்லாவற்றிற்கும் எதிரானவர்களாகத்தான் இருப்பார்கள். அவர்கள் இன்னமும், “செல்வம் என்பது அழுக்கு, மேலும் ஓர் அழகான பெண்ணிடம் என்ன உள்ளது? எலும்பு மற்றும் இரத்தத்தை தவிர வேறு எதுவும் இல்லை,” என்று தான் கூறுவார்கள். அவர்கள் யாரை சமாதானப்படுத்துகிறார்கள்? சீச்சீ

இந்தப் பழம் புளிக்கும். கசக்கும் என்று அவர்கள் தங்களைத் தாங்களே சமாதானம் செய்யத்தான் முயற்சிக்கிறார்கள்.

இந்த உலகத்தை துறந்து சென்றபின் பெண்களைப்பற்றி ஏன் பேசுகிறீர்கள்? செல்வத்தைப் பற்றி கவலை இல்லை என்றால் அதைப்பற்றி ஏன் பேசுகிறீர்கள்? அதைப்பற்றிய கவலை இன்னமும் அவர்களுள் இருக்கிறது என்றால் புரிதல் என்பது உங்களுக்குள் எழவில்லை.

ஏதாவது ஒன்றிற்கு எதிராக நீங்கள் இருந்தால் புரிதல் என்பது ஏற்படவில்லை என்பதை நினைவில் கொள்ளுங்கள். ஏனெனில் புரிதலில் வேண்டுதலும் வேண்டாமையும் மறைந்து போய்விடும். புரிந்து கொண்டால் இந்த உலகில் எதற்கும் நீங்கள் எதிரியாக இருக்கமாட்டீர்கள். புரிதலில் நீங்கள் இந்த உலகத்தையும் அதில் உள்ள மக்களையும் கண்டனம் செய்ய மாட்டீர்கள். நீங்கள் கண்டனம் செய்து கொண்டே போவது உங்களுக்கு ஏதோ ஒரு காயம். ஒருவித பொறாமை உணர்வு இருக்கிறது என்பதைத்தான் காட்டுகிறது. ஏனெனில் பொறாமை இல்லாமல் கண்டனங்கள் எழுவதில்லை. நீங்கள் மக்களை கண்டனம் செய்கிறீர்கள். ஏனெனில் எப்படியோ, எங்கேயோ, உங்களது அடி மனதில் அவர்கள் எல்லாம் அனுபவிக்கிறார்கள். ஆனால் நம்மால் முடியவில்லையே என்று நீங்கள் உணர்கிறீர்கள். நீங்கள் இந்த உலகை வெறும் ஒரு கனவு என்று கூறுகிறீர்கள். ஆனால் உண்மையிலேயே அது ஒரு கனவு என்றால் அதன் பிறகு அதை ஒரு கனவு என்று ஏன் திரும்பத் திரும்ப கூறுகிறீர்கள்? கனவுகளை யாரும் வலியுறுத்துவதில்லை. காலையில் நீங்கள் எழுந்தவுடன் உங்களது கனவு ஒரு கனவு என்பதை அறிந்து கொள்கிறீர்கள். அதோடு முடிந்தது. நீங்கள் எல்லாரிடமும் சென்று காண்பதெல்லாம் கனவு என்று சொல்லிக் கொண்டு செல்வதில்லை.

மனதின் ஒரு தந்திரத்தை நினைவில் கொள்ளுங்கள். வெறுமனே உங்களை சமாதானப்படுத்தி கொள்வதற்காகத்தான் ஏதோ ஒன்றைப்பற்றி நீங்கள் மக்களை சமாதானப்படுத்த முயற்சி செய்கிறீர்கள். ஏனெனில் அடுத்தவர்கள் சமாதானம் ஆகிவிட்டால் நீங்கள் செய்தது சரிதான் என்று உணர்கிறீர்கள். நீங்கள் மக்களிடம் சென்று அவர்களிடம் காமம் என்பது பாவச் செயல் என்று கூறி

அவர்கள் அதனால் சமாதானம் அடைந்தால் அல்லது நீங்கள் கூறியதை அவர்களால் மறுக்கமுடியாதபோது, நீங்கள் சந்தோஷம் அடைகிறீர்கள். அப்போது உங்களை நீங்களே சமாதானப்படுத்தி கொள்கிறீர்கள். மற்றவர்களின் கண்களை உற்றுப்பார்த்து நீங்கள் உங்களது சொந்த தோல்விகளை மூடிமறைக்க முயற்சி செய்கிறீர்கள்.

எதிர்மறையான வெறுமைநிலை பயனற்றது. அது வெறுமனே ஏதோ ஒன்று இல்லாததைக் குறிக்கிறது. ஆனால் நேர்மறை வெறுமை நிலை என்பது ஏதோ ஒன்று இருப்பதைக் குறிக்கிறது. இல்லாததை அல்ல; அதனால் தான் நேர்மறை வெறுமை நிலை ஒரு சக்தியாக ஆகிறது. எதிர்மறை வெறுமைநிலை ஒரு சோகமான, மன அழுத்த நிலையாக ஆகிவிடுகிறது. நீங்கள் வெறுமனே உங்களை உள்ளே இழுத்துக் கொள்கிறீர்கள், அவ்வளவுதான். ஒரு தோல்வியை உணரும்போது, வெறுப்பை உணரும்போது, எங்கு சென்றாலும் தடைகள் சுவர் போன்று இருப்பதால் உங்களால் கடந்து செல்ல முடியாத போது, சக்தி இல்லாததை உணரும் போது நீங்கள் கண்டனம் செய்கிறீர்கள், நீங்கள் பழித்துரைக்கிறீர்கள்.

ஆனால் இது வளர்ச்சி ஆகாது. இது பின்னடைவு. மேலும் உங்களுக்குள் அடி ஆழத்தில் உங்களால் மலர முடியாது. ஏனெனில் புரிதல் மட்டுமே மலர்ச்சியை உண்டு பண்ணும். மன அழுத்தம் ஒருபோதும் மலராது. மேலும் உங்களால் மலர முடியவில்லை எனில் இயற்கையும் கூட உங்கள் மீது பூ மழை தூவ முடியாது. இயற்கை வெறுமனே உங்களை மறுதலிக்கிறது. நீங்கள் என்னவாக இருக்கிறீர்களோ அதையே அதிகமாக இயற்கை உங்களுக்கு கொடுக்கும். உங்களுக்குள் ஆன்மாவில் அநேக மலர்கள் மலர்ந்தால் இயற்கையானது அதைவிட பலகோடி மடங்கு மலர்களை உங்கள்மீது பூ மழையாய் தூவும். நீங்கள் மன அழுத்தத்தில் இருந்தால், அப்போதும் கூட இயற்கை உங்களுக்கு உதவுகிறது. அப்போதுள்ள மனவருத்தத்தை விட பலகோடி மடங்கு அதிக மன அழுத்தம் உங்களுக்கு வந்து சேரும். நீங்கள் என்னவாக இருக்கிறீர்களோ அதுதான் வந்து உங்கள் வீட்டு கதவை தட்டும். நீங்கள் என்னவாக இருக்கிறீர்களோ அதுவே மேலும் மேலும் அதிகமாக உங்களுக்கு கொடுக்கப்படும்.

எனவே மிகவும் கவனமாகவும், உஷாராகவும் இருங்கள். வெறுமையின் மிகவுயர்ந்த நிலை என்பது ஒரு நேர்மறையான விஷயம் என்பதை நினைவில் கொள்ளுங்கள். அப்போது ஒருவன் தோல்வி அடைந்தவன் ஆவதில்லை. ஒருவன் வெறுமனே விஷயங்களை ஊன்றிப்பார்த்து கனவுகள் ஒருபோதும் சோகத்தை உணர்வதில்லை. கனவுகளை நிறைவேற்ற முடியாது என்கிற இந்த உண்மையை புரிந்து கொண்டதால் ஒருவன் சந்தோஷமாக இருப்பான். நம்பிக்கை இல்லாமல், ஒரு போதும் மன அழுத்தத்தில் இருக்க மாட்டான். அவன் ஒரு வகை புரிதலுக்கு வந்துவிட்ட படியால் அவன் வெறுமனே சந்தோஷமும், ஆனந்தமும் கொள்வான். இப்போது நான் சாத்தியமில்லாத ஒன்றை முயற்சி செய்ய மாட்டேன், பயனற்ற ஒன்றிற்கு நான் முயற்சி செய்யமாட்டேன் என்று அவன் கூறிவிடுவான். மேலும் ஆசைப்படுகின்ற பொருள் தவறானது என்று ஒருவன் ஒருபோதும் கூறமாட்டான். நீங்கள் நேர்மறையான உயர்நிலை வெறுமையில் இருக்கும்போது ஆசை தான் தவறு என்று கூறுவீர்களே தவிர ஆசைப்படும் பொருள் தவறு என்று கூறமாட்டீர்கள். இது தான் வேறுபாடு. எதிர்மறை வெறுமை நிலையில் நீங்கள் ஆசைப்படும் பொருள் அல்லது விஷயம் தான் தவறு என்று கூறுவீர்கள். எனவே ஆசைப்படுகின்ற பொருளையோ அல்லது விஷயத்தையோ மாற்றவேண்டும் என்று கூறுவீர்கள். நீங்கள் ஆசைப்படுவது செல்வம், பணம், அதிகாரம் என்றால் அதை விட்டுவிடு என்று கூறுவீர்கள். கடவுள், முக்தி, சொர்க்கம் ஆகியவற்றை அலசப்படவேண்டிய விஷயமாக ஆக்கிவிடு. விஷயத்தை மாற்றிவிடு என்று கூறுவீர்கள்.

வெறுமை நிலையானது முழுமையானதாகவும், உயர்ந்த நிலையில் உள்ளதாகவும், நேர்மறையானதாகவும் இருந்தால் நீங்கள் ஆசைப்படுகின்ற பொருளையோ அல்லது விஷயத்தையோ தவறு என்று பார்க்கமாட்டீர்கள். ஆசை என்பதே பயனற்றது என்பதை நீங்கள் வெறுமனே கண்டு கொள்வீர்கள். பொருள்களும் விஷயங்களும் சரிதான். ஆனால் ஆசைதான் பயனற்றது. அதன் பின்னர் நீங்கள் உங்களது ஆசையை ஒரு பொருளில் இருந்து அடுத்த பொருளுக்கு மாற்ற மாட்டீர்கள். நீங்கள் வெறுமனே ஆசை என்பதையே கைவிட்டு விடுவீர்கள்.

ஆசை இல்லையெனில் நீங்கள் மலர்வீர்கள். ஆசைப்பட்டால் நீங்கள் மேலும் மேலும் அதிகம் முடக்கப்பட்டவராகவும், உயிரற்றவராகவும் தான் உணர்வீர்கள்.

ஒரு நாள் சுப்குதி ஒரு மரத்தின் அடியில் வெறுமை யின் மிக உயர்ந்த நிலையில் உட்கார்ந்திருந்தார்...

வெறுமையாக ஆனால் சந்தோஷமாக, வெறுமையாக ஆனால் நிறைவடைந்தவராக, வெறுமையுடன் ஆனால் எதிலும் பின்னடையாமல், வெறுமையாக ஆனால் நிரம்பி வழிந்து கொண்டு; வெறுமையாக ஆனால் இலகுவாக, வீட்டில் இருப்பது போல் இருந்தார்.

அவரைச் சுற்றிலும் மலர்கள் விழ ஆரம்பித்தன.

அவர் ஆச்சரியமடைந்தார். ஏனெனில் அவர் ஒன்றுமற்றவராக இருந்தார். அவர் ஒரு போதும் இதை எதிர்பார்க்கவில்லை. நீங்கள் எதிர்பார்த்தால் அவை ஒரு போதும் பூ மழை தூவாது; நீங்கள் எதிர்பார்க்கவில்லை என்றால் அவை பூ மழை தூவும். எனவே அப்போது நீங்கள் ஆச்சரியமடைவீர்கள், ஏன்? ஏதோ ஒரு தவறு நடந்து விட்டது என்று சுப்குதி நினைத்திருக்க வேண்டும். சுப்குதி மீது பூ மழையா, அதுவும் அவர் வெறுமை நிலையில், யாருமாக இல்லாமல், ஒன்றுமற்றவராக இருக்கும் போதா? கடவுளைப்பற்றி கூட நினைத்துக் கொண்டிருக்காதபோது, முக்தியைப்பற்றி நினைக்காதபோது, தியானம் கூட செய்து கொண்டிருக்காதபோது இது எப்படி நடக்கும் என்று சுப்குதி ஆச்சரியப்பட்டார். ஏனெனில் தியானம் செய்யும் போது நீங்கள் வெறுமை நிலையில் இருப்பதில்லை. அப்போது நீங்கள் ஏதோ செய்து கொண்டு அந்த முயற்சியால் அதாவது எதையுமே செய்யாமல் இருக்க வேண்டும் என்ற முயற்சியால் நிரம்பி இருக்கிறீர்கள். ஏதோ தவறு நடந்து விட்டது என்று சுப்குதி உஷார் அடைந்திருக்க வேண்டும். இந்த கடவுளுக்கு பித்துப் பிடித்து இருக்கலாம். ஏன் இந்த பூக்கள் மேலும் இது அவற்றுக்கான பருவ காலமும் கிடையாதே? அவர் அந்த மரத்தை பார்த்து விட்டு திரும்பவும் தன்னைப் பார்த்திருக்க வேண்டும். ஏன் மீது பூக்கள் தூவப்படுகிறதா? அவரால் அதை நம்பமுடியவில்லை.

இறுதி நிலை உங்களுக்கு நிகழும் போதெல்லாம் நீங்கள் ஆச்சரியமடைவீர்கள் என்பதை நினைவில் கொள்ளுங்கள்; ஏனெனில் நீங்கள் அதை ஒருபோதும் எதிர்பார்த்திருக்க மாட்டீர்கள்; நீங்கள் அதற்காக காத்துக் கொண்டு இருந்திருக்கவும் மாட்டீர்கள்; நீங்கள் நம்பிக்கையுடன் இருந்திருக்க மாட்டீர்கள். மேலும் எதிர்பார்த்துக் கொண்டும், காத்துக் கொண்டும், நம்பிக்கொண்டும், பிரார்த்தித்துக் கொண்டும், ஆசைப்பட்டுக் கொண்டும் இருக்கின்ற யாருக்கும் இது ஒரு போதும் நிகழாது. ஏனெனில் அவர்கள் மனம் இறுக்கமடைந்து இருப்பார்கள். அவர்கள் ஒரு போதும் ஓய்வுடனும், ஒரு போதும் வெறுமை நிலையுடனும் இருக்க மாட்டார்கள்.

நீங்கள் ஓய்வாக இருக்கும் போது இந்த பிரபஞ்சம் உங்களை நோக்கி வருகிறது. ஏனெனில் அப்போதுதான் நீங்கள் எதிர்ப்பு ஏதும் இல்லாமல், திறந்த மனதுடன், உங்களது எல்லா கதவுகளையும் திறந்து வைத்துக் கொண்டு இருப்பீர்கள். எல்லா இடத்தில் இருந்தும் கடவுள் வரவேற்கப்படுவார். ஆனால் அவருக்காக நீங்கள் பிரார்த்தனை செய்து கொண்டிருக்க மாட்டீர்கள். அவர் வரவேண்டும் என்று நீங்கள் கேட்க மாட்டீர்கள், நீங்கள் எதுவுமே செய்யாமல் இருப்பீர்கள். நீங்கள் எதுவுமே செய்யாமல் இருக்கும் போது, வெறுமனே வெறுமையின் மிகவுயர்ந்த நிலையில் இருக்கும் போது நீங்கள் ஓர் ஆலயமாக ஆகிவிடுவதால் அவர் வருகிறார்.

*வெறுமையின் மிக உயர்ந்த நிலையில் பூக்கள்
அவரைச் சுற்றிலும் விழ ஆரம்பித்தன...*

என்ன நடக்கிறது? என்று அவர் சுற்றும் முற்றும் பார்த்தார்.

*“வெறுமை மீதான உங்களது சொற்பொழிவுக்காக
நாங்கள் உங்களை பாராட்டுகிறோம்” என்று
கடவுள்கள் மெல்லிய குரலில் அவரிடம் கூறினர்.*

இதை அவரால் நம்ப முடியவில்லை. இதை ஒருபோதும் அவர் எதிர்பார்க்கவில்லை. அவர் அதற்கு தகுதியானவர் என்றோ அல்லது அதற்கான திறமை உள்ளவர் என்றோ அல்லது அவர் வளர்ச்சி அடைந்து விட்டார் என்றோ அவரால் நம்பமுடிய வில்லை.

‘வெறுமை மீதான உங்களது சொற்பொழிவுக்காக நாங்கள் உங்களை பாராட்டுகிறோம்’ என்று கடவுள்கள் மெல்லிய குரலில் அவரிடம் கூறினர்.

அவர்கள் மெல்லிய குரலில் குசுகுசு வென்றுதான் சொல்ல வேண்டும். மிகவும் ஆச்சரியமடைந்து சுப்குதியின் கண்களில் வியப்பு நிறைந்திருப்பதை அவர்கள் பார்த்திருக்க வேண்டும். கடவுள்கள் அவரிடம், “நாங்கள் உங்களை பாராட்டுகிறோம். அதற்காக ஆச்சரியப்படாதீர்கள். மேலும் வியப்படையாதீர்கள். ஓய்வுடன் இருங்கள். வெறுமை மீதான உங்களது சொற்பொழிவுக்காக நாங்கள் உங்களை பாராட்டுகிறோம்.” என்று கூறினார்கள்.

ஆனால் நான் வெறுமை பற்றி பேசவில்லையே!

என்று கூறினார் சுப்குதி. நான் எதையுமே பேசவில்லையே!

வெறுமை குறித்து நீங்களும்பேசவில்லை நாங்களும் வெறுமை குறித்து கேட்கவில்லை என்று கடவுள்கள் பதிலளித்தனர். இதுதான் உண்மையான வெறுமை அப்போது சுப்குதி மீது பூ மழை பொழிந்தது.

புரிந்து கொள்ள முயற்சி செய்யுங்கள். “வெறுமை மீதான உங்களது சொற்பொழிவிற்காக நாங்கள் உங்களை பாராட்டுகிறோம்” என்று அவர்கள் கூறினார்கள். ஆனால் அவர் யாரிடமும் பேசவில்லை, அங்கு யாரும் இல்லை. அவர் தனக்குள்ளேயும் பேசவில்லை. ஏனெனில் அவர் வெறுமை நிலையில் இருந்தார். பிரிவினை இல்லாமல் இருந்தார். அவர் பேசவே இல்லை, வெறுமனே அங்கு இருந்தார். அவரது பங்கிற்கு எதுவும் செய்யப்படவில்லை. அவரது மனதில் எண்ணங்களின் எந்த மேகங்களும் கடந்து செல்லவில்லை, அவரது உள்ளத்தில் எந்த உணர்வுகளும் எழவில்லை. அவர் இல்லாதது போலவே இருந்தார். அவர் வெறுமை நிலையில் இருந்தார்.

ஆனால் கடவுள்களோ, “வெறுமை மீதான தங்களது சொற்பொழிவுக்கு நாங்கள் உங்களை பாராட்டுகிறோம்.” என்று கூறினர்.

அவர் மேலும் ஆச்சரியமடைந்து கடவுள்களிடம், “என்ன? நான் வெறுமை பற்றி எதுவுமே பேசவில்லையே, நான் எதுவுமே சொல்லவில்லையே!” என்று கூறினார்.

உடனே கடவுள்கள், “நீங்கள் பேசவில்லை, நாங்களும் கேட்கவில்லை. இதுதான் உண்மையான வெறுமை நிலை,” என்று கூறினர். ஏனெனில் வெறுமை நிலை குறித்து உங்களால் சொற்பொழிவாற்ற முடியாது. நீங்கள் வெறுமை நிலையில் இருக்க மட்டுமே முடியும்; அது மட்டுமே சொற்பொழிவாகும். மற்றவற்றைப் பற்றி பேசமுடியும், மற்றவை எல்லாம் ஒரு பிரசங்கம் ஆகிவிடும், பிரசங்கத்திற்கான ஒரு பொருளாக ஆகிவிடும், மற்றவற்றைப்பற்றி விவாதிக்காலம், வாதம் செய்யலாம். ஆனால் வெறுமை பற்றி எதுவும் செய்ய முடியாது, ஏனெனில் அதைப்பற்றி கூறுவதற்கு எடுக்கப்படுகின்ற முயற்சிகள் அதை அழித்துவிடும். நீங்கள் சொல்கின்ற அந்த நொடிப்பொழுதே அது அங்கு இல்லாமல் போய்விடும். ‘ஒரு சிறு வார்த்தை போதும்’, அங்கே வெறுமை நிலை என்பது இழக்கப்பட்டுவிடும். ஒரு சிறு வார்த்தை கூட உங்களை நிரப்பி விட முடியும். எனவே வெறுமை நிலை மறைந்து விடும்.

முடியாது, அதைப்பற்றி எதுவும் சொல்ல முடியாது. ஒரு போதும் யாரும் அதைப்பற்றி எதுவும் சொன்னதில்லை. நீங்கள் வெறுமனே வெறுமை நிலையில் இருக்கலாம். மேலும் அது தான் சொற்பொழிவாகும். வெறுமை நிலையில் இருத்தலே சொற்பொழிவாகும்.

வெறுமை என்பது ஒருபோதும் சிந்தனைக்குரிய பொருளாக ஆக முடியாது. எண்ணங்கள் இல்லாத நிலைதான் அதன் இயல்பு. எனவேதான் கடவுள்கள் அவரிடம், “நீங்களும் எதுவும் சொல்லவில்லை, நாங்களும் கேட்கவில்லை. அதுதான் அதன் அழகு. அதனால் தான் நாங்கள் உங்களை பாராட்டுகிறோம். யாராவது ஒருவர் இப்படி வெறுமனே வெறுமை நிலையில் இருப்பது மிகவும் அபூர்வமாக நிகழ்கின்ற ஒன்றாகும். இது தான் உண்மையான வெறுமை,” என்று கூறினர். மேலும் சுப்குதிக்கு இதுதான் வெறுமை என்பதும் கூட தெரியாது, ஏனெனில் அதைப்பற்றிய விழிப்புணர்வு வந்து விட்டால் அதனுள் அந்நியமான ஒன்று நுழைந்து விட்டதாகிவிடும். அப்போது நீங்கள் பிரிவு பட்டு, பிளவு பட்டு இருப்பீர்கள். உண்மையிலேயே ஒருவர் வெறுமை நிலையில் இருக்கும்போது அங்கு வெறுமை தவிர வேறு எதுவும் இருக்காது. வெறுமை என்கிற உணர்வு கூட இருக்காது.

அங்கே சாட்சியும் கூட இருக்காது. ஒருவர் முற்றிலும் உஷாராக இருப்பார், ஒருவர் தூக்கத்தில் இருக்க மாட்டார், ஆனால் அங்கே அதற்கான சாட்சி இருக்க மாட்டார். அது சாட்சி பாவனையையும் கடந்து போய்விடும்; ஏனெனில் நீங்கள் ஏதாவது ஒன்றை சாட்சி பாவனையில் கவனிக்கும்போது உள்ளே கொஞ்சம் மன இறுக்கம் இருக்கும், ஒரு சிறிய முயற்சி இருக்கும். அப்போது அந்த வெறுமை வேறு நீங்கள் வேறாக இருப்பீர்கள். நீங்கள் சாட்சியாய் இருக்கிறீர்கள், நீங்கள் வெறுமையில் இல்லை. அதன் பின்னர் வெறுமை என்பது மீண்டும் உங்களது மனதில் உள்ள ஓர் எண்ணமாக ஆகிவிடும்.

மக்கள் என்னிடம் வந்து, “நான் ஒரு சிறு நொடிப்பொழுது வெறுமை நிலையை அனுபவித்துவிட்டேன்,” என்று கூறுவார்கள். நான் அவர்களிடம், “நீங்கள் அதை அனுபவத்திருந்தால் அதைப்பற்றி மறந்து விடுங்கள். ஏனெனில் அதை அனுபவிப்பது யார்? அனுபவிப்பவர் ஒருவரே போதும், தடையாக இருப்பதற்கு அது ஒன்றே போதும். அதை அனுபவிப்பவர் யார்? வெறுமை நிலையை அனுபவிக்க முடியாது. அது ஓர் அனுபவம் ஆகாது. ஏனெனில் அங்கே அனுபவிப்பவர் என்பவர் இருக்க மாட்டார்; அனுபவிப்பவரும், அனுபவமும் ஒன்றாக ஆகிவிடும். அது அனுபவித்துக் கொண்டே இருப்பதாகும்.

அனுபவித்துக் கொண்டே என்கிற வார்த்தையை நான் பயன்படுத்த அனுமதியுங்கள். வெறுமை நிலை என்பது ஒரு செய்முறை, பிரிவு படாமல், இரு துருவங்களும் மறைந்து இருத்தல், இரு கரைகளும் மறைந்து போய் நதி மட்டுமே இருப்பதாகும். “நான் அனுபவித்தேன்” என்று உங்களால் கூறமுடியாது. ஏனெனில் அங்கே நீங்கள் இல்லையே. அப்படி இருக்கும் போது உங்களால் அதை எப்படி அனுபவிக்க முடியும்? மேலும் அந்த வெறுமை நிலைக்குள் நீங்கள் நுழைந்துவிட்டால், நீங்கள் அதை ஒரு கடந்த கால அனுபவமாக ஆக்க முடியாது. “நான் அனுபவித்தேன்” என்று நீங்கள் சொல்ல முடியாது. ஏனெனில் அப்போது அது ஒரு கடந்தகால நினைவாக ஆகிவிடுகிறது.

வெறுமை நிலை என்பது ஒரு நினைவாக ஆக முடியாது. ஏனெனில் வெறுமை நிலை ஒரு போதும் தனது தடங்களை விட்டு

செல்லாது. அது எந்தவிதமான காலடிச் சுவடுகளையும் விட்டு செல்லாது. வெறுமை நிலை எப்படி கடந்தகால நினைவாக ஆகமுடியும்? “நான் அதை அனுபவித்தேன்” என்று நீங்கள் எப்படி கூறமுடியும். அது எப்போதும் நிகழ்காலத்தில், இப்போது உள்ள காலத்தில் மட்டுமே இருக்கும். அது அனுபவித்துக் கொண்டே போகுவதாகும். அது கடந்த காலமும் அல்ல எதிர்காலமும் அல்ல; அது எப்போதும் நடந்து கொண்டிருக்கிற ஒரு செயல்முறை. ஒரு முறை நீங்கள் அந்த வெறுமை நிலையில் நுழைந்து விட்டால் நீங்கள் நுழைந்து விட்டதுதான். “நான் அனுபவித்தேன்” என்று உங்களால் கூறமுடியாது. அதனால்தான் அங்கு என்ன நடக்கிறது என்று சுப்குதியால் கூட உணர முடியவில்லை. அவர் அங்கு இல்லை. இந்த பிரபஞ்சத்திற்கும் அவருக்கும் இடையே எந்த தனிவேறுபாடும் கிடையாது. எந்த தனிவேறுபாடும் கிடையாது. எல்லா எல்லைகளும் கரைந்து விட்டது. இந்த பிரபஞ்சம் அவருக்குள் உருகி ஓட ஆரம்பித்து விட்டது. அவரும் இந்த பிரபஞ்சத்திற்குள் உருகிச் சென்று விட்டார். அதோடு ஒன்றாகி, ஒன்று கலந்து, உருகிவிட்டார். “இதுதான் உண்மையான வெறுமை நிலை” என்று எல்லா கடவுள்களும் கூறினார்கள்.

அப்போது சுப்குதி மீது பூ மழை பொழிந்தது.

இந்த கடைசி வரியை நீங்கள் மிகமிக கவனத்துடன் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். ஏனெனில் நீங்கள் வெறுமை நிலையில் இருக்கிறீர்கள் என்று யாராவது ஒருவர் உங்களிடம் கூறிவிட்டால், உடனடியாக உங்களது நான் என்னும் தன்முனைப்பானது மீண்டும் உங்களுக்கு வந்துவிடும். அப்போது நீங்கள் விழிப்புணர்வு வந்தவராக ஆகிவிடுவதால், ஏதோ ஒன்றை நாம் சாதித்து விட்டோம் என்று நீங்கள் உணர்வீர்கள். நீங்கள் வெறுமை நிலையில் இருப்பதை உங்களது குறிக்கோள்கள் திடீரென்று நீங்கள் உணரும்படி செய்துவிடும்.

ஆனால் சுப்குதி அபூர்வமானவர், அசாதாரணமாக அபூர்வமானவர். கடவுள்கள் அவரைச் சுற்றி இருந்து கொண்டு கத்தினாலும், மெல்லிய குரலில் காதில் மட்டும் குசுகுசு வென்று கூறினாலும், அவர் மீது பூக்கள் பூ மழையாய் தூவியபோதும் கூட

அவர் அதைப்பற்றி கவலைப்படவில்லை. அவர் வெறுமனே மௌனமாக அமர்ந்திருந்தார். எனவேதான் கடவுள்கள் அவரிடம், “நீங்களும் பேசவில்லை, நாங்களும் கேட்கவில்லை, இதுதான் உண்மையான வெறுமை நிலை” என்று கூறினார்கள். அவர் அதை தன் நிலையில் இருந்து வெளியே வராமல் கவனித்தார். “உண்மையான சந்தோஷம் எனக்கு நிகழ்ந்து விட்டது. நான் இப்போது மெய்ஞ்ஞானம் பெற்று விட்டேன்,” என்று அவரது தன்முனைப்பு கூறவில்லை. அப்படி செய்திருந்தால் அவர் கடைசி நிமிடத்தில் தவற விட்டு இருப்பார். அப்படி உங்களது தன்முனைப்பு உங்களிடம் திரும்ப வந்திருந்தால் உடனடியாக பூ மழை தூவுவதை நிறுத்தி இருக்கும். அவர் அப்படி செய்யவில்லை. அவர் தனது கண்களை மூடிக் கொண்டு, “இந்த கடவுள்கள் பைத்தியங்கள். மேலும் இந்த மலர்கள் வெறும் கனவுகள் எனவே கவலைப்படாதே,” என்று நினைத்திருக்க வேண்டும்.

அந்த வெறுமை நிலை அந்த அளவுக்கு அழகானதாக இருந்திருக்கும். அப்போது அந்த நிலையை விட அதிக அழகானது வேறு எதுவும் இருந்திருக்க முடியாது. அவர் வெறுமனே தனது வெறுமையின் மிக உயர்ந்த நிலையில் இருந்து விட்டார். அதனால் தான் பூக்கள் சுப்குதியின் மீது மழைபோல தூவியது. இப்போது பூக்கள் இங்கொன்றும், அங்கொன்றுமாக விழவில்லை. பூக்கள் பூ மழை போன்று பெய்தன.

இது ஒன்று தான் சுப்குதி பற்றிய கதை. இதற்கு பிறகு அவரைப்பற்றி எதுவும் சொல்லப்படவில்லை. மீண்டும் வேறு எந்த ஓர் இடத்திலும் அவரைப் பற்றி குறிப்பிடப்படவில்லை. ஆனால் பூக்கள் இன்னமும் மழை போல தூவிக் கொண்டிருக்கின்றன என்று நான் உங்களுக்கு கூறுகிறேன். இதற்கு மேல் சுப்குதி எந்த ஒரு மரத்தின் அடியிலும் அமர்ந்திருக்கவில்லை, ஏனெனில் ஒருவர் உண்மையிலேயே, முழுமையாக வெறுமை நிலையை அடையும்போது அவர் இந்த பிரபஞ்சத்தினுள் கரைந்து விடுகிறார்.

ஆனால் இந்த பிரபஞ்சம் இன்னமும் அதை கொண்டாடிக் கொண்டிருக்கிறது. பூக்கள் மழையாய் தூவிக் கொண்டிருக்கின்றன. ஆனால் அதே போன்று பூ மழையாய் தூவிக் கொண்டிருக்கின்றன. ஆனால் அதே போன்று பூ மழையானது உங்கள் மீதும்

தூவப்படும்போது மட்டுமே உங்களால் அதை அறிந்து கொள்ள முடியும். கடவுள் உங்களது வீட்டின் கதவுகளை தட்டும் போது மட்டுமே கடவுள் இருக்கிறார் என்பதை உங்களால் அறிந்து கொள்ள முடியும். அதற்கு முன்பாக அறிந்து கொள்ள முடியாது. கடவுள் உங்களது வீட்டின் கதவுகளை தட்டாத வரையில் உங்களது வாதங்கள் எல்லாம் பயனற்றவை. உங்களது சொற்பொழிவுகள் எல்லாம் கருத்துடையதாக இருக்காது. உங்களுக்கு அது நிகழாத வரையில் எதுவுமே திட நம்பிக்கை ஆகாது.

நான் சுப்குதி பற்றி பேசுகிறேன். ஏனெனில் இது போன்று எனக்கும் நிகழ்ந்துள்ளது. மேலும் என்னைப் பொறுத்த மட்டில் இது ஓர் உருவகம் அல்ல. இது வார்த்தைக்கு வார்த்தை அப்படியே எனக்கும் நடந்துள்ளது. சுப்குதியைப் பற்றி முன்பே படித்திருக்கிறேன் ஆனால், “இது ஓர் உருவகம், அழகானது, கவிதைத் தனமானது” என்று அப்போது நான் நினைத்தேன். உண்மையில் இது நடக்கும் என்று ஒரு போதும் எனக்குள் சிறு சலனம் கூட ஏற்படவில்லை. இது ஓர் உண்மையான விஷயம், உண்மையில் நிகழக்கூடிய ஒன்று என்று நான் ஒரு போதும் நினைத்ததில்லை.

ஆனால் இது நடக்கக் கூடியது என்று நான் இப்போது கூறுகிறேன். எனக்கு இது நடந்தது. உங்களுக்கும் இது நிகழ முடியும். ஆனால் அதற்கு வெறுமையின் மிக உயர்ந்த நிலை தேவை.

மேலும் ஒரு போதும் குழப்பமடையாதீர்கள். உங்களது எதிர்மறையான வெறுமை நிலையானது ஒருபோதும் மிக உயர்ந்த நிலையை அடைய முடியாது என்றும் நினைத்து விடாதீர்கள். உங்களது எதிர்மறை வெறுமை நிலையானது இருட்டைப் போன்றது; வெறுமையின் மிக உயர்ந்த நிலையானது வெளிச்சம் போன்றது. அது ஓர் உதயசூரியன் போன்றது. எதிர்மறை வெறுமை நிலையானது சாவு போன்றது. வெறுமையில் மிகவுயர்ந்த நிலையானது, வாழ்வு போன்றது, முடிவில்லாத வாழ்வு போன்றது, அது ஒரு பேரானந்தம்.

இந்த மனநிலை உங்களுக்குள் மேலும் மேலும் ஆழத்தில் ஊடுருவிச் செல்லட்டும். போய் மரங்களுக்கு அடியில் உட்காருங்கள். வெறுமனே உட்காருங்கள். எதுவும் செய்யாதீர்கள். எல்லாமே நின்று விடும்! நீங்கள் நின்று விட்டால் எல்லாமே நின்று

விடும். ஏதோ திடீரென்று இந்த உலகமே ஒரு சிகரத்திற்கு வந்து விட்டது போன்று எந்த நகர்வும் இல்லாமல் காலம் என்பது நகர்வின்றி இருக்கும். ஆனால் “நான் இப்போது வெறுமை நிலையில் இருக்கிறேன்” என்னும் எண்ணத்தை உள்ளே கொண்டு வராதீர்கள். அப்படி செய்தால் நீங்கள் தவற விட்டு விடுவீர்கள். கடவுள்களே உங்கள் மீது பூ மழை தூவினாலும் கூட அதற்கு அதிக கவனம் செலுத்தாதீர்கள்.

மேலும் இப்போது இந்தக் கதையை நீங்கள் அறிந்து கொண்டு விட்டதால் ஏன் இப்படி பூ மழை தூவுகிறது என்று கூட நீங்கள் கேட்காதீர்கள். சுப்குதி அப்படி கேட்க வேண்டியதாயிற்று. ஆனால் நீங்கள் கேட்க வேண்டிய அவசியம் கிடையாது. “நாம் உண்மையான வெறுமை நிலையையும் அதன் மீதான சொற்பொழிவையும் கேட்டுவிட்டோம்,” என்று கடவுள்களே உங்கள் காதுகளில் குசுகுவென்று மெல்லிய குரலில் கூறினாலும் கூட அதைப்பற்றி கவலைப்படாதீர்கள், அப்போது உங்கள் மீதும் கூட பூ மழை தூவும்.

2

கர்வமிக்க மாணவன்

யமௌகா ஒரு கர்வமிக்க மாணவனாக இருந்த போது, அவன் டோகுவான் என்னும் குருவைப் போய்ப் பார்த்தான்.

குருவின் உள்ளத்தில் இடம் பிடிப்பதற்காக அவன், "இங்கு மனம் என்ற ஒன்று இல்லை, உடல் என்ற ஒன்று இல்லை, புத்தர் என்று ஒருவர் இல்லை. இங்கே சிறந்ததும் இல்லை மோசமானதும் இல்லை. குருவும் இல்லை சீடனுடம் இல்லை. இங்கு கொடுக்கலும் இல்லை, வாங்கலும் இல்லை. நாம் நினைப்பது, நாம் பார்ப்பது, மேலும் நாம் உணர்வது என்னவானாலும் அது உண்மையானது அல்ல. காணப்படுகின்ற பொருள்கள் எதுவும் உண்மையில் இங்கு இல்லை," என்று கூறினான்.

வாயில் குழாயை வைத்து புகைப்பிடித்துக் கொண்டு டோகுவான் அமைதியாக அமர்ந்து கொண்டு எதுவும் சொல்லாமல் இருந்தார். திடீரென்று அவர் தனக்கு அருகில் இருந்த கைத்தடியை எடுத்து யமௌகா விற்கு ஒரு பயங்கரமான அடி கொடுத்தார்.

யமௌகா கோபத்தில் துள்ளி குதித்தான்.

டோகுவான் அவனிடம், "இப்படி இங்குள்ள பொருள்கள் எதுவும் உண்மையில் இல்லை என்னும் போது மேலும் எல்லாமே வெறுமை தான் என்னும் போது உனது கோபம் மட்டும் எங்கிருந்து வந்தது? அதைப் பற்றி சிந்தனை செய்," என்று கூறினார்.

கல்வி அறிவானது அதிகம் உதவாது. ஆன்மா மட்டுமே அடுத்த கரையை அடைவதற்கான வாகனமாக ஆகமுடியும்.

நீங்கள் சிந்தித்துக் கொண்டும், தகவல்களை சேர்த்து வைத்துக் கொண்டும் இருக்கலாம். ஆனால் அவை எல்லாம் காகிதப் படகுகள். கடல் பயணத்திற்கு அவை உதவாது. நீங்கள் கரையில் உட்கார்ந்து கொண்டு வெறுமனே அவற்றைப்பற்றி பேசிக் கொண்டே இருப்பதென்றால் அப்போது அவை சரிபட்டு வரும். நீங்கள் பயணம் மேற்கொள்ளவில்லையெனில் காகிதப் படகுகளும் கூட உண்மையான படகுகளைப் போல நன்றாகத்தான் இருக்கும்; ஆனால் அந்த காகிதப் படகுகளை நம்பிக்கொண்டு நீங்கள் பயணம் மேற்கொண்டால் அதன்பிறகு நீங்கள் மூழ்கிவிடுவீர்கள். மேலும் வார்த்தைகள் என்பவை இந்த காகிதப்படகுகள் போன்றவை தானே தவிர அவை வேறு எதுவும் அல்ல. வார்த்தைகள் அந்த அளவுக்கு கூட உறுதித்தன்மை அற்றவை.

மேலும் நாம் கல்வி அறிவை சேர்த்து வைக்கும் போது, நாம் என்ன செய்கிறோம்? நமக்குள் எதுவும் மாற்றமடைவதில்லை. நமது ஆன்மா எந்த பாதிப்பும் இல்லாமல் அப்படியே இருக்கிறது. தூசி படிவதைப் போல, தகவல்கள் உங்களை சுற்றிப் படையும். ஒரு முகம் பார்க்கும் கண்ணாடியின் மீது தூசி படிவதைப் போன்றது. அந்த கண்ணாடி அப்படியே இருக்கும். அது தனது பிரதிபலிக்கும் தன்மையை மட்டுமே இழந்திருக்கும். உங்கள் மனதின் மூலம் நீங்கள் எதை அறிந்து கொண்டாலும் அது வேறுபாட்டை உண்டாக்காது. உங்களது தன்னுணர்வு எப்போதும் போல அப்படியே இருக்கும். உண்மையில் அது இன்னமும் மோசமாகி விடும். ஏனெனில் கண்ணாடி போல் பிரதிபலிக்கும் உங்களது தன்னுணர்வைச் சுற்றிலும் நீங்கள் சேர்த்த வைத்துள்ள கல்வி

அறிவானது தூசி போன்று படிந்து விடும்; அதனால் உங்களது தன்னுணர்வானது மிக மிக குறைவாகவே பிரதிபலிக்கும்.

எந்த அளவுக்கு அதிகம் அறிகிறீர்களோ அந்த அளவுக்கு உங்களது விழிப்புணர்வு குறைந்தவராக நீங்கள் ஆகிவிடுவீர்கள். நீங்கள் புலமை நிறைந்தவராக, வெளியில் இருந்து பெறப்பட்ட கல்வி அறிவினால் முழுவதும் நிரம்பியவராக ஆகிவிடும் போது, நீங்கள் ஏற்கனவே உயிரற்றவர் ஆகிவிடுவீர்கள். அதன் பிறகு உங்களுக்கு சொந்தமானது என்று எதுவும் உங்களிடம் வருவதில்லை. எல்லாமே மற்றவர்களிடம் இருந்து பெற்றதாகி விடுவதால் நீங்கள் கிளிப் பிள்ளை போன்று ஆகிவிடுவீர்கள்.

மனம் ஒரு கிளிப் பிள்ளை. ஜோசப் ஸ்டாலின் காலத்தில் இப்படி நடந்ததாக நான் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். அதாவது ஒருவர், எல்லாருக்கும் தெரிந்த ஒரு கம்யூனிசவாதி மாஸ்கோ காவல் நிலையத்திற்கு வந்து தனது கிளியைக் காணவில்லை என்று புகார் கூறினார். இவர் முக்கியமான கம்யூனிசவாதியாக இருந்ததால் காவல் நிலையத்தில் இருந்த உயர் அதிகாரி அந்த கிளியைப் பற்றி விசாரித்தார். ஏனெனில் அது மிகவும் சிறப்பு வாய்ந்தது. எனவே அதைத் தேடிக் கண்டு பிடிக்க வேண்டும். அவரது விசாரணையின் போது, “அந்த கிளி பேசுமா?” என்று அவர் கேட்டார்.

அந்த கம்யூனிசவாதி, அந்தத் தோழர், கொஞ்சம் பயமடைந்தார். என்றாலும் கூட அதன்பிறகு அவர், “ஆம் அது பேசும். ஆனால் நான் சொல்வதை குறித்துக் கொள்ளுங்கள் அதாவது அது பேசுகின்ற அரசியல் கருத்துகள் எல்லாம் முற்றிலும் அதன் சொந்தக் கருத்து என்று கூறினார்.

ஆனால் ஒரு கிளிக்கு எப்படி சொந்தமான கருத்து இருக்க முடியும்? ஒரு கிளி தனக்கென்று சொந்தமாக எந்தக் கருத்துகளையும் வைத்திருக்க முடியாது. மேலும் மனமும் கூட அதே போன்று தான், ஏனெனில் மனம் என்பது ஓர் இயந்திர நுட்பம். மனதை விடவும் ஒரு கிளியானது அதிக உயிரோட்டம் உள்ளது. ஒரு கிளியும் கூட அதற்கென்று சொந்தமாக சில கருத்துகளை வைத்திருக்கலாம். ஆனால் மனதிற்கு அது முடியாது. மனம் என்பது ஒரு கணினி, ஓர் உயிர்க் கணினி. அது தகவல்களை சேர்த்து வைக்கும். அது ஒரு போதும் முதன்மையானதாக

இருக்காது. அதனால் இருக்க முடியாது. அதனுள் என்னவெல்லாம் உள்ளதோ அனைத்தையும் அது பிறரிடம் இருந்து பெற்று பிறரிடமிருந்து எடுத்துக் கொண்டுள்ளது.

உங்களது மனதை நீங்கள் கடந்து இருக்கும் போது மட்டும் நீங்கள் முதன்மையானவராக இருப்பீர்கள். மனம் என்பது கைவிடப்பட்டு விடும்போது உங்களது தன்னுணர்வை நேரடியாக இந்த பிரபஞ்சத்தை எதிர் கொள்கிறது. உடனடியாக நொடிக்கு நொடி இந்த பிரபஞ்சத்தோடு எதிர் கொள்வதால் நீங்கள் முதன்மையானவர் ஆகிவிடுகிறீர்கள். அதன் பின்னர் முதல் முறையாக உங்களது சொந்த கருத்திற்கு அதிகாரம் உள்ளவராக இருப்பீர்கள். அப்படி இல்லாத போது எல்லா கருத்துகளும் பிறரிடம் இருந்து பெறப்பட்டதாகி விடுகிறது. நீங்கள் சாஸ்திரங்களில் இருந்து மேற்கோள்கள் காட்டலாம், வேதங்கள், குர்ஆன், கீதை, பைபிள் ஆகியவற்றை மனப்பாடமாக நீங்கள் அறிந்திருக்கலாம், ஆனால் அதனால் எந்த மாற்றமும் ஏற்பட்டு விடாது. அவை உங்களுக்கு சொந்தமானவை அல்ல. மேலும் உங்களுக்கு சொந்தமில்லாத கல்வி அறிவு ஆபத்தானது. அறியாமையை விட ஆபத்தானது. ஏனெனில் அது மறைந்திருக்கும் ஓர் அறியாமை. எனவே நீங்கள் உங்களை ஏமாற்றிக் கொண்டு இருக்கிறீர்கள் என்பதைக் கூட உங்களால் கண்டு கொள்ள முடியாது. செல்லாத காகுகளை வைத்துக் கொண்டு நீங்கள் ஒரு பணக்காரர் என்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள். பொய்யான கற்களை வைத்துக் கொண்டு அவை கோஹினூர் வைரங்கள் என்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள். கூடிய விரைவில் உங்களது ஏழ்மை நிலை வெளிப்படுத்தப்படும். அப்போது நீங்கள் அதிர்ச்சி அடைவீர்கள்.

நீங்கள் இறக்கும் போது, மரணம் உங்களை நெருங்கி வரும்போது இது நடக்கிறது. மரணம் கொடுக்கும் அதிர்ச்சியில் நீங்கள் எதையும் அடையவில்லை என்கிற விழிப்புணர்வு திடீரென்று உங்களுக்கு வரும். ஏனெனில் ஆன்மாவில் நீங்கள் அடைவது மட்டுமே உண்மையிலே நீங்கள் அடைந்ததாகும்.

இங்கும் அங்குமாக அறிவின் சில பகுதிகளை நீங்கள் சேர்த்து வைத்திருக்கிறீர்கள். நீங்கள் ஒரு மிகப்பெரிய

கலைக்களஞ்சியமாக ஆகி இருக்கலாம், ஆனால் அது முக்கிய மல்ல; மேலும் குறிப்பாக உண்மையைத் தேடிச் செல்கின்ற அறிவு கடந்து செல்லப்படவேண்டியது.

கல்வி அறிவு இல்லாதபோது ஞானம் நிகழ்கிறது, ஏனெனில் ஞானம் தான் உங்களது குணம். அதாவது தன்னுணர்வின் தன்மை. அது ஒரு கண்ணாடி போன்றது, ஒரு கண்ணாடி அதன் முன்பு என்ன உள்ளதோ அதை பிரதிபலிக்கும். உங்களுக்கு முன்னால், உங்களது மூக்கின் நுனியில் எப்போதும் இருக்கின்ற உண்மையை தன்னுணர்வு பிரதிபலிக்கிறது.

ஆனால் மனம் என்பது இடையில் இருக்கிறது. ஆனால் உண்மையானது. வெறுமனே உங்களுக்கு முன்னால் இருக்கும் போது உங்களது மனமானது வீண் பேச்சு பேசிக் கொண்டே இருக்கும். ஆனால் நீங்களோ உங்களது மனதுடன் சேர்ந்து கொண்டு செல்வீர்கள். அதனால் உண்மையை நீங்கள் தவறவிட்டு விடுவீர்கள். மனம் என்பது மாபெரும் தவறவிடுதலாக இருக்கிறது.

இந்த கதையினுள் செல்வதற்கு முன்பு இன்னும் சில விஷயங்களைப் பார்ப்போம். முதலில் கல்வி அறிவு என்பது வெளியில், மற்றவர்களிடம் இருந்து பெறப்பட்டது என்பதை உணர்ந்து கொள்ளுங்கள். அப்படி நீங்கள் உணர்ந்து கொள்தலே, அதை நீங்கள் கைவிட்டு விடுவதாகும். நீங்கள் எதையும் செய்ய வேண்டியதில்லை. நீங்கள் அறிந்தது எல்லாம், நீங்கள் கேட்டது என்னவாக இருந்தாலும் அதை நீங்கள் இன்னமும் அறியவில்லை என்று வெறுமனே உணருங்கள். நீங்கள் அதை படித்திருப்பீர்கள்; நீங்கள் அதை மெய்யாக உணரவில்லை; அது உங்களுக்கு வெளிப் படுத்தப்பட்டதாக ஆகாது, அது மனதில் ஒரு கட்டுத்திட்டம். அது உங்களுக்கு கற்பிக்கப்பட்டுள்ளது. நீங்கள் அதை கற்கவில்லை. சத்தியத்தை கற்றுக்கொள்ள மட்டுமே முடியுமே தவிர கற்பிக்கப் பட முடியாது.

கற்றல் என்பதற்கு உங்களைச் சுற்றிலும் என்னவெல்லாம் உள்ளதோ அவற்றை நீங்கள் நேர் கொள்பவராக இருத்தல் என்று அர்த்தம். எது உள்ளதோ, அதை நேர் கொள்தல். இது மாபெரும் கற்றல்; ஆனால் கல்வி அறிவு அல்ல.

சத்தியத்தின் மூலமாக கண்டு கொள்வதைத்தவிர, சத்தியத்தை கண்டு கொள்ள வேறு வழி கிடையாது. அதற்கு குறுக்கு வழி கிடையாது. அதை நீங்கள் கடனாக வாங்கமுடியாது. உங்களால் அதை திருட முடியாது. உங்களால் ஏமாற்ற முடியாது. உங்களுக்குள் எந்த ஒரு மனமும் இல்லாமல் இருப்பதை தவிர வேறு எந்த வழியும் கிடையாது. ஏனெனில் மனம் என்பது அலைபாய்ந்து கொண்டே இருப்பது. மனம் என்பது இடைவிடாமல் நடுங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. மனம் என்பது ஒரு போதும் அசையாமல் இருப்பதில்லை. அது எப்போதும் நகர்ந்து கொண்டே இருப்பது. மனம் என்பது ஒரு தென்றல் காற்று போன்றது. இடைவிடாமல் வீசிக் கொண்டே இருக்கும். எனவே உங்களுக்குள் உள்ள ஒளிச்சுடர் அசைந்து கொண்டே இருக்கும். மனம் என்பது அங்கு இல்லாதபோது அந்த காற்று வீசுவது நின்று விடுகிறது. அப்போது அந்த ஒளிச்சுடர் அசையாமல் இருக்கிறது. உங்களது தன்னுணர்வானது ஓர் அசையாத ஒளிச்சுடராக இருக்கும் போது நீங்கள் உண்மையை அறிந்து கொள்வீர்கள். மனதை பின்பற்றாமல் இருப்பது எப்படி என்று நீங்கள் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும்.

சத்தியத்தை வேறு யாரும் உங்களுக்கு கொடுக்க முடியாது. புத்தர், இயேசு, கிருஷ்ணர் ஆகியோரும் கூட உங்களுக்கு அதை கொடுக்க முடியாது. மேலும் யாரும் அதை உங்களுக்கு கொடுக்க முடியாது என்பது மிகவும் அழகானது. அப்படி இல்லையெனில் அது சந்தையில் விற்கப்படும் ஒரு பொருள் போன்று ஆகி இருக்கும். அது கொடுக்கப்படக்கூடியது என்றால் அதன்பிறகு அது திருடப்படவும் கூட முடியும். அது கொடுக்கப்படக்கூடியது என்றால், நீங்கள் உங்களது நண்பரிடம் இருந்து அதை கடனாகக் கூட பெறமுடியும். உண்மை என்பதை எந்த ஒரு வழியிலும் கைமாற்ற முடியாது என்பது மிகவும் அழகானதாகும். நீங்களாக அடைகின்றவரையில் உங்களால் அதை அடையமுடியாது. நீங்கள் அதுவாக ஆகாதவரையில் நீங்கள் அதை உங்களுடையதாக வைத்துக் கொள்ள முடியாது. உண்மையில், அது நீங்கள் வைத்துக் கொள்ளக் கூடிய ஒன்று அல்ல. அது ஒரு விற்பனைப் பொருளோ, ஒரு விஷயமோ, ஓர் எண்ணமோ அல்ல. நீங்கள் அதுவாக இருக்க முடியும். ஆனால் அதை நீங்கள் வைத்துக் கொள்ள முடியாது.

இந்த உலகில், எதை வேண்டுமானாலும் நாம் வைத்துக் கொள்ள முடியும். எல்லாமே நமது உடைமைகளில் ஒரு பகுதியாக ஆகிவிட முடியும். சத்தியத்தை ஒரு போதும் உங்களுடையதாக ஆக்கிக் கொள்ள முடியாது. ஏனெனில் நீங்கள் உங்களுடையதாக ஆக்கிக் கொள்கின்ற பொருள்கள் இரண்டு உள்ளது. அவை எண்ணங்கள் மற்றும் பொருள்கள். பொருள்களை உங்களுடைய தாக்கிக் கொள்ள முடியும், எண்ணங்களை உங்களுடையதாக ஆக்கிக் கொள்ள முடியும். உண்மையை ஒரு போதும் உங்களுடையதாக ஆக்கிக் கொள்ள முடியாது. உண்மை என்பது இருத்தல். அதுவாக நீங்கள் ஆகிவிடலாம், ஆனால் அதை உங்களுடையதாக நீங்கள் ஆக்கிக் கொள்ள முடியாது. நீங்கள் அதை உங்களது பாதுகாப்பு பெட்டகத்தில் வைத்துக் கொள்ள முடியாது, உங்களது புத்தகத்தில் அதை வைத்துக் கொள்ள முடியாது. அதை நீங்கள் உங்கள் கையில் வைத்துக் கொள்ள முடியாது. அதை வைத்திருக்கும் போது நீங்கள் அதுவாக இருப்பீர்கள். நீங்கள் உண்மை ஆகிவிடுவீர்கள். அது ஒரு கருத்து அல்ல, அது ஒரு வகை இருப்பு நிலை.

நினைவில் கொள்ள வேண்டிய இரண்டாவது விஷயம்; உங்களிடம் எது இல்லையோ அதை நீங்கள் பெற்றிருப்பது போன்று காட்டிக் கொள்ள முயற்சி செய்வது மனித இயல்பு. நீங்கள் அதைப் பெற்றிருந்தால், நீங்கள் அதை காண்பிப்பதற்கு முயற்சி செய்ய மாட்டீர்கள். அதில் எந்த கருத்தும் இருக்காது. உங்களிடம் அது இல்லாதபோது தான், நீங்கள் ஏதோ அதை பெற்றிருப்பது போன்று காட்டுவதற்கு முயற்சி செய்கிறீர்கள். ஆகவே, மக்களிடம் நீங்கள் என்னவற்றையெல்லாம் காட்ட விரும்புகிறீர்களோ அந்த விஷயத்தை நீங்கள் வைத்திருக்கவில்லை என்பதை நினைவில் கொள்ளுங்கள்.

பணக்காரர் ஒருவரது வீட்டிற்கு நீங்கள் சென்றால், அவரது விருந்தாளியாக சென்றால், உண்மையிலேயே அவர் பணக்காரர் என்றால் எந்த மாற்றமும் இருக்காது. அவர் உங்களை வெறுமனே ஏற்றுக் கொள்வார். ஆனால் ஓர் ஏழையின் வீட்டிற்கு செல்லுங்கள். உடனடியாக அவர் எல்லாவற்றையும் மாற்றுவார். அண்டை வீட்டுக்காரரிடமிருந்து அவர் ஒரு நாற்காலியை வாங்கலாம், வேறு யாரிடமிருந்தாவது ஒரு தரை விரிப்பை வாங்கலாம், வேறு

யாரிடமிருந்தாவது திரைச் சீலைகளை வாங்கலாம். அவர் பணக்காரர் என்று உங்களிடம் காட்டுவதற்கு ஆசைப்படுவார். நீங்கள் பணக்காரராக இல்லாத போது நீங்கள் மற்றவர்களிடம் பணக்காரர் போன்று காட்டிக் கொள்ள ஆசைப்படுவீர்கள். நீங்கள் எதையும் அறியாத போதுதான் மக்களிடம் நீங்கள் எல்லாவற்றையும் அறிந்தவர் போன்று காட்டிக் கொள்ள விரும்புவீர்கள். யாரிடமாவது உங்களைப்பற்றி காட்டிக் கொள்ள விரும்பினால் கீழ்க்கண்ட விஷயத்தை நினைவில் வைத்துக் கொள்ளுங்கள். மற்றவர்களிடம் காட்டிக் கொள்ள விரும்புவது மனித இயல்பு. ஏனெனில் யாரும் ஏழை என்று காட்டிக் கொள்ள விரும்புவதில்லை; மேலும் மறு உலகினைப் பொறுத்த மட்டிலும் கூட இந்த கருத்து பொருந்தும்.

இந்த உலக விஷயங்களைப் பொருத்த மட்டில் நீங்கள் ஓர் ஏழையாக இருக்க முடியும். அது அதிக ஏழ்மை ஆகாது; ஆனால் கடவுள், ஆன்மா, முக்தி, சத்யம் இவற்றைப் பொறுத்தமட்டில் அதை உங்களால் தாங்க முடியாது. ஏழையாக இருப்பது என்பது தாங்க முடியாத ஒன்றாக இருக்கும். உங்களிடம் அதிகம் உள்ளது என்று மற்றவர்களிடம் காட்டிக் கொள்ளவே நீங்கள் விரும்புகிறீர்கள். ஆனால் இந்த உலகத்தில் உள்ள பொருள்களைப் பொறுத்தமட்டில் மற்றவர்களிடம் காட்டிக் கொள்வது மிகவும் கடினம். ஏனெனில் இந்த பொருள்கள் கண்களால் காணக் கூடியவை. மறு உலகில் உள்ள விஷயங்களை மக்களிடம் காட்டிக் கொள்வது மிகவும் 'சுலபம்'. ஏனெனில் அந்த விஷயங்கள் கண்களுக்கு தெரியாதவை. நீங்கள் எதையும் அறிந்து வைத்துக் கொள்ளாமலேயே மக்களிடம் நீங்கள் எல்லாவற்றையும் அறிந்து விட்டவர் என்று காட்டிக் கொள்ள முடியும்.

இதில் பிரச்சினை எழுகிறது. ஏனெனில் இப்படி நீங்கள் மற்றவர்களிடம் உங்களைப்பற்றி காண்பித்துக் கொள்ளும் போது உங்களுக்கும் ஏதோ தெரிகிறது என்று சமாதானம் அடைய ஆரம்பித்து விடுவதுதான் அப்போது எழுகின்ற பிரச்சினை. மற்றவர்களை ஏமாற்றுகிறீர்கள் என்பது பிரச்சினை அல்ல. ஆனால் உங்களது சொந்த முயற்சியால் உங்களையே நீங்கள் ஏமாற்றிக் கொள்ளும்போது உங்களது தூக்கத்தில் இருந்து உங்களை வெளியே கொண்டு வருவது கிட்டத்தட்ட சாத்திய

மில்லாமல் போய்விடும். ஏனெனில் அது ஒரு தூக்கம் அல்ல என்று நீங்கள் நினைத்துக் கொண்டிருப்பது தான் காரணமாகும். நீங்கள் முற்றிலும் விழித்துக் கொண்டிருப்பதாக நினைக்கிறீர்கள். உங்களது அறியாமையில் இருந்து உங்களை வெளியே கொண்டு வருவது மிகவும் கடினம். ஏனெனில் ஏற்கனவே மெய்ஞ்ஞானம் பெற்றுவிட்டவராக உங்களைப் பற்றி நீங்கள் நினைத்து கொள்வீர்கள். உங்களது நோயில் இருந்து உங்களை வெளியே கொண்டு வருவது மிகவும் கடினம். ஏனெனில் நீங்கள் முற்றிலும் ஆரோக்கியமாக இருப்பதாக நினைத்து கொள்வீர்கள்.

உண்மையை நீங்கள் ஏற்கனவே அறிந்து கொண்டிருக்கிறீர்கள் என்பதை மற்றவர்கள் மூலமாக அறிந்து அதனால் நீங்களும் உங்களை சமாதானப்படுத்திக் கொள்வது தான் உங்களுக்கும் உண்மைக்கும் இடையே உள்ள மிகப்பெரிய தடை ஆகும். எனவே இது ஒரு சுற்றுவட்டப்பாதை போன்றது. முதலில் நீங்கள் மற்றவர்களை சமாதானம் செய்ய முயற்சி செய்கிறீர்கள். மேலும் அவர்களை எளிதில் சமாதானம் செய்து விட முடியும். ஏனெனில் நீங்கள் பேசுகின்ற விஷயங்கள் கண்ணுக்கு தெரியாதவை. இரண்டாவதாக, மற்றவர்களிடம் அது கிடையாது எனவே அவர்களுக்கும் அது தெரியாது. நீங்கள் கடவுளைப்பற்றி அவர்களிடம் பேசிக் கொண்டே போகும் போது உங்களுக்கு கடவுளைப் பற்றி தெரியும் என்று கூடிய விரைவில் மக்கள் நினைக்க ஆரம்பித்து விடுவார்கள். ஏனெனில் அவர்களுக்கும் அதைப்பற்றி தெரியாது. கடவுள் என்ற வார்த்தையைத் தவிர அவர்களுக்கு வேறு எதுவும் தெரியாது. மேலும் நீங்கள் உங்களது கொள்கைகள், தத்துவங்கள், விவாதங்கள் ஆகியவற்றின் மூலம் மிகவும் கெட்டிக்காரராகவும், சூழ்ச்சி நிறைந்தவராகவும் ஆகிவிட முடியும். இப்படி நீங்கள் பேசிக் கொண்டே போனால் அவர்கள் வெறுமனே சலிப்படைந்து, “ஆம், உங்களுக்கு தெரியும் என்று நாங்கள் நம்புகிறோம் எனவே அதோடு நிறுத்திக் கொள்ளுங்கள்,” என்று கூறுவார்கள்.

இப்படி நடந்ததாக ஒரு முறை நான் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். பால் சேம் என்று ஒரு யூத ஞானி இருந்தார். பண்டிதர் ஒருவர் அவரைப் பார்க்க வந்தார். அவர் ஒரு பாசாங்குக்காரர், எல்லா அறிவு ஜீவிகளுமே பாசாங்குக்காரர்கள் தான். ஏனெனில் “பண்டிதர்”

என்றால் புனித நூல்கள், வார்த்தைகள், மொழி ஆகியவற்றின் மூலமாக ஏதோ ஒன்றை அறிந்த ஒருவர் என்றும் சத்தியத்தை அவர் நேருக்கு நேர் எதிர் கொள்ளாதவர் என்றும் அர்த்தம். அந்த பண்டிதர் பழங்கால தீர்க்கதரிசிகளைப்பற்றியும், பழைய வேதாகமம் ஆகியவற்றைப் பற்றி பேசிக்கொண்டும் அவற்றைப் பற்றி விளக்கங்கள் கொடுத்துக் கொண்டும் இருந்தார். அவை எல்லாமே மற்றவர்களிடம் இருந்து பெற்றவை, அசல் தன்மை உள்ளவை அல்ல; மேலும் அவர் எல்லாவற்றையும் அறிந்த ஒரு மனிதர் முன்பு இப்படி பேசிக் கொண்டிருப்பது அவர் ஒரு முட்டாள் என்பதையே காட்டிற்று.

பால் சேம், கருணையின் காரணமாக அவர் சொல்லாததை கேட்டுக் கொண்டிருந்தார். ஆனால் அதன்பிறகு இறுதியில் “மிகவும் மோசமானது, மிகவும் மோசமானது, மிகப்பெரிய மெய் மோனைய்டு உங்களைப் பற்றி அறிந்திருந்து மிகவும் மோசமானது” என்று கூறினார்.

மெய்மோனைய்டு ஒரு யூத தத்துவமேதை, மிகப்பெரிய தத்துவவாதி, எனவே அதைக் கேட்ட அந்த பாசாங்குக்காரர் மிகவும் சந்தோஷப்பட்டார். பால்சேம் மெய்மோனை தான் அறிந்திருந்தார் என்று கூறியதால் அதிக மகிழ்ச்சி அடைந்தார். எனவே அவர் பால்சேமிடம், “என்னை நீங்கள் அடையாளம் கண்டு கொண்டது எனக்கு மகிழ்ச்சி. மேலும் நீங்கள் எனக்கு ஓர் அங்கீகாரம் கொடுத்து விட்டீர்கள். ஆனால் இன்னும் ஒரு விஷயம், “மிகவும் மோசமானது, மிகவும் மோசமானது, மிகப்பெரிய மெய்மோனைய்டு உங்களைப்பற்றி அறிந்திருந்தது” என்று நீங்கள் கூறினீர்கள். என்ன அர்த்தத்தில் அப்படி கூறினீர்கள்? தயவு செய்து எனக்கு கூறுங்கள். நீங்கள் கூறியதற்கு என்ன அர்த்தம்?” என்று கேட்டார்.

அதற்கு பால்சேம், “அப்படியென்றால் நீங்கள் அவரை சலிப்படையச் செய்திருப்பீர்கள், என்னை அல்ல,” என்று கூறினார்.

வெறுமனே சலிப்பின் காரணமாக மக்கள் உங்களிடம், “ஆம், உங்களுக்கு எல்லாம் தெரியும், ஆனால் பேசாமல் இருங்கள்,” என்று நம்பிக்கை கொள்ள ஆரம்பித்து விடுவார்கள். அதற்கு மேல் நீங்கள் அறிந்திருக்கவில்லை. அவர்களைப் போன்றே நீங்களும் அறியாமையில் இருப்பவர்தான். நீங்கள் அதிகம் படித்திருக்

கிறீர்கள், நீங்கள் கொஞ்சம் தூசியை சேர்த்து வைத்திருக்கிறீர்கள். நீங்கள் தெளிவாகப் பேசுகிறீர்கள் என்பது மட்டும்தான் ஒரு வேறுபாடு. மேலும் மக்களால் உங்களிடம் விவாதம் செய்ய முடியாது. அப்படி செய்தாலும் நீங்கள் மக்களை மடக்கி அவரவர் இடத்தில் அமைதியாக அமரச் செய்து விடுவீர்கள். நீங்கள் எல்லாம் அறிந்தவர் என்று அவர்கள் நம்பிக்கை கொள்ளத்தான் வேண்டும். மேலும் நீங்கள் எல்லாம் அறிந்தவரா அல்லது இல்லையா என்பதும் கூட அவர்களுக்கு எந்த வித்தியாசத்தையும் ஏற்படுத்தி விடாது.

உங்களுக்கு எல்லாம் தெரிந்தால் சந்தோஷமாக இருங்கள். ஆனால் நீங்கள் உடைப்பதற்கு கடினமாக ஒரு கற்சுவரை கட்டிக்கொண்டிருக்கிறீர்கள். ஏனெனில் மற்றவர்களை சமாதானம் செய்வதன் மூலம், “ஆம் நான் அறிந்து விட்டேன்.” என்று நீங்களும் சமாதானமாகி விடுகிறீர்கள். அதனால் தான் இங்கே அநேக குருமார்கள் உள்ளனர். அவர்களுக்கு எதுவும் தெரியாது. ஆனால் அவர்களுக்கு சீடர்கள் நிறைய இருப்பார்கள். அவரைப் பின்பற்றுபவர்கள் அநேகம் பேர் இருப்பதால் அவர்களும் தங்களுக்கு எல்லாம் தெரியும் என்று சமாதானமடைந்து விடுகிறார்கள். அவரைப் பின்பற்றுகிறவர்கள் அனைவரையும் வெளியே எடுத்துவிட்டால் அவர்களது நம்பிக்கை போய் விடுவதை நீங்கள் காணலாம்.

தங்களுக்கு எல்லாம் தெரியும் என்று தங்களை சமாதானப்படுத்திக் கொள்வதற்காகவே மக்கள் சீடர்களைச் சேர்த்துக் கொண்டே போகிறார்கள் என்று ஆழ்மனம் குறித்து மனஇயல் வல்லுநர்கள் கூறுகிறார்கள். சீடர்கள் இல்லாமல் உங்களை நீங்கள் எப்படி சமாதானம் செய்வீர்கள்? அதற்கான வழி இல்லை. நீங்கள் தனியாகத்தான் இருப்பீர்கள். மேலும் ஒருவர் நேரடியாக தன்னைத்தானே ஏமாற்றிக் கொள்வது மிகவும் கடினம். ஆனால் மற்றவர்கள் மூலமாக ஒருவர் தன்னை ஏமாற்றி கொள்வது சுலபம். நீங்கள் ஒருவரிடம் பேசிக் கொண்டிருக்கும் போது நீங்கள் அவரது கண்களில் சிறிய ஒளியைக் கண்டால் போதும். உடனே உங்களுக்கு ஏதோ கொஞ்சம் தெரிகிறது என்று நீங்கள் சமாதானம் அடைந்து விடுகிறீர்கள். “அப்படி இல்லை என்றால் அவரது கண்களில், அவரது முகத்தில் இந்த ஒளி ஏன் வந்தது? அவர் மனம்

கவரப்பட்டு விட்டார்.” என்று நீங்கள் நினைக்கிறீர்கள். எனவே தான் நாம் மற்றவர்களின் மனதைக் கவர ஏங்கிக்கொண்டே இருக்கிறோம். மனமானது தனக்கு எல்லாம் தெரியும் என்று காட்டிக்கொள்ள முடியும். அப்போதுதான் இப்படி மற்றவர்களிடம் இருந்து தான் பெற்ற அறிவானது ஏதோ தானாகவே தனக்கு வெளிப்பட்ட ஒன்று என்று அந்த மனதினால் நம்ப முடியும். இது குறித்து ஜாக்கிரதையாக இருங்கள். மிகவும் தந்திரமான எலிப்பொறி. நீங்கள் இதற்குள் மாட்டிக் கொண்டால், வெளியே வருவது மிகவும் கடினம்.

ஒரு பண்டிதரை விட ஒரு பாவி மிகவும் சுலபமாக சத்தி யத்தை அடைந்து விட முடியும்; ஏனெனில் ஒரு பாவி அவனுக்குள் அடி ஆழத்தில் குற்ற உணர்வு கொள்கிறான். அவன் அதற்காக மனம் வருந்துகிறான். மேலும் ஏதோ தவறு செய்து விட்டதாக உணர்கிறான். அடிப்படையில் சந்தோஷப்படுகின்ற எந்த ஒரு பாவியையும் உங்களால் காண முடியாது. அவன் குற்ற உணர்வு கொள்கிறான். அவன் ஏதோ தவறு செய்து விட்டதாக தனது ஆழ்மனதில் மனம் வருந்துகிறான்; தான் இதுவரை என்னவெல்லாம் செய்து வந்தானோ அதையெல்லாம் செய்யாமல் விட்டுவிட்டு அவனது வாழ்க்கையில் ஒரு சமநிலையை கொண்டு வர அவன் விரும்புகிறான். மேலும் என்றாவது ஒருநாள் அவன் அந்த சமநிலையை கொண்டு வந்துவிடுவான். ஆனால் நீங்கள் ஒரு பண்டிதராக, வெறும் வார்த்தை மனிதராக கொள்கைகள், தத்துவங்கள் நிறைந்த ஒரு பண்டிதராக இருந்தால் அதன்பின்னர் கொஞ்சம் கடினமாகிவிடும். ஏனெனில் நீங்கள் ஒருபோதும் உங்களது அறிவு ஜீவித்தனத்தைப் பற்றி குற்ற உணர்வு கொள்வ தில்லை. நீங்கள் அது குறித்து சந்தோஷமும், கர்வமும் கொள்வீர்கள்.

ஒரு விஷயத்தை நினைவில் கொள்ளுங்கள். உங்களுக்கு கர்வத்தை கொடுக்கின்றது என்னவாக இருந்தாலும் அது ஒரு தடை; என்னவெல்லாம் உங்களுக்கு கர்வம் இல்லாத நிலையைக் கொடுக்கிறதோ அதுதான் நீங்கள் செல்ல வேண்டிய வழி.

நீங்கள் பாவம் செய்கின்ற ஒருவராக இருந்தால் நீங்கள் குற்ற உணர்வு கொள்வீர்கள். உங்களது ஆணவம் ஆட்டம் காண்கிறது என்று அதற்கு அர்த்தம். பாவச் செயல் மூலம் நீங்கள் உங்களது

ஆணவத்தை சேர்த்து வைக்க முடியாது. பாவச் செயல் செய்கின்ற ஒருவர் திடீரென்று ஒரு நொடியில் மனம் மாற்றமடைந்து ஒரு புனிதர் ஆகிவிட்ட நிகழ்வுகள் அநேகமுறை நிகழ்ந்துள்ளது. ராமனின் கதையை முதன்முதலாக கூறிய வால்மீகி என்னும் இந்திய முனிவருக்கு அப்படி நடந்தது. வால்மீகி ஒரு வழிப்பறி கொள்ளைக்காரர், ஒரு கொலைகாரர். ஆனால் ஒரு சிறு நொடிப்பொழுதில் அந்த மாற்றம் நிகழ்ந்து விட்டது. ஆனால் எந்த ஒரு பண்டிதருக்கும் இது போன்று ஒரு தடவை கூட நடந்தது இல்லை. ஆனால் இந்தியா பண்டிதர்கள், பிராமணர்கள், அறிவு ஜீவிகள் நிறைந்த நாடு. இந்திய பண்டிதர்களை நீங்கள் யாரோடும் ஒப்பிட முடியாது. அவர்களுக்கு ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டு பாரம்பரியம் உள்ளது. மேலும் அவர்கள் முழுக்க முழுக்க வார்த்தைகளிலேயே வாழ்கின்றவர்கள். ஆனால் இதுவரை எந்த ஒரு பண்டிதருக்கும் ஒரு நொடிப்பொழுதில் மாற்றம் ஏற்படவில்லை. எந்த ஒரு பண்டிதரும் அவரது கடந்த காலம் உடைக்கப் பட்டு முற்றிலும் புதியவராக ஆனதில்லை. அப்படி இதுவரை எதுவும் நிகழவில்லை. ஆனால் பாவிகளுக்கு அது அநேக முறை நடந்துள்ளது. ஏனெனில் அடி ஆழத்தில் அவர்கள் என்ன செய்தாலும் அது குறித்து அவர்களின் ஆணவத்தில் எந்த ஓர் ஏற்பாடுகளையும் அவர்களால் ஒருபோதும் செய்ய முடியவில்லை. அவர்கள் அதுவரை செய்து வந்தவை எல்லாம் அவர்களது கர்வத்தை கலைப்பதாகவே இருந்தது. மேலும் கர்வம், ஆணவம் என்பது சுவர் போன்றது, கற்கவர் போன்றது.

நீங்களும் ஓர் ஒழுக்க சீலராகவோ, ஒரு பரிசுத்தமான வராகவோ உங்களைப் பற்றி உணர்ந்தால் நீங்கள் கண்ணுக்கு தெரியாத ஒரு கர்வத்தை உருவாக்குகிறீர்கள். நீங்கள் பண்டிதர் என்று நினைத்துக் கொண்டால், நீங்கள் கொஞ்சம் ஆணவத்தை உருவாக்குவீர்கள். ஆனால் ஆணவம், கர்வம் இதைத்தவிர வேறு எந்த ஒரு பாவமும் இல்லை என்பதை நினைவில் கொள்ளுங்கள். எனவே அந்த கர்வத்தை சேர்த்து வைக்காதீர்கள்; மேலும் அது எப்போதும் பொய்யான விஷயங்களின் மூலமாகத்தான் சேர்த்து வைக்கப்படும். ஏனெனில் உண்மையான விஷயங்கள் கர்வத்தை கலைத்து விடும். உண்மையில் நீங்கள் அறிந்தவர் என்றால் உங்களது ஆணவம் மறைந்து போகும்; நீங்கள் அறிந்திருக்கவில்லை

என்றால் அது சேர்ந்து கொண்டே போய் மேலும் மேலும் பெரியதாகவும், பலமானதாகவும் ஆகிவிடுகிறது. நீங்கள் உண்மையிலே ஒரு பரிசுத்தமானவராக இருந்தால், ஒரு சமயப்பற்றுள்ளவராக இருந்தால், ஆணவம் அழிந்து போகும்; ஆனால் நீங்கள் ஓர் ஒழுக்கசீலராகவோ அல்லது ஒரு பரிசுத்தமானவராகவோ இருந்தால் அதன்பின்னர் உங்களது கர்வம் பலம் பெற்று விடும். நீங்கள் என்ன செய்தாலும் அது சரியானதா அல்லது தவறானதா என்பதை தீர்மானிக்க இது தான் எப்போதும் உங்களது அளவுகோலாக இருக்க வேண்டும். உங்களது கர்வத்தை வைத்து தீர்மானியுங்கள். உங்களின் கர்வம் பலம் பெற்றால் அதன்பிறகு நீங்கள் செய்தது தவறான காரியம். அதை எவ்வளவு விரைவில் விடமுடியுமோ அவ்வளவு விரைவில் விட்டு விடுங்கள். அதை உடனடியாகக் கூட விட்டுவிடுங்கள். உங்களது கர்வம் பலப்படுத்தப்படவில்லை என்றால் அந்த காரியம் நல்ல காரியம்.

தினமும் கோயிலுக்கு செல்வதாலோ அல்லது ஞாயிறு தோறும் தேவாலயத்திற்கு செல்வதாலோ உங்களது கர்வம் பலம் பெற்றால் தேவாலயத்திற்கோ, கோயிலுக்கோ செல்லாதீர்கள், நிறுத்தி விடுங்கள். அது உங்களுக்கு உதவாது. அது ஒரு விஷம். தேவாலயத்திற்கு செல்வதால் நாம் ஒரு மதப்பற்றுடையவர் என்றோ, நீங்கள் விசேஷமானவர் என்றோ, மிகப் பெரியவர் என்றோ, மற்றவர்களை விடவும் பரிசுத்தமானவர் என்றோ, மற்றவர்களை விட புனிதமானவர் என்றோ உங்களுக்கு எண்ணம் வந்தால் அதனை உடனடியாக விட்டு விடுங்கள். ஏனெனில் இந்த எண்ணம் மட்டும் இந்த உலகில் இருக்கின்ற பாவச் செயல் ஆகும். மற்றவை எல்லாம் குழந்தைகளின் விளையாட்டு போன்றது. மற்றவர்களை விடவும் நான் புனிதமானவன் என்கிற இந்த ஓர் எண்ணம் மட்டுமே பாவச் செயல் ஆகும்.

உங்களது கர்வத்தை பலப்படுத்தாத ஒன்றை மட்டுமே செய்யுங்கள். அதன் பின்னர் கூடிய விரைவில் நீங்கள் மெய்ஞ்ஞானம் பெற்றவராக ஆகிவிடுவீர்கள். ஏனெனில் உங்களிடம் 'நான்' என்னும் தன்முனைப்பு இல்லாதபோது, ஒரு நொடிப் பொழுது அது உங்களை விட்டு போய் விட்டாலும் கூட திடீரென்று உங்கள் கண்கள் திறந்துவிடும். மேலும் அதை நீங்கள் பார்த்து விடுவீர்கள். ஒருமுறை பார்த்து விட்டால் போதும். அதன்பிறகு

நீங்கள் அதை ஒருபோதும் மறக்க மாட்டீர்கள். ஒரு முறை அந்த சிறு காட்சியை கண்டு விட்டால் போதும். அது உங்களை இந்த உலகின் மையத்தை நோக்கி மேலும் மேலும் அருகில் இழுத்துச் செல்கின்ற ஒரு சக்தி வாய்ந்த காந்தம் போன்று உங்கள் வாழ்க்கையில் அது நடக்கும். மிக விரைவில் நீங்கள் அதோடு கலந்து விடுவீர்கள்.

ஆனால் கர்வம் முரண்டு பிடிக்கும்; ஆணவம் சரணாகதி அடைவதற்கு முரண்டு பிடிக்கும். அது அன்பை எதிர்த்து நிற்கும். பிரார்த்தனையை எதிர்க்கும், தியானத்திற்கு எதிராக இருக்கும். கடவுளுக்கு எதிராக இருக்கும். 'நான்' என்னும் தன்முனைப்பு ஓர் எதிர்ப்பு நிலை, இந்த முழுமைக்கு எதிரான ஒரு போராட்டம்; அதனால் தான் அது ஒரு பாவச் செயல். மேலும் நான் என்றும் ஆணவம் எப்போதும் மக்களின் மனதைக் கவர்வதற்கு ஆர்வம் கொண்டிருக்கும். நீங்கள் மக்களை அதிகம் மனம் கவர்ந்தால், உங்களது கர்வத்திற்கு அது அதிக உணவுபோல ஆகிவிடும். இது ஓர் உண்மை. உங்களால் யாரையும் மனம் கவர முடியவில்லை என்றால், தனது ஆதாரங்கள் எல்லாம் விலக்கிக் கொள்ளப் பட்டதால் உங்களது கர்வம் நடுக்கம் காண ஆரம்பித்து விடும். அதற்கு என்று எந்த அடிப்படையும் கிடையாது. அது உங்களைப் பற்றிய மற்றவர்களின் கருத்துகளைச் சார்ந்தே உள்ளது.

இப்போது, **கர்வம் மிக்க மாணவன்** என்னும் இந்த கதைக்குள் நுழைவதற்கு முயற்சி செய்யுங்கள்.

இது ஒரு முரண்பாடு. ஏனெனில் ஒரு மாணவன் கர்வம் மிக்கவனாக இருக்க முடியாது. மேலும் அவன் அப்படி இருந்தால் அவனால் ஒரு மாணவனாக இருக்க முடியாது. ஒரு மாணவன் ஆணவக்காரனாக இருக்க முடியாது. அவனால் மரியாதை கொடுக்காதவனாக இருக்க முடியாது. அவன் 'நான்' என்னும் தன்முனைப்பு உள்ளவனாக இருக்க முடியாது. அவன் அப்படி இருந்தால் அவன் ஒரு மாணவனாக இருக்க முடியாது. ஏனெனில் ஒரு மாணவனாக இருப்ப என்றால் எதையும் ஏற்றுக்கொண்டு, கற்பதற்கு தயாராக இருக்கிறவன் என்று அர்த்தம். கற்றுக்கொள்ள தயாராக இருத்தல் என்பது என்ன? கற்றுக்கொள்ள தயாரானநிலை என்பதற்கு, "அறியாதவன் என்பதை நான் அறிவேன்," என்று அர்த்தம். எனக்கு எல்லாம் தெரியும் என்று நான் நினைத்தால் நான்

எப்படி கற்றுக்கொள்ள முடியும்? அங்கே எல்லா கதவுகளும் மூடப்பட்டுவிடும். நான் கற்றுக்கொள்ள தயாராக இல்லை. ஆனால் உண்மையில் நான் கற்றுக் கொடுக்க தயாராக இருக்கிறேன் என்று தான் அர்த்தம்.

ஜென் மடலாயம் ஒன்றில் இது போன்று நடந்தது. ஒருவன் அங்கு வந்தான். அவன் தீட்சை பெற விரும்பினான். குரு அவனிடம், “இங்கு நாங்கள் இரண்டு வகையாக தீட்சை பெற்றவர்களை வைத்திருக்கிறோம். இந்த ஆஸ்ரமத்தில் ஐநூறு பேர் தங்கி உள்ளனர். இங்கு இரண்டு வகைகள் உள்ளன. ஒன்று சீடனாக இருப்பது, அடுத்தது குருவாக இருப்பது. எனவே எந்த பிரிவில் நீ சேர்ந்து கொள்ள விரும்புகிறாய்?” என்று கேட்டார்.

அந்த மனிதன் முற்றிலும் புதியவன், அவன் கொஞ்சம் தயங்கினான். உடனே அவன், “அது சாத்தியப்படும் எனில், நான் ஒரு குருவாக தீட்சை பெறவே விரும்புகிறேன்,” என்று கூறினான்.

அந்த குரு விளையாட்டிற்காக இப்படி கேட்டார். அவர் வெறுமனே நகைச்சுவைக்காக இப்படி கேட்டார். ஆனால் அதன் மூலம் அவனது ஆழ்மனதில் என்ன உள்ளது என்பதை காண்பதற்கு அவர் விரும்பினார்.

எல்லாரும் குருவாக ஆக வேண்டும் என்று தான் விரும்புவார்கள். மேலும் நீங்கள் ஒரு சீடனாக ஆக விரும்பினாலும் கூட அதை குருவாக ஆவதற்கான ஒரு வழியாக மட்டுமே நீங்கள் நினைக்கிறீர்கள். நீங்கள் அதை கடந்து தான் செல்ல வேண்டும். அது கட்டாயமானது. இல்லையென்றால் நீங்கள் எப்படி குருவாக ஆகமுடியும்? எனவேதான் நீங்கள் சீடராக இருக்க ஆசைப்படுகிறீர்கள், ஆனால் உங்களது ஆணவத்தின் தேடுதலானது நீங்கள் ஒரு குருவாக இருக்க வேண்டும் என்பது தான் ஆகும். ஆணவம் என்பது கற்றுக் கொள்ள விரும்பாது. ஆனால் குரு நிலையை அடைய விரும்பும். மேலும் நீங்கள் சீடனாக இருந்து கற்றுக் கொள்வதும் கூட குரு ஸ்தானத்தை அடைவதற்கு தயாராவது எப்படி என்கிற எண்ணத்தோடு தான் ஆரம்பிக்கிறீர்கள்.

நீங்கள் நான் பேசுவதை கவனித்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள். நீங்கள் கவனிப்பதிலும் கூட நான் இரண்டு பிரிவுகளை வைத்துள்ளேன். ஒன்று ஒரு சீடனைப் போன்று கவனித்தல்;

இரண்டாவதாக இனிமேல் குருவாக ஆகப்போகிறவர் போன்று கவனித்தல். இரண்டாவது கூறியது போல் நீங்கள் கவனித்தால் நீங்கள் தவறவிட்டு விடுவீர்கள்: ஏனெனில் அந்த மனப்பாங்கோடு உங்களால் ஒருபோதும் கவனிக்கமுடியாது. ஒரு குருவாக ஆகி மற்றவர்களுக்கு கற்றுக் கொடுப்பது எப்படி என்று அதிசயித்துக் கொண்டும், தயாராகிக் கொண்டும், காத்துக் கொண்டும், இருந்தால் உங்களால் நான் கூறுவதை கவனிக்க முடியாது. குரு ஆக வேண்டும் என்கிற எண்ணம் இல்லாமல் ஒரு சீடனாக இருந்தால் மட்டுமே உங்களால் கற்றுக் கொள்ள முடியும். தனது குரு சொல்லாதவரையில் ஒரு மனிதர் மற்றவர்களுக்கு கற்றுக் கொடுக்க மாட்டார். கீழை நாடுகளில் இது பழைய பாரம்பரியங் களில் ஒன்றாக இருந்தது.

புத்தரோடு அநேக வருடங்கள் இருந்த ஒரு சீடர் இருந்தார். அவர் பெயர் பூர்ணா. அவர் மெய்ஞ்ஞானம் பெற்று விட்டார் என்றாலும் கூட அவர் புத்தருடன் இருந்தார். அவரது மெய்ஞ்ஞானத்திற்கு பிறகும் கூட தினமும் காலையில் புத்தரின் சொற்பொழிவை கேட்பதற்கு வந்து விடுவார். இப்போது அவரும் கூட 'ஒரு புத்தர் தான். அதில் எந்த குறையும் இல்லை, அவர் இப்போது தனது சொந்த உரிமையில் நின்றார். ஆனாலும் கூட அவர் சொற்பொழிவிற்கு தொடர்ந்து வந்தார்.

ஒருநாள் புத்தர் அவரிடம், "பூர்ணா, நீ ஏன் இன்னமும் வந்து கொண்டிருக்கிறாய்? இப்போது நீ நின்று விடலாமே," என்று கூறினார்.

உடனே பூர்ணா, "நீங்கள் சொல்லாமல் நான் எப்படி வராமல் நிற்க முடியும்? நீங்கள் அப்படி சொன்னால் அதன் பிறகுதான் சரியானதாக இருக்கும்," என்று புத்தரிடம் கூறினார்.

அதன்பிறகு அவர் புத்தரின் சொற்பொழிவிற்கு வருவதை நிறுத்தி கொண்டார். ஆனால் அங்குள்ள சீடர்களின் சங்கத்தில், அங்குள்ள விதிமுறைகளை ஒரு நிழல் போல பின்பற்றி வந்தார். அதன் பிறகு சில ஆண்டுகள் கழித்து மீண்டும் புத்தர் அவரிடம், "பூர்ணா, நீ ஏன் என்னை ஒரு நிழல்போல பின் தொடர்ந்து வருகிறாய்? நீ போய் மக்களுக்கு கற்றுக்கொடு! நீ இங்கே என்னோடு இருக்க வேண்டாம்," என்று கூறினார்.

அதற்கு பூர்ணா புத்தரிடம், “நான் காத்துக் கொண்டிருந்தேன். நீங்கள் அப்படி கூறினால் நான் செல்கிறேன். நான் ஒரு சீடன். ஆகவே நீங்கள் என்ன சொல்கிறீர்களோ அதை நான் செய்வேன். நீங்கள் கூறிவிட்டால் சரிதான். எனவே நான் எங்கு செல்ல வேண்டும்? எந்த திசையில் நான் போக வேண்டும்? நான் யாருக்கு கற்று கொடுக்க வேண்டும்? நீங்கள் எனக்கு வழிகாட்டுங்கள், நான் அதை பின்பற்றுகிறேன்! நான் உங்களை பின்பற்றி நடப்பவன்,” என்று கூறினார்.

இந்த மனிதர் புத்தர் கூறியவற்றை முழுமையாக கவனித்திருக்க வேண்டும். ஏனெனில் அவரே மெய்ஞ்ஞானம் பெற்ற பின்னரும் கூட அவர் ஒரு சீடராகவே இருந்தார். ஆனால் முற்றிலும் எதுவும் தெரியாத மக்களும் இங்கு உள்ளனர். மேலும் அவர்கள் ஏற்கனவே “குருமார்கள்” போன்று இருக்கிறார்கள். அவர்கள் நான் சொல்வதை கேட்டுக் கொண்டிருந்தாலும் கூட கூடிய விரைவில் தாங்களும் கற்றுக் கொடுக்க வேண்டும் என்கிற மனப்பாங்குடன் தான் அவர்கள் கவனித்து கொண்டிருக்கிறார்கள். நீங்கள் என்ன கற்றுக் கொண்டீர்கள் என்பதை மற்றவர்களுக்கு கூறுவதற்காகவே நீங்கள் நான் சொல்வதை கவனித்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள். அந்த எண்ணத்தை மனதில் இருந்து முற்றிலும் தூக்கி எறிந்து விடுங்கள். ஏனெனில் அந்த எண்ணம் அங்கு இருந்தால் பின்னாளில் குரு ஆகவேண்டும் என்ற எண்ணம் இருந்தால் ஒரு சீடன் என்பவன் அந்த எண்ணத்தோடு சேர்ந்து இருக்க முடியாது; அந்த எண்ணமும், சீடனும் ஒருபோதும் ஒரு சேர இருக்க முடியாது.

சீடன் என்பவன் வெறுமனே ஒரு சீடன் மட்டுமே. ஒரு நாள் அவன் ஒரு குரு ஆவது நிகழும். ஆனால் அது ஒரு முடிவு அல்ல, அது வெறுமனே ஒரு விளைவு மட்டுமே. கற்பவனாக ஒருவன் இருப்பதன் மூலம் ஒருவன் ஞானம் நிறைந்தவனாக ஆகிவிடுகிறான். இது ஒரு விளைவு, இறுதியான குறிக்கோள் அல்ல. ஞானவான் ஆகவேண்டும் என்பதற்காக நீங்கள் கற்றால் உங்களால் ஒருபோதும் கற்க முடியாது. ஏனெனில் ஞானவானாக இருக்க வேண்டும் என்பது கர்வத்தின் குறிக்கோள், அது ஆணவத்தின் ஒரு பயணம். ஒரு குருவாக ஆவதற்கான பக்குவமும், பழுத்த நிலையும் அடைவதற்கு நீங்கள் வெறுமனே காத்துக்

கொண்டு இருந்தால், அதன்பிறகு இந்த சீடர் நிலை என்பது வெறுமனே கடந்து செல்லக்கூடிய ஒரு பாதை போன்று தான் இருக்கும். எவ்வளவு சீக்கிரம் இதை முடிக்கிறோமோ அந்த அளவுக்கு நல்லது என்று நினைத்து நீங்கள் இந்த நிலை குறித்து சந்தோஷத்துடன் இருப்பதில்லை. இதை விரைவில் முடித்துவிட நீங்கள் விரும்புவீர்கள். மேலும் நீங்கள் ஒரு போதும் ஒரு குருவாக ஆக மாட்டீர்கள், ஏனெனில் ஒரு சீடன் என்பவன் பழுத்த நிலை ஏற்படும் போது அவன் தானாகவே ஒரு குருவாக ஆகிவிடுவான். அது நீங்கள் பின்பற்ற வேண்டிய ஒரு குறிக்கோள் அல்ல, நீங்கள் கற்றதற்கு ஓர் உபபொருளாக அது நிகழும்.

அந்த கர்வமிக்க மாணவன் அதாவது ஆணவம், மரியாதை இன்மை, தனக்கு எல்லாம் ஏற்கனவே தெரியும் என்கிற எண்ணம் உள்ள மாணவன். மனதிற்கு அத்தகைய ஆணவம் மட்டுமே நிகழ முடியும். அதாவது நீங்கள் ஏற்கனவே எல்லாம் தெரிந்தவர் என்கிற ஆணவம் மட்டுமே மனதிற்கு ஏற்பட முடியும்.

*யமௌகா ஒரு கர்வமிக்க மாணவனாக இருந்த போது
அவன் டோகுவான் என்னும் குருவைப் போய்ப்
பார்த்தான்.*

குருவின் உள்ளத்தில் இடம் பிடிப்பதற்காக அவன்.....

இது போன்ற யமௌகாக்கள் தினமும் என்னிடம் வருகிறார்கள். நான் அநேகம் பேரை சந்தித்திருக்கிறேன். இந்த யமௌகா ஒரு வகை. அவர்கள் என்னிடம் வருகிறார்கள். எனவே சில சமயம் அவர்களை பார்த்து நான் மிகவும் மகிழ்ச்சி அடைகிறேன்.

ஒருமுறை இது போன்று நிகழ்ந்தது. ஒரு மனிதர் இங்கு வந்தார்; அவர் ஒருமணி நேரம் என்னிடம் பேசினார். அவர் வேதாந்தம் முழுவதையும் பேசினார். அவர் என்னிடம் பேச வேண்டும் என்று அநேக நாட்கள் கேட்டுக் கொண்டும், எனக்கு கடிதங்கள் எழுதிக் கொண்டும் இருந்தார். அவர் வெகு தூரத்தில் இருந்து பயணம் செய்து வந்திருந்தார். மேலும் அவர் என்னிடம் சில கேள்விகள் கேட்க வேண்டும் என்று கேட்டிருந்தார். ஆனால் அவர் வந்தவுடன், அந்த கேள்விகளை எல்லாம் மறந்து விட்டு

அவர் எனக்கு பதில்களை கொடுக்க ஆரம்பித்தார். ஆனால் நான் அவரிடம் எதையும் கேட்கக் கூட இல்லை. பேசினார், பேசினார், கிட்டத்தட்ட ஒருமணி நேரம் பேசினார். மேலும் சிறு இடைவெளி இல்லாமல் பேசினார். எனவே நான் குறுக்கே பேச முடியாமல் போயிற்று. பேசினாலும் அவர் கவனிக்க மாட்டார். எனவே நான் அவர் பேசிய எல்லாவற்றிற்கும் ஆமாம், ஆமாம் என்று கூறிக் கொண்டிருந்தேன். நான் அவர் சொல்வதை கேட்டுக் கொண்டிருந்தேன். மேலும் அதை நான் மகிழ்ச்சியாக அனுபவித்தேன். ஒரு மணிநேரம் கழித்து அவர் என்னிடம் “நான் இப்போது போயாக வேண்டும், எனது கால அவகாசம் முடிந்துவிட்டது, ஆனால் நான் உங்களிடமிருந்து நிறைய விஷயங்களை கற்றுக் கொண்டேன். இந்த சந்திப்பை மீண்டும் மீண்டும் எனக்குள் அசைபோட்டு பார்ப்பேன். எனது பிரச்சினைகளை எல்லாம் நீங்கள் தீர்த்து விட்டீர்கள்,” என்று கூறினார்.

உண்மையில் இது தான் அவரது பிரச்சினையாக இருந்தது. அவர் என்னிடம் பேசி, சில விஷயங்களை, அவர் கற்ற விஷயங்களை என்னிடம் கூறுவதற்கு விரும்பினார். எனவே நான் அவர் கூறியதை நன்றாக கவனித்து கேட்டதால் அவர் மிகவும் மகிழ்ச்சி அடைந்தார். அவர் மாறாமல் அப்படியே இருந்தார். ஆனால் அவர் சந்தோஷமாக சென்றார். மக்கள் என்னிடம் வந்து, “எல்லாம் பிரம்மம்” என்பதை அவர்கள் அறிந்து கொண்டுள்ளதாக கூறுவார்கள். இந்தியாவானது இப்படிப்பட்ட பைத்தியங்களால் அதிக பாரம் ஏற்றப்பட்டதாக ஆகிவிட்டது. அந்த சமையினால் முட்டாள்கள் இன்னும் மிகப்பெரிய முட்டாள்கள் ஆகிவிட்டார்கள். ஏனெனில் அவர்கள் எல்லாவற்றையும் அறிந்தவர்கள், மேலும் அறிவாளிகள் போன்று அவர்கள் பேசி வந்தனர். எல்லாம் பிரம்மமே என்றும், உண்மை என்பது இரண்டற்றது என்றும் கூறுவார்கள். ஆனால் அதன் பின்னர் முடிவில், “எனது மனம் மிகவும் இறுக்கத்துடன் உள்ளது. தாங்கள் அதற்கு ஏதாவது கூற முடியுமா?” என்று கேட்பார்கள்.

இந்த இயற்கை அத்வைதமாக உள்ளது என்பதை நீங்கள் அறிந்திருந்தால், இங்கு இருப்பவை இரண்டு என்பதாக இல்லை என்று அறிந்திருந்தால் உங்களால் எப்படி கலக்கத்துடனும் மன இறுக்கத்துடனும் இருக்க முடியும்? இதை நீங்கள் அறிந்து

கொண்டால், எல்லா கலக்கமும் போய்விடும். எல்லா கவலையும் கரைந்துவிடும். எல்லா துன்பமும் மறைந்துவிடும்! ஆனால் அவர்களிடம், “நீங்கள் இன்னமும் அறிந்து கொள்ளவில்லை,” என்று கூறினால் அவர்கள் அதை காது கொடுத்து கேட்க மாட்டார்கள். மேலும் அவர்கள் சொல்வதை நீங்கள் கேட்டுக் கொண்டே இருந்தால் முடிவில் உண்மையானது தானாகவே வெளி வந்துவிடும்.

இது ஒரு நீதிமன்றத்தில் நடந்த கதை. பாக்கெட் கடிகாரம் ஒன்றை திருடி விட்டதாக ஒருவன் குற்றம் சுமத்தப்பட்டான். கடிகாரத்தை திருட்டு கொடுத்தவர் கொஞ்சம் பார்வை குறைபாடு உள்ளவர். அவரது கண்கள் கொஞ்சம் பலவீனமாக இருந்தன. மேலும் கண்ணாடி அணிந்தால் மட்டுமே அவரால் பார்க்க முடியும். அவர் தனது கண்ணாடியை எங்கோ மறந்து வைத்து விட்டார். மேலும் அவர் தெருவில் போய்க் கொண்டிருந்த போது கடிகாரத்தை திருடியவன் இவரது பாக்கெட்டை கத்தரித்து கடிகாரத்தை எடுத்து சென்று விட்டான். “இந்த ஆளை உங்களால் அடையாளம் காண முடிகிறதா? இந்த ஆள்தான் உங்களது கடிகாரத்தை எடுத்துக் கொண்டாரா?” என்று நீதிபதி கேட்டபோது அதற்கு கடிகாரத்தை இழந்த அந்த மனிதர் நீதிபதியிடம், “இது கொஞ்சம் கடினமானது. ஏனெனில் எனது கண்கள் பலம் இழந்து உள்ளன. மேலும் கண் கண்ணாடி இல்லாமல் என்னால் சரியாக பார்க்கவும் முடியாது. எல்லாமே மங்கலாகத்தான் தெரியும். ஆகவே திருடியவர் இந்த ஆள்தானா அல்லது இல்லையா என்று என்னால் மிகச் சரியாக கூறமுடியாது. ஆனால் எனது கடிகாரம் காணாமல் போய்விட்டது. மேலும் இந்த ஆளாகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்று நான் உணர்கிறேன்,” என்று கூறினார்.

மேலும் இதனை கண்ணால் கண்ட சாட்சிகளோ அல்லது வேறு எதுவும் இல்லாததால், இதை நிரூபிக்க முடியாததால் அந்த மாஜிஸ்ட்ரேட் திருடியவரை விடுதலை செய்யும்படி ஆயிற்று. நீதிபதி திருடியவரிடம், “நீ இப்போது போகலாம், நீ இப்போது விடுவிக்கப்பட்டு விட்டாய்,” என்று கூறினார்.

ஆனால் அந்த திருடன் கொஞ்சம் ஆச்சரியமடைந்தான். நீதிபதி அவனிடம் “இப்போது நீ போகலாம், நீ விடுவிக்கப்பட்டு

விட்டாய்,” என்று மீண்டும் கூறினார். அந்த மனிதன் இன்னும் ஆச்சரியப்பட்டான். எனவே அந்த நீதிபதி அவனிடம், “நீ ஏதாவது கேட்க விரும்புகிறாயா?” என்று கேட்டார்.

உடனே அவன், ”ஆமாம், அப்படியானால் நான் அந்த கெடிகாரத்தை என்னிடம் வைத்துக் கொள்ளலாமா?” என்று கூறினான்.

இது போன்றுதான் நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது. மக்கள் பேசிக் கொண்டே போகிறார்கள். மேலும் நீங்கள் அவர்கள் கூறுவதை கேட்டுக் கொண்டே இருந்தால் முடிவில் அவர்களது வேதாந்த தத்துவங்கள் எல்லாம் பயனற்றவை என்பதை நீங்கள் கண்டு கொள்வீர்கள். முடிவில் உண்மையை காட்டிக் கொடுக்கின்ற ஏதோ ஒரு கேள்வியை அவர்கள் கேட்டு விடுவார்கள். .

இந்த யமௌகா டோகுவான் என்னும் குருவை போய் பார்த்தார். டோகுவான். மெய்ஞ்ஞானிகளில் ஒருவர். ஜப்பானில் அதிகம் நேசிக்கப்பட்ட ஒருவர். மிகவும் மரியாதைக்குரிய ஒருவர்.

குருவின் உள்ளத்தில் இடம் பிடிப்பதற்காக அவன்.....

ஒரு குருவின் மனதைக் கவர வேண்டும் என்று நீங்கள் விரும்பினால், நீங்கள் ஒரு முட்டாள். நீங்கள் முழுமையான முட்டாள். இந்த உலகில் உள்ளவர்களின் மனங்களை எல்லாம் கவர வேண்டும் என்று நீங்கள் விரும்பலாம். ஆனால் ஒரு குருவின் மனதைக் கவர்வதற்கு முயற்சி செய்யாதீர்கள். அங்கேயாவது உங்களது இதயத்தை திறந்து காட்டுங்கள். முட்டாள்தனமான விஷயங்களை பேசாதீர்கள். அங்கேயாவது நீங்கள் உண்மையானவராக இருங்கள்.

ஒரு மருத்துவரிடம் நீங்கள் சென்றால் உங்களது நோய்கள் எல்லாவற்றையும் அவரிடம் கூறுகிறீர்கள். உங்களைப் பரிசோதித்து என்ன நோய் உங்களுக்கு உள்ளது என்பதை கண்டறிவதற்கு நீங்கள் மருத்துவரை அனுமதிக்கிறீர்கள். உங்கள் மனதில் உங்களது என்னவாக இருந்தாலும் அதையெல்லாம் அவரிடம் கூறுகிறீர்கள். நீங்கள் எதையுமே மறைப்பதில்லை. ஒரு மருத்துவரிடம் நீங்கள் எல்லாவற்றையும் மறைக்கிறீர்கள் என்னும் போது முதலில் அவரிடம் நீங்கள் ஏன் செல்கிறீர்கள்? மறைத்துக் கொண்டே செல்ல வேண்டியதுதானே! இப்படி நீங்கள்

மறைத்துவிட்டு அவர் உங்களுக்கு உதவுவார் என்று நீங்கள் எப்படி எதிர்பார்க்க முடியும்?

ஒரு மருத்துவரிடம் உங்களது உடலைப்பற்றிய எல்லா விஷயங்களையும் நீங்கள் கூறுகிறீர்கள். ஒரு குருவிடம் உங்களது ஆன்மா பற்றிய எல்லா விஷயங்களையும் நீங்கள் அவரிடம் கூறவேண்டும். அப்படி இல்லையெனில் மருத்துவரால் உங்களுக்கு எந்த உதவியும் கிடைக்காது. ஒரு குருவிடம் சொல்லும்போது முழுவதுமாக சொல்லுங்கள்! உங்களுக்கும் அவருக்கும் இடையே வார்த்தைகளால் உருவாக்கப்பட்ட தடைகளை உருவாக்காதீர்கள். உங்களுக்கு என்ன தெரியுமோ அதை மட்டுமே அவரிடம் கூறுங்கள். உங்களுக்கு ஏதாவது தெரியாது என்னும் போது, “எனக்கு அது தெரியாது.” என்று குருவிடம் கூறிவிடுங்கள்.

P.D. ஆஸ்பென்ஸ்கி குர்ட்ஜியஃப்பிடம் வந்தபோது அவர் மிகவும் மெத்தப் படித்தவராக இருந்தார்; ஏற்கனவே உலகப் புகழ் பெற்றவராகவும் இருந்தார். குர்ட்ஜியஃப்பை விடவும் இந்த உலகில் அதிகம் அறியப்பட்டவராக இருந்தார். அந்த நாட்களில் குர்ட்ஜியஃப் யாருக்கும் தெரியாத ஒரு பக்கீராக இருந்தார். ஆஸ்பென்ஸ்கி மூலமாகத்தான் அவர் எல்லாருக்கும் தெரிந்தவர் ஆனார். குர்ட்ஜியஃப்பை சந்திப்பதற்கு முன்பு ஆஸ்பென்ஸ்கி ஒரு மிகப் பெரிய புத்தகத்தை எழுதி இருந்தார். உண்மையிலேயே அந்த புத்தகம் அபூர்வமானது. ஏனெனில் அதில் அவர் தனக்கு எல்லாம் தெரியும் என்பது போன்று பேசுகிறார். மேலும் மற்றவர்களை ஏமாற்றி விடக் கூடிய அளவுக்கு அவர் நன்கு தெளிவாக பேசக் கூடியவர். டெரிட்டம் ஆர்கனம், அதாவது சிந்தனை பற்றிய மூன்றாவது ஆய்வுத் தொகுதி என்பதுதான் அந்த புத்தகத்தின் பெயராகும். உண்மையிலேயே இந்த உலகில் மிகவும் அபூர்வமான புத்தகங்களில் அதுவும் ஒன்று. உங்களது அறியாமையும் கூட சில சமயம் காரியங்களைச் செய்யும்; நீங்கள் திறமைசாலி என்றால் உங்களால் உங்களது அறியாமையிலும் கூட காரியங்களைச் செய்ய முடியும்.

இந்த உலகிலேயே மூன்று உண்மையான புத்தகங்கள் மட்டுமே உள்ளன என்று அந்த புத்தகத்தில் ஆஸ்பென்ஸ்கி கூறுகிறார். அவர் கூறுவது சரிதான். ஒன்று அரிஸ்டாட்டிலின்

ஆர்கனம். அது சிந்தனை பற்றிய முதலாவது ஆய்வுத் தொகுதி, இரண்டாவது பகானில் நோவம் ஆர்கனம் என்னும் புத்தகம், அது சிந்தனை பற்றிய புதிய ஆய்வுத் தொகுதி, அதுதான் சிந்தனை பற்றிய இரண்டாவது ஆய்வுத் தொகுதி; மூன்றாவது புத்தகம் ஆஸ்பென்ஸ்கியின் டெரிட்டம் ஆர்கனம், சிந்தனை பற்றிய மூன்றாவது ஆய்வுத் தொகுதி. உண்மையில் இந்த மூன்று புத்தகங்களும் அபூர்வமானவை. ஆனால் அந்த புத்தகங்களின் மூன்று ஆசிரியர்களும் அறியாமையாளர்கள்; அவர்களில் ஒருவருக்கு கூட சத்தியத்தை பற்றி தெரியாது. ஆனால் அவர்கள் மிகவும் தெளிவாகப் பேசக்கூடிய மனிதர்கள். அவர்கள் உண்மையிலேயே அற்புதங்களை செய்துள்ளனர். உண்மை என்பது என்ன என்று அறிந்து கொள்ளாமலேயே அவர்கள் அழகான புத்தகங்களை எழுதி உள்ளனர். அவர்கள் கிட்டத்தட்ட உண்மைக்கு அருகில் வந்து விட்டனர்; தோராயமாக அவர்கள் அதைச் சென்றடைந்து விட்டனர்.

ஆஸ்பென்ஸ்கி பெயர் பெற்றவராக இருந்தார்; குர்ட்ஜியஃப்பிடம் வரும்போது குர்ட்ஜியஃப் ஒன்றுமற்றவராக இருந்தார். குர்ட்ஜியஃப் ஓர் ஆன்மாவின் மனிதர் என்பதை அறிந்து கொண்டுதான் அவர் வந்தார். உண்மையில் அவருக்கு எதுவும் தெரியாது. ஆனால் மிகவும் உறுதியான மனிதர் என்று தெரிந்து கொண்டிருந்தார். குர்ட்ஜியஃப் என்ன செய்தார்? அவர் செய்த காரியம் மிகவும் அழகானது. அவர் அமைதியாக இருந்து விட்டார். ஆஸ்பென்ஸ்கி காத்திருந்து காத்திருந்து சலிப்படைந்து, அந்த மனிதரின் முன்பு அவருக்கு வியர்க்க ஆரம்பித்து விட்டது. ஏனெனில் குர்ட்ஜியஃப் வெறுமனே அமைதியாக இருந்து கொண்டு அவரை உற்று பார்க்க ஆரம்பித்துவிட்டார். மேலும் அவரது பார்வை சகிக்க முடியாததாக இருந்தது. மேலும் அவரது கண்கள் மிகவும் ஊடுருவி பார்த்தன. அவர் விரும்பினால் உங்களை அவரது பார்வையில் எரித்து விடமுடியும் என்பது போல பார்த்தார். மேலும் அவரது முகமும் கூட அந்த அளவுக்கு இருந்தது. அதாவது அவர் விரும்பினால் அவரது முகத்தின் மூலம் அவர் உங்களை உங்களது உயிரை வெளியே எடுத்து குலுக்கி விடுவார். அவர் உங்களை உற்றுப் பார்த்தால், நீங்கள் மிகவும் சங்கடப் படுவீர்கள். எனவே அவர் குர்ட்ஜியஃப் “ஏன் நீங்கள் அமைதியாக

இருக்கிறீர்கள்? நீங்கள் ஏன் ஏதாவது பேசக் கூடாது?" என்று கேட்டார்.

அதற்கு குர்ட்ஜியப் அவரிடம், "முதலில் ஒரு விஷயத்தில் கண்டிப்பாக முடிவு செய்ய வேண்டும். முழுவதுமான முடிவு செய்ப்படவேண்டும். அதன் பிறகுதான் நான் ஏதாவது ஒரு வார்த்தை பேசமுடியும். நீங்கள் அடுத்த அறைக்கு செல்லுங்கள்; அங்கு ஒரு காகிதம் இருக்கும்; அதில் நீங்கள் அறிந்து கொண்டவற்றையெல்லாம் எழுதுங்கள். மேலும் நீங்கள் அறியாதவற்றையும் கூட எழுதுங்கள். இரண்டு பத்திகளாக பிரித்து கொள்ளுங்கள். ஒன்று நீங்கள் அறிந்தது, அடுத்தது நீங்கள் அறியாதது. ஏனெனில் நீங்கள் என்னவெல்லாம் அறிந்து வைத்திருக்கிறீர்களோ அதைப்பற்றி நான் பேசவேண்டிய அவசியம் இல்லை. அதை நாம் விட்டுவிடலாம். உங்களுக்கு அது தெரியும். எனவே அதைப்பற்றி பேசவேண்டிய அவசியம் கிடையாது. உங்களுக்கு என்னவெல்லாம் தெரியாதோ அதைப் பற்றி நான் பேசுகிறேன்," என்று கூறினார்.

அவர் அந்த அறைக்குள் சென்று, நாற்காலியில் அமர்ந்து, காகிதம் மற்றும் பென்சிலை எடுத்து வைத்துக்கொண்டு எழுத நினைத்த போது அவருக்கு எதுவுமே தெரியாது என்பதை வாழ்க்கையில் முதன் முதலாக உணர்ந்ததாக ஆஸ்பென்ஸ்கி அந்த புத்தகத்தில் எழுதி இருக்கிறார். குர்ட்ஜியஃப் அவரது கல்வி அறிவு முழுவதையும் அழித்து விட்டார், முதன் முதலாக விழிப்புணர்வுடன் நான் கடவுளை அறிவேன் என்று எழுதுவதற்கு சென்றான். அதை எப்படி எழுதுவது? ஏனெனில் அவர் கடவுளை அறிந்திருக்கவில்லை. நான் உண்மையை அறிந்து கொண்டுள்ளேன் என்று அவர் எப்படி எழுத முடியும்?

ஆஸ்பென்ஸ்கி மிகவும் உண்மையான மனிதர். அரைமணி நேரம் கழித்து வந்த அவர் குர்ட்ஜியப்பிடம் ஒரு வெற்று காகிதத்தை கொடுத்து, "நீங்கள் இப்போது உங்களது வேலையை ஆரம்பியுங்கள். எனக்கு எதுவுமே தெரியாது," என்று கூறினார்.

குர்ட்ஜியஃப் அவரிடம், "டெரிட்டம் ஆர்கனம் என்பதை உங்களால் எப்படி எழுத முடியும்? உங்களுக்கு ஒன்றுமே தெரியாது அப்படி இருக்கும் போது சிந்தனை பற்றிய மூன்றாம்

ஆய்வுத் தொகுதி என்று நீங்கள் எழுதி இருக்கிறீர்களே.” என்று கேட்டார்.

இது மக்கள் தங்களது தூக்கத்திலும் ஏதோ எழுதிக் கொள்வது போன்று உள்ளது, மக்கள் தங்களது கனவில் எழுதிக் கொண்டே போவது போன்று உள்ளது. தாங்கள் என்ன செய்கிறோம் என்பது தெரியாமலேயே, தங்களின் மூலமாக என்ன நடக்கிறது என்பதை அவர்கள் அறிந்து கொள்ளாதவர்கள் போன்று உள்ளது.

குருவின் உள்ளத்தில் இடம் பிடிப்பதற்காக, அவன் “இங்கு மனம் என்ற ஒன்று இல்லை, உடல் என்ற ஒன்று இல்லை. புத்தர் என்று ஒருவர் இல்லை, குருவும் இல்லை சீடனும் இல்லை, இங்கு கொடுக்கலும் இல்லை வாங்கலும் இல்லை. நாம் நினைப்பது, நாம் பார்ப்பது, மேலும் நாம் உணர்வது என்னவானாலும் அது உண்மையானது அல்ல. காணப்படுகின்ற பொருள்கள் எதுவும் உண்மையில் இங்கு இல்லை” என்று கூறினான்.

இது தான் மிகவுயர்ந்த போதனை, முடிவான உண்மை. புத்த பாரம்பரியத்தின் சாறு இதுதான். எல்லாமே வெறுமையானது என்று புத்தர் கூறுகிறார். நான் உங்களிடம் யோசனைப்பற்றி பேசும்போது நாமும் அதைத்தான் பேசினோம். எல்லாமே சூன்யம் தான். எல்லாமே வெறுமனே சார்புடையவைதான். எதுவும் சார்பில்லாததாக இல்லை. இதுதான் மிகஉயர்ந்த சார்பியல், ஆனால் நீங்கள் இதை ஒரு புத்தகத்தில் படித்து விட முடியும். ஒரு புத்தகத்தில் உள்ளதை படித்து விட்டு நீங்கள் இதை கூறினால் அது வெறுமனே முட்டாள்தனமானது.

“இங்கு மனம் என்ற ஒன்று இல்லை, உடல் என்ற ஒன்று இல்லை, புத்தர் என்று ஒருவர் இல்லை.....

“நான் இல்லை” என்று புத்தர் கூறி உள்ளார். ஆனால் புத்தர் அப்படி சொல்லும் போது அதற்கு ஏதோ அர்த்தம் உள்ளது. ஆனால் யமௌகா அதை கூறும்போது அதற்கு எந்த அர்த்தமும் கிடையாது. புத்தர் அப்படி கூறுவது மிகவும் சிறப்புடையது. ‘நான் இல்லை’ என்று அவர் கூறுகிறார். ‘நான் இல்லாமல் இருக்கிறேன்

எனவே அதிக உஷாராக இருங்கள். நீங்களும் கூட இருக்க முடியாமல் போக முடியும்' என்று அவர் கூறுகிறார்.

இது நான் தெளிவாக உணர்ந்தது என்று அவர் கூறுகிறார். தனிமனிதத் தன்மை என்பது வெறும் ஓர் அலை போன்றது. அல்லது தண்ணீரின் மேல் கிழித்த ஒரு கோடு போன்றது. அது ஒரு வடிவம். மேலும் வடிவமானது இடைவிடாமல் மாறிக் கொண்டே இருக்கிறது. இந்த உருவம் உண்மையானதல்ல. உருவமற்ற ஒன்று மட்டுமே உண்மையானதாக இருக்க முடியும். மாற்றமடையாமல் இருப்பது மட்டுமே உண்மையானதாக இருக்க முடியும். மேலும் புத்தர் கூறுவதாவது: உங்களது உருவம் மறைவதற்கு எழுபது ஆண்டுகளை அது எடுத்துக் கொள்ளலாம். ஆனால் அது மறைந்து விடுகிறது. மேலும் ஒரு நாள் இங்கு இருந்து மீண்டும் அடுத்த நாள் இங்கு இல்லாது போகின்ற ஒன்று. இடையிலும் கூட இருக்க முடியாததாக ஆகிவிடும். ஒரு நாள் இல்லாமல் இருந்தேன். ஒருநாள் நான் இல்லாமலும் போய் விடுவேன். இரண்டு பக்கங்களிலும் எதுவும் இல்லை. எனவே வெறுமனே இடையில் நான் இருப்பேனா? இது சாத்தியப்படாது. இரண்டு இல்லாதவற்றுக்கு இடையில் இருத்தல் என்பது எப்படி இருக்க முடியும்? இரண்டு வெறுமைகளுக்கு இடையில் உறுதியாக ஒன்று எப்படி இருக்க முடியும்? அது கண்டிப்பாக பொய்யான கனவாகத்தான் இருந்தாக வேண்டும்.

ஏன், காலையில் ஒரு கனவு பொய்யானது என்று நீங்கள் கூறுகிறீர்கள்? அது உங்களிடம் இருந்தது. ஆனால் நீங்கள் அது பொய்யானது என்று ஏன் கூறுகிறீர்கள்? நீங்கள் எப்படி தீர்மானிக்கிறீர்கள்? "நான் கனவு கண்டேன், ஆனால் அந்த கனவு பொய்யானது," என்று காலையில் ஒவ்வொருவரும் கூறுகிறோம். ஏன் அப்படி கூறுகிறோம்? இது தான் அடிப்படை உண்மை அதாவது மாலையில் கனவு என்பது இல்லாமல் இருந்தது. நான் தூங்கச் சென்ற போதும் கூட அது அங்கு இல்லை. மேலும் தூங்கி விழித்து எழுந்தவுடன் மீண்டும் அந்த கனவு அங்கு இல்லை; ஆகவே அது எப்படி நடுவில் மட்டும் இருக்க முடியும்? நீங்கள் படுத்திருந்த அறை உண்மையானது. ஆனால் நீங்கள் கண்ட கனவு பொய்யானது. ஏனெனில் நீங்கள் தூங்குவதற்கு சென்ற போது அந்த அறை அங்கு இருந்தது. மேலும் நீங்கள் தூங்கி விழித்து எழுந்த

பிறகும் கூட அந்த அறை அங்கு இருந்தது. எனவே அறை என்பது உண்மை, கனவு என்பது பொய். ஏனெனில் கனவைச் சுற்றிலும் இரண்டு வெறுமைகள், ஒன்றுமில்லாதவை உள்ளன. மேலும் ஒன்றும் இல்லாத இரண்டு வெறுமைகளுக்கு இடையில் ஒன்றும் இருக்க முடியாது. ஆனால் அறை தொடர்ந்து உள்ளது. எனவே நீங்கள் அந்த அறை உண்மையில் உள்ளது என்று கூறுகிறீர்கள். இந்த உலகம் உண்மையானது. ஆனால் கனவு என்பது பொய்யானது என்று கூறுகிறீர்கள்.

ஒரு புத்தர் இந்த உலகத்தினின்று விழித்தெழுந்து விட்டார். மேலும் அவர் இந்த உலகை வெறுமனே ஒரு கனவாகப் பார்க்கிறார். உங்களது உலகமும் கூட பொய்யானது தான். உலகம் என்று நாம் கூறுகின்ற அந்த மாபெரும் கனவில் இருந்து புத்தர் விழித்து எழுந்து விட்டார். அதன்பிறகு தான் அவர், “உலகம் என்பது முன்பு இங்கு இல்லை, இப்போது மீண்டும் அது இங்கு இல்லை, எனவே அது இடையில் எப்படி இருக்க முடியும்?” என்று கூறுகிறார். ஆகையால் தான் புத்தர்களும், சங்கரர்களும் “இந்த உலகம் ஒரு மாயை, இது ஒரு கனவு” என்று கூறிக்கொண்டே செல்கின்றனர். ஆனால் நீங்கள் அப்படி கூறமுடியாது. நீங்கள் வெறுமனே அந்த வார்த்தைகளை எடுத்துக் கொண்டு அதை மீண்டும் திருப்பி சொல்லக் கூடாது.

இந்த யமௌகா, இதைப்பற்றி கேட்டிருக்க வேண்டும், இதை படித்திருக்க வேண்டும், சுற்றிருக்க வேண்டும். ஒரு கிளிப்பிள்ளை போல அவன் அதை திரும்பவும் கூறுகிறான். “இங்கு மனம் என்று ஒன்று இல்லை, உடல் என்று ஒன்று இல்லை, இங்கு புத்தர் என்று ஒருவர் இல்லை. இங்கு சிறந்ததும் இல்லை மோசமானதும் இல்லை” என்று அவன் திரும்பச் சொல்கிறான்; ஏனெனில் இவை எல்லாம் ஒன்றுடன் ஒன்று தொடர்புடையவை. ஒன்றுடன் ஒன்று சார்புடன் இருப்பதை எல்லாம் புத்தர் பொய்யானது என்று கூறுகிறார். மேலும் சார்புடைமை இல்லாமல் இருப்பதுதான் உண்மையானது என்று புத்தர் கூறுவதை நினைவில் கொள்ளுங்கள். எதையும் சார்ந்து இருக்காமல் இருப்பது தான் உண்மை என்பதன் அடிப்படை தத்துவம். சார்புடன் இருப்பது என்பது ஒரு கனவு என்பதற்கான அடிப்படை தத்துவம்.

இதைப் புரிந்து கொள்ள முயற்சி செய்யுங்கள். ஏனெனில் இதுதான் அடிப்படையானது. உங்களது நண்பர் உயரமானவராக இருக்கிறார் என்று நீங்கள் கூறுகிறீர்கள். அதை நீங்கள் எந்த அர்த்தத்தில் கூறுகிறீர்கள்? வேறு யாரோ ஒருவரை விடவும் அவர் அதிக உயரமாக இருக்கிறார் என்று மட்டுமே கூற முடியுமே தவிர அவர் அதிக உயரமானவர் என்று கூறமுடியாது. வேறு யாருடனாவது ஒப்பிடும் போது அவர் குள்ளமானவராக தெரியலாம். ஆகவே உயரம் என்பது அவரிடத்தில் இல்லை. உயரம் என்பது வெறுமனே தொடர்பு படுத்தி பார்ப்பது. ஒரு சார்பியல் தத்துவம். யாரோ ஒருவரோடு ஒப்பிடும்போது அவர் உயரமானவராக இருக்கிறார். இன்னும் வேறு ஒருவரோடு ஒப்பிடும் போது அவர் குள்ளமானவராக கூட இருக்கலாம். எனவே அவரளவில் அவர் எப்படிப்பட்டவர் உயரமானவரா? அல்லது குள்ளமானவரா? அவரைப் பொறுத்தமட்டில் அவர் உயரமானவரும் அல்லர் குள்ளமானவரும் அல்லர். அதனால் தான் புத்தர், “மிகச்சிறந்தது என்று எதுவும் இல்லை. அதேபோல் மிகவும் மோசனமானதும் என்பதும் இல்லை,” என்று கூறுகிறார்.

யார் புண்ணியம் செய்தவர், யார் பாவம் செய்தவர்? இதை நன்றாக பாருங்கள்! இந்த உலகில் புனிதர்கள் மட்டுமே இருக்கும் பட்சத்தில் அதன்பிறகு இங்கு புனிதர் என்று யாரும் இருப்பார்களா? இந்த உலகில் எல்லாரும் பாவிகளாக இருக்கும் பட்சத்தில் இங்கு பாவி என்று தனியாக யாரும் இருப்பார்களா? புனிதர் என்பவர் இருப்பதாலேயே பாவி என்பவரும் இருக்கிறார். அதே போன்று பாவி என்பவர் இருப்பதாலேயே புனிதர் என்பவரும் இருக்கிறார். அவை ஒன்றை ஒன்று சார்ந்து இருப்பவை. ஆகவே நீங்கள் ஒரு புனிதராக இருக்க விரும்பினால் நீங்கள் ஒரு பாவியை உருவாக்குவீர்கள். ஏனெனில் பாவி என்று ஒருவர் அங்கு இல்லாமல் நீங்கள் ஒரு புனிதராக இருக்க முடியாது. எனவே ஜாக்கிரதையாக இருங்கள், புனிதராக ஆகிவிடாதீர்கள். ஏனெனில் நீங்கள் புனிதராக ஆகிறீர்கள் என்றால் எங்கேயோ ஓர் இடத்தில் புனிதர் என்பதன் அடுத்த துருவம் இருந்தாக வேண்டும் என்று அர்த்தம்.

புனிதரும் பொய், பாவியும் பொய். உங்களைப் பொறுத்த மட்டில் நீங்கள் யார்? நீங்கள் மட்டும் இந்த உலகில் தனியாக

இருந்தால் நீங்கள் ஒரு புனிதரா அல்லது பாவியா? அப்போது நீங்கள் இரண்டும் இல்லாதவர். எனவே நீங்கள் இருக்கின்ற நிலையின் உண்மை குறித்து உற்று நோக்குங்கள். வேறு எந்த ஒன்றோடும் தொடர்புபடுத்தி பார்க்காமல் எந்தவிதமான தொடர்பு படுத்துதலும் இல்லாமல் உங்களை நீங்கள் உற்று பாருங்கள். அதன்பிறகு நீங்கள் முழுமையான உண்மையை நோக்கி வந்து விடுவீர்கள்; அதைத் தவிர எல்லாமே வெறுமனே ஒன்றை ஒன்று சார்ந்து இருக்கின்ற சொற்கள் ஆகத்தான் இருக்கும். சார்பியல் தத்துவத்தில் உள்ளவை எல்லாம் கனவுகளே.

உண்மை என்பது எதையும் சார்ந்து உள்ளது அல்ல; அது எதையும் சாராத முழுமை. நீங்கள் யார்?

நீங்கள் உங்களுக்குள் சென்று பார்த்து அதன்பிறகு, “நான் ஒளிமயமானவன்,” என்று நீங்கள் கூறினால், மீண்டும் நீங்கள் கனவு காண்கிறீர்கள். ஏனெனில் இருள் என்பது இல்லாமலா ஒளி என்பதற்கு என்ன அர்த்தம் இருக்க முடியும்? ஒளி இருப்பதற்கு அங்கே இருள் தேவை! “எனக்குள் நான் பேரானந்தமாக இருக்கிறேன்,” என்று நீங்கள் கூறினாலும் மீண்டும் நீங்கள் கனவு காண்கிறீர்கள்; ஏனெனில் பேரானந்தம் என்பதற்கு அங்கே துக்கம் என்ற ஒன்று அவசியமானதாகிவிடும். உங்களால் எந்த ஒரு சொற்றொடரையும் பயன்படுத்த முடியாது. ஏனெனில் அவை எல்லாம் ஒன்றை ஒன்று சார்ந்து இருப்பவை. அதனால் தான் நாம் எந்த சொற்றொடரையும் பயன்படுத்த முடியாது என்கிறார்; ஏனெனில் உள்ளே இருப்பது வெறுமை நிலை தான். இன்னும் கூட இந்த ‘வெறுமை நிலை’ என்பது ‘முழுமை நிலை’ என்பதற்கு எதிரானது அல்ல; எல்லா சொற்களும் வெறுமையானவை தான் கூறுவதற்காகவே இப்படி கூறப்பட்டுள்ளது. முழுமையான உண்மையைப்பற்றி நீங்கள் எதுவும் கூற முடியாது. அதற்கு எந்த சொல்லும் பொருந்தாது.

உண்மை என்பது சத்சித் - ஆனந்தம் என்று இந்துக்கள் கூறுவதையும் கூட புத்தர் ஒத்துக் கொள்ள மாட்டார். ஏனெனில் அசத் என்பது இருப்பதாலேயே சத் என்பது இருக்கிறது; அசித் என்பது இருப்பதாலேயே சித் என்பது இருக்கிறது. மேலும் துக்கம் என்பது இருப்பதாலேயே ஆனந்தம் என்பது இருக்கிறது. சத்

என்பது இருப்புநிலை; கடவுள் என்பது ஓர் இருப்பு நிலை என்று கூறமுடியாது. ஏனெனில் அப்போது இல்லாத நிலை என்று ஒன்று தேவைப்படும். மேலும் இல்லாத நிலை என்பது எங்கு இருக்க முடியும்? கடவுள் தன்னுணர்வு (சித்) மயமானவர் என்றும் கூறமுடியாது. ஏனெனில் அதன் பின்னர் தன்னுணர்வு இல்லாத நிலை என்று ஒன்று தேவைப்படும்; எனவே இந்த தன்னுணர்வு இல்லாத நிலை என்பது எங்கு இருக்க முடியும்? கடவுள் ஆனந்த மயமானவர் என்று கூற முடியாது. ஏனெனில் அங்கு துக்கம் என்பது தேவைப்படும்.

எப்படிப்பட்ட வார்த்தையை நீங்கள் பயன்படுத்தினாலும் அது பயனற்றது என்று புத்தர் கூறுகிறார். ஏனெனில் எந்த ஒரு வார்த்தையையும் புரிந்து கொள்ள அதற்கு எதிர் வார்த்தை இருந்தால் தான் முடியும். உங்களுக்குள் உள்ளோக்கி பாருங்கள். அங்கே உங்களால் எந்த மொழியையும் பயன்படுத்த முடியாது. அங்கு மௌனம் மட்டுமே இருக்கும். மௌனத்தின் மூலமாக மட்டுமே உண்மையை நீங்கள் சுட்டிக்காட்ட முடியும். மேலும், “எல்லாச் சொற்களும் வெறுமையானவை, எல்லா பொருள்களும் வெறுமையானவை, எல்லா எண்ணங்களும் வெறுமையானவை என்று புத்தர் கூறும்போது அந்த வார்த்தைகள் எல்லாம் வேறு வார்த்தைகளைச் சார்ந்தே உள்ளன. மேலும் எதையும் சார்ந்து இருக்கின்ற ஒன்று கனவு என்பதாகி விடும்,” என்று புத்தர் கூறுகிறார்.

இங்கு சிறந்ததும் இல்லை, மோசமானதும் இல்லை.
இங்கு குருவும் இல்லை, சீடனும் இல்லை. இங்கு
கொடுக்கலும் இல்லை, வாங்கலும் இல்லை. நாம்
நினைப்பது, நாம் நினைப்பது, நாம் உணர்வது
என்னவானாலும் அது உண்மையானது அல்ல.
காணப்படுகின்ற பொருள்கள் எதுவும் உண்மையில்
இங்கு இல்லை.....

இது புத்தரின் போதனைகளில் மிகவும் ஆழமான கருத்துடையதாகும். எனவே நீங்கள் ஒரு விஷயத்தை நினைவில் கொள்ள வேண்டும். அதாவது இதுவரை சொல்லப்படாத இந்த ஆழமான கருத்துடைய வார்த்தைகளை நீங்கள் திரும்பத் திரும்ப

கூறினாலும் கூட நீங்கள் ஒரு முட்டாளாகவே இருப்பீர்கள். இந்த யமௌகா ஒரு முட்டாள். புத்தரைப் போன்றே அவனும் இந்த வார்த்தைகளை மிகச் சரியாக திரும்பக் கூறுகிறான்.

வார்த்தைகள் உங்களது உயிரை சுமந்து கொண்டு வர வேண்டும். இதே வார்த்தையை புத்தர் கூறும்போது அதற்கு தனிச் சிறப்பும், ஒரு வேறுபட்ட நறுமணமும் இருக்கும். இந்த வார்த்தைகள் புத்தரிடம் உள்ள ஏதோ ஒன்றை, அவரது ஆன்மாவில் உள்ள ஏதோ ஒன்றை, ருசியை, அவரது உள் உயிரை சுமந்து கொண்டு வருகின்றன. அவருக்குள் உள்ள ஒத்திசைவின் சங்கீதத்தை இந்த வார்த்தைகள் சுமந்து கொண்டு வருகின்றன. ஆனால் யமௌகா இவற்றை திரும்பிச் சொல்லும் போது அவை உயிரற்றவையாக, வெளிறிப் போனவையாக, எந்த ஒரு நறுமணத்தையும் அவை சுமந்து கொண்டு வருவதில்லை. அவையும் ஏதோ ஒன்றை சுமந்து கொண்டு வரும். அதாவது அவை யமௌகாவையும் அவனது துர்நாற்றத்தையும் சுமந்து கொண்டு வரும்.

வெறுமனே கீதையை திரும்பி ஒப்புவிப்பதால் ஏதாவது நடக்கும் என்று நினைத்து விடாதீர்கள். வார்த்தைகள் அதே வார்த்தைகள் தான் என்றாலும் கூட, நீங்கள் திரும்பி சொல்கின்ற அதே வார்த்தைகளைத்தான் கிருஷ்ணரும் கூறினார் என்றாலும் கூட எதுவும் நடக்காது. இந்த உலகில் ஆயிரக்கணக்கான கிறிஸ்தவ சமய பரப்பு குழுவினர் இயேசு பேசிய அதே வார்த்தைகளை திரும்பத் திரும்ப கூறிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அந்த வார்த்தைகள் உயிரற்றவை. அவற்றை திரும்ப சொல்லாமல் இருப்பது சிறந்தது; ஏனெனில் எந்த அளவுக்கு நீங்கள் அதை அதிகம் திரும்ப சொல்கிறீர்களோ அந்த அளவுக்கு அவற்றின் நிறம் மாறி வெளிறிப் போய்விடும்; அவற்றை நீங்கள் தொடாமல் இருப்பது நல்லது. ஏனெனில் நீங்கள் தொடுவதே விஷமூட்டுவதாக ஆகிவிடும். நீங்கள் காத்துக் கொண்டிருப்பது நல்லது. நீங்கள் ஒரு கிறிஸ்து - தன்னுணர்வையோ அல்லது கிருஷ்ணா - தன்னுணர்வையோ அல்லது புத்த - தன்னுணர்வையோ பெற்றுவிடும் போது அதன் பின்னர் நீங்கள் மலர்ச்சி அடைய ஆரம்பித்து விடுவீர்கள்; அதன்பின்னர் உங்களிடம் இருந்து விஷயங்கள் தானாகவே வெளியே வர ஆரம்பித்து விடும். அதற்கு முன்பு ஒருபோதும்

வராது. ஒரு கிராமபோன் ரிக்கார்ட் போன்று ஆகிவிடாதீர்கள்; ஏனெனில் அப்போது உங்களால் அதை மீண்டும் மீண்டும் சொல்ல மட்டுமே முடியும்' ஆனால் அதற்கு எந்த அர்த்தமும் இருக்காது.

வாயில் குழாயை வைத்து புகை பிடித்துக் கொண்டு
டோசுவான் அமைதியாக அமர்ந்து கொண்டு எதுவும்
சொல்லாமல் இருந்தார்....

எவ்வளவு ஓர் அழகான மனிதர்! அதைப்பற்றி அவர் எந்த கவலையும் கொள்ளவில்லை. அவர் குறுக்கிடவும் இல்லை. அவர் வெறுமனே குழாயை வைத்து புகைப் பிடித்துக் கொண்டிருந்தார்.

ஜென் குருமார்கள் மட்டுமே குழாயை வைத்து புகை பிடிக்க முடியும் என்பதை நினைவில் கொள்ளுங்கள்; ஏனெனில் அவர்கள் பாசாங்கு செய்பவர்கள் அல்லர். நீங்கள் அவர்களைப்பற்றி என்ன நினைப்பீர்களோ என்று அவர்கள் கவலைப்பட மாட்டார்கள். கவலையே படுவதில்லை! எப்போதும் சகஜமாக இருப்பவர்கள். ஒரு சமண முனி இப்படி புகைப்பிடிப்பதையோ ஓர் இந்து சந்நியாசி இப்படி குழாயில் புகைப்பிடிப்பதையோ உங்களால் நினைத்து பார்க்க முடியாது. அது சாத்தியமில்லாதது. இவர்கள் எல்லாரும் சட்டங்கள், ஒழுங்கு முறைகள் ஆகியவற்றை பின்பற்றும் மனிதர்கள். இவர்கள் தங்களை ஒழுங்கு முறைக்குள் நிர்ப்பந்தமாக திணித்துக் கொண்டவர்கள். உங்களுக்கு புகைபிடிக்க விருப்பம் இல்லை என்றால் நீங்கள் புகைப்பிடிக்க வேண்டிய அவசியம் கிடையாது. ஆனால் நீங்கள் புகைப்பிடிக்க விரும்பினால் அந்த ஆசையின் மீது உயிரற்ற ஒரு விஷயத்தை வலுக்கட்டாயமாக திணிக்காதீர்கள். ஏனெனில் அந்த ஆசையானது உங்களுக்குள் எங்கேயோ மறைந்து கொண்டு இருக்கும். மேலும் அந்த ஆசையானது உங்களுக்கு தொந்தரவை கொடுக்கும். ஏன் நீங்கள் கட்டுப்படுத்த வேண்டும்? புகைபிடிக்க விரும்பினால் ஏன் நீங்கள் புகைப்பிடிக்க கூடாது? அதில் என்ன தவறு உள்ளது? அந்த குழாய் மற்றும் அந்த புகை எந்த அளவுக்கு பொய்யானதோ அதே அளவுக்கு நீங்களும் பொய்யானவர்களே. மேலும் அந்த குழாயும் புகையும் எந்த அளவுக்கு உண்மையானதோ அந்த அளவுக்கு நீங்களும் உண்மையானவர்களே.

ஆனால் ஏன் செய்ய மறுக்கிறீர்கள்? உங்களுக்குள் அடி ஆழத்தில் நீங்கள் ஒரு சாதாரண மனிதராக இல்லாமல் ஒரு மெச்சத்தக்க மனிதராக இருக்க விரும்புகிறீர்கள். புகைப்பிடிப்பது என்பது உங்களை சாதாரணமானவராக ஆக்கிவிடும். அதைத்தான் சாதாரண மக்கள் அனைவரும் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். புகைப்பிடித்துக் கொண்டும், டீ, காபி குடித்துக் கொண்டும், நகைச்சுவையாக பேசி சிரித்துக் கொண்டும் இருக்கிறார்கள். இதைத்தான் சாதாரண மக்கள் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். நீங்கள் ஒரு புனிதர் என்றால் நீங்கள் இப்படிப்பட்ட சாதாரண விஷயங்களை, சாதாரண விதமாக எப்படி செய்ய முடியும்?

உங்களது மெச்சத்தக்க தன்மையை காட்டுவதற்கு நீங்கள் அநேக விஷயங்களை கைவிட்டு விடுகிறீர்கள். அவற்றை கை விடுவதில் எந்தத் தவறும் இல்லை. நீங்கள் அவற்றை விரும்பவில்லை என்றால் அதன் பிறகு அது சரியானதுதான். நீங்கள் ஒரு சாதாரண மனிதர்தான் என்று காட்டுவதற்காக உங்களை நீங்களே கட்டாயப்படுத்திக் கொள்ளவேண்டிய அவசியம் இல்லை. அப்படி செய்ய வேண்டிய அவசியம் இல்லை. ஆனால் மனமானது இப்படித்தான் செயல்படும். உங்களுக்கு விருப்பம் இல்லையெனில் அதை சொல்ல வேண்டிய அவசியம் இல்லை. ஆனால் உங்களுக்கு விருப்பம் இருந்தால் அதன்பிறகு நீங்கள் பொய்யானவராக உங்களை காட்டிக் கொள்ளாதீர்கள். அதன்பிறகு எளியமானவராக இருந்தால், நீங்கள் எளிமையானவராக இருந்தால் எதுவுமே தவறல்ல; ஆனால் நீங்கள் எளிமையானவராக இல்லாத போது எல்லாமே தவறுதான்.

டோகுவான் என்ற இந்த மனிதர் ஓர் எளிமையான மனிதராக இருந்திருக்க வேண்டும்.

வாயில் குழாயை வைத்து புகைப்பிடித்துக் கொண்டு
டோகுவான் அமைதியாக அமர்ந்து கொண்டு எதுவும்
சொல்லாமல் இருந்தார்.....

மிகவும் தியானத்துடன், வெறுமனே ஓய்வுடன், அந்த பாசாங்குக்காரன் கூறுவதை கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

எதுவும் சொல்லாமல் இருந்தார். திடீரென்று அவர் தனது அருகில் இருந்த கைத்தடியை எடுத்து யமௌகாவிற்கு ஒரு பயங்கரமான அடியை கொடுத்தார். யமௌகா கோபத்தில் துள்ளி குதித்தான். டோகுவான் அவனிடம், “இப்படி இங்குள்ள பொருள்கள் எதுவும் உண்மையில் இல்லை என்னும் போது, மேலும் எல்லாமே வெறுமைதான் என்னும் போது, உனது கோபம் மட்டும் எங்கிருந்து வந்தது? அதைப்பற்றி சிந்தனை செய்,” என்று கூறினார்.

டோகுவான் ஒரு சூழ்நிலையை உருவாக்கினார். மேலும் சூழ்நிலையினால் மட்டுமே உண்மையை வெளிப்படுத்த முடியும். “நீ என்னவெல்லாம் கூறினாயோ அவையெல்லாம் உனது சொந்த அனுபவம் அல்ல. நீ பிறரிடம் இருந்து பெற்ற தகவல்,” என்று டோகுவான் கூறி இருக்க முடியும். அப்படி அவர் கூறி இருந்தால் அது எந்த வித்தியாசத்தையும் ஏற்படுத்தி இருக்காது. ஏனெனில் அவர் முன்பு உட்கார்ந்திருந்த அந்த ‘யமௌகா ஆழ்ந்த தூக்கத்தில் இருந்தான். அவனிடம் வெறுமனே பேசினால் அது அவனை தூக்கத்தில் இருந்து எழுப்பி இருக்காது. அது அவன் இன்னமும் அதிகம் தூங்கிக் கொண்டிருப்பதற்கு மட்டுமே உதவி இருக்கும். அவர் விவாதம் செய்வதற்கு ஆரம்பித்து விடலாம். அப்படி செய்வதற்கு பதிலாக டோகுவான் சரியான காரியத்தை செய்தார். அவர் கைத்தடியை எடுத்து அவனை அடித்தார். அதுவும் திடீரென்று அடித்தார். ஏனெனில் யமௌகா அதற்கு தயாராக இல்லை. அது எதிர்பாராமல் நிகழ்ந்துவிட்டது. அவன் தனது குணத்தை மாற்றி சரி செய்து கொள்ள முடியாத அளவுக்கு அந்த அடி திடீரென்று அவன் மீது விழுந்தது. ஒரு நொடிப் பொழுதில் அந்த அடி திடீரென்று விழுந்ததால் அவனது முகத்திரை கிழிந்து, உண்மையான முகம் வெளியே தெரிந்து விட்டது. டோகுவான் பதிலுக்கு வெறுமனே பேசி இருந்தால் இந்த அளவுக்கு நடந்திருக்காது. அவர் மிகவும் கருணை மிக்கவராக இருந்திருக்க வேண்டும்.

ஒரு சிறு நொடியில் கோபம் வெளியே தலைக்காட்டி விட்டது, உண்மை வெளிவந்து விட்டது; ஏனெனில் எல்லாமே வெறுமை

என்னும் போது நீங்கள் எப்படி கோபம் கொள்ள முடியும்? அந்த கோபம் எங்கிருந்து வர முடியும்? அங்கு நீ என்பதும் இல்லை, ஒரு புத்தர் என்பதும் இல்லை, ஒன்றுமே இல்லை, வெறும் வெறுமை நிலைதான் உள்ளது என்னும் போது கோபப்படுவது யார்? வெறுமை நிலையில் கோபம் என்பது எப்படி சாத்தியப்படும்?

டோகுவான் செய்தது என்ன வென்றால் அவர் இந்த யமௌகாவை அவனது கல்வி அறிவில் இருந்து ஆன்மாவிற்கு கொண்டுவந்தார். அப்படி ஒங்கி அடி கொடுத்ததன் மூலம் அவர் அதைத்தான் செய்தார். அங்கே ஒரு சூழ்நிலை தேவைப்பட்டது. ஏனெனில் ஒரு சூழ்நிலையில் மட்டுமே நீங்கள் திடீரென்று உண்மையானவராக, நீங்கள் எப்படிப்பட்டவரோ அப்படிப்பட்டவராக நடந்து கொள்வீர்கள். அங்கு வார்த்தைகள் அனுமதிக்கப்பட்டிருந்தால், “இது சரி, இது தவறு” என்று டோகுவான் பேசி இருந்தால் அவர் யமௌகாவின் மன ஓட்டம் தொடர்வதற்கு உதவி செய்தது போன்று ஆகிவிடும். அங்கு ஓர் உரையாடல் இருந்திருக்கும். ஆனால் அதில் எந்த பயனும் இருக்காது. அவர் ஓர் அதிர்ச்சியை கொடுத்து உங்களை உங்களது உண்மை நிலைமைக்கு கொண்டு வருகிறார். திடீரென்று உங்களது எண்ணங்கள் எல்லாம் மறைந்து விடும். யமௌகா வெறும் யமௌகா தான். ஒரு புத்தர் அல்ல. அவன் ஒரு புத்தரைப் போன்று பேசிக் கொண்டிருந்தான். ஆனால் வெறுமனே ஓர் அடி கொடுத்து புத்தர் மறைந்து யமௌகா - கோபம் உள்ளே வந்து விடுகிறது.

இப்படி இங்குள்ள பொருள்கள் எதுவும் உண்மையில் இல்லாதபோது மேலும் எல்லாமே வெறுமைதான் என்னும் போது உனது கோபம் மட்டும் எங்கிருந்து வந்தது? அதைப்பற்றி சிந்தனை செய் என்று கூறினார்.

புத்தரைப் பற்றி பேசாதே, உண்மையைப் பற்றி பேசாதே. சத்தியத்தைப் பற்றி பேசாதே. ஆனால் இந்த கோபத்தைப் பற்றி, அது எங்கிருந்து வருகிறது என்பதைப்பற்றி சிந்தனை செய் என்று டோகுவான் கூறினார்.

அந்த கோபத்தை பற்றி நீங்கள் உண்மையிலேயே சிந்திக்க ஆரம்பித்தால், அது எங்கிருந்து வருகிறது என்று சிந்திக்க

ஆரம்பித்தால், நீங்கள் வெறுமை நிலையை அடைந்து விடுவீர்கள்.

அடுத்த முறை, நீங்கள் கோபம் கொள்ளும்போது அல்லது உங்களால் கோபத்தை வெளிப்படுத்தாமல் இருக்க முடியாதபோது என்னிடம் வாருங்கள். நானும் உங்களுக்கு ஓர் அடி கொடுப்பேன். நானும் உங்களுக்கு அடிகளை கொடுத்துக் கொண்டேதான் இருக்கிறேன். ஆனால் என்னுடைய அடிகள் டோகுவானுடையதை விடவும் மிகவும் நுட்பமானவை, கண்ணுக்கு புலப்படாதவை. நான் ஓர் உண்மையான கைத்தடியை உபயோகிப்பதில்லை. அது தேவை இல்லாதது; நீங்கள் அந்த அளவுக்கு உண்மை இல்லாதவர்களாக இருப்பதால் ஓர் உண்மையான கைத்தடி தேவை இல்லை. உடலளவில் உங்களுக்கு அடி கொடுக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை, ஆனால் ஆன்மிக வழியில் அதை நான் கொடுத்துக் கொண்டுதான் உங்களை திரும்ப கொண்டு வருவதற்கு உண்டான சூழ்நிலைகளை நான் உருவாக்கிக் கொண்டேதான் இருக்கிறேன். ஏனெனில் அந்த யமௌகாதான் வாழவேண்டுமே தவிர, அவரது முகமூடி அல்ல என்பதை நினைவில் கொள்ளுங்கள். யமௌகாதான் சுவாசிக்க வேண்டுமே தவிர அவரது முகமூடி அல்ல. யமௌகா தான் காதலில் விழுவான், யமௌகா தான் கோபப்படுவான், யமௌகாதான் மரணமடைய வேண்டும், அவனது முகமூடி அல்ல. ஆகவே நீங்கள் உங்களது முகமூடியிடமிருந்து விடுதலை பெற்று உங்களது யமௌகா தன்மைக்கு திரும்பவும் கொண்டு வரப்படுவதான் மிகவும் சிறந்ததாக இருக்கும்.

புத்தர் உங்களிடம் ஒரு முகமூடி போன்று இருக்க முடியாது, என்பதை நினைவில் கொள்ளுங்கள். யமௌகா தனக்குள் ஆழ்ந்து போய்க்கொண்டே இருந்தால் அங்கே அவன் புத்தரைக் காண்பான். உங்களுக்குள் ஆழ்ந்து செல்வது எப்படி? உங்களுக்கு உள்ளே இருந்து எது வந்தாலும் அதை பின் தொடர்ந்து செல்லுங்கள்; இது ஓர் அழகான தருணம். ஏனெனில் கோபம் என்பது உங்களுக்குள் இருந்து வந்திருக்கிறது. உங்களது மையத்தில் இருந்து வருகிறது, ஆகவே வெறுமனே திரும்பி உள்ளே பாருங்கள், உள்ளே நகர்ந்து செல்லுங்கள். அது எங்கிருந்து வருகிறது என்று வெறுமனே பாருங்கள்.

நீங்கள் சாதாரணமாக என்ன செய்திருப்பீர்கள். மேலும் இந்த யமௌகாவும் கூட என்ன செய்திருக்க முடியும். டோகுவான் என்பவரால் தான் உங்களுக்குள் கோபம் உருவாக்கப்பட்டதாக நீங்கள் நினைத்துக் கொள்வீர்கள்; ஏனெனில் அவர் உங்களை அடித்து விட்டார், அதனால் தான் கோபம் உருவானது. நீங்கள் டோகுவானைத்தான் கோபத்திற்கான ஆரம்ப இடமாக பார்ப்பீர்கள். டோகுவான் ஆரம்ப இடம் அல்ல. அவர் உங்களை அடித்திருக்கலாம், ஆனால் உங்களது கோபத்தின் ஆரம்ப இடம் அவர் அல்ல. அவர் ஒரு புத்தரை அடித்திருந்தால் கோபம் வந்திருக்காது. இது யமௌகா என்பதால் தான் கோபம் வந்து விட்டது.

நீங்கள் உங்களுக்குள் திரும்பி செல்லுங்கள்; கோபத்திற்கான ஆரம்ப இடத்தை வெளியே பார்க்காதீர்கள். அப்படி நீங்கள் செய்தால் கோபம் என்ற இந்த அழகான தருணம் இடிக்கப்பட்டு விடும்; மேலும் ஒரு நொடிப் பொழுதில் உங்களது முகமூடியை அணிந்து கொள்ளும் அளவிற்கு உங்களது வாழ்க்கை மிகவும் பொய்யானதாக ஆகிவிட்டது. “ஆம் குருவே, நீங்கள் ஒரு நல்ல காரியத்தை செய்துவிட்டீர்கள்,” என்று நீங்கள் புன்சிரிப்புடன் கூறுவீர்கள்.

பொய்யானது விரைவில் வெளிவரும். ஆகவே அந்த நொடிப் பொழுதை தவற விட்டு விடாதீர்கள். பொய்மை வெளிவருவதற்கு வெறுமனே ஒரு நொடிப் பொழுதிற்கு முன்பு கோபம் வருகிறது. கோபம் உண்மையானது. நீங்கள் கூறுகின்ற வார்த்தைகளை விடவும் அது உண்மையானது. உங்களது வாயில் இருந்து வருகின்ற புத்தரின் வார்த்தைகள் பொய்யானவை. உங்களது கோபம் உண்மையானது. ஏனெனில் அது உங்களுக்கு சொந்தமானது, உங்களுக்கு சொந்தமானது எல்லாம் உண்மையானது. ஆகவே இந்த கோபத்தின் ஆரம்ப இடத்தை, அது எங்கிருந்து வருகிறது என்று கண்டு பிடியுங்கள். உங்களது கண்களை மூடிக்கொண்டு உங்களுக்குள் நகர்ந்து செல்லுங்கள்; அது காணாமல் போவதற்குமுன்பு அதன் ஆரம்ப இடத்திற்கு பின்னோக்கி செல்லுங்கள். அதிகம் பின்னோக்கி செல்லுங்கள், அதிகம் உள்நோக்கி செல்லுங்கள், ஆழமாக நகர்ந்து செல்லுங்கள், அப்போது கோபம் என்பது இல்லாத ஒரு தருணம் வரும். உங்க

ளுக்குள்ளே, மையத்தில், கோபம் என்பது இருக்காது. இப்போது புத்தர் என்பது ஒரு முகமுடியாக இருக்காது. இப்போது உண்மையான ஏதோ ஒன்றை நீங்கள் ஊடுருவிக் சென்றிருப்பீர்கள்.

எங்கிருந்து இந்த கோபம் வந்தது? அது உங்களது மையத்தில் இருந்து ஒருபோதும் வருவதில்லை. அது உங்களது நான் என்னும் தன்முனைப்பில் இருந்து வருகிறது. மேலும் நான் என்பது ஒரு பொய்யான பொருள். நீங்கள் உங்களுக்குள் ஆழ்ந்து சென்று பார்த்தால் அந்த கோபம் வெளிப்பரப்பில் இருந்து வந்திருக்குமே தவிர மையத்திலிருந்து வந்திருக்காது. மையத்திலிருந்து அது வர முடியாது. மையத்தில் வெறுமை, முழுமையான வெறுமை நிலைதான் உள்ளது. அது உங்களது நான் என்னும் தன்முனைப்பில் இருந்து தான் வருகிறது. மேலும் இந்த 'நான் என்பது சமுதாயத்தால் உருவாக்கப்பட்ட ஒரு பொய்யான இருப்பு நிலை, அது ஒரு சார்பியல் தன்மை, ஓர் அடையாளம். திடீரென்று உங்கள் மீது அடி விழும்போது உங்களது கர்வம், ஆணவம் காயப்படுகிறது, அங்கே கோபம் வருகிறது. நீங்கள் யாருக்காவது உதவி செய்தால், யாரைப் பார்த்தாவது புன்சிரிப்பு சிரித்தால், யாரிடமாவது சிரம் தாழ்த்தி வணங்கினால் அப்போது அவர் சிரிக்கிறார், அந்த சிரிப்பு அவரது ஆணவத்தில் இருந்து வருகிறது. நீங்கள் யாரையாவது பாராட்டும் போது, யாருக்காவது பரிசுப் பொருள்களை கொடுக்கும் போது மேலும் ஒரு பெண்ணிடம், "நீ எவ்வளவு அழகாக இருக்கிறாய்!" என்று கூறும் போது அவள் புன்முறுவல் பூக்கிறாள், அந்த புன்முறுவல் அவளது கர்வத்தில் இருந்து வருகிறது. ஏனெனில் மையத்தில் அழகு என்பது இல்லை, அசிங்கம் என்பதும் இல்லை. மையத்தில் முழுமையான வெறுமை நிலை மட்டுமே உள்ளது. அனாத் தா அதாவது ஆன்மா இல்லாமை மட்டுமே உள்ளது. எனவே நீங்கள் அந்த மையத்தை சென்றடையவேண்டும்.

இதை நீங்கள் ஒருமுறை அறிந்து கொண்டால், நீங்கள் ஆன்மா என்பது இல்லாத ஓர் இருப்பாக நகர்ந்து கொண்டே செல்ல முடியும். உங்களை யாரும் கோபம் கொள்ளச் செய்ய முடியாது. யாரும் உங்களை சந்தோஷப்படுத்தவோ அல்லது துக்கப்படும்படியோ செய்ய முடியாது. அந்த வெறுமை நிலையில் எல்லா இரட்டைத்தன்மைகளும், அதாவது இன்பம், துன்பம், கவலை, ஆனந்தம் ஆகிய எல்லா இரட்டைத் தன்மைகளும்

கரைந்து போய்விடும். இது தான் புத்தத் தன்மை. போதி மரத்தடியில் கௌதம சித்தார்த்தருக்கு இது தான் நடந்தது. அவர் வெறுமை நிலையை அடைந்து விட்டார். அதன் பிறகு எல்லாமே அமைதியாகி விடும். நீங்கள் ஒன்றுக்கொன்று எதிராக இருப்பவற்றை எல்லாம் கடந்து சென்று விடுவீர்கள்.

உங்களுக்குள் உள்ள அந்த வெறுமை நிலைக்கு உள் அமைதிக்கு, உள்ளே உள்ள ஆலயத்திற்கு செல்வதற்கு ஒரு குரு உதவியாக இருப்பார்; மேலும் குருவானவர் அதற்கான வழிமுறைகளைக் கண்டு பிடித்தாக வேண்டும். ஜென் குருமார்கள் மட்டுமே அடிப்பார்கள்; சில சமயம் அவர்கள் ஒரு மனிதரை ஜன்னல் வழியாக வெளியே தூக்கி எறிந்து விடுவார்கள் அல்லது அவர் மீது தாவிக்குதித்து அவரை கீழே தள்ளுவார்கள். நீங்கள் அந்த அளவுக்கு பொய்யானவர்கள் ஆகிவிட்டபடியால், இது போன்ற பயங்கரமான வழிமுறைகள் தேவைப்படுகின்றன. அதுவும் குறிப்பாக ஜப்பானில் அதிகம் தேவைப்படுகிறது. ஏனெனில் ஜப்பான் அதிக பொய்மையுடன் இருக்கிறது.

ஜப்பானில், அவர்களது புன்சிரிப்பு, உயிரற்ற ஒவியத்தின் புன்சிரிப்பாகும். ஒவ்வொருவரும் புன்சிரிப்பு சிரிக்கிறார்கள். அது வெறுமனே ஒரு பழக்க வழக்கம். இந்த சமுதாயத்தை பொறுத்த மட்டில் அது ஓர் அழகான பழக்க வழக்கம். ஏனெனில் ஜப்பானில் நீங்கள் வண்டி ஓட்டிக் கொண்டு செல்லும் போது டோக்கியோவின் சாலையில் யார் மீதாவது இடித்து விட்டால், வேறு எங்குமே நடக்காத ஒன்று அங்கு நடக்கும். அடிபட்ட ஆள் புன்சிரிப்புடன் தலைவணங்கி நன்றி கூறுவார். ஜப்பானில் மட்டும் இது நடக்கும், வேறு எங்கும் நடக்காது. “இது எனது தவறு” என்று நீங்கள் கூறுவீர்கள், இல்லை இல்லை “இது எனது தவறுதான் என்று அவர் கூறுவார். “இது என் தவறு,” என்று இருவருமே கூறுவார்கள். மேலும் இருவரும் புன்சிரிப்பு சிரித்து கொண்டு தலை தாழ்த்தி வணங்கி விட்டு அவரவர் வழியில் சென்று விடுவார்கள். ஒரு விதத்தில் இது நல்லது தான். ஏனெனில் இருவரும் கோபம் அடைந்து இருவருக்கொருவர் கத்தி கூச்சல் போட்டுக் கொண்டு ஒரு கூட்டத்தை கூட்டுவதால் என்ன பிரயோஜனம், அதனால் என்ன பயன்?

ஐப்பானில் குழந்தை பருவத்தில இருந்தே எப்போதும் புன்சிரிப்பை காட்ட வேண்டும் என்று கட்டுத்திட்டம் செய்யப்பட்டிருக்கிறார்கள். அதனால் தான் மேலை நாடுகளில் ஐப்பானியர்களை சூழ்ச்சி திறன் உடையவர்கள் என்று நினைக்கிறார்கள். உங்களால் அவர்கள் மீது நம்பிக்கை கொள்ள முடியாது. ஏனெனில் அவர்கள் என்ன உணர்கிறார்கள் என்பது உங்களுக்கு தெரியாது. ஒரு ஐப்பானியரின் உணர்வு என்ன என்று உங்களால் அறிந்து கொள்ள முடியாது. அவர்கள் எந்த ஓர் உணர்ச்சியையும் வெளியே வருவதற்கு ஒருபோதும் அனுமதிக்க மாட்டார்கள்.

இது நேர் எதிரான ஒரு முனை. எல்லாமே பொய்யானது. உயிரற்ற ஒவியம் போன்றது. ஆகவே ஜென் குருமார்கள் இது போன்ற தடாலடி வழிமுறைகளை கண்டு பிடிக்க வேண்டியதாயிற்று. ஏனெனில் அப்படிப்பட்ட நடவடிக்கைகளின் மூலமாகத் தான் ஐப்பானியர்களின் முகமூடி கீழே விழும். இல்லையெனில் அது அப்படியே நிலைபெற்று இருக்கும். அது கிட்டத்தட்ட அவர்கள் உடலில் தோல் போன்று ஆகிவிட்டது. அவர்களின் தோலில் ஊறிப்போன ஒரு விஷயமாக ஆகிவிட்டது.

ஐப்பானில் மட்டுமல்ல, இந்த உலகம் முழுவதிலும் இது தான் நடந்து கொண்டிருக்கிறது. அளவுகளில் வித்தியாசம் இருக்கலாம். ஆனால் உலகம் முழுவதும் இப்போது இப்படித்தான் உள்ளது. ஒவ்வொருவரும் சிரிக்கிறார்கள், புன்முறுவல் பூக்கிறார்கள். ஆனால் சிரிப்பும் உண்மை அல்ல. அல்லது புன்சிரிப்பு உண்மையானது அல்ல. ஒவ்வொருவரும் மற்றவர்கள் பற்றிய விஷயங்களைப்பற்றியே கூறுகிறார்கள். அவர்களை நம்புவதில்லை. யாரும் அந்த விதமாக உணர்வதில்லை. அது ஒரு சமுதாய பண்பாக ஆகிவிட்டது.

உங்களது தனிமனிதப் பண்பு என்பது சமுதாயம் சார்ந்த ஒரு விஷயம். உங்களது ஆன்மா அல்லது உயிரானது இந்த தனிமனிதப் பண்பு என்பதற்கு அடியில் ஆழத்தில் புதைக்கப்பட்டு கிடக்கிறது. எனவே உங்களுக்கு ஓர் அதிர்ச்சி தேவை. அப்போது தான் உங்களது தனிமனிதப் பண்பு என்பது வெளியே தூக்கி எறியப்படுகிறது. அல்லது கொஞ்ச நேரத்திற்காவது நீங்கள் அந்த தனிமனிதப் பண்போடு உங்களை ஐக்கியப்படுத்தி கொள்வ

தில்லை. மேலும் அப்போது நீங்கள் உங்களது மையத்தை சென்றடைகிறீர்கள். அங்கு எல்லாமே வெறுமையாக, சூன்யமாக இருக்கும்.

இந்த தனிமனிதப் பண்பு என்பதை சுலபமாக விட்டுவிட்டு, மையத்தை நோக்கி நகர்ந்து சென்று ஒரு தனி ஆளாக இல்லாமல் இருப்பது எப்படி என்பது தான் தியானம் என்கிறது முழுக் கலை ஆகும். ஒரு தனி நபராக இல்லாமல் வெறுமனே இருப்பது தான் தியானக் கலை என்பதாகும், உங்களுக்குள் பரவச நிலை அடைதல் என்னும் முழுக் கலை ஆகும்.

○

3

கட்டுக் கடங்கா மன நிலை

ஒரு ஜென் மாணவன் பேங்கியிடம் வந்து இப்படி கூறினான்:

“குருவே, என்னிடம் கட்டுப்படுத்த முடியாத ஒரு மனநிலை உள்ளது. அதை குணப்படுத்துவது எப்படி?”

“இந்த மனநிலையை என்னிடம் காட்டு இது ஒரு மயக்கம் போல தெரிகிறது” என்றார் பேங்கி.

“இப்போது நான் அதை பெற்றிருக்கவில்லை, எனவே என்னால் அதை உங்களுக்கு காட்டமுடியாது,” என்றான் மாணவன்.

“நல்லது, அப்படியானால், உன்னிடம் அது இருக்கும்போது அதை என்னிடம் கொண்டு வா,” என்றார் பேங்கி.

“ஆனால் அது என்னிடம் இருக்கும்போது என்னால் அதை உங்களிடம் கொண்டுவர முடியாது,” என்று எதிர்ப்பு தெரிவித்தான் மாணவன்.

“அது எதிர்பாராமல் எழுகிறது, எனவே அதை உங்களிடம் கொண்டு வருவதற்குள் நிச்சயமாக நான் அதை இழந்து விடுவேன்,” என்றான் மாணவன்.

“விஷயம் அப்படிப்பட்டது எனில், அது உனது உண்மையான இயல்பின் ஒரு பகுதியாக இருக்க முடியாது. அது அப்படி இருந்தால் எந்த நேரத்திலும் உன்னால் அதை என்னிடம் காட்ட முடியும். நீ பிறந்த போது அது உன்னிடத்தில் இல்லை, மேலும் உனது பெற்றோர்களும் அதை உன்னிடத்தில் கொடுக்க வில்லை. ஆகவே அது கண்டிப்பாக வெளியில் இருந்து தான் வந்திருக்க வேண்டும். அது உனக்குள் வரும் போது, அந்த கட்டுப்படுத்த முடியாத மனநிலையானது உன்னிடம் தாக்கு பிடிக்க முடியாமல் ஒடிப் போகிற வரையில் ஒரு கம்பைக் கொண்டு உன்னையே நீ அடித்துக் கொள். இதுதான் எனது அறிவுரை,” என்றார் பேங்கி.

உண்மையான இயல்பு தான் உங்களிடம் முடிவில்லாத இயல்பாக இருக்கும். நீங்கள் அதை பெறவும் முடியாது. மேலும் நீங்கள் அதை பெற்றிருக்கவும் இல்லை. அது வந்து போகின்ற ஒன்று அல்ல. நீங்கள்தான் அது. அப்படி இருக்கும் போது அது எப்படி வந்து போக முடியும்? அது உங்களது ஆன்மா. அது உங்களது அஸ்திவாரம். அது உங்களிடம் சிலசமயம் இருந்து, சில சமயம் இல்லாமல் போய்விடுவதாக இருக்க முடியாது; அது எப்போதும் அங்கே இருக்கும்.

எனவே இயல்பு, தாவோ என்பது தான் சத்தியத்தை தேடிச் செல்கின்ற ஒருவரின் அடிப்படை தத்துவமாக இருக்க வேண்டும். நமது ஆன்மாவில், எப்போதும் உள்ளது எதுவோ அந்த புள்ளிக்கு நாம் வரவேண்டும். நீங்கள் பிறப்பதற்கு முன்பும் கூட அது அங்கு இருந்தது. மேலும் நீங்கள் மரணம் அடைந்தாலும் கூட அது அங்கு இருக்கும். அது தான் மையம். வட்டத்தின் வெளிப்பாடு மாறுகிறது. ஆனால் மையம் மட்டும் முழுமையானதாக முடிவில்லாத காலம் வரை அங்கு இருக்கும். அது காலத்திற்கு அப்பாற்பட்டது. எதுவும் அதை பாதிப்பதையச் செய்ய முடியாது. எதுவும் அதை திருத்தி அமைக்க முடியாது. உண்மையில் அதனை எதுவும் ஒருபோதும் தொடவும் முடியாது. இந்த வெளி உலகின் எல்லா வழிகளுக்கும் அப்பால் அது இருக்கிறது.

கடற்கரைக்கு சென்று கடலை கவனித்து பாருங்கள். அதன் மேற்பரப்பில் பல கோடி அலைகள் எழுகின்றன. ஆனால் அதன் அடி ஆழத்தில் அந்த கடலானது அமைதியாகவும், சலனமற்றும் இருக்கிறது; ஆழத்தில் அது தியானத்தில் ஆழ்ந்துள்ளது. கடலின் சீற்றம் எல்லாம் அந்த கடலின் மேற்பரப்பானது இந்த வெளி உலகை சந்திக்கின்றபடியால், காற்றினை சந்திப்பதால் தான் அதன்

மேற்பரப்பு வெறும் சீற்றத்துடன் இருக்கிறது. அது இல்லையெனில் கடலைப் பொறுத்தமட்டில் எப்போதும் ஒரே மாதிரியானதாக, அதன் மீது சிறு அலை கூட இல்லாமல், எந்த மாற்றமும் இல்லாமல் இருக்கிறது.

உங்களைப் பொறுத்தமட்டில் கூட அதே மாதிரிதான். நீங்கள் மற்றவர்களை சந்திக்கின்ற அந்த மேற்பரப்பில் மட்டுமே, சீற்றம், கவலை, கோபம், பற்றுதல், பேராசை, காமம் ஆகியவை உள்ளன. மேற்பரப்பில் காற்று உங்களைத் தொடும் போது மட்டுமே அது உண்டாகிறது. மேலும் நீங்களும் இந்த மேற்பரப்பிலே இருந்து விட்டால், இப்படி மாற்றமடைந்து கொண்டே இருக்கின்ற விஷயத்தை உங்களால் மாற்ற முடியாது. அது அங்கேயே அப்படியே இருக்கும்.

அநேகம் பேர் அதை மேற்பரப்பில் மாற்றுவதற்கு முயற்சி செய்கின்றனர். அவர்கள் அதோடு போராடுகிறார்கள். ஒரு சிறு அலை கூட எழக்கூடாது என்று அவர்கள் முயற்சி செய்கிறார்கள். ஆனால் அவர்களின் போராட்டத்தின் மூலம் இன்னும் அதிக அலைகள் தான் எழுகின்றன. ஏனெனில் கடலானது காற்றோடு போரிடும் போதும் அங்கே சீற்றம் இன்னும் அதிகமாக இருக்கும். இப்போது அந்த சீற்றத்திற்கு காற்று உதவுவது மட்டும் அல்லாமல் கடலும் கூட தனது பங்குக்கு அதிக சீற்றத்திற்கு உதவுகிறது. எனவே இப்போது மேற்பரப்பில் அபரிமிதமான குழப்பம் ஏற்பட்டுவிடும்.

நல்லொழுக்கவாதிகள் அனைவரும் மனிதனை அவனது மேற்பரப்பில் மட்டுமே மாற்றுவதற்கு முயற்சி செய்கின்றனர். உங்களது குண இயல்புகள் என்பது வெளிப்பரப்பு; இந்த உலகினுள் நீங்கள் எந்தவிதமான குண இயல்புகளையும் கொண்டு வரவில்லை, ஒன்றும் எழுதப்படாத வெற்றுக் காகிதமாக, முற்றிலும் எந்த குண இயல்புகளும் இல்லாமல்தான் நீங்கள் வந்தீர்கள். மேலும் குண இயல்பு என்று நீங்கள் அழைப்பவை எல்லாம் மற்றவர்களால் உங்கள் மீது எழுதப்பட்டது. உங்களது பெற்றோர்கள், சமுதாயம், ஆசிரியர்கள், போதனைகள் இவற்றால் எல்லாமே கட்டுத்திட்டங்கள். நீங்கள் ஒரு வெற்று காகிதமாகத்தான் வந்தீர்கள். மேலும் உங்கள் மீது என்னவெல்லாம் எழுதப்பட்டதோ

அவை எல்லாம் மற்றவர்களிடம் இருந்து வந்துள்ளது. ஆகவே மீண்டும் நீங்கள் ஒரு வெற்று காகிதமாக ஆகவில்லை எனில் இயல்பு என்றால் என்ன என்று நீங்கள் அறிந்து கொள்ள மாட்டீர்கள். பிரம்மம் என்றால் என்ன என்று நீங்கள் அறிந்து கொள்ளமாட்டீர்கள். தாவோ என்றால் என்ன என்று நீங்கள் அறிந்து கொள்ள மாட்டீர்கள்.

ஆகவே, ஒரு பலமான குண இயல்பை பெறுவது எப்படி என்பது அல்ல. பிரச்சினை, கோபம் கொள்ளாமல் இருப்பது எப்படி, கலக்கமடையாமல் இருப்பது எப்படி என்பதல்ல பிரச்சினை. உங்களது தன்னுணர்வை வெளிப்பரப்பில் இருந்து உங்களது மையத்திற்கு மாற்றுவது எப்படி என்பது தான் இப்போதுள்ள பிரச்சினை. நீங்கள் எப்போதுமே அமைதியாகத் இருக்கிறவர் என்பதை அப்போது திடீரென்று நீங்கள் கண்டு கொள்வீர்கள். அதன் பின்னர் நீங்கள் மையத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டு வெளிப்பரப்பை தூரத்தில் இருந்து பார்க்க முடியும். மேலும் அந்த தூரம் மிகவும் நீளமானதாகவும், எல்லையற்றதாகவும் இருப்பதால் மேற்பரப்பில் நடப்பதெல்லாம் உங்களுக்கு நடக்கவில்லை என்பது போன்று நீங்கள் அதை சாட்சியாக கவனிக்க முடியும். உண்மையில் அது ஒரு போதும் உங்களுக்கு நடப்பது அல்ல. நீங்கள் அதில் முழுவதும் உங்களை இழந்து விட்டாலும் கூட அது ஒரு போதும் உங்களுக்கு நடப்பது அல்ல. உங்களுக்குள் உள்ள ஒன்று கலக்கமடையாமல் இருக்கிறது; உங்களுக்குள் ஒன்று எல்லாவற்றையும் கடந்து உள்ளது, உங்களுக்குள் ஒன்று ஒரு சாட்சி போன்று உள்ளது.

எனவே தனது கவனத்தை வெளிப்பரப்பில் இருந்து மையத்திற்கு மாற்றுவது எப்படி என்பது தான் ஒரு சாதகனுக்கு உள்ள முழு பிரச்சினை ஆகும்; மாற்றமடையாத ஒன்றுடன் கலந்திருப்பது எப்படி என்பதும் வெறுமனே வெளி எல்லையாக உள்ள ஒன்றுடன் தன்னை ஐக்கியப்படுத்தாமல் இருப்பது எப்படி என்பது தான் பிரச்சினையாகும். வெளி எல்லையில் மற்றவர்கள் உங்கள் மீது செல்வாக்கு கொள்ளலாம். ஏனெனில் வெளி எல்லையில் மாற்றம் என்பது இயல்பானது. வெளிப்பரப்பு என்பது மாறிக் கொண்டே போகும். ஒரு புத்தரின் வெளிப்பரப்பும் கூட மாறுகிறது.

உங்களுக்கும் ஒரு புத்தருக்கும் இடையே உள்ள வித்தியாசம் குண இயல்பில் உள்ள வித்தியாசம் அல்ல, இதை நினைவில் கொள்ளுங்கள். அது நற்பண்புகளில் உள்ள வித்தியாசம் அல்ல. அது புண்ணியம் அல்லது பாவம் இவற்றில் உள்ள வித்தியாசம் அல்ல. நீங்கள் எங்கு நிலைபெற்று இருக்கிறீர்கள் என்பதில் தான் அந்த வித்தியாசம் உள்ளது.

நீங்கள் வெளிப்பரப்பில் நிலை பெற்று இருக்கிறீர்கள், புத்தர் மையத்தில் நிலை பெற்று இருக்கிறார். அவர் தனது சொந்த வெளிப்பரப்பை வெகு தூரத்தில் இருந்து பார்க்க முடியும்; நீங்கள் அவரை அடிக்கும் போது நீங்கள் யாரையோ அடிப்பது போன்று அவரால் பார்க்கமுடியும். ஏனெனில் அவரது மையம் வெகு தூரத்தில் உள்ளது. இது எப்படி உள்ளது என்றால் அவர் ஏதோ ஒரு மலையின் உச்சியில் இருந்து கொண்டு பள்ளத்தாக்கில் நடக்கின்ற ஒன்றை ஒரு கவனிப்பாளர் போன்று பார்ப்பதாகும். அதை அவரால் பார்க்க முடியும். நீங்கள் புரிந்து கொள்ள வேண்டிய முதல் விஷயம் இதுதான்.

இரண்டாவது விஷயம்: கட்டுப்படுத்துவது சுலபம், ஆனால் அதை உருமாற்றம் செய்வது கடினம். கட்டுப்படுத்துவது சுலபம். நீங்கள் உங்களது கோபத்தை கட்டுப்படுத்தலாம். ஆனால் அப்போது நீங்கள் என்ன செய்வீர்கள்? நீங்கள் அதை அடக்கி வைப்பீர்கள். மேலும் ஒரு விஷயத்தை நீங்கள் அடக்கி வைக்கும் போது என்ன நடக்கிறது? அது நகர்ந்து செல்லவேண்டிய திசை மாறுகிறது. அது வெளியே செல்ல முயற்சித்தது. ஆனால் நீங்கள் அதை அடக்கி விட்டால் அது உள்ளே போக ஆரம்பித்து விடுகிறது. அதன் திசை மட்டுமே மாற்றப்படுகிறது.

மேலும் கோபத்தை பொறுத்தமட்டில் அது வெளியே செல்வது நல்லது. ஏனெனில் விஷத்தை வெளியேற்றிவிடுவது அவசியமாகும். கோபம் உங்களுக்குள் செல்வது கெடுதலானது. ஏனெனில் உங்களது முழு உடல் மற்றும் மன அமைப்புகள் எல்லாம் அந்த கோபத்தினால் விஷமாக்கப்பட்டு விடும் என்று அர்த்தமாகும். மேலும் இதை நீங்கள் நீண்ட காலத்திற்கு செய்து கொண்டே போகிறீர்கள். எல்லாரும் செய்வதைப் போன்றே நீங்களும் செய்கிறீர்கள். ஏனெனில் சமுதாயம் கட்டுப்படுத்தத்தான் கற்றுக் கொடுக்கிறதே தவிர அந்த கோபத்தை உருமாற்றம் செய்ய

கற்றுக் கொடுப்பதில்லை. “உங்களை கட்டுப்படுத்தி கொள்ளுங்கள்,” என்றுதான் இந்த சமுதாயம் கூறுகிறது. மேலும் கட்டுப்படுத்துவதன் மூலம் எல்லா எதிர்மறையான விஷயங்களும் உங்களது தன்னுணர்விற்குள் ஆழத்தில் மிகவும் ஆழத்தில் தூக்கி எறியப்படுகிறது. அதன்பிறகு அது உங்களிடம் ஒரு நிலையான விஷயமாக ஆகிவிடுகிறது. அதன் பின்னர் நீங்கள் சில சமயம் கோபப்படுகிறீர்கள் அல்லது சில சமயம் கோபப்படாமல் இருக்கிறீர்கள் என்பது கேள்வியாக இருக்க முடியாது. நீங்கள் வெறுமனே கோபம் அடைவீர்கள். சில சமயம் நீங்கள் வெடித்து எழுவீர்கள். மேலும் சில சமயம் நீங்கள் வெடித்து எழ மாட்டீர்கள். ஏனெனில் அப்போது நீங்கள் வெடித்து எழுவதற்கு எந்த ஒரு சாக்கு போக்கும் அங்கு இருந்திருக்காது. அல்லது நீங்கள் ஒரு சாக்கு போக்கை தேடிக் கண்டு பிடிக்க வேண்டியதிருக்கும். மேலும் உங்களால் எங்கு வேண்டுமானாலும் சாக்கு போக்குகளை தேடிக் கண்டு பிடிக்க முடியும் என்பதையும் நீங்கள் நினைவில் கொள்ளுங்கள்!

எனது நண்பர்களில் ஒருவர் தனது மனைவியை விவாகரத்து செய்ய விரும்பினார். எனவே அவர் திருமண வழக்குகளில் மிகவும் திறமை வாய்ந்த ஒரு வழக்கறிஞரிடம் சென்றார். அவர் வழக்கறிஞரிடம், “எனது மனைவியை நான் என்ன விஷயத்தின் அடிப்படையில் விவாகரத்து செய்ய முடியும்?” என்று கேட்டார்.

வழக்கறிஞர் அவரிடம், “உங்களுக்கு திருமணம் ஆகி விட்டதா?” என்று கேட்டார்.

அதற்கு அந்த மனிதர், “ஆம். உண்மையாக திருமணாகி விட்டது?” என்றார்.

உடனே அந்த வழக்கறிஞர், “திருமணம் ஆகிவிட்டது என்கிற ஒரு விஷயமே போதும். வேறு எந்த விஷயத்தையும் தேடிக் கண்டு பிடிக்க வேண்டும் என்கிற அவசியம் கிடையாது. உங்களுக்கு விவாகரத்து வேண்டும் என்றால் திருமணம் ஆகிவிட்டது என்கிற அந்த ஒரு விஷயம் மட்டுமே தேவைப்படும். ஏனெனில் உங்களுக்கு திருமணம் ஆகவில்லை என்றால் ஒரு பெண்ணை நீங்கள் விவாகரத்து செய்ய முடியாது. நீங்கள் திருணம் ஆனவர் என்ற ஒன்றே போதுமானது!” என்று கூறினார்.

இதுதான் உங்களுக்கும் உள்ள சூழ்நிலை. நீங்கள் கோபத்தில் இருக்கிறீர்கள். நீங்கள் அதிக கோபத்தை அடக்கி வைத்து விட்ட காரணத்தினால் இப்போது நீங்கள் கோபமாக இருக்கும் போது அங்கே எதுவும் நடப்பதில்லை. சில சமயம் உங்களது கோபம் குறைவாக இருக்கலாம். சில சமயம் அதிகமாக இருக்கலாம். அடக்கி வைத்ததன் மூலம் உங்களது முழு உயிரும் விஷமூட்டப் பட்டுவிட்டது. நீங்கள் சாப்பிடுவதும் கூட கோபத்தில் தான் சாப்பிடுகிறீர்கள். மேலும் கோபப்படாத ஒரு மனிதர் சாப்பிடும் போது அதற்கு ஒரு வித்தியாசமான தன்மை வந்து விடும்; அவர் சாப்பிடுவதை கவனிப்பது அழகானதாக இருக்கும்; ஏனெனில் அவர் வன்முறை ஏதும் இல்லாமல் சாப்பிடுவார். அவர் சாப்பிடுவது மாமிசமாக இருக்கலாம், ஆனால் அவர் அதை வன்முறை இல்லாமல் சாப்பிடுவார்; நீங்கள் வெறுமனே காய்கறிகள் மற்றும் பழங்களை சாப்பிடலாம். ஆனால் உங்களுள் கோபம் அடக்கப் பட்டு இருந்தால் நீங்கள் வன்முறையாக சாப்பிடுவீர்கள்.

வெறுமனே சாப்பிடுவதன் மூலம் உங்களது பற்கள், உங்களது வாய் ஆகியவற்றின் மூலம் கோபம் வெளியேற்றப்படும். ஒரு விரோதியை கடிப்பது போன்று நீங்கள் உங்களது உணவை கடித்து உடைப்பீர்கள். மிருகங்கள் கோபமாக இருக்கும் போது அவை என்ன செய்யும்? அப்போது இரண்டு விஷயங்கள் மட்டுமே சாத்தியப்படும். அவற்றிடம் எந்தவிதமான ஆயுதங்களோ இல்லை. அவற்றிடம் அணுகுண்டுகள் இல்லை. அவை என்ன செய்யும்? அவற்றின் நகங்கள் அல்லது அவற்றின் பற்கள் மூலமாக உங்களிடம் அவை தங்களின் வன்முறையை காட்டும்.

நகங்களும், பற்களும் உடலில் உள்ள இயற்கையான ஆயுதங்கள். உங்களது விரல்களால் உங்களால் எதுவும் செய்வது கடினம். ஏனெனில் மக்கள் உங்களைப் பார்த்து, “நீ என்ன மிருகமா?” என்று கூறுவார்கள். ஆகவே உங்களது கோபத்தை அல்லது வன்முறையை நீங்கள் வெளிப்படுத்துவதற்கு மிஞ்சி யுள்ள ஒரே விஷயம் உங்களது வாய் மட்டுமே ஆகும். மேலும் அதையும் கூட யாரையும் கடிப்பதற்கு நீங்கள் பயன்படுத்த முடியாது. அதனால் தான் நாம் ‘கடிப்பதற்கு கொஞ்சம் ரொட்டி’, ‘கடிப்பதற்கு ஏதாவது உணவு’ அல்லது கடிக்கக் கூடியவை ஏதாவது கொஞ்சம்,” கொடுங்கள் என்று கேட்கிறோம்.

நீங்கள் உங்களது உணவை ஏதோ எதிரி என்று நினைத்துக் கொண்டு அந்த உணவை வன்முறையுடன் சாப்பிடுகிறீர்கள். மேலும் உணவு என்பதை நீங்கள் விரோதியைப் போல் நினைத்தால், அது உண்மையில் உங்களுக்கு ஊட்டமளிக்காது. அது உங்களுக்குள் உள்ள நோய்களைத்தான் வளப்படுத்தும். கோபத்தை அதிகம் அடக்கி வைத்த மக்கள் அதிகம் சாப்பிடுவார்கள்; அவர்கள் தேவை இல்லாமல் உடலில் கொழுப்பை சேர்த்து வைப்பார்கள். மேலும் உடல் பருமன் உள்ள மக்கள் கிட்டத்தட்ட எப்போதும் சிரித்துக் கொண்டே இருப்பதை நீங்கள் கவனித்திருக்கிறீர்களா? எந்த விதமான காரணங்களும் இல்லாமலேயே, தேவையில்லாமல் கொழுப்பு அதிகம் சேர்ந்து விட்ட மக்கள் சிரித்துக் கொண்டே செல்வார்கள். இது ஏன்? இது அவர்களின் முகம். இது அவர்களின் முகமுடி; அவர்கள் தங்களது கோபம் மற்றும் தங்களது வன்முறை ஆகியவற்றை கண்டு அதிகம் பயப்படுவதால் அவர்கள் சிரிப்புடன் கூடிய ஒரு முகத்தை இடைவிடாமல் தங்களிடம் வைத்திருப்பார்கள். மேலும் அவர்கள் அதிகம் சாப்பிட்டுக் கொண்டே செல்வார்கள்.

அதிகம் சாப்பிடுவது என்பது வன்முறை, கோபம். மேலும் இது உங்களின் ஒவ்வொரு வழியிலும் நகர்ந்து வரும். உங்கள் வாழ்க்கையின் ஒவ்வொரு பரப்பிலும் இது நகர்ந்து வரும். நீங்கள் உடலுறவு கொள்ளலாம். ஆனாலும் அது உடலுறவு என்பதை விட அதிக வன்முறை என்பது போன்றுதான் இருக்கும். அதில் அதிக கிளர்ச்சி இருக்கும். ஒருவர் மற்றவரோடு உடலுறவு கொள்ளும் போது நீங்கள் ஒருபோதும் கவனித்திருக்க முடியாது. அப்போது நடப்பது என்ன என்று உங்களுக்கு தெரியாது. மேலும் உங்களுக்கும் கூட என்ன நடக்கிறது என்று உங்களால் தெரிந்து கொள்ள முடியாது. ஏனெனில் நீங்கள் எப்போதும் அதிக கிளர்ச்சியுடன் இருப்பீர்கள்.

அதனால் தான் உடலுறவின் போது ஆழ்ந்த உச்சகட்ட பரவசநிலை என்பது சாத்தியமில்லாமல் போய்விட்டது; ஏனெனில் நீங்கள் எந்த விதமான கட்டுப்பாடும் இல்லாமல் முழுமையாக உடலுறவில் ஈடுபட்டால் உங்களது மனைவியையோ அல்லது காதலியையோ கொன்று விடுவீர்களோ என்கிற பயம் உங்களது அடி ஆழத்தில் எழுந்து விடுகிறது. அல்லது மனைவியானவர்

தனது கணவனையோ அல்லது காதலனையோ கொன்று விடுவோமோ என்கிற பயம் வந்து விடுகிறது. உங்களிடம் உள்ள கோபத்தின் மீது நீங்கள் அதிக பயத்துடன் இருக்கிறீர்கள்!

நீங்கள் அடுத்த முறை உறவாடும்போது கவனியுங்கள். அப்போது நீங்கள் கிளர்ச்சியோடு இருக்கும் போது செய்கின்ற அதே உடல் அசைவுகளைச் செய்வீர்கள். உங்களது முகத்தை கவனித்து பாருங்கள். உங்களைச் சுற்றி ஒரு முகம் பார்க்கும் கண்ணாடியை வைத்துக் கொண்டு உங்களது முகத்தில் என்ன நடக்கிறது என்று நீங்கள் பாருங்கள்! கோபம் மற்றும் கிளர்ச்சியின் எல்லா அசைவுகளும் அங்கு இருக்கும்.

உணவு உட்கொள்வதிலும் கூட நீங்கள் கோபம் ஆகிவிடுகிறீர்கள். சாப்பிடும் ஒரு மனிதரைப் பாருங்கள். உடலுறவு கொள்ளும் ஒரு மனிதரை பாருங்கள். கோபத்திற்கு நேர் எதிரான உடலுறவும் கூட விஷமாக்கப்படும் அளவிற்கு கோபம் உங்களுக்குள் அடி ஆழத்திற்கு சென்றிருக்கும். சாதாரண செயலாகிய சாப்பிடுதல் கூட விஷம் ஆக்கப்பட்டு விட்டது. அதன் பிறகு நீங்கள் வெறுமனே கதவைத் திறந்தால் போதும். அங்கே கோபம் இருக்கும். நீங்கள் ஒரு புத்தகத்தை மேஜை மீது வைக்கும் போதும் கூட அதில் கோபம் இருக்கும். உங்களது காலில் இருந்து செருப்புகளை கழற்றும் போதும் அதில் கோபம் இருக்கும். நீங்கள் மற்றவரோடு கை குலுக்கும் போதும் அதில் கோபம் இருக்கும்; ஏனெனில் நீங்கள் இப்போது கோபத்தால் நிறைந்த மனிதர் ஆகிவிடுவீர்கள்.

அடக்கி வைப்பதன் மூலம் மனமானது பிளவுபட்டதாக ஆகிவிடுகிறது. நீங்கள் ஏற்றுக் கொள்கின்ற பகுதி உங்களது தன்னுணர்வாகவும், உங்களால் மறுக்கப்பட்ட பகுதி தன்னுணர்வு இல்லாத பகுதியாக ஆகிவிடுகிறது. இந்த பிரிவினை இயற்கையானது அல்ல. அடக்கி வைத்ததனால் தான் இந்த பிரிவினை உண்டாகிறது. இந்த சமுதாயத்தினால் மறுக்கப்படுகின்றவற்றை குப்பைகளை எல்லாம் நீங்கள் உங்களது தன்னுணர்வு இல்லாத பகுதிக்குள் தூக்கி எறிந்து கொண்டே போகிறீர்கள். ஆனால் நீங்கள் அங்கு தூக்கி எறிபவை என்னவாக இருந்தாலும் அவை மேலும் மேலும் உங்களின் ஒரு பகுதியாகி விடும். அது உங்களது

கைகள், உங்களது எலும்புகள், உங்களது இரத்தம், உங்களது இதயத்துடிப்பு ஆகியவற்றிற்குள் போய் விடும். உங்களுக்கு வருகின்ற நோய்களில் கிட்டத்தட்ட எண்பது சதவிகிதம் உங்களுக்குள் அடக்கி வைக்கப்பட்ட உணர்ச்சிகளால் தான் உருவாகின்றது என்று இப்போது உளவியல் ஆராய்ச்சியாளர்கள் கூறுகின்றனர். அநேக மாரடைப்புகள் ஏற்படுகின்றன என்றால் இங்கே இதயத்தில் அதிக அளவு கோபம் அடக்கி வைக்கப்பட்டுள்ளது என்று தான் அர்த்தம். அதிக அளவு வெறுப்பினால் இதயம் விஷமாக்கப்பட்டு விட்டது.

இது ஏன்? இந்த அளவுக்கு அடக்கி வைத்து மனிதன் ஏன் ஆரோக்கியமில்லாதவனாக ஆகவேண்டும்? ஏனெனில் இந்த சமுதாயமானது உங்களுக்கு கட்டுப்படத்தான் கற்று கொடுக்கிறதே தவிர உருமாற்றம் அடைவதற்கு அல்ல, மேலும் உருமாற்றத் திற்கான வழிகள் முற்றிலும் வித்தியாசமானவை. ஒரு விஷயத்தில் அது கட்டுப்படுத்துகின்ற வழியே அல்ல. அது வெறுமனே அதற்கு எதிரானதொரு வழி.

முதல் விஷயம்: கட்டுப்படுத்துவதில் நீங்கள் அடக்கி வைக்கிறீர்கள். உருமாற்றம் செய்வதில் நீங்கள் வெளிப்படுத்துவீர்கள். ஆனால் அதை வேறு ஒருவர் மீது வெளிப்படுத்த வேண்டிய அவசியம் இல்லை. ஏனெனில் 'வேறு ஒருவர்' என்பது வெறுமனே சம்பந்தம் இல்லாதது. அடுத்த முறை நீங்கள் கோபத்தை உணரும் போது உங்கள் வீட்டை சுற்றி ஏழு முறை ஓடுங்கள். அதன் பின்னர் ஒரு மரத்தின் அடியில் உட்கார்ந்து உங்களது கோபம் எங்கே போனது என்று கவனியுங்கள். இப்போது நீங்கள் கோபத்தை அடக்கிவைக்கவில்லை, நீங்கள் அதை கட்டுப்படுத்தவில்லை. அந்த கோபத்தை வேறு யார் மீதும் காட்டவில்லை. ஏனெனில் வேறு யார் மீதாவது உங்களது கோபத்தை காட்டும் போது அதைத் தொடர்ந்து ஒரு சங்கிலித் தொடர் போன்ற நிகழ்ச்சிகள் நடைபெற்று விடும். ஏனெனில் மற்றவர்களும் கூட உங்களைப் போலவே முட்டாள்கள் தான். உங்களைப் போலவே தன்னுணர்வு இல்லாதவர்கள் தான். நீங்கள் உங்களது கோபத்தை அடுத்தவர் மீது காட்டும் போது, அந்த அடுத்த மனிதர் ஒரு மெய்ஞ்ஞானம் அடைந்த மனிதராக இருந்தால் அங்கு எந்த சிக்கலும் இருக்காது; நீங்கள் உங்களது

கோபத்தை அவர்மீது காட்டி, அதை வெளியேற்றுவதற்கு, உங்கள் உணர்ச்சிகளை வெளியேற்றுவதற்கு அவர் உங்களுக்கு உதவி செய்வார். ஆனால் அடுத்தவரும் உங்களைப் போலவே கோபம் கொள்பவராக இருந்தால் அவரிடம் உங்களது கோபத்தை காட்டும்போது அதற்கு அவர் எதிர் செயலாக அவரும் உங்கள்மீது கோபத்தை காட்டுவார். அவர் உங்கள் மீது இன்னும் அதிகமாக கோபத்தை காட்டுவார். நீங்கள் அடக்கி வைத்திருக்கும் அளவுக்கு அவரும் கூட கோபத்தை இதுவரை அடக்கி வைத்திருந்து இருப்பார். அதன் பின்னர் ஒரு சங்கிலித் தொடர் நிகழ்வு அங்கு வந்து விடும். நீங்கள் அவர் மீது கோபப்படுவீர்கள். அவர் உங்கள் மீது கோபப்படுவார். மேலும் நீங்கள் இருவரும் எதிரிகள் ஆகிவிடுவீர்கள்.

யார் மீதும் உங்களது கோபத்தை வெளிப்படுத்தாதீர்கள். உங்களுக்கு வாந்தி எடுக்க வேண்டும் என்று தோன்றும் போது நீங்கள் என்ன செய்வீர்களோ அதே போன்று தான் இப்போதும் செய்யுங்கள். நீங்கள் யார் மீதும் போய் வாந்தி எடுப்பதில்லை. கோபத்திற்கு வாந்தி தேவை. நீங்கள் குளியலறைக்கு போய் வாந்தி எடுக்கிறீர்கள்! அது உங்கள் உடலை சுத்தம் செய்கிறது. நீங்கள் உங்களது வாந்தியை அடக்கி வைத்தால் அது ஆபத்தாகி விடும். மேலும் நீங்கள் வாந்தி எடுத்து முடித்தவுடன் புத்துணர்வுடன் இருப்பீர்கள். சுமைகளை இறக்கி வைத்தவராக, சுமையற்றவராக, நல்ல ஆரோக்கியமானவராக உணர்வீர்கள். நீங்கள் உண்ட உணவில் ஏதோ ஒரு தவறு நடந்து விட்டது. எனவே உங்களது உடல் அதை ஏற்க மறுக்கிறது. அதை உள்ளே வைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று வலுக்கட்டாயம் செய்யாதீர்கள்.

கோபம் என்பதும் வெறுமனே ஒரு மனவாந்தி போன்றதுதான். தவறான ஏதோ ஒன்றை நீங்கள் உங்களது மனதிற்குள் விட்டு விட்டீர்கள். எனவே உங்களது முழு மனமும் அதை வெளியே தூக்கி எறிய விரும்புகிறது. ஆனால் அதை வேறு யார்மீதும் நீங்கள் தூக்கி எறிய தேவையில்லை. நீங்கள் உங்களது கோபத்தை மற்றவர்கள் மீது காட்டுவதால் தான் இந்த சமுதாயம் அந்த கோபத்தை கட்டுப்படுத்தும்படி கூறுகிறது.

கோபத்தை வேறு யார்மீதும் காட்ட வேண்டிய அவசியம் இல்லை. நீங்கள் உங்களது குளியலறைக்குள் செல்லலாம், நீங்கள்

நீண்ட தூரம் நடந்து செல்லலாம். உங்களுக்குள் ஒரு வேகமான செயலை செய்ய வேண்டிய அவசியத்தை ஏற்படுத்துகின்ற ஒன்றிற்கு அர்த்தம் தான் கோபம் என்பதாகும். அப்போதுதான் அது வெளியேற முடியும். வெறுமனே கொஞ்சம் குதியுங்கள் அதன்பிறகு அது வெளியேற்றப்பட்டு விட்டதை நீங்கள் உணர்வீர்கள். அல்லது ஒரு தலையணையை எடுத்து அதை நன்றாக அடியுங்கள். அந்த தலையணையோடு சண்டை போடுங்கள், உங்களது கைகளும், பற்களும் ஓய்வு பெறும் வரை அந்த தலையணையைக் கடியுங்கள். இப்படி ஐந்து நிமிடம் உங்களது உணர்ச்சிகளை வெளிப்படுத்திய பிறகு நீங்கள் சுமைகளை இறக்கி வைத்து விட்டது போல உணர்வீர்கள். மேலும் இதை நீங்கள் அனுபவித்து அறிந்து கொண்டால் அதன்பின்னர் நீங்கள் ஒருபோதும் அடுத்தவர் மீது காட்டமாட்டீர்கள். ஏனெனில் அது முழுமையான முட்டாள்தனம் என்பதை நீங்கள் உணர்ந்திருப்பீர்கள்.

உருமாற்றம் செய்வதற்கான முதல் விஷயம் உங்களது கோபத்தை வெளிப்படுத்துவது தான்; ஆனால் வேறு யார் மீது அல்ல. ஏனெனில் நீங்கள் அதை வேறு யார் மீதாவது வெளிப்படுத்தும் போது உங்களால் அதை முழுமையாக வெளிப்படுத்த முடியாது. அந்த கோபத்தில் நீங்கள் அடுத்தவரை கொல்வதற்கும் கூட விரும்பலாம். ஆனால் அது சாத்தியப்படாது; நீங்கள் அவரை கடிக்க விரும்பலாம். அதுவும் சாத்தியப்படாது. ஆனால் அவற்றை நீங்கள் ஒரு தலையணை மீது காட்டலாம். தலையணை மெய்ஞ்ஞானம் அடைந்தது. அது ஒரு புத்தர். தலையணை உங்கள் செயலுக்கு பதில் செயல் புரியாது. மேலும் தலையணையானது நீதிமன்றத்திற்கும் போகாது. தலையணையானது உங்களுக்கு எந்தவிதமான விரோதத்தையும் கொண்டு வராது. மேலும் தலையணையானது எதையுமே செய்யாது. தலையணை சந்தோஷப்படும். மேலும் அது உங்களைப் பார்த்து சிரிக்கும்.

நினைவில் கொள்ள வேண்டிய இரண்டாவது விஷயம் என்னவென்றால் இவற்றை எல்லாம் செய்யும் போது விழிப்புணர்வுடன் செய்யுங்கள். கட்டுப்படுத்துதல் என்பதில் விழிப்புணர்வு என்பது தேவையில்லை; நீங்கள் ஓர் இயந்திர மனிதன் போன்று வெறுமனே அதை செய்து விடுவீர்கள். கோபம் வரும்போது

உங்களுக்குள் அதற்கான ஓர் இயந்திர நுட்பம் இருக்கும். எனவே உடனடியாக உங்களது முழு உயிரும் குறுகி மூடப்பட்டு விடும். நீங்கள் கவனமுடன் இருந்தால் கட்டுப்படுத்துதல் என்பது அந்த அளவுக்கு சுலபமானதாக இருக்காது.

எதையும் கவனிக்கும்படி இந்த சமுதாயம் ஒருபோதும் உங்களுக்கு கற்றுக் கொடுக்காது. ஏனெனில் யாராவது ஒருவர் கவனமுடன் இருக்கும் போது அவர் அகலமாக திறந்த மனதுடன் இருப்பார். அது விழிப்புணர்வின் ஒரு பகுதியாகும். அப்போது ஒருவர் திறந்த உள்ளத்துடன் இருப்பார், நீங்கள் திறந்த உள்ளத்துடன் இருந்து கொண்டு ஏதாவது அடக்கி வைக்க விரும்பினால் அது முரண்பாடாக ஆகிவிடும். அது வெளியே வந்து விடலாம். நீங்கள் உங்களை எப்படி உங்களுக்குள் பூட்டி வைத்து கொள்வது என்றுதான் இந்த சமுதாயம் உங்களுக்கு கற்று கொடுக்கிறது. எதுவும் வெளியே போய்விடாதபடி ஒரு சிறிய ஜன்னல் கூட இல்லாமல் உங்களுக்குள் ஒரு குகைபோல் அமைத்துக் கொள்வது எப்படி என்று தான் இந்த சமுதாயம் உங்களுக்கு கற்று கொடுக்கிறது.

ஆனால் ஒன்றை நினைவில் கொள்ளுங்கள். அதாவது எதுவுமே வெளியே போகாத போது, உள்ளேயும் கூட எதுவும் வராது. உங்களது கோபம் வெளியேற முடியாதபோது, நீங்கள் மூடப்பட்டு இருக்கிறீர்கள். அப்போது நீங்கள் ஓர் அழகான பாறையைத் தொட்டாலும் கூட உங்களுக்குள் எந்த உணர்வும் இருக்காது. ஒரு மலரைப் பார்க்கும் போதும் கூட உங்களுக்குள் எதுவும் செல்லாது. உங்களது கண்கள் உயிரற்று, மூடப்பட்டுவிடும். நீங்கள் ஒருவரை முத்தமிடும் போதும் கூட உங்களுக்குள் எதுவும் போகாது. ஏனெனில் நீங்கள் மூடப்பட்டு இருப்பீர்கள். நீங்கள் எந்த விதமான புலன் உணர்வுகளும் இல்லாத ஒரு வாழ்க்கை வாழ்வீர்கள்.

புலன் உணர்வானது விழிப்புணர்வினால் வளர்ச்சி அடைகிறது. எதையும் கட்டுப்படுத்துவதன் மூலம் நீங்கள் சோர்வுடன், உயிரற்றவராக ஆகிவிடுவீர்கள். கட்டுப்படுத்துதல் என்னும் இயந்திர நுட்பத்தின் ஒரு பகுதியாக அது இருக்கும். நீங்கள் சோர்வுடன், உயிரற்றவராக இருந்தால் அதன் பிறகு எதுவும்

உங்களை பாதிக்காது. உங்களது உடல் ஏதோ ஒரு பாதுகாப்பு போன்று ஆகிவிடும். அன்போ அல்லது அவமானமோ, எதுவுமே உங்களை பாதிக்காது.

ஆனால் இந்த கட்டுப்பாட்டிற்கு நீங்கள் மிகவும் உயர்ந்த விலை கொடுத்தாக வேண்டும். அது ஒரு தேவையற்ற செலவு; அதன் பிறகு அது உங்கள் வாழ்க்கையின் முழு முயற்சியாக ஆகிவிடும். உங்களை நீங்களே கட்டுப்படுத்தி கொள்வது எப்படி என்று முயற்சி செய்து கொண்டே நீங்கள் மரணமடைந்து விடுவீர்கள்! அந்த முயற்சியானது உங்களது முழு சக்தியையும் எடுத்து கொள்ளும். எனவே அதன் பின்னர் நீங்கள் வெறுமனே மரணமடைந்து விடுவீர்கள். அப்போது இந்த வாழ்க்கை சோர்வானவதாகவும், உயிரற்ற ஒரு விஷயமுமாக ஆகிவிடும். நீங்கள் எப்படியோ அதை சுமந்து கொண்டு செல்வீர்கள்.

எதையும் கட்டுப்படுத்தவும், கண்டனம் செய்யவும் தான் இந்த சமுதாயம் உங்களுக்கு கற்று கொடுக்கிறது. ஏனெனில் ஏதாவது ஒன்று கண்டனத்துக்குரியது என்று உணரும் போது மட்டுமே ஒரு குழந்தை அதை கட்டுப்படுத்தும். கோபம் கெட்டது; காமம் கெட்டது; கட்டுப்படுத்தப்பட வேண்டிய எல்லா விஷயத்தையும் ஒரு குழந்தையானது ஒரு பாவச் செயல் என்று பார்க்கும் படி இந்த சமுதாயம் செய்து விடுகிறது.

முல்லா நஸ்ருதீனின் மகன் பெரியவனாக ஆகிக் கொண்டிருந்தான். அவனுக்கு பத்து வயது ஆகிவிட்டது. எனவே இப்போது அவனுக்கு ஏற்ற வயது வந்து விட்டதால் வாழ்க்கையின் ரகசியங்களை அவனுக்கு வெளிப்படுத்த வேண்டும் என்று நினைத்தார். அவர் தனது மகனை தனது படிக்கும் அறைக்கு அழைத்து பறவைகள் மற்றும் தேனீக்களின் இடையே நடக்கும் பாலியல் உறவுகளை பற்றி சொல்லிக் கொடுத்தார். அதன் பிறகு முடிவில் அவர் அவனிடம், “உனது இளைய சகோதரனுக்கும் சரியான வயது வந்து விட்டது என்று உணரும் போது, நான் சொன்ன எல்லாவற்றையும் நீ அவனுக்கும் கூட சொல்லிக் கொடு.” என்று கூறினார்.

சில நிமிடங்களுக்குப் பிறகு, முல்லா தனது குழந்தைகளின் அறையைக் கடந்து செல்லும் போது, அந்த மூத்த மகன்,

பத்துவயது மகன். ஏற்கனவே தனது வேலையை ஆரம்பித்து விட்டதை காதாற கேட்டார். அவன் மற்ற சிறுவர்களிடம், “இங்கே பாருங்கள், மக்கள் என்ன செய்கிறார்கள் என்று உங்களுக்கு தெரியுமா, தங்களுக்கு ஒரு குழந்தை வேண்டும் என்று விரும்பும் போது இந்த மக்கள் என்ன செய்கிறார்கள் என்று உங்களுக்கு தெரியுமா? பறவைகளும், தேனீக்களும் கூட அதே போன்ற விஷயத்தை செய்வதாக அப்பா கூறுகிறார்,” என்றான்.

உயிர்த்துடிப்புடன் இருக்கக் கூடிய எல்லா விஷயங்களைப் பற்றிய ஆழ்ந்த கண்டனம் உங்களுக்குள் நுழைந்து விடுகிறது. மேலும் காமம் தான் மிகவும் உயிர்த்துடிப்புள்ள விஷயம். அது அப்படித்தான் இருந்தாக வேண்டும்! அது தான் ஆரம்ப இடம். கோபமும் கூட மிகவும் உயிர்த்துடிப்புள்ள விஷயம், ஏனெனில் அது ஒரு பாதுகாப்பு சக்தி. ஒரு குழந்தை கோபமே கொள்ளக் கூடாது என்றால், அவனால் உயிர் வாழ முடியாது. சில தருணங்களில் நீங்கள் கோபம் கொள்ளத்தான் வேண்டும். ஒரு குழந்தை தனது சொந்த இருப்புநிலையை காட்டத்தான் வேண்டும். சில குறிப்பிட்ட தருணங்களில் ஒரு குழந்தையானது தனது சொந்த பலத்தில் நின்றாக வேண்டும்; அப்படி இல்லையெனில் அவனுக்கு முதுகெலும்பு இருக்காது.

கோபம் அழகானது; காமம் அழகானது; ஆனால் அழகான விஷயங்கள், அசிங்கமான விஷயங்களாக போய்விட முடியும். அது உங்களிடம் தான் உள்ளது. நீங்கள் அதை கண்டனம் செய்தால் அவை அசிங்கமாக ஆகிவிடுகின்றன; நீங்கள் அவற்றை உருமாற்றம் செய்தால் அவை தெய்விகம் ஆகிவிடுகின்றன. ஏனெனில் சக்தியானது அதே சக்திதான். புத்தர் கருணை உள்ளவராக இருக்கிறார்; அவரது கருணை எங்கிருந்து வருகிறது? கோபத்தில் நகர்ந்து சென்ற அதே சக்திதான் கருணையாகிறது; இப்போது அந்த சக்தி கோபத்திற்குள் நகர்ந்து செல்லாமல், அதே சக்தியானது கருணையாக மாற்றப்பட்டுவிட்டது. அன்பு என்பது எங்கிருந்து வருகிறது? புத்தர் அன்புடன் இருக்கிறார்; இயேசு அன்பாக இருக்கிறார். காமத்தில் நகர்ந்து செல்கின்ற அதே சக்தியானது இப்போது அன்பாக மாறிவிடுகிறது.

எனவே ஓர் இயல்பான, இயற்கையான விஷயத்தை நீங்கள் கண்டனம் செய்தால் அது விஷம் போன்று ஆகிவிடுகிறது. அது

உங்களை அழித்து விடுகிறது. அது அழித்தல் மற்றும் தற்கொலை போன்று ஆகிவிடுகிறது. நீங்கள் அதை உருமாற்றம் செய்தால், அது தெய்விகமானதாக ஆகிவிடுகிறது. அது ஒரு கடவுள் சக்தி ஆகிவிடுகிறது. அது அமிர்தம் போன்று ஆகிவிடுகிறது. அதன் மூலம் நீங்கள் மரணத்தை வென்று விடுவீர்கள், மரணமில்லா ஆன்மாவாக ஆகிவிடுவீர்கள். ஆனால் இதற்கு உருமாற்றம் என்பது அவசியம் தேவை.

உருமாற்றம் செய்வதில் நீங்கள் ஒருபோதும் கட்டுப்படுத்துவதில்லை. நீங்கள் வெறுமனே அதிக விழிப்புணர்வு உள்ளவர்களாக ஆகிவிடுகிறீர்கள். கோபம் வருகிறது. அப்படி கோபம் வந்து கொண்டிருக்கும்போது நீங்கள் விழிப்புணர்வுடன் இருக்க வேண்டும். அதை கவனியுங்கள்! அது ஓர் அழகான விஷயம். உங்களுக்குள் நகர்ந்து செல்கின்ற சக்தியானது மிகவும் சூடாகிக் கொண்டிருக்கிறது!

அது மேகங்களிடம் உள்ள மின்சாரம் போன்றது. மக்கள் எப்போதும் மின்சாரத்தை கண்டு பயந்தார்கள்; பழைய காலத்தில், மக்கள் அறியாமையில் இருந்த போது இந்த மின்சாரம் என்பது கடவுள் கோபத்தில் இருப்பதால் ஏற்படுகிறது. நம்மை பயமுறுத்துவதற்கு, நம்மை தண்டிப்பதற்கு கடவுள் செய்கின்ற காரியம். மக்களிடம் பயத்தை உருவாக்கினால் தான் மக்கள் அவரை வழிபடுவார்கள். அப்போதுதான் மக்கள் கடவுள் என்று ஒருவர் அங்கு இருக்கிறார், தங்களை கடவுள் தண்டிப்பார் என்று மக்கள் நம்பிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

ஆனால் இப்போது நாம் அந்த கடவுளை அடக்கி விட்டோம். இப்போது கடவுள் உங்களது வீட்டின் மின்விசிறியில் ஓடுகிறார், உங்கள் வீட்டு குளிர்சாதன பெட்டியில் ஓடுகிறார், சேவை எதுவானாலும் கடவுள் அந்த சேவையை செய்கிறார். கடவுள் இப்போது ஒரு வீட்டு உபயோக சக்தியாக ஆகிவிட்டார். இப்போது மின்சாரம் என்பது ஒருபோதும் கடவுளின் கோபமாகவோ அல்லது கடவுளின் பயமுறுத்தலாகவோ இருப்பதில்லை. விஞ்ஞானத்தின் மூலம் ஒரு வெளி உலக சக்தியானது ஒரு நண்பனாக உருமாற்றம் செய்யப்பட்டு விட்டது.

இதே விஷயம் உங்களுக்குள் உள்ள சக்தியை மதம் என்பதன் மூலமாக உருமாற்றம் செய்கிறது.

கோபம் என்பது உங்களது உடலில் உள்ள மின்சாரம் போன்றது; அதை வைத்துக் கொண்டு என்ன செய்வது என்று உங்களுக்கு தெரியவில்லை. அதை வைத்துக் கொண்டு ஒன்று நீங்கள் யாரோ ஒருவரை கொலை செய்கிறீர்கள் அல்லது உங்களை நீங்களே கொன்று போடுகிறீர்கள். அப்படி நீங்கள் உங்களைக் கொன்று போட்டால் அது சரியானது என்று இந்த சமுதாயம் கூறுகிறது. அது உங்களது கவலை. ஆனால் மற்றவர்களை கொன்று விடாதீர்கள் என்று சமுதாயம் கூறுகிறது. சமுதாயத்தை பொறுத்தமட்டில் அது சரியானது தான். ஆகவே இப்போதுள்ள நிலையில், ஒன்று நீங்கள் கோபத்தினால் கிளர்ச்சி செய்கிறீர்கள் அல்லது நீங்கள் அதை அடக்கி வைப்பவர் ஆகிவிடுகிறீர்கள்.

இந்த இரண்டுமே தவறு என்று மதம் கூறுகிறது. இந்த கோபம், இந்த உள் மின்சாரம் குறித்த ரகசியங்களை அறிந்து கொண்டு நீங்கள் விழிப்புணர்வுடன் இருக்க வேண்டியது தான் நீங்கள் அவசியம் செய்ய வேண்டிய அடிப்படை காரியமாகும். அது மின்சாரம் என்பதால் நீங்கள் சூடேற்றப்படுகிறீர்கள்; நீங்கள் கோபம் கொள்ளும் போது உங்களது உஷ்ண நிலை மிகுந்த வெப்பமானதாக ஆகிவிடுகிறது. ஆனால் உங்களால் ஒரு புத்தரின் குளிர்ந்த தன்மையைப் புரிந்து கொள்ள முடியாது. ஏனெனில் அந்த கோபமானது கருணையாக மாற்றப்பட்டுவிடும் போது எல்லாமே குளிர்ச்சியானதாக ஆகிவிடும். உங்களுக்குள் ஆழத்தில் குளிர்ச்சி ஏற்படும். புத்தர் ஒரு போதும் உஷ்ணமடைவதில்லை, அவர் எப்போதும் குளிர்ந்த நிலையில்; அவரது மையத்தில் இருக்கிறார். ஏனெனில் அவர் தனக்குள் இருக்கும் இந்த மின்சாரத்தை எப்படி பயன்படுத்துவது என்பதை இப்போது அறிந்து வைத்திருக்கிறார். மின்சாரம் என்பது உஷ்ணம் தான். ஆனால் குளிர்சாதன வசதி செய்வதற்கான மூலமான விஷயமாக அந்த உஷ்ணம் ஆகிவிடுகிறது. கோபம் என்பதும் உஷ்ணமானது தான். அதுதான் கருணை என்பதன் மூலவிஷயமாகும்.

கருணை என்பது உங்களுள் ஏற்படுகின்ற குளிர்சாதன வசதி. திடீரென்று எல்லாமே குளிர்ச்சியாகவும், அழகாகவும் ஆகி விடுகிறது. மேலும் அப்போது எதுவும் உங்களை தொந்தரவு செய்ய முடியாது. இந்த முழு இயற்கையும் ஒரு நண்பன் போன்று

உருமாற்றம் ஆகிவிடுகிறது. இப்போது உங்களுக்கு எதிரிகள் இருக்க மாட்டார்கள். ஏனெனில் நீங்கள் கோபம் என்னும் கண்கள் வழியாக பார்க்கும் போது யாரோ ஒருவர் விரோதி ஆகிறார்; நீங்கள் கருணை என்னும் கண்கள் மூலம் பார்க்கும்போது எல்லாருமே ஒரு நண்பராக, ஓர் அண்டை வீட்டுக்காரர் போல இருக்கிறார்கள். நீங்கள் அன்பு செலுத்தும் போது எங்கும் கடவுளாக இருக்கிறது; நீங்கள் வெறுப்பு கொள்ளும்போது எங்குமே சாத்தான் தான் இருக்கிறார். நீங்கள் எந்த நிலையில் இருக்கிறீர்களோ அந்த நிலைதான் உண்மையில் உள்ள ஒன்றின் மீது நீட்டிக்கப்படுகிறது.

எனவே தேவை கண்டனம் அல்ல, விழிப்புணர்வு தான் தேவை. மேலும் விழிப்புணர்வின் மூலமாக உருமாற்றம் என்பது தானாகவே நிகழ்கிறது. நீங்கள் உங்களது கோபம் குறித்து விழிப்புணர்வு கொண்டால், புரிதல் என்பது உங்களுக்குள் ஊடுருவிச் செல்கிறது. எந்த வித தீர்மானமும் இல்லாமல் கவனிக்கும்போது நல்லது என்று சொல்லாமலும், கெட்டது என்று சொல்லாமலும் வெறுமனே உங்களுக்குள் உள்ள ஆகாயத்தைக் கவனிக்கும் போது, அங்கே கோபம், மின்னல் இருக்கிறது; நீங்கள் உஷ்ணமடைகிறீர்கள். உங்களது முழு நரம்பு மண்டலங்களும் நடுங்குகிறது. துடிக்கிறது. உங்களது உடல் முழுவதும் ஒரு பூகம்பத்தை நீங்கள் உணர்கிறீர்கள். இது ஓர் அழகான தருணம். ஏனெனில் உங்களுக்குள் உள்ள சக்தியானது வேலை செய்ய ஆரம்பிக்கும் போது உங்களால் அதை சுலபமாக கவனிக்க முடியும்; அது வேலை செய்யாமல் இருக்கும் போது உங்களால் கவனிக்க முடியாது.

உங்களது கண்களை மூடிக் கொண்டு அது குறித்து தியானம் செய்யுங்கள். அதோடு போராடாதீர்கள். என்ன நடக்கிறது என்று வெறுமனே பாருங்கள். ஆகாயம் முழுவதும் மின்சாரத்தால் நிரம்பி உள்ளது, மின்னல் அதிகமாக உள்ளது, அதிக அழகுடன் உள்ளது. எனவே வெறுமனே தரையில் படுத்துக்கொண்டு ஆகாயத்தை பாருங்கள், கவனியுங்கள். அதன் பிறகு இதே செயலை உங்களுக்குள் செய்யுங்கள்.

அங்கே மேகங்கள் இருக்கின்றன. மேகங்கள் இல்லாமல் அங்கே மின்னலானது இருக்க முடியாது. எண்ணங்கள் என்னும்

கருத்த மேகங்கள் அங்கே இருக்கின்றன. யாரோ ஒருவர் உங்களை அவமானப்படுத்தி விட்டார். யாரோ ஒருவர் உங்களைப் பார்த்து ஏளனமாக சிரித்து விட்டார். யாரோ ஒருவர் இதைச் சொல்லிவிட்டார் அல்லது அதைச் சொல்லிவிட்டார் என்று அநேக கருத்த மேகங்கள் உங்களுக்குள் உள்ள ஆகாயத்தில் உள்ளது. எனவே அங்கு அதிக மின்னலடிக்கிறது. அதை கவனியுங்கள்! அது ஓர் அழகான காட்சி, மிகவும் பயங்கரமானதும் கூட. ஏனெனில் நீங்கள் அதை புரிந்து கொண்டிருக்கவில்லை. அது ஒரு புதிர் போன்றது. எனவே அந்த புதிரை நீங்கள் புரிந்து கொள்ளாத போது அது பயங்கரமானதாகி, அதைக் கண்டு நீங்கள் பயப்படுகிறீர்கள். மேலும் எந்த ஒரு புதிரும் புரிந்து கொள்ளப்படும் போது அது ஒரு வெகுமதியாக, ஒரு வரப்பிரசாதமாக ஆகி விடுகிறது. ஏனெனில் இப்போது உங்களிடம் அவற்றுக்கான திறவு கோல்கள் உள்ளன. திறவுகோல்கள் உங்களிடம் இருந்தால் நீங்கள் தான் எஜமான்.

அப்போது நீங்கள் எதையும் கட்டுப்படுத்துவதில்லை, நீங்கள் அப்படி விழிப்புணர்வுடன் கவனிக்கும் போது நீங்கள் வெறுமனே எஜமான் ஆகிவிடுகிறீர்கள். மேலும் நீங்கள் எந்த அளவுக்கு அதிக விழிப்புணர்வுடன் இருக்கிறீர்களோ அந்த அளவுக்கு உங்களுக்குள் ஊடுருவிச் செல்வீர்கள். ஏனெனில் விழிப்புணர்வு என்பது உங்களுக்குள் செல்வது. அது எப்போதும் உங்களுக்குள் தான் போகிறது. அதிகம் விழிப்புணர்வுடன் இருந்தால் அதிகம் உள்ளே செல்வீர்கள்; முழுமையான விழிப்புணர்வுடன் இருந்தால் முழுமையாக உள்ளே இருப்பீர்கள். விழிப்புணர்வு குறைவாகும் போது அதிகம் வெளியில் செல்வீர்கள். தன்னுணர்வு இல்லாமல் இருப்பீர்கள். விழிப்புணர்வு முற்றிலும் இல்லாதபோது நீங்கள் உங்களது வீட்டை விட்டு வெளியேறி, ஊர் சுற்றிக் கொண்டே இருப்பீர்கள்.

தன்னுணர்வு இல்லா நிலை என்பது வெளியே சுற்றித் திரிவதைப் போன்றது; தன்னுணர்வு உள்ள நிலை என்பது உங்களுக்குள் ஆழ்ந்து செல்வதாகும்.

ஆகவே பாருங்கள்! மேலும் கோபம் இல்லாத போது பார்ப்பதற்கு கடினமாக இருக்கும்: அப்போது எதைப் பார்ப்பது?

அப்போது வானத்தில் ஒன்றும் இல்லாமல் வெறுமையுடன் இருக்கும். மேலும் வெறுமையை பார்க்கும் அளவுக்கு நீங்கள் இன்னமும் திறமை பெறவில்லை. கோபம் இருக்கும் போது, அதை பாருங்கள், கவனியுங்கள். அப்போது விரைவில் நீங்கள் ஒரு மாற்றத்தை உணர்வீர்கள். கவனிக்கின்ற ஒருவர் உள்ளே வந்து விட்டவுடன், கோபம் ஏற்கனவே குளிர்ச்சி அடைய ஆரம்பித்திருக்கும். உஷ்ணம் இழக்கப்பட்டு விடும். அந்த உஷ்ணமானது உங்களால் தான் கொடுக்கப்பட்டது என்று அப்போது உங்களால் புரிந்து கொள்ள முடியும்; அந்த கோபத்தோடு உங்களை நீங்கள் ஐக்கியப்படுத்தி கொள்வதால் தான் அந்த உஷ்ணம் உண்டாகிறது. மேலும் அது உஷ்ணமானது அல்ல என்று நீங்கள் உணர்ந்து கொள்கின்ற அந்த தருணத்தில், உங்களது பயம் போய்விடும். எனவே நீங்கள் அந்த கோபத்தோடு உங்களை ஐக்கியப்படுத்தி கொள்ளாமல், அதை ஏறிட்டுப் பார்க்காமல், அதை விட்டு விலகி இருப்பீர்கள். அது அங்கே தான் இருக்கும், உங்களைச் சுற்றிலும் மின்னல் அடிக்கும், ஆனால் நீங்கள் அந்த மின்னலாக இருக்க மாட்டீர்கள். அங்கே ஒரு மலையானது மேல்நோக்கி எழுந்து வர ஆரம்பிக்கும். நீங்கள் அந்த மலையினை உச்சியில் இருந்து கொண்டு கீழே உள்ள பள்ளத்தாக்கை பார்க்கின்ற ஒரு கவனிப்பாளராக ஆகிவிடுவீர்கள். அங்கே அதிக மின்னல் இருக்கும். ஆனால் உங்களுக்கும் மின்னலுக்கும் இடையே தூரம் அதிகமாக ஆகும் போது நீங்கள் திடீரென்று அந்த கோபத்தோடு, மின்னலோடு சேராமல் இருந்து விடுவீர்கள். அங்கு உங்களது அடையாளங்கள் உடைபட்டு விடும், மேலும் அந்த அடையாளங்கள் உடைபட்டுவிடும் போது, உடனடியாக அந்த முழு உஷ்ணமான செயல் முறையும் ஒரு குளிர்ச்சியான செயல் முறையாக ஆகிவிடுகிறது. அதாவது கோபம் என்பது கருணையாக ஆகிவிடுகிறது.

காமம் என்பது ஓர் உஷ்ணமான செயல்முறை. அன்பு அப்படிப்பட்டதல்ல. ஆனால் உலகம் முழுவதிலும் உள்ள மக்கள் எப்போதும் கதகதப்பான அன்பு என்றுதான் பேசுகின்றனர். அன்பு என்பது கதகதப்பானது அல்ல; அன்பு முழுவதும் குளிர்ச்சியானது. ஆனால் தாங்க முடியாத குளிர் போன்றதல்ல. அது குளிர் அல்ல ஏனெனில் அது உயிரற்றது அல்ல. அது குளிர்ச்சியானது. ஒரு

குளிர்ந்த தென்றல் போன்றது. ஆனால் அது உஷ்ணமானதோ அல்லது கதகதப்பானதோ அல்ல. அன்பு என்பதை நீங்கள் காமத்தோடு ஐக்கியப்படுத்தி பார்ப்பதால், அன்பு என்பதும் கூட கதகதப்பானதாகத்தான் இருந்தாக வேண்டும் என்ற கருத்து மனதில் வந்து விடுகிறது.

காமம் என்பது உஷ்ணமானது. அது ஒரு மின்சாரம். மேலும் நீங்கள் அதோடு ஐக்கியப்படுத்தப்பட்டு இருக்கிறீர்கள். அதிக அன்பு உள்ள இடத்தில் அதிக குளிர்மை இருக்கும். அந்த குளிர்ந்த அன்பை கடுங்குளிர் போன்றும் கூட நீங்கள் உணரலாம்; அது உங்களது தவறான புரிதல் ஆகும். ஏனெனில் அன்பும் கூட உஷ்ணமானதாகத்தான் இருந்தாக வேண்டும் என்று நீங்கள் உணர்கிறீர்கள். அது அப்படி இருக்க முடியாது. அதே சக்தியானது, நீங்கள் அதோடு உங்களை ஐக்கியப்படுத்தி கொள்ளாதபோது அது குளிர்ச்சி ஆகிவிடுகிறது. கருணை என்பது குளிர்ச்சியானது; ஆனால் உங்களது கருணையானது இன்னமும் உஷ்ணமானதாக இருக்கும் பட்சத்தில் அது கருணை அல்ல என்பதை புரிந்து கொள்ளுங்கள்.

இங்கே அநேக மக்கள் மிகுந்த உஷ்ணமடைந்தவர்களாக இருக்கிறார்கள். ஆனால் அவர்கள் அதிக கருணையுடன் இருப்பதாக நினைத்துக் கொள்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட மக்கள்தான் இந்த சமுதாயத்தை உருமாற்றம் செய்ய வேண்டும் என்று விரும்புகின்றனர், அவர்கள் இந்த சமுதாய அமைப்பை மாற்ற விரும்புகின்றனர், அவர்கள் இதைச் செய்ய விரும்புகின்றனர். அல்லது அதைச் செய்ய விரும்புகின்றனர்; இந்த உலகில் ஒரு கற்பனையான, குறைகள் ஏதுமற்ற சமுதாயத்தை கொண்டு வர விரும்புகின்றனர். புரட்சியாளர்கள், கம்யூனிசவாதிகள், கற்பனைவாதிகள் ஆகிய இவர்கள் எல்லாரும் உஷ்ணமாக இருக்கின்றனர்.

ஆனால் அவர்கள் கருணையோடு இருப்பதாக நினைத்துக் கொண்டு இருக்கிறார்கள். இல்லை அவர்களிடம் கருணை இல்லை, கோபம்தான் உள்ளது. கோபப்படுவதற்கான பொருள் மட்டுமே மாற்றப்பட்டு உள்ளது. இப்போது அவர்களின் கோபம் ஒரு புதிய பொருளை, மனிதமில்லாத ஒரு பொருளை அதாவது சமுதாயம், சமுதாய அமைப்பு, மாநிலம், சூழ்நிலை என்னும்

பொருள்மீது உள்ளது. அவர்கள் மிகவும் உஷ்ணமடைந்துள்ள மக்கள். லெனின் அல்லது ஸ்டாலின் அல்லது பிராட்ஸ்கி இவர்கள் எப்போதும் உஷ்ணமான மக்கள். ஆனால் இவர்கள் எந்த ஒரு தனி மனிதருக்கும் எதிராக கோபத்துடன் இல்லை. அவர்கள் ஓர் அமைப்பிற்கு எதிராகத்தான் கோபத்துடன் உள்ளனர். பிரிட்டிஷ் சாம்ராஜ்ஜியத்திற்கு எதிராக காந்தியும் கூட உஷ்ணமடைந்த வராகத்தான் இருந்தார். அவர்களின் கோபத்திற்குரிய பொருள் மனிதன் என்பதாக இல்லாமல் போய்விட்ட காரணத்தில் அவர் கோபத்தில் இருக்கிறார் என்பதை உங்களால் உணர முடியவில்லை. ஆனால் அவர் கோபத்தில் தான் இருந்தார். இந்த வெளி உலகில் ஏதோ ஒன்றினை அவர் மாற்ற விரும்பினார். மேலும் அதை உடனடியாக மாற்ற வேண்டும் என்பதற்காக அவர் பொறுமை இழந்து போரிட்டார். ஆனால் அந்த போராட்டத்திற்கு அகிம்சை என்பதை பாதையாக தேர்ந்தெடுத்திருக்கலாம். ஆனால் போராட்டம் என்றாலே வன்முறை என்பதாகி விடும். போராட்டம் என்பது அதனளவில் வன்முறை தான். நீங்கள் போராட அகிம்சை வழிகளை தேர்ந்தெடுத்து இருக்கலாம்; மேலும் பெண்கள் எப்போதும் அதைத்தான் தேர்வு செய்வார்கள். காந்தி எதுவும் செய்யவில்லை. அவர் வெறுமனே பெண்களின் இந்த தந்திரத் தையே பயன்படுத்தினார்.

ஒரு கணவன் சண்டைபோட விரும்பினால் அவன் தனது மனைவியை அடிப்பான்; ஆனால் ஒரு மனைவி சண்டை போட விரும்பினால் அவள் தன்னையே அடித்துக் கொள்வாள். இது பெண்களைப் போன்றே மிகவும் பழைமையானது. மேலும் பெண்கள் ஆண்களை விடவும் மூத்தவர்கள்! அவள் தன்னைத்தானே அடித்துக் கொள்ள ஆரம்பிப்பாள்; அது தான் அவளது போராட்டத்தின் வழி. அவளும் வன்முறையை காட்டுவாள். ஆனால் தன்மீதே வன்முறையை காட்டுவாள். ஒரு பெண்ணை நீங்கள் அடித்து விட்டால் நீங்கள் அதற்காக குற்ற உணர்வு கொள்வீர்கள். எனவே விரைவில் நீங்கள் கீழே இறங்கி வந்து சமாதானம் செய்வீர்கள் என்பதை நினைவில் கொள்ளுங்கள். ஆனால் அவள் தன்னைத்தானே அடித்து கொள்வதால் அவளுக்கு குற்ற உணர்வு ஏற்படுவதில்லை. எனவே நீங்கள் ஒரு பெண்ணை அடித்தாலும் உங்களுக்கு குற்ற உணர்வு ஏற்படுகிறது.

அதே சமயம் ஒரு பெண் தன்னைத்தானே அடித்துக் கொண்டாலும் கூட நீங்கள் குற்ற உணர்வு கொள்கிறீர்கள். அவள் அப்படி தன்னைத் தானே அடித்துக் கொள்கின்ற ஒரு குழ்நிலையை நாம் உருவாக்கி விட்டோமே என்று நீங்கள் குற்ற உணர்வு கொள் வீர்கள். எனவே இரண்டு விதத்திலும் பெண்தான் வெற்றி பெறுகிறாள்.

பிரிட்டிஷ் சாம்ராஜ்யம் தோற்கடிக்கப்பட்டது. ஏனெனில் அது ஆண் ஆதிக்க சக்தியாக இருந்தது. மேலும் காந்தியின் இந்த பெண்மைத்தனமான போராட்டத்தை பிரிட்டிஷ் சாம்ராஜ்யத்தால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. அவர் சாகும்வரை உண்ணா விரதம் இருப்பார். எனவே பிரிட்டிஷார் மனம் முழுவதும் குற்ற உணர்வு வந்து விடும். இப்போது இந்த மனிதரை அவர்களால் கொல்ல முடியாது. ஏனெனில் எந்த விதமான வழியிலும் அவர் பிரிட்டிஷாருடன் போரிடவில்லை. அவர் வெறுமனே தனது சொந்த ஆன்மாவை பரிசுத்தமாக்கி கொண்டார். இது பழங்கால பெண்மைத்தனமான தந்திரம், ஆனால் அது வேலை செய்தது. காந்தியை தோற்கடிப்பதற்கு ஒரே ஒரு வழிதான் இருந்தது. ஆனால் அது சாத்தியமில்லாத ஒன்றாகும். காந்திக்கு எதிராக சர்ச்சில் சாகும் வரை உண்ணாவிரதம் இருந்திருக்கலாம். ஆனால் அது சாத்தியமில்லாத ஒன்றாகி விட்டது.

எனவே குறிப்பிட்ட யாரோ ஒருவர் மீது நீங்கள் உஷ்ணமாக இருக்கலாம். அல்லது பொதுவாக ஏதாவது ஓர் அமைப்பிற்கு எதிராக உஷ்ணத்துடன் இருக்கலாம், ஆனால் இரண்டிலும் உஷ்ணம் அப்படியே இருக்கும்.

லெனின் கருணை உள்ளவர் அல்லர். இருக்கவும் முடியாது. புத்தர் கருணாவாதி. அவர் எந்த ஒன்றோடும் போராடாமல், விஷயங்கள் எப்படி உண்மையாக உள்ளனவோ அப்படியே அவற்றை வெறுமனே அனுமதித்து கொண்டு இருந்தார்; விஷயங்கள் அவற்றின் சொந்த வழியில் நகர்ந்து சென்றன. சமுதாயங்கள் தாமாகவே மாறிவிடும். அவற்றை மாற்ற வேண்டிய அவசியம் கிடையாது. பழைய சமுதாயங்கள் தாமாகவே உயிரற்று போய்விடும். அவற்றை அழிக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை! புதிய குழந்தைகளைப் போன்று புதிய சமுதாயங்களும் தாமாகவே

பிறக்கும். அங்கே கருச்சிதைவை வலுக்கட்டாயமாக திணிக்க வேண்டிய அவசியம் கிடையாது. அது தானாகவே போய்விடும்.

விஷயங்கள் நகர்ந்து கொண்டும், மாறிக் கொண்டும் இருக்கின்றன. மேலும் இது தான் அதில் உள்ள முரண்பாடு. அதாவது அவை நகர்ந்து கொண்டும் மாறிக்கொண்டும் இருந்தாலும் ஒரு விதத்தில் அவை அப்படியேதான் உள்ளன, ஏனெனில் இங்கே ஏழை மக்களும் இருந்து கொண்டே இருப்பார்கள். மேலும் பணக்கார மக்களும் இருந்து கொண்டேதான் இருப்பார்கள்; இங்கே ஆதரவற்ற அதிகாரமற்ற மக்கள் இருந்து கொண்டேதான் இருப்பார்கள். மேலும் அவர்கள் மீது அதிகாரம் செலுத்துகின்ற மக்களும் இருந்து கொண்டுதான் இருப்பார்கள். வகுப்புவாதம் அழிந்து போகாது. விஷயங்களின் இயல்புகளில் அது இல்லை. மேல்தட்டு, கீழ்தட்டு மக்கள் என்கிற பேதம் இல்லாமல் இந்த சமுதாயம் இருக்க முடியாது.

வர்க்க பேதம் மாறிக்கொண்டே இருக்கும். ரஷ்யாவில் இப்போது ஏழைகள் என்பதும் இல்லை, பணக்காரர் என்பதும் இல்லை. ஆனால் ஆள்கிறவர்களும், ஆளப்படுகிறவர்களும் அங்கு இப்போது உள்ளனர். இப்போது ஒரு புதிய வர்க்கப் பதிவு எழுந்துள்ளது; அதிகாரம் படைத்தவர்கள், பொதுமக்கள், மேலாண்மை செய்பவர்கள் மற்றும் மேலாண்மைக்கு உட்பட்டவர்கள். எனவே வர்க்க பேதம் என்பது அப்படியேதான் இருக்கும், அதில் எந்த வேறுபாடும் ஏற்படாது. இப்போது டாமர்லேன் சோவியத் ரஷ்யாவில் பிறந்தால் அவர் பிரதமராக முடியும். போர்டு, சோவியத் ரஷ்யாவில் பிறந்தால் அவரும் கூட கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் பொதுச் செயலாளர் ஆக முடியும். அந்த பதவியில் இருந்து கொண்டு அவரால் மேலாண்மை செய்ய முடியும்.

சூழ்நிலைகள் மாறிக் கொண்டேதான் இருக்கின்றன. ஆனால் கண்ணுக்கு புலப்படாத விதத்தில் அவை அப்படியே தான் இருக்கின்றன. மேலாண்மை செய்பவர்கள், மேலாண்மை செய்யப்படுபவர்கள்; ஆட்சியாளர்கள், ஆளப்படுபவர்கள்; ஏழைகள், பணக்காரர்கள் ஆகிய இவர்கள் அப்படியேதான் இருக்கிறார்கள். உங்களால் அதை மாற்ற முடியாது. ஏனெனில் சமுதாயம் என்பது

முரண்பாடுகளின் மூலம் தான் இருக்கிறது. உண்மையான கருணை உள்ள மனிதன் அமைதியாக இருப்பான்; உண்மையில் அவனால் ஒரு புரட்சியாளனாக இருக்க முடியாது; ஏனெனில் புரட்சி செய்வதற்கு மிகவும் உஷ்ணமான மனம், இதயம் மற்றும் உடல் தேவைப்படும்.

கட்டுப்படுத்தவில்லை, மற்றவர்கள் மீது வெளிப்படுத்துதல் இல்லை, அதிக விழிப்புணர்வு ஆகியவற்றுடன் இருந்தால் அதன்பிறகு உங்களது தன் உணர்வானது வெளிவட்டப் பரப்பில் இருந்து மையத்தை நோக்கி நகர்ந்து விடும்.

இப்போது இந்த அழகான கதையை புரிந்து கொள்ள முயற்சி செய்யுங்கள்.

ஒரு ஜென் மாணவன் பேங்கியிடம் வந்து இப்படி கூறினான்:

“குருவே என்னிடம் கட்டுப்படுத்த முடியாத ஒரு மனநிலை உள்ளது. அதை குணப்படுத்துவது எப்படி? என்றான்.

அவனிடம் கட்டுப்படுத்த முடியாத ஒரு மனநிலை உள்ளது என்கிற ஒரு விஷயத்தை அவன் ஏற்றுக் கொண்டு விட்டான்; இப்போது அவன் அதை குணப்படுத்த விரும்புகின்றான். ஒரு நோய் வரும் போது உண்மையிலேயே அங்கு நோய் உள்ளதா அல்லது அங்கே தவறான புரிதல் உள்ளதா என்பதை கண்டு கொள்ள முதலில் முயற்சி செய்யுங்கள்; ஏனெனில் உங்களுக்கு இருக்கும் நோய் உண்மையானது என்றால் அதன் பின்னர் அதை குணப்படுத்த முடியும். ஆனால் அது உண்மையான நோயாக இல்லாமல், வெறுமனே ஒரு தவறான புரிதலாக இருக்கும் பட்சத்தில், எந்த ஒரு மருந்தும் உதவிகரமாக இருக்காது. அதற்கு மாறாக, உங்களுக்கு கொடுக்கப்படுகின்ற ஒவ்வொரு மருந்தும் தீங்கானதாக இருக்கும். ஆகவே எந்த ஒரு நோயும் முதலில் உங்களுக்குள் உள்ளதா அல்லது இல்லையா, அல்லது வெறுமனே நீங்கள் அதை கற்பனை செய்து கொண்டு இருக்கிறீர்களா, அல்லது நோய் உள்ளது என்று வெறுமனே நீங்கள் நினைத்துக் கொண்டு இருக்கிறீர்களா என்பதை முதலில் முழுமையாக தெளிவுபடுத்திக்

கொள்ளுங்கள். ஆனால் இப்போது மனிதன் இருக்கின்ற நிலையைப் பார்த்தால் நிறைய நோய்கள் அவனிடம் இல்லவே இல்லை. நோய்கள் தனக்கு உள்ளது என்று அவன் வெறுமனே நம்பிக் கொண்டிருக்கிறான்.

நீங்களும் கூட அதே படகில்தான் இருக்கிறீர்கள். ஆகவே இந்த கதையை மிகவும் ஆழமாக புரிந்து கொள்ள முயற்சி செய்யுங்கள்; அது உங்களுக்கு உதவியாக இருக்கும்.

அந்த மாணவன் கூறுகிறான்.

‘குருவே என்னிடம் ஒரு கட்டுப்படுத்த முடியாத மனநிலை உள்ளது. அதை நான் குணப்படுத்துவது எப்படி?’

அவனிடம் உள்ள நோயை அவன் ஏற்றுக் கொண்டு விட்டான்; அவனிடம் எந்த சந்தேகமும் இல்லை; அவன் அந்த நோயை குணப்படுத்தும்படி கேட்கிறான். குணப்படுத்தும்படி ஒருபோதும் கேட்காதீர்கள். முதலில் அந்த நோய் உள்ளதா அல்லது இல்லையா என்பதை கண்டுபிடிக்க முயற்சி செய்யுங்கள். முதலில் அந்த நோய்க்குள் நகர்ந்து சென்று அது என்ன என்று கண்டு பிடியுங்கள், அலசி ஆராய்ந்து பாருங்கள், குணப்படுத்தும் படி கேட்பதற்கு முன்பு முதலில் அந்த நோய்க்குள் நகர்ந்து செல்லுங்கள். வெறுமனே மேற்பரப்பில் எந்த நோயையும் ஏற்றுக் கொள்ளாதீர்கள்; ஏனெனில் அந்த மேற்பரப்பில் தான் மற்றவர்கள் உங்களை சந்திக்கிறார்கள். மேற்பரப்பில் தான் மற்றவர்கள் உங்களுக்குள் பிரதிபலிக்கிறார்கள், மேற்பரப்பில் தான் மற்றவர்கள் உங்கள் மீது நிறங்களை பூசுகிறார்கள். உண்மையில் அது நோயாக இல்லாமலே கூட இருக்கலாம், அது மற்றவர்களின் எண்ணங்களாக கூட இருக்கலாம்.

இது எப்படிப்பட்டது என்றால் “ஓர் அமைதியான ஏரியின் கரையில் நீங்கள் ஓர் ஆரஞ்சு நிற ஆடையை அணிந்து கொண்டு நின்றால் உங்களுக்கு அருகில் உள்ள நீர்பரப்பு ஆரஞ்சு நிறமாகத் தெரியும். அது உங்களை பிரதிபலிக்கும். அப்போது அந்த ஏரியானது தான் ஆரஞ்சு நிறமாக மாறிவிட்டதாகக் கூட நினைக்கலாம் அல்லவா! இந்த ஆரஞ்சு நிறத்தை ஒழிப்பது

எப்படி? இதற்கான குணப்படுத்துதலை எங்கு காண்பது? யாரிடம் கேட்பது?" என்று அந்த ஏரி நினைக்கலாம்.

உடனடியாக மருத்துவ நிபுணர்களிடம் போய்விடாதீர்கள். அது உண்மையிலேயே ஒரு நோய் தானா அல்லது நோய் போன்ற வெறும் பிரதிபலிப்பா என்பதை முதலில் கண்டு கொள்ள முயற்சி செய்யுங்கள். வெறுமனே கொஞ்சம் உஷாராக இருந்தாலே போதும், எந்த ஒரு குணப்படுத்துதலும், மருந்துகளும் இல்லாமலேயே உங்களுடைய அநேக நோய்கள் வெறுமனே மறைந்து போய்விடும்.

“அந்த மனநிலையை என்னிடம் காட்டு” என்றார் பேங்கி.

பேங்கி போன்ற மனிதர்கள் உடனடியாக அந்த நோயின் மீது நடவடிக்கை எடுக்க ஆரம்பித்து விடுவார்கள். அதை குணப்படுத்துதற்கான நடவடிக்கையை ஆரம்பிக்க மாட்டார்கள். அவர் மனநோயை அலசி ஆராய்கின்ற ஒருவர் அல்லர்; மனநோயை அலசி ஆராய்கின்ற ஒருவர். குணப்படுத்துவதை தான் ஆரம்பிப்பார். அது தான் வித்தியாசம். இப்போது குணப்படுத்துவதை விட்டு விட்டு நோயின் மீது செயலாற்ற ஆரம்பிக்கின்ற ஒரு புதிய முறை மனநோய் சிகிச்சையில் வந்து கொண்டிருக்கிறது. புதிய முறைகள் அபிவிருத்தி அடைந்து வருகின்றன; அவை உண்மை நிலைக்கு கொஞ்சம் நெருங்கி வருகின்றன. ஜென்னை நோக்கி, மதத்தை நோக்கி நெருங்கி வந்து கொண்டிருக்கின்றன. இந்த நூற்றாண்டிற்குள் மனநோய் சிகிச்சையானது மதங்களின் நிறத்தை அதிகம் எடுத்துக் கொள்ளும், மேலும் அதன் பிறகு அது வெறுமனே ஒரு சிகிச்சையாக இல்லாமல், உண்மையிலேயே அது குணப்படுத்தும் சக்தியாக ஆகிவிடும், ஏனெனில் சிகிச்சை என்பது குணப்படுத்துதலை பற்றி நினைக்கிறது. ஆனால் குணப்படுத்தும் சக்தி என்பது உங்களது தன்னுணர்வை அந்த நோய்க்கு கொண்டு வருகிறது.

அப்படி அவை மீது நீங்கள் உங்களது தன்னுணர்வை கொண்டு வரும் போது நூறு நோய்களில் தொண்ணூற்று ஒன்பது நோய்கள் வெறுமனே மறைந்து போய்விடும். அவை பொய்யான நோய்கள். நீங்கள் அந்த நோய்களுக்கு உங்களது முதுகை காட்டிக்

கொண்டு நிற்பதனால் தான் அவை அங்கு இருக்கின்றன. நீங்கள் அதை நேருக்கு நேர் பார்த்தால், அவை போய்விடும், அவை மறைந்து விடும். நேருக்கு நேர் எதிர் கொள்ளுதல் என்பதற்கு அதுதான் அர்த்தம். நேருக்கு நேர் எதிர் கொள்கின்ற குழு சிகிச்சைகள் உதவிகரமாக இருக்க முடியும். ஏனெனில் விஷயங்கள் எப்படி உள்ளனவோ அப்படியே அவற்றை நேருக்கு நேர் எதிர் கொள்வது எப்படி என்பதுதான் அந்த சிகிச்சையின் முழுமையான செய்தியாகும். குணப்படுத்துவதைப் பற்றி நினைக்காதீர்கள். மருந்துகளைப்பற்றி நினைக்காதீர்கள், என்ன செய்வது என்று நினைக்காதீர்கள்; உண்மையான விஷயம் என்னவென்றால், அங்கு என்ன உள்ளது என்பதை முதலில் அறிந்து கொள்வது தான் ஆகும்.

உங்களது மேற்பரப்பில் நோய் இருக்கிறது என்று உங்களது மனம் அநேக வழிகளில் உங்களை ஏமாற்றுகிறது. ஆனால் உங்களுக்குள் அடி ஆழத்தில் எந்த நோயும் இருக்காது. அல்லது நோயானது மேற்பரப்பில் மட்டுமே இருக்கும். ஆனால் நீங்கள் உங்களுக்குள் நகர்ந்து சென்றால் அங்கு வேறு நோய்களும் இருப்பதை காண்பீர்கள். ஆனால் அது உங்களை ஏமாற்றுவதற்கான ஒரு தந்திரம், அது உண்மையான நோய் அல்ல.

ஒருவர் என்னிடம் வந்து, “எனது மனம் மிகவும் கலக்க மடைந்து உள்ளது. நான் தொடர்ந்து மன இறுக்கத்தில், கவலையில் இருக்கிறேன். என்னால் தூங்க முடியவில்லை. ஆகவே மௌனமாகவும், அமைதியாகவும் எப்படி இருப்பது என்பதற்கு சில தியான நுணுக்கங்களை எனக்கு நீங்கள் கொடுங்கள்,” என்று கூறினார்.

நான் அவரிடம், “உண்மையில் உங்களுக்கு உள்ள பிரச்சினை என்ன? நீங்கள் உங்களுக்குள் உண்மையிலேயே அமைதியாக இருக்க விரும்புகிறீர்களா?” என்று கேட்டேன்.

அதற்கு அவர், “ஆம் நான் ஓர் ஆன்மிக சாதகன். மேலும் நான் அரவிந்தரின் ஆஸ்ரமத்திற்கு சென்று இருக்கிறேன், ரமணரின் ஆஸ்ரமத்திற்கு சென்றிருக்கிறேன், மேலும் நான் எல்லா இடத்திற்கும் சென்று வந்து விட்டேன். ஆனால் எதுவும் எனக்கு உதவவில்லை,” என்றார்.

எனவே நான் அவரிடம், “அதைப்பற்றி நீங்கள் எப்போதாவது சிந்தித்தது உண்டா, அதாவது இப்படி எதுவுமே உங்களுக்கு உதவாத போது அந்த நோய் ஒரு பொய்யானதாக இருக்கலாம் என்று சிந்தித்தது உண்டா? அல்லது நீங்கள் அதற்கு தவறுதலாக ஓர் அடையாளம் கொடுத்து விட்டீர்களா? அந்த டப்பாவில் என்ன உள்ளது என்று எழுதப்பட்டு இருக்கிறதோ, அது அதனுள் இல்லாமல் வேறு ஏதாவது அதனுள் உள்ளதா? அரவிந்தரும் எனக்கு சரிப்பட்டு வரவில்லை, ரமணரும் எனக்கு சரிப்படவில்லை. மேலும் நான் எல்லா இடமும் சுற்றிவிட்டேன் என்று சுலபமாக ஏற்றுக் கொள்கிறீர்களே?” என்று கேட்டேன்.

மேலும் இவர்கள் எல்லாரும் தனக்கு எதுவும் நடக்கவில்லை என்றும், இவர்கள் எல்லாரும் என்னிடத்தில் தோற்று விட்டார்கள், என்று அவர் வெற்றி பெற்று விட்டது போன்றும் அவர்கள் அனைவரும் போலிகள் என்று அவர் உணர்ந்தார். எனவே அதன் பிறகு நான் அவரிடம், “கூடிய விரைவில் நீங்கள் வெளியே சென்று என்னைப் பற்றியும் இதே மாதிரி தான் சொல்வீர்கள். ஏனெனில் நீங்கள் ஓர் ஆன்மிக சாதகர் போன்று எனக்கு தெரியவில்லை. உங்களுக்குள் அமைதியாக இருப்பதற்கு நீங்கள் உண்மையில் ஆர்வம் உள்ளவராக இல்லை என்பதைத்தான் என்னால் காணமுடிகிறது. “உங்களது கவலை என்ன? உங்களது மன இறுக்கம் என்ன? உங்களுக்குள் என்ன எண்ணங்கள் இடைவிடாது வருகின்றன, நீங்கள் ஏன் அந்த எண்ணங்கள் பற்றியே நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள் என்று வெறுமனே என்னிடம் கூறுங்கள்,” என்று கேட்டேன்.

அதற்கு அவர், “நிறைய எண்ணங்கள் இல்லை. ஒரே ஓர் எண்ணம் தான் என்னை வாட்டுகிறது. எனக்கு ஒரு மகன் இருந்தான். அவன் இன்னமும் உயிருடன்தான் இருக்கிறான். ஆனால் அவன் ஒருபோதும் எனது மகன் அல்ல. நான் அவனை வெளியே துரத்திவிட்டேன். நான் ஒரு பணக்காரன், ஆனால் அவன் எனது ஜாதி அல்லாத, எனது அந்தஸ்திற்கு பொருளாதாரத்தில் குறைவான, படிக்காத ஒரு பெண்ணைக் காதலித்து விட்டான். எனவே நான் எனது பையனிடம், “இந்தப் பெண்ணை நீ திருமணம் செய்துகொள்ள விரும்பினால் இந்த

வீட்டிற்கு ஒருபோதும் வராதே” என்று கூறிவிட்டேன். எனவே அவன் திரும்ப வரவே இல்லை.

“ஆனால் இப்போது எனக்கு வயதாகிக் கொண்டிருக்கிறது. அந்த பையன் அந்தப் பெண்ணோடு ஏழ்மை நிலையில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறான். நான் இடைவிடாமல் அந்த பையனைப் பற்றியே நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறேன். இதுதான் எனது கலக்கம். எனவே எனக்கு நீங்கள் ஏதாவது தியான நுணுக்கத்தைக் கொடுங்கள்” என்று கேட்டார்.

நான் அவரிடம், “தியான நுணுக்கம் உங்களுக்கு எப்படி உதவும்? ஏனெனில் தியான நுணுக்கம் அந்த பையனை உங்களது வீட்டிற்கு அழைத்து வராது. மேலும் இது மிகவும் எளிமையான விஷயம். நீங்கள் அரவிந்தரிடம் செல்ல வேண்டாம். ரமணரிடம் செல்ல வேண்டாம். அல்லது என்னிடம் கூட வந்திருக்க வேண்டாம். உங்களது பிரச்சினைக்கு ஒரு வாள் தேவை இல்லை. ஓர் ஊசி போதும். நீங்கள் வாளைத் தேடிக்கொண்டிருக்கிறீர்கள். அதன்பின்னர் வாள்கள் தோல்வியைக் கொடுத்துவிட்டன. ஏனெனில் உங்களுக்குத் தேவை ஓர் ஊசி மட்டும்தான். இது ஆன்மிக பிரச்சினை அல்ல, வெறுமனே உங்களது ஆணவம், கர்வம். ஒருவரின் அந்தஸ்திற்கு கீழே பொருளாதாரத்தில் நலிந்த ஒரு பெண்ணிடம் ஒருவர் ஏன் காதல் கொள்ளக்கூடாது? காதல் என்பது பொருளாதாரம் சம்பந்தப்பட்டதா? பணம், பொருளாதாரம், செல்வம், அந்தஸ்து போன்ற விஷயங்களைப் பற்றி சிந்திக்கக் கூடியதா? என்று கேட்டேன்.

நான் அவரிடம் ஒரு கதையைக் கூறினேன்: திருமண புரோக்கர் ஒருவர் ஓர் இளைஞனிடம் வந்து, “என்னிடம் ஒரு அழகான பெண் உள்ளது. அது உனக்கு சரியாகப் பொருந்தும்” என்றார்.

அதற்கு அந்தப் பையன், “என்னைத் தொந்தரவு செய்யா தீர்கள். எனக்கு அதில் ஆர்வம் இல்லை” என்று கூறினான்.

“எனக்குத் தெரியும், அதற்காக கவலைப்படாதே. வேறு ஒரு பெண் ஐம்பதாயிரம் ரூபாய் வரதட்சணை கொண்டு வருவாள்” என்று கூறினார்.

உடனே அந்த இளைஞன், “முட்டாள்தனமாக பேசுவதை நிறுத்துங்கள். எனக்கு பணத்தின் மீது ஆர்வம் இல்லை. நீங்கள் போய்விடுங்கள்” என்றான்.

உடனே அந்த மனிதர், “எனக்கு தெரியும். நீ கவலைப்படாதே. ஐம்பதாயிரம் ரூபாய் போதாது என்றால், வரதட்சணையாக இருபத்து ஐயாயிரம் ரூபாய் கொண்டு வருகின்ற வேறு ஒரு பெண் என்னிடம் இருக்கிறாள்.” என்று கூறினார்.

உடனே அந்த இளைஞன், “இந்த அறையை விட்டு வெளியே செல்லுங்கள். ஏனெனில் அப்படி ஏதாவது திருமணம் செய்ய வேண்டும் என்று நினைத்தால் அதைப்பற்றி சிந்திக்க வேண்டியது நான்தானே தவிர அதை சரிசெய்ய வேண்டிய கேள்வி புரோக்கருக்குரியது அல்ல. நீங்கள் வெறுமனே வெளியே செல்லுங்கள். என்னை கோபத்துக்கு உள்ளாக்காதீர்கள்!” என்று கூறினான்.

அந்த திருமண புரோக்கர், “சரி, இப்போதுதான் நான் புரிந்து கொண்டேன். உனக்கு அழகில் ஆர்வம் இல்லை, உனக்கு பணத்தின் மீது ஆர்வம் இல்லை. மிகவும் புகழ் பெற்ற ஒரு குடும்பத்தில், நீண்ட பாரம்பரியம் உள்ள குடும்பத்தில் இருந்து வருகின்ற ஒரு பெண் என்னிடம் உள்ளது. எல்லாருக்கும் அவர்கள் குடும்பத்தை பற்றி தெரியும். மேலும் கடந்த காலத்தில் அந்த குடும்பத்தில் இருந்து நான்கு பிரதமர்கள் வந்துள்ளனர். எனவே உனக்கு நல்லதொரு குடும்பத்தின் மீது தானே ஆர்வம் உள்ளது? நான் சொல்வது சரிதானா?” என்று கேட்டார்.

இப்போது அந்த பையன் உண்மையிலேயே அதிக கோபம் அடைந்து அவரை குண்டு கட்டாக தூக்கி வெளியே போட விரும்பினான். அவன் அந்த புரோக்கரை வெளியே தள்ளிக் கொண்டிருந்த போது அந்த இளைஞன், “அப்படி எப்போதாவது நான் திருமணம் செய்து கொண்டால் அது காதல் திருமணமாகத் தான் இருக்குமே தவிர வேறு எந்த வகையான திருமணமாகவும் இருக்காது.” என்று கூறினான்.

உடனே அந்த புரோக்கர், “இதை ஏன் முதலில் என்னிடம் சொல்லவில்லை? என்னிடம் அந்த வகையான பெண்களின் ஜாதகமும் உள்ளது.” என்று கூறினார்.

அந்த மனிதரிடம் நான் இந்த கதையைக் கூறினேன்.

காதல் என்பது மேலாண்மை செய்ய முடியாது. அது தானாகவே நிகழ்கின்ற ஒன்றாகும். மேலும் நீங்கள் அதை மேலாண்மை செய்ய முயற்சிக்கும் போது எல்லாமே தவறாகிப் போய்விடும். எனவே நான் அந்த மனிதரிடம், “வெறுமனே நீங்கள் போய் உங்களது மகனிடம் மன்னிப்பு கேளுங்கள். அது தான் தேவை. எந்த ஒரு தியானமும், அரவிந்தரும், ரமணரும், ஓஷோவும் இப்படி யாருமே உங்களுக்கு உதவ முடியாது. வெறுமனே உங்களது பையனிடம் சென்று அவன் உங்களை மன்னித்து விடும்படி கேளுங்கள்! இப்போது அதுதான் தேவையானது. அவனை ஏற்றுக் கொண்டு திரும்பவும் அழைத்துக் கொள்ளுங்கள். உங்களது ஆணவம், கர்வம் தான் உங்களை கலக்கத்தில் ஆழ்த்தியுள்ளது. மேலும் உங்களது ஆணவம் தான் உங்களை கலக்கத்திற்குள்ளாக்குகிறது என்றால் அதன் பின்னர் உங்களுக்கு உள்ள நோய் வேறுபட்டது. நீங்கள் தியானத்தை தேடுகிறீர்கள், மேலும் தியானத்தின் மூலம் அமைதி கிடைக்கும் என்று நினைக்கிறீர்கள். இல்லை, அதன் மூலம் கிடைக்காது.

தனக்குள் உள்ள நோயைப்பற்றி சரியானபடி புரிந்து கொண்ட ஒருவருக்கு, எந்த நோய் பொய்யானது என்கிற புரிதலுக்கு வரும் போது, எந்த நோயோடு தவறாக ஐக்கியப்படுத்தி இருக்கிறோம், எந்த நோய் உள்ளே இல்லவே இல்லை என்கிற புரிதலுக்கு வந்து விட்ட ஒரு மனிதனுக்கு மட்டுமே தியானமானது உதவிகரமாக இருக்கும்.

அப்படிப்பட்ட புரிதலுக்கு, ஒருவரிடம் உள்ள எல்லா நோய்களையும் ஒருவர் ஆழமாக புரிந்து கொள்ளும் போது தொண்ணூற்று ஒன்பது சதவிகித நோய்கள் மறைந்து போகின்றன; ஏனெனில் அப்போது உங்களால் ஏதாவது செய்ய முடிவதால் அந்த நோய்கள் மறைந்து விடும். அதன் பிறகு ஒரே ஒரு விஷயம் மட்டுமே மிஞ்சி இருக்கும். மேலும் அந்த ஒரே ஒரு விஷயம் தான் ஆன்மிகத் தேடல். இந்த உலகத்தோடு சம்பந்தப்படாத ஓர் ஆழ்ந்த கவலை; மகன், தந்தை, பணம், புகழ், அதிகாரம் இப்படி இந்த உலகில் எந்த ஒன்றோடும் சம்பந்தப்படாத ஓர் ஆழ்ந்த கவலை வரும்போது ஆன்மிகத் தேடல் வரும். உங்களது கவலை அந்த

வெளி உலக விஷயங்களைப் பற்றியதாக இல்லாமல் வெறுமனே உங்களது இருப்பு நிலை சம்பந்தப்பட்டதாக இருக்கும். உங்களது அடி ஆழத்தில், நீங்கள் அதை மிகவும் சரியாக குறிப்பிட முடியும் எனில், அதுதான் தன்னைத் தானே அறிந்து கொள்வது எப்படி என்பதாக இருக்கும். நான் யார்? இந்த கவலையானது உங்களது தேடுதலாக ஆகிவிடுகிறது. அப்போதுதான் தியானம் உங்களுக்கு உதவிகரமாக இருக்கும். அதற்கு முன்பு ஒருபோதும் உதவாது. அதற்கு முன்பு வேறு பொருள்கள் தேவைப்படும்; அதற்கு ஊசிகளே போதுமானது. அப்படி இருக்கும் போது தேவை இல்லாமல் நீங்கள் ஏன் ஒரு வாளை கையில் எடுத்துக் கொண்டு செல்ல வேண்டும்? ஊசிகளே காரியத்தை முடித்து விடும் போது அந்த இடத்தில் வாள்கள் தோற்று போகும். இந்த உலகில் உள்ள பல கோடி மக்களுக்கு இதுதான் நடந்து கொண்டிருக்கிறது.

இந்த பேங்கி ஒரு குரு. அவர் உடனடியாக இந்த கருத்தைப் புரிந்து கொண்டார், தனது வேலை என்ன என்பதை தெரிந்து கொண்டார்.

“என்னிடம் அந்த கட்டுக்கடங்கா மனநிலையை காட்டு” இது ஒரு மயக்கம் போன்று தெரிகிறது” என்றார் அவர்.

உண்மையில் இது மயக்குவதாக தெரிகிறது என்று பேங்கி ஏன் கூறினார். ஏனெனில் இந்த முழு விஷயமும் பொய்யானது. இந்த எப்பயன், இந்த மாணவன் ஒரு போதும் தனக்குள் எட்டிப் பார்த்தது கிடையாது. அவன் ஏதோ ஒரு செயல்முறையைத் தேடி அலை கிறான். ஆனால் அவனது நோய் என்னவென்று அவன் இதுவரை கண்டு பிடிக்கவில்லை.

“இப்போது நான் அதை பெற்றிருக்கவில்லை, எனவே என்னால் அதை உங்களுக்கு காட்ட முடியாது.” என்றான் மாணவன்.

உங்களால் சமாளித்து கோபத்தை கொண்டு வர முடியாது. உங்களால் முடியுமா? “இந்த நொடிப்பொழுதில் கோபப்படுங்கள்,” என்று நான் கூறினால், நீங்கள் என்ன செய்வீர்கள்? அப்போது நீங்கள் நடிப்புக்காக கோபப்பட்டாலும் கூட, எப்படியோ பாசாங்கு

செய்து நீங்கள் கோபப்படுவது போன்று சமாளித்தாலும் கூட, அது கோபமாக இருக்காது. ஏனெனில் உங்களுக்குள் அடி ஆழத்தில் நீங்கள் அமைதியாகவும் நடித்துக் கொண்டும் இருப்பீர்கள். “இது நடக்கிறது!” “இது நடக்கிறது” என்பதற்கு என்ன அர்த்தம்? நீங்கள் தன்னுணர்வு இல்லாமல் இருக்கும் போது மட்டுமே இது நடக்கிறது என்று அர்த்தம். நீங்கள் கோபத்தை வெளிக் கொண்டு வர முயற்சி செய்தால் நீங்கள் தன்னுணர்வு உள்ளவராக ஆகிவிடுவீர்கள். நீங்கள் தன்னுணர்வுடன் இருக்கும் போது இது நடக்க முடியாது. நீங்கள் தன்னுணர்வு இல்லாமல் இருக்கும்போது மட்டுமே இது நடக்கும். தன்னுணர்வு இல்லாத நிலை என்பது கண்டிப்பாக தேவை. அது இல்லாமல் கோபம் என்பது வராது. ஆனாலும் கூட அந்த பையன் கூறியதாவது:

“இப்போது நான் அதை பெற்றிருக்கவில்லை, எனவே என்னால் அதை உங்களுக்கு காட்ட முடியாது.”
 ‘நல்லது. அப்படியானால் உன்னிடம் அது இருக்கும் போது அதை என்னிடம் கொண்டு வா,’ என்றார் பேங்கி. ‘ஆனால் அது என்னிடம் இருக்கும் போது என்னால் அதை உங்களிடம் கொண்டுவர முடியாது,’ என்று எதிர்ப்புடன் கூறினான் அந்த மாணவன்.

‘அது எதிர்பாராமல் எழுகிறது. எனவே அதை உங்களிடம் கொண்டு வருவதற்குள்’ நிச்சயமாக நான் அதை இழந்து விடுவேன்’ என்றான் மாணவன்.

இப்போது பேங்கி அவனை சரியான பாதைக்கு கொண்டு வருகிறார். அவன் ஏற்கனவே நகர்ந்து விட்டான். அவன் ஏற்கனவே குறிக்கோளை நெருங்கிக் கொண்டிருக்கிறான். ஏனெனில் இதுவரை அவன் ஒருபோதும் விழிப்புணர்வு கொள்ளாத விஷயங்களில் இப்போது அவன் விழிப்புணர்வு உள்ளவனாக ஆகிக் கொண்டிருக்கிறான். இப்போது அந்த கட்டுக்கடங்கா மனநிலையை அவனால் குருவின் முன்பு கொண்டு வரமுடியாது என்கிற விழிப்புணர்வு வந்தது முதல் விஷயமாகும். அதை கொண்டுவர முடியாது. அது வரும்போதுதான் வரும். அது ஒரு தன்னுணர்வு இல்லாத சக்தி. எனவே உங்களால் அதை தன்னுணர்வுடன் கொண்டு வர முடியாது. அவன் இன்னும்

கொஞ்சம் மேலே சென்றால், அடுத்த அடியானது அவன் தன்னுணர்வுடன் இருப்பதாகத்தான் இருக்கும். மேலும் தன்னுணர்வுடன் இருந்தால் அது நடக்காது, என்று தான் அதற்கு அர்த்தமாகும்.

நீங்கள் கோபத்துடன் இருக்கும் போதும் கூட நீங்கள் திடீரென்று தன்னுணர்வுடன் இருந்தால் அது கைவிடப்பட்டுவிடும். இதை முயற்சி செய்து பாருங்கள். நீங்கள் அதிக உஷ்ணமடைந்து, ஒரு கொலை செய்ய வேண்டும் என்று விரும்பும் போது வெறுமனே அதற்கு மத்தியில் திடீரென்று விழிப்புணர்வு கொண்டவராக ஆகிவிடுங்கள். அப்போது ஏதோ ஒன்று மாறிவிட்டதை நீங்கள் உணர்வீர்கள். உங்களுக்குள் ஒரு கியர் மாற்றப்பட்டு விடும். அந்த சத்தத்தை உங்களால் உணர முடியும். ஏதோ ஒன்று மாறிவிட்டது. இப்போது அது அதே விஷயமாக இருக்காது. உங்களது உள் உயிர் ஓய்வுடன் இருக்கும். கோபத்துடன் ஒத்துழைப்பது உடைபட்டு போகும்; இப்போது நீங்கள் கோபத்தோடு உங்களை ஐக்கியப்படுத்தி கொள்ளாதவராக இருப்பீர்கள்.

தனது சீடர்களிடம் குர்ட்ஜியப் ஓர் அழகான தந்திரத்தை நடத்தி காட்டுவார். நீங்கள் இங்கு உட்கார்ந்து கொண்டு இருப்பீர்கள். அப்போது அவர் ஒரு சூழ்நிலையை அங்கு உருவாக்குவார். அதாவது அவர் உங்களிடம், "யாரோ ஒரு 'A' என்பவர் வந்து கொண்டிருக்கிறார். மேலும் அவர் வரும்போது நான் அவரிடம் முரட்டுத்தனமாக, மிகவும் முரட்டுத்தனமாக நடந்து கொள்ளப் போகிறேன், எனவே நீங்கள் எனக்கு உதவ வேண்டும்," என்று கூறுவார்.

அதன் பிறகு 'A' என்பவர் வருவார். உடனே குர்ட்ஜியப் சிரித்துவிட்டு அவரைப் பார்த்து "நீங்கள் ஒரு முட்டாள் போன்று காணப்படுகிறீர்கள்," என்று கூறுவார். மேலும் அங்குள்ள அனைவரும் குர்ட்ஜியப் சொல்வதை ஒத்துக் கொள்வது போன்று அங்கு வந்த மனிதரைப் பார்ப்பார்கள். அதன்பிறகு குர்ட்ஜியப் அந்த மனிதரைப் பற்றி அசிங்கமான விஷயங்களைக் கூறுவார். அப்போது அனைவரும் அவர் கூறுவது சரிதான் என்று ஒத்துக் கொண்டு தலையசைப்பார்கள். அங்கு வந்த அந்த மனிதருக்கு கோபம் ஏறிக் கொண்டே போகும். ஆனால் குர்ட்ஜியப் விடாமல் மேலும் மேலும் கூறிக்கொண்டே போவார். மேலும் அங்குள்ளவர்களும் அதை முழுமையாக ஒத்துக் கொள்பவர்கள் போன்று

தலையாட்டுவார்கள். அந்த மனிதர் மேலும் மேலும் உஷ்ணமாகி அதன்பிறகு அவர் வெடித்து விடுவார். அப்படி அவர் வெடித்து எழும்போது குர்ட்ஜியப் அவரிடம், "நிறுத்துங்கள். உங்களுக்குள் பாருங்கள்" என்று கூறுவார்.

உங்களுக்குள் ஏதோ ஒன்று ஓய்வாக இருக்கும். தான் ஏதோ ஒரு சூழ்நிலைக்குள் நகர்ந்து விட்டதாகவும், தான் கோபம் கொண்டுவிட்டதையும் உடனடியாக அவர் புரிந்து கொள்வார். மேலும் இது வெறுமனே ஒரு சூழ்நிலைதான் என்றும், குர்ட்ஜியப் ஒரு தந்திரத்தை நடத்தி காட்டி விட்டார் என்று அவர் அறிந்து கொள்கின்ற அந்த தருணத்திலேயே அவருக்குள் கியர் மாறிவிடும். அவர் விழிப்புணர்வுடன், உஷாராகிவிடுவார். அவரது உடல் அமைதி அடைவதற்கு கொஞ்ச நேரம் எடுத்துக் கொள்ளும். ஆனால் அடியில் உள்ள மையத்தில் அங்கே எல்லாமே அமைதியாக இருக்கும். எனவே இப்போது அவரால் தனக்குள் பார்க்க முடியும்.

அந்த மாணவன் ஏற்கனவே சரியான பாதையில் வந்து விட்டான். பேங்கியும் கூட அவனை உடனே அந்த பாதையில் நடக்கும்படி செய்து விட்டார். "இப்போது அதை நான் உங்களிடம் காண்பிக்க முடியாது. ஏனெனில் அது இப்போது அங்கு இல்லை." என்று முதல் விஷயமாக அவனுக்கு அந்த விழிப்புணர்வு வந்து விட்டது.

‘நல்லது, அப்படியானால் உன்னிடம் அது இருக்கும் போது அதை என்னிடம் கொண்டுவா,’ என்றார் பேங்கி.

இப்போது இரண்டாவது அடி எடுத்து வைக்கப்பட்டு விட்டது.

“ஆனால் அது என்னிடம் இருக்கும் போது என்னால் அதை உங்களிடம் கொண்டுவர முடியாது,” என்று எதிர்ப்புடன் கூறினான் மாணவன். அது எதிர்பாராமல் எழுகிறது.’

அது எப்போது வரும் என்று எனக்கு தெரியாது. நான் வெகு தொலைவில் இருப்பேன். அங்கு நீங்கள் கிடைக்க மாட்டீர்கள். மேலும் அதை உடனடியாக உங்களிடம் கொண்டு வந்தாலும் கூட,

நான் உங்களிடம் வந்து சேர்கின்ற நேரத்திற்குள் அது அங்கு இருக்காது, என்கிறான். அவன் ஓர் ஆழ்ந்த புரிதலுக்கு ஏற்கனவே வந்து விட்டான்.

கோபத்தை உங்களால் என்னிடம் கொண்டு வரமுடியாது. உங்களால் முடியுமா? ஏனெனில் அதைத் கொண்டு வரவேண்டும் என்று நீங்கள் செய்கின்ற அந்த முயற்சியிலேயே நீங்கள் விழிப்புணர்வு பெற்று விடுவீர்கள். நீங்கள் விழிப்புணர்வு அடைந்து விட்டால், கோபத்தோடு உங்களுக்கு உள்ள பிடிமானம் போய்விடும்; அது குறைய ஆரம்பித்து விடும்; மேலும் நீங்கள் என்னிடம் வந்து சேரும் நேரத்தில் கோபம் உங்களிடம் இருக்காது.

பேங்கியைக் கூட நீங்கள் எளிதில் பார்த்துவிடலாம். ஆனால் என்னிடம் வருவது மிகவும் கடினம். நீங்கள் முக்தா மூலமாகத்தான் என்னிடம் வரவேண்டும். என்னை சந்திப்பதற்கான நேரம் கொடுப்பதற்குள், என்னிடம் நீங்கள் வருகின்ற நேரத்திற்குள், கோபம் உங்களிடம் இருக்காது. அதற்காக தான் என்னை சந்திப்பதற்கு நேரம் வாங்கிக் கொண்டு வரவேண்டும் என்று கூறி இருக்கிறேன். அப்படி இல்லையெனில் நீங்கள் தேவையில்லாமல் பிரச்சினைகளை கொண்டு வருவீர்கள். அப்போது அவை தாமதமாகவே உங்களை விட்டு போய் விடும். மேலும் அவை உங்களிடம் விடாப்பிடியாக இருந்தால் அதன்பின்னர் நீங்கள் அதை என்னிடம் கொண்டு வருவது நல்ல விஷயமாகும்.

என்னிடம் நீங்கள் வருவதற்கு முன்பு நீங்கள் ஏற்கனவே அதைக் கடந்து வந்து கொண்டிருப்பீர்கள். மேலும் நீங்கள் புரிந்து கொண்டால் அதாவது இப்படி வந்து போகின்ற இந்த விஷயங்கள் மதிப்பில்லாதவை. எனவே அவற்றுக்கு எந்த கவனமும் செலுத்த வேண்டியதில்லை என்பதை புரிந்து கொண்டால் அவை வரும். பின்னர் போய்விடும். நீங்கள் எப்போதும் அப்படியே இருப்பீர்கள்; அவை வரும், போகும். நீங்கள் மிகவும் கவனத்துடன் இருக்க வேண்டிய விஷயம் உங்களைப்பற்றி தானே தவிர, வந்து போகின்ற மற்ற விஷயங்களைப் பற்றி அல்ல. அவை எல்லாம் பருவ காலங்கள் போன்றவை. பருவநிலை மாற்றங்கள். காலையில் வானிலை வித்தியாசமாக இருக்கும். மாலையில் மீண்டும் அது வேறு விதமாக இருக்கும். அது மாறுகிறது. மாறாதது எதுவோ

அதை கண்டு பிடியுங்கள். அந்த மாணவன் ஏற்கனவே ஓர் அழகான புரிதலை அடைந்து விட்டான். அவன் கூறுவதாவது;

‘அது எதிர்பாராமல் எழுகிறது. எனவே அதை உங்களிடம் கொண்டு வருவதற்குள் நிச்சயமாக நான் அதை இழந்து விடுவேன்’ விஷயம் அப்படிப்பட்டது எனில் அது உனது உண்மையான இயல்பின் ஒரு பகுதியாக இருக்க முடியாது.” என்று பேங்கி கூறினார்.

ஏனெனில் உண்மையான இயல்பானது எப்போதும் அங்கே உள்ளது. அது ஒருபோதும் எழுவதும் இல்லை, ஒருபோதும் அஸ்தமிப்பதும் இல்லை. அது எப்போதும் அங்கு உள்ளது. கோபம் எழுகிறது, போகிறது; வெறுப்பு வருகிறது, போகிறது; நீங்கள் காதல் என்றழைப்பது வருகிறது, போகிறது. ஆனால் உங்களது இயற்கையான உணர்வு எப்போதும் அங்கேயே உள்ளது.

ஆகவே இப்படி வருவதும், போவதுமானவற்றை பற்றி எல்லாம் அதிக கவலைப்படாதீர்கள்; அப்படி இருக்கவில்லையெனில் அதோடு நீங்கள் வருடக்கணக்கில் கவலைப்பட்டு கொண்டு இருக்க வேண்டியதாகி விடும். பிறவிக்கு பிறவி கவலைப்படவேண்டியதிருக்கும் மேலும் நீங்கள் ஒருபோதும் சரியான புள்ளிக்கு வரமுடியாது.

அதனால் தான் பிராய்டின் உளவியல் அலசல் ஒருபோதும் அதன் நோக்கத்தை அதிகம் பூர்த்தி செய்வதில்லை. மூன்று வருடம், நான்கு வருடம், ஐந்து வருடம் என்று நோயாளி வருடக்கணக்கில் படுக்கையில் படுத்துக் கொண்டு வருவதும் போவதுமான விஷயங்களை எல்லாம் பேசிக்கொண்டே போவார். பிராய்டின் உளவியல் அலசல் என்பது இப்படி வருவதும் போவதுமான விஷயங்களைப் பற்றியதாகும். உங்களது குழந்தை பருவத்தில் என்ன நடந்தது, உங்களது இளமைப் பருவத்தில் என்ன நடந்தது, உங்களது பாலுணர்வு வாழ்க்கையில் என்ன நடந்தது; மற்றவர்களோடு உங்களது உறவுகளில் என்ன நடந்தது என்று அது போய்க் கொண்டே இருக்கும்! உளவியல் அலசல் என்பது என்ன நடந்தது என்பதைப் பற்றியதாகத்தான் இருக்குமே தவிர அது யாருக்கு நடக்கிறது என்பதைப் பற்றியதாக இருக்காது. எனவே பேங்கிக்கும், பிராய்டிற்கும் உள்ள வித்தியாசம் இது தான்.

நீங்கள் இதுவரை என்ன நடந்துள்ளதோ அதைப்பற்றி அலசி ஆராய்ந்தால் அங்கு அநேக விஷயங்கள் நடந்துள்ளன. இருபத்து நான்கு மணி நேரத்தில் நடந்ததையெல்லாம் நீங்கள் கூறவேண்டும் என்றால் உங்களுக்கு நிறைய விஷயங்கள் நடந்திருக்கும். அதற்கே வருடங்கள் ஆகிவிடும். மேலும் உளவியல் அலசலில் நீங்கள் சொல்லிக்கொண்டே இருப்பீர்கள். இது நீங்கள் உங்களது வாழ்க்கை முழுவதும் வானிலை பற்றி பேசிக் கொண்டிருப்பதைப் போன்றது. வானிலை எப்படி இருந்தது, சிலசமயம் வெப்பமானதாகவும், சிலசமயம் மேகமூட்டத்துடனும், சில சமயம் மழை பெய்து கொண்டும், சிலசமயம் இப்படி அல்லது அப்படி இருந்தது என்று கூறிக்கொண்டே போவது போன்றதாகும். ஆனால் அதில் என்ன அர்த்தம் உள்ளது?

மேலும் அதில் என்ன நடக்கிறது? உளவியல் அலசல் என்பது ஒரு நோயாளிக்கு எப்படி உதவுகிறது? அது கொஞ்சம் உதவுகிறது. அது வெறுமனே கொஞ்சம் கால அவகாசம் கொடுக்கிறது. அவ்வளவுதான். இரண்டு வருடங்களாக என்ன நடந்தது என்பதை நீங்கள் இடைவிடாமல் பேசிக்கொண்டே இருப்பீர்கள். இந்த இரண்டு வருடங்கள் அல்லது ஒருவருடம் அல்லது அதற்கு மேலாக உங்களுக்கு கால அவகாசத்தை அது கொடுக்கிறது. உங்களது மனதில் உள்ள காயம் தானாகவே குணமாகி விடுவதால் நீங்கள் மீண்டும் உங்களை சரிசெய்து கொள்ள முடியும். உண்மையில் அதிலும் கூட கொஞ்சம் புரிதல் வருகிறது. நீங்கள் பின்னோக்கி செல்வதும் அதன்பின்னர் முன்னோக்கி வருவதுமாக உங்களது நினைவாற்றலில் இங்கும் அங்கும் நகர்ந்து கொண்டிருப்பதால் அந்த புரிதல் வருகிறது. நீங்கள் உங்களது நினைவில் உள்ளவற்றை கவனிக்க வேண்டியதிருப்பதால் ஒரு குறிப்பிட்ட புரிதல் வருகிறது. இப்படி கவனிப்பதால் அந்த புரிதல் வருகிறது. ஆனால் அது முக்கியமான விஷயம் அல்ல.

நீங்கள் சாட்சி பாவனையோடு இருப்பது பற்றி பிராய்டு அக்கறைப்பட மாட்டார். வெறுமனே நீங்கள் மனதில் உள்ளதை கூறுவதன் மூலம், உங்களது கடந்த காலத்தைப் பற்றி கூறுவதன் மூலம், அதை நீங்கள் வார்த்தைகள், பேச்சு ஆகியவற்றின் மூலம் வெளியே கொண்டுவருவதன் மூலமாக உங்களது மனதில் ஆழத்தில் ஏதோ ஒன்று மாற்றமடைகிறது என்று பிராய்டு

நினைக்கிறார். மனதின் ஆழத்தில் எதுவுமே மாறாது. கொஞ்சம் குப்பைகள் மட்டும் வெளியே தூக்கி எறியப்பட்டிருக்கும். நீங்கள் கூறுவதை யாரும் கவனிக்க மாட்டார்கள். ஆனால் பிராய்டும் அவரது உளவியல் அலசல் செய்பவர்களும் நீங்கள் சொல்வதை மிகவும் கவனமுடன் கேட்பார்கள். ஆனால் நீங்கள் அதற்கு அவர்களுக்கு பணம் கொடுக்க வேண்டும். அவர்கள் மற்றவர்கள் கூறுவதைக் கேட்பதை தொழிலாக கொண்டவர்கள். அதுவும் ஒருவகையில் உதவுகிறது. ஏனெனில் நீங்கள் யாருடனாவது அந்நியோந்யமாக பேச வேண்டும் என்று விரும்புவீர்கள். அதுவும் கூட உதவுகிறது. அதனால் தான் மக்கள் தங்களது துன்பங்களைப் பற்றி பேசுகிறார்கள்; அதன் மூலம் அவர்கள் கொஞ்சம் ஓய்வடைகிறார்கள், யாரோ ஒருவர் கருணையோடு, பொறுமையாக கேட்கிறார்கள். ஆனால் இப்போது இங்கே யாரும் அப்படி கவனிப்பதில்லை, யாருக்கும் அந்த அளவுக்கு நேரம் இருப்பதில்லை.

பெர்ட்ரண்ட் ரஸ்ஸல் ஒரு சிறிய கதையை எழுதி இருக்கிறார். அதில் அவர், வரும் நூற்றாண்டில், இருபத்தியோராம் நூற்றாண்டில் தொழில் முறையில் பிறர் சொல்வதை கேட்கின்றவர்களின் தொழில் மிகப் பெரிய அளவில் இருக்கும் என்கிறார். ஒவ்வொரு நான்கு அல்லது ஐந்து வீட்டிற்கு அருகிலும் “தொழில் முறையில் காது கொடுத்து கேட்பவர்கள்” என்றும் அறிவிப்புடன் கூடிய ஒரு வீடு இருக்கும். இதைத்தான் உளவியல் அலசல் செய்கிறது. ஏனெனில் இங்கு யாருக்கும் நேரம் இல்லை, எல்லாரும் ஏதோ ஓர் அவசரத்தில் இருக்கின்றனர். மனைவி, கணவனுடன் பேசுவதற்கு நேரம் இல்லை. கணவனுக்கும் மனைவியிடம் பேசுவதற்கு நேரம் இல்லை. மக்கள் தொலைபேசி அழைப்புகள் மூலமாகத்தான் அன்பை காட்டுவார்கள் அல்லது ஒருவரை ஒருவர் தொலைக்காட்சி பெட்டியில் பார்த்துக் கொள்வார்கள். இது நடக்கத்தான் போகிறது. ஏனெனில் தொலைக்காட்சி பெட்டியின் திரையில் நீங்கள் அவரையும், அவர் உங்களையும் பார்க்க முடிகிறபோது நீங்கள் ஒரு நண்பரைப் போய் நேரில் சந்திப்பதில் எந்த பயனும் இருக்காது. தொலைபேசிகளிலும் கூட திரைகள் இருக்கும். எனவே உங்களுடன் பேசிக் கொண்டிருக்கின்ற நண்பரை உங்களால் திரையில் பார்க்க முடியும். அவரும் நீங்கள் பேசுவதை பார்க்க முடியும். எனவே நேரில் சந்திப்பதில் என்ன இருக்க முடியும்?

நேரில் சென்றாலும், ஒரே அறையில் ஒருவர் முன்னால் அடுத்தவர் உட்கார்ந்து கொண்டு பேசும் போது நீங்கள் என்ன செய்வீர்கள்? அது இங்கே ஏற்கனவே நடக்கிறது. உங்களுக்கு இடையில் உள்ள தூரமானது தொலைபேசி மற்றும் தொலைக்காட்சி பெட்டியின் மூலம் சரி செய்யப்பட்டு விடுகிறது. எனவே தொடர்புகள் இழக்கப்பட்டு விடுவதால் தொழில் முறையில் நீங்கள் சொல்வதை கேட்கக் கூடியவர்கள் அப்போது அவசியம் தேவைப்படுவார்கள்.

நீங்கள் உளவியல் அலசல் செய்பவரிடம் சென்றால் அங்கு அவர்கள் ஒரு நண்பர் போல நீங்கள் கூறுவதைக் கேட்கிறார்கள். ஆனால் நீங்கள் அதற்கு பணம் கொடுக்க வேண்டும். மேலும் இந்த உளவியல் அலசல் என்பது மிகவும் விலை உயர்ந்த ஒரு விஷயமாக ஆகிவிட்டது. மிகப் பெரிய பணக்காரர்களால் மட்டுமே இதற்கு செலவு செய்ய முடியும். "நான் ஐந்து வருடங்களாக உளவியல் அலசல் செய்பவரிடம் சென்று கொண்டிருக்கிறேன். நீங்கள் எத்தனை வருடம் சென்று கொண்டிருக்கிறீர்கள்," என்று பணக்காரர்கள் தங்களைப்பற்றி தற்பெருமையுடன் கூறிக் கொள்கிறார்கள். ஏழை மக்களால் இதைச் செய்ய முடியாது.

ஆனால் கீழை நாடுகளின் தியான முறைகள் ஒரு வேறுபட்ட நோக்கத்தை கொண்டுள்ளன. உங்களுக்கு என்ன நடந்தது என்பதைப்பற்றி அவை அக்கறை கொள்வதில்லை. அந்த விஷயங்களை யாருக்கு நடக்கிறது என்பதில் தான் அக்கறை காட்டுவார்கள். யாருக்கு? என்பதை கண்டு பிடியுங்கள்.

பிராய்டின் நோயாளிக்கான சாய்வான படுக்கையில் படுத்துக் கொண்டு நீங்கள் மனதில் உள்ள விஷயங்கள் பற்றி அக்கறை காட்டுகிறீர்கள். ஒரு ஜென் மடாலயத்தில் நீங்கள் உட்கார்ந்து கொண்டு யாருக்கு அது நடந்தது என்பதில் அக்கறை காட்டுகிறீர்கள். அதாவது புறப்பொருள் மீதல்ல, ஆனால் அகப் பொருள் மீது அக்கறை காட்டுவீர்கள்.

விஷயம் அப்படி பட்டது எனில், அது உனது உண்மையான இயல்பின் ஒருபகுதியாக இருக்க முடியாது. அது அப்படி இருந்தால் எந்த நேரத்திலும் உன்னால் அதை என்னிடம் காட்ட முடியும். நீ பிறந்த போது அது உன்னிடத்தில் இல்லை, மேலும் உனது

பெற்றோர்களும் அதை உன்னிடத்தில் கொடுக்க வில்லை. ஆகவே அது கண்டிப்பாக வெளியில் இருந்து தான் வந்திருக்க வேண்டும். அது உனக்குள் வரும்போது, அந்த கட்டுப்படுத்த முடியாத மனநிலையானது உன்னிடம் தாக்குப்பிடிக்க முடியாமல் ஓடிப் போகிற வரையில், ஒரு கம்பைக் கொண்டு உன்னையே நீ அடித்துக் கொள். இதுதான் எனது அறிவுரை,” என்றார் பேங்கி.

அவர் வெறுமனே நகைச்சுவைக்காக இப்படி கூறுகிறார். உடனே அப்படி செய்ய ஆரம்பித்து விடாதீர்கள். கம்பு என்பதை சொல்லுக்குச் சொல் அப்படியே எடுத்துக் கொள்ளாதீர்கள்.

ஜென்னில், விழிப்புணர்வு என்பது தான் உங்களை நீங்களே அடித்துக் கொள்கின்ற கம்பு என்று அழைக்கப்படுகிறது. உங்களை நீங்களே அடித்துக் கொள்வதற்கு வேறு வழி இல்லை; ஏனெனில் நீங்கள் ஒரு சாதாரண கம்பை எடுத்துக் கொண்டால் உங்களது உடல் மட்டுமே அடிக்கப்படும் ஆனால் நீங்கள் அடிக்கப்பட மாட்டீர்கள். நீங்கள் இந்த உடலை கொண்டு போடமுடியும். ஆனால் உங்களது ஆன்மாவைக் கொண்டு போட முடியாது. ஒரு கம்பு கொண்டு அடி என்பதற்கு, நீங்கள் கோபம் கொள்ளும் போது இடைவிடாமல் விழிப்புணர்வுடன் இருங்கள் என்பது தான் அர்த்தமாகும்; அதில் உங்களது விழிப்புணர்வை கொண்டு வாருங்கள். உஷாராக ஆகுங்கள், தன்னுணர்வுடன் இருந்து கொண்டு உங்களுக்கு உள்ளே விழிப்புணர்வு என்னும் கம்பினால் உங்களுக்குள் உள்ளே உள்ள அந்த கட்டுக்கடங்காத மனநிலையானது உங்களது அடிக்கு தாக்குப் பிடிக்க முடியாமல் வெளியே ஓடிப் போகிறவரை அடியுங்கள். அந்த மனநிலையானது உங்களது விழிப்புணர்வு முன்னால் மட்டுமே தாக்குப் பிடித்து நிற்க முடியாது. வெறுமனே உங்களது உடலை அடித்துக் கொள்வதால் எதுவும் நடக்காது. ஆனால் மக்கள் அதைத்தான் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். மற்றவர்கள் உடலை தாக்குகிறார்கள் அல்லது தங்களது சொந்த உடலை அடித்துக் கொள்கிறார்கள். பேங்கியின் அர்த்தம் அது அல்ல. அவர் நகைச்சுவைக்காக அப்படி கூறுகிறார். மேலும் ஜென் மக்கள் விழிப்புணர்விற்கு குறியீடாக வைத்துள்ள அந்த

வார்த்தையை அவர் சுட்டிக் காட்டுகிறார். விழிப்புணர்வு என்னும் கம்பினால் தான் ஒருவர் அடித்துக் கொள்ள வேண்டும்.

ஜென் பாரம்பரியத்தில் ஒரு குரு இறக்கும் போது அவரது கைத்தடியை, கம்பை, அவரது பிரதம சீடருக்கு, தனது வாரிசாக அவர் யாரை தேர்வு செய்கிறாரோ அவருக்கு, பதிலாக யார் வரப்போகிறார்களோ அவருக்கு அதை கொடுக்கிறார். அவர் தனது வாழ்நாள் முழுவதும் தூக்கிக் கொண்டு திரிந்த அந்த கைத்தடியை அவர் அவனிடம் கொடுக்கிறார். யாருக்கு அந்த கைத்தடி கொடுப்படுகிறதோ அவர்தான் அவருக்கு உள்ளே உள்ள கைத்தடியை, அதாவது விழிப்புணர்வை அடைந்து விட்டவர் என்பது அதற்கு அர்த்தமாகும். குருவின் அந்த கைத்தடியை பெறுவது என்பது மிகப் பெரிய வெகுமதியாகும். ஏனெனில் அதன்மூலம் இப்போது அவனுக்குள் கைத்தடி ஒன்று பிறந்து விட்டது என்பதை அவர் ஏற்றுக் கொள்கிறார், ஒத்துக்கொள்கிறார், அறிந்து கொள்கிறார். அப்போது நீங்கள் உங்களுக்குள் என்ன நடந்தது, அது யாருக்கு நடந்தது என்பது குறித்து விழிப்புணர்வு அடைந்தவர் ஆகி விடுகிறீர்கள். இப்போது அங்கே வேறுபாடு இருக்கும். இடைவெளி அங்கே வந்துவிடுகிறது. அங்கே தூரம் என்பது வந்து விடுகிறது. இப்போது உங்களது வட்டத்தின் வெளிப்பரப்பும், உங்களது வட்டத்தின் மையமும் ஒன்றோடு ஒன்று ஐக்கியமாகாது.

“உனக்குள் வருவது என்னவாக இருந்தாலும், இந்த கோபமும் கூட வெளியில் இருந்துதான் வந்திருக்க வேண்டும். நீ பிறக்கும் போது அதை நீ பெற்றிருக்கவில்லை; உனது பெற்றோரோ அல்லது வேறு யாரும் ஒரு பரிசுப் பொருள் போன்று அதை உனக்கு கொடுக்கவில்லை. ஆகவே அது எங்கிருந்து வருகிறது? அது வெளியில் இருந்துதான் வந்திருக்க வேண்டும்; உனது வட்டத்தின் வெளிப்பரப்பு, மற்றவர்களின் வட்டத்தின் வெளிப்பரப்பை தொட்டிருக்க வேண்டும். அங்கிருந்து நீ அதன் அலைகளை தண்ணீர் வட்டங்களை பெற்றிருக்க வேண்டும். ஆகவே தன்னுணர்வுடன் இரு. ஏனெனில் நீ தன்னுணர்வுடன் இருக்கின்ற அந்த நொடிப் பொழுதிலேயே நீ திடீரென்று உனது மையத்திற்குள் தூக்கி வீசப்படுவாய்,” என்று பேங்கி அறிவுரை கூறினார்.

தன்னுணர்வு இல்லாமல் இருந்தால் நீங்கள் வெளிப்
பரப்பில் வாழ்கிறீர்கள்.

தன்னுணர்வுடன் இருந்தால் நீங்கள் மையத்தில்
வாழ்வீர்கள்.

மேலும் அந்த மையத்தில் இருந்து கொண்டு வெளிப்பரப்பில்
என்ன நடக்கிறது என்று உங்களால் பார்க்க முடியும். அதன்
பின்னர் இரண்டு பேர் வெளிப்பரப்பில் சிக்கலை உருவாக்கி
கொள்வார்கள். ஆனால் அதனால் உங்களுக்கு எந்த சிக்கலும்
இருக்காது. நீங்கள் சிரிக்க முடியும். நீங்கள் சந்தோஷமாக இருக்க
முடியும். “இது கொஞ்சம் மயக்கமானது போன்று தெரிகிறதே”
என்று உங்களால் கூறமுடியும்.

இப்படி நடந்தது: புத்தர் ஒரு கிராமத்தை கடந்து சென்று
கொண்டிருந்தார். சில பேர் அவரிடம் வந்து அவரை மிகவும் மோச
மாக திட்டினார்கள். அசிங்கமான விஷயங்களை கூறினார்கள்.
கெட்டவார்த்தைகளை பயப்படுத்தினார்கள். ஆனால் அவர்
வெறுமனே அங்கு நின்று கொண்டிருந்தார். அவர்கள் கொஞ்சம்
ஆச்சரியப்பட்டார்கள். ஏனெனில் புத்தர் எதுவும் பேசவில்லை.
அப்போது அந்த கூட்டத்தில் இருந்த ஒருவர், “நீங்கள் ஏன்
மௌனமாக இருக்கிறீர்கள்? நாங்கள் கூறுவதற்கு பதில்
சொல்லுங்கள்!” என்று கேட்டார்.

அதற்கு புத்தர், “நீங்கள் கொஞ்சம் தாமதமாக வந்து
விட்டீர்கள். நீங்கள் பத்து ஆண்டுகளுக்கு முன்பு வந்திருந்தால்
அப்போது நான் உங்களது பேச்சுக்கு பதிலாக ஏதாவது பேசி
இருப்பேன். ஆனால் நீங்கள் என்னிடம் இந்த விஷயத்தை
எங்கிருந்து கொண்டு செய்கிறீர்களோ, அந்த இடத்தில் நான்
இப்போது இல்லை. ஓர் இடைவெளி வந்துவிட்டது. இப்போது நான்
மையத்திற்கு நகர்ந்து விட்டேன். அங்கு நீங்கள் என்னைத் தொட
முடியாது. நீங்கள் கொஞ்சம் தாமதமாக வந்து விட்டீர்கள்.
உங்களுக்காக நான் வருந்துகிறேன். ஆனால் இதனால் நான்
சந்தோஷமடைகிறேன். இப்போது நான் அவசரமாக செல்ல
வேண்டும். ஏனெனில் நான் போகப்போகிற அடுத்த கிராமத்தில்
மக்கள் எனக்காக காத்துக் கொண்டிருப்பார்கள். நீங்கள் இன்னமும்
உங்களது வேலையை முடிக்கவில்லை எனில் நான் மீண்டும் இதே

பாதையில் தான் திரும்பி போவேன். நீங்கள் மீண்டும் வரலாம். இது மயக்கம் தருவது போல் உள்ளது,” என்று கூறினார்.

அவர்கள் ஆச்சரியப்பட்டார்கள். இந்த மனிதரிடம் என்ன செய்யமுடியும்? அந்த கூட்டத்தில் இருந்த வேறு ஓர் ஆள்,” உண்மையிலேயே நீங்கள் எதுவுமே சொல்லப் போவதில்லையா?” என்று கேட்டார்.

அதற்கு புத்தர், “இப்போது எந்த கிராமத்தில் இருந்து நான் இங்கு வந்தேனோ அங்கு மக்கள் எனக்கு கொடுப்பதற்கு நிறைய இனிப்புகளை கொண்டு வந்தனர். ஆனால் எனக்கு பசி எடுத்தால் மட்டுமே நான் எதையும் வாங்கிக் கொள்வேன். மேலும் அப்போது நான் பசியோடு இல்லை, எனவே நான் அவர்களது இனிப்புகளை அவர்களிடமே திருப்பி கொடுத்து விட்டேன். அந்த கிராமத்து மக்கள் அந்த இனிப்புகளை என்ன செய்வார்கள் என்று நான் உங்களிடம் கேட்கிறேன்,” என்று கூறினார்.

உடனே அந்த மனிதர், “அப்படியானால், அவர்கள் அந்த கிராமத்திற்கு போய் அந்த இனிப்புகளை அங்குள்ள மக்களுக்கு பிரசாதமாக கொடுப்பார்கள்,” என்று கூறினார்.

இதைக் கேட்ட புத்தர் சிரித்தார். உடனே அவர் அவர்களிடம், “இப்போது நீங்கள் உண்மையிலேயே சிக்கலில் மாட்டிக் கொண்டீர்கள். நீங்கள் குழப்பத்தில் இருக்கிறீர்கள். நீங்கள் என்ன செய்வீர்கள்? நீங்கள் இந்த கெட்ட வார்த்தைகளை எனக்கு கொண்டு வந்தீர்கள், ஆனால் நான் பசியோடு இல்லை என்று கூறிவிட்டேன். எனவே நீங்கள் அவற்றை உங்களோடு திரும்ப எடுத்துக் கொண்டு செல்லுங்கள்! மேலும் உங்கள் கிராமத்திற்காக நான் மிகவும் வருத்தப்படுகிறேன், ஏனெனில் மக்கள் இப்படிப்பட்ட கெட்ட விஷயங்களை கெட்ட வார்த்தைகளை பிரசாதமாக பெற்றுக் கொள்ளப் போகிறார்கள்,” என்று கூறினார்.

நீங்கள் உங்களது மையத்தில் இருக்கும் போது அது மயக்கம் தருவது போன்று இருக்கும். அதை நீங்கள் சந்தோஷமாக அனுபவிப்பீர்கள். நீங்கள் அமைதியாக இருந்தால் இந்த உலகம் முழுமையானதாகவும் நீங்கள் சந்தோஷமாக அனுபவிக்க முடியும். நீங்கள் உஷ்ணத்துடன், கோபத்துடன் இருந்தால் உங்களால் அனுபவிக்க முடியாது; ஏனெனில் நீங்கள் அதனுள்

அதிகம் மாட்டிக் கொள்வீர்கள்; நீங்கள் காணாமல் போய் விடுவீர்கள். நீங்கள் ஐக்கியமாகி விடுவீர்கள். நீங்கள் அதில் கலந்து இருப்பதால் உங்களால எப்படி சந்தோஷமாக இருக்க முடியும்?

நான் கூறுவது முரண்பாடானதாக தெரியலாம். ஆனால் ஒரு புத்தர் மட்டுமே இந்த உலகை சந்தோஷமாக அனுபவிக்கிறார் என்று நான் கூறுகிறேன். அதன்பிறகு எல்லாமே மயக்கம் தருவது போன்றுதான் தெரியும்.



4

பாதை எது?

ஒரு மலையின்மீது ஏகாந்தமாக ஒதுங்கி வாழ்ந்த ஒரு குருவிடம், 'பாதை எது?' என்று ஒரு துறவி கேட்டார்.

'என்ன ஒரு நேர்த்தியான மலை இது' என்று பதிலளித்தார் குரு.

'நான் உங்களிடம் மலையைப் பற்றி கேட்கவில்லை, பாதை எது' என்றுதான் கேட்கிறேன் என்றார் துறவி.

'இந்த மலைக்கு அப்பால் உன்னால் போக முடியாத வரையில், எனது மகனே, உன்னால் பாதையை அடைய முடியாது' என்று குரு பதிலளித்தார்.

பாதை சுலபமானதாகத்தான் உள்ளது. நீங்கள் தான் அந்த மலை. எனவே அந்த மலைக்கு அப்பால் பாதை இருக்கிறது. உங்களை நீங்கள் கடந்து செல்வது மிகவும் கடினம். நீங்கள் பாதைக்கு வந்து விட்டால் அங்கு எந்த பிரச்சினையும் இருக்காது. ஆனால் அந்த பாதையானது உங்களிடமிருந்து வெகு தூரத்தில் உள்ளது.

ஆனால் நீங்களோ முரண்பாடுகளின் மொத்த உருவமாக இருக்கிறீர்கள்! உங்களில் ஒரு பகுதி கிழக்கு நோக்கி போகிறது, அடுத்தது மேற்கு நோக்கி போகிறது. நீங்கள் ஒரே திசையில் நகர்ந்து செல்லவில்லை. இப்போது நீங்கள் இருக்கும் நிலையில் உங்களால் முடியாது. ஏனெனில் ஒரே திசையில் நடந்து செல்ல வேண்டும் எனில் உங்களுக்குள்ளே ஓர் உள் ஒற்றுமை, ஒரு கெட்டிப்படுத்தப்பட்ட இருப்புநிலை தேவை. நீங்கள் இப்போது உள்ள நிலையில் உங்களுக்குள் ஒரு கூட்டமே உள்ளது. அநேக அகநிலைக் கூறுகளுடன், ஒற்றுமை இன்றி இருக்கிறீர்கள்.

அதிக பட்சமாக, எல்லாரும் செய்ய வேண்டியதைப் போல, நீங்களும் சில ஏற்பாடுகளை செய்தால், நீங்களும் உங்களை கட்டுப்படுத்தினால், ஒரு கூட்டம் போல என்பதல்லாமல் நீங்கள் ஒரு சபை போன்று ஆக முடியும். மேலும் அப்போதும் கூட நீங்கள் ஒரு பிரிட்டிஷ் சபை போன்று இல்லாமல் இந்திய சபை போன்றுதான் இருப்பீர்கள். அதிக பட்சமாக உங்களது துண்டு பகுதிகளில் பெரும்பான்மையானவை ஒரு திசையில் நகர்ந்து செல்ல முடியும். ஆனால் அங்கே சிறுபான்மை பகுதி எப்போதும் இருக்கும். அது வேறு எங்காவது போய்க் கொண்டிருக்கும்.

ஆகவே கட்டுப்பாடு, நல்லொழுக்கம், நற்குணம், நற்சிந்தனை ஆகியவற்றுடன் உள்ள ஒரு மனிதனாலும் கூட அந்த பாதையை

ஒருபோதும் அடைய முடியாது. அவர் இந்த சமுதாயத்தோடு தன்னை சரிசெய்து கொண்டு போகலாம். ஆனால் அவராலும் கூட தெய்விகத்தை நோக்கி உள்ள கதவுகள் திறக்கின்ற அந்த பாதையை அடைய முடியாது.

நீங்கள் உண்மையிலேயே ஒரு மலை.

உங்களுக்குள் உள்ள அந்த கூட்டம் கண்டிப்பாக வெளியே போகவேண்டும் என்பதுதான் நீங்கள் புரிந்து கொள்ள வேண்டிய முதல் விஷயமாகும். பலதரப்பட்ட மனநிலையில் இருக்கின்ற நிலையானது போல் நீங்கள் ஒரே மனநிலை கொள்பவராக கண்டிப்பாக ஆகவேண்டும். அதற்கு நீங்கள் எண்ணங்கள் இல்லாதவராக இருக்க வேண்டும் என்று அர்த்தமாகும். ஏனெனில் எண்ணங்கள் ஒரு கூட்டம் போன்று இருக்கின்றன; அவை உங்களை பிரிக்கின்றன. மேலும் ஒவ்வொரு எண்ணமும் உங்களை அதன் திசையில் இருக்கிறது. அவை உங்களுக்குள் குழப்பத்தை உண்டு பண்ணுகின்றன. மேலும் அவை எப்போதும் முரண்பட்ட வைகளாக இருக்கின்றன. நீங்கள் ஏதாவது ஒரு தீர்மானத்திற்கு வந்தாலும் கூட அந்த தீர்மானமானது உங்களுக்குள் உள்ள சில பகுதிகளுக்கு எப்போதும் எதிரானதாக இருக்கிறது. அது ஒரு போதும் முழுமையானதாக இருப்பதில்லை.

இப்படி நடந்ததாக நான் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன்; மூல்லா நஸ்ருதீன் மிகவும் சுகவீனத்துடன் இருந்தான். மன இறுக்கத் துடனும், மன நோயுடனும் இருந்தான். அவனுக்கு ஏற்பட்ட நோய் என்னவென்றால், கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அவனால் முற்றிலும் எந்த ஒரு முடிவும் எடுக்க முடியாத நிலையில் இருந்தான். பெரிய விஷயங்களில் மட்டுமல்ல சின்னச் சின்ன விஷயங்களிலும் கூட முடிவு எடுக்க முடியாமல் இருந்தான். அதாவது குளிப்பதா அல்லது வேண்டாமா, இந்த சட்டையை போடுவதா அல்லது அதைப் போடுவதா, அலுவலகத்திற்கு வாடகைக் காரில் செல்வதா அல்லது சொந்தக் காரை ஓட்டிச் செல்வதா, இப்படி சின்ன சின்ன காரியங்களுக்கு கூட முடிவு எடுக்க முடியாமல் இருந்தான். எனவே அவன் ஒரு மனநோய் மருத்துவமனையில் அனுமதிக்கப்பட்டான்.

ஆறு மாதம் சிகிச்சை நடந்தது. அதன் பின்னர் எல்லாமே சரியாகி விட்டது. எனவே மருத்துவர்கள் அவன் நல்ல

குணமடைந்து விட்டான் என்று நினைத்தார்கள். ஒரு நாள் அவர்கள், “நஸ்ருதீன் இப்போது நீ முற்றிலும் குணம் அடைந்து விட்டாய். நீ திரும்பவும் இந்த உலகத்திற்குள் சென்று, உனது வேலையில் சேர்ந்து, பணிபுரிய ஆரம்பிக்கலாம். நாங்கள் பூரண திருப்தி அடைந்து விட்டோம். இப்போது உங்களிடம் எந்த குறையும் இல்லை,” என்றனர். ஆனால் நஸ்ருதீனிடம் கொஞ்சம் முடிவெடுக்க முடியாத நிலை இருப்பதை கண்ட மருத்துவர், “இப்போது நீ இந்த உலகில் சென்று உனது வேலையைச் செய்ய தயாராகிவிட்டாய் என்று உணரவில்லையா?” என்று கேட்டனர்.

அதற்கு நஸ்ருதீன் “ஆம் மற்றும் இல்லை” என்று கூறினான்.

இந்த சூழ்நிலை தான் உங்களிடமும் உள்ளது. நீங்கள் நோயுடன் இருக்கிறீர்களா அல்லது ஆரோக்கியமாக இருக்கிறீர்களா என்பதல்ல இப்போதுள்ள கேள்வி. இரண்டிற்கும் வித்தியாசம் கொஞ்சமாகத்தான் உள்ளது. ஆம் மற்றும் இல்லை, என்கிற இரண்டும் உங்களுக்குள் அடி ஆழத்தில் அப்படியே இருப்பது தான் பிரச்சினையாகும்.

நீங்கள் ஒரு நபரை காதலிக்கிறீர்கள். அதற்கு நீங்கள் சரி என்று சொல்லும் போது உங்களுக்குள் அடி ஆழத்தில் ‘வேண்டாம்’ என்பது மறைந்து கொண்டிருக்கிறது. ஆகவே கூடிய விரைவில் உங்களுக்கு சலிப்பு ஏற்பட்டு, சரி என்று கூறியது போதும் என்று நினைக்கும் போது, உங்களுக்குள் மறைந்து கொண்டிருந்த ‘வேண்டாம்’ என்பது மேலே எழுந்து வந்து விடும். அப்போது நீங்கள் அந்த நபரை; நீங்கள் நேசித்த அந்த நபரை வெறுப்பீர்கள். நீங்கள் ஏதாவது ஒன்றை விரும்புகிறீர்கள் ஆனால் வெறுப்பு என்பது உள்ளே மறைந்து உள்ளது; விரைவில் அந்த விஷயத்தை வெறுப்பீர்கள்.

காதலிக்கும் போதும், நீங்கள் விரும்பிய போதும், நீங்கள் ஒரு பைத்தியம் போன்று இருந்தீர்கள். அதே போன்று வெறுக்கும் போதும், விரும்பாதபோதும் கூட நீங்கள் ஒரு பைத்தியம் போன்று இருப்பீர்கள். இப்போது நீங்கள் இருக்கின்ற நிலையானது ஆம் மற்றும் இல்லை. ஆனால் இரண்டும் உள்ள நிலையில் இருக்கிறீர்கள். இப்படி இருக்கும் போது தெய்விகத்தை நோக்கி உங்களால் எப்படி நகர்ந்து செல்ல முடியும். தெய்விகத்தை

அடைய முழுமையான அர்ப்பணிப்பு தேவை. அர்ப்பணிப்பில் கொஞ்சம் கூட குறையக் வடாது. ஆனால் முழு அர்ப்பணிப்புடன் இருப்பது எப்படி? நீங்கள் உங்களுக்குள் ஒரு முழுமையான மனிதராக இல்லையே! இது தான் மலை என்று கூறப்படுகிறது.

பாதை எளிதானது தான். ஆனால் நீங்கள் தான் பாதையில் இல்லை. எல்லா தியான நுணுக்கங்களும், இந்த உலகில் உள்ள செயல்முறைகள் எல்லாமும், எல்லா குருமார்களும், மிகச் சரியாக சொல்ல வேண்டும் என்றால், அவர்கள் உங்களுக்கு எந்த ஒரு பாதையையும் கொடுப்பதில்லை. பாதை ஏற்கனவே அங்கு உள்ளது. அவர்களது தியான நுணுக்கங்களும், செயல்முறைகளும் உங்களை வெறுமனே அந்த பாதையை நோக்கி வழிநடத்துகின்றன: அவை பாதைகள் அல்ல. நீங்கள் அந்த மலைக்கு அப்பால் செல்வதற்கு அந்த மலையில் சிறிய வழித்தடங்களை அவர்கள் உருவாக்குகிறார்கள். ஏனெனில் அங்கு பாதை உள்ளது, எனவே ஒரு பாதையை உருவாக்க வேண்டிய அவசியம் கிடையாது. அது ஏற்கனவே இருக்கிறது. ஆனால் நீங்கள் மலையில் உள்ள காட்டில் வழி தவறி நிற்கிறீர்கள். உங்களை அந்த பாதைக்கு கொண்டுவர வேண்டும்.

ஆகவே முதல் விஷயம் என்னவென்றால் நீங்கள் எந்த அளவுக்கு உங்களுக்குள் அதிகம் பிளவுபட்டு இருக்கிறீர்களோ அந்த அளவுக்கு அந்த பாதையில் இருந்து நீங்கள் வெகு தூரத்தில் இருப்பீர்கள். நீங்கள் அதிகம் பிரிவுபடாமல் இருந்தால், பாதைக்கு அருகில் இருப்பீர்கள்.

எண்ணங்கள் உங்களைப் பிரிக்கின்றன. ஏனெனில் அவை எப்போதும் அவற்றிற்கு எதிரான எண்ணங்களை சுமந்து கொண்டிருக்கும். அன்பு, வெறுப்பை சுமக்கிறது, நட்பு, பகைமையை சுமக்கிறது, விருப்பு, வெறுப்பை சுமக்கிறது. “விருப்பிற்கும் வெறுப்பிற்கும் இடையே ஒரு கடுகளவு வேறுபாடு ஏற்பட்டு விட்டாலும், உங்களது அக உணர்வு நிலையில் விருப்பு மற்றும் வெறுப்பு பற்றி ஒரு சிறிய அசைவு இருந்தாலும், சொர்க்கமும், நரகமும் தனித் தனியாக விலகி இருக்கும்,” என்று சோசன் கூறுவது சரியானது தான். வேறுபாடு இல்லாத போது நீங்கள் பாதையை அடைந்து விடுவீர்கள். ஏனெனில் வேறுபாடுகள் இல்லாத போது நீங்கள் ஒன்றுபட்டவராக இருக்கிறீர்கள்.

ஆகவே நீங்கள் நினைவில் கொள்ள வேண்டிய முதல் விஷயம் என்னவென்றால், இந்த எண்ணங்களை எல்லாம் கைவிட்டு விட்டு எண்ணங்கள் இல்லாமல் இருப்பது எப்படி என்று தெரிந்து கொள்வதாகும். எண்ணங்கள் இல்லாமல் ஆனால் விழிப்புணர்வுடன் இருக்க வேண்டும். ஏனெனில் ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் இருக்கும் போது கூட நீங்கள் எண்ணங்கள் இல்லாமல் தான் இருக்கிறீர்கள். அது சரியாகாது. அது உடலுக்கு நல்லது. அதனால் தான் ஆழ்ந்த உறக்கத்திற்கு பிறகு உங்களது உடல் புத்துயிர் பெறுகிறது. ஆனால் காலையிலும் கூட உங்களது மனமானது களைப்புடன் இருக்கிறது. ஏனெனில் உங்களது மனம் தனது வேலையை தொடர்ந்து செய்து கொண்டிருக்கிறது. உடல் ஓய்வெடுக்கிறது. இந்த மனம் என்ற ஒன்று இருப்பதால் உடலும் கூட முழுமையாக ஓய்வெடுக்க முடியாமல் போகிறது. ஆனாலும் கூட அது ஓய்வு எடுக்கிறது. எனவேதான் காலையில் உடல் சரியாகி விடுகிறது. குறைந்த பட்சம் வேலை செய்யும் அளவுக்கு சரியாகி விடுகிறது. ஆனால் மனம் காலையிலும் கூட களைப்புடன் இருக்கிறது. மிகுந்த களைப்புடன் நீங்கள் படுப்பதற்கு செல்கிறீர்கள். ஆனால் காலையில் இன்னும் அதிக களைப்புடன் விழித்தெழுகிறீர்கள். ஏனெனில் உங்களது மனமானது இடைவிடாமல் வேலை செய்து கொண்டு, கனவு கண்டு கொண்டு, சிந்தித்துக் கொண்டு, திட்டமிட்டுக் கொண்டு, ஆசைப்பட்டுக் கொண்டு இருந்து வந்துள்ளது.

ஆழ்ந்த உறக்கத்தில், சில தருணங்களில் நீங்கள் முற்றிலும் தன்னுணர்வு இல்லாமல் இருக்கும் போது நீங்கள் ஒன்றுபட்டவராக ஆகிவிடுகிறீர்கள். இதே போன்ற ஒன்றுபட்ட தன்மை ஒரு தன்னுணர்வுடன் கூடிய, விழிப்புணர்வுடன் கூடிய மனதிலும் இருக்க வேண்டும். ஆழ்ந்த உறக்கத்தில், எண்ணங்கள் இல்லாமல், நல்லது; கெட்டது; நரகம் சொர்க்கம்; கடவுள், சாத்தான் என்று எப்படி ஒரு சிறு வேறுபாடு கூட இல்லாமல் நீங்கள் வெறுமனே இருக்கிறீர்களோ அந்த நிலையானது நீங்கள் விழிப்புணர்வுடனும், தன்னுணர்வுடனும் இருக்கும் போதும் ஏற்பட வேண்டும். சமாதி, இறுதி நிலை, முடிவான நிலை, முழுமையான தியானம் ஆகியவை எல்லாம் முழு தன்னுணர்வுடன் ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் இருக்கின்ற ஒரு நிலை போன்றது தான் என்பதைத் தவிர வேறு எதுவும் அல்ல.

ஆழ்ந்த உறக்கத்தை நீங்கள் பெற்றிருக்கிறீர்கள். எனவே நீங்கள் இன்னமும் பெற வேண்டிய ஒரே ஒரு விஷயம் அந்த ஆழ்ந்த உறக்கத்தின் போதும் மேலும் உறக்கத்தோடு உங்களால் அதிக தன்னுணர்வை சேர்க்க முடிகிறபோதும் நீங்கள் மெய்ஞ்ஞானம் பெற்றவர் ஆகிவிடுவீர்கள். அப்போது மலையானது கடந்து செல்லப்பட்டு அங்கு பாதை தெரியும். இது ஒரு விஷயம்.

இரண்டாவது விஷயம், நீங்கள் உங்களுக்குள் கடந்த காலத்தை சுமந்து கொண்டு இருக்கிறீர்கள். அது எண்ணங்களின் பெருக்கத்தை உருவாக்குகிறது. நீங்கள் ஒரு குழந்தையாக இருந்தீர்கள், அந்த குழந்தை இன்னமும் உங்களுக்குள் மறைந்துள்ளது. மேலும் சில சமயம் அந்த குழந்தை உதைப்பதைக் கூட உங்களால் இன்னமும் உணர முடியும். சில குறிப்பிட்ட தருணங்களில் நீங்கள் பின்னோக்கி சென்று மீண்டும் ஒரு குழந்தை போன்று ஆகிவிடுகிறீர்கள். நீங்கள் ஒரு காலத்தில் இளைஞனாக இருந்தீர்கள்; இப்போது உங்களுக்கு வயதாகி விட்டது; ஆனால் அந்த இளைஞன் உங்களுக்குள் மறைந்து கொண்டு இருக்கிறான். எனவே சில சமயம் ஒரு வயதான மனிதரும் கூட ஓர் இளைஞனைப் போன்று முட்டாள்தனமாக நடந்து கொள்ள ஆரம்பிக்கிறார்.

நீங்கள் உங்களது கடந்த காலம் முழுவதையும், அதன் ஒவ்வொரு தருணத்தையும் சுமந்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள். மேலும் நீங்கள் அநேக விஷயங்களாக இருந்திருக்கிறீர்கள். கருவறையில் இருந்து இப்போது வரையிலும் நீங்கள் லட்சக்கணக்கான நபர்களாக இருந்து வந்திருக்கிறீர்கள். மேலும் அவர்கள் எல்லாரையும் உங்களுக்குள், ஓர் அடுக்கின் மீது மற்றொரு அழுக்காக நீங்கள் சுமந்து கொண்டிருக்கிறீர்கள். நீங்கள் வளர்ந்து விட்டீர்கள். ஆனால் கடந்த காலம் மறையவில்லை. அது மறைந்திருக்கலாம் ஆனால் அது அங்கேதான் உள்ளது. மேலும் அது மனதில் மட்டுமல்ல, அது உங்களது உடம்பிலும் கூட உள்ளது. நீங்கள் சிறு குழந்தையாக இருந்த போது நீங்கள் கோபப்பட்டபோது யாராவது ஒருவர் “நிறுத்து, கோபப்படாதே,” என்று கூறி இருப்பார்கள். அப்போது நீங்களும் நிறுத்தி இருப்பீர்கள். ஆனால் அந்த கோபமானது இன்னமும் கூட உங்களது கைகளில் சுமந்து கொண்டு செல்லப் படுகிறது. அது அப்படித்தான் இருந்தாக வேண்டும். ஏனெனில்

சக்தி என்பது அழிக்க முடியாதது. மேலும் நீங்கள் அந்த கையை ஓய்வெடுக்க செய்யாத வரையில் அது அங்கேயே இருக்கும்; ஐம்பது வருடம் அல்லது அறுபது வருடங்களுக்கு முன்பு நீங்கள் கோபம் கொண்ட அந்த குறிப்பிட்ட தருணத்தில் வெளிப்பட்ட சக்தியின் வட்டப் பாதையை நிறைவு செய்வதற்கு நீங்கள் தன்னுணர்வுடன் ஏதாவது செய்யாத வரையில் அதை நீங்கள் உங்களுக்குள் சுமந்து கொண்டுதான் இருப்பீர்கள். மேலும் அது உங்களது செயல்களுக்கு வேறு நிறத்தை கொடுத்து விடும்.

நீங்கள் யாரையாவது தொடுவீர்கள், ஆனால் அந்த தொடுதல் பரிசுத்தமானதாக இருக்காது. முழு கடந்த காலமும் அந்த கைகளால் சுமந்து கொண்டு வரப்பட்டிருக்கும்; அடக்கி வைக்கப்பட்ட கோபங்கள் எல்லாம், அடக்கி வைக்கப்பட்ட வெறுப்புகள் எல்லாம் அங்கே இருக்கும். நீங்கள் அன்பாக ஒருவரைத் தொட்டாலும் கூட உங்களது தொடுதல் தூய்மையானதாக இருக்காது, அதில் அன்பு இருக்க முடியாது, ஏனெனில் அந்த கையினால் சுமந்து கொண்டு வரப்பட்ட அந்த கோபம் எங்கு போகும்!

வில்கெல்ம் ரீக், இந்த உடல் ரீதியான அடக்கி வைத்தல் குறித்து அதிகமாக ஆராய்ச்சி செய்திருக்கிறார். உடலானது கடந்த காலத்தை சுமந்து கொண்டிருக்கிறது. மனமும் கடந்த காலத்தை சுமந்து கொண்டிருக்கிறது; இப்படி சுமை ஏற்றப்பட்ட நிலையில் இருப்பதால் உங்களால் நிகழ்காலத்தில், இங்கேயே இப்பொழுதில் இருக்க முடியாது. நீங்கள் உங்களது கடந்த காலத்தின் மீது ஏதாவது செய்தாக வேண்டும்.

தியானம் என்பது நீங்கள் இங்கேயே, இப்பொழுதே செய்கின்ற ஏதோ ஒன்று அல்ல; அது சாத்தியமாவதற்கு முன்பு நீங்கள் இந்த கடந்த காலத்தை ஏதாவது செய்தாக வேண்டும். நீங்கள் உங்களது பழைய நினைவுகளை கரைத்தாக வேண்டும், ஆனால் அவை லட்சக்கணக்கில் உங்களுக்குள் உள்ளன.

ஒருவர் வயதானவர் ஆகிவிட்டாலும் கூட அவர் ஒரு குழந்தையாக, ஓர் இளைஞனாக இருக்கிறார். மேலும் இதுவரை அவர் என்னவாகவெல்லாம் இருந்தாரோ அவையெல்லாம் அவரிடம் இருக்கும். ஏனெனில் ஒவ்வொரு நொடியிலும் பழைய விஷயங்களை உயிரற்று போகச் செய்வது எப்படி என்று உங்களுக்கு தெரியாது.

இதுதான் வாழும் கலையாகும். ஒவ்வொரு நொடியிலும் நீங்கள் மரணமடைந்து மறுபடியும் பிறக்க வேண்டும். அப்போது தான் உங்களிடம் பழைய சுமைகள் இருக்காது.

ஒரு தொடர்பு முடிந்து விட்டது. நீங்கள் அதை சுமந்து கொண்டு இருப்பதில்லை, நீங்கள் வெறுமனே அதை உயிரற்றதாக ஆக்கிவிடுவீர்கள்! நீங்கள் என்ன செய்வீர்கள்? ஏதோ ஒன்று நடந்து கொண்டிருந்தது ஆனால் இப்போது அது நடக்காமல் உள்ளது. நீங்கள் அதை ஏற்றுக் கொண்டு அந்த விஷயத்தை உயிரற்றதாக ஆக்கி விடுவீர்கள். அதை முழு விழிப்புணர்வோடும் கைவிட்டு விடுவீர்கள். அதன் பின்னர் ஒரு புதிய நொடிப் பொழுதில் நீங்கள் புதுப்பிக்கப்பட்டவர் ஆகி விடுவீர்கள். இப்போது நீங்கள் கடந்த காலத்தை சுமந்து கொண்டு செல்ல மாட்டீர்கள்.

இப்போது நீங்கள் ஒரு குழந்தையாக இல்லாமல் இருக்கலாம். ஆனால் நீங்கள் உங்களை கவனித்து பார்த்தால் அந்த குழந்தை இன்னமும் அங்கே இருப்பதை உணர்வீர்கள்; மேலும் அந்த குழந்தை தான் இப்போது சிக்கலை உருவாக்குகிறது! நீங்கள் ஒரு குழந்தையாக இருந்திருந்தால் அங்கே எந்த சிக்கலும் இருக்காது. ஆனால் இப்போது நீங்கள் இளைஞனாகவோ அல்லது வயதானவராகவோ இருக்கிறீர்கள்.

நான் கேள்விப்பட்ட கதை: மூல்லா நஸ்ருதீன் மருத்துவ மனையில் சேர்க்கப்பட்டான். அவருக்கு எண்பது வயது. மேலும் அந்த நேரத்தில் அவனது பிறந்த நாள் வந்து விட்டது. அவன் தனது மூன்று மகன்களும் ஏதாவது பரிசு கொண்டு வருவார்கள் என்று காத்துக் கொண்டிருந்தான். அவர்கள் வந்தார்கள் ஆனால் எதுவும் கொண்டு வரவில்லை, ஏனெனில் அவருக்கு எண்பது வயது ஆகிவிட்டதே! ஒரு குழந்தை பரிசு கொடுத்தால் சந்தோஷப்படும். ஆனால் ஒரு வயதான மனிதர் அதுவும் எண்பது வயது கிழவர் என்ன செய்வார்? அவரது மூத்த மகனுக்கே அறுபது வயதாகி விட்டது; அதனால் அவர்கள் பரிசைப் பற்றி நினைக்கவே இல்லை. ஆனால் அவர்கள் வந்த போது மூல்லா அவர்களைப் பார்த்தார். அப்போது அவர்கள் வெறும் கையோடு வந்திருந்தார்கள். அவன் கோபமும் விரக்தியும் அடைந்து அவர்களிடம், “என்ன! நீங்கள் உங்களது வயதான தந்தையை மறந்து விட்டீர்களா, உங்களது

வயதான தந்தையின் பிறந்த நாளை மறந்து விட்டார்களா? இன்று எனது பிறந்த நாள்,” என்று கூறினார்.

அந்த குழந்தை மனம் வெளிப்பட்டது. அந்த தருணத்தில் நீங்கள் கண்களை உற்றுப் பார்த்தால் அதில் இந்த என்பது வயது கிழவர் இருக்க மாட்டார். ஏதோ ஒரு பொம்மைக்காக காத்துக் கொண்டிருந்த குழந்தைதான் அங்கு காத்துக் கொண்டு இருக்கும்.

ஒரு மகன் அவரிடம், “எங்களை மன்னித்து விடுங்கள், நாங்கள் முற்றிலும் மறந்து விட்டோம்,” என்றான்.

அப்போது மூல்லா அவனிடம், “நான் உங்களை மன்னித்து விடுவது என்று எண்ணுகிறேன். ஏனெனில் இந்த மன்னித்தல் தான் நமது குடும்பத்தை நடத்திக் கொண்டிருக்கிறது. உண்மையில் நான் உங்களது தாயாரை மணமுடிக்க மறந்து விட்டேன்,” என்று கூறினார். அவர் உண்மையிலேயே கோபம் அடைந்தார்.

எனவே அவர்கள் மூவரும் ஒன்றாக அலறிக் கொண்டு, “என்ன அப்படியா! நாங்கள் அனைவரும்...?”

உடனே அவர், “ஆம்! நீங்கள் எல்லாரும் மலிவாக வந்தவர்கள்” என்று கூறினார்.

உங்களுக்குள் எங்கேயோ இன்னமும் அந்த குழந்தை தொடர்ந்து இருக்கிறது. நீங்கள் அழும்போது அவனை நீங்கள் காணலாம், நீங்கள் சிரிக்கும் போது அவனை காணலாம்; யாராவது உங்களுக்கு பரிசுப் பொருளை கொடுக்கும்போது நீங்கள் அவனைப் பார்க்கலாம்; யாரும் மறந்து விட்டாலும் கூட நீங்கள் அந்த குழந்தையை காணமுடியும்; உங்களை யாராவது கண்டனம் செய்யும்போதும் நீங்கள் அவனை பார்க்கலாம். உண்மையிலேயே முதிர்ச்சி அடைதல் என்பது மிகவும் கடினமானது. உங்களுக்குள் உள்ள அந்த குழந்தை வெறுமனே உயிரற்று போகும் வரையில் ஒருவர் ஒருபோதும் பக்குவம் அடைந்தவராக, முதிர்ச்சி அடைந்தவராக ஆக முடியாது. அப்படி இல்லை எனில் உங்களது செயல்களை, உங்களது உறவுகளை அது பார்த்துக் கொண்டே இருக்கும்.

குழந்தை பருவத்தை பொறுத்தமட்டில் தான் இது உண்மை என்பதல்ல, உங்களது கடந்த காலத்தின் ஒவ்வொரு தருணமும்

உங்களுக்குள் உள்ளது. மேலும் அது உங்களது நிகழ்காலத்தின் மீது தனது செல்வாக்கை காட்டும். உங்களது நிகழ்காலமும் கூட சுமையானதாக ஆகிவிடும். உங்களது மனம் மற்றும் உடலில் இருந்து கொண்டு லட்சக்கணக்கான குரல்கள் உங்களை வேலை வாங்கி கொண்டிருக்கின்றன; உங்களால் எப்படி பாதையை அடைய முடியும்?

நீங்கள் ஒரு மலை போல் இருக்கிறீர்கள். இந்த மலை கரைக்கப்பட வேண்டும். என்ன செய்ய வேண்டும்? இதை தன்னுணர்வுடன் கரைக்க முடியும். உங்களது கடந்த காலத்தை மீண்டும் தன்னுணர்வுடன் வாழ்வது ஒரு விஷயமாகும்.

தன்னுணர்வின் இயந்திர நுட்பம் இதுதான்; எது ஒன்றையும் நீங்கள் தன்னுணர்வுடன் வாழ்ந்து விடும்போது அது ஒருபோதும் உங்கள் மீது சுமையான விஷயமாக இருக்காது. இதை புரிந்து கொள்ள முயற்சி செய்யுங்கள். நீங்கள் அதில் தன்னுணர்வுடன் வாழ்ந்தால் அது ஒருபோதும் சுமையாக ஆகாது.

நீங்கள் சந்தைக்கு ஏதாவது வாங்குவதற்கு போனால் நீங்கள் அப்போது தன்னுணர்வுடன் நடந்து, பொருள்களை தன்னுணர்வுடன் வாங்கி, முழு நினைவுடன் வாங்கி அதன் பின்னர் நிறைமனதுடன் திரும்பி வீட்டிற்கு வந்தால், இது உங்களது நினைவின் ஒரு பகுதியாக ஒருபோதும் இருக்காது. இதை நீங்கள் மறந்து விடுவீர்கள் என்ற அர்த்தத்தில் நான் இதைக் கூறவில்லை. இது உங்களிடம் ஒரு சுமையாக இருக்காது. நீங்கள் நினைவுக்கு கொண்டு வர விரும்பினால் உங்களால் அதை நினைவுக்கு கொண்டு வர முடியும். ஆனால் இடைவிடாமல் உங்களது கவனமானது அதன்மீது இருக்கும்படி உங்களை வலுக்கட்டாயப் படுத்தாது. அது ஒரு சுமையான விஷயமாக இருக்காது.

எது என்னவாக இருந்தாலும் அதை நீங்கள் தன்னுணர்வுடன் செய்து அதில் நீங்கள் வாழ்ந்து விட்டால் அதன் பின்னர் அது ஒருபோதும் உங்கள் மனதில் அடிக்கடி தோன்றுவதாக இருக்காது. நீங்கள் தன்னுணர்வு இல்லாமல் என்னவெல்லாம் செய்கிறீர்களோ அவை உங்களது மனதில் இருந்து கொண்டே இருக்கும். ஏனெனில் நீங்கள் அதை ஒருபோதும் முழுமையாக வாழ்ந்து பார்க்கவில்லை. ஏதோ ஒன்று நிறைவேற்றப்படுவதற்காக அது காத்துக் கொண்டிருக்கும்.

நீங்கள் ஒரு குழந்தையாய் இருந்தீர்கள், அப்போது யாரோ ஒருவர் உங்களது பொம்மையை உடைத்து விட்டார்கள். நீங்கள் அழுது கொண்டிருக்கும் போது உங்கள் அம்மா உங்களுக்கு ஆறுதல் கூறினார்கள். உங்களது மனதை திசை திருப்பினார்கள். உங்களுக்கு சில இனிப்புகளை கொடுத்திருக்கலாம், வேறு ஏதாவது பேசி இருப்பார்கள், ஒரு கதை சொல்லி இருப்பார்கள். இப்படி உங்களது கவனத்தை திசை திருப்பி இருப்பார்கள். நீங்கள் அழுது கண்ணீர் வடித்துக் கொண்டு இருந்திருப்பீர்கள். ஆனால் அப்போது நீங்கள் அதை மறந்திருப்பீர்கள். இது உங்களுக்குள் நிறைவேற்றப்படாமல் இருந்திருக்கும், இது அங்கேயே இருக்கிறது. மேலும் என்றாவது யாராவது ஒரு பொம்மையை உங்களிடம் இருந்து அபகரித்துச் செல்லும் போது அதாவது அந்த பொம்மை என்பது பொம்மையாகவும் இருக்கலாம், அல்லது உங்களது காதலியாக இருந்து அவளை யாராவது அபகரித்துச் செல்லலாம். அப்போது நீங்கள் கதறி அழுவீர்கள். அங்கு நீங்கள் நிறைவடை யாமல் உங்களுக்குள் உள்ள அந்த குழந்தையை காணலாம். அது ஒரு பதவியாக கூட இருக்கலாம். நீங்கள் ஒரு நகரத்தின் மேயராக இருந்திருக்கலாம். யாராவது உங்களது பதவியை ஒரு பொம் மையை தட்டிப்பறித்துக் கொண்டு சென்றது போல அபகரித்து செல்லலாம். அப்போது மீண்டும் நீங்கள் கதறி அழுவீர்கள்.

கண்டு பிடியுங்கள். உங்களது கடந்த காலத்திற்குள் பின்னோக்கி சொல்லுங்கள். மீண்டும் அதற்குள் நகர்ந்து செல்லுங்கள், ஏனெனில் இப்போது வேறு வழி இல்லை; கடந்த காலம் இப்போது இல்லை எனவே இப்போது ஏதாவது ஒன்று மனதில் நிறைவேற்றப்படாமல் இருந்தால் அதை மனதிலிருந்து விடுவிப்பதற்கு, பின்னோக்கி நகர்ந்து செல்லுங்கள்.

ஒவ்வொரு நாள் இரவும், அன்று முழுவதும் நடந்த முழு விஷயங்களையும் மீண்டும் நீங்கள் வாழ்ந்து பார்ப்பது போன்று, முழு விழிப்புணர்வுடன் ஒரு மணி நேரம் பின்னோக்கி செல்வதை ஒரு கடமையாகச் செய்யுங்கள். அப்போது அநேக விஷயங்கள் மேலே கிளம்பி வரும். அநேக விஷயங்கள் உங்களது கவனத்தை ஈர்க்கும். எனவே அவசரப்படாதீர்கள், எதன் மீதும் அரைகுறை கவனம் செலுத்தாதீர்கள். மேலும் அதன் பிறகு மீண்டும் அது ஒரு முழுமை பெறாத தன்மையை உருவாக்கி விடும். என்ன வந்தாலும்

அதற்கு உங்களது முழு கவனத்தையும் கொடுங்கள். அதை மீண்டும் வாழ்ந்து பாருங்கள். அதை வாழ்ந்து பாருங்கள் என்று சொல்லும் போது அதை உண்மையிலேயே வாழ்ந்து பாருங்கள் என்ற அர்த்தத்தில் தான் கூறுகிறேன். வெறுமனே அதை நினைத்து மட்டும் பார்க்காதீர்கள். ஏனெனில் ஒரு விஷயத்தை நினைவு படுத்தி பார்க்கும் போது நீங்கள் அதிலிருந்து வேறுபட்டு அதை கவனிப்பவராக ஆகி விடுகிறீர்கள்; அது உதவிகரமாக இருக்காது. அதை விடுவித்து விடுங்கள்!

மீண்டும் நீங்கள் ஒரு குழந்தையாக இருங்கள். நீங்கள் தனித்து நின்று கொண்டு குழந்தையிடம் இருந்து ஏதோ ஒரு பொம்மை அபகரித்து செய்யப்படுவதை பார்ப்பது போன்று பார்க்காதீர்கள். அது கூடாது. அந்த குழந்தையாகவே இருங்கள். அந்த குழந்தைக்கு வெளியே நிற்காமல் அந்தக் குழந்தைக்கு உள்ளே இருங்கள். அந்த குழந்தையாக மீண்டும் இருங்கள். அந்த தருணத்தை விடுவித்து விடுங்கள். யாரோ ஒருவர் பொம்மையை அபகரித்துக் கொண்டு போகிறார், யாரோ அதை உடைக்கிறார்கள், நீங்கள் அழ ஆரம்பிக்கிறீர்கள். இப்போது நீங்கள் உண்மையிலே அழுங்கள்! உங்களது தாயார் உங்களை சமாதானப்படுத்துகிறார். இப்படி அந்த கடந்தகால சம்பவம் முழுவதற்குள்ளும் இப்போது நீங்கள் வாழ்ந்து பாருங்கள். ஆனால் எதனாலும் உங்களது கவனம் திசை திருப்பப்படாமல் இருக்கட்டும். அந்த முழு செயல்பாடும் நிறைவேற்றப்படட்டும். அது முழுமையாக நிறைவேற்றப்படும் போது, திடீரென்று உங்களது இதயத்தில் கனம் கொஞ்சம் குறைந்திருப்பதையும், ஏதோ ஒன்று விட்டு விலகிப் போய்விட்டதையும் உணர்வீர்கள்.

நீங்கள் உங்களது தந்தையிடம் ஏதோ ஒன்றை சொல்வதற்கு விரும்பி இருப்பீர்கள். இப்போது அவர் உயிரோடு இல்லை. இப்போது அதை சொல்வதற்கெந்த ஒரு வழியும் இல்லை. அல்லது நீங்கள் விரும்பாத ஒரு விஷயத்தை நீங்கள் செய்து விட்டதற்காக அவரிடம் மன்னிப்பு கேட்க விரும்பினீர்கள். ஆனால் அப்போது உங்களது ஆணவம் உங்களுக்கு வந்து விட்டது. எனவே உங்களால் அவரிடம் மன்னிப்பு கேட்க முடியாமல் போய்விட்டது. இப்போது அவர் உயிரோடு இல்லை. இப்போது எதுவும் செய்ய முடியாது. என்ன செய்வது? அது அங்கேயே இருக்கும்! அது

இருந்து கொண்டே இருக்கும். மேலும் அது உங்களது உறவுகளை எல்லாம் கெடுத்து விடும்.

இந்த உண்மை குறித்து நான் அதிகம் அறிவேன். ஏனெனில் ஒரு குருவாக இருப்பது என்பது ஒரு விதத்தில் ஒரு தந்தையாக இருப்பது போன்றது தான். அநேக விஷயங்களில் இருந்தாக வேண்டும். ஆனால் முக்கியமாக ஒரு குறிப்பிட்ட விதத்தில் தந்தையாக இருப்பது போன்றதாகும். மக்கள் என்னிடம் வரும் போது, தங்களது தந்தையுடனான உறவுகளில் அதிக பாரத்துடன் அவர்கள் வந்தால், அதன் பிறகு என்னிடம் தொடர்பு கொள்வது அவர்களுக்கு கடினமாக ஆகிவிடுகிறது. ஏனெனில் அவர்களின் தந்தை அவர்களின் உள்ளே வந்து விடுவதாக நான் எப்போதும் உணர்கிறேன். அவர்கள் தங்களது தந்தையை வெறுத்திருந்தால் அவர்கள் என்னையும் வெறுப்பார்கள். அவர்கள் தங்களது தந்தையுடன் சண்டை போட நினைத்திருந்தால், அவர்கள் சண்டை போடுவார்கள். அவர்கள் தந்தையை நேசித்திருந்தால் என்னையும் நேசிப்பார்கள், அவர்கள் தந்தைக்கு மரியாதை கொடுத்திருந்தால் எனக்கும் மரியாதை கொடுப்பார்கள். மேம்போக்காக அவர்கள் தங்களது தந்தைக்கு மரியாதை கொடுத்துவிட்டு அவர்களின் மனதின் ஆழத்தில் சுயமரியாதை கொண்டிருந்தால், அதே போன்றுதான் என்னிடமும் இருப்பார்கள். எனவே இந்த விஷயம் வேலை செய்ய ஆரம்பித்து விடும்.

நீங்கள் தன்னுணர்வுடன் இருந்தால், உங்களால் கவனிக்க முடியும். திரும்பி செல்லுங்கள். இப்போது உங்கள் தந்தை உயிரோடு இல்லை. ஆனால் நினைவு என்னும் கண்களுக்கு அவர் இன்னும் அங்கு இருக்கிறார். உங்களது கண்களை மூடிக் கொள்ளுங்கள். ஏதோ ஒன்றை செய்துவிட்ட குழந்தையாக, தந்தைக்கு எதிராக எதையோ செய்து விட்ட குழந்தையாக ஆகிவிடுங்கள்! நீங்கள் என்னவெல்லாம் கூறுவதற்கு விரும்பி நீர்களோ அதையெல்லாம் சொல்லலாம், நீங்கள் அவரது காலைத் தொட்டு வணங்கலாம். அல்லது அவர் மீது கோபப்பட்டு அவரை அடிக்கலாம். ஆனால் எதுவாக இருந்தாலும் அதை முழுவதுமாக செய்து முடித்து விடுங்கள்! அந்த முழு செயல்பாடும் நிறைவேற்றப்படட்டும்.

ஓர் அடிப்படை விதியை நினைவில் கொள்ளுங்கள்: முழுமை பெற்ற எதுவும் உங்களை விட்டு போய்விடும்; ஏனெனில் அதற்கு பிறகும் நீங்கள் அதை சுமந்து கொண்டு திரிவதில் அர்த்தம் இல்லை; நிறைவு பெறாத விஷயங்கள் தான் உங்களை பற்றிக் கொண்டு நிற்கின்றன, நிறைவு பெறுவதற்காக அது காத்துக் கொண்டிருக்கிறது.

மேலும் இந்த இயற்கையானது எப்போதும் நிறைவடைவதன் பின்னாலேயே செல்கிறது. எல்லாவற்றையும் நிறைவு செய்வதை ஓர் அடிப்படை குணமாக இந்த இயற்கை வைத்துள்ளது. நிறைவடையாத விஷயங்களை அது விரும்புவதில்லை. ஏனெனில் அவை காத்துக் கொண்டு இருக்கும், அவை பற்றிக் கொண்டு இருக்கும். ஆனால் இந்த இயற்கைக்கு எந்த அவசரமும் இல்லை. ஆனால், பல லட்சம் ஆண்டுகள் கூட காத்துக் கொண்டிருக்க முடியும்.

பின்னோக்கி நகர்ந்து செல்லுங்கள். ஒவ்வொரு நாள் இரவும் நீங்கள் தூங்கப் போவதற்கு முன்னால் ஒரு மணிநேரம் கடந்த காலத்தில் நகர்ந்து சென்று அங்குள்ள விஷயங்களை விடுவித்து விடுங்கள். அப்படிச் செய்தால் அநேக நினைவுகள் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக தோண்டி எடுக்கப்பட்டு விடும். அநேக விஷயங்களைப் பார்க்கும்போது இப்படிப்பட்ட விஷயங்கள் எல்லாம் இதுவரை உங்களுக்குள்ளேயா இருந்தது என்று நீங்கள் ஆச்சரியமடைவீர்கள். மேலும் அவை ஏதோ இப்போது தான் நடந்தவை போன்று அவ்வளவு புத்துணர்வுடனும், உயிர்த்துடிப்புடனும் இருக்கும். நீங்கள் மீண்டும் ஒரு குழந்தையாக, ஓர் இளைஞனாக, ஒரு காதலனாக, இப்படி அநேக விஷயங்களாக ஆகிவிடுவீர்கள். மெதுவாக நகர்ந்து செல்லுங்கள், அப்போதுதான் எல்லாமே நிறைவு பெற முடியும். உங்களது மலையானது சிறிதாகிக் கொண்டே போகும், அதாவது உங்களது கடந்த காலச் சுவை தான் அந்த மலை. எனவே அந்த மலை தனதளவில் சிறிதாக ஆகிவிடும் போது, நீங்கள் விடுதலை பெற்றவராக உணர்வீர்கள். மேலும் உங்களுக்குள் வாழ்க்கையின் ஓர் ஆரம்ப இடத்தை தொட்டு விட்டதாக உணர்வீர்கள்.

எப்போதும் நீங்கள் சக்தி நிறைந்தவராக இருப்பீர்கள். நீங்கள் நடக்கும் போதும் கூட உங்களது நடை மாறிவிட்டதை மற்றவர்கள்

உணர்வார்கள். அதில் ஒரு நடனத்தின் தன்மை இருக்கும்; நீங்கள் யாரையாவது, எதையாவது தொடும்போது உங்களது தொடுதல் மாறிப்போயிருக்கும். அது ஓர் உயிரற்ற கையாக இருக்காது. அதற்கு மீண்டும் உயிர் வந்திருக்கும். இப்போது வாழ்க்கையானது உங்களுக்குள் இருந்து வெளியே வழிந்தோடும். ஏனெனில் உங்களுக்குள் இருந்த தடைகள் மறைந்து போய்விட்டன; இப்போது அந்த கைகளில் கோபம் இருக்காது, அதிலிருந்து அன்பானது, விஷம் இல்லாமல், அதன் தூய்மையான நிலையில் மிகவும் சுலபமாக வழிந்தோடும்.

நீங்கள் உங்களது கடந்த காலத்தை முடித்து விட்டால், திடீரென்று நீங்கள் இங்கேயே, இப்போதே உள்ள இந்த நிகழ்காலத்தில் இருப்பீர்கள், ஏனெனில் அதன் பிறகு நீங்கள் மீண்டும் மீண்டும் நகர்ந்து செல்லவேண்டிய அவசியம் இருக்காது.

ஒவ்வொரு இரவும் நகர்ந்து சென்று கொண்டே இருங்கள். கொஞ்சம் கொஞ்சமாக உங்களது கண்களுக்கு முன்பு நினைவுகள் வரும், மேலும் அவை முழுமை பெற்று விடும். அவற்றை முழுமை பெறச் செய்து விடுவித்து விடுங்கள். திடீரென்று அவை கையை விட்டு போய்விடுவதை நீங்கள் உணர்வீர்கள். இப்போது அங்கே வேறு எதுவும் செய்ய வேண்டியதில்லை. அந்த விஷயம் முடிந்து போய்விட்டது. இப்படி காலம் செல்லச் செல்ல நினைவுகள் குறைந்து கொண்டே போகும். அங்கே இடைவெளிகள் வர ஆரம்பிக்கும். நீங்கள் பழையனவற்றை வாழ்ந்து பார்க்க விரும்புவீர்கள். ஆனால் எதுவும் வராது, மேலும் அந்த இடைவெளிகள் மிகவும் அழகானவை. அதன் பின்னர் எல்லாமே முழுமை பெற்று விட்டதால் உங்களால் பின்னோக்கி செல்ல முடியாத ஒரு நாள் வரும், அதன் பிறகு மட்டுமே நீங்கள் முன்னால் நகர முடியும்.

இதை விட்டால் வேறு பாதை கிடையாது. நீங்கள் முன்னோக்கி நகர்வது தான் அந்த பாதையை அடைவதாகும். அப்போது உங்களது முழு தன்னுணர்வும் ஒவ்வொரு நொடிப் பொழுதிலும் அறியாத ஒன்றினுள் முன்னோக்கி நகர்ந்து கொண்டிருக்கும்.

ஆனால் உங்களது கால்கள் தொடர்ந்து உங்களது கடந்த காலங்களால் பின்னோக்கி இழுக்கப்படும்; கடந்த காலம் உங்களிடம் மிகவும் கனமாக உள்ளது; அப்படி இருக்கும் போது

உங்களால் எப்படி எதிர்காலத்திற்குள் நகர்ந்து செல்ல முடியும். மேலும் உங்களால் எப்படி நிகழ்காலத்தில் இருக்க முடியும்? உங்களது மலை உண்மையில் மிகவும் பெரியது. அது இமயமலை போன்றது. அதற்கு வரைபடங்கள் கிடையாது. அதைக் கடந்து செல்வது எப்படி என்று யாருக்கும் தெரியாது. மேலும் ஒவ்வொரு வரும் இப்படிப்பட்ட ஒரு வேறுபட்ட இமயமலை போன்று இருப்பதால் உங்களால் அதைப்பற்றிய வரைபடத்தையும் கூட ஒருபோதும் தயாரிக்க முடியாது. ஏனெனில் அந்த மலையானது ஆளுக்கு ஆள் வேறுபடும். நீங்கள் சுமப்பதற்கு உங்களது இமயமலை உள்ளது அதே போன்று மற்றவர்கள் சுமப்பதற்கு அவர்களின் இமயமலை உள்ளது. மேலும் இப்படிப்பட்ட மலைகளோடு, நீங்கள் மனிதர்களை சந்திக்கும் போது அங்கே சண்டையும், சச்சரவும் மட்டுமே இருக்கும்.

உங்களது வாழ்க்கை முழுவதும் ஒரு போராட்டமாக, ஒரு வன்மையான போராட்டமாக ஆகிவிட்டபடியால் எங்கு நோக்கினும் அங்கே நடக்கின்ற சண்டையை உங்களால் பார்க்க, உணர, கேட்கவும் முடியும். யாராவது ஒருவர் உங்களிடம் நெருங்கி வரும் போது நீங்களும் மன இறுக்கம் கொள்கிறீர்கள். மற்றும் அடுத்தவரும் கூட மன இறுக்கம் கொள்கிறார். இருவருமே மன இறுக்கம் என்னும் இமயமலையை சுமந்து கொண்டு செல்வதால் விரைவில் அங்கே சண்டை நடைபெறும். நீங்கள் அதை அன்பு என்று கூட அழைக்கலாம். ஆனால் அதைப்பற்றி அறிந்தவர்கள் அது ஒரு சண்டை என்று தான் கூறுவார்கள். இப்போது அங்கே துன்பம் தான் இருக்கும்.

கடந்த காலத்தை முடித்து விடுங்கள். நீங்கள் கடந்த காலத்தில் இருந்து அதிக விடுதலை பெற்று விட்டால், அந்த மலையானது மறைந்துபோக ஆரம்பித்து விடும். அதன்பிறகு நீங்கள் ஓர் ஒன்றுபடுதலை அடைவீர்கள்; கொஞ்சம் கொஞ்சமாக நீங்கள் ஒன்றுபட்டவராக ஆகிவிடுவீர்கள்.

இப்போது “பாதை எது?” என்னும் இந்த கதையை புரிந்து கொள்ள முயற்சி செய்யுங்கள்.

ஒரு மலையின் மீது ஏகாந்தமாக ஒதுங்கி வாழ்ந்த ஒரு குருவிடம் “பாதை எது?” என்று ஒரு துறவி கேட்டார்.

ஒவ்வொரு வார்த்தையையும் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். ஏனெனில் ஒவ்வொரு வார்த்தையிலும் அர்த்தம் உள்ளது.

ஒரு மலையின் மீது ஏகாந்தமாக ஒதுங்கி வாழ்ந்து வந்த
ஒரு குருவிடம்...

இப்படி எப்போதும் நடந்து கொண்டதான் இருந்திருக்கிறது. புத்தர் மலைகளுக்கு செல்கிறார், இயேசு மலைகளுக்கு செல்கிறார், ஒரு மகாவீரர் மலைக்கு போகிறார். அவர்கள் ஏன் மலைகளுக்கு, தனிமையில், ஒதுங்கி வாழச் செல்கின்றனர்? அவர்கள் ஏன் தனிமையானவர்களாக ஆகிறார்கள்? அவர்களுக்கு உள்ளே உள்ள மலையை உடனடியாகவும், நேரடியாகவும் பார்ப்பதற்கு தான் அவர்கள் அப்படி செல்கிறார்கள். சமுதாயத்தோடு இருந்தால் அது மிகவும் கடினம். ஏனெனில் சமுதாயத்தில் தினம் தினம் வேலைகளாலும், உறவுகளினாலும் முழு சக்தியும் வீணாக்கப்படுகிறது; எனவே அங்கு உங்களுக்கு போதிய நேரம் இருக்காது. நீங்கள் உங்களுக்குள் நேருக்கு நேர் உங்களை எதிர்கொள்வதற்கு போதிய சக்தி இருக்காது. அங்கு மற்றவர்களை எதிர் கொள்வதற்குள் உங்களது சக்தி தீர்ந்து விடும்! நீங்கள் எப்போதும் இதர வேலைகளில் ஈடுபட்டிருப்பதால், உங்களுக்குள் உள்ள அக உணர்வுடன் நேருக்கு நேர் எதிர் கொள்வதற்கு, எந்தவிதமான வேலையும் இல்லாத ஒரு வாழ்க்கை அவசியமாகிறது. ஏனெனில் ஒருவர் தனது அக உணர்வுகளை நேருக்கு நேர் எதிர் கொள்வது என்பது ஓர் அபரிமிதமான விஷயமாகும். அதற்கு உங்களது சக்திகள் எல்லாம் தேவைப்படும். அது உங்களது சக்தி முழுவதையும் உறிஞ்சிக் கொள்கின்றன. ஒரு வேளை, அதை நீங்கள் அரைகுறை மனதோடு செய்ய முடியாது.

சாதகர்கள் எப்போதும் தங்களுக்குள் உள்ள அக உணர்வுகளை வெறுமனே எதிர்கொள்வதற்காகவே ஏகாந்தமாக இருக்க சென்றார்கள். அவர்கள் எங்கு சென்றாலும் அவர்கள் தங்களை மட்டுமே பார்க்க வேண்டும். அதை சிக்கல் இல்லாததாக ஆக்க வேண்டும். ஏனெனில் மற்றவர்களை தொடர்பு கொள்ளும் போது அது சிக்கல் நிறைந்ததாக ஆகிவிடுகிறது. ஏனெனில் மற்றவர்கள் தங்களது துன்பங்களையும், மலைகளையும் உங்களிடம் கொண்டு வருகிறார்கள். நீங்கள் ஏற்கனவே அதிக

சுமையுடன் இருக்கிறீர்கள். மேலும் அடுத்தவரும் உங்களிடம் வருகிறார்! அப்போது நீங்கள் சண்டையிடும்போது விஷயங்கள் மேலும் சிக்கல் நிறைந்தவை ஆகிவிடுகின்றன. அதன் பின்னர் அங்கு இரண்டு நோய்கள் சந்திப்பது போல் ஆகிவிடுவதால் அங்கே இன்னமும் அதிக சிக்கல் வாய்ந்த ஒரு நோய் அதிலிருந்து உருவாக்கப்பட்டு விடுகிறது. எல்லாமே ஒன்றுக்கொன்று பின்னிக் கொள்வதால் அது ஒரு விடை காணமுடியாத புதிர் போல் ஆகிவிடுகிறது. நீங்கள் ஏற்கனவே ஒரு புதிர் போன்று இருக்கிறீர்கள். எனவே முதலில் அதற்கு விடை கண்டு விட்டு அதன் பிறகு மற்றவர்களுடன் தொடர்பு கொள்ள வேண்டும். ஏனெனில் நீங்கள் ஒரு மலை போன்று இல்லாதபோது மட்டுமே நீங்கள் யாருக்காவது உதவ முடியும்.

ஆனால் ஒலி எழுப்புவதற்கு இரண்டு கைகள் அவசியம் தேவை. அதே போன்று ஒரு சண்டைக்கு இரண்டு மலைகள் அவசியம் தேவை என்பதை நினைவில் கொள்ளுங்கள். இப்போது நீங்கள் ஒரு போதும் ஒரு மலையாக இல்லை என்றால் அதன் பிறகு மட்டுமே உங்களால் மற்றவர்களுடன் தொடர்பு கொள்கின்ற திறமை உடையவர் ஆகி விடுகிறீர்கள். இப்போது அடுத்தவர் ஒரு சண்டையை உருவாக்க முயற்சி செய்யலாம். ஆனால் அதை உருவாக்க முடியாது. ஏனெனில் ஒரு கையினால் மட்டுமே ஓசை எழுப்ப முடியாது. அப்போது அடுத்தவர் தான் ஒரு முட்டாள் என்று உணர்வார். மேலும் அது தான் ஞானத்தின் விடியல்.

நீங்கள் சுமை இல்லாமல் இருந்தால் தான் உங்களால் உதவ முடியும்; நீங்கள் சுமைகளை இறக்கி வைக்காமல் இருந்தால் உங்களால் உதவ முடியாது. நீங்கள் ஒரு கணவன் ஆகலாம், நீங்கள் ஒரு தந்தை ஆகலாம், ஒரு தாய் ஆகலாம். ஆனால் அப்போது நீங்கள் உங்களது சுமையோடு இருப்பதோடு கூட மற்றவர்கள் மீதும் சுமையை ஏற்றிக் கொண்டிருப்பீர்கள். உங்களது மலைகளை சிறு குழந்தைகளும் கூட சுமந்து கொண்டு செல்கிறார்கள். உங்களுக்கு கீழாக அவர்கள் நசுக்கப்பட்டு கிடக்கிறார்கள். அது அப்படித்தான் இருந்தாக வேண்டும். ஏனெனில் மற்றவர்களுடன் உறவு கொள்வதற்கு முன்பு உங்களது அகநிலை உணர்வு பற்றி ஒரு தெளிவைப் பெறுவதற்கு நீங்கள் ஒருபோதும் கவலைப்பட்டதில்லை.

விழிப்படைந்த ஒவ்வொரு ஆன்மாவிற்கு அதுதான் அடிப்படை பொறுப்பாக கண்டிப்பாக இருந்திருக்க வேண்டும். யாருடனும் உறவு கொள்வதற்கு முன்பு நான் கண்டிப்பாக சுமைகளை இறக்கி வைத்திருக்க வேண்டும். நான் எனது பழைய நினைவு சுமைகளை சுமந்து கொண்டு செய்யக் கூடாது. அப்போது மட்டுமே மற்றவர்கள் வளர்ச்சி அடைவதற்கு என்னால் உதவ முடியும். அப்படி இல்லையெனில் நானும் மற்றவர்களை சுரண்டு வேன். அதே போல் மற்றவர்களும் என்னை சுரண்டி பிழைப்பார்கள்! அப்படி இல்லை எனில் மற்றவர்கள் மீது நான் ஆதிக்கம் செலுத்த முயற்சி செய்வேன். அதே போல் மற்றவர்களும் என்மீது ஆதிக்கம் செலுத்த முயற்சிப்பார்கள். எனவே அது உறவாக இருக்க முடியாது. அது ஓர் அன்பானதாக இருக்க முடியாது, அது கண்ணுக்கு தெரியாத ஓர் அரசியலாக இருக்கும்.

உங்களது திருமணங்களும் கூட கண்களுக்கு புலப்படாத ஓர் ஆதிக்க அரசியலாகத்தான் உள்ளது. உங்களது தந்தை நிலை மற்றும் தாயார் நிலை என்பதும் கூட கண்ணுக்குத் தெரியாத அரசியலாக உள்ளது. தாய்மார்களைப் பாருங்கள், அவர்களை வெறுமனே கவனியுங்கள்! அப்போது அவர்கள் தங்களது சிறு குழந்தைகள் மீது ஆதிக்கம் செலுத்த முயற்சிப்பதை நீங்கள் உணர்வீர்கள். அவர்களது கிளர்ச்சி, அவர்களது கோபம் ஆகியவை எல்லாம் குழந்தைகள் மீது காட்டப்படும். மனதில் அடக்கி வைத்துள்ளவற்றை வெளியில் தூக்கி எறிவதற்கான நடவடிக்கைகளை நாம் குழந்தை மூலமாக செய்கிறோம். எனவே இதனால் குழந்தைகள் மீதும் சுமை ஏற்றப்படுகிறது. ஆரம்பத்தில் இருந்த அந்த குழந்தைகளும், தங்களுக்குள் மலைகளை சுமந்து செல்லாமலேயே வாழ்க்கையை வாழ முடியும் என்று அவர்கள் ஒருபோதும் அறிந்து கொள்ள முடியாமல் போய்விடும். இந்த சுமைகள் இல்லை என்றால் தங்களுக்கு சிறகுகள் முளைத்து தாங்கள் வானத்தில் பறந்து, அறியாத ஒன்றினுள் செல்ல முடியும் என்பதும் கூட அவர்களுக்கு ஒருபோதும் தெரியாது.

நீங்கள் சுமைகள் இல்லாமல் இருக்கும் போது மட்டுமே கடவுள் உங்களுக்கு கிடைப்பார். ஆனால் குழந்தைகள் இதை ஒரு போதும் அறிந்து கொள்ள மாட்டார்கள். அவர்கள் கோயில்களின் கதவுகளைப் போய் தட்டிக் கொண்டிருப்பார்கள். மேலும்

உண்மையான கோயில் எங்கு உள்ளது என்பதை அவர்கள் ஒருபோதும் அறிந்து கொள்ளவும் மாட்டார்கள். விடுதலை, சுதந்திரம் தான் உண்மையான கோயில். நொடிக்கு நொடி கடந்த காலத்தை உயிரற்றதாக ஆக்கிவிட்டு நிகழ்காலத்தில் வாழ்வது தான் கோயில் ஆகும். மேலும் நகர்ந்து செல்வதற்கான சுதந்திரம், இருட்டில் நகர்ந்து செல்வதற்கான சுதந்திரம், அறியாத ஒன்றினுள் செல்வதற்கான சுதந்திரம் அதுதான் தெய்விகத்திற்கான வாசல்.

ஒரு மலையின் மீது ஏகாந்தமாக ஒதுங்கி வாழ்ந்த ஒரு குருவிடம்...

ஏகாந்தமாக தனிமை, ஏகாந்தம் ஆகிய இரண்டு வார்த்தைகளுக்கு இடையே உள்ள வித்தியாசத்தை நீங்கள் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். அகராதிகளில் அவற்றுக்கு ஒரே அர்த்தம் தான் இருக்கும். ஆனால் தியானம் செய்தவர்கள் மட்டுமே அவற்றிற்குள் உள்ள வித்தியாசத்தை அறிவார்கள். அந்த இரண்டும் ஒரே மாதிரியானவை அல்ல; அவை எந்த அளவுக்கு வேறுபட்டு இருக்க முடியுமோ அந்த அளவுக்கு வேறுபட்டவை. தனிமை என்பது ஓர் அசிங்கமான விஷயம்; தனிமை என்பது ஒரு மன அழுத்தமான விஷயம். அது ஒரு சோகமான நிலை; அது அடுத்தவர் யாரும் இல்லாத ஒரு நிலை. அடுத்தவர் அங்கு இருக்க வேண்டும் என்று நீங்கள் விரும்புவீர்கள். ஆனால் அடுத்தவர் அங்கு இல்லை. எனவே நீங்கள் அதை உணர்ந்து, அவர் இல்லாமல் போய் விட்டாரே என்று நினைப்பீர்கள். தனிமை என்பதில் நீங்கள் அங்கு இருக்க மாட்டீர்கள். அடுத்தவர் அங்கு இல்லாததுதான் அங்கு இருக்கும். ஏகாந்தம்! என்பது முற்றிலும் மாறுபட்டது. நீங்கள் அங்கு இருப்பீர்கள். அது உங்களது இருப்பு; அது ஒரு நேர்மறையான விஷயம். நீங்கள் அடுத்தவர் இல்லாமல் போனதைப் பற்றி நினைக்காமல் நீங்கள் உங்களையே சந்திப்பீர்கள். அப்போது அது ஏகாந்தம் ஆகிவிடும். ஏகாந்தம் என்பது ஒரு சிகரம்; அபரிமிதமான அழகானது! சிலசமயம் உங்களுக்கு பயம் கூட வரும். ஆனால் அதிலும் கூட ஓர் அழகு இருக்கும். ஆனால் அதற்கு நீங்கள் மட்டுமே அங்கு இருக்க வேண்டியது அடிப்படை விஷயமாகும். நீங்கள் உங்களுக்குள் இருக்கிறீர்கள். நீங்கள் தனிமையில் இல்லை, நீங்கள் உங்களோடு இருக்கிறீர்கள். ஏகாந்தத்தில் நீங்கள் தனி ஆளாக இருப்பதில்லை.

நீங்கள் உங்களோடு இருப்பீர்கள். தனிமை என்றால் நீங்கள் வெறுமனே தனி ஆளாக இருப்பீர்கள். அங்கு வேறு யாரும் இருக்க மாட்டார்கள். நீங்கள் உங்களது அகநிலை உணர்வோடு இருக்க மாட்டீர்கள். மேலும் நீங்கள் அடுத்தவர் இல்லாததை நினைத்து வருந்துவீர்கள். தனிமை என்பது எதிர்மறையான விஷயம்; அது அடுத்தவர் இல்லாமை. ஏகாந்தம் என்பது நேர்மறையானது. அங்கு நீங்கள் இருப்பீர்கள்.

நீங்கள் ஏகாந்தத்தில் இருந்தால், நீங்கள் வளர்ச்சி அடைகிறீர்கள். ஏனெனில் அங்கு வளர்ச்சி அடைவதற்கு இடம் இருக்கும். அங்கு தடுப்பதற்கு யாரும் இருக்க மாட்டார்கள். சிக்கலான பிரச்சினைகளை உருவாக்க வேறு யாரும் அங்கு இருக்க மாட்டார்கள். ஏகாந்தத்தில் நீங்கள் வளர்வீர்கள். மேலும் நீங்கள் எவ்வளவு வளர வேண்டும் என்று விரும்புகிறீர்களோ அந்த அளவுக்கு வளர்வீர்கள். ஏனெனில் அங்கு எல்லைகள் கிடையாது. மேலும் நீங்கள் உங்கள் அகநிலை உணர்வோடு இருப்பதால் சந்தோஷமடைவீர்கள். எனவே உங்களுடைய ஆனந்தம் எழுகிறது. அங்கே ஒப்பிட்டு பார்ப்பதற்கு எதுவும் கிடையாது. ஏனெனில் அங்கு அடுத்தவர் என்று ஒருவர் இல்லாததால் நீங்கள் அழகானவராகவோ அல்லது அசிங்கமுள்ளவராகவோ, பணக்காரர் அல்லது ஏழையாகவோ, வெள்ளையராகவோ அல்லது கறுப்பராகவோ, ஆணாகவோ அல்லது பெண்ணாகவோ இதுவாகவோ அல்லது அதுவாகவோ இருக்க மாட்டீர்கள். ஏகாந்தத்தில் இருக்கும் போது உங்களால் எப்படி ஒரு பெண்ணாகவோ அல்லது ஆணாகவோ இருக்க முடியும்? தனிமையில், நீங்கள் ஒரு பெண்ணாகவோ அல்லது ஓர் ஆணாகவோ இருக்கிறீர்கள். ஏனெனில் அடுத்தவர் அங்கு இல்லை. ஏகாந்தத்தில் நீங்கள் யாருமாக இல்லாமல், அடுத்தவர் என்பது முற்றிலும் இல்லாமல் வெறுமையாக இருப்பீர்கள்.

மேலும் அடுத்தவர் என்று ஒருவர் இல்லாத போது, உங்களது 'நான்' என்னும் தன்முனைப்பும் இருக்க முடியாது என்பதை நினைவில் கொள்ளுங்கள். உங்களது தன்முனைப்பு அடுத்தவர் இருப்பதனாலேயே உங்களிடம் உள்ளது. அடுத்தவர் இருந்தாலும், இல்லாவிட்டாலும், உங்களது தன்முனைப்பிற்கு அடுத்தவர் என்பது அவசியம் தேவை. 'நான்' என்பதை உணர்வதற்கு

அடுத்தவர் தேவை, அடுத்தவரின் ஓர் எல்லைக்கோடு தேவை. அண்டை வீட்டாரிடமிருந்து வேலியால் பிரிக்கப்படும் போது 'நான் என்பதை' நான் உணர்கிறேன். அங்கே அண்டைவீட்டுக்காரரும் இல்லாத போது, எந்த வேலியும் இல்லாத போது என்னால் 'நான்' என்பதை எப்படி உணர முடியும்? நீங்கள் அங்கு இருப்பீர்கள். ஆனால் எந்த விதமான ஆணவமும் இல்லாமல் இருப்பீர்கள். நான் என்னும் தன்முனைப்பானது ஓர் உறவு, அது உறவு இருக்கும் போது மட்டுமே இருக்கும்.

ஏகாந்தத்தில் ஒரு குரு வசித்தார், மலை மீது தன்னையே சந்தித்துக் கொண்டு, எங்கு சென்றாலும் தன்னையே பார்த்துக் கொண்டு இருந்தார். அவர் எங்கு சென்றாலும் அவரையே நேருக்கு நேர் எதிர் கொண்டு வந்தார். அடுத்தவர் என்னும் சுமை இல்லாமல் இருந்தார். ஆகவே அவர் யாராக இருக்கிறார், அவர் என்னவாக இருக்கிறார் என்பதை நன்றாக அறிந்து கொண்டிருந்தார்.

உங்களால் ஏகாந்தத்தில் இருக்க முடியுமெனில் விஷயங்கள் தானாகவே தீர்ந்து போக ஆரம்பித்து விடும். பைத்தியம் என்னும் விஷயம் கூட தீர்ந்து விடும். முந்தைய நாள் இரவு நான் ஒரு சில நண்பர்களுடன் பேசிக் கொண்டிருந்தேன். மேலை நாடுகளில் ஒரு மனிதனுக்கு பைத்தியம் பிடித்து விட்டால் அவனுக்கு அதிக மருத்துவ சிகிச்சை செய்யப்படுகிறது. உண்மையிலேயே பல வருடங்களுக்கு சிகிச்சை அளிக்கிறார்கள்! ஆனால் அதன் விளைவு கிட்டத்தட்ட ஒன்றும் இல்லை. அந்த மனிதர் அப்படியே தான் இருக்கிறார்.

இது நான் கேள்விப்பட்டது. அடக்க முடியாத அதீத ஆசையுடன் இருந்த ஒரு பெண்ணுக்கு ஒரு மன நோய் மருத்துவர் சிகிச்சை அளித்துக் கொண்டிருந்தார். அவளது அதீத ஆசை நோய்க்கு பெயர் கிளப்போமேனியா. அதாவது எந்த பொருளையும் திருடுவது. அவள் ஒரு பணக்காரி. அவள் அப்படி செய்ய வேண்டிய அவசியம் கிடையாது. அவளுக்கு அப்படி ஓர் அடக்க முடியாத அதீத ஆசை மனதில் இருந்தது. அவளால் திருடாமல் இருக்க முடியாது. அவளுக்கு எங்கெல்லாம் சந்தர்ப்பம் கிடைக்கிறதோ அங்கெல்லாம் அவள் திருடி விடுவாள். அந்த பொருள்கள் மதிப்பில்லாத பொருள்களாக இருந்தாலும் கூட

அதாவது ஓர் ஊசி, சட்டைக்குரிய பொத்தான், இப்படி மதிப்பில்லாத பொருள்களையும் திருடி விடுவாள். பல வருடங்களாக அவளுக்கு சிகிச்சை அளிக்கப்பட்டது.

ஐந்து வருட கால நீண்ட சிகிச்சைக்கு பிறகு, ஆயிரக்கணக்கான டாலர்களை வாரி இறைத்த பிறகு, ஐந்து வருடம் கழித்து அந்த மனநோய் மருத்துவர், அந்த பிராய்டின் உளவியல் அலசல் செய்கின்ற மருத்துவர் அந்த பெண்ணிடம் "இப்போது நீங்கள் சகஜமாகி விட்டீர்கள். இனிமேல் சிகிச்சையை தொடர வேண்டிய அவசியம் இல்லை. நீங்கள் சிகிச்சையில் இருந்து வெளியேறி விடலாம். நீங்கள் என்ன நினைக்கிறீர்கள்?" என்று கேட்டார்.

அதற்கு அவள், "நான் நன்றாக இருக்கிறேன். எல்லாமே நன்றாக உள்ளது. நீங்கள் உங்களது சிகிச்சையை ஆரம்பிப்பதற்கு முன்பு, பொருள்களை திருடுவது பற்றி நான் குற்ற உணர்வு கொள்வது வழக்கம்; ஆனால் இப்போது நான் திருடுகிறேன் ஆனால் நான் ஒருபோதும் குற்ற உணர்வு கொள்வதில்லை. நன்றாக உள்ளது. எல்லாமே நன்றாக உள்ளது. நீங்கள் உண்மையில் சாதனை புரிந்துவிட்டீர்கள். நீங்கள் எனக்கு அதிகமாக உதவி புரிந்து விட்டீர்கள்," என்று கூறினாள்.

இப்படித்தான் உங்களுக்கும் நடக்கிறது. நீங்கள் வெறுமனே உங்களது நோயோடு ஒத்திசைந்து செல்கிறீர்கள். அவ்வளவுதான்.

கீழைநாடுகளில், குறிப்பாக ஜப்பானில், இந்த ஜென் மதத்தின் காரணத்தினால் குறைந்த பட்சம் ஓர் ஆயிரம் ஆண்டுகளாக ஒரு வித்தியாசமான சிகிச்சை முறை இருந்து வருகிறது. ஜென் மடாலயங்கள், எந்த விதத்திலும் இவை மருத்துவமனைகள் அல்ல, நோயாளிகளுக்கானது அல்ல. ஆனால் ஒரு கிராமத்தில், ஒரு ஜென் மடலாயம் இருந்தால் யாருக்காவது பைத்தியம் பிடித்து விட்டால் சிகிச்சை அளிப்பதற்கு அந்த ஓர் இடம் மட்டுமே இருந்தது. மற்றபடி எங்கு போவது? கீழைநாடுகளில் மக்கள் பைத்தியங்களை ஒரு குருவிடம் தான் அழைத்து வருவார்கள். ஏனெனில் சாதாரணமாக உள்ள மக்களுக்கு அவர் சிகிச்சை அளிக்கும் போது பைத்தியங்களுக்கு அவரால் ஏன் சிகிச்சை அளிக்க முடியாது? இருவருக்கும் உள்ள வேறுபாடு குறைந்த அளவு மட்டுமே உள்ளது.

ஆகவே அவர்கள் அந்த பைத்தியத்தை ஜென் மடாலயத் திற்கு கொண்டு வருவார்கள், குருவிடம் கொண்டு வந்து அவர்கள், “நாங்கள் என்ன செய்ய முடியும்? இவனை நீங்கள் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்,” என்று கூறுவார்கள். அந்த குருவும் அவனை ஏற்றுக் கொள்வார்.

மேலும் அவனுக்கு அளிக்கப்படும் சிகிச்சை உண்மையி லேயே நம்ப முடியாதது! சிகிச்சை என்றால் அங்கு எந்த விதமான சிகிச்சையுமே கிடையாது. அந்த மடாலயத்தின் பின்னால் எங்கோ ஒரு மூலையில் உள்ள தனிமையான சிறை போன்ற ஓர் இடம் அந்த பைத்தியத்திற்கு ஒதுக்கப்படும். அந்த பைத்தியம் அங்குதான் வசிக்க வேண்டும். அவ்வளவுதான். அங்கே அவன் மட்டும் தனியாக இருக்க வேண்டும். மூன்று வாரங்களுக்குள், மூன்று வாரங்களில் மட்டுமே, எந்த சிகிச்சையும் இல்லாமல் அந்த மனநோய் மறைந்து போய்விடும்.

இப்போது அநேக மனநோய் மருத்துவர்கள் இதை ஓர் அற்புதம் என்று நினைத்து ஆராய்ச்சி செய்து கொண்டிருக் கிறார்கள். இது ஓர் அற்புதம் அல்ல. இது வெறுமனே அந்த மனிதனுக்கு அவனது மனதில் உள்ள விஷயங்களை வகைப் படுத்துவதற்கு கொஞ்சம் இடம் கொடுப்பதாகும். அவ்வளவுதான். ஏனெனில் சில தினங்களுக்கு முன்புவரை அவன் சாதாரண மனிதனாகத்தான் இருந்தான். எனவே அவன் மீண்டும் சாதாரண மனிதனாக ஆக முடியும். அவனுக்குள் ஏதோ தாங்கமுடியாத ஒரு சுமை இருந்ததால் அவனுக்கு கொஞ்சம் இடம் தேவை. அவ்வளவுதான், மேலும் அந்த மடாலயத்தில் அவன் மீது அதிக அக்கறை காட்டவும் மாட்டார்கள். ஏனெனில் மேலைநாடுகளில் செய்வதைப் போன்று நீங்கள் அவன் மீது அதிக அக்கறை காட்டினால் அவன் மீண்டும் சாதாரண மனிதனாக ஒருபோதும் ஆகப்போவதில்லை. ஏனெனில் இதற்கு முன்பு அவன் மீது யாரும் அதிக அக்கறை காட்டியதில்லை. அவன் ஒரு போதும் திரும்பவும் பழைய நிலைக்கு வரமாட்டான். ஏனெனில் அதன் பிறகு அவனைப்பற்றி யாரும் கவலைப்படமாட்டார்கள். ஆனால் இப்போது மிகப்பெரிய மனநோய் மருத்துவர்கள், உலகப் புகழ்பெற்ற மருத்துவர்கள் அவனுக்கு சிகிச்சை அளிக்கிறார்கள். மேலும் அவன் கூறுகின்ற ஒவ்வொரு வார்த்தையையும்

மருத்துவர்கள் காது கொடுத்து கேட்கிறார்கள். அதிக அக்கறை காட்டப்படுகிறது? அவனது அந்த நோய் அவனுக்கு ஒரு முதலீடு போன்று ஆகிவிடுகிறது. ஏனெனில் மக்களுக்கு அக்கறை காட்ட வேண்டியது அவசியமான ஒன்றாக உள்ளது.

ஒரு சில மக்கள் முட்டாள்தனமாக நடந்து கொள்ளும்போது இந்த சமுதாயம் அவர்கள் மீது அக்கறை காட்டுகிறது. ஒவ்வொரு பழைய நாட்டிலும், ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் உங்களால் ஒரு கிராம முட்டாளை பார்க்க முடியும். அவன் ஒரு முட்டாள் அல்ல. அவன் மிகுந்த புத்திசாலி. கிட்டத்தட்ட முட்டாள்கள் எப்போதும் புத்திசாலிகளாக இருப்பார்கள். ஆனால் அவர்கள் ஒரு தந்திரத்தை கற்றுக் கொண்டு விட்டார்கள். மக்கள் அவன்மீது அக்கறை காட்டுகிறார்கள். அவர்கள் அவனுக்கு உணவளிக்கிறார்கள், எல்லாருக்கும் அவன் தெரிந்தவன் ஆகிறான். எந்த பதவியும் இல்லாமலேயே அவன் புகழ் பெற்று விடுகிறான். அந்த கிராமமே அவனை கவனித்துக் கொள்கிறது. அவன் எங்கு சென்றாலும், அவன் ஒரு மாபெரும் தலைவர் போன்று ஆகிவிடுகிறான். ஒரு கூட்டம் அவனைத் தொடர்ந்து செல்கிறது. குழந்தைகள் குதித்துக் கொண்டு அவன் மீது பொருள்களை வீசுகின்றன. அவர்கள் அதை சந்தோஷமாக அநுபவிக்கின்றனர். அந்த முட்டாள்கள் அந்த நகரின் மாபெரும் மனிதர்கள். மேலும் இப்படி முட்டாள் போன்று இருப்பது அவர்களுக்கு ஒரு மூலதனம் மாதிரி உள்ளது என்பதையும் அவர்கள் நன்றாக அறிவார்கள். மேலும் அந்த கிராமமே அவர்கள் மீது அக்கறை காட்டுவதால் அவர்கள் இந்த தந்திரத்தை கற்றுக் கொண்டு விட்டார்கள். எந்த வேலையும் செய்ய வேண்டாம். எதுவும் செய்ய வேண்டிய அவசியம் இல்லை. வெறுமனே ஒரு முட்டாள் போன்று இருந்தால் போதும்!

நான் என்னும் ஆணவம் ஒரு மன்னோய் என்பதை நினைவில் கொள்ளுங்கள். மேலும் ஆணவத்திற்கு அதன் மீது யாராவது அக்கறை காட்ட வேண்டியது அவசியமாகிறது. அந்த ஆணவத்திற்கு நீங்கள் அக்கறை காட்டினால் அது நன்றாக இருப்பதாக உணர்கிறது. பத்திரிகைகளின் கவனத்தை ஈர்ப்பதற்காகவே அநேக மக்கள் கொலை கூட செய்கின்றனர். ஏனெனில் அவர்கள் கொலை செய்தால் மட்டுமே தலைப்புச் செய்திகளில் அவர்களது பெயர் வரும். திடீரென்று அவர்கள் மிக மிக முக்கியமான ஒருவர்

ஆகிவிடுகிறார்கள். அவர்களின் படங்கள், பெயர்கள், அவர்களின் வாழ்க்கை வரலாறு ஆகியவை வெளியிடப்படுகிறது. ஒன்றுமில்லாமல் இருந்த அவர்கள் திடீரென்று பிரபலமானவர் ஆகிவிடுகிறார்கள்.

மன நோய் என்பது மற்றவர்களின் கவனத்தை ஈர்ப்பதற்கான ஓர் ஆழ்ந்த ஆசையாகும். ஆனால் நீங்கள் அதற்கு அதிக கவனம் செலுத்தினால் நீங்கள் அதற்கு தீனி போடுகிறீர்கள். அதனால் தான் மேலை நாடுகளின் உளவியல் அலசல் என்பது முற்றிலும் தோல்வி அடைந்து விட்டது.

ஜென் மடாலயங்களில் ஒரு மனிதனுக்கு மூன்று வாரத்திற்குள் சிகிச்சை முடித்து குணப்படுத்தி விடுகிறார்கள். ஆனால் பிராய்டின் உளவியல் அலசல்படி அவனுக்கு முப்பது வருடங்கள் சிகிச்சை அளித்தும் குணப்படுத்த முடியவில்லை. ஏனெனில் அவர்கள் முக்கியமான கருத்தையே விட்டு விட்டார்கள். ஆனால் ஜென் மடாலயங்களில் பைத்தியக்கார மனிதன் மீது எந்த கவனமும் காட்ட மாட்டார்கள். அவன் ஏதோ முக்கியமானவன் என்று யாரும் நினைக்க மாட்டார்கள். அவர்கள் வெறுமனே அவனை தனிமையில் விட்டு விடுவார்கள். அது ஒன்று மட்டுமே சிகிச்சையாகி விடும். அவனுக்குள் உள்ள விஷயங்களை அவன் மட்டுமே இனம் பிரித்துக் கொள்ள வேண்டும்; யாரும் கவலைப்பட மாட்டார்கள். மூன்று வாரங்களுக்குள் அவன் முற்றிலும் சாதாரணமானவனாக வெளியே வருகிறான்.

தனிமைச் சிறைக்கு ஒரு சுகமளிக்கும் சக்தி உள்ளது. அது ஒரு சுகமளிக்கும் சக்தி. இந்த சமுதாயத்தில் நீங்கள் எப்போதாவது ஒரு குழப்பத்தில் மாட்டிக் கொண்டு விட்டீர்கள் எனில் அதை அங்கு தீர்ப்பதற்கு முயற்சி செய்யாதீர்கள்! அந்த சமுதாயத்தில் இருந்து சில நாட்கள் அல்லது குறைந்தபட்சம் மூன்று வாரங்கள் வெளியேறி அப்பால் சென்று விடுங்கள். அங்கு அமைதியாக இருங்கள். உங்களை நீங்களே கவனித்துக் கொண்டு இருங்கள்; உங்களை உணர்ந்து பாருங்கள். அதாவது நீங்கள் உங்களோடு இருக்கும் போது ஓர் அபரிமிதமான சக்தி உங்களுக்கு கிடைக்கும். அது உங்களை சுகப்படுத்தும். அதனால் தான் கீழை நாடுகளில் அநேகம் பேர் காடுகளுக்கும், மலைகளுக்கும், ஏகாந்தமாக

இருக்கின்ற இடத்திற்கு, மற்றவர்களைப் பற்றி கவலைப்பட முடியாத ஓர் இடத்திற்கு நகர்ந்து சென்றார்கள். அங்கு அவர்களின் அக உணர்வு நிலை மட்டுமே இருக்கும். எனவே ஒருவர் நேரடியாக அவரது அக உணர்வு நிலையை உணர முடியும். மேலும் உங்களுக்குள் என்ன நடக்கிறது என்பதையும் உங்களால் பார்க்க முடியும்.

உங்களைத் தவிர வேறு யாரும் உங்களுக்கு பொறுப்புள்ள வராக ஆக முடியாது என்பதை நினைவில் கொள்ளுங்கள். நீங்கள் பைத்தியம் என்றால் நீங்கள் தான் பைத்தியம். அதை நீங்கள்தான் இனம் பிரித்து பாவிக்க வேண்டும். அது உங்களது வேலை! இதைத்தான் இந்துக்கள் கர்மா என்று கூறுகிறார்கள். இதன் அர்த்தம் மிகவும் ஆழமானது. இது வெறும் ஒரு கோட்பாடு அல்ல. நீங்கள் என்னவாக இருக்கிறீர்களோ அது உங்களது சொந்த கர்மா. எனவே நீங்கள் அதை இனம் பிரித்து பாருங்கள் என்று இந்துக்கள் கூறுகின்றனர். உங்களுக்கு யாரும் பொறுப்பு ஏற்கமுடியாது, நீங்கள் தான் பொறுப்பேற்க வேண்டும்.

எனவே தனிமை சிறைக்கு சென்று விஷயங்களை இனம் பிரித்து பாருங்கள். உங்களது சொந்த அகநிலை உணர்வின் மீதும், உங்கள் பிரச்சினை மீதும் தியானம் செய்யுங்கள். மேலும் இது மிகவும் அழகானது. அதாவது நீங்கள் அமைதியாக இருந்து கொண்டு, சில நாட்கள் உங்களது அக உணர்வுகளோடு வாழ முடியும் எனில் விஷயங்கள் தானாகவே சரியாகி விடும். ஏனெனில் சரிசெய்யப்படாத நிலை என்பது உங்களது இயல்பு நிலை அல்ல. சரி செய்யப்படாத நிலை என்பது செயற்கையானது. அதை நீங்கள் நீண்ட காலம் நீட்டிக்க முடியாது. அதை நீட்டிப்பதற்கு முயற்சி தேவை. வெறுமனே ஓய்வுடன் இருந்து கொண்டு, காரியங்கள் அதன்படி நடக்கட்டும், அதை வெறுமனே கவனியுங்கள். மேலும் எதையும் மாற்ற வேண்டும் என்று எந்த முயற்சியும் எடுக்காதீர்கள். அப்படி நீங்கள் அந்த நிலையை மாற்ற ஏதாவது முயற்சி மேற்கொண்டால் நீங்கள் அந்த பிரச்சினையில் தான் தொடர் வீர்கள். ஏனெனில் உங்களது அந்த முயற்சியானது விஷயங்களை தொடர்ந்து கலக்கமடையச் செய்துவிடும் என்பதை நினைவில் கொள்ளுங்கள்.

இது ஒரு நதியின் பக்கத்தில் வெறுமனே உட்கார்ந்து கொண்டு இருப்பது போன்றது. ஆறு ஓடிக் கொண்டிருக்கும், அதில் உள்ள கலங்கிய சகதிகள் கீழே படியும். அதில் மிதக்கின்ற காய்ந்த இலைகள் கடலுக்கு போய் விடும். கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அந்த நதி முற்றிலும் சுத்தமானதாகவும், தூய்மையானதாகவும் ஆகிவிடுகிறது. நீங்கள் அதற்குள் சென்று அதை சுத்தம் செய்ய வேண்டியதில்லை. நீங்கள் அந்த ஆற்றில் இறங்கி சுத்தம் செய்ய ஆரம்பித்தால் நீங்கள் அதை மேலும் அதிகமாக கலக்கி விடுவீர்கள். வெறுமனே கரையில் இருந்து கொண்டு கவனியுங்கள். அப்போது விஷயங்களை தானாகவே நடக்கும். இது தான் கர்மா என்னும் கோட்பாடு. இதுவரை நீங்கள் உங்களை குழப்பி விட்டீர்கள். எனவே இப்போது ஏகாந்தமாக இருங்கள்.

ஆகவே, உங்களது பிரச்சினைகளை அடுத்தவர் மீது தூக்கி போட வேண்டாம், உங்களது நோய்களை அடுத்தவர் மீது பரப்ப வேண்டாம், நீங்கள் வெறுமனே ஏகாந்தமாக நகர்ந்து செல்லுங்கள், அமைதியாக இருந்து கொண்டு உங்களுக்குள் உள்ள விஷயங்களில் கஷ்டப்படுங்கள். அவற்றை கவனியுங்கள். உங்களது மனம் என்னும் ஆற்றின் கரையில் வெறுமனே உட்கார்ந்திருங்கள். விஷயங்கள் தானாகவே சரியாகி விடும்! விஷயங்கள் அடியில் தங்கி விடும்போது உங்களுக்கு தெளிவு கிடைக்கும். புலன்கள் சரியானபடி உணர்வு கொள்ளும். அதன் பின்னர் நீங்கள் விரும்பினால் இந்த உலகிற்குள் மீண்டும் திரும்பி வாருங்கள். அதுவும் கூட தேவையில்லை; அதுவும் கூட ஓர் அதிக ஆசையாக இருக்க கூடாது. எதுவும் அளவுக்கு அதிகமான ஆசையாக இருக்க கூடாது. இந்த உலகோ அல்லது மலையோ எதன்மீதும் அதீத ஆசையுடன் இருக்க கூடாது.

நீங்கள் என்னவெல்லாம் உணர்கிறீர்களோ அது இயற்கை யானவை. நீங்கள் என்னவெல்லாம் உணர்கிறீர்களோ அவையெல்லாம் நல்லவை. மேலும் அவை உங்களுக்கு சுகமளிக்கிறது. எதில் எல்லாம் நீங்கள் முழுமையாக, பிரிவுகள் இல்லாமல் இருக்கிறீர்களோ அதுதான் பாதை. மலையானது கடக்கப்பட்டு விடுகிறது. நீங்கள் பாதையை அடைந்து விட்டீர்கள். இப்போது அதை பின்பற்றுங்கள், அதில் வழிந்தோடுங்கள்!

மலை தான் பிரச்சினையாகும். நீங்கள் இந்த மலையைக் கடந்த விட்ட பிறகு பாதை உங்களுக்கு கிடைத்து விடும். மேலும் அநேக பிறவிகளாக இந்த மலையை சேர்த்து வைத்து இருக்கிறீர்கள். நீங்கள் என்னவெல்லாம் செய்தீர்களோ, அந்த கர்மாக்கள் எல்லாம் சேர்த்து வைக்கப்பட்டுள்ளன. இப்போது அது உங்கள் மீது அதிக கனமானதாக உள்ளது.

ஒரு மலையின் மீது ஏகாந்தமாக ஒதுங்கி வாழ்ந்த ஒரு குருவிடம்

“பாதை எது?” என்று ஒரு துறவி கேட்டார்.

“என்ன ஒரு நேர்த்தியான மலை இது!” என்று பதிலளித்தார் அந்த குரு.

பார்ப்பதற்கு அபத்தமானதாக தெரிகிறது. ஏனெனில் அந்த மனிதன் பாதையைப் பற்றி கேட்கிறான் ஆனால் குருவோ அந்த மலையைப் பற்றி ஏதோ கூறுகிறார். இது முற்றிலும் அறிவிற்கு ஒவ்வாததாக, சம்பந்தம் இல்லாததாக தெரிகிறது. ஏனெனில் அந்த மனிதன் அந்த மலையைப் பற்றி எதுவுமே கேட்கவில்லை.

இதுதான் என்னுடைய சூழ்நிலையும் என்பதை நினைவில் கொள்ளுங்கள். நீங்கள் ‘A’ யைப் பற்றி கேட்கிறீர்கள். நான் ‘B’ யைப் பற்றி பேசுகிறேன். நீங்கள் பாதையைப்பற்றி கேட்கிறீர்கள். ஆனால் நான் மலையைப்பற்றி பேசுகிறேன். நீங்கள் என்னை நேசித்தால் மட்டுமே அதன்பிறகு உங்களால் உணர முடியும். ஆனால் நீங்கள் வெறுமனே நான் சொல்வதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தால் நான் கூறுவது அர்த்தமற்றதாகத் தான் தெரியும்; ஏனெனில் நீங்கள் கேட்டது சம்பந்தமாக நான் எதையும் பேசவில்லை. அது சம்பந்தமாக நான் பேசினால் என்னால் உங்களுக்கு உதவி செய்ய முடியாது; அது தான் இங்குள்ள பிரச்சினை. உங்களுக்கு சம்பந்தம் உள்ளதாகத் தெரிகின்ற எதையாவது நான் கூறினால் அது அதிக உதவிகரமானதாக இருக்காது; ஏனெனில் இப்போது பிரச்சினையே நீங்கள் தான். மேலும் நான் உங்களுக்கு சம்பந்தமுள்ளதாக பேசினால், நான் உங்களுக்காக என்னை சரிசெய்து கொள்கிறேன். நீங்கள் விரும்புகிற விதத்தில் நான் என்னை மாற்றிக் கொள்கிறேன் என்று

தான் அர்த்தம். நான் கூறுவது உங்களுக்கு சம்பந்தமுள்ளதாக தோன்றினாலே, ஏதோ தவறாகிப் போய்விட்டது என்று தான் அர்த்தமாகும். விஷயங்களின் இயல்புப்படி நான் சம்பந்தம் இல்லாமல் தான் இருந்தாக வேண்டும்.

நான் கூறுவது அர்த்தமற்றதாகவும், பகுத்தறிவு அற்றதாகவும் தான் தோன்றும். எனவே உங்களது கேள்விகளுக்கும் எனது பதிலுக்கும் இடையே உள்ள இந்த இடைவெளியானது நீங்கள் என்மீது கொண்டுள்ள திடமான நம்பிக்கையினால் மட்டுமே இணைக்கப்பட முடியும். இல்லையெனில் அதை இணைக்க முடியாது. அதை எப்படி இணைப்பது? குருவுக்கும், ஆன்மிகத்தை தேடுபவனுக்கும்; குருவுக்கும் சீடனுக்கும், கேள்விக்கும் பதிலுக்கும் இடையே உள்ள இடைவெளியை எப்படி நிரப்புவது? ஏனெனில் நீங்கள் பாதையைப் பற்றி கேட்கிறீர்கள் ஆனால் பதிலானது மலையைப் பற்றியதாக உள்ளது. இதை எப்படி இணைப்பது?

ஆகையினால் தான் அதற்கு தேவைப்படுவது திடமான நம்பிக்கை தானே தவிர, கல்வி அறிவோ, தர்க்க வாதமோ, விவாதத் திறமையோ அல்ல. ஆனால் சம்பந்தம் இல்லாத அந்த பதிலை இணைக்கக் கூடிய ஓர் ஆழ்ந்த திடநம்பிக்கை சம்பந்த மில்லாத பதிலின் மூலமாக பார்த்து அதில் தெரிகின்ற சம்பந்தத்தின் ஒரு சிறிய காட்சியை காணக் கூடிய ஒரு திடமான நம்பிக்கை உங்களுக்கு தேவையாகும்.

“என்ன நேர்த்தியான மலை இது!” என்று பதிலளித்தார் குரு.

“நான் உங்களிடம் மலையைப் பற்றி கேட்கவில்லை, பாதை எது என்றுதான் கேட்கிறேன்” என்றார் அந்த துறவி.

அந்த துறவி இன்னமும் தனது கேள்வியை விடாப்பிடியாக பிடித்துக் கொண்டிருக்கிறார். நீங்கள் இப்படி விடாப்பிடியாக பிடித்துக் கொண்டிருந்தால் அதை நீங்கள் தவற விட்டு விடுவீர்கள். ஏனெனில் நீங்கள் கேட்பது தவறு, உங்களது கேள்வி சரியானதாக இருக்க முடியாது. அது சாத்தியப்படாது! உங்களால் எப்படி ஒரு

சரியான கேள்வியை கேட்கமுடியும்? உங்களால் ஒரு சரியான கேள்வியை கேட்கமுடியுமெனில், அதற்கு சரியான பதில் வெகு தொலைவில் இருக்காது. அது அங்கேயே மறைந்திருக்கும். உங்களால் ஒரு சரியான கேள்வியை கேட்க முடியுமெனில் நீங்கள் ஏற்கனவே சரியாக இருக்கிறீர்கள்! மேலும் ஏற்கனவே சரியானதாக உள்ள மனதில், பதிவானது எப்படி மறைந்து கொண்டு இருக்க முடியும்? முடியாது. நீங்கள் என்ன கேட்கிறீர்களோ, நீங்கள் என்ன சொல்கிறீர்களோ அது உங்கள் மனதில் உள்ளதை காட்டுகிறது.

இது நடந்த கதை: முல்லா நஸ்ருதீன் பருமனாக ஆகிக் கொண்டே போனான். மருத்துவர் உணவுக் கட்டுப்பாட்டில் இருக்கும்படி அறிவுறுத்தினார்.

இரண்டு மாதங்கள் கழித்து முல்லா மருத்துவரைப் பார்ப்பதற்கு சென்றான். மருத்துவர் அவனிடம், "அட கடவுளே! இது என்ன அற்புதம்! நீ இதற்கு முன்பு இருந்ததை விடவும் அதிக பருமனாக ஆகிவிட்டாயே, என்னால் எனது கண்களையே நம்ப முடியவில்லையே. நான் கூறியபடி உணவுக் கட்டுப்பாடை கண்டிப்புடன் கடைப்பிடித்தாயா? நான் எழுதிக் கொடுத்ததை மட்டும் சாப்பிட்டாயா இல்லை வேறு எதையாவது சாப்பிட்டாயா?" என்று கேட்டார்.

அதற்கு நஸ்ருதீன், "அப்படி ஒன்றும் இல்லை! உண்மையி லேயே நான் நீங்கள் குறித்து கொடுத்த உணவைத்தான் சாப்பிடுகிறேன்," என்றான்.

மருத்துவரால் அவன் கூறியதை நம்பமுடியவில்லை. எனவே அவர் அவனிடம் "என்னிடம் சொல். நஸ்ருதீன் வேறு எதுவும் இல்லையே?" என்று கேட்டார்.

அதற்கு நஸ்ருதீன், "உண்மைதான்! நான் வழக்கமாக சாப்பிடும் உணவைத் தவிர இதையும் சாப்பிட்டேன். வழக்கமான உணவோடு, நீங்கள் குறித்து கொடுத்த உணவையும் சாப்பிட்டேன்," என்று கூறினான்.

ஆனால் இது இப்படித்தான் நடந்திருக்க வேண்டும். நீங்கள் என்ன செய்தாலும், நீங்கள் எதைக் கேட்டாலும், நீங்கள்

என்னவெல்லாம் நினைத்தாலும் அதில் உங்களது மனமானது நகர்ந்து உள்ளே வந்து விடுகிறது. அது எல்லாவற்றிற்கும் நிறத்தை கொடுத்து விடுகிறது. உங்களால் சரியானதொரு கேள்வியை கேட்க முடியாது. உங்களால் ஒரு சரியான கேள்வியை கேட்க முடியுமெனில், நீங்கள் கேள்வி கேட்க வேண்டிய அவசியமே ஏற்படாது. ஏனெனில் விஷயம் தான் சரியானதாக இருக்க வேண்டுமே தவிர கேள்வியோ அல்லது பதிலோ அல்ல. நீங்கள் சரியாக இருந்தால் நீங்கள் சரியான கேள்வியை கேட்டால், திடீரென்று அதற்கான பதில் அங்கே இருக்கும். உங்களால் ஒரு சரியான கேள்வியைக் கேட்க முடியுமெனில் நீங்கள் வெறுமனே வேறு எங்கும் போக வேண்டிய அவசியம் இல்லை; நீங்கள் வெறுமனே உங்களது கண்களை மூடிக் கொண்டு சரியான கேள்வியை உங்களுக்குள் கேளுங்கள், அங்கே நீங்கள் சரியான பதிலை கண்டு கொள்வீர்கள்.

பிரச்சினை என்பது சரியான பதிலில் இல்லை, பிரச்சினை என்பது பாதையினால் இல்லை; பிரச்சினையானது இந்த மலையினால் தான் உள்ளது. அந்த பிரச்சினையே மனம் தான், பிரச்சினையே நீங்களாகத்தான் இருக்கிறீர்கள்.

“என்ன நேர்த்தியான மலை இது!” என்று பதிலளித்தார் குரு.

“நான் உங்களிடம் மலையைப்பற்றி கேட்கவில்லை. பாதை எது என்றுதான் கேட்கிறேன் என்றார் அந்த துறவி.

“இந்த மலைக்கு அப்பால் உன்னால் போகமுடியாத வரையில், எனது மகனே உன்னால் பாதையை அடைய முடியாது” என்று குரு பதிலளித்தார்.

அநேக விஷயங்களை புரிந்து கொள்ள வேண்டும்; இல்லை உணரப்பட வேண்டும்.

“இந்த மலைக்கு அப்பால் உன்னால் போகமுடியாத வரையில், எனது மகனே உன்னால் பாதையை அடைய முடியாது” என்று குரு பதிலளித்தார்.

‘எனது மகனே’ என்று திடீரென்று ஏன் கூறுகிறார்? இதுவரை குரு ஓர் அன்பான வார்த்தையைக் கூட பயன்படுத்தவில்லை. திடீரென்று “எனது மகனே” என்று கூறுவது ஏன்? ஏனெனில் இப்போது அவனுக்கு தேவை திடமான நம்பிக்கை. மேலும் வெறுமனே ஏதோ ஒன்றை கூறுவதன் மூலம் ஒரு மனிதனிடம் உங்களால் திடமான நம்பிக்கையை உருவாக்க முடியாது. அது முழுமையான உண்மை பற்றியது என்றாலும் கூட நம்பிக்கையை உருவாக்க முடியாது. குருவானவர் அன்புடன் நடந்து கொண்டால் மட்டுமே திடமான நம்பிக்கையை உருவாக்க முடியும். ஏனெனில் அன்பு மட்டுமே திடநம்பிக்கையை உருவாக்குகிறது. சீடனின் பக்கத்தில் இருந்து ஒரு திடநம்பிக்கை, சிரத்தை, ஓர் ஆழ்ந்த நம்பிக்கை தேவைப்படுகிறது. ஆனால் அந்த நம்பிக்கையானது குருவானவர் “எனது மகனே” என்று கூறும் போது மட்டுமே எழ முடியும்.

இப்போது விஷயம் வேறு விதமாக செல்கிறது. இது ஓர் அறிவு ஜீவித்தனமான உறவாக இல்லை. அது இதயம் சம்பந்தப் பட்ட ஒன்றாக ஆகிக் கொண்டிருக்கிறது. இப்போது குருவானவர் ஒரு குரு என்பதை விட்டு விட்டு ஒரு தந்தை போன்று ஆகிக் கொள்கிறார். இப்போது குரு சீடனின் இதயத்தை நோக்கி நகர்ந்து செல்கிறார். இப்போது அவர் ஓர் இதயத் தொடர்பை உண்டாக்குகிறார்.

நீங்கள் உங்களது முளையிலிருந்து கேள்விகளை கேட்கும் போது அதற்கு குரு பதிலளித்து கொண்டே போனால் அது பார்ப்பதற்கு ஓர் உரையாடல் போல தெரியும். ஆனால் அது ஓர் உரையாடல் போன்று இருக்க முடியாது. நீங்கள் இருவரும் குறுக்கும் நெடுக்குமாக செல்வீர்கள் ஆனால் அப்படிப்பட்ட வழியில் உங்களால் சந்திக்க முடியாது. மக்கள் பேசும் போது, அவர்களை கவனியுங்கள். அவர்கள் குறுக்கும் நெடுக்குமாக செல்வார்கள். ஆனால் அவர்கள் ஒருபோதும் ஒருவருக்கொருவர் ஒத்துப் போக மாட்டார்கள். இது ஓர் உரையாடல் அல்ல! அவர்கள் இருவரும் அவர்கள் சொல்வதுதான் சரி என்று அதில் வேருன்றி இருக்கிறார்கள். மேலும் மற்றவர்களை அடையவேண்டும் என்று அவர்கள் ஒருபோதும் எந்த முயற்சியும் செய்ய மாட்டார்கள். “எனது மகனே” என்று கூறுவது சீடனை சென்றடைவதற்கு

குருவின் பக்கத்தில் இருந்து எடுக்கப்படுகின்ற ஒரு முயற்சியாகும். சீடன் தன்மீது திடநம்பிக்கை கொள்ள வேண்டும் என்பதற்காக அவர் பாதையை தயார் செய்து கொள்கிறார்.

ஆனால் அதன் பின்னரும் கூட ஒரு பிரச்சினை எழுகிறது. ஏனெனில் அந்த சீடன், “இது கொஞ்சம் அதிகப்படியானது! நான் இங்கு அன்பைத் தேடி வரவில்லை, நான் அறிவைத் தேடி இங்கு வந்திருக்கிறேன்,” என்று நினைக்கலாம். ஆனால் ஒரு குரு அறிவை கொடுக்க முடியாது. அவர் உங்களுக்கு ஞானத்தை கொடுக்க முடியும் ஆனால் அன்பு என்னும் வாகனத்தின் மூலமாகத்தான் ஞானத்தை கொண்டுவர முடியும். அதனால் தான் குரு திடீரென்று இப்படி கூறுகிறார்.

“எனது மகனே, இந்த மலைக்கு அப்பால் உன்னால் போக முடியாத வரையில் உன்னால் பாதையை அடைய முடியாது”

இன்னும் ஒரு விஷயத்தையும் அவர் கூறினார்.

“என்ன நேர்த்தியான மலை இது!”

மெய்ஞ்ஞானம் அடைந்து விட்ட ஒரு மனிதருக்கு பைத்தியக் காரத்தனம் கூட அழகான விஷயம்தான்? ஆனால் மெய்ஞ்ஞானம் அடையாத ஒரு மனிதனுக்கு மெய்ஞ்ஞானம் என்றும் கூட அழகற்றது தான். முழு நோக்கமும் இப்போது மாறுகிறது. “என்ன நேர்த்தியான மலை இது” என்று கூறுகிறார். ஒரு மெய்ஞ்ஞானிக்கு உங்களது மனநோயும் கூட ஓர் அழகான விஷயம்தான். அதையும் கூட அவர் ஏற்றுக் கொள்கிறார். மனநோயானது கடந்து செல்ல வேண்டிய ஒன்று. ஆனால் அழிக்கப்பட வேண்டிய ஒன்று அல்ல. ஒருவர் அதைக் கடந்து செல்ல வேண்டும், ஆனால் அது மறைந்து போகும் போது அதைப் பார்ப்பதும் கூட அழகானது. ஒருவர் எங்கோ ஓர் இடத்திற்கு போகவேண்டியதிருக்கும், ஆனால் போகவேண்டிய இடம் ஒரு விஷயம் அல்ல. அதில் உள்ள விஷயம் என்னவென்றால், அந்த குறிக்கோளில் இங்கேயே, இப்போதே வாழ்ந்து பார்ப்பது தான் ஆகும்.

மெய்ஞ்ஞானி ஒருவருக்கு எல்லாமே அழகானது. ஆனால் மெய்ஞ்ஞானம் அடையாத ஒருவருக்கு எல்லாமே அசிங்கமானது

தான். மெய்ஞ்ஞானம் அடையாத ஒருவருக்கு இரண்டு பிரிவுகளே உள்ளன; அதாவது கொஞ்சம் அசிங்கம், அதிக அசிங்கம் என்ற இரு பிரிவுகள் உள்ளன. அவர்களுக்கு அழகு என்பது இருப்பதில்லை. நீங்கள் ஒரு மனிதரிடம், “நீங்கள் அழகாக இருக்கிறீர்கள்,” என்று கூறும்போது உண்மையிலேயே, “நீங்கள் அசிங்கம் கொஞ்சம் குறைவாக இருக்கிறீர்கள்” என்றுதான் கூறுகிறீர்கள். நீங்கள் அப்படி கூறும்போது கவனித்துப் பாருங்கள். அதன் பின்னர் அதற்கு உண்மையான அர்த்தம் என்ன என்று கண்டு கொள்ளுங்கள். உண்மையிலேயே அழகானவர் என்ற அர்த்தத்தில் கூறுகிறீர்களா? ஏனெனில் உங்களது மனதிற்கு அது சாத்தியமாகாது. உங்களது மனதால் அழகை பார்க்க முடியாது. நீங்கள் அந்த அளவுக்கு புலன் உணர்வு உள்ளவராக இல்லை. அதிகபட்சமாக இந்த மனிதர் மற்றவர்களை விட கொஞ்சம் அசிங்கம் குறைந்தவராக இருக்கிறார் என்று சமாளித்துத்தான் கூறுவீர்கள். மேலும் அந்த கொஞ்ச அசிங்கம் என்பது எப்போதும் வேண்டுமானாலும் அதிக அசிங்கமாக, அதாவது கொஞ்சம் உங்களது மனநிலை மாறினால் போதும். அப்போது அது அதிக அசிங்கமானதாக ஆகிவிடும்.

உங்களது நண்பர் என்பவர் உங்களிடம் பகைமை கொஞ்சம் குறைவாக உள்ளவர் தானே தவிர அவர் வேறு ஒன்றும் அல்ல. நீங்களும் அதே விதத்தில் தான் இருந்தாக வேண்டும். ஏனெனில் உங்களது மனம் அந்த அளவுக்கு குழப்பத்தில் உள்ளது. உங்களது மனதில் எல்லாமே கலங்கி போய், இருப்பதால் உங்களால் நேரடியாக பார்க்க முடியாது. உங்களது கண்கள் பல லட்சம் அடுக்குகளால் மூடப்பட்டுள்ளது. இதை வைத்துக் கொண்டு நீங்கள் பார்ப்பது என்பதே உண்மையில் ஓர் அற்புதச் செயலாகும். நீங்கள் முற்றிலும் குருடாக இருக்கிறீர்கள்.

உங்களால் கேட்க முடியாது, உங்களால் பார்க்க முடியாது, உங்களால் தொட்டு உணர முடியாது, உங்களால் சரியான வாசனையைத் தெரிந்து கொள்ள முடியாது. நீங்கள் என்ன செய்தாலும் அது அசுத்தமானது தான்; அதனுள் அநேக விஷயங்கள் வந்து விடுகின்றன. நீங்கள் காதலிக்கிறீர்கள், அங்கே லட்சக் கணக்கான விஷயங்கள் உள்ளன. உடனே அந்த காதலியை உங்களுக்கு சொந்தமானவராக ஆக்கிக் கொள்ள ஆரம்பிக்கிறீர்கள்.

ஆனால் அப்படி தன்னுடையவளாக ஆக்கிக் கொள்வது வெறுப்பு என்பதன் ஒரு பகுதிதான் என்பதை நீங்கள் ஒருபோதும் அறிவ தில்லை. அன்பு என்பது ஒருபோதும் எதையும் தன்னுடையதாக ஆக்கிக் கொள்ளாது. அன்பு என்பது மற்றவருக்கு சுதந்திரத்தை கொடுப்பதாகும். அன்பு என்பது நிபந்தனைகள் இல்லாத ஒரு பரிசு, அது பேரம் பேசுவது அல்ல. ஆனால் உங்களது மனதைப் பொறுத்தமட்டில் அன்பு என்றால் கொஞ்சம் குறைவான வெறுப்பு என்றுதான் அர்த்தம். அவ்வளவுதான். மிஞ்சி மிஞ்சி போனால், “இந்த மனிதர் செய்வதை என்னால் தாங்கிக் கொள்ள முடியும்; ஆனால் அந்த மனிதரை என்னால் தாங்கிக் கொள்ள முடியாது. ஆகவே அவரை என்னால் நேசிக்க முடியாது. இந்த மனிதர் செய்வதை என்னால் பொறுத்துக் கொள்ள முடியும்,” என்று தான் நீங்கள் நினைக்கிறீர்கள். ஆனால் உங்களுக்குள் அவரைப் பற்றிய மதிப்பீடு எதிர்மறையானதாகவே உள்ளது.

நீங்கள் மெய்ஞ்ஞானம் அடையும் போது அந்த மதிப்பீடு நேர்மறையானதாக ஆகிவிடுகிறது. அதன்பின்னர் எல்லாமே அழகாக தோன்றும்; உங்களது மன மலையும், உங்களது மன நோயும் கூட அழகானவை ஆகிவிடும். ஒரு பைத்தியக்காரனும் கூட அழகான ஒருவன் ஆகிவிடுவான். கடவுள் கொஞ்சம் வழி தவறி போயிருக்கலாம், பாவம் செய்திருக்கலாம், ஆனால் அதைச் செய்தது கடவுள்தான்.

எனவே ஒரு மெய்ஞ்ஞானிக்கு எதுவுமே தவறானதாக இருக்க முடியாது. எல்லாமே சரியானது தான். அதாவது கொஞ்சம் குறைந்து அளவு சரியானது அல்லது அதிக அளவு சரியானது என்று இருக்கலாம். கடவுளுக்கும், சாத்தானுக்கும் இடையே வித்தியாசம் ஒன்றுமில்லை. வேறுபாடு என்பது இரண்டு தன்மைகளிலும் கொஞ்சம் கூடுதல் அல்லது குறைவு என்பதாகத்தான் இருக்கும். கடவுள் மற்றும் சாத்தான் இரண்டும் இரு துருவங்கள் அல்ல; எதிரிகள் அல்ல.

இந்துக்கள் அழகான வார்த்தைகளை வைத்திருக்கிறார்கள். வார்த்தைகள் குறித்து வேறு எந்த ஒரு நாடும் இந்த அளவுக்கு புரிதலோடு இருக்கவில்லை. சமஸ்கிருதம் என்பது உண்மையில் வேறு எங்கும் இல்லாத ஒரு விஷயம். இந்துக்கள் மிகவும் கண்டு

உணரக்கூடியவர்கள்! 'DEVIL' (சாத்தான்) என்னும் ஆங்கில வார்த்தை DEVA (தேவா) என்னும் மூலவார்த்தையில் இருந்து வந்துள்ளது. தேவா என்றால் கடவுள் என்று அர்த்தம். கடவுளும் சாத்தானும் 'DEV' என்னும் மூலவார்த்தையில் இருந்து தான் வந்திருக்கிறார்கள். 'DEV' என்றால் 'ஒளி' என்று அர்த்தம். அதே 'DEV' என்னும் மூலவார்த்தையில் இருந்துதான் 'DEVIL' (சாத்தான்) என்பது வந்துள்ளது. மேலும் அதே 'DEV' என்னும் வார்த்தையில் இருந்து தான் தேவா, தேவதா, தெய்வம் போன்ற வார்த்தைகள் வந்திருக்கின்றன. 'DEV' என்னும் சமஸ்கிருத மூலவார்த்தையில் இருந்துதான் 'DIVINE' மற்றும் 'DEVIL' ஆகிய ஆங்கில வார்த்தைகள் வந்திருக்கின்றன. இது ஒரு கருத்து. உங்களது பார்வை வேறுபட்டு இருக்கலாம். உங்களது நிலைப்பாடு வித்தியாசமாக இருக்கலாம். ஆனால் இது ஒரு கருத்து. ஒரு மெய்ஞ்ஞானி ஒரு சாத்தானிடமும் கூட, "என்ன அழகு! எப்படிப்பட்ட தெய்விகம்! எப்படிப்பட்ட அற்புதம்!" என்று கூறமுடியும்.

இது நடந்த ஒரு விஷயம். முகமதிய பெண் ஞானி ரபியா - அல் - அடாபியா என்பவர் அவரது குர் ஆனில் அநேக வரிகளை திருத்தி விட்டார். எங்கெல்லாம் "சாத்தானை வெறுத்து ஒதுக்குங்கள் என்று கூறப்பட்டுள்ளதோ அதை எல்லாம் அவர் அடித்து விட்டார். ஒரு முறை இன்னொரு மறைஞானி ஹசான் என்பவர் ரபியாவுடன் தங்கி இருந்தார். மேலும் பிராயாணத்தின் போது அவர் தனது சொந்த குர் ஆனை எங்கோ மறந்து வைத்து விட்டார், மேலும் காலையில் பிரார்த்தனை செய்வதற்கு குர் ஆன் தேவைப்பட்டது. எனவே அவர் ரபியாவிடம் இருந்த குர் ஆனை கேட்டார். ரபியாவும் கொடுத்து விட்டார். அதை வாங்கிப் பார்த்த ஹாசன் ஆச்சரியமடைந்தார். ஏனெனில் அந்த குர் ஆனில் அந்த அளவுக்கு தூசி படிந்து இருந்தது. தினசரி அது பயன்படுத்தப்படவில்லை என்பது அதன் மூலம் தெரிந்தது. அதை பயன்படுத்தவே இல்லை போன்று தோன்றியது. அநேக மாதங்கள் அது பயன்படுத்தப்படாதது போன்று தெரிந்தது. ஆனால் அதுபற்றி எதுவும் கூறுவது நாகரிகம் ஆகாது என்று எண்ணி அவர் இருந்து விட்டார். தனது காலை பிரார்த்தனையை ஆரம்பிப்பதற்கு அவர் குர் ஆனைத் திறந்தார்.

அதன் பிறகு அவர் மேலும் ஆச்சரியமடைந்தார். அதிர்ச்சியும் கூட அடைந்தார். ஏனெனில் யாருமே குர் ஆனை திருத்த முடியாது ஆனால் அதில் அநேக திருத்தங்கள் இருந்தன. “சாத்தானை வெறுத்து ஒதுக்குங்கள்” என்று எங்கெல்லாம் கூறப்பட்டு உள்ளதோ அதை ரபியா வெறுமனே முற்றிலும் அடித்து விட்டார். அதை ஒதுக்கி தள்ளி இருந்தார்.

அவரால் பிரார்த்தனை செய்ய முடியவில்லை. அவர் அதிக கலக்கம் அடைந்தார். ‘இந்த ரபியா மதங்களுக்கு எதிரான கொள்கை உடையவராக ஆகிவிட்டார். அவள் ஒரு நாத்திகவாதி ஆகிவிட்டாரா என்ன?’ என்று நினைத்தார். ஏனெனில் குர் ஆனை திருத்துவது என்பது எந்த ஒரு முகமதியராலும் நினைத்துக் கூட பார்க்க முடியாதது. அது கடவுளின் வார்த்தை. யாரும் அதை திருத்த முடியாது. அதனால்தான் வேறு எந்த தீர்க்க தரிசியும் இனிமேல் வரமாட்டார்கள் என்று அவர்கள் கூறுகின்றனர்; ஏனெனில் வேறு ஒரு தீர்க்க தரிசி வந்து, அவர் இந்த குர் ஆனில் இல்லாத ஒன்றை கூறினார் என்றால் அது சிக்கலை உருவாக்கி விடும். ஆகவே முகமதுவிற்கு பிறகு கதவுகள் மூடப்பட்டு விட்டன. அவர்தான் கடைசி இறைதூதர்.

மேலும் அவர்கள் மிகவும் கெட்டிக்காரர்கள். கடந்த காலத்தில் அநேக இறை தூதர்கள் இருந்துள்ளார்கள். எனவே முகமது முதல் இறை தூதர் அல்லர், ஆனால் அவர்தான் கடைசி இறைதூதர் என்று கூறுகின்றனர். மேலும் இப்போது கடவுளிடமிருந்து இனிமேல் எந்த செய்திகளும் வராது. அவர் இறுதியான ஒன்றினை முகமதுவிடம் கொடுத்து விட்டார் என்று கூறுகின்றனர். எனவே இந்த பெண் ரபியாவிற்கு என்ன தைரியம்! அவள் குர் ஆனை திருத்துவதா? ஹசானால் பிரார்த்தனை செய்யமுடியவில்லை. அவர் மிகவும் கலக்கமடைந்தார். எப்படியோ அவர் பிரார்த்தனையை முடித்து விட்டு ரபியாவிடம் சென்றார்.

ரபியா ஒரு பெண் மெய்ஞ்ஞானி. இந்த உலகில் மிகச் சில பெண்களே மெய்ஞ்ஞானிகள் ஆகி இருக்கிறார்கள். ரபியா அவர்களில் ஒருவர். ஹசானைப் பார்த்து அவள், “உங்களால் பிரார்த்தனை பண்ண முடியவில்லை போல் தெரிகிறது. இந்த குர் ஆன் மீது படிந்துள்ள தூசி உங்களுக்கு கலக்கத்தை ஏற்படுத்தி

விட்டது போலும். எனவே, இன்னமும் நீங்கள் இந்த தூசி போன்ற பொருள்கள் மீது பற்றுடன் இருக்கிறீர்களா? மேலும் குர் ஆனில் உள்ள எனது திருத்தங்கள் உங்களுக்கு அதிக அதிர்ச்சியை கொடுத்திருக்கும் போல் தெரிகிறது” என்றார்.

உடனே ஹசான், “எப்படி... உங்களுக்கு எப்படி தெரியும்?” என்றார்.

அதற்கு ரபியா, “நீங்கள் பிரார்த்தனை பண்ணிக் கொண்டிருக்கும் போது நான் உங்களை கடந்து சென்றேன். மேலும் உங்களைச் சுற்றிலும் அதிக தொந்தரவு இருந்ததை நான் உணர்ந்தேன்; அது ஒரு முழுமையான பிரார்த்தனையாக இல்லை. அது மனநோய் பிடித்தது போன்று இருந்தது. எனவே என்ன விஷயம்? என்னிடம் கூறிவிட்டு அதை விட்டுத் தொலையுங்கள்!” என்ற கூறினார்.

உடனே ஹசான், “இப்போது நீங்கள் அதை ஆரம்பித்து விட்டதால், நான் மரியாதைக் குறைவாக நடப்பதாக நினைத்துக் கொள்ளாதீர்கள். ஆனால், உங்களைப் போன்ற ஒரு பெண் குர் ஆனை திருத்த முடியும் என்பதை என்னால் நம்பமுடியவில்லை!” என்று கூறினார்.

அதற்கு ரபியா, “முதலில் எனது கஷ்டத்தை பாருங்கள். அதாவது நான் ஞானம் அடைந்த அந்த நொடிப்பொழுதில், தெய்வத்தை நேருக்கு நேர் பார்த்த போதில் இருந்து, ஒவ்வொரு முகத்திலும் கடவுளின் அந்த முகத்தையே என்னால் பார்க்க முடிகிறது. வேறு எந்த முகமும் தெரியவில்லை. சாத்தானே என் எதிரில் வந்து நின்றாலும் கூட என்னால் கடவுளின் முகத்தை தான் அவனிடம் பார்க்க முடிகிறது. எனவே சாத்தானை எப்படி வெறுக்க முடியும்? இப்போது எல்லா முகமும் அவன் முகமே. நான் அதை திருத்த வேண்டியதாயிற்று. மேலும் அப்படி நான் முகமதுவை எப்போதாவது சந்தித்தால், அவரிடம் இந்த வார்த்தைகள் நன்றாக இல்லை என்று வெளிப்படையாக கூறவேண்டும். அறியாதவர் களுக்கு வேண்டுமானால் அது நல்லதாக இருக்கலாம். ஏனெனில் அவர்கள் பிரித்து பார்ப்பவர்கள்; ஆனால் அறிந்தவர்களுக்கு அவை நல்லதல்ல, ஏனெனில் அவர்களால் எதையும் பிரித்து பார்க்க முடியாது.” என்று கூறினார்.

அதனால் தான் அந்த குரு “என்ன நேர்த்தியான மலை இது” என்று கூறுகிறார். அறிந்து கொண்ட ஒருவருக்கு எல்லாமே அழகானது, தெய்விகமானது.

“நான் உங்களிடம் மலையைப் பற்றி கேட்கவில்லை ஆனால் பாதையைப் பற்றி கேட்கிறேன்,” என்றார் அந்த துறவி.

நீங்கள், உங்களைப் பற்றி இந்த மலையைப் பற்றி ஒருபோதும் எந்த கேள்வியும் கேட்டதில்லை என்பதை நீங்கள் எப்போதாவது கவனித்தது உண்டா? நீங்கள் எப்போதும் பாதையைப் பற்றி மட்டுமே கேட்கிறீர்கள். மக்கள் என்னிடம் வந்து “என்ன செய்ய வேண்டும்? கடவுளை அடைவது எப்படி? மெய்ஞ்ஞானி ஆவது எப்படி?” என்று தான் கேட்கின்றனர். “நான் என்னவாக இருக்க வேண்டும்?” என்று அவர்கள் ஒருபோதும் கேட்பது கிடையாது. அவர்கள் முற்றிலும் சரியாக இருப்பது போன்று நினைத்துக் கொண்டு அவர்கள் ஒருபோதும் அவர்களைப்பற்றி கேட்பதில்லை. அவர்களுக்கு பாதை மட்டுமே தெரியவில்லை என்று நினைப்பார்கள். நீங்கள் என்ன நினைக்கிறீர்கள்? நீங்கள் சரியாகத்தான் இருக்கிறீர்கள். ஆனால் பாதை மட்டுமே தெரியவில்லையா? அப்போது தான் யாரோ ஒருவர் உங்களிடம், “வலது பக்கம் செல்லுங்கள், அதன் பிறகு இடது பக்கம் திரும்புங்கள், அப்போது நீங்கள் பாதையில் இருப்பீர்கள்,” என்று கூற முடியும்.

அது அந்த அளவுக்கு சுலபமானது அல்ல. பாதை வெறும்னே உங்கள் முன்பு உள்ளது. நீங்கள் பாதையை தவற விடவே இல்லை. நீங்கள் ஒருபோதும் தவறவிடவில்லை. யாரும் அதை தவற விட்டு விடவும் முடியாது. ஆனால் உங்களால் அந்த பாதையைப் பார்க்க முடியவில்லை. ஏனெனில் நீங்கள்தான் ஒரு மலை போன்று இருக்கிறீர்கள்.

பாதையை கண்டு பிடிக்க வேண்டும் என்பது கேள்வி அல்ல. நீங்கள் உங்களை கண்டு பிடிக்க வேண்டும், நீங்கள் யார், என்பதுதான் கேள்வி. உங்களை நீங்கள் அறிந்து கொள்ளும் போது, அந்த பாதை அங்கே இருக்கும். உங்களை நீங்கள் அறியாத போது அது அங்கே இருக்காது.

மக்கள் வழிகளைப் பற்றி கேட்டுக் கொண்டே செல்கிறார்கள். மேலும் லட்சக்கணக்கான பாதைகள் முன்மொழியப்படுகின்றன. ஆனால் இருக்க முடியாது. ஒரே ஒரு பாதை மட்டுமே உள்ளது. அதே பாதைதான் புத்தரின் கண்களுக்கு முன்பு செல்கிறது. அதே பாதைதான் லாவோத்ஸீவிற்கு முன்பு செல்கிறது. அதே பாதைதான் இயேசுவிற்கு முன்பும் செல்கிறது. பயணம் செய்பவர்கள் லட்சக் கணக்கில் உள்ளனர். ஆனால் பாதை ஒன்று தான். அதே பாதை தான். அதுதான் தாவோவாக உள்ளது. புத்தரின் தம்மமாக உள்ளது. ஹெராக்லிட்டஸின் லோகோஸ் ஆக உள்ளது. பாதை ஒன்று தான்.

பயணிப்பவர்கள் பலர். பாதை ஒன்றுதான். இங்கு லட்சக் கணக்கானவர்கள் இல்லை. மேலும் நீங்கள் அதை தவற விடவும் இல்லை; ஆனால் நீங்கள் எப்போதும் பாதை பற்றியே கேட்கிறீர்கள். மேலும் நீங்கள் எப்போதும் அந்தப் பாதைகளில் மாட்டிக்கொள்கிறீர்கள். ஏனெனில், பாதையைப் பற்றி கேட்கும் போது, முட்டாள் மக்கள் பாதையைப்பற்றி கேட்கும் போது அவர்களுக்கு பதில் கூறுவதற்கும் அதிக முட்டாள் மக்கள் இருக்கிறார்கள். நீங்கள் ஒரு பதிலை வலியுறுத்திக் கேட்டால் அதன்பிறகு யாராவது அதை கொடுத்தாக வேண்டும். இதுதான் பொருளாதாரத்தின் விதி. நீங்கள் கேட்கிறீர்கள். எனவே உங்களுக்கு கொடுக்கப்படுகிறது. நீங்கள் ஒரு முட்டாள்தனமான கேள்வியை கேட்டால், அதற்கு ஒரு முட்டாள்தனமான பதில் கொடுக்கப்படும். ஏனெனில் நீங்கள் தான் முடிவான, இறுதியான முட்டாள் என்று நினைக்காதீர்கள். இங்கே உங்களை விட சிறந்தவர்களும் இருக்கிறார்கள். சிறியவர்கள் சீடர்களாகின்றனர். பெரிய முட்டாள்கள் 'குருமார்கள்' ஆகின்றனர். நீங்கள் கேட்கிறீர்கள். எனவே அவர்கள் பதில் கொடுக்கிறார்கள்.

எனவே அதன் பிறகு இங்கே லட்சக்கணக்கான பாதைகள் வந்து விடுகின்றன. மேலும் எப்போதும் சச்சரவுகள் உள்ளன. "அந்த வழியில் சென்றால் நீங்கள் சென்றடைய முடியாது. ஏனெனில் அந்த பாதை எங்கேயும் வழிநடத்தி செல்லாது. அது மேலும் கொண்டு செல்லமுடியாமல் முடிந்து விடுகின்ற பாதை. எங்களது பாதைக்கு வாருங்கள்! நாங்கள் சொல்வதை கேட்கவில்லை என்றால் நாங்கள் உங்களை கொன்று விடுவோம்." என்று ஒரு முகமதியர் கூறுகிறார். "எங்கள் பாதைக்கு வாருங்கள்."

என்று கிறிஸ்தவர்கள் தூண்டி இழுக்கிறார்கள். அவர்கள் முகமதியர்களை விடவும் கெட்டிக்காரர்கள். அவர்கள் உண்மையிலேயே கொலை செய்ய மாட்டார்கள். ஆனால் அவர்கள் லஞ்சம் கொடுப்பார்கள், அவர்கள் துண்டுவார்கள். அவர்கள் உங்களுக்கு ரொட்டிகளை கொடுப்பார்கள். மருத்துவமனைகளைக் கொடுப்பார்கள், மருந்து மாத்திரை கொடுப்பார்கள். இதையெல்லாம் லஞ்சமாக கொடுத்து விட்டு “எங்களது பாதைக்கு வாருங்கள்” என்று கூறுவார்கள். அவர்கள் வியாபாரிகள். எனவே மக்களுக்கு எப்படி லஞ்சம் கொடுப்பது என்று அவர்களுக்கு தெரியும். வெறும் பொருள்களை மட்டுமே கொடுத்து அவர்கள் லட்சக்கணக்கான மக்களை மதமாற்றம் செய்துள்ளனர். அதன்பிறகு இந்துக்கள் இருக்கிறார்கள். “எங்களிடம் தான் முழு உண்மையும் உள்ளது” என்று அவர்கள் கூறிக்கொண்டே செல்கின்றனர். மேலும் அவர்கள் மிகவும் கர்வம் பிடித்தவர்கள், எனவே அவர்கள் உங்களை மதமாற்றம் செய்ய வேண்டும் என்றும் கூட கவலைப்படமாட்டார்கள் என்பதை நினைவில் கொள்ளுங்கள். நீங்கள் முட்டாள்கள், உங்களை மதமாற்றம் செய்ய வேண்டிய அவசியம் கிடையாது. அவர்கள் கர்வம் மிகுந்தவர்கள் மேலும், “எங்களுக்கு பாதை தெரியும். நீங்கள் விரும்பினால் நீங்களும் வாருங்கள். நாங்கள் உங்களுக்கு லஞ்சம் கொடுக்கவும் மாட்டோம். உங்களை கொல்லவும் மாட்டோம். அந்த அளவுக்கு நீங்கள் முக்கியமானவர் அல்லர். நீங்கள் விரும்பினால் வரலாம்; ஆனால் நாங்கள் எந்த முயற்சியும் எடுக்க மாட்டோம்,” என்று கூறிக் கொண்டே போகிறார்கள்.

இந்த உலகில் முந்நூறு மதங்கள் உள்ளன. மேலும் ஒவ்வொரு மதமும் “இது மட்டுமே பாதை, ஒரே பாதை. மற்றவை எல்லாம் பொய்யானவை” என்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறது.

ஆனால் கேள்வி பாதை பற்றியது அல்ல, ‘எந்த பாதை உண்மையானது’ என்கிற கேள்வி அல்ல. நீங்கள் அந்த மலையைக் கடந்து விட்டீர்களா என்பதுதான் இப்போதுள்ள கேள்வி. நீங்கள் உங்களைக் கடந்து சென்று விட்டீர்களா? என்பது தான் கேள்வி. நீங்கள் கொஞ்சம் தொலைவில் இருந்து கொண்டு உங்களையே பார்க்க முடியுமா. ஒரு கவனிப்பாளர் போன்று

கண்காணிக்க முடியுமா? என்பதுதான் கேள்வி. அதன் பின்னர் இருப்பது ஒரே பாதை மட்டுமே.

அதே பாதையில் தான் முகமதுவும், மகாவீரரும், கிருஷ்ணரும், கிறிஸ்துவும் எல்லாரும் நடந்து சென்றிருக்கிறார்கள். மகாவீரரிடமிருந்து முகமது வேறுபட்டவர், கிறிஸ்துவிடமிருந்து கிருஷ்ணர் வேறுபட்டவர். ஆனால் அவர்கள் அனைவரும் ஒரே பாதையில் தான் நடந்து சென்றுள்ளனர். ஏனெனில் பாதைகள் பலவாக இருக்க முடியாது. அநேகம் எப்படி ஏகத்திற்கு வழிநடத்தி செல்லும்? ஏகம் மட்டுமே உங்களை ஏகத்திற்கு வழிநடத்தி செல்ல முடியும்.

எனவே பாதையைப் பற்றி கேட்காதீர்கள், செயல்முறை களைப் பற்றி கேட்காதீர்கள், மருந்துகளைப் பற்றி கேட்காதீர்கள். முதலில் உங்களுக்கு என்ன நோய் உள்ளது என்று கேளுங்கள். முதலில் ஓர் ஆழ்ந்த பரிசோதனை தேவை. மேலும் அதை வேறு யாரும் உங்களுக்காக பரிசோதிக்க முடியாது. நீங்கள்தான் அந்த நோயை உருவாக்கி இருக்கிறீர்கள். எனவே அதை உருவாக்கிய வருக்குத்தான் அதில் உள்ள சந்து, பொந்து எல்லாம் தெரியும். நீங்கள் தான் அதை உருவாக்கி இருக்கிறீர்கள். எனவே இந்த சிக்கல்கள் எல்லாம் எப்படி எழுந்தன என்று உங்களுக்கு மட்டுமே தெரியும். மேலும் உங்களால் மட்டுமே அதை தீர்த்து வைக்கவும் முடியும்.

நீங்கள் உங்களுக்குள் வருவதற்கு மட்டுமே ஓர் உண்மையான குரு உங்களுக்கு உதவுவார். நீங்கள் அங்கு சென்று விட்டால், பாதை திறந்து விடும். பாதையை யாரும் உங்களுக்கு கொடுக்க முடியாது. ஆனால் நீங்களே உங்களை அதிகம் நடத்தி செல்ல முடியும். மேலும் அப்போதுதான் உண்மையான மாற்றம் நிகழ்கிறது. இந்து, கிறிஸ்தவனாக மதம் மாறுவதோ அல்லது ஒரு கிறிஸ்தவன் இந்து ஆவதோ அல்ல. இதுவரை வெளி உலகிற்குள் சென்று கொண்டிருந்த சக்தியானது உங்களுக்குள் நகர்ந்து செல்கின்ற சக்தியாகி விடுகிறது. இதுதான் மாற்றம். உள்ளே நோக்குபவராக நீங்கள் ஆகி விடுகிறீர்கள். உங்களது முழு கவனமும் உங்களுக்குள் நகர்ந்து செல்கிறது. அதன்பிறகு நீங்கள் உங்களுக்குள் உள்ள முழு சிக்கல்களை, அந்த மலையை காண்பீர்கள். மேலும்

நீங்கள் வெறுமனே அதை கவனித்தால் போதும். அது கரைந்து போக ஆரம்பித்து விடும்.

ஆரம்பத்தில் அது ஒரு மலை போல தெரியும்; முடிவில் அது வெறும் எலி மலை என்பதை நீங்கள் உணர்வீர்கள். ஆனால் இதை நீங்கள் ஒருபோதும் பார்க்கவில்லை. ஏனெனில் அது உங்களது பின்புறத்தில் இருந்தது. மேலும் அது மிகப் பெரியதாக ஆகிவிட்டது. நீங்கள் அதை நேருக்கு நேர் பார்க்கும் போது உடனடியாக அது அளவில் குறைந்து ஓர் எலி மலை ஆகிவிடுகிறது. அதைப் பார்த்து உங்களால் சிரிக்க முடியும். அதன்பிறகு அது ஒருபோதும் ஒரு சுமையாக இருக்காது. அதை நீங்கள் சந்தோஷமாக அனுபவிக்கலாம். மேலும் சிலசமயம் ஒரு காலைப் பொழுது நடை கூட அதனுள் உங்களால் நடந்து செல்ல முடியும்.

○

அவர் இறந்து விட்டாரா?

மடாலயத்தின் பகுதியில் வசிக்கும் ஒருவர் இறந்து விட்டதால் துக்கத்தில் இருக்கும் அவரது குடும்பத்தினரை போய் பார்ப்பதற்கு குரு டோகோ அவரது சீடர் ஜென் கென்னுடன் சென்றார்.

அந்த குடும்பத்திற்கு ஒரு வார்த்தை ஆறுதல் கூறுவதற்கு கூட நேரம் எடுத்துக் கொள்ளாமல், ஜென்கென் அந்த சுவப்பெட்டி அருகில் சென்று அதை தட்டிப் பார்த்துவிட்டு டோகோவிடம் “உண்மையி லேயே அவர் இறந்து விட்டாரா?” என்று கேட்டான். “நான் சொல்ல மாட்டேன்” என்றார் டோகோ. “அப்படியா, ஏன்?” என்று மீண்டும் வலியுறுத்தினான் ஜென்கென். “நான் எதுவும் சொல்லமாட்டேன், இதுதான் இறுதியானது,” என்று கூறினார் டோகோ.

மடலாயத்திற்கு அவர்கள் திரும்பி செல்லும் போது கோபமடைந்த ஜென்கென், டோகோவின் பக்கம் திரும்பி “கடவுள் ஆணையாக, எனது கேள்விக்கு நீங்கள் பதில் அளிக்கவில்லை என்றால் நான் ஏன் உங்களை அடிக்கக் கூடாது?” என்று பயமுறுத்தினான்.

“ரொம்ப சரி, என்னை அடித்துவிடு” என்றார் டோகோ.

ஜென் கென் வார்த்தை தவறாத ஒரு மனிதன் என்பதால் அவனது குருவிற்கு கன்னத்தில் ஓர் அடி கொடுத்தான்.

சில காலம் கழித்து டோகோ இறந்துவிட்டார். அப்போது தன் கேள்விக்கு பதில் கிடைக்க வேண்டும் என்ற ஆர்வத்தில் செகிசோ என்னும் குருவிடம் சென்றான் ஜென்கென். முன்பு என்ன நடந்தது என்பதை கூறிவிட்டு, அவரிடமும் தனது கேள்வியை கேட்டான். இறந்துபோன டோகோவுடன் ஏதோ ரகசிய ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டது போன்று செகி சோவும் பதில் கூறவில்லை. “அட கடவுளே! நீங்களுமா? என்றான் ஜென்கென். “நான் எதுவும் சொல்ல மாட்டேன், இதுதான் இறுதியானது” என்றார் செகிசோ.

அந்தக் கணமே ஜென்கென் ஒரு விழிப்படைதலை அனுபவித்தான்.

வாழ்வை அறிந்து கொள்ள முடியும், மரணத்தையும் கூட அறிந்து கொள்ளலாம். ஆனால் அதைப்பற்றி எதுவும் சொல்ல முடியாது. எந்த ஒரு பதிலும் உண்மையானதாக இருக்காது. விஷயங்களின் இயல்பிலே அதை சொல்ல முடியாது. வாழ்வும், சாவும் மிகவும் ஆழமான புதிர்கள். அவை இரண்டு புதிர்கள் அல்ல, ஆனால் ஒரே புதிரின் இரண்டு தோற்றங்கள். என்று கூறுவது சிறந்ததாக இருக்கும். அவற்றைப் பற்றி எதுவும் கூறமுடியாது. நீங்கள் என்ன சொன்னாலும் அதன் கருத்தை தவற விட்டு விடுவீர்கள்.

வாழ்க்கையை வாழ்ந்து பார்க்க முடியும், மரணத்தையும் கூட வாழ்ந்து பார்க்க முடியும். அவை அனுபவங்கள். எனவே ஒருவர் அவற்றுக்குள் புகுந்து சென்று அவற்றை அறிந்து கொள்ள வேண்டும். உங்களது கேள்விக்கு யாராலும் பதில் சொல்ல முடியாது. வாழ்வோ அல்லது சாவோ அதைப்பற்றி எப்படி பதில் சொல்ல முடியும்? நீங்களே வாழ்ந்து, நீங்களே மரணமடையாத வரையில், யார் பதில் சொல்லப் போகிறார்கள்?

இங்கே அநேக பதில்கள் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன, ஆனால் எல்லாப் பதில்களும் பொய்யானவை என்பதை நினைவில் கொள்ளுங்கள். அதில் தேர்ந்தெடுக்க எதுவும் இல்லை. ஒரு பதில் சரியானது, அடுத்த பதில் சரியானது அல்ல என்பது கிடையாது. எல்லா பதில்களுமே சரியற்றவை. அதில் தேர்ந்தெடுக்க எதுவும் இல்லை. பதில்கள் அல்லாமல் உங்களது சொந்த அனுபவம் மட்டுமே பதில்களாக முடியும்.

இதுதான் நீங்கள் நினைவில் கொள்ள வேண்டிய விஷயம். மனிதனால் உருவாக்கப்பட்ட ஒரு விடுகதை என்றால் அதற்கு பதில் கூறமுடியும். ஏனெனில் அது ஒரு விளையாட்டு. மனதின்

விளையாட்டு அதில் நீங்களே கேள்வியையும் உருவாக்குகிறீர்கள், நீங்களே பதிலையும் உருவாக்குகிறீர்கள். ஆனால் உங்களால் உருவாக்கப்படாத ஒன்றினை நீங்கள் எதிர் கொள்ளும்போது உங்களால் அதற்கு எப்படி பதில் கூறமுடியும்? மனித மனமானது அதற்கு எப்படி பதில் கூறமுடியும்? மனித மனதினால் அதைப் புரிந்து கொள்ள முடியாது. முழுமையை, ஒரு பகுதியால் புரிந்து கொள்ள முடியாது. முழுமை அடைவதன் மூலமே முழுமையைப் புரிந்து கொள்ள முடியும். நீங்கள் அதற்குள் குதித்து காணாமல் போய்விடும் போது அங்கே பதில் இருக்கும்.

ராமகிருஷ்ணர் கூறுவதற்கு விரும்புகின்ற ஒரு கதையை நான் உங்களுக்கு கூறுகிறேன். ஒரு முறை கடற்கரையில் ஒரு மாபெரும் திருவிழா நடந்தது. அங்கே ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் கூடி இருந்தனர். அப்போது அவர்களுக்கு இந்த கடலின் ஆழத்தை அளக்க முடியுமா அல்லது முடியாதா என்னும் கேள்வி திடீரென்று எழுந்தது. கடலுக்கு அடிப்பகுதி என்று ஏதாவது உள்ளதா அல்லது இல்லையா, கடலின் அடியை அடைய முடியுமா அல்லது முடியாதா? என்னும் கேள்வி எழுந்தது. அந்த சந்தர்ப்பத்தில் அங்கு ஏதேச்சையாக முழுவதும் உப்பினால் செய்யப்பட்ட ஒரு மனிதன் அங்கு இருந்தான். எனவே அவன் அவர்களிடம், “நீங்கள் காத்திருங்கள், நீங்கள் விவாதம் செய்யுங்கள், அதற்கிடையில் நான் கடலுக்குள் சென்று அதன் ஆழத்தை கண்டு பிடித்து வருகிறேன். ஏனெனில் கடலுக்குள் செல்லாமல் ஒருவர் எப்படி அதன் ஆழத்தை அறிந்து கொள்ள முடியும்?” என்று கூறினான்.

ஆகவே உப்பினால் ஆன அந்த மனிதன் கடலுக்குள் குதித்தான். மணிகள் கடந்தன, நாட்கள் கடந்தன, மாதங்கள் கடந்தன. எனவே மக்கள் தங்களின் வீடுகளுக்கு போக ஆரம்பித்து விட்டார்கள். அவர்கள் நீண்ட நேரம் காத்திருந்தார்கள். ஆனால் உப்பினால் ஆன அந்த மனிதன் திரும்பி வரவே இல்லை.

உப்பினால் ஆன அந்த மனிதன், கடலுக்குள் குதித்த அந்த நொடியில் இருந்தே கரைய ஆரம்பித்த விட்டான். மேலும் கடலின் அடிப்பாகத்தை அடைந்த போது முற்றிலுமாக அவன் கரைந்து போய், இல்லாமல் போய்விட்டான். அவனுக்கு அது தெரிந்தது. ஆனால் அவனால் திரும்பி வரமுடியவில்லை. ஆனால் அதை

அறியாதவர்கள், அதைப்பற்றி நீண்ட காலம் விவாதித்தனர். அவர்கள் ஏதாவது ஒரு முடிவிற்கு வந்திருக்கலாம், ஏனெனில் மனமானது எப்போதும் முடிவுகளை அடைய விரும்பும்.

முடிவு எட்டப்பட்ட உடன், மனம் இளைப்பாறும், அதனால் தான் இங்கு அநேக தத்துவங்கள் உள்ளன. எல்லாத் தத்துவங்களும் ஒரு தேவையை பூர்த்தி செய்வதற்காகவே இங்கு உள்ளன. மனம் ஒரு கேள்வியை கேட்கிறது, மேலும் அந்த கேள்வியோடு மனதினால் அப்படியே இருக்கவும் முடியாது, அது கஷ்டமானதாக இருக்கும், கேள்வியோடு இருப்பது என்பது அசௌகரியமானதாக இருக்கும். பொய்யாக இருந்தாலும் கூட ஏதாவது ஒரு பதில் அதற்கு தேவை. அப்போது தான் மனம் இளைப்பாறும்.

கடலுக்குள் போய் குதிப்பது என்பது ஆபத்தானது. ராமகிருஷ்ணர் கூறுவது உண்மை தான் என்பதை நினைவில் கொள்ளுங்கள். வாழ்க்கை என்னும் கடலையும், மரணம் என்னும் கடலையும் பொருத்த மட்டில் நாம் அனைவரும் உப்பினால் உண்டாக்கப்பட்ட மனிதன் போன்றவர்கள். அதனால் நாம் அதில் கரைந்து போய் விடுவோம், ஏனெனில் கடலில் உள்ள உப்பில் இருந்துதான் நாம் வந்திருக்கிறோம். நாம் அதனால் உண்டாக்கப்பட்டு இருக்கிறோம், அதுவாகவே இருக்கிறோம். நாம் கரைந்து விடுவோம்.

ஆகவே, கடலுக்குள் போவதற்கு மனம் எப்போதும் பயப்படும்; அது உப்பின் மூலம் உண்டாக்கப்பட்டுள்ளது. அது கண்டிப்பாக கரைந்து போகும். அது பயப்படும். எனவே அது விஷயங்களை விவாதித்து கொண்டும், வாதம் செய்து கொண்டு கொள்கைகளை உருவாக்கிக் கொண்டும் எப்போதும் கடற்கரையிலேயே இருந்து கொண்டிருக்கும். அவை எல்லாம் பொய்யானவை. ஏனெனில் அவை பயத்தின் அடிப்படையில் உண்டானவை. தைரியமுள்ள ஒருவன் கடலுக்குள் குதித்து விடுவான், மேலும் அவன் தானாகவே அறிந்து கொண்ட பதிலைத் தவிர வேறு எந்த பதிலையும் ஏற்றுக் கொள்ள மறுப்பான்.

நாம் அனைவரும் கோழைகள், அதனால்தான் மகாவீரர், புத்தர், கிறிஸ்து ஆகிய யாராவது ஒருவரின் பதிலை ஏற்றுக் கொள்கிறோம். அவர்களின் பதிலை நாம் ஏற்றுக் கொள்கிறோம்.

அவர்களின் பதில்கள் நமது பதில்களாக இருக்க முடியாது. வேறு ஒருவரின் அறிவானது உங்களுடையதாக இருக்க முடியாது. அவர்கள் அறிந்து கொண்டிருக்கலாம். ஆனால் அவர்களின் அறிவு உங்களுக்கு வெறுமனே ஒரு தகவலாக, செய்தியாக மட்டுமே இருக்கும். நீங்களே அதை அறிந்து கொண்டாக வேண்டும். அது உங்களது சொந்த அறிவாக இருக்கும் போது மட்டுமே அது ஞானமாகும்; அப்படி இல்லாத போது அது உங்களுக்கு பறப்பதற்காக சிறகுகளைக் கொடுக்காது. அதற்கு மாறாக அவை, உங்களது கழுத்தில் கட்டிய கல் போன்று ஆகிவிடும். நீங்கள் அதற்கு அடிமை ஆகிவிடுவீர்கள். உங்களால் முக்தி அடைய முடியாது. ஆனால் நீங்கள் விடுதலை அடைய மாட்டீர்கள்.

“உண்மை விடுதலை அளிக்கும்” என்று இயேசு கூறுகிறார். வெறும் கொள்கையால் முக்தி அடைந்த யாரையாவது நீங்கள் பார்த்திருக்கிறீர்களா? அனுபவம் விடுதலை அளிக்கும். ஆம் விடுதலை அளிக்கும். ஆனால் ஒவ்வொரு அனுபவம் பற்றிய வெறும் கொள்கைகள் முக்தியை கொடுக்குமா? கொடுக்காது. ஒரு போதும் கொடுக்காது! ஆனால் மனமானது உண்மைக்குள் குதிப்பதற்கு பயப்படும். ஏனெனில் இந்த பிரபஞ்சம் எதனால் உண்டாக்கப்பட்டு உள்ளதோ அதே பொருளால் தான் மனமும் உண்டாக்கப்பட்டு உள்ளது. நீங்கள் குதித்தால் அதன்பின்னர் நீங்கள் காணாமல் போய்விடுவீர்கள். நீங்கள் அறிந்து கொள்வீர்கள். ஆனால் நீங்கள் இல்லாமல் போய் விடும் போது மட்டுமே நீங்கள் அறிந்து கொள்வீர்கள்.

அந்த உப்பு மனிதர் அறிந்து கொண்டான். அவன் அடி ஆழத்தை தொட்டு விட்டான். அவன் அந்த மையத்தை அடைந்து விட்டான். ஆனால் அவனால் திரும்பி வர முடியவில்லை. அவன் திரும்பி வந்தாலும், அவனால் எப்படி விவரிக்க முடியும்? அவன் திரும்பி வந்தாலும் கூட அவனது மொழி மையத்திற்கு சொந்தமானதாக இருக்கும். ஆழத்திற்குரியதாக இருக்கும். ஆனால் உங்களுடைய மொழியோ கடலின் கரைக்கு, வெளிப்பரப்பிற்கு சொந்தமானதாக இருக்கும்.

அங்கே எந்த விதமான தகவல் தொடர்பிற்கும் சாத்தியம் இல்லை. அர்த்தமுள்ள எதையும் அவனால் கூறமுடியாது.

சிறப்பான, அர்த்தம் நிறைந்த மௌனத்தில் மட்டுமே அவனால் இருக்க முடியும். அப்படி ஏதாவது அவன் கூறினாலும் கூட அவன் தனக்குள் குற்ற உணர்வு கொள்வான், ஏனெனில் அவன் அறிந்தவற்றை எல்லாம் வார்த்தைகளின் மூலம் உங்களுடன் பரிமாறிக் கொள்ளவில்லை என்பதை அவன் உடனடியாக அறிந்து கொள்வான். அவனது அனுபவம் விடப்பட்டிருக்கும், வார்த்தைகள் மட்டுமே, உயிரற்ற, வெளிநிப்போன, வெறுமையான வார்த்தைகள் மட்டுமே உங்களிடம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கும். வார்த்தைகளை நீங்கள் பரிமாறிக் கொள்ளலாம். ஆனால் உண்மையை பரிமாறிக் கொள்ள முடியாது. அதை சுட்டிக்காட்ட மட்டுமே முடியும்.

அந்த மனிதர் உங்களிடம், “நீங்கள் வாருங்கள், வந்து என்னுடன் இந்த கடலில் குதியுங்கள்” என்று உங்களை அழைக்க மட்டுமே முடியும்.

ஆனால் நீங்களோ மிகவும் கெட்டிக்காரர்கள், நீங்கள் அவனிடம், “முதலில் எனது கேள்விகளுக்குப் பதில் சொல், இல்லையெனில் நீ சொல்வது சரியானது என்று என்னால் எப்படி அறிந்து கொள்ள முடியும்? முதலில் உனது பதில் குறித்து சிந்தித்து, விசாரித்து அதன் பிறகு நான் உன்னை பின் தொடர்கிறேன். எனது மனமானது சமாதானம் அடையும் போது நான் குதிக்கிறேன்,” என்று கூறுவீர்கள்.

ஆனால் மனம் ஒரு போதும் சமாதானம் அடையாது, சமாதானப்படுத்தவும் முடியாது. மனம் என்பது சந்தேகிக்கும் ஒரு செயல்முறையே அன்றி வேறு எதுவும் அல்ல. இது ஒருபோதும் சமாதானம் அடையாது. அது முடிவில்லாமல் விவாதம் செய்து கொண்டே போகும்; ஏனெனில் நீங்கள் என்ன சொன்னாலும் அதைக் குறித்து ஒரு வாதத்தை அது உருவாக்கி விடும்.

ஒருமுறை நான் மூல்லா நஸ்ருதீனுடன் பயணம் செய்து கொண்டிருந்தேன். ஓர் ஊரில் நிறுத்தும் போது புதியவர் ஒருவர் இரயில் பெட்டிக்குள் வந்தார். அவருக்கு நஸ்ருதீனைத் தெரியும் போலும். அவர் உடனே, “ஹலோ,” என்றார். அவர்கள் ஒருவரை ஒருவர் வரவேற்று விட்டு அதன்பிறகு அவர், “நஸ்ருதீன் எப்படி இருக்கிறாய்?” என்று கேட்டார்.

“நன்றாக, மிகவும் நன்றாக இருக்கிறேன்,” என்றான் நஸ்ருதீன்.

“உனது மனைவி எப்படி இருக்கிறாள்?” என்றார் அந்த மனிதர்.

“அவளும் நன்றாக இருக்கிறாள்,” என்றான் நஸ்ருதீன்.

“மேலும் உனது குழந்தைகள் எப்படி இருக்கிறார்கள்?” என்றார் அவர்.

“அவர்களும் நன்றாக இருக்கிறார்கள், நன்றி” என்றார் நஸ்ருதீன்.

எனக்கு ஆச்சரியமாகிவிட்டது. அந்த மனிதர் அடுத்த ஊரில் இறங்கி சென்ற பின்னர் நான் நஸ்ருதீனிடம், “என்ன விஷயம்?” ஏனெனில், உனக்கு மனைவியும் கிடையாது, குழந்தைகளும் கிடையாது என்பது எனக்கு தெரியுமே?” என்றேன்.

உடனே நஸ்ருதீன், “எனக்கும் கூட தெரியும். ஆனால் ஏன் ஒரு விவாதத்தை உருவாக்க வேண்டும்?” என்று கூறினான்.

புத்தர்கள் அநேகமுறை நீங்கள் கேட்பதற்கு தலை அசைத்து விடுவார்கள். அது வெறுமனே எந்த ஒரு விவாதத்தை உருவாக்க கூடாது என்பதற்காகத்தான். எந்த ஒரு விவாதம் உருவாகி விடக்கூடாது என்பதற்காகவே அவர்கள் அமைதியாக இருந்து விடுவார்கள். அவர்கள் அதிகம் பேசவில்லை, ஆனால் அவர்கள் என்ன பேசினார்களோ அது குறித்த போதுமான விவாதங்கள் உருவாக்கப்பட்டு விட்டன. நீங்களும் அதைப் போன்றவர்கள் தான். நீங்கள் கொள்கைகளை நெசவு செய்து விடுவீர்கள், தத்துவங்களை நூற்று விடுவீர்கள், மேலும் நீங்கள் அதில் முற்றிலும் ஆழ்ந்து விடுவதால், உங்களுக்கு அருகிலேயே அந்த கடல் இருக்கிறது என்பதையும் கூட நீங்கள் முற்றிலும் மறந்து விடுவீர்கள்.

வாழ்க்கை என்னவாக இருக்கிறது என்பதை தத்துவாதிகள் மறந்து விடுகின்றனர். அவர்கள் சிந்தித்து கொண்டே போவதால், அவர்கள் வழி தவறி போய் விடுகிறார்கள். ஏனெனில் மனம் என்பது உண்மை என்பதில் இருந்து வெகு தொலைவில் உள்ளது. நீங்கள் எந்த அளவுக்கு உங்களது மனதோடு கூட இருக்கிறீர்களோ அந்த அளவுக்கு உண்மையில் இருந்து விலகி இருப்பீர்கள். குறைவான மனதோடு இருந்தால் உண்மைக்கு அருகில்

இருப்பீர்கள். ஒரு சிறு நொடிப் பொழுதேனும் நீங்கள் மனம் என்பது இல்லாத நிலையில் இருந்தால் நீங்கள் குதித்து விடுவீர்கள். அதன்பிறகு நீங்கள் அந்த கடலோடு ஒன்றாகி விடுவீர்கள்.

ஒரு கேள்வியானது இங்குள்ள பிரபஞ்சங்கள் புதிரோடு சம்பந்தப்படாமல், அது உங்களால் உருவாக்கப்பட்ட ஒரு கேள்வியாக இருந்தால், அதன் பிறகு அதற்கு பதில் அளிக்க முடியும். உண்மையில் கணிதவியல் கேள்விகளுக்கு மட்டுமே பதில் அளிக்க முடியும். அதனால் தான் கணிதவியல் என்பது அந்த அளவுக்கு தெள்ளத் தெளிவானதாக உள்ளது, ஏனெனில் அது முழுவதுமாக மனிதனால் உருவாக்கப்பட்டது. கணிதம் என்பது இந்த பிரபஞ்சத்தில் இல்லை, அதனால் தான் கணிதவியல் என்பது தூய்மையானதொரு அறிவியலாக உள்ளது. அது குறித்து நீங்கள் நிச்சயத்துடன் இருக்கலாம்; நீங்கள்தான் அந்த முழு விளையாட்டையும் உருவாக்கி இருக்கிறீர்கள்.

இங்கு வெறுமனே மரங்கள் உள்ளன. ஒரு மரம், இரண்டு மரங்கள், மூன்று மரங்கள் என்கிற எண் கணக்கு அங்கே இல்லை. நீங்கள் தான் எண்களை உருவாக்கி இருக்கிறீர்கள்; நீங்கள் அடிப்படையை உருவாக்கி விட்டு அதன் பின்னர், “எத்தனை மரங்கள்” என்று நீங்கள் கேட்கிறீர்கள். “இரண்டையும், இரண்டையும் கூட்டினால், அதன் விடை என்ன?” என்று கேட்டால் நீங்கள் ‘நான்கு’ என்று கூறுகிறீர்கள். அந்த விடைகள் உண்மையானதாகத்தான் இருக்கும், ஏனெனில் அந்த முழு விளையாட்டையும் நீங்கள் தானே உருவாக்கி இருக்கிறீர்கள். இரண்டும், இரண்டும் சேர்ந்தால் நான்கு என்கிற விதியை நீங்கள் தானே உருவாக்கி இருக்கிறீர்கள். ஆனால் இயற்கையில் அது உண்மையானது அல்ல; ஏனெனில் இயற்கையில் எண் கணிதம் என்பது இல்லை. அது முழுமையாக மனிதனால் உண்டாக்கப்பட்ட விஷயம். எனவே நீங்கள் எவ்வளவு விரும்புகிறீர்களோ அவ்வளவு கணிதவியலை, எண் கணிதத்தை நீங்கள் உருவாக்கி கொண்டே போக முடியும்.

ஒரு காலத்தில் ஒரே ஒரு கணிதவியல் மட்டுமே உள்ளதாக மக்கள் நினைத்தார்கள்; இப்போது அநேக கணித வகைகள் இருப்பதாக அவர்கள் அறிந்துள்ளார்கள். ஏனெனில் மனிதனால்

அந்த கணிதங்களை உருவாக்க முடியும். ஒரு காலத்தில் யூக்லிட்டின் ஜியோமிதி மட்டுமே உள்ளதாக மக்கள் நினைத்தார்கள். இப்போது நீங்கள் எத்தனை வகை ஜியோமிதியை உருவாக்க முடியுமோ அத்தனை வகைகளை உருவாக்கலாம் என்று நீங்கள் நினைக்கிறீர்கள், ஏனெனில் இது மனிதனால் உருவாக்கப்பட்டது, எனவே இப்போது யூக்லிட்டின் ஜியோமிதி மற்றும் யூக்லிட்டின் அல்லாத ஜியோமிதி என்று உள்ளது.

எண்களைக் கொண்டு அநேக கணிதங்கள் உருவாக்கப்பட்டு விட்டன. லீப்நிட்ஸ் என்பவர் ஒன்று, இரண்டு, மூன்று என்னும் மூன்று இலக்கங்களை மட்டுமே கொண்டு கணிதத்தை உருவாக்கி இருக்கிறார். லீப்நிட்ஸின் கணிதத்தில் இரண்டும், இரண்டும் நான்காக இருக்க முடியாது, ஏனெனில் அதில் நான்கு என்பது கிடையாது. ஒன்று, இரண்டு, மூன்று ஆகிய மூன்று இலக்கங்கள் மட்டுமே அதில் உள்ளது. எனவே லீப்நிட்ஸின் கணிதத்தில் இரண்டும் இரண்டும் பத்தாக ஆகிவிடும்; ஏனெனில் அதில் மூன்றிற்கு பிறகு பத்து வருகிறது. நான்கு அங்கு இல்லை. ஐன்ஸ்டீன், ஒன்று, இரண்டு என்னும் இரண்டு இலக்கங்களை மட்டுமே வைத்துக் கொண்டு ஒரு கணிதத்தை உருவாக்கினார். எனவே ஐன்ஸ்டீனின் கணிதத்தில் இரண்டும், இரண்டும் பதினொன்றாக இருக்கும். இவை எல்லாம் சரியானவையாகத்தான் இருக்கும்; ஏனெனில் இந்த முழு விளையாட்டும் மனிதனால் உண்டாக்கப்பட்டது. இது உங்களைப் பொறுத்தது.

மனிதனிடம் பத்து விரல்கள் உள்ளன. எனவே மனிதன் விரல்களைக் கொண்டு எண்ணை ஆரம்பித்ததைத் தவிர, ஒன்பது அல்லது பத்து இலக்கங்களை நம்ப வேண்டிய அகத்தேவை இங்கு இல்லை. அதனால் தான் இந்த உலகம் முழுவதும் பத்து என்பது அடிப்படையான ஓர் அலகாக ஆகிவிட்டது. இல்லை எனில் அதற்கு அவசியம் இருக்காது.

கணிதவியல் என்பது ஒரு சிந்தனைப் பொருள். நீங்கள் ஒரு கேள்வி கேட்டால் அதற்கு சரியானதொரு பதில் உங்களுக்கு கொடுக்கப்படும். ஆனால் கணிதவியலைத் தவிர எல்லாமே புதிர்களுக்குள் நகர்ந்து செல்லக்கூடியவை. அது வாழ்க்கைக்கு சொந்தமானது எனில் எந்த ஒரு பதிலும் கொடுக்க முடியாது.

மேலும் நீங்கள் என்ன சொன்னாலும் அது அழிப்பதாகத்தான் இருக்கும். ஏனெனில் முழுமையானது சொல்லப்படக் கூடியது அல்ல. வார்த்தைகள் மிகவும் குறுகியவை, மலைக்குகை போன்றவை. நீங்கள் வானத்தை அந்த குகைக்குள் கட்டாயப் படுத்தி நுழைத்து விட முடியாது. அது சாத்தியப்படாது.

நீங்கள் நினைவில் கொள்ள வேண்டிய இரண்டாவது விஷயம் என்னவென்றால் குரு என்பவர் ஒரு தத்துவாதி அல்லர், அவர் ஒரு சிந்தனாவதி அல்லர், அவர் அறிந்தவர், அவர் தரிசித்தவர். எனவே ஒரு குருவிடம் ஏதாவது நீங்கள் கேள்வி கேட்கும் போது அவரிடம் பதிலுக்காக காத்திருக்காதீர்கள். ஏனெனில் அவர்தான் உங்களது கேள்விக்கான பதில். ஏதாவது ஒன்றை குருவிடம் கேட்கும் போது பதிலை கவனமாகக் கேட்காதீர்கள், குருவை கவனித்து பாருங்கள்; ஏனெனில் அவர்தான் பதில். அவர் எந்த ஒரு பதிலையும் உங்களுக்கு கொடுக்கப் போவதில்லை, அவரது இருப்பே ஒரு பதில் தான். ஆனால் அந்த இடத்தில் தான் நாம் தவற விட்டு விடுகிறோம்.

நீங்கள் போய் ஒரு கேள்வியைக் கேட்கிறீர்கள். உங்களது முழு மனமும் கேள்வியில் கவனத்துடன் இருக்கிறது. மேலும் ஒரு பதிலுக்காக நீங்கள் காத்துக் கொண்டு இருப்பீர்கள். ஆனால் அந்த குரு, அவரது அகநிலை உணர்வு, அவரது இருப்பு தான் பதிலாகும். நீங்கள் அவரைப் பார்த்தால், நீங்கள் அவரை கவனித்தால், நீங்கள் ஏதாவது ஒரு சுட்டிக்காட்டுதலை பெறுவீர்கள். அதாவது அவரது மௌனம், அந்த தருணத்தில் அவர் உங்களை பார்க்கும் விதம், அவர் நடந்து செல்லும் விதம், அவர் மௌனமாக இருக்கின்ற அல்லது பேசுகின்ற விதம் அது தான் உங்களுக்கு பதிலை சுட்டிக் காட்டும். குருதான் பதில், ஏனெனில் அது அவருக்குள் ஒரு சுட்டிக்காட்டுதலாக உள்ளது. ஒரு குரு உங்களுக்கு சத்தியத்தை காட்ட முடியும், ஆனால் அதை கூற முடியாது. ஆனால் உங்களது மனம் எப்போதும் பதிலின் மீதுதான் அதீத ஆசையோடு இருக்கிறது. “அவர் என்ன சொல்லப் போகிறார்?” என்னும் அதீத ஆசையோடு இருக்கிறது.

நீங்கள் ஒரு குருவிடம் போனால், அவரது இருப்பில் கவனமுடன் இருக்க கற்றுக் கொள்ளுங்கள். உங்களது முளைக்கு

தீனி போட நினைக்காதீர்கள். மேலும் அவரை வற்புறுத்தாதீர்கள். ஏனெனில் காலம் கனிந்து வரும்போது மட்டுமே ஒவ்வொரு பதிலும் கொடுக்கப்பட முடியும். வலியுறுத்தாதீர்கள்; ஏனெனில் நீங்கள் வலியுறுத்துகிறீர்களா என்பது கேள்வியல்ல, நீங்கள் தயாராக இருக்கும் போது மட்டுமே, நீங்கள் கனிந்து வரும்போது மட்டுமே சரியான விஷயம் ஒன்றை உங்களுக்கு கொடுக்க முடியும். எனவே நீங்கள் ஒரு குருவின் அருகில் இருக்கும் போது நீங்கள் ஒரு கேள்வி கேட்கிறீர்கள், அதன் பின்னர் காத்திருங்கள். நீங்கள் கேட்டு விட்டீர்கள் அவர் அறிந்து கொண்டு விட்டார். நீங்கள் அவரிடம் எதுவும் கேட்காத போதும் கூட உங்களுக்குள் சங்கடத்தை ஏற்படுத்திக் கொண்டு இருக்கும் விஷயம் என்ன என்பதை அவர் அறிவார். ஆனால் எதையும் அந்த நேரத்தில் உங்களுக்கு அவர் கொடுக்க முடியாது; ஏனெனில் நீங்கள் தயாராக இல்லாமல் இருக்கலாம். மேலும் நீங்கள் தயாராக இல்லாத போது ஏதாவது ஒன்று உங்களுக்கு கொடுக்கப்படும் எனில் அது உங்களுக்குள் சென்றடையாது. ஏனெனில் குறிப்பிட்ட தயார் நிலையில் மட்டுமே குறிப்பிட்ட சில விஷயங்கள் உங்களுக்குள் ஊடுருவிச் செல்ல முடியும். நீங்கள் கனிந்து வரும்போது உங்களால் புரிந்து கொள்ள முடியும். நீங்கள் தயாராக இருக்கும் போது, திறந்த மனத்துடனும், பெற்றுக் கொள்கின்ற நிலையிலும் இருப்பீர்கள். பதில் கொடுக்கப்படும் ஆனால் அது வார்த்தைகளில் கொடுக்கப்படாது. குரு அதை அநேக வழிகளில் வெளிப்படுத்து வார். அவரால் அப்படி செய்ய முடியும். அதை சுட்டிக் காட்டுவதற்கு அவர் அநேக வழிமுறைகளை கண்டு பிடிப்பார். ஆனால் நீங்கள் அப்போது தயாராக இருக்க வேண்டும்.

வெறுமனே ஒரு கேள்வியை நீங்கள் கேட்டுவிட்டதாலேயே நீங்கள் தயாராக இருக்கிறீர்கள் என்று அர்த்தமாகி விடாது. உங்களால் கேள்வி கேட்க முடியும், அதிக புதிர் நிறைந்த கேள்விகளை குழந்தைகளும் கூட கேட்க முடியும். அதற்கு ஒரு புத்தராலும் கூட பதில் சொல்ல முடியாமல் போய் விடும். நீங்கள் கேள்வி கேட்பதனால் மட்டுமே, ஒரு கேள்வியை உருவாக்கும் அளவுக்கு நீங்கள் சொல்வன்மை படைத்தவராக இருப்பதால் மட்டுமே, நீங்கள் பதிலைப் பெறுவதற்கு தயாராக இருக்கிறீர்கள் என்று அர்த்தமாகி விடாது. ஏனெனில் கேள்விகள் அநேக, அநேக

இடங்களில் இருந்து வருகின்றன. சில சமயம் நீங்கள் வெறுமனே ஆர்வத்திற்காக கேட்கலாம். உங்களது ஆர்வங்களை பூர்த்தி செய்வதற்காக குரு அங்கு இல்லை. ஏனெனில் அவை குழந்தைத் தனமானவை. சில சமயம் நீங்கள் உண்மையான அர்த்தத்துடன் கேட்க மாட்டீர்கள், போகிற போக்கில் ஒரு கேள்வியை நீங்கள் கேட்பீர்கள். அது நீங்கள் பதிலைப் பற்றி அக்கறையோடு இல்லை என்பதை காட்டுவதாகும். மேலும் அந்த பதிலையும் கூட நீங்கள் எந்த விதத்திலும் பயன்படுத்த போவதும் கிடையாது. யாரோ ஒருவர் இறந்து விடும் போது நீங்கள் வெறுமனே, “மரணம் என்றால் என்ன?” என்று நீங்கள் கேட்பீர்கள். மேலும் அடுத்த நொடியே அதை மறந்தும் விடுவீர்கள்.

ஆர்வம் என்பது ஒரு விஷயம், அது குழந்தைத்தனமானது. மேலும் எந்த ஒரு குருவும் உங்களது ஆர்வங்களின் மீது காலத்தை வீணடிக்க மாட்டார். நீங்கள் ஏதாவது ஒரு விஷயத்தை கேட்கும்போது அது வெறுமனே அறிவு ஜீவித்தனமானதாக, தத்துவார்த்தம் ஆனதாக இருக்கலாம்; நீங்கள் ஆர்வத்துடன் இருக்கிறீர்கள். ஆனால் அறிவு மட்டத்தில் தான் இருக்கிறீர்கள். இன்னும் அதிக அறிவுடையவர் ஆவதற்காகவே அந்த கேள்வியை கேட்பீர்கள்; ஆனால் அதனால் உங்களது ஆன்மா எந்தவித பாதிப்பும் இல்லாமல் அப்படியே இருக்கும். அப்போது ஒரு குரு ஆர்வத்துடன் இருக்க மாட்டார்; ஏனெனில் அவர் உங்களது ஆன்மாவிடம் மட்டுமே ஆர்வமுள்ளவராக இருப்பார். உங்களது கேள்வியானது வாழ்வா அல்லது சாவா என்கிற விதத்தில் இருக்கும் போது உங்களுக்கு பதில் கிடைக்கவில்லை எனில் நீங்கள் தவறவிட்டு விடுவீர்கள், அதற்காக உங்களது முழு ஆன்மாவும் பசியோடு இருக்கும்; உங்களது முழு ஆன்மாவும் தாகத்தோடு இருக்கும். அப்போது பதில் கொடுக்கப்படும்போது நீங்கள் அதை ஜீரணித்து விடுவீர்கள். அது உங்களது எலும்பாக, உங்களது இரத்தமாக, அது உங்களது இதயத்துடிப்பினுள் நகர்ந்து சென்று விடும்; அப்படி இருக்கும் போது மட்டுமே ஒரு குரு உங்களுக்கு பதில் சொல்ல தயாராக இருப்பார்.

நீங்கள் ஒரு கேள்வி கேட்கிறீர்கள், அப்போது நீங்கள் அதற்கான பதிலை பெறுவதற்கு தயாராக ஆகுவதற்கு குரு உங்களுக்கு உதவ முயற்சி செய்வார். உங்களது கேள்விக்கும்,

குருவின் பதிலுக்கும் இடையே அங்கே மிகப் பெரிய இடைவெளி இருக்கும். இன்று நீங்கள் கேட்பீர்கள் ஆனால் பன்னிரண்டு ஆண்டுகளுக்கு பிறகு அவர் உங்களுக்கு பதில் அளிக்கலாம். ஏனெனில் அதைப் பெறுவதற்கு நீங்கள் தயாராக வேண்டும். நீங்கள் மூடிக் கொண்டவராக இல்லாமல் திறந்த மனதுடன் இருக்க வேண்டும்; மேலும் அந்த பதிவை உங்களது ஆன்மாவின் அடி ஆழத்தில் ஏற்றுக் கொள்ள நீங்கள் தயாராக இருக்க வேண்டும்.

இப்போது இந்த கதையை புரிந்து கொள்ள முயற்சி செய்யுங்கள்.

மடாலயத்தின் பகுதியில் வசிக்கும் ஒருவர் இறந்து விட்டதால் துக்கத்தில் இருக்கும் அவரது குடும்பத்தினரைப் போய் பார்ப்பதற்கு குரு டோகோ, அவரது சீடர் ஜென் கென்னுடன் சென்றார். அந்த குடும்பத்திற்கு ஒரு வார்த்தை ஆறுதல் கூறுவதற்கு கூட நேரம் எடுத்துக் கொள்ளாமல், ஜென் கென் அந்த சுவப்பெட்டி அருகில் சென்று, அதன் மேலே தட்டிப் பார்த்து விட்டு டோகோவிடம் “உண்மையிலேயே அவர் இறந்து விட்டாரா?” என்று கேட்டான்.

முதல் விஷயம்; மரணம் ஏற்பட்ட இடத்தில் நீங்கள் மிகவும் மரியாதையுடன் இருக்க வேண்டும். ஏனெனில் மரணம் என்பது ஒரு சாதாரண விஷயம் அல்ல. இந்த உலகிலேயே மிகவும் அசாதாரணமான ஒரு விஷயமாகும். மரணத்தை விட புதிர் நிறைந்தது எதுவும் கிடையாது. இந்த இயற்கையின் மையத்தை மரணம் சென்றடைகிறது. எனவே ஒரு மனிதன் இறந்து விடும்போது நீங்கள் அங்கு ஒரு புனித பூமியில் நடக்கிறீர்கள். அது மிகவும் புனிதமான தருணம் ஆகும். அங்கு சாதாரண ஆர்வக் கோளாறுகளை அனுமதிக்க கூடாது. அவை அவமரியாதை செய்வதாகி விடும்.

குறிப்பாக கீழை நாடுகளில், வாழ்வை விட மரணத்திற்கு தான் அதிக மரியாதை கொடுக்கப்படுகிறது. இந்த முடிவிற்கு வருவதற்கு கீழை நாடுகள் அதிக நாட்கள் வாழ்ந்து உள்ளன. மேலை நாடுகளில் சாவை விட வாழ்வுதான் அதிக மரியாதைக்குரியதாக உள்ளது. அதனால் தான் அங்கு அந்த அளவுக்கு மன இறுக்கம். அந்த

அளவுக்கு கவலை, அந்த அளவுக்கு துக்கம், அந்த அளவுக்கு பைத்தியக்காரத்தனம் உள்ளது.

இது ஏன்? நீங்கள் வாழ்விற்கு அதிக மரியாதை கொடுத்தால், அதன் பின்னர் நீங்கள் சாவைக் கண்டு பயப்படுவீர்கள். அப்போது மரணம் என்பது தெரியாது, விரோதி போன்று தெரியும். மரணம் என்பது எதிரி என்றாகும் போது நீங்கள் உங்கள் வாழ்நாள் முழுவதும் மன இறுக்கத்துடன் இருப்பீர்கள். ஏனெனில் மரணம் என்பது எந்த நொடியிலும் நிகழலாம். நீங்கள் அதை ஏற்றுக் கொள்வதில்லை, நீங்கள் அதை ஒதுக்கி தள்ளுகிறீர்கள், ஆனால் மரணத்தை உங்களால் அழிக்க முடியாது. மரணம் என்பது அழிக்க முடியாதது. நீங்கள் அதை வெறுத்து ஒதுக்கலாம், நீங்கள் அதை மறுக்கலாம், அதற்கு நீங்கள் பயப்படலாம். ஆனால் அது அங்கே ஒரு மூலையில், எப்போதும் உங்களது நிழல் போன்று அங்கே இருக்கும். வாழ்நாள் முழுவதும் நீங்கள் நடுங்கிக் கொண்டிருப்பீர்கள். இப்போதும் நீங்கள் நடுங்கிக் கொண்டிருக்கிறீர்கள். மேலும் பயத்தில், எல்லா பயத்தின் உள்ளேயும் நீங்கள் புகுந்து ஆழமாக தேடினால், அதில் எல்லாம் இந்த மரண பயத்தைத்தான் நீங்கள் காண்கிறீர்கள்.

நீங்கள் பயப்படும் போதெல்லாம், ஏதோ ஒன்று மரணத்திற்கான அறிகுறியை உங்களுக்கு கொடுக்கிறது. நீங்கள் பணம் வைத்திருக்கும் வங்கி திவால் ஆகிவிடும் போது நீங்கள் பயந்து நடுங்குகிறீர்கள், கவலைப்படுகிறீர்கள். ஆனால் அந்தக் கவலையும் கூட மரணம் பற்றிய கவலை தான். ஏனெனில் உங்களது வங்கியில் உள்ள உங்களது பணம் என்பது மரணத்திற்கு எதிரான ஒரு பாதுகாப்பு போன்று தான் உள்ளதே தவிர வேறு எதுவும் அல்ல. அப்போது நீங்கள் திறந்த உள்ளத்துடன், எளிதில் தாக்கப்படக்கூடியவராக இருப்பீர்கள். உங்களது கதவை மரணம் தட்டும் போது யார் உங்களை பாதுகாப்பார்கள்? நீங்கள் நோய்வாய் பட்டால், உங்களுக்கு வயதாகி விட்டால், அதன் பிறகு யார் உங்களை கவனிப்பார்கள்? அதற்கான உத்தரவாதம் வங்கியில் இருந்தது, ஆனால் இப்போது அந்த வங்கி திவாலாகி விட்டது.

நீங்கள் புகழ், அதிகாரம், பதவி ஆகியவற்றை பற்றிக் கொண்டு இருக்கிறீர்கள். ஏனெனில் நீங்கள் ஒரு பதவியை

வைத்திருக்கும் போது நீங்கள் சிறப்பு வாய்ந்தவராக, மக்களால் அதிகம் பாதுகாக்கப்பட்டவராக இருக்கிறீர்கள். நீங்கள் அதிகாரத்தில் இல்லாத போது நீங்கள் சக்தி இழந்தவராக ஆகிவிடுவதால் நீங்கள் யார் என்று யாரும், எந்த விதத்திலும் கவலைப்பட மாட்டார்கள். நீங்கள் அதிகாரத்தில் இருந்த போது உங்களுக்கு நண்பர்கள், குடும்பம், தொண்டர்கள் இருந்தார்கள். நீங்கள் பதவியில் இல்லாதபோது எல்லாரும் விலகி விடுவார்கள். அங்கே ஒரு பாதுகாப்பு இருந்தது. கவனித்துக் கொள்ள யாரோ ஒருவர் இருந்தார்; இப்போத யாரும் கவனிப்பதில்லை, உங்களது பயம் என்னவாக இருந்தாலும், நீங்கள் அதன் ஆழத்தில் தேடிப் பார்த்தால் அங்கே மரணத்தின் நிழலை நீங்கள் எப்போதும் காணமுடியும்.

நீங்கள் கணவன் மீது பற்று கொண்டு இருக்கிறீர்கள், அவர் உங்களை விட்டு விலகி போய்விடுவாரோ என்று நீங்கள் பயப்படலாம். அல்லது நீங்கள் உங்களது மனைவி மீது பற்றுடன் இருக்கிறீர்கள். அவள் உங்களை விட்டு விலகி போய் விடுவாளோ என்று பயப்படுகிறீர்கள். இதில் உள்ள பயம் என்ன? இது உண்மையிலேயே விவாகரத்து பற்றிய பயமா அல்லது மரணம் பற்றிய பயமா? இது மரணத்தின் பயம்தான். ஏனெனில் விவாகரத்தில் நீங்கள் தனியாக விடப்படுவீர்கள். அடுத்தவர் எப்போதும் உங்களுக்கு ஒரு பாதுகாப்பை, நீங்கள் தனியாக இல்லை என்ற உணர்வை, யாரோ உங்களுடன் இருக்கிறார் என்ற உணர்வை பெறுகிறீர்கள். மற்றவர்கள் தேவைப்படும் தருணங்களில் உங்களை கவனித்துக் கொள்ள யாரோ ஒருவர் இருப்பார். ஆனால் மனைவி போய்விட்டாலோ அல்லது கணவன் போய்விட்டாலோ, இப்போது நீங்கள் தனியாக விடப்படுகிறீர்கள். அந்நியன் போல் ஆகிவிடுகிறீர்கள். இப்போது உங்களை யார் பாதுகாப்பார்கள்? நீங்கள் நோய்வாய் பட்டு இருக்கும் போது உங்களை யார் கவனித்துக் கொள்வார்?

மக்கள் இளைஞராக இருக்கும் போது அவர்களுக்கு கணவனோ, அல்லது மனைவியோ, அதிகம் தேவைப்படாது. ஆனால் அவர்களுக்கு வயது ஆகும் போது அவர்களின் தேவை அதிகமாகிறது. நீங்கள் இளமையுடன் இருக்கும் போது அது வெறும் பாலுணர்வுக்கான உறவாக உள்ளது. நீங்கள் வயதானவர்

ஆகும் பேர்து தான் அது ஒரு வாழ்க்கை உறவாக ஆகிறது; ஏனெனில் அந்த காலக்கட்டத்தில் அடுத்தவர் போய்விட்டால் உடனடியாக மரணம் அங்கு வந்து விடுகிறது. எங்கெல்லாம் நீங்கள் பயப்படுகிறீர்களோ, அங்கு தேடிப்பார்க்க முயற்சி செய்யுங்கள். அப்போது அங்கு பின்னால் எங்காவது மரணம் என்பது மறைந்து கொண்டிருப்பதை நீங்கள் காணலாம். எல்லா பயமும் மரணம் குறித்த பயம் தான். மரணம் தான் பயத்திற்கான ஒரே இடம்.

மேலை நாடுகளில் மக்கள் மிகவும் பயத்துடனும், கவலையுடனும், ஆர்வமுடனும் இருக்கிறார்கள். ஏனெனில் அங்கே நீங்கள் இடைவிடாமல் மரணத்திற்கு எதிராக போராடுகிறீர்கள். நீங்கள் வாழ்வை நேசிக்கிறீர்கள். நீங்கள் வாழ்விற்கு மரியாதை கொடுக்கிறீர்கள். அதனால்தான் மேலை நாடுகளில் முதியோர்கள் மதிக்கப்படுவதில்லை. இளைஞர்கள் மதிக்கப்படுகிறார்கள்; ஏனெனில் வயதானவர்கள் உங்களை விட அதிக தூரம் மரணத்தை நோக்கி சென்று விட்டார்கள்; அவர்கள் ஏற்கனவே மரணத்தின் பிடியில் உள்ளனர். இளமை என்பது மேலை நாடுகளில் மதிக்கப்படுகிறது. ஆனால் இளமை என்பது மாற்றமடைகின்ற ஒரு விஷயம். அது ஏற்கனவே உங்கள் கைகளில் இருந்து கடந்து போய்க் கொண்டிருக்கிறது.

கீழை நாடுகளில் முதியோர்கள் மதிக்கப்படுகிறார்கள்; ஏனெனில் கீழை நாடுகளில் மரணம் மதிக்கப்படுகிறது. மேலும் கீழை நாடுகளில் மரணம் மதிக்கப்படுவதால், இங்கே மரணம் பற்றிய பயம் இல்லை. வாழ்க்கை என்பது வெறுமனே ஒரு பகுதிதான்; மரணம் என்பது தான் முடிவு. வாழ்க்கை என்பது ஒரு செயல் முறை. மரணம் அதன் உச்சகட்டம். வாழ்க்கை என்பது வெறுமனே நகர்ந்து செல்லுதல்; மரணம் என்பது சென்றடைதல். மேலும் இரண்டும் ஒன்றுதான்! எனவே நீங்கள் எதற்கு அதிக மதிப்பு கொடுப்பீர்கள், வழிக்கா அல்லது இறுதி லட்சியத்திற்கா? செயல்முறைக்கா அல்லது மலர்ச்சிக்கா?

மரணம் என்பது ஒரு மலர். வாழ்க்கை என்பது ஒரு மரம் போன்றது. மலருக்காகத்தான் மரம் இருக்கிறதே தவிர மரத்திற்காக மலர் இல்லை. மரம் மகிழ்ச்சி அடைய வேண்டும், மரத்தில் மலர்கள் வரும்போது மரம் நடனமாட வேண்டும்.

எனவே கீழை நாடுகளில் மரணம் மதிக்கப்படுகிறது. ஆனால் இந்த ஜென் கென் என்னும் இளைஞன், ஒரு வார்த்தை கூட இரங்கலோ அல்லது மரியாதையோ செலுத்தாமல் வெறுமனே உள்ளே வந்து விட்டான். அவன் வெறுமனே ஆர்வத்துடன் வந்து விட்டான். அதோடு மட்டுமல்ல அவன் மிகவும் மரியாதைக் குறைவாக நடந்து கொண்டான். அவன் சவப்பெட்டியை தட்டிப் பார்த்து விட்டு டோகோவிடம், “இவர் உண்மையிலேயே இறந்து விட்டாரா?” என்ற கேட்டான். அவரது கேள்வி மிகவும் அழகானது ஆனால் சரியான தருணத்தில் கேட்கப்படவில்லை. கேள்வி சரியானது. ஆனால் அதைக் கேட்பதற்கு அவன் தேர்ந்தெடுத்த தருணம் தவறானது. மரணத்தின் முன்னால் ஆர்வத்துடன் இருப்பது குழந்தைத்தனமானது. அங்கு ஒருவர் மரியாதையுடன் மௌனமாக இருக்க வேண்டும். அந்த விஷயத்தோடு உறவு கொள்வதற்கு அது ஒன்று மட்டுமே வழியாகும்.

ஒருவர் இறக்கும் போது உண்மையில் மிகவும் ஆழமான ஒன்று நடக்கின்றது. நீங்கள் வெறுமனே அங்கு உட்கார்ந்து கொண்டு, தியானம் செய்தால் உங்களுக்கு அநேக விஷயங்கள் வெளிப்படுத்தப்படும். கேள்வி கேட்பது முட்டாள் தனம். மரணம் அங்கு இருக்கும் போது ஏன் தியானம் செய்யக் கூடாது? கேள்வி கேட்பது அங்கு நடந்த அந்த விஷயத்தை தவிர்ப்பதற்காக ஒரு தந்திரம் போன்று இருக்கலாம். மரணத்தை நேரடியாக பார்ப்பதற்கு முடியாமல் வெறுமனே மேற்கொள்ளப்படுகிற ஒரு பாதுகாப்பு ஏற்பாடாகவும் கூட அது இருக்கலாம்.

யாரையாவது எரிப்பதற்கு கொண்டு செல்லும் போது நான் மக்களை கவனித்திருக்கிறேன். அங்கே அவர்கள் அதிகமாக பேச ஆரம்பித்துவிடுவார்கள். சுடுகாட்டில் அவர்கள் அநேக தத்துவ விஷயங்களை விவாதிப்பார்கள். யார் இறந்து போனாலும் நான் அங்கு இருப்பேன். எனது பெற்றோர் கூட மிகவும் பயப்படுவார்கள்; அவர்கள் என்னிடம், “நீ ஏன் போகிறாய்? அந்த மனிதர் யாரென்று கூட நமக்கு தெரியாது. போக வேண்டிய அவசியம் இல்லை.” என்று கூறுவார்கள்.

அதற்கு நான், “அது முக்கியமல்ல, அந்த மனிதர் எனது குறிக்கோள் அல்ல. மரணம், தான் எனது ஆவல். மரணம் ஓர்

அழகான விஷயம். மேலும் புதிர் நிறைந்த ஒன்றாகும். ஒருவர் அதை தவற விடக்கூடாது.” என்று கூறுவேன். எனவே யாராவது இறந்துவிட்டார் என்று கேள்விப்பட்ட உடனேயே நான் அங்கு இருப்பேன். அங்கு என்ன நடக்கிறது என்பதை எப்போதும் காத் திருந்து, கவனித்துக் கொண்டும், பார்த்துக் கொண்டும் இருப்பேன்.

எனவே அங்கே மக்கள் அநேக விஷயங்களை “மரணம் என்றால் என்ன?” போன்ற தத்துவார்த்த பிரச்சினைகளைப் பற்றி பேசுவதை கவனித்திருக்கிறேன். அப்போது யாராவது ஒருவர், “யாரும் மரணமடைவதில்லை, உள்ளே உள்ள ஆத்மா மரணமில்லாதது” என்று கூறுவார்கள். அவர்கள் உபநிடதம், கீதை ஆகிய வற்றில் இருந்து மேற்கோள் காட்டுவார்கள். ஆனால் நானோ, “அவர்கள் தவிர்க்கப் பார்க்கிறார்கள். இப்படி விவாதிப்பதால் அங்கு நடந்த அந்த விஷயத்தை அவர்கள் தவிர்க்க பார்க்கிறார்கள். அவர்கள் அந்த இறந்த மனிதனை பார்ப்பதில்லை. விஷயம் அங்குதான் உள்ளது! மரணம் அங்கு உள்ளது. ஆனால் நீங்களோ அதைப்பற்றி விவாதித்து கொண்டு இருக்கிறீர்கள்! என்ன முட்டாள்கள்” என்று எனக்குள் உணர ஆரம்பித்து விடுவேன்.

நீங்கள் அமைதியாக இருக்க வேண்டும். மரணம் அங்கு இருக்கும் போது உங்களால் அமைதியாக இருக்க முடியுமெனில் நீங்கள் திடீரென்று அநேக விஷயங்களை காண்பீர்கள். ஏனெனில் மரணம் என்பது ஒரு மனிதரின் சுவாசம், வெறுமனே நின்று விடுவது மட்டும் அல்ல. அநேக விஷயங்கள் நடக்கின்றன. ஒரு மனிதர் மரணமடையும் போது அவரது ஒளிவட்டம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக குறைய ஆரம்பிக்கிறது. நீங்கள் அமைதியாக இருந்தால் அதை உங்களால் உணர முடியும். ஒரு சக்தி, உயிர்த்துடிப்புள்ள சக்தி தளம், குறைந்து கொண்டே போவதை, அதன் மையத்திற்கு திரும்பிப் போவதை உங்களால் உணர முடியும்.

ஒரு குழந்தை பிறக்கும் போது இதற்கு நேர் எதிரானது நிகழ்கிறது. ஒரு குழந்தை பிறந்தவுடன் அதைச் சுற்றியுள்ள ஒளிவட்டம் வெளியே பரவ ஆரம்பிக்கிறது. அது அதன் தொப்புளில் இருந்து ஆரம்பிக்கிறது. ஒரு குளத்தில் ஒரு கல்லை

எறியும் போது அதில் தண்ணீர் வட்டங்கள்வளர்ந்து கொண்டே போவது போன்று ஒளி வட்டமானது பரவுகிறது. குழந்தை சுவாசிக்க ஆரம்பிக்கும் போது அது தொப்புள் மையத்தை தாக்குகிறது. அப்போது அமைதியாக உள்ள குளத்தில் முதல் கல் எறியப்படுகிறது. அதைத் தொடர்ந்து தண்ணீர் வட்டங்கள் வெளியே பரவிக் கொண்டே செல்கின்றன.

உங்களது வாழ்க்கை முழுவதும் நீங்கள் ஒளி வட்டத்தை பரப்பிக் கொண்டே செல்கிறீர்கள். கிட்டத்தட்ட முப்பத்தி ஐந்து வயதில் அந்த ஒளிவட்டம் அதன் உச்சத்தை அடைந்து நிறைவு பெறுகிறது. அதன் பிறகு அது குறைய ஆரம்பிக்கிறது. ஒரு மனிதன் இறக்கும் போது அது திரும்பவும் தொப்புளுக்குள் சென்று விடுகிறது. அது தொப்புளை அடையும் போது அது ஒரு கெட்டிப்படுத்தப்பட்ட சக்தியாக, குவிக்கப்பட்ட ஓர் ஒளியாக ஆகிவிடுகிறது. நீங்கள் அமைதியாக இருந்தால் உங்களால் அதை உணர முடியும். அந்த ஒளி உள்ளே இழுக்கப்படுவதை நீங்கள் உணர முடியும். மரணமடைந்த ஒரு மனிதரின் அருகில் நீங்கள் உட்கார்ந்தால், அந்த மனிதனை நோக்கி ஏதோ ஒரு தென்றல் காற்று வீசுவது போன்றும் அப்போது அந்த காற்றில் நீங்கள் உள்ளே இழுக்கப்படுவது போன்றும் உணர்வீர்கள். இறந்த மனிதன் அவனது முழு வாழ்க்கையையும் சுருக்கிக் கொள்கிறான். அவன் அதுவரை இருந்து வந்த முழு இடத்தையும் சுருக்கி கொள்கிறான்.

இறந்து விட்ட ஒரு மனிதனைச் சுற்றிலும் அநேக விஷயங்கள் நடக்க ஆரம்பிக்கிறது. இறந்த மனிதர் யாராவது ஒருவரை அதிகம் நேசித்திருந்தால், அதாவது தனது உயிர்ச்சக்தியின் ஒரு பகுதியை அவருக்கு கொடுத்திருந்தார் என்று அதற்கு அர்த்தம். எனவே அந்த மனிதர் இறக்கும் போது உடனடியாக அவர் நேசித்த அடுத்த மனிதருக்கு அவர் கொடுத்த உயிர்ச்சக்தி விலகி, இப்போது மீண்டும் அந்த இறந்த மனிதரிடம் நகர்ந்து செல்கிறது. நீங்கள் இங்கு மரணமடைகிறீர்கள். ஆனால் நீங்கள் நேசித்தவர் ஹாங்காங்கில் வசிக்கிறார் என்றால் உங்களது நேசத்துக்குரிய வரிடம் இருந்து ஏதோ ஒன்று உடனடியாக விலகுகிறது. ஏனெனில் நீங்கள் உங்களது உயிரின் ஒரு பகுதியை அவருக்கு கொடுத்திருப்பீர்கள். எனவே அந்தப் பகுதியானது மீண்டும் உங்களுக்கு திரும்பி வரும். அதனால் தான் நீங்கள் மிகவும் நேசித்த ஒருவர்

மரணமடையும் போது ஏதோ ஒன்று உங்களை விட்டு வெளியேறிச் செல்வதை நீங்கள் உணர ஆரம்பிப்பீர்கள். உங்களுக்குள் கூட ஏதோ ஒன்று இறந்துவிட்டதை உணர்வீர்கள். ஓர் ஆழ்ந்த காயம், ஓர் ஆழ்ந்த இடைவெளி இப்போது அங்கு இருக்கும்.

ஒரு காதலன் சாகும்போது, அவன் நேசித்தவனிடமிருந்தும் கூட ஏதோ ஒன்று மரணமடைகிறது; ஏனெனில் அவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் மிகவும் ஆழ்ந்த ஈடுபாட்டுடன் இருந்து வந்திருக்கிறார்கள். மேலும் நீங்கள் அநேக, அநேக மக்களை நேசித்து வந்தால், உதாரணமாக டோகோ அல்லது ஒரு புத்தர் போன்ற மனிதர்கள் மரணமடையும் போது இந்த பிரபஞ்சம் முழுவதிலும் இருந்து சக்தியானது மையதிற்கு மீண்டும் நகர்ந்து சென்று விடுகிறது. அது ஓர் உலகளாவிய விஷயமாக ஆகி விடுகிறது. ஏனெனில் அவர் அநேக, அநேக பிறவிகள், லட்சக் கணக்கான பிறவிகள் எடுத்துள்ளதால் அங்கெல்லாம் இருந்து அவரது சக்தியானது திரும்பி வருகிறது. அநேகம் பேருக்கு அவர் அளித்த சக்தி அதிர்வுகள் அவர்களை விட்டு வெளியேறி அவை ஆரம்ப இடத்திற்கு, அதாவது தொப்புளின் அருகில் மீண்டும் குவிக்கப்பட்ட ஒன்றாக ஆகிவிடும்.

நீங்கள் கவனித்துப் பார்த்தால் அந்த ஒளிவட்டங்கள் தலைகீழாக அதாவது வெளியில் இருந்து உள் நோக்கி திரும்பி வருவதை உணரலாம். மேலும் அந்த ஒளி வட்டங்கள் முழுவதும் தொப்புளில் குவிக்கப்படும்போது, உங்களால் ஓர் அபரிமிதமான சக்தியை, ஓர் அபரிமிதமான ஒளி சக்தியை காண முடியும். அதன்பிறகு அந்த மையம் இந்த உடலை விட்டு வெளியேறி சென்று விடுகிறது. ஒரு மனிதன் இறக்கும் போது அங்கே அவனது சுவாசம் நின்று போகிறது. எனவே நீங்கள் அவன் இறந்து விட்டதாக நினைக்கிறீர்கள். அவன் இறக்கவில்லை. அதற்கு கொஞ்ச நேரம் ஆகும். சில சமயம் அந்த மனிதர் பல லட்சம் பிறவிகளில் ஈடுபட்டிருந்தால் அவர் இறப்பதற்கு அநேக நாட்கள் ஆகும். அதனால் தான் குறிப்பாக கீழை நாடுகளில் சித்தர்கள், ஞானிகள் ஆகியவர்களின் உடல்களை நாம் எரிப்பதில்லை. ஞானிகள் மட்டுமே எரிக்கப்படமாட்டார்கள்; மற்றபடி எல்லாரும் எரிக்கப்படுவார்கள். ஏனெனில் மற்றவர்களின் ஈடுபாடு அந்த அளவுக்கு, ஞானிகள், சித்தர்கள் அளவுக்கு இருந்திருக்காது.

கொஞ்ச நிமிடங்களில் அந்த சக்தியானது ஒன்று சேர்க்கப்பட்டு விடும்; எனவே அதன் பிறகு அவர்கள் இந்த இருப்பு நிலையின் ஓர் அங்கமாக இருக்க மாட்டார்கள்.

சித்தர்களை பொறுத்தமட்டில் அந்த சக்தியானது அதிக காலத்தை எடுத்துக் கொள்கிறது. சில சமயம் அது போய்க் கொண்டே இருக்கும். அதனால் தான் நீங்கள் சாய்பாபாவின் நகரமான ஷிரிபிக்கு போனால், ஏதோ ஒன்று நிகழ்வதை உங்களால் இன்னமும் உணர முடியும்; இன்னும் அந்த சக்தி வந்து கொண்டே இருக்கிறது; அவர் அந்த அளவுக்கு ஈடுபட்டு இருந்ததால் அநேக மக்கள் அவர் இன்னமும் உயிருடன் இருப்பதாக நினைக்கிறார்கள். சாய்பாபாவின் சமாதி உயிரற்றது அல்ல. அது உயிர் உள்ளது. ஆனால் அதே விஷயத்தை அநேக சமாதிகளுக்கு அருகில் உங்களால் உணர முடியாது. அந்த சமாதிகள் உயிரற்றவை. 'உயிரற்றவை' என்று நான் கூறுவதற்கு, அவர்கள் தங்களின் ஈடுபாடுகளை எல்லாம் சேர்த்து முடித்து விட்டார்கள். எனவே அவர்கள் மறைந்து விட்டார்கள் என்று தான் அர்த்தம்.

நான் இறந்தால், எனது உடலை புதைக்காதீர்கள். அதை எரிக்காதீர்கள். ஏனெனில் நான் உங்களில், உங்களில் அநேகரிடம் நான் ஈடுபட்டு இருப்பேன். மேலும் உங்களால் உணர முடியுமெனில், ஒரு சித்தர் அநேக வருடங்கள் உயிரோடு இருப்பார். சில சமயம் ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகள் வரை உயிருடன் இருப்பார், ஏனெனில் அவர்களின் உயிர் என்பது இந்த உடலோடு மட்டும் சம்பந்தமுள்ளது அல்ல. அவர்களின் உயிரானது சக்தி சம்பந்தப்பட்ட விஷயமாக ஆகிவிடும். அது ஈடுபாட்டை சார்ந்து உள்ளது, எத்தனை மனிதர்களிடம் அவர் ஈடுபாட்டுடன் இருந்தார் என்பதைப் பொருத்து உள்ளது. மேலும் புத்தர் போன்ற ஆட்கள் மனிதர்களோடு ஈடுபாட்டுடன் இருந்தது மட்டுமல்லாமல், அவர் மரங்கள், பறவைகள், விலங்குகள் ஆகியவற்றோடும் கூட ஈடுபாடுடன் இருந்தார்; அவரது மரணமானது குறைந்த பட்சம் ஐநூறு வருடங்களை எடுத்துக் கொள்ளும் அளவுக்கு அவரது ஈடுபாடு மிகவும் ஆழ்ந்த ஒன்றாக இருந்தது.

“எனது மதம், ஐநூறு ஆண்டுகள் மட்டுமே உயிர்ச் சக்தியோடு இருக்கும்,” என்று புத்தர் கூறியதாக குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. மேலும்

அதற்கான அர்த்தம் இங்குதான் உள்ளது. ஏனெனில் அவர் ஐநூறு ஆண்டுகள் உயிர்ச்சக்தி உள்ளவராக இருப்பார் என்பது தான் அதன் அர்த்தமாகும். அவர் தனது ஈடுபாட்டில் இருந்து முழுமையாக வெளியேறிச் செல்வதற்கு அவருக்கு ஐநூறு ஆண்டுகள் பிடிக்கும்.

மரணம் நிகழும் போது, அமைதியாக இருங்கள். கவனியுங்கள்!

இந்த உலகம் முழுவதும், மரணமடைந்த ஒரு மனிதருக்கு நீங்கள் மரியாதை செலுத்தும் போது நீங்கள் மௌனமாக ஆகிவிடுகிறீர்கள். நீங்கள் இரண்டு நிமிடம் அமைதியாக இருக்கிறீர்கள். ஏன் என்று தெரியாமலேயே அதைச் செய்கிறீர்கள். இந்த பாரம்பரியம் உலகம் முழுவதும் கடைப்பிடிக்கப்படுகிறது. இந்த அமைதி ஏன்?

இந்த பாரம்பரியம் அர்த்தம் நிறைந்தது. இது ஏன் என்று நீங்கள் அறியாமல் இருக்கலாம். உங்களுக்கு தெரியாமல் இருக்கலாம், மேலும் உங்களது அந்த அமைதியானது உங்களுக்குள் மனதில் ஏதேதோ எண்ணங்களின் உரையாடல்களால் நிரம்பி இருக்கலாம். அல்லது இதை நீங்கள் ஒரு சடங்கு போன்று செய்யலாம். ஆனால் அதில்தான் ரகசியம் உள்ளது.

அந்த குடும்பத்திற்கு ஒரு வார்த்தை ஆறுதல் கூறுவதற்கு கூட நேரம் எடுத்துக் கொள்ளாமல், ஜென் கென் அந்த சுவப்பெட்டி அருகில் சென்று அதைத் தட்டிப்பார்த்து விட்ட டேகோவிடம் “உண்மையி லேயே அவர் இறந்து விட்டாரா?” என்று கேட்டான்.

அவனது கேள்வி சரியானது, ஆனால் நேரம் சரியானது அல்ல. அவன் தவறான சந்தர்ப்பத்தை தேர்ந்தெடுத்து விட்டான். அதைப்பற்றி பேசுவதற்கான தருணம் இது அல்ல. இது அந்த நிகழ்வோடு இருக்க வேண்டிய ஒரு தருணம். மேலும் இறந்து போன அந்த மனிதர் மிகவும் ஆழ்ந்த ஒருவராக இருந்திருக்க வேண்டும்; இல்லையெனில் டோகோ அவருக்கு மரியாதை செலுத்த சென்றிருக்க மாட்டார். டோகோ ஒரு மெய்ஞ்ஞானி. இறந்த அந்த சீடர் ஏதோ ஒன்றை பெற்றிருக்க வேண்டும். அவருக்கு மேலும் ஏதோ ஒன்றை செய்வதற்காக டோகோ அங்கு

சென்றார். நீங்கள் உயிரோட இருக்கும் போதும் ஒரு குருவால் உங்களுக்கு உதவமுடியும்; நீங்கள் இறந்துவிடும் போது ஒரு குரு இன்னமும் அதிகமாக உங்களுக்கு ஏதாவது உதவி செய்ய முடியும்; ஏனெனில் மரணத்தில் ஓர் ஆழ்ந்த சரணாகதி நிகழ்கிறது.

உயிரோடு இருக்கும் போது நீங்கள் உங்களது குருவிடம் கூட எப்போதும் எதிர்ப்பு தெரிவித்துக் கொண்டும், சண்டையிட்டுக் கொண்டும் தான் இருக்கிறீர்கள். அவரிடம் சரணாகதி அடைவதில்லை அல்லது அரை மனதுடன் சரணாகதி செய்கிறீர்கள். அப்படி எனில் எதுவும் இல்லை என்று அர்த்தம். ஆனால் நீங்கள் மரணமடைந்து கொண்டிருக்கும் போது சரணாகதி என்பது சுலபமானது. ஏனெனில் மரணமும், சரணடைதலும் ஒரே செய்முறைகள் தான். உங்களது உடல்முழுவதும் மரணமடையும் போது உங்களால் சுலபமாக சரண அடைய முடியும். அப்போது எதிர்த்தல் கடினம், சண்டையிடுதல் கடினமானது. ஏற்கனவே உங்களது எதிர்ப்பு சக்தி உடைபட்டு விட்டது, உங்களது உடல் அதன் போக்கில் பேர்ய் விட்டது. மேலும் அது தான் மரணம் என்பதாகும்.

ஏதோ ஒன்றை சிறப்பாக்குவதற்கு டோகோ அங்கு இருந்தார். அப்போது இந்த சீடர் ஒரு கேள்வியை கேட்டார். கேள்வி சரியானது தான் ஆனால் நேரம் சரியானது அல்ல.

‘நான் சொல்ல மாட்டேன்’ என்றார் டோகோ

“அப்படியா, ஏன்?” என்று மீண்டும் வலியுறுத்தினான் ஜென் கென்.

‘நான் எதுவும் சொல்ல மாட்டேன், இதுதான் இறுதியானது’ என்று கூறினார் டோகோ.

முதல் விஷயம்: மரணத்தைப் பற்றி என்ன சொல்ல முடியும்? மரணத்தைப் பற்றி உங்களால் என்ன கூற முடியும்? மரணத்தின் அர்த்தத்தை எந்த ஒரு வார்த்தையாலும் எடுத்துச் சொல்வது சாத்தியப்படாது. ‘மரணம்’ என்னும் வார்த்தையை பயன்படுத்தும் போது நீங்கள் அதற்கு என்ன அர்த்தம் கொள்கிறீர்கள்? அது வெறுமனே ஒரு கதவு, ஒரு வாசல், மேலும் அதற்கு அப்பால் என்ன நடக்கிறது என்பது நமக்கு தெரியாது. அந்த வாசல் வழியாக ஒரு மனிதன் மறைந்து போவதை நாம் பார்க்கிறோம்; அவர் அந்த

வாசல் வரை செல்வதை மட்டுமே நம்மால் பார்க்க முடியும். அதன்பின்னர் அந்த மனிதர் வெறுமனே மறைந்து விடுகிறார். மரணம் என்னும் வார்த்தையினால் அந்த வாசலுக்கான அர்த்தத்தை மட்டுமே கொடுக்க முடியும். ஆனால் அந்த கதவிற்கு பின்னால் உண்மையில் நடப்பது என்ன? நம்மால் அறிந்து கொள்ள முடியாது, ஏனெனில் அந்த வாசல் ஒரு பொருள் அல்ல.

அந்த வாசல் கடந்து செல்ல வேண்டிய ஒன்று. அந்த வாசல் வழியாக சென்ற ஒருவருக்கு அதன்பின்னர் என்ன நடக்கிறது என்பதை நம்மால் பார்க்க முடியுமா? அவருக்கு என்ன நடக்கிறது? அந்த வாசல் என்பது என்ன? அது வெறுமனே மூச்சு நின்று விடுவதா? அப்படியானால் இந்த சுவாசம், மூச்சு தான் முழு உயிரா? அந்த சுவாசம் தவிர நீங்கள் வேறு எதையும் பெற்றிருக்க வில்லையா? சுவாசம் நின்று விடுகிறது, உடல் சிதைந்து போக ஆரம்பிக்கிறது. நீங்கள் இந்த சுவாசமும், உடலும் மட்டுமாகவே இருந்திருந்தால் அதன் பிறகு இங்கு பிரச்சினை இல்லை. அதன்பிறகு மரணம் என்பது ஒன்றுமில்லாதது, அது வேறு எதற்குமான வாசல் அல்ல. அது வெறுமனே நின்று விடுதல் என்பதாகுமே தவிர அது மறைதல் அல்ல. அது ஒரு கடிகாரம் போன்றதாகிவிடும்.

அந்த கடிகாரம் டிக், டிக் என்று ஒலி எழுப்பினால் அது வேலை செய்கிறது என்று அர்த்தம். அதன் பிறகு அது நின்று விடுகிறது. அப்போது அந்த டிக், டிக் சத்தம் எங்கே போய்விட்டது என்று நீங்கள் கேட்பதில்லை. அது அர்த்தமற்றதாக இருக்கும்! அது எங்கும் போகவில்லை. அது போகவே இல்லை. அது வெறுமனே நின்று விட்டது. அது ஓர் இயந்திர நுட்பம். மேலும் இப்போது அந்த இயந்திர நுட்பத்தில் ஏதோ ஒன்று தவறாகிவிட்டது. நீங்கள் அந்த இயந்திர நுட்பத்தை சரி செய்து விடலாம். அதன்பிறகு மீண்டும் அது டிக், டிக் என்று ஒலி எழுப்பும். மரணம் என்பது கடிகாரம் நிற்பது போன்றதா? வெறுமனே அதைப் போன்றதா?

அப்படி இருந்தால், மரணம் என்பது புரியாத புதிர் அல்ல. உண்மையிலேயே அது ஒன்றுமில்லாதது. ஆனால் உயிர் என்பது எப்படி அவ்வளவு சுலபமாக மறையும்? வாழ்க்கை என்பது இயந்திரம் போன்றது அல்ல. உயிர் என்பது விழிப்புணர்வு.

கடிகாரம் டிக் டிக் என்று ஒலி எழுப்புவதை நீங்கள் கேட்க முடியும். ஆனால் அந்த கடிகாரத்தினால் அந்த டிக் டிக் ஒசையை ஒருபோதும் கேட்க முடியாது. உங்களது இதயத்துடிப்பையும் கூட உங்களால் கவனிக்க முடியும். அதை கவனிப்பது யார்? இதயத் துடிப்பு மட்டுமே உயிர் என்றால் அதன் பின்னர் அதை கவனிப்பவர் யார்? சுவாசம் மட்டுமே உயிர் என்றால், உங்களது சொந்த சுவாசம் குறித்து நீங்கள் எப்படி விழிப்புணர்வுடன் இருக்க முடியும்? அதனால் தான் கீழை நாடுகளின் தியான நுணுக்கங்கள் எல்லாம் சுவாசத்தை கவனிப்பதை கண்ணுக்கு புலப்படாத ஒரு தொழில் நுணுக்கமாக பயன்படுத்துகின்றன; ஏனெனில் சுவாசம் குறித்து விழிப்புணர்வுடன் நீங்கள் இருக்கும் போது அந்த விழிப்புணர்வு யார்? அது கண்டிப்பாக அந்த சுவாசத்திற்கு அப்பால் உள்ள ஒன்றாக இருந்தாக வேண்டும், ஏனெனில் சுவாசத்தை பார்க்க முடிகிறது மேலும் அப்படி பார்க்கின்ற ஒருவர் ஒரு புறப் பொருளாக இருக்க முடியாது. உங்களால் அதை சாட்சி போல இருந்து கொண்டு பார்க்க முடியும். உங்களது கண்களை மூடிக் கொண்டு உங்களது சுவாசம் உள்ளே செல்வதையும், வெளியே வருவதையும் உங்களால் பார்க்க முடியும். அப்படி பார்க்கின்றவர் யார்? அந்த சாட்சி யார்? நிச்சயமாக அது சுவாசத்தை சார்ந்து இல்லாத ஒரு தனிப்பட்ட சக்தியாகத்தான் இருந்தாக வேண்டும். சுவாசம் மறையும்போது அது ஒரு கடிகாரம் நின்று விடுவது போன்றதாகும். ஆனால் உள்ளுக்குள் உள்ள அந்த விழிப்புணர்வு எங்கு போகிறது? அந்த விழிப்புணர்வு எங்கு நகர்ந்து செல்கிறது?

மரணம் என்பது ஒரு வாசல்; அது ஒரு நிறுத்தம் அல்ல. விழிப்புணர்வு நகர்ந்து செல்கிறது. ஆனால் உங்களது உடல் அந்த வாசலிலேயே இருந்து விடுகிறது. அதாவது நீங்கள் இங்கு வரும் போது உங்களது காலணிகளை வாசலில் விட்டு விட்டு நீங்கள் உள்ளே வந்தது போன்றது தான் அது. உங்களது உடல் கோயிலுக்கு வெளியே விடப்படுகிறது. மேலும் உங்களது விழிப்புணர்வு கோயிலுக்குள் நுழைகிறது. இது மிகவும் சூட்சுமமான விஷயம்; அதற்குமுன்பு உயிர் என்பது ஒன்றுமில்லாதது. அடிப்படையில் வாழ்வு என்பது மரணமடைவதற்கான ஒரு தயாரிப்பு தான். மேலும் தங்களது வாழ்வின் போதே சாவது எப்படி என்பதை கற்றுக்

கொள்பவர்கள் யாரோ அவர்கள் மட்டுமே ஞான முடையவர்கள். சாவது எப்படி என்ற நீங்கள் அறிந்து கொள்ளவில்லை என்றால், நீங்கள் உங்களது வாழ்வின் ஓர் அர்த்தத்தையும் தவற விட்டு விட்டீர்கள். வாழ்வு என்பது சாவிற்கான ஒரு தயார் படுத்துதல், ஒரு பயிற்சி, அது ஓர் ஒழுக்க விதி.

வாழ்க்கை என்பது முடிவல்ல, அது மரணமடையும் கலையை வெறுமனே கற்றுக் கொள்கின்ற ஓர் ஒழுக்க விதி. ஆனால் மரணத்தை கண்டு நீங்கள் பயப்படுகிறீர்கள். நீங்கள் அலறுகிறீர்கள். மரணம் என்ற வார்த்தையை கேட்டாலே நீங்கள் நடுங்குகிறீர்கள். வாழ்க்கையை இன்னமும் நீங்கள் அறிந்து கொள்ளவில்லை என்பது தான் அதற்கு அர்த்தம். ஏனெனில் வாழ்க்கை ஒரு போதும் மரணமடையாது. வாழ்க்கை மரணமடைய முடியாது.

எங்கோ ஓர் இடத்தில் நீங்கள் இந்த உடலோடும், இந்த இயந்திர நுட்பத்தோடும் உங்களை ஐக்கியப்படுத்தி விட்டீர்கள். அந்த இயந்திர நுட்பம் மரணமடைந்தே தீரவேண்டும்; அந்த இயந்திர நுட்பம் முடிவில்லாத ஒன்றாக இருக்க முடியாது. ஏனெனில் அந்த இயந்திர நுட்பமானது அநேக விஷயங்களைச் சார்ந்துள்ளது. அது ஒரு கட்டுத்திட்டம் செய்யப்பட்ட விஷயம். விழிப்புணர்வு என்பது கட்டுத்திட்டம் இல்லாதது. அது எதையும் சார்ந்து இல்லை. அது விளைவிக்கப்பட்டு அல்ல, அது ஒருபோதும் பிறந்தது இல்லை எனவே அது ஒருபோதும் இறப்பதும் இல்லை.

யாராவது ஒருவர் இறக்கும் போது நீங்கள் அவர்களுக்கு அருகில் தியானத்துடன் இருக்க வேண்டும், ஏனெனில் கோயில் மிகவும் அருகில் உள்ளது. மேலும் அது ஒரு புனித பூமி. குழந்தை தனமாக இருக்காதீர்கள், உங்களது ஆர்வக் கோளாறுகளை கொண்டு வராதீர்கள். அமைதியாக இருங்கள். அப்போதுதான் உங்களால் அதை பார்க்கவும், கவனிக்கவும் முடியும். மிக மிக அர்த்தம் நிறைந்த ஒன்று அங்கு நிகழ்ந்த கொண்டிருக்கிறது. அந்த தருணத்தை தவறவிட்டு விடாதீர்கள். மேலும் மரணம் அங்கு இருக்கும் போது, அதைப்பற்றி ஏன் கேள்வி கேட்கிறீர்கள்? அதை ஏன் நீங்கள் பார்க்க கூடாது? அதை ஏன் கவனிக்க கூடாது? அதோடு சில அடி தூரம் நீங்கள் ஏன் நகர்ந்து செல்லக் கூடாது?

‘நான் சொல்ல மாட்டேன்’ என்றார் டோகோ.

‘அப்படியா ஏன்?’ என்று மீண்டும் வலியுறுத்தினான் ஜென் கென்.

‘நான் எதுவும் சொல்ல மாட்டேன். இதுதான் இறுதியானது’ என்று கூறினார் டோகோ.

மடாலயத்திற்கு அவர்கள் திரும்பி செல்லும் போது கோபமடைந்த ஜென் கென் டோகோவின் பக்கம் திரும்பி, “கடவுள் ஆணையாக எனது கேள்விக்கு நீங்கள் பதில் அளிக்கவில்லை என்றால் நான் ஏன் உங்களை அடிக்கக் கூடாது?” என்று பயமுறுத்தினான்.

இது ஜென்னில் தான் சாத்தியப்படும். ஒரு சீடனும் கூட குருவை அடிக்க முடியும்; ஏனெனில் ஜென் என்பது வாழ்விற்கு உண்மையானது. மேலும் மிகவும் அதிகாரப்பூர்வமானது. “நான் உன்னை விட புனிதமானவன்” என்னும் கருத்தை தன்னைச் சுற்றி ஒரு ஜென் குரு உருவாக்க மாட்டார். “நான் மிகவும் உயர்ந்தவன்” என்று அவர் கூறமாட்டார். “நான் உயர்ந்தவன், நீ தாழ்ந்தவன்,” என்று ஆன்மிக சாதனை புரிந்த ஒருவர் எப்படி கூறமுடியும்? ஒரு சீடன் தன்னை உயர்ந்தவனாக நினைத்து கொள்ளலாம், ஆனால் குரு தன்னை உயர்ந்தவர் என்று கூறிக் கொள்ள முடியாது. ஏனெனில் தாழ்ந்த நிலையில் இருப்பவர்கள் மட்டுமே தான் உயர்ந்த நிலையில் இருப்பதாக கூறுவார்கள். தாழ்ந்த, சக்தி அற்ற ஆணவம் மட்டுமே உயர்ந்த நிலையை கேட்கும். பலவீனம் மட்டுமே பலத்தை கேட்கும். நீங்கள் நிச்சயமற்று இருக்கும் போது நிச்சயமான தன்மையை கேட்பீர்கள்; நீங்கள் நோயுடன் இருக்கும் போது ஆரோக்கியத்தை கேட்பீர்கள், உங்களுக்கு ஒன்றும் தெரியாத போது நீங்கள் அறிவைக் கேட்பீர்கள். நீங்கள் கேட்பவை எல்லாம் உங்களிடம் உள்ள உண்மையை மறைப்பதற்காகத்தான் இருக்கும். ஒரு குரு எதையும் கூறுவதில்லை. “நான் உயர்ந்தவன்,” என்று அவரால் கூறமுடியாது. அது முட்டாள்தனமானது. “நான் உயர்ந்தவன்” என்று எப்படி ஒரு ஞானவான் கூறமுடியும்.

எனவே ஒரு ஜென் குரு, ஒரு சீடன் தன்னை அடிப்பதற்கும் கூட அனுமதி அளிப்பார். மேலும் இந்த விஷயத்தை அவர்

ரசிப்பார். இந்த உலகில் வேறு யாரும் இது போன்று செய்ததில்லை. அதனால்தான் ஜென் குருமார்கள் மிகவும் அபூர்வமானவர்கள். அவர்களை விட அபூர்வமான மலர்களை உங்களால் காண முடியாது. தன்னை ஒருவர் அடிப்பதற்கு அனுமதிக்கும் அளவுக்கு அந்த குரு உண்மையிலேயே உயர்ந்தவர். அவரது உயர்நிலைக்கு அதனால் சவால் ஏதும் இல்லை. நீங்கள் அவரிடம் எந்த சவாலும் விட முடியாது. மேலும் எந்த வகையிலும் உங்களால் அவரை கீழேயும் கொண்டு வர முடியாது. அவருக்கு நான் என்னும் ஆணவம் இல்லை. அவர் ஒரு வெறுமையான வீடு. மேலும் ஒரு சீடன் முட்டாளாக மட்டும் இருப்பான் என்பதையும் அவர் அறிவார். வேறு எதையும் எதிர் பார்க்க மாட்டார், ஏனெனில் சீடன் என்பவன் ஒன்றும் அறியாதவன்.

இதற்கு கருணை வேண்டும். மேலும் ஒரு சீடன் அறியாமையில் சரி இல்லாத காரியங்களை செய்து கொண்டே போவான்; ஏனெனில் சரி இல்லாத ஒரு மனிதன் எப்படி சரியான காரியத்தை செய்ய முடியும்? மேலும் சரி இல்லாத மனிதன் மீது நீங்கள் சரியான விஷயங்களைத் திணித்தால் அவன் முடமாகிப் போவான்; அவனது சுதந்திரம் வெட்டப் பட்டு விடும். நீங்கள் சுதந்திரமாக இருப்பதற்கு, ஒரு குரு உதவ வேண்டும். எனவே அங்கு தாக்குதல் என்பது அனுமதிக்கப்பட்டது. உண்மையில் அது ஓர் அவமரியாதை அல்ல. உண்மையில் அந்த சீடனும் கூட அந்த அளவுக்கு நேசிக்கிறான், அந்த அளவுக்கு அந்நியோன்யமாக இருப்பான். அப்போது தான் அவனால் நெருங்கிவர முடியும். ஒரு மனிதனை அடிப்பது என்பதும் கூட ஒரு வகை அந்நியோன்யம் தான். யாரை வேண்டுமானாலும் உங்களால் வெறுமனே அடிக்க முடியாது.

சில சமயம் ஒரு குழந்தை கூட அவனது தந்தையை தாக்குகிறது. அல்லது ஒரு குழந்தையானது தனது தாயை கன்னத்தில் அறைகிறது. இதில் எந்த வெறுப்பும் இல்லை. அந்த குழந்தை தனது தாயை மிகுந்த ஆழத்துடன், அந்நியோன்யத்துடன் ஏற்றுக் கொள்வதால், தாயாரிடம் செய்கின்ற எந்த ஒரு செயலும் சரியற்றது என்று அவன் உணர்வதில்லை என்பதுதான் அதன் அர்த்தம். தன்னை மன்னித்து விடுவார்கள் என்பதை அந்த குழந்தை அறியும். எனவே அதனிடம் பயம் இருக்காது.

ஒரு குரு எல்லையற்ற விதத்தில், கட்டுத்திட்டங்கள் இல்லாமல் மன்னிக்கிறார்.

அந்த சீடன் மிகவும் கோபப்பட்டான். ஏனெனில் அவன் ஓர் அர்த்தமுள்ள கேள்வியை கேட்டான். அந்த கேள்வி அவனுக்கு அர்த்தமுள்ளதாக தெரிந்தது. டோகோ ஏன் அப்படி பிடிவாதத் துடன் நடந்து கொண்டு 'முடியாது' என்று கூறினார் என்பதை அவனால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. மேலும் அவர், "இதுதான் இறுதியானது! நான் இதற்குமேல் எதையும் சொல்லப் போவதில்லை," என்று கூறிவிட்டார்.

நீங்கள் ஒரு கேள்வி கேட்கும் போது நீங்கள் உங்களது 'நான்' என்னும் தன்முனைப்பினால் கேட்கிறீர்கள். எனவே அதற்கு பதில் கிடைக்காத போது உங்களது ஆணவம் அடிபடுகிறது. அந்த சீடனின் மனம் காயப்பட்டது; அவனது ஆணவம் கலக்கம் அடைந்தது. அவனால் இதை நம்ப முடியவில்லை. இதே போன்று அநேக சீடர்களுக்கு இதற்கு முன்பும் நடந்திருக்கும். அவர்கள் அங்கு தனியாக இல்லை. அங்கு மற்றவர்கள் அநேகம் பேர் இருந்திருக்க வேண்டும். யாராவது ஒருவர் இறந்து விடும்போது அங்கே அநேக மக்கள் வருவார்கள். அந்த மக்களுக்கு முன்னால் அந்த குரு, "முடியாது, எதுவும் சொல்ல முடியாது. இது தான் இறுதியானது" என்று கூறுகிறார். எனவே அங்கிருந்தவர்கள் எல்லாரும், "இந்த சீடன் ஒரு முட்டாளாக இருக்க வேண்டும். சம்பந்தம் இல்லாத கேள்விகளை கேட்கிறான்," என்று நினைத்திருப்பார்கள்.

ஜென் கென் மிகவும் கோபம் அடைந்திருக்க வேண்டும். அவன் கொதித்துப் போயிருக்க வேண்டும். மடலாயத்திற்கு அவர்கள் திரும்பி போகும் போது அவன் தனியாக குருவோடு செல்வதை அறிந்து அவன் கூறியதாவது:

"கடவுள் ஆணையாக, நீங்கள் எனது கேள்விக்கு பதில் அளிக்கவில்லை எனில் நான் ஏன் உங்களை அடிக்கக் கூடாது" என்று பயமுறுத்தினான் ஜென்கென்.

"ரொம்ப சரி, என்னை அடித்து விடு" என்றார் டோகோ.

அதை செய்து முடித்து விடு! உனக்கு கோபம் வந்தால் அதை செய்து முடித்து விடு! ஒரு குரு உங்களுக்குள் உள்ளவற்றை எல்லாம், உங்களது எதிர்மறை எண்ணங்களையும் கூட வெளியே கொண்டு வருவதற்கு எப்போதும் தயாராக இருப்பார். நீங்கள் அவரை அடிக்க போனாலும் கூட அவர் உங்களுக்கு அனுமதி கொடுப்பார். ஒரு குருவை அடிக்கும் போது உங்களது எதிர்மறை எண்ணங்கள் குறித்த நீங்கள் வழிப்புணர்வு அடையலாம்; உங்களது நோய் குறித்து நீங்கள் தெரிந்து கொள்ளலாம். உங்களது பைத்தியக் காரத்தனம் பற்றி உங்களுக்கு விழிப்புணர்வு உண்டாகலாம். யார் அறிவார்? குருவை அடிப்பது என்பது ஒரு திடீர் மெய்ஞ்ஞானம் அடைவதாகக் கூட இருக்கலாம். யார் அறிவார்? மேலும் குரு என்பவர் எல்லா வழியிலும் உங்களுக்கு உதவுபவர். எனவே டோகோ கூறியதாவது:

“ரொம்ப சரி என்னை அடித்து விடு.” என்றார் டோகோ. ஜென் கென் வார்த்தை தவறாத ஒரு மனிதன் என்பதால் அவனது குருவிற்கு கன்னத்தில் ஓர் அடி கொடுத்தான். சில காலம் கழித்து டோகோ இறந்து விட்டார். அப்போது தனது கேள்விக்கு பதில் கிடைக்க வேண்டும் என்ற ஆர்வத்தில் செகிசோ என்னும் குருவிடம் சென்றான் ஜென் கென். முன்பு என்ன நடந்தது என்பதை கூறிவிட்ட அவரிடம் அவன் தனது கேள்வியைக் கேட்டான். இறந்து போன டோகோவுடன் ஏதோ ரகசிய ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டது போன்று செகிசோவும் பதில் கூறவில்லை.

எல்லா குருமார்களும் எப்போதும் ரகசிய உடன்பாட்டுடன் இருப்பார்கள். அவர்கள் குருமார்களாக இருந்தால் அவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் முரண்பாட்டாலும் கூட அவர்கள் எப்போதும் ஒன்றாக இருப்பார்கள். அவர்கள் அதே ரகசிய உடன்பாட்டுடன் இருப்பார்கள். சில சமயம் அடுத்தவர் சொல்வது தவறு என்று கூறினாலும் கூட அவர்கள் ரகசிய உடன்பாட்டுடன் இருப்பார்கள்.

புத்தரும், மகாவீரரும் சமகாலத்தவர்கள். மேலும் அவர்கள் பீகார் மாகாணத்திலேயே இருந்தார்கள். அவர்களால் தான் அது பீகார் என்று அறியப்பட்டது. பீகார் என்றால் அவர்கள் நடந்து

சென்ற இடம் என்று அர்த்தம். அவர்கள் அந்தப் பகுதி முழுவதும் நடந்தார்கள். சில சமயம் அவர்கள் ஒரே கிராமத்தில் இருந்தார்கள்.

ஒருமுறை அவர்கள் இருவரும் சாலை ஓரத்தில் உள்ள ஒரே சத்திரத்தில் தங்கும் படி ஆயிற்று. அந்த சத்திரத்தில் பாதி புத்தரால் ஆட்கொள்ளப்பட்டது. அடுத்த பாதி மகாவீரர் இருந்தார். ஆனால் அவர்கள் ஒருபோதும் ஒருவரை ஒருவர் சந்திக்கவில்லை. மேலும் இடைவிடாமல் ஒருவரை ஒருவர் மறுத்து வந்தனர். சீடர்கள் ஒரு குருவிடம் இருந்து அடுத்த குருவிடம் செல்வார்கள். அது ஒரு பிரச்சினையாக இருந்தது. ஏன்? புத்தர் மகாவீரரைப் பற்றி நகைச்சுவையாக கூறி சிரிக்கவும் செய்வார். புத்தர், “அந்த ஆளா? அவனா மெய்ஞ்ஞானம் அடைந்து விட்டதாக கூறுகிறான்? அவனுக்கு எல்லாம் தெரியும் என்று கூறுகிறானா? ஆனால் ஒருமுறை மகாவீரர் யாசகத்திற்காக ஒரு வீட்டின் கதவை தட்டினார். ஆனால் அங்கு யாரும் இல்லை. ஆனால் அவன் எல்லாம் அறிந்தவன் என்று கூறிக் கொண்டு திரிகிறான் என்று தாம் கேள்விப்பட்டதாக புத்தர் கூறி இருக்கிறார். அந்த வீடு காலியாக உள்ளது என்பதுகூட அவனுக்கு தெரியவில்லையே?” என்று கூறினார்.

அவர் நகைச்சுவையாக பேசிக்கொண்டேபோனார். “ஒரு முறை மகாவீரர் நடந்து கொண்டிருந்த போது ஒரு நாயின் வாலை மிதித்து விட்டதாகவும் அந்த நாய் குதித்து எழுந்து அவரைப் பார்த்து குரைத்தபோதுதான் அங்கு அந்த நாய் உள்ளது என்று அவருக்கு தெரிந்தது. ஏனெனில் அது காலைப்பொழுதாகவும், இருட்டாகவும் இருந்தது. ஆனால் இந்த ஆள் தனக்கு எல்லாம் தெரியும் என்று கூறிக்கொள்கிறான்” என்று புத்தர் கூறுகிறார். அவர் நகைச்சுவையாக கூறிக் கொண்டே சென்றார். அவர்கள் அழகான மனிதர்கள்.

அவர்கள் ரகசிய உடன்படிக்கையோடு இருக்கிறார்கள். புத்தரும் மகாவீரரும் இப்படித்தான் இருந்தார்கள். ஆனால் சமணர்களோ அல்லது பௌத்தர்களோ இதை புரிந்து கொள்ள வில்லை. அவர்கள் இதில் உள்ள விஷயத்தை தவற விட்டு விட்டார்கள். இவர்கள் ஒருவருக்கு ஒருவர் எதிரிகள் என்று நினைத்தார்கள். மேலும் இந்த இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளாக சமணர்களும்,

பௌத்தர்களும் ஒருவருக்கொருவர் எதிரானவர்களாகவே இருக்கின்றனர்.

புத்தரும், மகாவீரரும் எதிரானவர்கள் அல்லர். அவர்கள் தங்களின் வேடங்களை நடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். மேலும் மக்களுக்கு அவர்கள் உதவினார்கள். மக்களிடம் இரண்டு வேறுபட்ட பிரிவுகள் இருப்பார்கள். கிலர் மகாவீரரிடம் உதவி பெறுவார்கள். சிலருக்கு புத்தர் உதவுவார். புத்தரால் உதவி பெற்ற ஒரு மனிதனுக்கு மகாவீரரால் உதவி செய்ய முடியாது. அந்த ஆள் மகாவீரரிடம் இருந்து வெளியே வரவேண்டும். அதேபோல மகாவீரரால் உதவி அடையக் கூடிய ஒருவருக்கு புத்தரால் உதவ முடியாது. அந்த மனிதர் புத்தரிடம் இருந்து வெளியே வரவேண்டும். அதனால் தான் அவர்கள் ஒருவருக்கு ஒருவர் எதிராக பேசுகின்றனர். இது ஒரு ரகசிய உடன்பாடு. ஆனால் எல்லா மக்களுக்கும் உதவி கிடைக்க வேண்டும். இங்கு இரண்டு வேறுபட்ட வகையினர். முற்றிலும் வேறுபட்ட வகையினர் உள்ளனர்.

அவர்கள் ஒருவருக்கு ஒருவர் எப்படி எதிரானவர்களாக இருக்க முடியும்? மெய்ஞ்ஞானம் அடைந்த ஒருவர் ஒருபோதும் மற்றொரு மெய்ஞ்ஞானம் அடைந்தவருக்கு எதிரானவராக இருக்க மாட்டார்கள். இருக்கவும் முடியாது. அடுத்தவர் தன்னை புரிந்து கொள்வார் என்பதாலேயே ஒருவர் இப்படி பேசுவார். இங்கும் அங்கும் புத்தர் தன்னைப்பற்றி கூறிய நகைச்சுவைகள் குறித்து மகாவீரர் ஒரு போதும் எதுவும் சொல்லவில்லை என்று கூறப்படுகிறது. அவர் முற்றிலும் அமைதியாக இருந்தார். அது தான் அவரது வழி. முற்றிலும் அமைதியில் இருந்ததன் மூலம், எந்த வித மறுப்பும் தெரிவிக்காமல் இருந்ததன் மூலம் “அந்த முட்டாள்தனம் அப்படியே இருக்கட்டும், விட்டு விடுங்கள்!” என்று அவர் கூறியதாகி விட்டது.

ஒவ்வொரு நாளும் மக்கள் அவரிடம் வந்து “அவர் இப்படிச் சொன்னார்” என்று மகாவீரரிடம் கூறுவார்கள். ஆனால் மகாவீரர் அதைப்பற்றி பேசமாட்டார். ஆனால் அது மிகவும் பொருத்தமானது. ஏனெனில் மகாவீரர் வயதானவராக இருந்தார். புத்தரை விடவும் முப்பது வயது முத்தவர்; எனவே அவர் இறங்கி வந்து

“இப்படித்தான் இளைஞர்கள் முட்டாள்களாக உள்ளனர்.” என்று இளைஞரான புத்தரிடம் சண்டை போடுவது நன்றாக இருக்காது. ஆனால் அவரை விட வயதான குருமார்களிடம் அவர் புத்தர் எப்படி நடந்து கொள்கிறாரோ அதே மாதிரி தான் மகாவீரர் நடந்தார். அவர் அவர்களைப் பற்றி பேசுவார், அவர்களுக்கு எதிராக பேசுவார், அவர்களுக்கு எதிராக விவாதம் செய்வார்.

அவர்கள் ஒரு ரகசிய உடன்பாட்டுடன் இருப்பார்கள். அவர்கள் அப்படித்தான் இருந்தாக வேண்டும். ஏனெனில் உங்களால் அதை புரிந்து கொள்ள முடியாது. அவர்கள் பாதைகளை பிரிக்க வேண்டும்; ஏனெனில் ஒன்றுக் கொன்று எதிரானவைகள் மூலமாகவே வாழ்க்கை உள்ளது என்பதை உங்களால் புரிந்து கொள்ள முடியாது. அவர்கள் எதிர் எதிரான வற்றைத்தான் தேர்வு செய்ய வேண்டும். அவர்கள் ஒரே விஷயத்தை சொல்ல வேண்டும், மேலும் உங்களுக்காக, “மற்றவர்கள் கூறுவது எல்லாம் தவறானது என்பதை நினைவில் கொள்ளுங்கள்,” என்று அவர்கள் கூறத்தான் வேண்டும். எல்லார் கூறுவதும் சரியானது தான் என்று அவர்கள் கூறினால் நீங்கள் அதிக குழப்பம் அடைந்து விடுவீர்கள். ஏற்கனவே நீங்கள் போதுமான குழப்பத்தில் இருக்கிறீர்கள். எனவே அவர்கள், “ஆம், நான் கூறுவதும் சரியானது தான், மகாவீரரும் கூட சரியாகத்தான் சொல்கிறார், புத்தரும் சரியாகத்தான் சொல்கிறார்; எல்லாரும் சரியாகத்தான் சொல்கிறார்கள்,” என்று கூறினால் நீங்கள் அவர்களை விட்டு உடனடியாக விலகிவிடுவீர்கள். “இந்த மனிதர் நமக்க உதவ மாட்டார், ஏனெனில் நாம் ஏற்கனவே குழப்பத்தில் இருக்கிறோம். எது சரி எது தவறு என்று நமக்கு தெரியாது. மேலும் எது சரி, எது தவறு என்று தெரிந்து கொள்வதற்கு தான் நாம் இந்த மனிதரிடம் வந்திருக்கிறோம்,” என்று நீங்கள் நினைப்பீர்கள்.

எனவே குருமார்கள் ஏதோ ஒன்றை உறுதியாக பிடித்துக் கொள்வார்கள், மேலும் “இது தான் சரியானது, மற்றவை எல்லாம் தவறானது” என்று அவர்கள் கூறுவார்கள். பாதையை அடைவதற்கு லட்சக்கணக்கான வழிகள் உள்ளது என்பதை அறிந்திருந்தாலும், இறுதி பாதையை அடைவதற்கு லட்சக்கணக்கான வழிகள் உள்ளன என்பதை அறிந்திருந்தாலும் கூட அவர்கள் தங்களு

டையது தான் சரியானது என்று கூறுவார்கள். ஆனால் அதற்கு பதிலாக இறுதிப் பாதைக்கு லட்சக்கணக்கான வழிகள் உள்ளன என்று அவர்கள் கூறினால் நீங்கள் வெறுமனே குழப்பம் அடைந்து விடுவீர்கள்.

ஜென் கென் என்னும் சீடன் சிக்கலில் இருந்தான். ஏனெனில் அவனது குரு டோகோ இறந்து விட்டார். இது இவ்வளவு சீக்கிரம் நடக்கும் என்று அவன் ஒரு போதும் எதிர்பார்க்கவில்லை. குருமார்கள் இறந்து விடும் போது சீடர்கள் எப்போதும் கஷ்டப்படுவார்கள். குரு உயிரோடு இருக்கும் போது அவர்கள் அங்கும் இங்கும் சுற்றி காலத்தை வீணாக்குவார்கள். குருமார்கள் இறந்து விடும் போது அவர்கள் உண்மையிலேயே கஷ்டப்படுவார்கள். “என்ன செய்வது?” என்று நினைப்பார்கள். எனவே ஜென் கென்னின் கேள்வி அப்படியே இருந்தது. பிரச்சினை அப்படியே இருந்தது. அந்த புதிர் முன்பு இருந்தது போல அப்படியே இருந்தது. மரணம் என்றால் என்ன என்று அந்த சீடன் இன்னமும் அறிந்து கொள்ளவில்லை. ஆனால் இப்போது டோகோ இறந்து விட்டார்.

அவன் செகிசோ என்ற அடுத்த குருவிடம் போனான். மேலும் இதுவரை என்ன நடந்தது என்ற முழு விஷயத்தையும் அவரிடம் கூறிவிட்டு அவரிடமும் அதே கேள்வியைக் கேட்டான்.

இறந்து போன டோகோவுடன் ஏதோ ரகசிய உடன்பாடு செய்து கொண்டதைப் போன்று செகிசோவும் பதில் அளிக்கவில்லை.

“அட கடவுளே, நீங்களும் கூடவா?” என்றான் ஜென் கென்.

“நான் எதுவும் சொல்ல மாட்டேன். இதுதான் இறுதியானது” என்றான் செகிசோ.

அவர்கள் ஏதோ ஒன்றை செய்கிறார்கள். அவர்கள் ஒரு குழ்நிலையை உருவாக்குகிறார்கள். “மரணத்தின் முன்பு அமைதியாக இரு. கேள்விகள் கேட்காதே. ஏனெனில் நீ கேட்கும் போது மேற்பரப்பிற்கு நீ வந்து விடுகிறாய். நீ மேம் போக்கானவர் ஆகி விடுகிறாய். இந்த கேள்விகள் கேட்கப்பட வேண்டிய கேள்விகள்

அல்ல. இந்த கேள்விகள் ஊடுருவிச் செல்ல வேண்டியவை. வாழ்ந்து பார்க்க வேண்டியவை. தியானத்துக்கு உரியவை. நீ இதற்குள் நகர்ந்து செல்ல வேண்டும். மரணத்தை பற்றி நீ அறிந்து கொள்ள வேண்டும் என்றால், மரணமடைந்து விடு! அறிந்து கொள்வதற்கு அது ஒன்று மட்டுமே வழி. வாழ்க்கையைப் பற்றி நீ அறிந்து கொள்ள விரும்பினால் வாழ்ந்து பார்!” என்று அவர்கள் கூறுகின்றனர்.

நீங்கள் உயிருடன் இருக்கிறீர்கள் ஆனால் வாழவில்லை. மேலும் நீங்கள் இறந்தும் விடுவீர்கள் ஆனால் நீங்கள் இறக்கவும் மாட்டீர்கள்; ஏனெனில் உங்களுக்கள் எல்லாமே தெளிவற்றதாக உள்ளது. நீங்கள் வாழ்கிறீர்களா? மிகச் சரியாக நீங்கள் வாழவில்லை; வெறுமனே நீங்கள் வாழ்நாளை இழுத்துக் கொண்டு செல்கிறீர்கள். எப்படியோ நீங்கள் உங்களை இழுத்துக் கொண்டு செல்கிறீர்கள்.

எவ்வளவு தீவிரமாக வாழ முடியுமோ அவ்வளவு தீவிரமாக வாழுங்கள். வாழ்க்கை என்னும் உங்களது மெழுகுவர்த்தியை இரண்டு பக்கத்திலும் எரிய விடுங்கள்! தீவிரமாக எரிய விடுங்கள். அது ஒரே நொடியில் முடிந்து போனாலும் கூட சரிதான். ஆனால் அது என்னவாக உள்ளது என்பதை நீங்கள் அறிந்திருப்பீர்கள். அதிதீவிரம் மட்டுமே ஊடுருவிச் செல்ல முடியும். மேலும் உங்களால் தீவிரமான வாழ்க்கை வாழ முடியுமெனில் நீங்கள் ஒரு வித்தியாசமான மரணத்தை பெறுவீர்கள். ஏனெனில் நீங்கள் தீவிரத்துடன் மரணமடைவீர்கள். வாழ்க்கை எப்படியோ, மரணமும் அப்படியே இருக்கும். வாழ்க்கையை இழுத்துக் கொண்டே வாழ்ந்தால், நீங்கள் மரணத்தையும் இழுத்துக் கொண்டே செல்வீர்கள். நீங்கள் வாழ்க்கையை தவற விட்டு விடுவீர்கள். மேலும் மரணத்தையும் கூட தவற விட்டு விடுவீர்கள். வாழ்க்கையை எந்த அளவுக்கு தீவிரமாக வாழ முடியுமோ அந்த அளவுக்கு வாழுங்கள். எல்லாவற்றையும் பணயமாக வையுங்கள். ஏன் கவலைப்படுகிறீர்கள்? எதிர்காலத்தைப் பற்றி ஏன் கவலைப்படுகிறீர்கள்? இந்த நொடிப் பொழுது உங்கள் முன்பு உள்ளது. உங்களது முழு இருப்பையும் அதனுள் கொண்டு வாருங்கள். தீவிரமாக, முழுமையாக, பூரணமாக வாழுங்கள்.

அப்போது இந்த நொடிப்பொழுது ஒரு வெளிப்பாடாக ஆகிவிடும். மேலும் நீங்கள் வாழ்க்கையை அறிந்து கொண்டால், நீங்கள் மரணத்தையும் கூட அறிந்து கொள்வீர்கள்.

இது தான் இரண்டாவது திறவு கோல்: நீங்கள் வாழ்க்கையை அறிந்து கொண்டால், மரணத்தையும் கூட அறிந்து கொள்வீர்கள். “மரணம் என்றால் என்ன?” என்று நீங்கள் கேட்கிறீர்கள் என்றால் நீங்கள் இன்னும் வாழவே இல்லை. ஏனெனில் அடி ஆழத்தில் வாழ்வும், சாவும் ஒன்றானவை. வாழ்வின் ரகசியம் என்ன? வாழ்வின் ரகசியம் மரணம். நீங்கள் நேசித்தால் நேசத்தின் ரகசியம் என்ன? மரணம். நீங்கள் தியானம் செய்தால் தியானத்தின் ரகசியம் என்ன? மரணம்.

அழகாகவும், தீவிரமாகவும் என்னவெல்லாம் நடக்கிறதோ அவை எப்போதும் மரணத்தின் மூலமே நடக்கின்றன. நீங்கள் மரணமடைகிறீர்கள். அப்போது நீங்கள் உங்களை முழுமையாக அதனுள் கொண்டு வாருங்கள். மேலும் மற்றவைகள் எல்லா வற்றிற்கும் கூட மரணமடைந்து விடுங்கள். நீங்கள் அங்கு இல்லை என்னும் அளவுக்கு அதிதீவிரமாக ஆகி விடுங்கள். ஏனெனில் நீங்கள் அங்கு இருந்தால் அதன் பிறகு தீவிரம் என்பது முழுமையாக இருக்க முடியாது; அப்போது அங்கே இரண்டு என்பது வந்து விடும். நீங்கள் நேசிக்கும் போது நேசிப்பவர் என்று ஒருவர் இருந்தால் அதன் பின்னர் நேசம் என்பது தீவிரமானதாக இருக்க முடியாது. அப்போது நீங்கள் வெறுமனே நகர்ந்து செல்கின்ற ஒரு சக்தியாக மட்டுமே இருப்பீர்கள். அதன் பிறகு அன்பை நீங்கள் அறிவீர்கள், வாழ்க்கையை நீங்கள் அறிவீர்கள், மரணத்தையும் நீங்கள் அறிவீர்கள்.

இந்த மூன்று வார்த்தைகளும் அர்த்தம் நிறைந்தவை: அன்பு, வாழ்வு, மரணம். அவற்றில் உள்ள ரகசியம் ஒரே மாதிரியானது. மேலும் நீங்கள் அதை அறிந்து கொண்டால், அதன் பின்னர் நீங்கள் தியானம் செய்ய வேண்டிய அவசியம் கிடையாது. தியானம் என்பது ஒரு சக்கரம். பழுதானால் அதற்கு பதிலாக பயன்படுத்த தனியாக வைத்துள்ள ஒரு சக்கரம் போன்றது. நீங்கள் உண்மையிலேயே நேசித்தால் அதுவே தியானமாகி விடுகிறது. நீங்கள் நேசிக்கவில்லை எனில் அதன்பிறகு நீங்கள் தியானம்

செய்ய வேண்டும். நீங்கள் உண்மையில் வாழ்ந்தால் அது தியானம் ஆகிவிடுகிறது. நீங்கள் வாழவில்லை என்றால் அதன்பிறகு நீங்கள் தியானம் செய்ய வேண்டும்; அதன் பிறகு வேறு ஏதாவது ஒன்று சேர்க்கப்பட வேண்டும்.

ஆனால் இதுதான் பிரச்சினை: உங்களால் ஆழமாக அன்பு செலுத்த முடியவில்லை என்றால், உங்களால் எப்படி ஆழமாக தியானம் செய்ய முடியும்? உங்களால் ஆழமாக வாழ முடியவில்லை என்றால், உங்களால் எப்படி ஆழமாக தியானம் செய்ய முடியும்? ஏனெனில் இங்கு பிரச்சினை என்பது அன்போ அல்லது தியானமோ அல்லது மரணமோ அல்ல, ஆழத்திற்குள் நகர்ந்து செல்வது எப்படி? என்பதுதான் பிரச்சினை. ஆழம் தான் கேள்வியாக உள்ளது.

நீங்கள் எதிலும் ஆழமாக நகர்ந்து சென்றால், வாழ்க்கை என்பது வட்டத்தின் வெளிப் பரப்பில் இருக்கும். மரணம் என்பது மையத்தில் இருக்கும். எல்லாவற்றையும் மறந்து விட்டு, முழுமையாக உங்களால் ஒரு மலரை கவனிக்க முடிந்தாலே போதும், அந்த மலரை நீங்கள் கவனிப்பதில் நீங்கள் அந்த மலரினுள் மரணமடைந்து விடுவீர்கள். அங்கு ஓர் ஒன்று கலத்தலை. ஓர் உருகி ஓடுதலை நீங்கள் அனுபவிப்பீர்கள். நீங்கள் அங்கு இல்லாதது போலவும், அந்த மலர் மட்டுமே அங்கு இருப்பது போன்றும் திடீரென்று நீங்கள் உணர்வீர்கள்.

ஒவ்வொரு நொடிப் பொழுதையும் அதுதான் கடைசி நொடிப்பொழுது என்பது போன்று வாழுங்கள். யாருக்கு தெரியும், அதுவே கடைசி நொடியாகக் கூட இருக்கலாம்.

இரண்டு குருமார்களும் ஜென் கென்னுக்கு ஒரு விழிப்புணர்வை கொண்டு வர முயற்சி செய்து கொண்டிருந்தார்கள். அந்த சீடனின் முழுக்கதையையும் செகிசோ கேட்ட போது அவரும் கூட “முடியாது, நான் எதுவும் சொல்ல முடியாது. இதுதான் இறுதியானது,” என்று கூறிவிட்டார். டோகோ கூறிய அதே வார்த்தையை இவரும் திரும்பவும் சொல்லி விட்டார். முதல் முறை அந்த சீடன் அதை தவறவிட்டு விட்டான்; ஆனால் இரண்டாவது தடவை அவன் அதை தவற விடவில்லை.

அந்தக் கணமே ஜென் கென் ஒரு விழிப்படைதலை அனுபவித்தான்.

ஒரு சிறு சமாதி நிலை நிகழ்ந்தது. திடீர் பின்னால் மின்னியது. அவன் விழிப்பு நிலை அடைந்தான். முதல் தடவை தவற விட்டு விட்டான். கிட்டத்தட்ட எப்போதும் அப்படித்தான் நடக்கும். முதல் முறை நீங்கள் தவறவிட்டு விடுவீர்கள். ஏனெனில் என்ன நடக்கிறது என்று உங்களுக்கு தெரியாது. முதல் தடவை உங்களது மனதின் பழைய பழக்க வழக்கங்கள் உங்களை பார்ப்பதற்கு அனுமதிக்காது; அதனால்தான் இரண்டாவது குரு செகிசோ வெறுமனே டோகோ கூறிய வார்த்தைகளை அப்படியே திரும்பவும் கூறினார். அவர் ஒரு வார்த்தையைக் கூட மாற்றவில்லை. அந்த வரி அப்படியே இருந்தது.

“நான் கூறமாட்டேன் மேலும் இதுதான் இறுதியானது” என்று கூறினார்.

அவர் மீண்டும் அதே சூழ்நிலையை உருவாக்கினார். டோகோவுடன் சண்டை போடுவது எளிதாக இருந்தது. செகிசோவுடன் சண்டை போடுவது கலபமானதாக இல்லை. அவர் ஜென் கென்னின் குரு அல்ல. டோகோவை அவனால் அடிக்க முடிந்தது. செகிசோவை அடிப்பது சாத்தியப்படாது. அவர் பதில் சொல்வதே போதுமானது. அது அவரது கருணை; அவர் பதில் சொல்ல வேண்டிய கட்டாயம் இல்லை.

டோகோவிற்கும் இந்த சீடனுக்கும் இடையே ஓர் அந்நியோன்யம் இருந்தது. நீங்கள் அந்நியோன்யமாக இருந்தால் சில சமயம் நீங்கள் தவற விட்டுவிடுவது நிகழும்; ஏனெனில் நீங்கள் விஷயங்களை ஏற்றுக் கொள்கிறீர்கள். சில சமயம் கொஞ்சம் தூரம் தேவைப்படும்; அது அந்த மனிதரைப் பொருத்து இருக்கும்.

இங்கே இரண்டு வகையான மக்கள் உள்ளனர். கொஞ்சம் இடைவெளி இருந்தால் மட்டுமே சிலரால் கற்றுக்கொள்ள முடியும். ஆனால் இடைவெளி இல்லாமல் இருந்தால்தான் வேறு சிலரால் கற்றுக் கொள்ள முடியும். கொஞ்சம் தொலைவில் இருந்து கற்றுக்

கொள்கின்றவர்கள் ஒரு குருவை தவற விட்டு விடுவீர்கள். அவர்கள் தங்களது சொந்த குருவையே தவற விட்டுவிடுவார்கள். ஆனால் அவர்களை தயார் படுத்துகிறார். உங்களில் அநேகம் பேர், அநேக பிறவிகளாக அநேக குருமார்களிடம் இருந்து விட்டுத்தான் இப்போது என்னுடன் இங்கு இருக்கிறீர்கள். நீங்கள் அவர்களை தவறவிட்டு விட்டீர்கள். ஆனால் நீங்கள் என்னை வந்தடைவதற்கு அவர்கள் உங்களை தயார் செய்து இருக்கிறார்கள். அநேகர் இப்போது என்னை தவறவிட்டு விடுவார்கள். ஆனால் வேறு யாரையாவது அடைவதற்கு நான் உங்களை தயார் செய்திருப்பேன். எனவே எதுவும் இழக்கப்படவில்லை. எந்த முயற்சியும் வீணாக்கப்படவில்லை.

டோகோ சூழ்நிலையை உருவாக்கினார். செகிசோ அதை நிறைவு செய்தார்.

அந்த கணத்தில் ஜென்கென் ஒரு விழிப்படைதலை அனுபவித்தான்.

என்ன நடந்தது? அதே வார்த்தையை மீண்டும் கேட்கிறான். அவர்களுக்குள் ஏதோ ரகசிய உடன்படிக்கை இருக்குமா? மீண்டும் அதே வார்த்தைகள் ஏன்? திடீரென்று அவன் விழிப்புணர்வு அடைந்து விட்டான். “எனது கேள்வி அர்த்தமற்றது. பதில் கூற முடியாத ஒன்றை நான் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன். குரு எனது கேள்விக்கு பதில் கூற மறுக்கவில்லை, எனது கேள்வி அப்படிப்பட்டது. கேள்வியின் இயல்பு அப்படி உள்ளது” என்று உணர்ந்தான்.

மரணத்தின் முன்பு, நேசத்தின் முன்பு, வாழ்வின் முன்பு ஓர் அமைதி தேவை. நீங்கள் ஒருவரை நேசித்தால் அந்த மனிதரோடு நீங்கள் அமைதியாக உட்கார்ந்திருங்கள். நீங்கள் அவருடன் உரையாட விரும்பக் கூடாது. அந்த தருணத்தில் நீங்கள் வெறுமனே அவர்களின் கைகளை பிடித்துக் கொண்டு அமைதியாக இருக்க நீங்கள் விரும்பவேண்டும். நீங்கள் அவருடன் பேசிக்கொண்டே இருந்தால், நீங்கள் அந்த நபரை தவிர்ப்பதற்கு விரும்புகிறீர்கள் என்று தான் அர்த்தமாகும். உண்மையிலேயே காதல் என்பது அங்கு இருக்காது. நீங்கள் வாழ்க்கையை உண்மையிலேயே

நேசித்தால் வீண் பேச்சு விலகி விடும். ஒவ்வொரு நொடியும் வாழ்வினால் நிறைந்து இருப்பதால் அங்கே பேச்சிற்கு இடமோ, வழியோ இருக்காது. ஒவ்வொரு நொடியும் வாழ்க்கையானது உயிர்த்துடிப்புடன் வெள்ளப் பெருக்கெடுத்து உங்களுக்குள் ஓடிக் கொண்டிருக்கும் போது, அதில் வீண் பேச்சிற்கும், வெட்டி அரட்டைக்கும் நேரம் எங்கு இருக்கும்? ஒவ்வொரு நொடியும் நீங்கள் முழுமையாக வாழ்வதால், மனமானது அமைதியாகி விடுகிறது. சாப்பிடும் போது முழுமையாக சாப்பிடுங்கள், ஏனெனில் வாழ்க்கையானது உணவு மூலமாக உங்களுக்குள் நுழைகிறது. அப்போது மனம் அமைதி ஆகிவிடுகிறது. தண்ணீர் குடிக்கும் போது, முழுமையாக அதில் ஈடுபடுங்கள்; வாழ்க்கை என்பது தண்ணீரின் மூலமாக உங்களுக்குள் நுழைகிறது. அது உங்களது தாகத்தை தணிக்கும்; உங்களது தாகத்தை அந்த தண்ணீர் தொடுகிற வரையில் அதோடு நகர்ந்து சென்று உங்களது தாகம் மறையும் வரையில் அங்கு இருங்கள். அமைதியாக இருந்து கொண்டு கவனியுங்கள். ஒரு கோப்பை தேநீர் அருந்திக் கொண்டிருக்கும் போது உங்களால் எப்படி அரட்டை அடிக்க முடியும்? கதகதப்பான வாழ்க்கை உங்களுக்குள் வழிந்தோடிக் கொண்டு இருக்கிறது. அதோடு நிறைந்து இருங்கள், மரியாதையோடு இருங்கள்.

அதனால் தான் ஜப்பானில் தேநீர் சடங்கு என்று இருக்கிறது. ஒவ்வொரு வீட்டிலும் ஒரு கோயிலைப் போன்று ஒரு தேநீர் அறை ஒன்று உள்ளது. தேநீர் என்னும் மிகச் சாதாரண விஷயத்தை அவர்கள் ஒரு புனித நிலைக்கு உயர்த்தி விட்டார்கள். அந்த அறைக்குள் அவர்கள் நுழையும் போது, ஒரு கோயிலுக்குள் நுழைவதைப் போன்று அவர்கள் முழு அமைதியுடன் செல்கின்றனர். அந்த தேநீர் அறையில் அவர்கள் மௌனமாக அமர்கிறார்கள். அங்குள்ள தேநீர் கொதிக்க வைக்கும் பாத்திரம் சத்தம் கொடுக்க ஆரம்பிக்கிறது. எல்லாரும் அதை அமைதியாக கேட்கிறார்கள். நீங்கள் நான் பேசுவதைக் கேட்பது போன்று அமைதியாக கேட்கிறார்கள். அந்த தேநீர் கொதிக்க வைக்கும் பாத்திரமானது லட்சக்கணக்கான பாடல்களை, ஒலிகளை, ஒம்கார நாதத்தை, வாழ்க்கையின் மந்திரத்தை ஒலிக்கிறது. அதை அவர்கள் அமைதியாக கேட்கிறார்கள். அதன் பிறகு தேநீர் ஊற்றப்படுகிறது. அவர்கள் தேநீர் கோப்பையையும், தட்டையும்

கொடுக்கிறார்கள். மீண்டும் தங்களுக்கு இந்த தருணம் கொடுக்கப்பட்டதற்கு அவர்கள் நன்றி கூறுகிறார்கள். இந்த தருணம் மீண்டும் வருமா, வராதா என்று யாருக்கு தெரியும்? அதன் பிறகு அவர்கள் அந்த தேநீரின் நறுமணத்தை, வாசனையை, நிறைந்த நன்றி பெருக்கோட உணர்கிறார்கள்; அதன் பிறகு அவர்கள் வாயில் வைத்து உறிஞ்சுகிறார்கள். அந்த ருசி, அந்த இளம் சூடு, அது உள்ளே வழிந்து ஓடுவது, அந்த தேநீரின் சக்தியானது அவர்களின் சொந்த சக்தியோடு ஒன்று கலப்பது ஆகியவற்றை அமைதியாக கவனிக்கிறார்கள். அது ஒரு தியானமாக ஆகிவிடுகிறது.

நீங்கள் முழுமையாகவும், தீவிரமாகவும் வாழ்ந்தால், அதன் பின்னர் எல்லாமே ஒரு தியானம் போன்று ஆகிவிடும். அதன் பிறகு உங்கள் வாழ்க்கை முழுமையானதாக ஆகிவிடும்.

அதே வார்த்தைகளை கேட்ட ஜென்கென், “நான் தான் தவறு செய்து விட்டேன். எனது குரு செய்தது சரிதான். அவர் எனக்கு பதில் கூறவில்லையே என்றும், எனது கேள்வி மீது அவர் கவனம் செலுத்தவில்லையே என்றும், அவர் என்னைப்பற்றியும், எனது விசாரணைப்பற்றியும் அக்கறை காட்டவில்லையே என்றும் நான் நினைத்து விட்டேன். ஆனால் நான் தவறு செய்து விட்டேன். அவர் எனது ஆணவத்திற்கு அடி கொடுக்கவில்லை. அந்த கேள்வியில் நான் இல்லவே இல்லை. மரணம் என்பதன் இயல்பு அப்படிப்பட்டது,” என்று உணர்ந்து கொண்டேன். திடீரென்று அவன் விழிப்பு நிலை அடைந்தான்.

இது தான் சடோரி என்று அழைக்கப்படுகிறது. இது ஒரு சிறப்பு வாய்ந்த மெய்ஞ்ஞானம் அடைதல். இந்த சடோரி என்பதற்கு சமமான வார்த்தை வேறு எந்த மொழியிலும் இல்லை. இது ஜென்னில் உள்ள தனிச்சிறப்பு. இது சமாதி நிலை அல்ல ஏனெனில் இது மிகவும் சாதாரண தருணங்களிலும் அதாவது, தேநீர் பருகும் போதும், நடந்து செல்லும் போதும், ஒரு மலரைப் பார்க்கும் போதும், ஒரு தவளை குளத்திற்குள் குதிக்கும் போதும் ஏற்படுகின்ற சப்தத்தை கேட்கும் போதும், இது நடக்கும். இது மிக சாதாரண தருணங்களிலும் கூட நடப்பதால் பதஞ்சலி கூறுகின்ற சமாதிநிலை போன்றது அல்ல இந்த சமாதி நிலை.

ஒரு தவளை குளத்திற்குள் குதிக்கின்ற போது எழுகின்ற சப்தத்தினால் ஒருவர் மெய்ஞ்ஞானி ஆகமுடியும் என்பதை கேட்டால் பதஞ்சலி ஆச்சரியப்படுவார். மரத்தில் இருந்து ஒரு காய்ந்த இலையானது, காற்றில் இங்கும் அங்கும் நகர்ந்து தரையில் விழுந்து அப்படியே ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் ஆழ்ந்து விடுவதை அந்த மரத்தின் அடியில் உட்கார்ந்திருக்கின்ற ஒருவர் பார்க்கும் போது அவர் மெய்ஞ்ஞானம் அடைந்து விடுவார் என்பதை பதஞ்சலியினால் நம்ப முடியாது. அவர் நம்பமாட்டார். “இது சாத்தியப்படாது ஏனெனில் சமாதி நிலை என்பது விதிவிலக்கான ஒன்று; பல பிறவிகள், அதிக முயற்சி மேற்கொண்ட பின்னர் வருவது தான் சமாதி நிலை, மேலும் அது சித்தாசனம் என்னும் குறிப்பிட்ட ஆசனத்தில் இருக்கும் போதுதான் நிகழும். உடலும் மனமும் ஒரு குறிப்பிட்ட நிலையில் இருக்கும் போது மட்டுமே இது நடக்கும்.” என்று பதஞ்சலி கூறுவார்.

சடோரி என்பது சமாதி நிலை தான். ஆனாலும் கூட அது சமாதி நிலை அல்ல. அது ஒரு சிறு காட்சி மட்டுமே, மேலும் சாதாரண ஒரு விஷயத்தில் ஏற்படுகின்ற ஓர் அசாதாரண நிலையின் ஒரு சிறு காட்சி தான் சடோரி ஆகும். இது திடீரென்று ஏற்படுவது. இது படிப்படியானது அல்ல. இது தண்ணீரானது நூறு டிகிரி கொதி நிலைக்கு வந்த பின்னர் திடீரென்று அது ஆவியாக மாறி விடுவதைப் போன்றது. 99 டிகிரி வரை தண்ணீர் கொதித்துக் கொண்டே இருக்கும். ஆனால் ஆவியாக மாறாது. 99 டிகிரியில் இருந்து அது மீண்டும் கீழே வரலாம். அது குடாக மட்டுமே இருக்கும். ஆனால் அது நூறாவது டிகிரியை தாண்டும் போது அங்கு திடீரென்று ஒரு மாற்றம் உண்டாகிறது.

இந்தக் கதையில் இதே சூழ்நிலை தான் உள்ளது. டோகோ வுடன் இருக்கும் போது ஜென் கென் குடாகினான். ஆனால் ஆவியாக முடியவில்லை. அது போதுமானதாக இல்லை, அவனுக்கு மேலும் ஒரு சூழ்நிலை தேவைப்பட்டது. அல்லது அவனுக்கு இன்னும் அநேக சூழ்நிலைகள் கூட தேவைப்பட்டிருக்கலாம். அதன் பிறகு செகிசோவுடனும் அதே சூழ்நிலை என்னும் போது திடீரென்று ஏதோ ஒன்று அவனை தாக்குகிறது. திடீரென்று பின்புலம் மாறுகிறது. இது வரை அவன் இது தன்னுடைய கேள்வி

என்றும், டோகோ அதற்கு பதில் சொல்ல வில்லை என்றும் நினைத்துக் கொண்டிருந்தான். அவன் ஆணவத்தின் மையத்தில் இருந்தான். “நான்தான் குருவால் வெறுத்து ஒதுக்கப்பட்டு விட்டேன். என்னைப் பொருத்த வரையில் அவர் போதுமான அக்கறை செலுத்தவில்லை. எனக்கும் எனது விசாரணைக்கும் அவர் அதிக கவனம் செலுத்தவில்லை,” என்று அவன் நினைத்துக் கொண்டிருந்தான்.

“நிராகரிக்கப்பட்டது நான் அல்ல. அல்லது குருவும் பாரா முகத்துடன் இல்லை. அவர் கவனம் செலுத்தவில்லை, என்பதும் கிடையாது. நான் என்பதே இங்கு இல்லை. கேள்வி தான் இதற்கு காரணம். அந்த கேள்விக்குப் பதில் அளிக்க முடியாது. வாழ்வு, சாவு என்னும் புதிர்களுக்கு முன்பு ஒருவர் அமைதியாக இருக்க வேண்டும்,” என்று அவன் திடீரென்று உணர்ந்தான். இப்போது பின்புலம் மாறிவிட்டது. அவனால் முழு விஷயத்தையும் காண முடிந்தது. அதனால் தான் சமாதி நிலையின் ஒரு சிறு காட்சியை அவன் கண்டான்.

பின்புலம் மாறும் போது உங்களுக்கு ஒரு சிறு காட்சி கிடைக்கும். அந்த சிறு காட்சி தான் சட்டோரி. அது இறுதியானது அல்ல. அதை நீங்கள் மீண்டும் இழந்து விடுவீர்கள். சட்டோரியின் மூலம் நீங்கள் ஒரு புத்தராக ஆகிவிட மாட்டீர்கள்; அதனால் தான் அது ஒரு சமாதி நிலை என்றும், ஆனாலும் கூட அது சமாதி நிலை இலை என்றும் கூறப்படுகிறது. கடல் நீர் ஒரு தேநீர் கோப்பையில் இருப்பது போன்றது. அது கடல்தான் ஆனால் கடலும் அல்ல. மாத்திரை வடிவில் உள்ள ஒரு சமாதி நிலை. அது உங்களுக்கு ஒரு சிறு சாட்சியை கொடுக்கிறது. ஒரு காட்டில், இருள் நிறைந்த இரவில் நீங்கள் செல்லும் போது, உங்களுக்கு வழி தெரியாத போது, நீங்கள் எங்கு செல்கிறீர்கள் என்று தெரியாத போது, சரியான திசையில் தான் செல்கிறீர்களா அல்லது இல்லையா என்பது தெரியாத போது, அப்போது அங்கே திடீரென்று ஒரு மின்னல் வெட்டுவதைப் போன்றது. அந்த நொடிப் பொழுதில் அங்கு உள்ளது எல்லாவற்றையும் நீங்கள் பார்க்க முடியும். அதன் பிறகு அந்த வெளிச்சம் மறைந்து விடும். மின்னல் வெளிச்சத்தில் உங்களால் படிக்க முடியாது. ஏனெனில் அந்த வெளிச்சம் ஒரு

நொடி மட்டுமே இருக்கும். வானத்தின் அடியில் இருந்து கொண்டு மின்னல் வெளிச்சத்தில் உங்களால் படிக்க முடியாது. அந்த வெளிச்சம் தொடர்ந்து இருக்காது.

சமாதி நிலை என்பது அதன் வெளிச்சத்தில் நீங்கள் படிக்க முடியும் என்கிற நிலை. சடோரி என்பது மின்னல் போன்றது. அங்கு உள்ளவற்றை எல்லாம் நீங்கள் ஒரு சிறு காட்சியாக காணமுடியும். அதன் பின்னர் அது மறைந்து விடும். ஆனால் அதன் பிறகு நீங்கள் அதே மனிதராக இருக்க மாட்டீர்கள். அது இறுதியான மெய்ஞ்ஞானம் அல்ல; ஆனால் அதை நோக்கி ஒரு பெரிய அடி எடுத்து வைப்பது போன்றது. நீங்கள் அதை ருசித்து பார்த்து விட்டதால், இப்போது புத்தர்கள் உங்களுக்கு அர்த்தமுள்ள வர்களாக இருப்பார்கள்.

இப்போது ஜென்கென், டோகோவை மீண்டும் சந்தித்தால் அவன் அவரை அடிக்க மாட்டான். அவன் அவரது காலில் விழுந்து மன்னிப்பு கேட்பான். இப்போது அவன் பல கோடி கண்ணீர் துளிகள் வடிப்பான். ஏனெனில் இப்போது அவன், “டோகோ எந்த அளவுக்கு கருணை உள்ளவர், நான் அவரை அடிப்பதற்கு என்னை அவர் அனுமதித்தாரே, “சரி நீ என்னை அடித்து விடு” என்று அவர் கூறினாரே” என்று கூறுவான். டோகோவை ஜென் கென் மீண்டும் சந்தித்தால் அவன் பழைய மனிதனாக இருக்க மாட்டான். அவனை மாற்றமடையச் செய்து விட்ட ஏதோ ஒன்றை அவன் இப்போது ருசித்து விட்டான். அவன் இறுதி நிலையை அடையவில்லை. இறுதி நிலை வரும், ஆனால் அவன் அதன் மாதிரியை இப்போது பெற்று விட்டான்.

பதஞ்சலியின் சமாதி நிலைக்கு சடோரி என்பது ஒரு மாதிரி நிலை. மேலும் இப்படி இந்த மாதிரி நிலை ஒன்று கிடைத்தது மிகவும் அழகான விஷயம்; ஏனெனில் நீங்கள் அதை ருசிக்காத வரையில் உங்களால் அதை நோக்கி எப்படி செல்ல முடியும்? அதன் நறுமணத்தை கொஞ்சம் நுகராத வரையில் உங்களால் எப்படி அதை நோக்கி கவர்ந்திழுக்கப் படமுடியும்? அந்த சிறு காட்சியானது ஒரு காந்த சக்தி போன்று ஆகிவிடும். அதன் பிறகு மீண்டும் நீங்கள் பழைய மனிதராக இருக்க மாட்டீர்கள். ஏதோ ஒன்று அங்கு உள்ளது என்பதை நீங்கள் அறிந்து கொள்வீர்கள்.

“அதை நான் அடைகிறேனா அல்லது இல்லையா என்பது என்னைப் பொறுத்தது” என்று உணர்ந்து கொள்வீர்கள். திட நம்பிக்கை அங்கே வந்து விடும். சடோரியானது உங்களுக்கு திட நம்பிக்கையைக் கொடுத்து ஒரு நகர்வை, சமாதி நிலை என்னும் இறுதி மெய்ஞ்ஞான நிலை நோக்கி உங்களுக்குள் ஒரு சக்தி மிக்க நகர்தலை ஏற்படுத்த ஆரம்பித்து விடும்.

○

6

வில் வித்தை கலை

லீ - தூஸு தனது வில்வித்தை திறனை போ - ஹுன்
வூ - சென்னிடம் வெளிக் காட்டினார்.

வில்லானது அதன் ஒரு முழு நீளத்திற்கு இழுக்கப்பட்ட
போது, அவரது முழங்கையில் ஒரு கோப்பையில்
தண்ணீர் ஊற்றி வைக்கப்பட்டது. அதன் பின்னர் அவர்
அம்பு விட ஆரம்பித்தார்.

முதல் அம்பானது வில்லில் இருந்து விடுவிக்கப்பட்ட
உடன், இரண்டாவது ஓர் அம்பு ஏற்கனவே வில்லின்
கயிற்றில் வைக்கப்பட்டது, மேலும் அதன் பிறகு
மூன்றாவது ஓர் அம்பு பின் தொடர்ந்தது. இதற்
கிடையில் அவர் ஒரு சிலை போன்று அசையாமல்
நின்றார்.

“அம்பு விடும் தொழில் நுட்பம் நேர்த்தியாக உள்ளது,
ஆனால் இது அம்பு விடாமல் இருக்கும் தொழில்
நுட்பம் அல்ல. நாம் ஓர் உயரமான மலைக்கு போய்,
அங்கு நீட்டிக் கொண்டு இருக்கும் ஒரு பாறை மீது
நின்று அதன் பிறகு நீ அம்புவிட முயற்சி செய்” என்று
போ - ஹுன் வூ - சென் கூறினார்.

அவர்கள் ஒரு மலை மீது ஏறினார்கள். பத்தாயிரம் அடி உயரமுள்ள ஒரு செங்குத்து பாறையின் மேல் நீட்டிக் கொண்டிருந்த ஒரு சிறு பாறையின் மீது நின்று கொண்டு, போ - ஹுன் வூ - சென் தனது பாதத்தில் மூன்றில் ஒரு பகுதி பாறையின் ஓரத்திற்கு வெளியே தொங்கிக் கொண்டு இருக்கும்படி பின்னால் நகர்ந்தார். அதன் பிறகு அவர் லீ - தூஸுயை முன்னால் வரும்படி கை காட்டினார்.

வேர்வையானது தனது பாதத்தில் வழிந்தோட லீ - தூஸு தரையில் விழுந்து விட்டார்.

“குறைவற்ற மனிதன் நீல வானத்தில் உயரப் பறப்பான், அல்லது மஞ்சள் நீருற்றுகளில் தலைகீழாக பாய்ந்து மூழ்குவான், அல்லது உலகின் எட்டு திக்குகளிலும் சுற்றித் திரிவான், எனினும் அவனது துணிவில் மாற்றத்தின் எந்த ஓர் அடையாளத்தையும் காட்ட மாட்டான். ஆனால் நீ மனக்கலக்கத்தின் அடையாளத்தை காட்டிக் கொடுக்கிறாய். மேலும் உனது கண்கள் திகைப்புடன் உள்ளன. குறி இலக்கை அடிப்பதை உன்னால் எப்படி எதிர் பார்க்க முடியும்” என்று போ - ஹுன் வூ - சென் கூறினார்.

செயலாற்ற திறமை தேவை. ஆனால் செயலாற்றாமல் இருப்பதற்கும், கூட திறமை தேவை. செயலாற்றும் திறன் வெறுமனே மேற்பரப்பில் உள்ளது; செயலாற்றாமல் இருக்கும் திறன் உங்களது உயிர் உணர்வின் மையத்தில் உள்ளது. செயலாற்றும் திறனை சுலபமாக கற்றுக் கொள்ள முடியும்; அதை நீங்கள் மற்றவர்களிடம் இருந்து பெறமுடியும்; அதில் நீங்கள் கற்பிக்கப்படலாம். ஏனெனில் அது ஒரு தொழில்நுட்பமே தவிர வேறு எதுவும் அல்ல. அது உங்களது உயிர் உணர்வு அல்ல, அது வெறுமனே ஒரு கலை.

ஆனால் செயலாற்றாமல் இருப்பதன் தொழில் நுட்பம் அல்லது திறன் ஒரு தொழில் நுட்பமே அல்ல. வேற ஒருவரிடம் இருந்து நீங்கள் அதை கற்றுக் கொள்ள முடியாது. அது கற்றுக் கொடுக்க முடியாதது; நீங்கள் வளரும் போது அதுவும் வளர்கிறது. உங்களது உள் வளர்ச்சியோடு அது வளர்கிறது. அது ஒரு மலர்ச்சி. அதற்கு வெளியில் இருந்து எதுவும் செய்ய முடியாது. உங்களுக்குள் இருந்து ஏதோ ஒன்று வெளிப்படச் செய்ய வேண்டும்.

செயல் திறன் வெளியில் இருந்து வந்து உங்களுக்குள் போகிறது. செயலாற்றல் திறன் என்பது உங்களுக்குள் இருந்து எழுகிறது. வெளியே வழிந்தோடுகிறது. அவற்றின் பரிமாணங்கள் முற்றிலும் வேறுபட்டவை. ஒன்றுக் கொன்று நேர் எதிரானவை. ஆகவே இதை முதலில் புரிந்த கொள்ள முயற்சி செய்யுங்கள். அதன் பின்னர் நாம் இந்த கதைக்குள் நுழைவோம்.

உதாரணமாக, ஓவியக் கலையை வெறுமனே கற்பதன் மூலம் நீங்கள் ஓர் ஓவியர் ஆக முடியும்; ஓவியப் பள்ளியில் கற்றுக் கொடுக்கப்படுகின்ற எல்லாவற்றையும் உங்களால் கற்றுக் கொள்ள முடியும். நீங்கள் திறமை நிறைந்தவர் ஆக முடியும். அழகான

படங்களை உங்களால் ஓவியமாக வரைய முடியும்; மேலும் இந்த உலகிலேயே நீங்கள் புகழ்பெற்றவராக ஆகவும் முடியும். நீங்கள் ஒரு குருவிடம் வராத வரையில், இது வெறுமனே ஒரு தொழில் நுட்பம் தான் என்பதை யாராலும் அறிந்து கொள்ள முடியாது; மேலும் உங்களுக்கும் கூட இது வெறுமனே ஒரு தொழில் நுட்பம் தான் என்று எப்போதுமே தெரியும்.

உங்களது கைகள் திறமை மிக்கதாக ஆகிவிட்டன, உங்களது மூளையானது அந்த தொழில் நுட்பத்தை அறிந்து விட்டது. ஆனால் உங்களது இதயம் அதில் வழிந்தோடவில்லை. நீங்கள் ஓவியம் தீட்டுகிறீர்கள், ஆனால் நீங்கள் ஓர் ஓவியர் அல்லர். கலை நயம் மிக்க ஒரு வேலையை நீங்கள் படைக்கிறீர்கள் ஆனால் நீங்கள் ஒரு கலைஞன் அல்லன். நீங்கள் அதைச் செய்கிறீர்கள், ஆனால் அதனுள் நீங்கள் இல்லை. மற்ற விஷயங்களைச் செய்வது போன்று நீங்கள் இதையும் செய்கிறீர்கள். ஆனால் அதை நேசிப்பவராக நீங்கள் இல்லை. நீங்கள் அதில் முழுமையாக ஈடுபடுவதில்லை; உங்களது உள் உயிருணர்வு தனியாக, பாராமுகத்துடன், அருகில் நின்று கொண்டிருக்கிறது. உங்களது மூளையும், உங்களது கைகளும் வேலை செய்து கொண்டே போகின்றன, ஆனால் உங்களது உயிர் உணர்வு அங்கு இல்லை. அந்த ஓவியமானது உங்களது இருப்பை சுமந்திருக்காது, அது உங்களை சுமந்திருக்காது. அது உங்களது கையெழுத்தை சுமந்து கொண்டிருக்கலாம். ஆனால் உங்களது உயிர் உணர்வை சுமந்த கொண்டிருக்காது.

ஒரு குரு இதை உடனடியாக அறிந்து விடுவார், ஏனெனில் அந்த ஓவியம் உயிரற்றதாக இருக்கும். அது அழகாக இருக்கலாம். ஆனால் ஒரு பிணத்தையும் கூட உங்களால் அலங்கரிக்க முடியும். ஒரு பிணத்தையும் கூட உங்களால் ஓவியமாக வரைய முடியும். நீங்கள் அதன் உதடுகளில் உதடு சாயத்தை பூசினால் அது சிவப்பாக தெரியும், ஆனால் உதட்டு சாயம் எவ்வளவுதான் சிவப்பு நிறமாக இருந்தாலும், உள்ளுக்குள் ஓடுகின்ற இரத்தத்தின் கதகதப்பை, இளம் சூட்டினை அந்த உதடுகள் பெற்றிருக்காது. அந்த உதடுகள் நிறம் தீட்டப்பட்டதாக இருக்கலாம், ஆனால் அவற்றில் உயிர் இருக்காது.

உங்களால் ஓர் அழகான ஓவியத்தை படைக்க முடியும். ஆனால் அது உயிரோட்டம் உள்ளதாக இருக்காது. நீங்கள் அதில் வழிந்தோடினால் மட்டுமே அது உயிர் துடிப்புள்ளதாக இருக்க முடியும்; ஒரு குரு ஓர் ஓவியத்தை வரைவதற்கும், சாதாரண ஓவியன் வரைவதற்கும் இடையே உள்ள வேறுபாடு அதுதான். சாதாரண ஓவியர் உண்மையிலேயே எப்போதும் மற்றதைப் பார்த்து அப்படியே வரைகிறார். ஏனெனில் அந்த ஓவியம் அவருக்குள் வளர வில்லை. அந்த ஓவியம் அவருக்குள் சூல் கொண்ட ஒன்று அல்ல. அவர் மற்றவர்களை அப்படியே பின்பற்றி வார். கருத்துக்காக அவர் தேடிப்பார்க்க வேண்டியதிருக்கும்; அவர் இயற்கையை அப்படியே பின்பற்றி வரையலாம். ஆனால் அது எந்த ஒரு வேறுபாட்டையும் ஏற்படுத்தாது. ஒரு மரத்தைப் பார்த்து அவர் அப்படியே வரையலாம். ஆனால் அந்த மரம் அவருக்குள் வளர்ந்திருக்காது.

வான் கோவின் மரங்களைப் பாருங்கள். அவை முற்றிலும் வேறுபட்டதாக இருக்கும். இயற்கையில் அது போன்ற மரங்களை உங்களால் பார்க்க முடியாது. அவை முற்றிலும் வித்தியாசமானவை; அவை வான் கோவின் படைப்புகள். அந்த மரங்களின் மூலம் அவர் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார். அந்த மரங்கள் உங்களைச் சுற்றி உள்ள இந்த சாதாரண மரங்கள் போன்றவை அல்ல. அவர் இயற்கையிடம் இருந்து அவற்றை நகல் எடுக்க வில்லை. வேறு யாரிடமிருந்தும் அவர் அதை நகலாக எடுக்க வில்லை. அவர் ஒரு கடவுளாக மட்டும் இருந்திருந்தால் இந்த உலகில் அந்த மரங்களை அவர் படைத்திருப்பார். அந்த ஓவியத்தில் அவர்தான் கடவுளாக இருக்கிறார். அவர்தான் படைத்தவராக இருக்கிறார். இந்த பிரபஞ்சத்தை படைத்தவரையும் கூட அவர் பின்பற்றி ஓவியம் வரையவில்லை; அவர் வெறுமனே அவராகவே இருந்துள்ளார். நிலவையும் நட்சத்திரங்களையும் தொடும் அளவுக்கு அவரது மரங்கள் ஓங்கி வளர்ந்திருக்கும்.

யாரோ ஒருவர் வான் கோவிடம், “இவை எல்லாம் என்ன வகை மரங்கள்? உங்களுக்கு எங்கிருந்து இந்த எண்ணம் கிடைத்தது?” என்று கேட்டார்.

அதற்கு வான்கோ, “நான் எங்கும் போய் எண்ணங்களை பெறுவதில்லை, இவை எல்லாம் எனது மரங்கள்! நான் ஒரு

படைப்பாளியாக இருந்திருந்ததால் எனது மரங்கள் நட்சத்திரங்களை தொட்டிருக்கும், ஏனெனில் எனது மரங்கள் இந்த பூமியின் ஆசைகள். இந்த பூமியின் கனவுகள், பூமியானது நட்சத்திரங்களை தொடுவதற்கு முயற்சித்துக் கொண்டு இருக்கும். அந்த மரங்கள் பூமியின் கைகள், பூமியின் கனவுகள் மற்றும் ஆசைகள்,” என்று கூறினார்.

இந்த மரங்கள் மற்றவற்றை பார்த்து வரையப்பட்டவை அல்ல. இவை வான்கோவின் மரங்கள்.

ஒரு படைப்பாளி இந்த உலகிற்கு கொடுப்பதற்கு ஏதோ ஒன்றை வைத்திருக்கிறான், ஏதோ ஒன்றை அவன் கர்ப்பமாக தரித்திருக்கிறான். ஆனால் ஒரு வான்கோவிற்கு கூட தொழில் நுட்பம் தேவைப்படும். ஏனெனில் கைகள் தேவைப்படும். கைகள் இல்லாமல் வான்கோவினால் ஓவியம் தீட்ட முடியாது. அவரது கைகளை நீங்கள் வெட்டி விட்டால் அவரால் என்ன செய்ய முடியும்? அவருக்கும் கூட தொழில் நுட்பம் அவசியம். ஆனால் அது வெறுமனே அவரது உயிர் உணர்வு மூலம் தகவல் தொடர்பு கொள்வதற்கான ஓர் ஒரு பாதையாக மட்டுமே இருக்கும் தொழில் நுட்பம் ஒரு வாகனம், ஓர் ஊடகம் மட்டுமே ஆகும். அவரது செய்தி அந்த தொழில் நுட்பம் அல்ல, அந்த ஊடகம் அவரது செய்தி அல்ல. ஊடகம் என்பது வெறுமனே அவரது செய்தியை சுமந்து வருகின்ற ஒரு வாகனம். அவர் ஒரு செய்தியை வைத்திருக்கிறார்; ஒவ்வொரு கலைஞனும் ஒரு தீர்க்கதரிசி. அவர் அப்படித்தான் இருந்தாக வேண்டும்! ஒவ்வொரு கலைஞனும் ஒரு படைப்பாளி. அவர் அப்படித்தான் இருந்தாக வேண்டும். பகிர்ந்து கொள்வதற்காக ஏதோ ஒன்றினை அவர் வைத்திருக்கிறார். ஆனால் தொழில் நுட்பம் தேவைப்படும். உங்களுக்கு ஏதாவது ஒன்றை நான் சொல்ல வேண்டும் என்றால் வார்த்தைகள் தேவை. ஆனால் நான் வார்த்தைகளை மட்டுமே சொல்லிக் கொண்டிருந்தால், அதன் பிறகு அதில் செய்திகள் இருக்காது; அதன் பிறகு இந்த முழு விஷயமும் வெறுமனே ஓர் அரட்டை போன்று ஆகிவிடும். அப்போது நான் மற்றவர்கள் மீது குப்பைகளை வீசுவதாகி விடும். ஆனால் வார்த்தைகள் எனது மௌனத்தை சுமந்து வந்தால், வார்த்தைகள் எனது வார்த்தைகளற்ற செய்தியை உங்களுக்கு சுமந்து கொண்டு வந்தால், அதன் பின்னர் மட்டுமே ஏதோ ஒன்று சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது.

ஏதாவது ஒன்று சொல்லப்பட வேண்டும் என்றால், அது வார்த்தைகளில் தான் சொல்லப்பட வேண்டும். ஆனால் சொல்லப்பட வேண்டியது வார்த்தைகள் அல்ல. ஏதாவது ஒன்றை ஒவியமாக வரைய வேண்டும் என்றால் அது வண்ணங்கள், தூரிகை ஆகியவற்றினை மூலமே ஒவியமாக வரைய முடியும். மேலும் அதற்கு முழு தொழில் நுட்பமும் தேவை. ஆனால் அந்த தொழில் நுட்பமானது அந்த ஒவியத்தின் செய்தியாகாது. அந்த ஊடகங்களில் மூலம் அந்த செய்தி கொடுக்கப்படுகிறது. ஆனால் ஊடகங்கள் மட்டுமே போதுமானவை அல்ல.

ஒரு தொழில் கலைஞரிடம் ஊடகம் இருக்கிறது. அவர் குறைகள் அற்ற ஊடகத்தை வைத்திருக்கலாம். ஆனால் அவர் சொல்வதற்கு ஒன்றும் இருக்காது. அவரிடம் செய்திகள் இருக்காது. அவரது இதயம் நிரம்பி வழியவில்லை. அவர் தனது கை மற்றும் மூளையைக் கொண்டு ஏதோ ஒன்றை செய்து கொண்டிருப்பார். ஏனெனில் அவர் கற்றது மூளையில் உள்ளது. மேலும் தொழில் நுட்பம், திறமை, அவரது கைகளில் உள்ளது. கையும், மூளையும் ஒத்துழைக்கின்றன. ஆனால் இவரது இதயம் தனியாக, தொடப்படாமல் அப்படியே இருக்கிறது. அதன் பிறகு அங்கு ஓர் ஒவியம் இருக்கும் ஆனால் இதயம் இல்லாமல் இருக்கும். அதில் இதயத்துடிப்பு இருக்காது, அங்கே அதில் நாடித்துடிப்பு இருக்காது, அதில் இரத்த ஓட்டம் இருக்காது; இதை நீங்கள் கண்டு கொள்வது கடினமானது. இந்த வித்தியாசத்தை நீங்கள் உங்களுக்குள் அறிந்து கொண்டிருந்தால் மட்டுமே இதைக் காண முடியும்.

புரிவதற்கு சுலபமான வேறு ஓர் உதாரணத்தை எடுத்துக் கொள்வோம். நீங்கள் ஒரு மனிதரை நேசிக்கிறீர்கள்; அப்போது நீங்கள் முத்தமிடுகிறீர்கள், நீங்கள் அவன் அல்லது அவளின் கைகளை உங்களது கைகளில் பற்றிக் கொள்கிறீர்கள், நீங்கள் கட்டி அணைக்கிறீர்கள், நீங்கள் இன்பத்தை அனுபவிக்கிறீர்கள். இந்த விஷயங்களை எல்லாம் நீங்கள் நேசிக்காத ஒரு மனிதரிடமும் கூட நீங்கள் செய்ய முடியும். மிகச்சரியாக அதே போன்ற முத்தம், மிகச்சரியாக அதே போன்று கட்டி அணைத்தல், அதே போன்று கைகளை பிடித்துக் கொள்தல், இன்பத்தை அனுபவிக்கும் போது காட்டுகின்ற அதே உடல் அசைவுகள், ஆகியவற்றை காட்ட முடியும். ஆனால் நீங்கள் அந்த மனிதரை நேசிக்கவில்லை. இதில்

உள்ள வேறுபாடு என்னவாக இருக்கும்? ஏனெனில் செயல் என்று பார்த்தால் இதில் எந்த வேறுபாடும் இல்லை. நீங்கள் முத்தமிடுகிறீர்கள் மேலும் அதே விதத்தில் முத்தமிடுகிறீர்கள். ஊடகம் இங்கு உள்ளது ஆனால் அதில் எந்த செய்தியும் இல்லை. நீங்கள் அதை திறம்பட செய்ய முடியும். ஆனால் உங்களது இதயம் அதில் இல்லை. அந்த முத்தம் உயிரற்றதாக இருக்கிறது. அது சிறகடித்து பறக்கும் பறவை போன்றது அல்ல, அது ஓர் உயிரற்ற கல் போன்றது.

நீங்கள் நேசிக்கின்ற மனிதரோடு இன்பத்தை அனுபவிக்கும் போது செய்கின்ற அதே உடல் அசைவுகளை இப்போதும் செய்கிறீர்கள். ஆனால் அந்த உடல் அசைவுகள் வெறும் யோகா பயிற்சிகள் போன்று தான் இருக்கும். அங்கு நேசம் இருக்காது. நீங்கள் ஒரு விலை மாதுவிடம் செல்லுங்கள்; உங்களது ஆசை மன்னவியை விடவும் அவளுக்கு அதிக தொழில் நுணுக்கங்கள் தெரியும். அவள் தெரிந்து வைத்திருக்க வேண்டும். அவள் ஒரு தொழில் முறை திறமை படைத்தவள். ஆனால் நீங்கள் அங்கு அன்பைப் பெறமுடியாது. அடுத்த நாள் அந்த விலை மாதுவை நீங்கள் தெருவில் சந்தித்தால் அவளால் உங்களை அடையாளம் கண்டு கொள்ளக் கூட முடியாது. அவள் ஒரு ஹலோ கூட சொல்ல மாட்டாள். ஏனெனில் அங்கு எந்த ஓர் உறவும் இல்லை. அது ஒரு தொடர்பு அல்ல, அங்கே அடுத்தவர் இல்லை. உங்களிடம் இன்பத்தை அனுபவிக்கும் போது, அவள் தனது காதலனைப் பற்றி நினைத்துக் கொண்டிருப்பாள். அவள் அங்கு இல்லை! அவளால் இருக்க முடியாது; இல்லாமல் இருப்பது எப்படி என்னும் தொழில்நுட்பத்தை விலை மாதுக்கள் கற்றுக் கொண்டாக வேண்டும். ஏனெனில் அந்த முழு விஷயமுமே அசிங்கமானது.

நீங்கள் அன்பை விற்க முடியாது. நீங்கள் இந்த உடலை விற்க முடியும். நீங்கள் உங்களது இதயத்தை விற்க முடியாது. நீங்கள் உங்களது திறமையை விற்க முடியும். ஒரு விலை மாதுவிற்கு இன்பம் அனுபவித்தல் என்பது வெறுமனே ஒரு தொழில் முறையான விஷயம். அவள் அதை பணத்திற்காக செய்கிறாள். எனவே அந்த தொழிலின் போது அவள் அங்கே மனதளவில் இல்லாமல் இருப்பதற்கு கற்றுக் கொள்ள வேண்டும். ஆகவே அவள் தனது காதலனைப் பற்றி நினைப்பாள்; அவள் வேறு

ஆயிரத்தோரு விஷயங்களை நினைத்துக் கொண்டிருப்பாள். ஆனால் உங்களை நினைக்க மாட்டாள். அங்கு அப்போது உள்ள அந்த மனிரைப் பற்றி நினைக்க மாட்டாள்; ஏனெனில் அங்கு இருக்கின்ற அந்த மனிததைப்பற்றி அவள் நினைத்தால் அங்கு ஒரு சங்கடம் உருவாகிவிடும். அவள் அங்கு இருக்க மாட்டாள். அவளது மனம் அங்கு இருக்காது. அவள் உடல் அசைவுகளை செய்வாள், அதில் அவள் திறமைசாலியாக இருப்பாள். ஆனால் அதில் அவள் ஈடுபாட்டுடன் இருக்க மாட்டாள்.

இது தான் இந்த கதையின் கருத்து. இந்த உலகத்தையே ஏமாற்றும் அளவிற்கு நீங்கள் குறை அற்றவராக ஆகமுடியும், ஆனால் உங்களை நீங்களே எப்படி ஏமாற்றுவீர்கள்? உங்களை நீங்களே ஏமாற்ற முயடிவில்லை என்றால் உங்களால் ஒரு மெய்ஞ்ஞானம் அடைந்த குருவை ஏமாற்ற முடியாது. நீங்கள் உங்களைச் சுற்றி உருவாக்கி உள்ள எல்லா தந்திரங்களையும் அவர் பார்த்து விடுவார். உங்களது தொழில் நுணுக்கத்தில் நீங்கள் இல்லை என்பதை அவர் பார்த்து விடுவார்; நீங்கள் ஒரு வில்வித்தைக்காரர் என்றால் நீங்கள் குறை இல்லாமல் குறி இலக்கை பார்த்து அம்பு விடலாம். ஆனால் அது அல்ல விஷயம். ஒரு விலை மாதும் கூட உங்களை உச்சக்கட்ட இன்ப நிலைக்கு கொண்டு வருகிறாள், முடிந்த அளவுக்கு அவள் குறி இலக்கை தாக்குகிறாள். சில சமயம் உங்களது சொந்த மனைவியை விடவும் கூட அதிக திறமையுடன் செயல்படுகிறாள்; ஆனால் அதுவல்ல முக்கிய விஷயம். ஏனெனில் ஒரு மனிதர் முழுமையற்றவராக இருந்து விட்டாலும் கூட ஒரு தொழில் நுட்பம் சுலபமாக முழுமை பெற்றதாக ஆகிவிட முடியும்.

ஒருவர் மெய்ஞ்ஞானம் அடையாத வரைக்கும் அவர் முழுமையடையாதவராகவே இருக்கிறார். மெய்ஞ்ஞானம் அடைவதற்கு முன்பு ஒருவரிடம் நீங்கள் நிறைவை எதிர்பார்க்க முடியாது. ஆனால் ஒரு திறமையில் நிறைவை உங்களால் எதிர்பார்க்க முடியும். உயிர் உணர்வில் நீங்கள் நிறைவை எதிர்பார்க்க முடியாது. ஆனால் செயல் திறனில் அதை எதிர்பார்க்க முடியும். அதைப் பற்றி எதுவும் பிரச்சினை இருக்காது. ஒரு வில்லாளி குறி இலக்கை பார்த்து தவறாமல் அடித்து விட முடியும். ஆனால் அந்த செயலில் அவர் இல்லாமலும் இருக்கலாம். அவர்

தொழில் நுட்பத்தை கற்றுக் கொண்டிருக்கலாம். அவர் ஓர் இயந்திரம். ஒரு ரோபோ போன்று ஆகி இருக்கலாம். அந்த செயல் வெறுமனே மூளை மற்றும் கையால் செய்யப்பட்டதாக ஆகிவிடும்.

இப்போதும் நாம் இந்த கதையை ஊடுருவி பார்ப்போம். வில்வித்தை கலை ஜப்பானில், சீனாவில் அநேக திறமைகளின் மூலம் தியானம் கற்பிக்கப்பட்டு வந்துள்ளது. இந்திய தியானத் திற்கும், சீன, புத்த, ஜப்பானிய தியான வகைகளும் இடையே உள்ள வேறுபாடு அது தான் ஆகும். இந்தியாவில் தியானமானது வாழ்க்கையின் எல்லா செயல்களில் இருந்தும் வெளியே விடுக்கப்பட்டு விட்டது. அது, அதனளவில் மட்டுமே முழுமையான விஷயமாக உள்ளது. அதுதான் கஷ்டத்தை உருவாக்கி விட்டது. அதனால்தான் இந்தியாவில் மதமானது மெல்ல மெல்ல உயிரற்று போய்விட்டது. அது கஷ்டத்தை உருவாக்கி விட்டது. அந்த கஷ்டம் இதுதான்; அதாவது தியானத்தை மட்டுமே ஒரு முழு விஷயமாக நீங்கள் செய்து வந்தால், நீங்கள் இந்த சமுதாயத்தில் ஒரு சுமையாக ஆகிவிடுவீர்கள். அதன் பின்னர் நீங்கள் உங்களது கடைக்கு போகமுடியாது. நீங்கள் அலுவலகத்திற்கு போக முடியாது. நீங்கள் தொழிற்சாலையில் வேலை செய்ய முடியாது. தியானம் தான் உங்களது முழு வாழ்க்கையாக ஆகிவிடுகிறது. நீங்கள் வெறுமனே தியானம் செய்து கொண்டிருப்பீர்கள். இந்தியாவில் லட்சக் கணக்கான மக்கள் வெறுமனே தியானத்தில் இருந்து விட்டார்கள்; இந்த சமுதாயத்திற்கு அவர்கள் சுமை ஆகிவிட்டனர். மேலும் இந்த சுமை மிகவும் அதிகமாகிவிட்டது. எப்படியாவது இந்த சமுதாயம் இதை நிறுத்தியாக வேண்டும்.

இப்போதும் கூட, இன்றைய நாளில் கிட்டத்தட்ட பத்து மில்லியன் சந்நியாசிகள் இந்தியாவில் இருக்கின்றனர். இப்போது அவர்கள் மதிக்கப்படுவதில்லை. ஒரு சிலர் மட்டுமே மதிக்கப்படுகிறார்கள். பத்து மில்லியனில் பத்து பேர் கூட மதிக்கப்படுவதில்லை. அவர்கள் வெறுமனே பிச்சைக்காரர்கள் ஆகிவிட்டனர்.

நீங்கள் தியானம் செய்தால், மதம் என்பது உங்களது வாழ்க்கை என்று ஆகிவிட்டால், அதன்பிறகு அங்கு மதம் இருக்க வேண்டும் என்கிற நோக்கம் வந்து விட்டதால் நீங்கள் வாழ்க்கையை விட்டு விட்டு, துறவறம் செல்கிறீர்கள். இந்திய

தியானங்கள் ஒரு வகையில் வாழ்க்கைக்கு எதிராக அமைந்து விட்டன. ஒரு சில மக்களை உங்களால் தாங்கிக் கொள்ள முடியும். ஆனால் மில்லியன் கணக்கில் உள்ளவர்களை உங்களால் தாங்கிக் கொள்ள முடியாது. மேலும் இந்த நாட முழுவதும் தியானம் செய்பவர்கள் ஆகிவிட்டால் அதன் பிறகு நீங்கள் என்ன செய்வீர்கள்? மேலும் தியானம் என்பது ஒவ்வொருவருக்கும் கிடைக்காத போது மதம் என்பதும் கூட ஒரு சிலருக்காக மட்டுமே உள்ளது என்று அர்த்தமாகிறது. மதத்திலும் கூட வகுப்பு பிரிவினை உள்ளது; கடவுள் கூட எல்லாருக்கும் கிடைக்கவில்லை? கூடாது. அப்படி இருக்க முடியாது. கடவுள் எல்லாருக்கும் கிடைக்கக் கூடியவர்.

இந்தியாவில் புத்த மதம் உயிரற்று போய்விட்டது. அது தோன்றிய இடமாகிய இந்தியாவிலேயே புத்தமதம் உயிரற்று போய்விட்டது. ஏனெனில் புத்த துறவிகள் ஒரு மிகப் பெரிய சுமையாக ஆகிவிட்டார்கள். பல லட்சம் புத்த துறவிகளை இந்த நாடு தாங்கிக் கொள்ள முடியாமல் போயிற்று. அவர்களுக்கு ஆதரவு அளிப்பது சாத்தியப்படவில்லை. அவர்கள் மறைந்து போக வேண்டியதாயிற்று. புத்தமதம் முழுவதும் மறைந்து விட்டது; இந்திய தன்னுணர்வின் மிகப் பெரிய மலர்ச்சியான அது மறைந்து விட்டது; ஏனெனில் ஓர் ஒட்டுண்ணி போன்று உங்களால் இருக்க முடியாது. ஒரு சில தினங்கள் என்றால் சரி, ஒரு சில வருடங்கள் என்றாலும் சரி, இந்தியா அதை தாங்கிக் கொண்டது. இந்தியா எதையும் தாங்கிக் கொள்ளும் நாடு. இது எல்லாவற்றையும் தாங்கி கொள்ளும். ஆனால் எதற்கும் ஓர் அளவு உள்ளது. ஆயிரக்கணக்கான மடாலயங்களில் ஆயிரக்கணக்கான துறவிகள் இருந்தனர். இந்த ஏழை நாட்டினால் அவர்களுக்கு தொடர்ந்து ஆதரவு கொடுக்க முடியாமல் போய்விட்டது. அவர்கள் மறைந்து போக வேண்டியதாயிற்று. சீனாவிலும், ஜப்பானிலும் புத்த மதம் உயிரோடு இருக்கிறது. ஏனெனில் அங்கெல்லாம் புத்த மதம் ஒரு மாற்றத்தை எடுத்துக்கொண்டு விட்டது. அது ஒரு மாற்றத்தை கடந்து சென்றது. வாழ்க்கையில் துறவறம் கொள்வது என்கிற அந்த கருத்தை கைவிட்டு விட்டது. அதற்கு மாறாக புத்த மதம் இந்த வாழ்க்கையையே தியானத்திற்கான ஒரு விஷயமாக எடுத்து கொண்டு விட்டது.

ஆகவே, நீங்கள் என்ன செய்தாலும், அதை உங்களால் தியானத்துடன் செய்ய முடியும். அதை விட்டு விட வேண்டிய அவசியம் இல்லை. இது ஒரு புதிய வளர்ச்சியாக இருந்தது; ஜென் பௌத்தத்திற்கு இது தான் அடிப்படையாக உள்ளது. வாழ்க்கையை மறுக்கக் கூடாது. ஒரு ஜென் துறவி வேலை செய்து கொண்டே இருப்பார், அவர் தோட்டத்தில் வேலை செய்வார், அவர் பண்ணையில் வேலை செய்வார். மேலும் இப்போது அவர் தனது சொந்த உழைப்பில் வாழ்கிறார். அவர் ஓர் ஒட்டுண்ணி அல்ல. அவர் ஒரு நேசம் மிக்க மனிதர். அவர் இந்த சமுதாயத்தைப்பற்றி கவலைப்பட வேண்டியதில்லை. துறவறம் பூண்டவரை விட அவர் இந்த சமுதாயத்திடமிருந்து அதிக சுதந்திரம் பெற்றவராக இருக்கிறார். இந்த சமுதாயத்தை துறந்த பின்பு இந்த சமுதாயத்தில் இருந்து விடுதலை பெற்றவராக உங்களால் எப்படி இருக்க முடியும்? அப்போது நீங்கள் ஓர் ஒட்டுண்ணியாக மட்டுமே ஆகி விடுகிறீர்கள். விடுதலை பெற்றவர் அல்ல. ஒட்டுண்ணி சுதந்திரத்தை பெற்றிருக்க முடியாது.

இதுதான் எனது போதனையும் கூட; இந்த சமுதாயத்தில் இரு, ஆனால் ஒரு சந்நியாசியாக இரு. ஓர் ஒட்டுண்ணி போல இருக்காதே. யாரையும் சார்ந்து இருக்காதீர்கள். ஏனெனில் எந்த ஒரு வகையில் நீங்கள் சார்புடையவராக இருந்தாலும் இறுதியில் அது உங்களை ஓர் அடிமை ஆக்கி விடும். அது உங்களை ஒரு முக்தன் ஆக்க முடியாது. அது உங்களை முற்றிலும் விடுதலை பெற்ற மனிதராக ஆக்க முடியாது.

ஜப்பானில், சீனாவில், அநேக விஷயங்களை, திறமைகளை, தியானத்திற்கு ஆதரவான ஒரு விஷயமாக, ஓர் உதவியாக பயன்படுத்த ஆரம்பித்தார்கள். வில்வித்தை என்பது அவற்றில் ஒன்று. வில்வித்தை அழகானது; ஏனெனில் அது ஒரு சூட்சுமமான திறமை. மேலும் அதில் திறமை பெறுவதற்கு உங்களுக்கு அதிக விழிப்புணர்வு தேவைப்படும்.

லீ - த்ஸ் தனது வில்வித்தை திறனை போ - ஹீன் லூ -
சென்னிடம் வெளிக் காட்டினார்.

போ ஹீன் லூ - சென் ஒரு மெய்ஞ்ஞானம் பெற்ற குரு. லீ - த்ஸுவும் கூட பின்னாளில் மெய்ஞ்ஞானம் அடைந்தவர் தான்.

இந்த கதை அவர் மெய்ஞ்ஞானத்தை தேடிக்கொண்டிருந்த நாட்களில் நடந்தது. தனது சொந்த உரிமையில் லீ - த்ஸுவும் கூட ஒரு குருவாக ஆனார். ஆனால் இது அவர் மெய்ஞ்ஞானம் அடைவதற்கு முன்பு நடந்த கதை.

லீ - த்ஸு வெளிக் காட்டினார்.

வெளிக் காட்டுவதற்கான ஆசையானது, அறியாமையில் உள்ள ஒரு மனதின் ஆசையாகும். நீங்கள் ஏன் வெளிக்காட்ட விரும்புகிறீர்கள்? மக்கள் உங்களைப்பற்றி தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்று நீங்கள் விரும்புவது ஏன்? இதற்கான காரணம் என்ன? இப்படி வெளிக்காட்டுவதன் மூலம், நீங்கள் மிகவும் சிறப்பானவர், முக்கியமானவர், அசாதாரணமானவர் என்று உங்களைப்பற்றி மக்கள் நினைக்க வேண்டும் என்று நீங்கள் விரும்புவது ஏன்? ஏனெனில் நீங்கள் ஓர் ஆன்மாவை பெற்றிருக்க வில்லை. ஆன்மாவிற்கு பதிலாக நீங்கள் ஆணவம் என்பதை மட்டுமே பெற்றிருக்கிறீர்கள்.

ஆணவம் உறுதியானது அல்ல. ஆன்மா உறுதியானது, ஆனால் இது உங்களுக்கு தெரியாது. மேலும் 'நான் என்னும் உணர்வு இல்லாமல் ஒரு மனிதனால் வாழ முடியாது. 'நான்' என்னும் உணர்வு இல்லாமல் வாழ்வது கடினம். அதன் பின்னர் நீங்கள் எந்த மையத்தில் இருந்து வேலையும், காரியமும் செய்வீர்கள்? உங்களுக்கு 'நான்' என்பது தேவைப்படுகிறது. அது பொய்யானது என்றாலும் கூட அது உதவிகரமானதாக இருக்கும். 'நான்' என்பது இல்லை என்றால் நீங்கள் வெறுமனே சிதறிப் போய்விடுவீர்கள். எந்த மையத்தில் இருந்து கொண்டு நீங்கள் செயலாற்றுவீர்கள்?

ஆன்மாவை அறியாத வரையில் நீங்கள் 'நான்' என்னும் தன்முனைப்போடு வாழ்ந்தாக வேண்டும். ஆணவம் என்பது ஆன்மாவின் பதிவு; அது பொய்யான ஆன்மா; நீங்கள் ஆன்மாவை அறிந்திருக்கவில்லை. எனவே நீங்கள் உங்களுக்கு சொந்தமான ஓர் ஆன்மாவை உருவாக்கி விட்டீர்கள். இது ஒரு மனதின் படைப்பு. மேலும் எது ஒன்றும் பெய்யானதாக இருந்தால் நீங்கள் அதற்கு ஆதரவை உண்டாக்க வேண்டும். வெளிக் காட்டுதல் என்பது உங்களுக்கு ஆதரவை கொடுக்கிறது.

யாராவது ஒருவர், “நீங்கள் ஓர் அழகான மனிதர்,” என்று கூறிவிட்டால் போதும் நீங்கள் அழகானவராக உணர ஆரம்பித்து விடுகிறீர்கள். யாரும் அப்படி கூறவில்லை என்றால் நீங்கள் அழகானவர் என்று உணர்வது மிகவும் கடினமானதாக இருக்கும். உங்களுக்க சந்தேகம் வர ஆரம்பித்து விடும். நீங்கள் ஓர் அசிங்கமான மனிதரிடமும் கூட இடைவிடாமல், “நீ அழகாக இருக்கிறாய்” என்ற கூறிக் கொண்டே வந்தால் அவனது மனதில் இருந்து அசிங்கம் என்பது கைவிடப்பட்டு, அவன் அழகாக இருப்பதாக உணர ஆரம்பித்து விடுவான்; ஏனெனில் மனம் என்பது அடுத்தவர்களின் கருத்துகளைச் சார்ந்துதான் உள்ளது, அது மற்றவர்களின் கருத்துகளை சேர்த்துக் கொண்டே போகிறது.

மக்கள் உங்களைப் பற்றி என்ன கூறுகிறார்கள் என்பதைச் சார்ந்து தான் உங்களது ஆணவம் உள்ளது. மக்கள் உங்களைப் பற்றி நல்லவராக உணர்ந்தால் உங்களது நான் என்னும் தன் முனைப்பும் நன்றாக இருப்பதாக உணர்கிறது; நீங்கள் மோசமானவர் என்று அவர்கள் உணர்ந்தால், உங்களது ஆணவமும் மோசமானவர் என்பதை உணர்கிறது. மற்றவர்கள் உங்கள் மீது எந்த வித கவனமும் செலுத்தவில்லை என்றால் உங்களது ஆணவத்தின் ஆதரவுகள் விலக்கிக் கொள்ளப்படுகின்றன. அநேகம் பேர் உங்கள் மீது கவனம் செலுத்தினால், அது உங்களது ஆணவத்திற்கு தீனி போடுவதாகி விடுகிறது. இதனால் தான் தொடர்ந்து எல்லாரும் தன்னைக் கவனிக்க வேண்டும் என்கிற எண்ணம் வருகிறது.

ஒரு சிறு குழந்தை கூட தன்மீது கவனம் செலுத்தும்படி நம்மை கேட்கிறது. அவன் அமைதியாக விளையாடிக் கொண்டு இருந்திருப்பான். ஆனால் ஒரு விருந்தினர் வந்துவிட்டால், அப்போது அவன் அமைதியாக இருக்க வேண்டும் என்று அவனது அம்மா கூறியிருப்பாள். ஆனால் விருந்தாளி வந்து விட்டால் அந்த குழந்தை ஏதாவது செய்யும். ஏனெனில் அவன் மீதும் கவனம் செலுத்தப்பட வேண்டும் என்று அவன் விரும்புகிறான். மேலும் அவன் அதிக கவனத்தை விரும்புகிறான். ஏனெனில் அவன் தனது ‘நான்’ என்னும் தன்முனைப்பை சேர்த்து வைத்துக்கொண்டே போகிறான். வெறுமனே அதில் வளர்ந்து கொண்டே போகிறான். அவனுக்கு அதிக சாப்பாடு தேவைப்படும். ஆனால் அவன்

அமைதியாக இருக்க வேண்டும் என்று சொல்லப்படுகிறது. அது சாத்தியமில்லாதது! எனவே அவன் ஏதாவது செய்தாக வேண்டும். சில சமயம் அவன் தனக்கு ஏதாவது தீங்கை செய்வான். அவன் கீழே விழுந்து வடுவான். அந்த தீங்கைக் கூட அவனால் தாங்கிக் கொள்ள முடியும். ஆனால் அவனிடம் கவனமும், அக்கறையும் காட்டப்பட வேண்டும். ஒவ்வொருவரும் அவன் மீது அக்கறை காட்ட வேண்டும். கவனத்தின் மையமாக அவன் ஆக வேண்டும்.

ஒரு முறை நான் ஒரு வீட்டில் தங்கி இருந்தேன். நான் அங்கு இருக்கும் வரை எனக்கு எந்த தொந்தரவும் செய்யக்கூடாது என்றும் அமைதியாக இருக்க வேண்டும் என்றும் அந்த வீட்டில் உள்ள குழந்தையிடம் அவர்கள் சொல்லி இருக்க வேண்டும் என்று நான் நினைக்கிறேன். ஆனால் அந்த குழந்தையால் அமைதியாக இருக்க முடியவில்லை; நானும் கூட அவன்மீது கவனத்தை செலுத்த வேண்டும் என்று அவன் விரும்பினான். ஆகவே அவன் சப்தம் போட ஆரம்பித்தான். இங்கும் அங்கும் ஓடினான். பொருள்களை தூக்கி வீசினான். அவனது அம்மா மிகவும் கோபமடைந்து அவனிடம், “கொஞ்சம் கவனி, நீ இது போன்று செய்து கொண்டு போனால் நான் உன்னை அடிப்பேன்,” என்று கூறினான். ஆனால் அவன் அதை கேட்கவில்லை. இறுதியாக அவன் அந்த குழந்தையிடம், “கவனி, அந்த நாற்காலியில் இப்போது போய் உட்கார்,” என்று கூறினான்.

அவன் அப்படி சொல்லிய விதத்தை பார்த்தவுடன், “இப்போது நான் செய்வது கொஞ்சம் அதிகம். எனவே நிச்சயமாக அம்மா அடித்து விடுவாள்,” என்று அந்த குழந்தை புரிந்து கொண்டது. எனவே அவன் நாற்காலியை நோக்கி போனான். நாற்காலியில் உட்கார்ந்தான். அவனது தாயாரை முறைத்து பார்த்து விட்டு அவனிடம், “சரி! வெளியில் பார்ப்பதற்கு நான் உட்கார்ந்து கொள்கிறேன். ஆனால் எனக்குள் நான் நின்று கொண்டிருக்கிறேன்,” என்று அர்த்தம் நிறைந்தவாறு கூறினான்.

குழந்தை பருவத்தில் இருந்து இறுதிவரை, உங்களது மரணத்தின் கடைசி நாள்வரை, நீங்கள் மற்றவர்களின் கவனத்தை கேட்டுக் கொண்டே செல்கிறீர்கள். ஒரு மனிதன் மரணம் அடையும் தருவாயில் இருக்கும் போது கிட்டத்தட்ட எப்போதும்

அவனது மனதில் இருக்கின்ற ஒரே எண்ணம் என்னவென்றால், “நான் இறந்தவுடன் மக்கள் என்ன கூறுவார்கள்? எனக்கு இறுதி அஞ்சலி செலுத்த எத்தனை பேர் வருவார்கள்? செய்தித்தாள் களில் என்ன பிரசுரிக்கப்படும்? ஏதாவது ஒரு பத்திரிகை என்னைப்பற்றி தலையங்கம் எழுதுமா?” என்பது போன்ற எண்ணங்களாகத்தான் இருக்கும். ஆரம்பத்தில் இருந்து கடைசி வரை மற்றவர் என்ன கூறுகிறார்கள் என்று தான் நாம் பார்க்கிறோம். இது ஓர் ஆழமான தேவையாக கண்டிப்பாக உள்ளது.

அக்கறை காட்டப்பட வேண்டும் என்பது தான் ஆணவத்திற்கான தீனி. ஆன்மாவை அடைந்த ஒரு மனிதன் மட்டுமே அந்த தேவையை கைவிட்டு விடுகிறான். நீங்கள் ஒரு மையத்தை பெற்று விடும் போது, உங்கள் சொந்த மையத்தை அடைந்துவிடும் போது நீங்கள் மற்றவர்களின் கவனத்தை கேட்க மாட்டீர்கள். அதன் பிறகு நீங்கள் ஏகாந்தமாக வாழ முடியும். கூட்டத்திலும் கூட நீங்கள் ஏகாந்தமாக இருப்பீர்கள். இந்த உலகத்திலும் கூட ஏகாந்தமாக இருப்பீர்கள். நீங்கள் கூட்டத்திற்குள் செல்வீர்கள், ஆனால் தனிமையில் செல்வீர்கள்.

இப்போது உங்களால் ஏகாந்தத்தில் இருக்க முடியாது. இப்போது நீங்கள் இமய மலைக்கு போய், அங்கு ஓர் அடர்ந்த காட்டிற்கு சென்று ஒரு மரத்தின் அடியில் அமர்ந்து இருந்தாலும் கூட, உங்களை யாராவது ஒருவர் கடந்து செல்ல மாட்டாரா என்று நீங்கள் காத்துக் கொண்டு இருப்பீர்கள். நீங்கள் ஒரு மிகப்பெரிய துறவி ஆகிவிட்டீர்கள் என்கிற செய்தியை இந்த உலகிற்கு கொண்டு செல்கின்ற யாராவது ஒருவர் வரமாட்டாரா என்று காத்துக் கொண்டு இருப்பீர்கள். நீங்கள் காத்திருப்பீர்கள். அநேக தடவை பார்ப்பதற்காக உங்களது கண்களை திறப்பீர்கள். யாராவது வந்து விட்டாரா அல்லது இல்லையா? என்று பார்ப்பீர்கள். ஏனெனில் யாராவது ஒருவர் துறவறம் அடைந்து விட்டால் இந்த உலகம் முழுவதும் அவரது காலடியில் வந்து விழும் என்பது போன்ற கதைகளை இதுவரை கேட்டிருப்பீர்கள். ஆனால் இதுவரை யாரும் வரவில்லை. செய்தி சேகரிப்பவர், நிருபர், புகைப்படக்காரர் யாருமே வரவில்லையே! என்று பார்ப்பீர்கள். இமய மலைக்கு உங்களால் போக முடியாது. எல்லாரும் உங்களை கவனிக்க வேண்டும் என்னும் தேவை உங்களை விட்டு போய்விடும் போது

நீங்கள் எங்கு இருந்தாலும் இமய மலையில் இருப்பவர் ஆகிவிடுவீர்கள்.

லீ - த்ஸு தனது வில்வித்தை திறமையை வெளிக் காட்டினார்.

ஏன் வெளிக்காட்ட வேண்டும்? அவர் இன்னமும் ஆணவத் துடன் இருந்தார். எல்லாரது கவனமும் அவர் மீது இருக்க வேண்டும் என்று நினைத்தார். எனவே, அவர் தனது திறமையை மெய்ஞ்ஞானம் பெற்ற, ஒரு வயதான குருவான போ - ஹுன் லூ - சென் என்பவரிடம் காட்டினார். அந்த குரு கிட்டத்தட்ட தொண்ணூறு வயது ஆனவராக இருந்தார். அவர் ஏன் போ - ஹுன்னிடம் செல்ல வேண்டும்? ஏனெனில் அவர் மிகவும் புகழ் பெற்றவராக இருந்தார். எனவே அவர், “ஆம், லீத்ஸு இந்த உலகிலேயே நீதான் மிகப் பெரிய வில்வித்தைக்காரன்,” என்று கூறிவிட்டால், அது மிகுந்த ஊட்டமளிக்கும், உணவாக இருக்கும்; அதை வைத்துக் கொண்டு என்றென்றும் ஒருவர் வாழமுடியும்.

வில்லானது அதன் முழு நீளத்திற்கு இழுக்கப்பட்ட போது அவரது முழங்கையில் ஒரு கோப்பையில் தண்ணீர் ஊற்றி வைக்கப்பட்டது அதன் பின்னர் அவர் அம்பு விட ஆரம்பித்தார்.

அவரது முழங்கை மீது வைக்கப்பட்ட கோப்பையில் இருந்து ஒரு சிறு துளி தண்ணீர் கூட வெளியே வரவில்லை, மேலும் அவர் அம்பு எய்து கொண்டு இருந்தார்!

முதல் அம்பானது வில்லில் இருந்து விடுவிக்கப்பட்ட உடன், இரண்டாவது ஓர் அம்பு ஏற்கனவே வில்லின் கயிற்றில் வைக்கப்பட்டது. மேலும் அதன் பிறகு மூன்றாவது அம்பு பின் தொடர்ந்தது. இதற்கிடையில் அவர் ஒரு சிலை போன்று அசையாமல் இருந்தார்.

மாபெரும் திறமை, ஆனால் போ - ஹுன் லூ - சென் இதனால் மனம் கவரப்படவில்லை. ஏனெனில் நீங்கள் உங்களது திறமையை வெளிக்காட்ட விரும்பும்போதே நீங்கள் தவற விட்டு விடுகிறீர்கள். வெளிக்காட்டுவதற்கான அந்த முயற்சியே நீங்கள் இன்னமும் ஆன்மாவை அடையவில்லை என்பதைக் காட்டுகிறது.

மேலும் நீங்கள் உங்களது ஆன்மாவை அடையாத போது வெளியில் பார்ப்பதற்கு நீங்கள் ஒரு சிலை போல் அசையாமல் நிற்கலாம். ஆனால் உங்களுக்குள் நீங்கள் ஓடிக் கொண்டும், அநேக உள் நோக்கங்களை பின் தொடர்ந்து கொண்டும், ஆசைகள், கனவுகள் ஆகியவற்றை வைத்துக் கொண்டும் இருப்பீர்கள். வெளியில், நீங்கள் அசையாமல் இருக்கலாம்; உள்ளே எல்லா வகையான அசைவுகளும் ஒன்று சேர்ந்து, ஒரே நேரத்தில் போய்க் கொண்டிருக்கும், அநேக திசைகளில் நீங்கள் கண்டிப்பாக ஓடிக் கொண்டிருப்பீர்கள். வெளியில் நீங்கள் ஒரு சிலை போன்று ஆகலாம். அது ஒரு விஷயம் அல்ல.

போகுஜீ வைப்பற்றி இப்படி கூறுப்பட்டுள்ளது: அவர் தனது குருவுடன் சென்று அவருக்கு அருகில், ஒரு சிலை போல, புத்தரின் பளிங்கு சிலை போல இரண்டு வருடங்களாக உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தார். மூன்றாவது வருட ஆரம்பத்தில் அவரது குரு வந்து அவரது கைத்தடியை கொண்டு போகுஜுவிற்கு பலத்த அடி கொடுத்து விட்டு அவரிடம், “அட முட்டாளே! இங்கு நாங்கள் ஆயிரத்தியோரு புத்தர் சிலைகளை வைத்திருக்கிறோம். இதற்கு மேல் எங்களுக்கு தேவை இல்லை!” என்று கூறினார். அவரது குரு வசித்து வந்த கோயிலில் ஆயிரத்தி ஒன்று புத்தர் சிலைகள் இருந்ததால் “அவைகளே போதும்! நீ இங்கு என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறாய்?” என்று கேட்டார்.

சிலைகள் தேவை இல்லை, ஆனால் ஒரு வேறுபட்ட இருப்பு நிலை தேவை. வெளியில் பார்ப்பதற்கு அமைதியாக உட்கார்ந்து கொண்டு இருப்பது போல இருப்பது மிகவும் சுலபம். அதில் என்ன கஷ்டம்? கொஞ்சம் பயிற்சி மட்டுமே தேவை. இந்தியாவில், எல்லாராலும் மதிக்கப்பட்ட ஒரு மனிதரை நான் பார்த்திருக்கிறேன். அவர் பத்து வருடங்களாக நின்று கொண்டே இருக்கிறார். அவர் நின்று கொண்டே தூங்கவும் செய்கிறார். அவரது கால்களை அவரால் வளைக்க முடியாத அளவுக்கு கால்கள் வீங்கி போய், பெருத்து விட்டன. மக்கள் அவருக்கு அதிக மரியாதை கொடுக்கின்றனர். ஆனால் நான் அவரைப் பார்க்க சென்ற போது அவர் என்னை தனியாக பார்க்க வேண்டும் என்று விரும்பினார். அதன் பின்னர் அவர் என்னிடம், “தியானம் செய்வது எப்படி

என்று கூறுங்கள். எனது மனம் மிகவும் கலக்கமடைந்து உள்ளது.”
என்று கேட்டார்.

பத்து வருடங்களாக ஒரு சிலை போன்று நின்று கொண்டிருக்கிறார்! அவர் உட்காரவில்லை. அவர் தூங்கவில்லை. ஆனால் பிரச்சினை அப்படியே இருக்கிறது. தியானம் செய்வது எப்படி. உங்களுக்குள் அமைதியாக இருப்பது எப்படி என்று அவர் என்னிடம் கேட்கிறார். வெளியில் அசைவில்லை, உள்ளே அநேக அசைவுகள். இப்போது உங்களிடம் உள்ளதை விடவும் இன்னும் அதிக எண்ணங்கள் இருக்கும். ஏனெனில் சக்தியானது பிரிக்கப்பட்டு விட்டது. உடலின் அசைவிற்கு அதிக சக்தி தேவை. ஆனால் ஒரு மனிதன் அசையாமல் நிற்கும் போது அவரது முழு சக்தியும் மனதிற்குள் நகர்ந்து செல்கிறது. அவர் தனக்குள் பைத்தியம் ஆகி விடுகிறார். ஆனால் மக்கள் அவருக்கு மரியாதை கொடுக்கின்றனர். மேலும் அது ஒரு வெளிக் காட்டுதல் ஆகிவிட்டது. அவரது ஆணவம் நிறைவடைந்து விட்டது. ஆனால் ஆன்மா எங்கும் காணப்படவில்லை.

“அம்பு விடும் தொழில் நுட்பம் நேர்த்தியாக உள்ளது”
என்று போ - ஹுன் யூ - சென் கூறினார்“. நீ நன்றாக செய்கிறார். அழகாக உள்ளது என்றார்! ஆனால் இது அம்பு விடாமல் இருக்கும் தொழில் நுட்பம் அல்ல.

இது கொஞ்சம் கடினமானதாக இருக்கலாம். ஏனெனில் ஜென்னில் அம்பு எய்தல் என்பது வெறும் ஆரம்பம் மட்டுமே. எப்படி அப்படி எய்வது என்று அறிந்து கொள்வது வெறும் ஆரம்பம் தான்; அம்பு தானாகவே விடுபட்டு பாய்ந்து செல்லும் அளவிற்கு நாம் அம்பு எய்தாமல் இருப்பது எப்படி என்பதை அறிந்து கொள்வது தான் வில்வித்தையின் முடிவை அறிந்து கொள்வதாகும்.

இதை புரிந்து கொள்ள முயற்சி செய்யுங்கள். நீங்கள் அம்பு விடும் போது அதைச் செய்பவர், அந்த ‘நான்’ என்னும் தன்முனைப்பு அங்கு உள்ளது. எனவே அம்பு விடாமல் இருக்கும் கலை என்பது என்ன? அதிலும் கூட அம்பானது எய்தப்படுகிறது. அதிலும் கூட அது குறி இலக்கை அடைகிறது. ஆனால் அப்போது குறி இலக்கு என்பது முக்கிய விஷயமாக இருக்காது.

அது குறி இலக்கை தாக்காமல் கூட போகலாம். அது ஒரு விஷயம் அல்ல. அதில் உள்ள கருத்து என்னவென்றால் உங்களுக்குள் அதைச் செய்பவர் என்பவர் இருக்கக் கூடாது. ஆரம்ப இடம்தான் முக்கிய விஷயம். வில்லில் அம்பை வைக்கும் போது, நீங்கள் அங்கு இருக்கக் கூடாது, நீங்கள் இல்லாமல் இருக்க வேண்டு. உங்களது 'நான்' என்னும் தன்முனைப்பு இல்லாமல் முற்றிலும் வெறுமையானவராக இருக்க வேண்டும். மேலும் அம்பு தானாகவே சென்று இலக்கை தாக்க வேண்டும். உங்களுக்குள் செய்பவர் இருக்கமாட்டார். அதன் பிறகு அங்கு ஆணவம் இருக்காது. நீங்கள் அந்த முழு செயல்முறையோடும் அந்த அளவுக்கு ஒன்றாகி விடுவதால் அங்கே பிரிவு என்பது இருக்காது. நீங்கள் அதில் உங்களை இழந்து இருப்பீர்கள். அங்கே செயலும், செய்பவனும் இரு வேறுபட்டது அல்ல. அங்கே, "நான்தான் செய்பவன், இது எனது செயல்," என்கிற சிறிதளவு வேறுபாடும் கூட இருக்காது. இந்த நிலையைப் பெறுவதற்கு அநேக வருடங்கள் ஆகும். மேலும் இதை நீங்கள் புரிந்து கொள்ளாவிட்டால் இந்த நிலையை அடைவது மிகவும் கடினம். இந்த விஷயத்தை நீங்கள் புரிந்து கொண்டால், நீங்கள் ஒரு சாத்தியத்தை உருவாக்கி விடுவீர்கள்.

ஜப்பானில், ஹெரிக்கல் என்னும் ஜெர்மானிய ஆன்மிக சாதகர் அவரது குருவிடம் மூன்று ஆண்டுகள் பயிற்சி செய்தார். அவர் ஒரு வில்லாளி. ஜப்பானுக்கு வருவதற்கு முன்பே அவர் ஒரு வில்வித்தைக்காரர். மேலும் அதில் முழுமை பெற்ற ஒருவர். ஏனெனில் அவரது குறி இலக்குகளில் நூறு சதவீதம் அம்பினால் தாக்கப்படும்; அதில் கேள்விக்கே இடமில்லை. இந்த லீ - த்ஸு போன்று அவரும் வரும் போது ஏற்கனவே ஒரு வில்லாளியாக இருந்தார். ஆனால் அவரைப் பார்த்த குரு சிரித்தார். குரு அவரிடம், "சரி, அம்பு விடுவதில் நீ திறமைசாலிதான். ஆனால் அம்பு விடாமல் இருப்பதில் நீ எப்படி?" என்று கேட்டார்.

உடனே ஹெரிக்கல், "அம்பு விடாமல் இருப்பது என்பது என்ன? நான் இதைப்பற்றி ஒருபோதும் கேள்விப்படவில்லையே," என்று கூறினார்.

அதற்கு அந்த குரு, "அப்படியானால் நான் அதை உனக்கு கற்றுக் கொடுக்கிறேன்" என்றார்.

மூன்று ஆண்டுகள் கழிந்தன. அவர் மேலும் திறமைசாலி ஆனார். குறி இலக்கும் நெருங்கி நெருங்கி வந்தது. அவர் முழுவதும் அறிந்தவராக, எந்த குறையும் இல்லாதவராக ஆகிவிட்டார். ஆனால் அவர் கவலை அடைந்தார். ஏனெனில் மேலை நாட்டு மனதிற்கு இது தான் பிரச்சினை. அவர்களுக்கு கீழை நாடுகள் புதிர் நிறைந்ததாக தெரிகிறது. மேலும் கீழை நாடுகள் அப்படித்தான் இருக்கின்றன. அவரால் இந்த குருவை புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. “இவர் ஒரு பைத்தியமா?” என்று நினைத்தார். இப்போது அவர் நிறைவடைந்தவராக ஆகிவிட்டார். குருவினால் எந்த ஒரு சிறு தவறையும் தன்னிடம் காணமுடியவில்லை, ஆனாலும் கூட அவர், “சரியில்லை” என்று கூறிக் கொண்டே இருந்தார். இதுதான் பிரச்சினை. வாழ்க்கை குறித்த கீழை நாடுகளுக்கும், மேலை நாடுகளுக்கும் உள்ள இடைவெளி இதுதான். அதற்கு குரு சரியில்லை என்று சொல்லிக் கொண்டே சென்றார். எல்லாவற்றையும் தள்ளுபடி செய்து கொண்டே போனார்.

ஹெரிக்கல் விரக்தி அடைய ஆரம்பித்தார். “தவறு எங்கு உள்ளது?” அந்த தவறை எனக்கு காட்டினால் நான் அதைச் சரி செய்வது எப்படி என்று கற்றுக் கொள்வேன்,” என்று குருவிடம் கேட்டார்.

அதற்கு குரு அவரிடம், “எந்த தவறும் இல்லை. நீதான் தவறாக இருக்கிறாய். வேறு எந்த தவறும் இல்லை. அம்பு எய்வது குறைகள் அற்றதாக உள்ளது. ஆனால் அதுவல்ல முக்கியம். நீ தான் தவறாக இருக்கிறாய்; அம்பு விடும் போது நீ அதில் இருக்கிறாய், நீ அளவுக்கு அதிகமாய் அதிகம் இருக்கிறாய். அம்பானது குறி இலக்கை அடைகிறது அது சரிதான்! ஆனால் அதுவல்ல விஷயம். அதில் ‘நீ’ ஏன் அதிகம் இருக்கிறாய்? ஏன் இந்த வெளிக் காட்டுதல்? ‘நான்’ என்னும் ஆணவம் ஏன்? ‘நான்’ என்பது அங்கு இல்லாமல் உன்னால் வெறுமனே ஏன் அம்பு எய்த முடியவில்லை?” என்று கேட்டார்.

ஆனால் ஹெரிக்கல் தொடர்ந்து வாதிட்டார், “ஒருவர் அங்கு இல்லாமல் எப்படி அவரால் அம்பு விட முடியும்? அப்படியானால் யார் அம்பு விடுவார்கள்? இது மிகவும் பகுத்தறிவுமிக்க வாதம். யார் அம்பு விடுவார்கள்?

அதற்கு குரு “நீ வெறுமனே என்னைப் பார்” என்று கூறுவார். மேலும் அவரது குருவிடம் ஒரு வித்தியாசமான தன்மை இருப்பதை ஹெரிக்கலும் கூட உணர்ந்தார். ஆனால் அந்த தன்மை புதிரானது மேலும் உங்களால் அதை பிடிக்க முடியாது. அவர் அதை பலமுறை உணர்ந்திருக்கிறார். அதாவது அவரது குரு அந்த அம்பாகவும், வில்லாகவும் மாறி அங்கு குரு என்பவரே இல்லாதது போன்று பிரிவுகள் இல்லாமல், அந்த செயலுடன் ஒன்றாகி விடுகிறார் என்பதை உணர்ந்தார்.

அதன்பிறகு அவர் குருவிடம் இதைச் செய்வது எப்படி என்று கேட்டார். அதற்கு அந்த குரு, “இது ஒரு தொழில் நுட்பம் அல்ல, நீ இதை புரிந்து கொள்ள வேண்டும். மேலும் அந்த புரிதலுக்கு நீ உன்னை மூழ்கடித்து கொண்டு அதனுள் மூழ்கிவிட வேண்டும்.

மூன்று வருடங்கள் கடந்தன. அதன் பிறகு ஹெரிக்கல் இது சாத்தியப்படாது என்று புரிந்து கொண்டார். ஒன்று இந்த மனிதர் பைத்தியமாக இருக்க வேண்டும் அல்லது அம்பு எய்தாமல் இருப்பது என்பது ஒரு மேலை நாட்டுக்காரர்களுக்கு சாத்தியப்படாத ஒன்றாக இருக்க வேண்டும். நான் மூன்று வருடங்களை வீணடித்து விட்டேன். எனவே இப்போது போக வேண்டிய நேரம் வந்து விட்டது என்று நினைத்தார்.

எனவே அவர் இதை குருவிடம் நேரடியாகவே கேட்டு விட்டார், குருவும், “சரி நீ போகலாம்,” என்று கூறிவிட்டார்.

ஹெரிக்கல் குருவிடம், “உங்களிடம் நான் மூன்று ஆண்டுகள் கற்றுக் கொண்டேன் என்று எனக்கு ஒரு சான்றிதழ் நீங்கள் தரமுடியுமா?” என்று கேட்டார்.

அதற்கு குரு அவரிடம், “முடியாது. ஏனெனில் நீ எதையும் இங்கு கற்றுக் கொள்ளவில்லை. நீ மூன்று ஆண்டுகள் வெறுமனே என்னோடு இருந்தாய், ஆனால் நீ எதையும் கற்றுக் கொள்ளவில்லை. நீ இங்கு கற்றதை எல்லாம் நீ ஜெர்மனியிலேயே கூட கற்றுக் கொண்டிருக்க முடியும். இங்கு வந்திருக்க வேண்டிய அவசியமே இல்லை,” என்று கூறினார்.

எனவே அவர் புறப்படுகிற தினத்தன்று தனது குருவிடம் போய் வருகிறேன் என்று சொல்வதற்கு சென்றார். அப்போது

அந்த குரு மற்ற மாணவர்களுக்கு சொல்லிக் கொடுத்துக் கொண்டு, செய்து காட்டிக் கொண்டும் இருந்தார். அது ஒரு காலைப் பொழுது. சூரியன் உதித்துக் கொண்டு இருந்தது. பறவைகள் பாடிக் கொண்டே இருந்தன. இப்போது ஹெரிக்கல் கவலை இல்லாமல் இருந்தார். ஏனெனில் அவர் போய் விடுவது என முடிவெடுத்து விட்டார். எனவே முடிவு எடுத்து விட்டதால் கவலை மறைந்து விட்டது. அவர் கவலைப்படவில்லை. இந்த மூன்று ஆண்டுகளாக “எப்படி அந்த நிலையை அடைவது,” என்று மனதில் ஒருவித இறுக்கத்துடனும், பதற்றத்துடனும் இருந்தார். இந்த பைத்தியக் காரரின் நிபந்தனைகளை நிறைவேற்றுவது எப்படி? என்று நினைத்துக் கொண்டு இருந்தார். ஆனால் இப்போது கவலை இல்லை. அவர் முடிவெடுத்து விட்டார். அவர் போகப் போகிறார். அவர் ஏற்பாடுகளை எல்லாம் செய்து விட்டார். அன்று மாலை அவரது பயங்கர கனவுகளை எல்லாம் விட்டு விட்டு அவர் புறப்பட்டு விடுவார். அவரது குரு மற்ற மாணவர்களுக்கு சொல்லிக் கொடுப்பதை முடித்து விட்டு வந்தவுடன் அவரிடம் போய் வருகிறேன் என்றும் நன்றியும் கூறிக் கொண்டு செல்வதற்காக வெறுமனே காத்துக் கொண்டிருந்தார்.

அவர் ஒரு பெஞ்சின் மீது உட்கார்ந்து கொண்டு இருந்தார். முதல் முறையாக திடீரென்று அவர் ஏதோ ஒன்றை உணர்ந்தார். அவர் குருவை பார்த்தார். தான் குருவை நோக்கி நடந்து செல்வதை கவனிக்காதது போல குரு வில்லின் நாணை பிடித்து இழுத்துக் கொண்டு இருந்தார். ஆனால் திடீரென்று பெஞ்சில் இருந்து எழுந்து குருவை நோக்கி தான் நடந்து கொண்டிருந்ததையும் அவர் கண்டார். அவர் குருவிடம் சென்றார். அவரது கையில் இருந்த வில்லை எடுத்தார். அம்பு வில்லை விட்டு சென்றது. அப்போது குரு, அவரிடம், “நல்லது. நேர்த்தியானது. நீ அந்த கலையை பெற்று விட்டாய்! இப்போது நான் உனக்கு ஒரு சான்றிதழ் தர முடியும்,” என்று கூறினார்.

அப்போது ஹெரிக்கல் கூறியதாவது: “ஆம், அன்றைய தினம் நான் அந்த கலையை பெற்று விட்டேன். இப்போது நான் அந்த வித்தியாசத்தை அறிந்து கொண்டேன். அன்றைய தினம் ஏதோ ஒன்று தானாகவே நடந்து விட்டது. அம்பு எய்பவனாக நான்

இல்லை. அங்கு நான் இல்லவே இல்லை. நான் வெறுமனே பெஞ்சில் உட்கார்ந்து இளைப்பாறிக் கொண்டிருந்தேன். அங்கு மன இறுக்கம் இல்லை, கவலை இல்லை, அதைப்பற்றிய சிந்தனை இல்லை. நான் கவலை இல்லாமல் இருந்தேன்,” என்று கூறுகிறார்.

இதை நினைவில் கொள்ளுங்கள். ஏனெனில் நீங்களும் கூட ஒரு பைத்தியக்கார மனிதனின் அருகில் இருக்கிறீர்கள். எனது நிபந்தனைகளை நிறைவேற்றுவது கடினம். திட்டத்திட்ட அதை நிறைவேற்ற முடியாது. ஆனால் அது சாத்தியப்படவும் செய்யும். நீங்கள் உங்களால் செய்ய முடிகின்ற எல்லாவற்றையும் செய்து முடிக்கும் போது என்னிடம் போய் வருகிறேன் என்று கூறும் போது, என்னை விட்டு விலகி போய்விடலாம் என்ற நிலைக்கு நீங்கள் வரும்போது மட்டுமே அது சாத்தியப்படும். “இந்த தியானங்களை எல்லாம் விட்டு விடலாம். இந்த முழு விஷயமும் பயங்கரமான கனவு போன்று உள்ளது” என்று நீங்கள் நினைக்கின்ற நிலைக்கு வரும்போது மட்டுமே நான் உங்களிடம் வருவேன். அதன் பிறகு கவலை இருக்காது. ஆனால் என்னிடம் வந்து போய்வருகிறேன் என்று கூறுவதற்கு மறந்து விடாதீர்கள். அப்படி செய்யவில்லை என்றால் நீங்கள் எதையும் அடையாமலேயே இங்கிருந்து போய் விடக் கூடும்.

நீங்கள் உங்களது முயற்சிகளை எல்லாம் முடித்து விடும் போது, முயற்சியானது முழுமையானதாக எடுக்கப்பட்ட போது, விஷயங்கள் நடக்க ஆரம்பிக்கும். ஹெரிக்கல் தனது முயற்சியில் முழுமையாக இருந்தார்; அதனால்தான் அவரால் மூன்று ஆண்டுகளில் எல்லாவற்றையும் முடிக்க முடிந்தது. நீங்கள் அரைகுறையாக, பகுதி பகுதியாக இருந்தால், உங்களது முயற்சியானது முழுமையாக இல்லாது போனால் அதன்பிறகு நீங்கள் மூன்று பிறவிகள் எடுத்தாலும் கூட அது போதாது என்றாகி விடும். நீங்கள் உங்களது முயற்சியால் அக்கறை இல்லாமல் இருந்தால், அதன் பிறகு உங்களது முழு முயற்சியும் பயனற்றது போன்றதொரு நிலைக்கு நீங்கள் ஒருபோதும் வர முடியாமல் போய்விடும்.

முயற்சியில் முழுமையாக இருங்கள். தியானம் செய்வதில் சாத்தியப்படுகின்ற எல்லா நுணுக்கங்களையும் கற்றுக் கொள்

ளுங்கள். உங்களால் செய்ய முடிகின்ற எல்லாவற்றையும் செய்யுங்கள். எதையும் விட்டு விடாதீர்கள். எதிலிருந்தும் தப்பி ஓட நினைக்காதீர்கள்; முழுமனதோடு அதை செய்யுங்கள். அதன் பின்னர் அதற்கு மேல் எதுவும் செய்ய முடியாது என்பது போன்று அங்கே ஒரு நிலை. ஒரு சிகரம் வந்துவிடும். இதற்கு மேல் செய்ய முடியாது என்கிற நிலைக்கு நீங்கள் வரும்போது நீங்கள் எல்லாவற்றையும் செய்தவர் ஆகி விடுகிறீர்கள். ஆனால் நான் உங்களிடம், “இல்லை, இது போதாது!” என்று கூறிக் கொண்டே தான் இருப்பேன். அதற்கு மேல் எதுவும் செய்வதற்கு சாத்தியப் படாது என்கிற நிலைக்கு உங்களை முழுமையாக கொண்டு வருவதற்கு எனது ‘இல்லை’ என்பது தேவைப்படும்.

மேலும் உங்களால் எவ்வளவு செய்ய முடியும் என்பது உங்களுக்கு தெரியாது. நீங்கள் பயன்படுத்தாமல் அபரிமிதமான சக்தியை வைத்திருக்கிறீர்கள்; நீங்கள் ஒரு சிறு பகுதியைத்தான் பயன்படுத்துகிறீர்கள். நீங்கள் உங்களது ஒரு பகுதி சக்தியை மட்டுமே பயன்படுத்தி வந்தால் அதன்பிறகு ஹெரிக்கல் நிலை என்று அழைக்கிறேன்.

ஆனால் அவர் நன்றாக செய்தார். என்னவெல்லாம் செய்ய முடியுமோ அதையெல்லாம் அவர் செய்தார். அவரது பங்கில் அவர் எதையும் விட்டு வைக்கவில்லை. அதன் பின்னர் மட்டுமே கொதி நிலை வருகிறது. அந்த கொதிநிலை தான் வாசல். உங்களது முழு முயற்சியும் பயனற்றதாகி விடும். அதன் மூலம் நீங்கள் எங்கும் சென்றடைவதில்லை, எனவே நீங்கள் அதை விட்டு விடுவீர்கள். அப்போது திடீரென்று இளைப்பாறும்போது அந்த வாசல் திறக்கிறது.

இப்போது மக்களால் தியானிப்பவர் இல்லாமல் தியானம் செய்ய முடியும். இப்போத நீங்கள் தியானமின்றியும் கூட தியானம் செய்ய முடியும். உங்களது ‘நான்’ என்னும் தன்முனைப்பு அங்கு இல்லாமல் உங்களால் தியானம் செய்ய முடியும். இப்போது நீங்கள் தியானமாகவே ஆகிவிடுவீர்கள். அங்கே தியானிப்பவர் இருக்க மாட்டார். செய்பவரே, செயலாக ஆகிவிடுவார். தியானிப்பவரே தியானம் ஆகிவிடுவார். வில்லாளியே, வில்லும் அம்புமாக

ஆகிவிடுவார்; மேலும் குறி இலக்கு என்பது வெளியில் எங்கோ ஒரு மரத்தில் தொங்கிக் கொண்டு இலை, 'நீங்கள்' தான் குறி இலக்கு. உங்களுக்குள் தான் குறி இலக்கு உள்ளது. ஆரம்ப இடம் தான் குறி இலக்கு.

இதைத்தான் போ - ஹுன் லூ - சென் கூறினார்.

“அம்பு விடும் தொழில் நுட்பம் நேர்த்தியாக உள்ளது”
என்று அவர் கூறினார்.

உண்மையில் லீ - த்ஸு ஒரு திறமையான வில்லாளி, நன்றாக அம்பு எய்ப்பவர்.

- ஆனால் அம்பு விடாமல் இருக்கும் தொழில் நுட்பம் இது அல்ல. நாம் ஓர் உயரமான மலைக்கு போய், அங்கு நீட்டிக் கொண்டிருக்கும் ஒரு பாறை மீது நின்று அதன் பிறகு நீ அம்பு விட முயற்சி செய்” என்று கூறினார்.

லீ - த்ஸுக்கு அவர் என்ன சொல்கிறார்? வெளிப்புறம் திறமை மிக்கதாக உள்ளது. ஆனால் மூலஸ்தானம், நடுங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. செயல் திறமை மிக்கதாக உள்ளது. ஆனால் உயிர் உணர்வு இன்னமும் நடுங்கிக் கொண்டு இருக்கிறது. பயம் அங்கு உள்ளது, மரணம் அங்கு உள்ளது; அவர் இன்னமும் தன்னை அறியவில்லை. அவர் ஒரு ஞானவான் அல்ல; அவர் செய்வதெல்லாம் அவரது மூளை (Head) அவரது கை (Hand) ஆகியவற்றில் இருந்துதான் வருகிறது. மூன்றாவது 'H' அதில் இல்லை. எப்போதும் இந்த மூன்று 'H' க்கும், Hand, Heart, Head என்ற மூன்றும் எப்போதும் இருக்க வேண்டும் என்பதை நினைவில் கொள்ளுங்கள். உங்களது தலையானது சூதுவாது நிறைந்தது என்பதால் அது உங்களை ஏமாற்றி விடும், “சரி, என்னிடம் 'H' மூளையும், 'H' கைகளும் உள்ளன” என்கிற உணர்வை அது உங்களுக்கு கொடுத்து விடும்; ஏனெனில் திறமை விருத்தி அடையும் போது, நீங்கள் மேலும் மேலும் தொழில் நுட்ப முறையில் குறை அற்றவர் ஆகிவிடும் போது, உங்களது மூளையானது “இதற்கு மேல் என்ன தேவை?” என்று கூறிவிடும்.

தலை (Head) என்பதற்கு மேற்கத்திய மனநிலை என்று அர்த்தம். இதயம் (Heart) என்பதற்கு கீழை நாட்டு மனநிலை என்று அர்த்தம். “எல்லாம் சரியாக உள்ளது” என்று தலை கூறுகிறது. தலை என்பது ஹெரிக்கல். இதயம் என்பது குரு. ஆனால் குரு பைத்தியம் போன்று தான் தெரிவார். தலையானது இதயத்தை எப்போதும் பைத்தியம் என்றுதான் நினைக்கும் என்பதையும் நினைவில் கொள்ளுங்கள். உங்களது மூளை எப்போதும் இதயத்திடம்,” நீ பேசாமல் இரு. உள்ளே வராதே. அப்படி வந்தால் நீ குழப்பத்தை உண்டாக்கி விடுவாய். இந்த முழு விஷயத்தையும் நானே பார்த்துக் கொள்கிறேன். நான் எல்லாவற்றையும் கற்று விட்டேன். எனக்கு கணக்கு தெரியும். மேலும் இதை எப்படி சரிக் கட்டுவது என்று நான் அறிவேன்,” என்று கூறிவிடும். மேலும் தொழில் நுணுக்கத்தில் எப்போதும் தலை (மூளை) சொல்வது சரியானது தான். தொழில் நுட்பத்தில் இதயம் என்பது எப்போதும் தவறாகவே இருக்கும். ஏனெனில் இதயத்திற்கு எந்த ஒரு தொழில் நுட்பமும் தெரியாது. அதற்கு உணர்ச்சிகள் மட்டுமே தெரியும். அதற்கு உயிர் உணர்வின் கவிதை மட்டுமே தெரியும். அதற்கு தொழில் நுட்பம் தெரியாது. அதற்கு இலக்கணம் தெரியாது. அது ஒரு கவிதையான விஷயம்.

“நாம் உயரமாக ஒரு மலைக்கு போகலாம்”

என்று வயதான அந்த குரு கூறினார். மிக மிக வயதான, 90 வயதான குரு கூறினார்.

‘அங்கு நீட்டிக் கொண்டிருக்கும் ஒரு பாறை மீது நின்று கொண்டு அதன் பிறகு நீ முயற்சி செய்து அம்பு விடு’

அதன் பிறகு நாம் பார்க்கலாம்.

“அவர்கள் ஒரு மலை மீது ஏறினார்கள். பத்தாயிரம் அடி உயரமுள்ள ஒரு செங்குத்து பாறையின் மேல் நீட்டிக் கொண்டிருந்த ஒரு சிறு பாறையின் மீது நின்று கொண்டு.....’

தலைக்கும், இதயத்திற்கும் உள்ள வேறுபாடு இதுதான் என்பதை நினைவில் கொள்ளுங்கள்; பத்தாயிரம் அடி உயரம் என்பது இதயம், பத்தாயிரம் அடி ஆழமுள்ள பள்ளத்தாக்கிற்கு மேலே உள்ள நீட்டிக்கொண்டு இருக்கின்ற பாறை. நீங்கள் உங்களது இதயத்திற்கு அருகில் நெருக்கி செல்லும் போது உங்களுக்கு மயக்கம் வரும். தலையைப் பொருத்த மட்டில் எல்லாமே சமதளம்; அது ஒரு நெடுஞ்சாலை. கான்கிரீட் சாலை. இதயத்தை பொருத்த மட்டில் நீங்கள் காட்டிற்குள் செல்வது போன்றது. அங்கு நெடுஞ்சாலைகள் கிடையாது. மேடு பள்ளங்கள் இருக்கும். எல்லாமே புதிர் நிறைந்ததாக அறியாத பகுதியாக, மூடு பனிக்குள் மறைந்ததாக, எதுவுமே தெளிவில்லாமல், கிட்டத்தட்ட அது ஒரு விடுகதை போன்று இருக்கும். பத்தாயிரம் அடி உயரம்!

ஒரு தடவை தான் திடீரென்று பத்தாயிரம் அடி உயரத்தில், காலம் என்பதில் இருந்து பத்தாயிரம் அடி உயரத்தில் தான் இருப்பதை கண்டு கொண்டதாக நீட்சே எங்கோ ஓர் இடத்தில் குறிப்பிடுகிறார். காலம் என்பது ஒரு பள்ளத்தாக்காகவும், அந்த காலம் என்பதில் இருந்து பத்தாயிரம் அடி உயரத்தில் தான் இருப்பதை கண்டதாகவும் குறிப்பிடுகிறார். இதை அவர் தனது நாட்குறிப்பில் குறிப்பிட்ட அன்றைய நாள் அவர் பைத்தியமாகி விட்டார். அன்றைய தினத்தில் தான் அவருக்கு பைத்தியம் பிடித்தது.

அது மிகவும் மயக்கமுள்ள நிலை. ஒருவர் அப்போது பைத்தியமாகி விடலாம். நீங்கள் உங்களது இதயத்தை நெருங்கி செல்லும் போது நீங்கள் பைத்தியகார நிலையை நோக்கி செல்வது போன்று உணர்வீர்கள். “நான் என்ன செய்கிறேன்?”. எல்லாமே தெளிவாக இல்லையே” என்று நினைப்பீர்கள். அப்போது நீங்கள் அறிந்தவை எல்லாம் உங்களை விட்டு விலகிச் சென்று விடும். உடனே அறியாதவைகள் உள்ளே புகுந்து விடும். அங்கே எல்லா வரைபடமும் பயனற்று போய்விடும். ஏனெனில் இதயத்திற்கு எந்த ஒரு வரைபடமும் கிடையாது; தன்னுணர்வு உள்ள மனதில் தான் எல்லா வரைபடங்களும் இருக்கும். அதில் எல்லாமே மிகவும் தெளிவாக இருக்கும். நீங்கள் பாதுகாப்புடன் இருப்பீர்கள். அதனால் தான் காதல் உங்களுக்கு பயத்தை கொடுக்கிறது. மரணம் உங்க

ளுக்கு பயத்தை கொடுக்கிறது. தியானம் உங்களுக்கு பயத்தை கொடுக்கிறது. நீங்கள் உங்களது மையத்தை நோக்கி நகர்ந்து செல்லும் போதெல்லாம், பயம் உங்களை கவ்விக் கொள்கிறது.

அவர்கள் ஒரு மலை மீது ஏறினார்கள். பத்தாயிரம் அடி உயரமுள்ள ஒரு செங்குத்து பாறையின் மேல் நீட்டிக்கொண்டிருந்த ஒரு சிறு பாறையின் மீது நின்று கொண்டு போ ஹுன், ஓ - சென் பின்னால் நகர்ந்தார்.

முன்னால் நகரவில்லை; பத்தாயிரம் அடிகளுக்கு மேல் நீட்டிக் கொண்டு இருக்கும் பாறையில் அவர் பின்னோக்கி நடந்தார்.

போ ஹுன் - ஓ - சென் தனது பாதத்தில் முன்றில் ஒருபகுதி பாறையின் ஓரத்திற்கு வெளியே தொங்கிக் கொண்டு இருக்கும்படி பின்னால் நகர்ந்தார். அதன் பிறகு அவர் லீ - தஸுவை முன்னால் வரும்படி கை காட்டினார்.

இந்த 90 வயது கிழவர் அப்போது கிட்டத்தட்ட வளைந்து கொண்டு நின்றார் என்று கூறப்பட்டுள்ளது; மிகவும் வயதாகி விட்டதால் அவரால் நேராக நிற்க முடியவில்லை. வளைந்த இந்த வயதான மனிதர், தனது பாதங்களில் பாதிக்கு மேல் ஓரத்தில் தொங்கிக் கொண்டு இருக்க அந்தப் பக்கம் கூட பார்க்காமல், பின்பக்கம் பார்த்துக் கொண்டு நின்றார்.

அதன் பிறகு அவர் லீ - தஸுவை முன்னால் வரும்படி கை காட்டினார்.

நானும் அங்கு தான் நின்று கொண்டிருக்கிறேன். மேலும் முன்னால் வரும்படி உங்களை அழைத்துக் கொண்டும் இருக்கிறேன்.

‘லீ - தஸு தரையில் விழுந்து விட்டார்.

குருவின் அருகில் கூட அவரால் வர முடியவில்லை. செங்குத்து பாறையில் நீட்டிக் கொண்டிருந்த பகுதியில், வெகு தொலைவில், எங்கு லீ - தஸு நின்று கொண்டிருந்தாரோ அந்த இடத்திலேயே அவர் தரையில் விழுந்து விட்டார். வெறுமனே

நின்று கொண்டிருக்கிற அந்த வயதான மனிதருக்கு, மரணத்தில் தொங்கிக் கொண்டிருக்கின்ற அந்த மனிதருக்கு, எந்த நொடியிலும் அவர் விழுந்து அதன்பிறகு எப்போதும் அவரைக் காண முடியாது என்ற நிலையில் நிற்கின்ற அந்த குருவின் அருகில் வரவேண்டும் என்கிற எண்ணமே லீ - த்ஸுவை மயக்கமடையச் செய்து விட்டது.

வியர்வையானது அவரது பாதங்களில் வழிந்தோட

வியர்வையானது அவரது பாதங்களில் வழிந்தோட லீ - த்ஸு தரையில் கீழே விழுந்தார். முதல் வியர்வையானது தலைக்கு வருகிறது. பயம் வரும்போது முதலில் உங்களது தலையில் வேர்க்கும்; பாதங்களில் கடைசியாகத்தான் வியர்வை வரும். பயமானது உங்களுக்குள் மிகவும் ஆழத்தில் நுழைந்து விடும் போது உங்களது தலை மட்டும் வியர்க்காது. ஆனால் பாதத்திலும் கூட வியர்க்கும். அதன் பிறகு முழு உயிர் உணர்வும் பயத்தால் நிறைந்து நடுங்க ஆரம்பித்து விடும். லீ - த்ஸு வினால் நிற்க முடியவில்லை. அந்த வயதான குருவின் அருகில் வருவதற்கு கூட அவரால் நிற்க முடியாமல் போயிற்று.

“குறை அற்ற மனிதன், நீல வானத்தில் உயரப் பறப்பான், அல்லது மஞ்சள் நீருற்றுகளில் தலைகீழாக பாய்ந்து முழுகுவான், அல்லது உலகின் எட்டு திக்குகளில் சுற்றி திரிவான், எனினும் அவனது துணிவில் மாற்றத்தின் எந்த ஓர் அடையாளத்தையும் காட்டமாட்டான்.”

“லீ - த்ஸு இந்த அளவுக்கு உனக்கு வியர்வை வருவது ஏன்? அதுவும் பாதம் வரை வியர்க்கிறது? மேலும் மயங்கி தரையில் விழுந்து விட்டது, ஏன்? உனது துணிவில் ஏன் இந்த மாற்றம்? நீ ஏன் இந்த அளவுக்கு நடுங்குகிறாய்? என்ன பயம்? ஏனெனில் நிறைவான ஒரு மனிதனிடம் பயம் இருக்காது!” என்றார் போ - ஹுன், லூ - சென்.

நிறைவாக இருப்பது என்பது பயமின்றி இருத்தல். ஏனெனில் மரணம் என்பது இல்லை என்பதை நிறைவான ஒரு மனிதன் அறிந்து வைத்திருப்பான். இந்த போ - ஹுன் லூ - சென்

விழுந்தாலும் கூட உண்மையிலேயே அவர் விழுமுடியாது என்பதை அறிவார்; அவரது உடல் கீழே விழுந்து பல லட்சம் துண்டுகளாக சிதறிப்போய், யாராலும் அதை மீண்டும் கண்டு பிடிக்க முடியாமல் போனாலும் கூட, அவர் மரணமடையப் போவதில்லை என்பதை அவர் அறிவார். அவர் எப்படி இருக்கிறாரோ அப்படியே இருப்பார். வெளியில் உள்ள ஏதோ ஒன்று மட்டுமே மறைந்து விடும்; மையம் அப்படியே இருக்கும். இப்போது உள்ளதைப் போன்று எப்போதும் இருக்கும்.

மையத்திற்கு மரணம் என்பது கிடையாது. புயல் காற்று வெளிப்பரப்பில் மட்டுமே இருக்கும். புயல் காற்றானது மையத்தை ஒரு போதும் அடைவதில்லை. எதுவும் எப்போதும் மையத்தை அடைவதில்லை. நிறைவடைந்த மனிதன் மையத்தில் உள்ளவனாக இருக்கிறான். அவன் தனது உயிர் உணர்வில் வேரூன்றி இருக்கிறான். அவன் பயம் இல்லாமல் இருக்கிறான். அவன் ஒரு தைரியமானவனாக இருக்க மாட்டான். அவன் வெறுமனே பயம் என்பது இல்லாமல் இருப்பான். தைரியமான மனிதர் என்பவனும் பயத்தை தனக்குள் வைத்திருக்கும் மனிதன்தான் ஆனால் அவன் தனது பயத்திற்கு எதிராக செல்லக் கூடியவனாக இருப்பான்; மேலும் கோழையும் கூட பயத்தை தனக்குள் வைத்திருப்பான். ஆனால் அவன் தனது பயத்தோடு சேர்ந்து கொண்டு போய் விடுவான். அவர்களுக்குள் வித்தியாசம் இல்லை; வீரனுக்கும் கோழைக்கும் வித்தியாசம் இல்லை; அடிப்படையில் அவர்கள் அதிகம் வேறுபடுவதில்லை. அவர்கள் இருவருக்கும் பயம் இருக்கும். தனது பயத்தைப் மீறி செல்பவன் வீரன், தனது பயத்தை பின் தொடர்ந்து செல்கின்ற ஒருவன் கோழை. ஆனால் முழுமையான மனிதன் என்பவன் இரண்டும் இல்லாதவன்; அவன் வெறுமனே பயம் என்பதே இல்லாமல் இருப்பவன். அவன் வீரனும் அல்ல கோழையும் அல்ல. மரணம் என்பது கற்பனை, மரணம் என்பது ஒரு பொய். மிகப்பெரிய பொய் மரணம் என்பதில்லை என்பதை அவன் வெறுமனே அறிந்து கொண்டவனாக இருப்பான்.

குறை அற்ற மனிதனுக்கு மரணம் என்பது கிடையாது. வாழ்க்கை அல்லது கடவுள் மட்டுமே உண்டு என்பதை நினைவில் கொள்ளுங்கள். ஆனால் உங்களுக்கு கடவுள் என்பவர் இல்லை.

மரணம் மட்டுமே இருக்கிறது. மரணமில்லாமையை நீங்கள் உணர்ந்து கொள்கின்ற அந்த நொடிப் பொழுதே நீங்கள் தெய்விகத்தை உணர்ந்து விடுவீர்கள். மரணமில்லாமையை அறிந்து கொள்கின்ற அந்த நொடிப் பொழுதே நீங்கள் வாழ்க்கையின் ஆரம்ப இடத்தை உணர்ந்து விடுவீர்கள்.

“குறை அற்ற மனிதன் நீல வானத்தில் உயர பறப்பான். - அல்லது மஞ்சள் நீரற்றுகளில் தலை கீழாக பாய்ந்து மூழ்குவான்; அல்லது உலகின் எட்டு திக்குகளிலும் சுற்றி திரிவான் எனினும் அவனது துணிவில் மாற்றத்தின் எந்த ஓர் அடையாளத்தையும் காட்ட மாட்டான்”

வெளி வட்டத்தில் மாற்றம் நிகழலாம். ஆனால் அவனது துணிவில் மாற்றம் இருக்காது. உள்ளுக்குள் அவன் அசையாமல் இருப்பான். உள்ளுக்குள் அவன் முடிவில்லா காலத்திற்கும் அப்படியே இருப்பான்.

ஆனால் நீ மனக்கலக்கத்தின் அடையாளத்தை காட்டிக் கொடுக்கிறாய். மேலும் உனது கண்கள் திகைப்புடன் உள்ளன. குறி இலக்கை அடிப்பதை உன்னால் எப்படி எதிர்பார்க்க முடியும்” என்று போஹுன் - ஓ - சென் கூறினார்.

நீங்கள் உங்களுக்குள் நடுங்கிக் கொண்டு இருந்தால், எவ்வளவு தான் நீங்கள் இலக்கின் மீது குறி வைத்தாலும், அது மிகச் சரியானதாக இருக்க முடியாது. ஏனெனில் உள்ளுக்குள் உள்ள நடுக்கம், உங்களது கைகளையும் நடுங்கும்படி செய்துவிடும். அது கண்ணுக்கு தெரியாமல் இருக்கலாம், ஆனால் அது அங்கு இருக்கும். வெளி நோக்கங்கள் எல்லாவற்றிலும் நீங்கள் இலக்கை சரியாக குறி பார்த்து இருக்கலாம், ஆனால் உள்நோக்கிய பார்வையில் நீங்கள் தவற விட்டு விடுவீர்கள். உங்களால் எப்படி குறி இலக்கை தாக்க முடியும்?

எனவே குறி இலக்கை தாக்குவது என்பது அடிப்படை விஷயம் அல்ல, உங்களது உயிர் உணர்வில் நடுக்கம் இல்லாமல்

இருப்பதை அடைவது என்பதுதான் அடிப்படை விஷயமாக இருக்கிறது. அதன் பின்னர் நீங்கள் குறி இலக்கை தாக்குகிறீர்களா அல்லது இல்லையா? என்பது இரண்டாம் பட்சமாகிவிடும். அது குழந்தைகளின் தீர்மானத்துக்குரியது போன்றது. மேலும் அது குழந்தைகளின் விளையாட்டாக ஆகிவிடும்.

அம்பு எய்தும் கலைக்கும், அம்பு எய்தாமல் இருக்கும் கலைக்கும் இடையே உள்ள வேறுபாடு இது தான். இந்த குருவிற்கு, வயதான குருவிற்கு குறி இலக்கை தவற விடுதல் என்பது சாத்தியப்படலாம். ஆனாலும் கூட அம்பு எய்தாமல் இருக்கும் கலையை அவர் அறிந்து கொண்டிருக்கிறார். லீ - த்ஸு ஒரு போதும் குறி இலக்கை தவற விடமாட்டார், ஆனாலும் கூட அவர் குறி இலக்கை தவற விட்டு விட்டார். அவர் தன்னையே தவற விட்டு விட்டார்.

ஆகவே இரண்டு விஷயங்கள் உள்ளன. அதாவது அம்பானது எங்கிருந்து கிளம்புகிறதோ அந்த ஆரம்ப இடம், மற்றும் அம்பானது எங்கு சென்றடைகிறதோ அந்த இறுதி இடம். மதம் என்பது எப்போதும் எல்லா அம்புகளும் எங்கிருந்து கிளம்புகிறதோ அந்த ஆரம்ப இடம் குறித்து அக்கறையோடு இருக்கும். அவை எங்கு சென்றடைகின்றன என்பது முக்கியமாகாது. அவை எங்கிருந்து கிளம்புகின்றன என்பதுதான் அடிப்படை விஷயமாகும். ஏனெனில் அவை நடுக்கமில்லாத உயிர் உணர்வில் இருந்து கிளம்பினால் அவை குறி இலக்கை அடைந்து விடும். அவை ஏற்கனவே அடைந்து விட்டன, ஏனெனில் ஆரம்ப இடம் தான் முடிகின்ற இடமாகவும் உள்ளது; ஆரம்பத்தில் தான் முடிவும் உள்ளது, விதையில் தான் மரம் உள்ளது. தோற்றத்தில் தான் மறைவும் உள்ளது.

எனவே முடிவைப் பற்றி கவலைப்படாமல் இருப்பதுதான் அடிப்படையான விஷயமாகும்; ஆரம்ப இடத்தைப் பற்றி சிந்திப்பதும், தியானிப்பதும் தான் முக்கியமான விஷயமாகும். எனது உடலசைவு முழுமையான நேசத்திற்கான உடலசைவாக இருக்கிறதா அல்லது இல்லையா என்பதல்ல விஷயம். அன்பு வழிந்தோடுகிறதா அல்லது இல்லையா என்பதல்ல விஷயம். நேசம் அங்கு இருந்தால் அது தனது சொந்த தொழில் நுட்பத்தை

கண்டு கொள்ளும். அன்பு அங்கு இருந்தால் அது தனது சொந்த திறனைக் கண்டு கொள்ளும். ஆனால் அன்பு அங்கு இல்லாமல், நீங்கள் தொழில் நுட்பத்தில் திறமை பெற்று இருந்தால், அந்த தொழில் நுட்பத்தால் அதன் அன்பை கண்டு கொள்ள முடியாது. இதை நினைவில் வைத்துக் கொள்ளுங்கள்.

மையமானது எப்போதும் வட்டத்திற்குள் வெளிப்பாதையை கண்டு பிடித்து விடும். ஆனால் வட்டத்தின் வெளிப்பகுதியால் மையத்தை கண்டு பிடிக்க முடியாது. உயிர் உணர்வானது எப்போதும் தனது நல்ஒழுக்கத்தை, அதன் குணநலனை கண்டு கொள்ளும். ஆனால் குணநலன்களால் அதன் உயிர் உணர்வை கண்டு கொள்ள முடியாது. வெளியில் இருந்து உங்களால் உள்ளோக்கி நகரமுடியாது. அங்கு ஒரே ஒரு வழிதான் உள்ளது; சக்தியானது உள்ளே இருந்து வெளியே நோக்கி வழிந்தோடுகிறது. நதி மூலம், ஆரம்ப இடம் என்று ஒன்று இல்லாமல் நதியினால் நகர்ந்து செல்ல முடியாது. அதன் பிறகு முழு விஷயமுமே பொய்யானதாக ஆகிவிடும். உங்களிடம் நதியின் மூலஸ்தானம் இருந்தால், நதியானது நகர்ந்து சென்று கடலைச் சென்றடைந்து விடும். அதில் பிரச்சினை இருக்காது. அது எங்கு சென்றாலும் அதன் குறி இலக்கை சென்றடைந்து விடும். உங்களது மூலஸ்தானம் நிரம்பி வழியும்போது நீங்கள் அடைந்து விடுவீர்கள். ஆனால் நீங்கள் வெறுமனே தொழில் நுட்பம் மற்றும் இது போன்ற பொம்மைகளுடன் விளையாடிக் கொண்டே இருந்தால் நீங்கள் தவற விட்டு விடுவீர்கள்.

குறிப்பாக மேலை நாடுகளில் தொழில் நுட்பம் என்பது மிகவும் முக்கியமானதாக ஆகிவிட்டது. மேலும் அது மனித உறவுகளிலும் கூட நுழைந்து விட்டது. ஏனெனில் நீங்கள் தொழில் நுணுக்கங்களை அதிகம் அறிந்து கொண்டதால், எல்லாவற்றையுமே நீங்கள் ஒரு தொழில் நுட்பத்திற்கு மாற்றிவிட முயற்சித்துக் கொண்டு இருக்கிறீர்கள். அதனால்தான் தாம்பத்தியத்தில் இன்பத்தை அடைவது எப்படி என்று ஒவ்வொரு வருடமும் ஆயிரக்கணக்கான புத்தகங்கள் வெளியிடப்படுகின்றன. அதன் தொழில் நுட்பங்கள், உச்ச கட்ட இன்ப நிலையை அடைவது எப்படி, எப்படி உடலுறவு கொள்ள வேண்டும் என்பது பற்றி புத்தகங்கள் வந்து

கொண்டே இருக்கின்றன. தாம்பத்திய உறவும் கூட ஒரு தொழில் நுட்ப பிரச்சினை ஆகிவிட்டது. தொழில் நுட்ப அறிஞர்களால் அதற்கான தீர்வுகள் கண்டு பிடிக்கப்படுகின்றன. தாம்பத்திய உறவே ஒரு தொழில் நுட்ப பிரச்சினை ஆகிவிட்டால் அதன் பிறகு என்ன விட்டு வைக்கப்பட்டுள்ளது? அதன் பின்னர் எதுவுமே விட்டு வைக்கப்படவில்லை. அதன் பிறகு முழு வாழ்க்கையுமே வெறும் ஒரு தொழில் நுட்பம் ஆகிவிட்டது. அதன் பிறகு நீங்கள் அதன் தொழில் நுட்பத்தை அறிந்து கொள்ள வேண்டியதாயிற்று. ஆனால் நீங்கள் தவற விட்டு விடுகிறீர்கள்; உண்மையான ஆரம்ப இடத்தை, உண்மையான குறி இலக்கை நீங்கள் தவற விட்டு விடுகிறீர்கள்.

தொழில் நுட்பம் என்பது அதைப் பொருத்த மட்டில் நல்லது தான். ஆனால் அது இரண்டாம் பட்சம் தான். அது முக்கியமானது அல்ல. முக்கியமானது மூலஸ்தானம். ஆரம்ப இடம்தான். எனவே ஒருவர் முதலில் ஆரம்ப இடத்தை கண்டு பிடிக்க வேண்டும். அதன் பின்னர் தொழில் நுட்பம் அதனுள் வரலாம். நீங்கள் தொழில் நுட்பத்தை கற்றுக் கொள்வது நல்லது. அது மிகவும் நல்லது! மக்கள் என்னிடம் வருகிறார்கள். மேலும் அவர்கள் எப்போதும் தியான நுணுக்கங்களைப் பற்றியே அக்கறை கொள்வதை நான் பார்க்கிறேன். தியானம் செய்வது எப்படி என்று அவர்கள் கேட்கிறார்கள். தியானம் என்றால் என்ன? என்று அவர்கள் கேட்பதில்லை. எப்படி? என்று தான் கேட்கிறார்கள். அமைதி அடைவது என்பது, என்று அவர்கள் கேட்கிறார்கள். “அமைதி என்றால் என்ன?” என்று அவர்கள் ஒருபோதும் கேட்பதில்லை. அவர்கள் ஏதோ அதை முன்கூட்டியே தெரிந்து கொண்டவர் போன்று அதைப் பற்றி கேட்பதில்லை.

மூல்லா நஸ்ருதீன் அவனது மனைவியை கொன்று விட்டான். எனவே நீதி மன்றத்தில் வழக்கு நடைபெற்றது. நீதிபதி நஸ்ருதீனிடம், “நஸ்ருதீன் நீ அமைதியை விரும்புகின்ற மனிதன் என்று மீண்டும் மீண்டும் வலியுறுத்திக் கொண்டே போகிறாய். நீ எந்த வகையான அமைதி விரும்பும் மனிதன்? நீ உனது மனைவியையே கொலை செய்து விட்டாய்!” என்று கூறினார்.

அதற்கு நஸ்ருதீன், “ஆம், நான் மீண்டும் வலியுறுத்துகிறேன். நான் ஓர் அமைதி விரும்பி. உங்களுக்கு தெரியாது. நான் எனது மனைவியைக் கொன்ற போது அவளது முகத்தில் அந்த அளவுக்கு அமைதி தாழ்ந்தது. மேலும் எனது வீடு முழுவதும் முதல் முறையாக எங்கும் அமைதி நிலவியது. எனவே நான் ஓர் அமைதி விரும்பி என்பதை மீண்டும் வலியுறுத்துகிறேன்,” என்று கூறினான்.

தொழில் நுட்பங்கள் கொண்டு விடும். அது உங்களுக்கு மரணம் சார்ந்த ஓர் அமைதியைக் கொடுக்க முடியுமே தவிர வாழ்க்கை சார்ந்த அமைதியை கொடுக்க முடியாது. செய்முறைகள் மிகவும் ஆபத்தானவை ஏனெனில் நீங்கள் உங்களது மூலஸ்தானத்தை, ஆரம்ப இடத்தை முற்றிலும் மறந்து விடலாம். மேலும் அந்த செய்முறை மீது நீங்கள் அதீத ஆசை கொண்டு விடலாம். செய்முறைகள் இறுதியானவை அல்ல அவை வெறும் வழிகள் மட்டுமே என்று நீங்கள் விழிப்புணர்வுடனும், தன்னுணர்வுடனும் இருந்தால் செய்முறைகள் நல்லவைதான். அவை மீது அதீத கவனம் செலுத்துவது மிகவும் தீங்கானது. ஏனெனில் அப்போது நீங்கள் ஆரம்ப இடத்தை முற்றிலும் மறந்து விட முடியும்.

இதுதான் விஷயம். இந்த வயதான குரு, போ - ஹுன் லூ - சென் லீத்ஸுவிற்கு ரகசியங்களில் ஒன்றை காட்டினார். லீத்ஸுவும் கூட ஒரு மெய்ஞ்ஞானம் அடைந்த மனிதர் தான். அந்த வயதான மனிதர் அந்த நொடிப் பொழுதில் எதுவாக இருந்தாரோ அதுவா லீத்ஸு ஆகிவிட்டார். பத்தாயிரம் அடி உயரமுள்ள செங்குத்து பாறையில் பின்னால் நகர்ந்து சென்று கால்களில் பாதி தொங்கிக் கொண்டு, 90 வயதான அந்த மனிதரின் உடலில் எந்த நடுக்கமும் இல்லாமல், எந்த மாற்றமும் இல்லாமல், ஓர் அதிர்ச்சி கூட இல்லாமல் இருந்த நிலையை லீத்ஸுவும் அடைந்து விட்டார். அவருக்குள் முழுமையாக பயம் இல்லாமல் இருந்திருக்க வேண்டும். உள்ளுக்குள் வேர் ஊன்றித், தனக்குள் நிலை பெற்று, மையம் கொண்டு இருந்திருக்க வேண்டும். இதை எப்போதும் நினைவில் வைத்துக் கொள்ளுங்கள், ஏனெனில் எப்போதும் இந்த தொழில் நுணுக்கம், செய்முறை ஆகியவற்றிற்கு பலிகடா ஆகிவிடுகின்ற சாத்தியங்கள் உள்ளன.

எல்லா தொழில் நுணுக்கங்களும் கைவிடப்படும் போது மட்டுமே. முடிவான ஒன்று உங்களிடம் வரும். செய்முறைகள் அங்கு இல்லாத போது மட்டுமே இறுதி நிலையானது உங்களுக்கு நிகழும். உங்களது 'நான்' என்னும் ஆணவம் உங்களிடம் இல்லாத போது மட்டுமே. இறுதி நிலையானது உங்களது கதவுகளை தட்டும். உங்களிடம் நான் என்பது இல்லாமல் இருக்கும் போது தான், நீங்கள் தயாராக இருக்கிறீர்கள். ஏனெனில் உங்களது ஆணவம் இல்லாத போது மட்டுமே இறுதி நிலையானது உங்களுக்குள் நுழைவதற்கு இடம் இருக்கும். அதன் பிறகு நீங்கள் ஒரு கர்ப்பை ஆகிவிடுவீர்கள். உங்களது 'நான்' என்று தன்முனைப்பு உங்களுக்குள் அதிகமாக இருந்தால்; அங்கே ஒரு சிறு இடைவெளி கூட இல்லாமல், ஒரு சிறு இடம் கூட இல்லாமல் இருந்தால் அது உள்ளே நுழைய முடியாது. இறுதி நிலை என்பது மிகவும் பரந்தது. நீங்கள் மிகவும் பரந்து வெறுமையாக இருக்க வேண்டும், எல்லையற்ற வெறுமையுடன் இருக்க வேண்டும். அதன் பிறகு மட்டுமே அங்கு சந்திப்பதற்காக சாத்தியக் கூறுகள் உண்டு.

அதனால் தான் உங்களால் கடவுளை ஒருபோதும் சந்திக்க முடியாது என்று நான் கூறிக்கொண்டே போகிறேன். ஏனெனில் கடவுள் வரும் போது நீங்கள் அங்கு இருக்க மாட்டீர்கள். நீங்கள் இருக்கும் வரை அவரால் வரமுடியாது. நீங்கள் தான் தடையாக இருக்கிறீர்கள்.

7

கோயில் தீ

டோகாய் ஒரு குறிப்பிட்ட கோயிலில் தங்கி இருந்த போது , கோயிலின் சமையல் தளத்தில் தீப்பிடிக்க ஆரம்பித்தது.

“தீ, குருவே, தீ,” என்று அலறிக்கொண்டு ஒரு துறவி டோகாயின் படுக்கை அறைக்கு ஓடினார்.

“அப்படியா, எங்கு? எங்கு” என்று கேட்டார் டோகாய். “எங்கேயா? என்று வியப்புடன் கேட்டார்” துறவி. “கோயிலின் சமையல் தளத்தில் தான் தீ பிடித்து விட்டது. உடனடியாக எழுந்து வாருங்கள்,” என்றார் துறவி.

“ஓ, சமையல் தளத்திலா, நல்லது. அந்த தீயானது நடைபாதை செல்லும் வழிக்கு வரும்போது திரும்பி வந்து என்னிடம் தெரிவி” என்று குரு தூக்கக் கலக்கத்தில் கூறினார்.

கொஞ்ச நேரத்தில் மீண்டும் டோகாய் குறட்டை விட ஆரம்பித்து விட்டார்.

நிகழ்காலத்தில் இருக்க முடியாமை என்பது தான் மனதின் முழு அறியாமை ஆகும். மனமானது எதிர்காலத்திற்கு உள்ளேயோ அல்லது கடந்த காலத்திற்கு உள்ளேயோ தான் எப்போதும் நகர்ந்து கொண்டிருக்கும். மனம் என்பது ஒருபோதும், இங்கேயே இந்த பொழுதில் இருக்காது. அதனால் இருக்க முடியாது. மனம் என்பதன் இயல்பே அது நிகழ்காலத்தில் இருக்க முடியாது என்பது தான் ஆகும். ஏனெனில் மனம் என்பது சிந்திக்க வேண்டும். ஆனால் நிகழ் காலத்தில் சிந்திப்பதற்கு சாத்தியங்கள் கிடையாது. நீங்கள் பார்க்க வேண்டும், நீங்கள் கவனிக்க வேண்டும், நீங்கள் நிகழ் காலத்தில் இருக்க வேண்டும். ஆனால் உங்களால் சிந்திக்க முடியாது.

நிகழ் காலம் என்பது அந்த அளவுக்கு குறுகியதாக இருக்கும். எனவே அதைப்பற்றி சிந்திப்பதற்கான இடம் அங்கு இருக்காது. நீங்கள் நிகழ் காலத்தில் இருக்க முடியும், ஆனால் எண்ணங்கள் இருக்க முடியாது. உங்களால் எப்படி நினைக்க முடியும்? நீங்கள் நினைக்க ஆரம்பித்து விட்டால், ஏற்கனவே நீங்கள் கடந்த காலத்திற்குள் சென்று விட்டீர்கள் என்று அர்த்தமாகி விடும். அந்த நிகழ் காலம் போய்விடும். அல்லது எதிர்காலம் என்பது இன்னமும் வரவில்லை என்றாலும் கூட நீங்கள் அதைப்பற்றி நினைக்கும் போது, மனமானது எதிர் காலத்தில் இருக்கிறது.

நினைப்பதற்கு போதிய இடவசதி தேவை. ஏனெனில் நினைத்தல் என்பது நடப்பதைப் போன்றது. அது மனதின் நடைப்பயணம். அதற்கு போதிய இடம் தேவை. உங்களால் எதிர்காலத்திற்கு நடந்து செல்ல முடியும். உங்களால் கடந்த காலத்திற்குள் நடந்து செல்ல முடியும். ஆனால் நிகழ் காலத்தில் உங்களால் எப்படி நடந்து செல்ல முடியும்? நிகழ் காலம் என்பது

அந்த அளவுக்கு நெருக்கத்தில் இருக்கும், இன்னும் சொல்லப் போனால் அது இன்னமும் நெருக்கமாக உள்ளது என்பதும் கூட இல்லை. நீங்கள் தான் நிகழ்காலமாகும். கடந்த காலம், எதிர் காலம் என்பது காலத்தின் பகுதிகள்; நிகழ் காலம் என்பது நீங்கள் தான்; அது காலத்தின் ஒரு பகுதியே அல்ல. அது காலத்திற்கு சொந்தமானது அல்ல. நிகழ் காலம் என்பது நீங்கள் தான்; கடந்த காலம் மற்றும் எதிர் காலம் என்பது உங்களுக்கு வெளியே இருப்பதாகும்.

நிகழ் காலத்தில் மனம் என்பது இருக்க முடியாது. நீங்கள் இங்கேயே இப்பொழுது உள்ளதில் முழுமையாக இருக்க முடியும் என்றால், மனம் என்பது மறைந்து விடும். மனதினால் ஆசைப்பட முடியும். ஆயிரத்தியோரு விஷயங்களை கனவு காண முடியும். மனமானது இந்த உலகின் கடைசிப் பகுதிக்கு நகர்ந்து செல்ல முடியும். அதே சமயம் இந்த உலகின் ஆரம்பத்திற்கும் நகர்ந்து செல்ல முடியும். ஆனால் அதனால் இங்கேயே, இப்பொழுதில் இருக்க முடியாது. அது அதற்கு சாத்தியப்படாது. இதை அறிந்து கொள்ளாமல் இருப்பதில் தான் நமது முழு அறியாமையும் உள்ளது. அதன் பின்னர் நீங்கள் இப்போது அங்கு இல்லாத கடந்த காலத்தை பற்றி கவலைப்படுகிறீர்கள். இது முழுமையான முட்டாள் தனம்! கடந்த காலம் குறித்து உங்களால் என்ன செய்ய முடியும்? எதுவுமே செய்ய முடியாது, அது ஏற்கனவே போய் விட்டது; ஆனால் நீங்கள் அது குறித்து கவலைப்படுகிறீர்கள். மேலும் அதைப்பற்றி கவலைப்பட்டுக் கொண்டு, உங்களை நீங்களே வீணாக்கிக் கொண்டு இருக்கிறீர்கள்.

அல்லது நீங்கள் எதிர்காலம் பற்றி சிந்திக்கிறீர்கள், கனவு காண்கிறீர்கள். மேலும் ஆசைப்படுகிறீர்கள். நீங்கள் எப்போதாவது கவனித்ததுண்டா? எதிர்காலம் என்பது ஒருபோதும் வருவதில்லை. அது வரவும் முடியாது. என்ன வந்தாலும் அது எப்போதும் நிகழ்காலத்தில் தான் வரும். மேலும் நிகழ்காலம் என்பது உங்களது ஆசைகள், கனவுகள் ஆகியவற்றில் இருந்து முற்றிலும் வேறு பட்டதாகத்தான் இருக்கும். அதனால் தான் நீங்கள் என்னவெல்லாம் ஆசைப்பட்டுக் கொண்டும், கனவு கண்டு கொண்டும், கற்பனை செய்து திட்டமிடுக் கொண்டும், கவலைப்பட்டுக் கொண்டும் இருக்கின்ற விஷயங்களை எல்லாம் ஒரு போதும்

நடப்பதில்லை. அது உங்களை வீணடித்து விடுகிறது. நீங்கள் அழிந்து கொண்டே போகிறீர்கள். நீங்கள் உயிரற்றுக் கொண்டே போகிறீர்கள். உங்களது சக்திகள் எந்த ஓர் இலக்கையும் அடையாமல், வெறுமனே கசிந்து கொண்டு, ஒரு பாலைவனத்தில் நகர்ந்து கொண்டிருப்பது போன்று செல்கின்றன. அதன் பிறகு மரணம் வந்து உங்களது கதவைத் தட்டுகிறது. மேலும் மரணம் என்பதும் கூட ஒருபோதும் கடந்த காலத்தில் கதவைத் தட்டுவதில்லை, ஒருபோதும் எதிர் காலத்திலும் கதவைத் தட்டுவதில்லை; மரணம் என்பது நிகழ் காலத்தில் மட்டுமே கதவைத் தட்டுகிறது.

“நானைக்கு வா!” என்று நீங்கள் மரணத்திடம் கூறமுடியாது. மரணம் நிகழ் காலத்தில் கதவைத் தட்டும். வாழ்வும் கூட நிகழ் காலத்தில் தான் கதவைத் தட்டுகிறது. கடவுளும் கூட நிகழ் காலத்தில் தான் கதவைத் தட்டுகிறார். உள்ளவை எல்லாம் எப்போதும் நிகழ் காலத்தில் தான் கதவைத் தட்டுகின்றன; மேலும் இல்லாதவை எல்லாமும் எப்போதும் கடந்த காலம் அல்லது எதிர்காலத்தின் ஒரு பகுதியாகவே இருக்கின்றன.

உங்களது மனம் என்பது ஒரு பொய்யான இருப்பு. ஏனெனில் அது ஒருபோதும் நிகழ்காலத்தில் கதவைத் தட்டுவதில்லை. இது உண்மை பற்றிய கொள்கையாக இருக்கட்டும். அதாவது என்னவெல்லாம் இருக்கிறதோ அவையெல்லாம் இங்கேயே இந்தப் பொழுதிலேயே இருக்கின்றன. என்னவெல்லாம் இல்லையோ அவையெல்லாம் ஒருபோதும் நிகழ்காலத்தின் பகுதி அல்ல. இப்போது உள்ள காலத்தில் ஒருபோதும் கதவைத் தட்டாத விஷயங்கள் எதுவானாலும் அதை கைவிட்டு விடுங்கள். மேலும் இப்பொழுது உள்ள காலத்தில் நீங்கள் நகர்ந்து சென்றால், ஒரு பரிமாணம் திறக்கிறது. அது தான் முடிவில்லாத காலத்தின் பரிமாணம்.

கடந்த காலமும், எதிர் காலமும் கிடைக்கோட்டு வசத்தில் செல்கின்றன. அதாவது A என்பது Bக்கும், B என்பது Cக்கும், C என்பது D க்கும் ஒரே நோக்கோட்டில் நகர்ந்து செல்கிறது. ஆதியும் அந்தமும் அற்றது செங்குத்தாக நகர்ந்து செல்கிறது. நேரம் என்பது படுக்கை கோட்டு வசத்தில் நகர்கிறது. நேரமும், நிகழ் காலமும் ஒருபோதும் சந்திப்பதில்லை. மேலும் நீங்கள் தான்

நிகழ்காலமாக இருக்கிறீர்கள்; உங்களது முழு உயிர் உணர்வும் செங்குத்தாக நகர்ந்து செல்கிறது. ஆழம் என்பது திறந்தே இருக்கிறது. மேலும் உயரம் என்பதும் திறந்தே உள்ளது. ஆனால் நீங்களோ மனதோடு சேர்ந்து கொண்டு படுக்கை கோட்டு வசத்தில் நகர்ந்து சென்று கொண்டிருக்கிறீர்கள். இப்படித்தான் நீங்கள் கடவுளை தவற விட்டு விடுகிறீர்கள்.

மக்கள் என்னிடம் வந்து கடவுளை சந்திப்பது, அவரைப் பார்ப்பது, அவரை அறிந்து கொள்வது எப்படி என்று அவர்கள் கேட்கிறார்கள். அது முக்கியமல்ல. நீங்கள் அவரை எப்படி தவறவிட்டுக் கொண்டு இருக்கிறீர்கள் என்பது தான் முக்கியமாகும்; ஏனெனில் அவர் இங்கேயே, இப்பொழுதே உங்களது கதவைத் தட்டிக் கொண்டு இருக்கிறார். இதைத் தவிர அது வேறு எதுவுமாக இருக்க முடியாது. அவர் உண்மையானவர் என்றால் அவர் கண்டிப்பாக இங்கேயே, இந்தப் பொழுதிலேயே இருந்தாக வேண்டும். ஆனால் பொய்யானது, உண்மையற்றது மட்டுமே இங்கேயே, இப்பொழுதே இருப்பது இல்லை. கடவுள் ஏற்கனவே உங்களது வாசலில் இருக்கிறார் ஆனால் நீங்கள் தான் அங்கு இல்லை. நீங்கள் ஒருபோதும் வீட்டில் இருப்பதில்லை. நீங்கள் பல கோடி வார்த்தைகளில் சுற்றித் திரிந்து கொண்டிருக்கிறீர்கள். ஆனால் ஒருபோதும் உங்களது வீட்டில் இருந்தது கிடையாது. கடவுள் உங்களை சந்திப்பதற்கு அங்கு வருகிறார் ஆனால் உங்களை அங்கு ஒருபோதும் காண முடியவில்லை. எனவே நீங்கள் கடவுளை சந்திப்பது எப்படி என்பது இப்போது உங்களிடம் உள்ள உண்மையான கேள்வி அல்ல; உண்மையான கேள்வியானது நீங்கள் எப்படி வீட்டில் இருப்பது என்பது தான். ஏனெனில் அப்போதுதான் கடவுள் கதவைத் தட்டும் போது அவரால் உங்களை அங்கு காணமுடியும். நீங்கள் கடவுளைக் காண்கிறீர்களா என்பது கேள்வி அல்ல. கடவுள் உங்களைக் காண முடிகிறதா என்பது தான் கேள்வி ஆகும்.

எனவே இதுதான் உண்மையான தியானம். புரிதல் உள்ள ஒரு மனிதன் கடவுளைப் பற்றியோ அல்லது அது சம்பந்தமான விஷயங்களைப் பற்றியோ கவலைப்பட மாட்டான். ஏனெனில் அவன் ஒரு தத்துவ வாதியாக இருக்க மாட்டான். அவன் வெறுமனே வீட்டில் இருப்பது எப்படி என்று அதற்காக முயற்சி

செய்து கொண்டு, கடந்த காலம் மற்றும் எதிர் காலம் பற்றி கவலைப்படாமல் இருப்பது எப்படி என்று தியானித்துக் கொண்டும் இருப்பான். இங்கேயே இப்போது உள்ள பொழுதிலேயே இருப்பது எப்படி என்றும், இந்த நொடிப் பொழுதில் இருந்து நகர்ந்து செல்லாமல் இருப்பது எப்படி என்றும் அவன் தியானம் செய்கிறான். நீங்கள் இந்த நொடிப் பொழுதில் இருந்தால், வாசல் திறந்து விடும். இந்த நொடிப் பொழுது தான் வாசல்.

நான் ஒருமுறை கந்தோலிக்க பாதிரியார் மற்றும் அவரது குடும்பத்தினருடன் வசித்து வந்தேன். ஒருநாள் மாலை அந்த பாதிரியார் மற்றும் அவரது மனைவி, மற்றும் அவர்களின் சிறு குழந்தையுடன் நான் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தேன். அந்த அறையின் ஓர் ஓரத்தில் அந்த சிறு குழந்தை சிறு சிறு துண்டு கட்டைகளை வைத்துக் கொண்டு ஏதோ ஒன்றை செய்து காண்டு விளையாடிக் கொண்டிருந்தது. அதன் பின்னர் திடீரென்று அந்த குழந்தை, “இப்போது எல்லாரும் அமைதியாக இருங்கள் ஏனெனில் நான் ஒரு தேவாலயத்தை கட்டி இருக்கிறேன். தேவாலயம் தயார் எனவே இப்போது அமைதியாக இருங்கள்.” என்று கூறியது.

ஒரு தேவாலயத்தில் அனைவரும் அமைதியாக இருக்க வேண்டும் என்கிற கருத்தை அந்த சிறுவன் புரிந்து கொண்டு இருப்பதைப் பார்த்து அந்த பாதிரியார் மிகவும் சந்தோஷப்பட்டார். அவனை மேலும் ஊக்கப்படுத்துவதற்காக அவர் அந்த சிறுவனிடம், “ஒரு தேவாலயத்தில் ஒருவர் ஏன் அமைதியாக இருக்க வேண்டும்?” என்று கேட்டார். அதற்கு அந்த சிறுவன், “ஏனெனில் மக்கள் அங்கு ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் இருப்பார்கள்.” என்று கூறினான்.

தேவாலயத்தில் மட்டுமல்ல, இந்த உலகில் எங்கு பார்த்தாலும் மக்கள் ஆழ்ந்த தூக்கத்தில் இருக்கிறார்கள். வெளியில் இருந்து அவர்கள் தூக்கத்திலேயே வருவதால் தேவாலயத்திற்குள்ளும் அவர்கள் ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் உள்ளனர். தேவாலயத்தை விட்டு போகும் போது அவர்கள் தூக்கத்திலேயே செல்கின்றனர். எல்லாரும் தூக்கத்தில் நடக்கிறவர்களாக உள்ளனர். மேலும் தூக்கத்தின் இயல்பு இதுதான். தூக்கத்தில் நீங்கள் ஒருபோதும் இங்கேயே இந்த பொழுதிலேயே இருக்க முடியாது. ஏனெனில்

நீங்கள் இங்கேயே இந்தப் பொழுதிலேயே இருந்தால் நீங்கள் விழிப்புடன் இருப்பீர்கள்!

உறக்கம் என்பதற்கு நீங்கள் கடந்த காலத்தில் இருக்கிறீர்கள் என்று அர்த்தம். தூக்கம் என்பதற்கு நீங்கள் எதிர் காலத்தில் இருக்கிறீர்கள் என்று அர்த்தம். மனம் தான் தூக்கம்.. மனம் என்பது ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் இருக்கிறது. மேலும் நீங்கள் அநேக வழிகளில் முயற்சி செய்கிறீர்கள். ஆனால் உங்களுக்கு எதுவும் உதவுவதாக தெரியவில்லை. ஏனெனில் நீங்கள் உங்களது தூக்கத்தில் எது செய்தாலும் அதனால் உங்களுக்கு எந்த உதவியும் இருக்காது. ஏனெனில் அதை நீங்கள் தூக்கத்தில் செய்யும் போது அது கனவு என்பதை விட வேறு எதுவாகவும் இருக்க முடியாது.

ஒருமுறை மன அலசல் மருத்துவர் ஒருவரிடம் ஒருவர் வந்தார். அந்த மருத்துவர் ஞாபகமறதி உள்ளவர். எல்லாருமே ஞாபகமறதி பேர்வழிகளாகத் தான் இருக்கிறோம். ஏனெனில் மனம் என்பதற்கு ஞாபகமறதியுடன் இருப்பது, தனது வீட்டில் ஒருபோதும் இருக்காது என்று தான் அர்த்தமாகும். அந்த மனிதன் இந்த ஞாபகமறதி மருத்துவரிடம் சென்று அவரிடம், “நான் மிகுந்த கஷ்டத்தில் இருக்கிறேன். நான் எல்லா மருத்துவர்களிடமும் சிகிச்சை செய்து விட்டேன், ஆனால் யாராலும் எனக்கு உதவ முடியவில்லை. மேலும் எனக்கு எந்த குறையும் இல்லை என்று அவர்கள் கூறுகின்றனர். ஆனால் நான் சங்கடத்தில் இருக்கிறேன். தூங்கும் போது நான் விடுகின்ற குறட்டை சத்தத்தில் நானே கூட எழுந்து விடுகிறேன். மேலும் இப்படி இரவில் அநேக தடவை நடக்கிறது; குறட்டை சத்தம் அந்த அளவுக்கு பெரியதாக இருப்பதால் அந்த சத்தத்தில் நானே கூட கண்விழித்து விடுகிறேன்,” என்றார்.

இந்த மனிதர் என்ன சொல்கிறார் என்பதை மிகச் சரியானபடி கவனிக்காமல் அந்த ஞாபகமறதி மருத்துவர், “இது ஒன்றுமல்ல. ஒரு சிறிய விஷயத்தில் இந்த முழு விஷயத்தையும் மாற்றி விடலாம். நீங்கள் வெறுமனே அடுத்த அறையில் படுத்துக் கொள்ளுங்கள்,” என்று கூறினார்.

நீங்கள் புரிந்து கொண்டீர்களா? எல்லாரும் மிகச்சரியாக இது போன்று தான் செய்து கொண்டிருக்கிறோம். நீங்கள் அறைகளை

மாற்றிக் கொண்டே செல்கிறீர்கள். ஆனால் உங்களது குறட்டை சத்தம் தொடர்கிறது. உங்களது தூக்கமும் தொடர்கிறது. ஏனெனில் உங்களால் குறட்டையை வேறு அறையில் விட்டு விட்டு வரமுடியாது. குறட்டையானது உங்களில் இருந்து வேறுபட்ட ஒன்று அல்ல; நீங்கள் தான் குறட்டை; அது உங்களது மனம் தான். நீங்கள் கடந்த காலத்தில் சேர்த்து வைத்த உங்களது நினைவுகள். உங்களது கல்வி அறிவு ஆகியவை தான் அது. இப்படி உங்களது மனதை கட்டுத்திட்டம் செய்கின்ற இவற்றை எல்லாம் இந்துக்கள் சம்ஸ்காரங்கள் என்று அழைக்கின்றனர். நீங்கள் வேறு அறைக்கு சென்றால் இவை அங்கும் உங்களைப் பின் தொடர்ந்து வந்து விடுகின்றன.

நீங்கள் உங்களது மதத்தை மாற்றிக் கொள்ளலாம்; இந்துவாக இருந்த நீங்கள் கிறிஸ்தவராக மாறலாம், அல்லது கிறிஸ்தவராக இருந்த நீங்கள் இந்துவாக மாறலாம். இது நீங்கள் அறைகளை மாற்றுவது போன்றதாகும். இதனால் எதுவும் வரப்போவதில்லை. நீங்கள் குருமார்களையும் கூட மாற்றிக் கொண்டே போகிறீர்கள். ஒரு குருவிடமிருந்து அடுத்த குருவிற்கு, ஓர் ஆஸ்ரமத்தில் இருந்து அடுத்த ஆஸ்ரமத்திற்கு மாறிக் கொண்டே இருக்கிறீர்கள். இதனால் அதிகம் உதவி கிடைக்காது. நீங்கள் உங்களது அறைகளை மட்டுமே மாற்றிக் கொள்ள வேண்டும் என்பதுதான் அடிப்படை விஷயமாகும். உங்களது குறட்டை சத்தத்தைப் பற்றி அந்த அளவுக்கு ஒன்றும் கவலை இல்லை. குறட்டைக்கு காரணம் அறை அல்ல, நீங்கள் தான் காரணம். இது தான் நீங்கள் புரிந்து கொள்ள வேண்டிய முதல் விஷயமாகும். அதன் பிறகு இந்த அழகான கதையை உங்களால் பின் தொடர முடியும்.

இப்போது உள்ள நிலையில் உங்களது மனம் ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் உள்ளது. அது எப்படி ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் உள்ளது என்பதை உங்களால் உணர முடியாது. ஏனெனில் நீங்கள் கண்களைத் திறந்து கொண்டு தெளிவாக விழித்துக் கொண்டு இருப்பது போல், நீங்கள் காணப்படுகிறீர்கள். ஆனால் நீங்கள் எப்போதாவது, எதையாவது பார்த்திருக்கிறீர்களா? உங்கள் காதுகளை அகல விரித்துக் கொண்டு விழித்துக் கொண்டு இருப்பது போன்று தெரிகிறது. ஆனால் எப்போதாவது, எதையாவது நீங்கள் கேட்டது உண்டா?

நீங்கள் நான் கூறுவதை கேட்டுக் கொண்டு இருக்கிறீர்கள். நீங்களும் அதற்கு 'ஆம்' என்று கூறுவீர்கள். ஆனால் நீங்கள் நான் பேசுவதை கேட்டுக் கொண்டு இருக்கிறீர்களா அல்லது உங்களுக்குள் உள்ள மனதைக் கவனித்துக் கொண்டு இருக்கிறீர்களா? உங்களது மனம் இடைவிடாமல் வியக்கியானம் செய்து கொண்டே இருக்கிறது. நான் இங்கே உங்களிடம் பேசிக் கொண்டிருக்கிறேன். ஆனால் நீங்கள் இங்கே நான் பேசுவதைக் கேட்டுக் கொண்டு இருக்கவில்லை. உங்களது மனமானது, "சரிதான், இது சரிதான். நான் நீங்கள் கூறுவதோடு ஒத்துப் போகிறேன் என்றும் நான் நீங்கள் கூறுவதை ஒத்துக் கொள்ளவில்லை. இது முற்றிலும் பொய்யானது" என்றும் வியாக்கியானம் செய்து கொண்டு உங்களது மனம் அங்கே நின்று கொண்டு இருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட வியாக்கியானத்தால், மனதின் பனி மூட்டத்தில், நான் உங்களை ஊடுருவிச் செல்ல முடியாது. புரிதல் என்பது நீங்கள் இப்படி எதையும் திருத்தி எடுத்துக் கொள்ளாமல், வெறுமனே நான் கூறுவதைக் கேட்பது தான் ஆகும்.

ஒரு சிறிய பள்ளிக் கூடத்தில் ஒரு பையன் சரியாக கவனிப்பதில்லை என்பதை ஆசிரியர் கண்டு கொண்டார். அந்த பையன் மிகவும் சோம்பேறியாக, அமைதியற்று இருந்தான். எனவே ஆசிரியர் அவரிடம், "ஏன்? உனக்கு ஏதாவது பிரச்சினையா? நான் கூறுவதை உன்னால் கேட்க முடியவில்லையா?" என்று கேட்டார்.

அதற்கு அந்த பையன், "காது நன்றாக கேட்கிறது, நீங்கள் சொல்வதைக் கவனிப்பதுதான் பிரச்சினையாக உள்ளது.

அவன் உண்மையிலேயே ஒரு குட்குமமான வித்தியாசத்தை உண்டாக்கி விட்டான். அவன் அவரிடம், "சரியாக கேட்கிறது. நீங்கள் கூறுவதை நான் கேட்டுக் கொண்டு இருக்கிறேன், ஆனால் சொல்வதை கவனித்தல் பிரச்சினையாக உள்ளது" என்று கூறினான். ஏனெனில் சொல்வதை கவனித்தல் என்பது கேட்பதை விடவும் கொஞ்சம் அதிகமாகிறது. சொல்வதைக் கவனிப்பது என்பது முழு விழிப்புணர்வுடன் கேட்பதாகும். வெறுமனே சொல்வதைக் கேட்பது சரியானதுதான். உங்களைச் சுற்றி சத்தம் இருந்தாலும் நீங்கள் கேட்க முடியும். ஆனால் நீங்கள் சொல்வதை கவனிப்பதில்லை, நீங்கள் கேட்டுத்தான் ஆக வேண்டும்.

ஏனெனில் சப்தங்கள் உங்களது செவிப்பறையை தட்டிக் கொண்டே இருக்கும்; நீங்கள் அதை கண்டிப்பாக கேட்கத்தான் வேண்டும். ஆனால் அதைக் கவனிப்பதற்கு நீங்கள் இருக்கவில்லை. “ஏனெனில் சொல்வதை கவனித்தல் என்பதற்கு ஓர் ஆழ்ந்த கவனம், ஓர் ஒருங்கிணைப்பு என்று அர்த்தமாகும். சொல்வதை கவனித்தல் என்பது உங்களுக்குள் நடக்கின்ற இடைவிடாத வியாக்கியானம் அல்ல; ஆம் அல்லது இல்லை என்று சொல்லிக் கொண்டு இருப்பது அல்ல. நான் கூறுவதோடு ஒத்துப் போதல் அல்லது ஒத்துப் போகாமல் இருத்தல் என்பது அல்ல, ஏனெனில் நான் கூறுவதை நீங்கள் ஒத்துக் கொண்டோ அல்லது ஒத்துக் கொள்ளாமலோ இருக்கும் போது அந்த நேரத்தில் உங்களால் எப்படி நான் கூறுவதைக் கவனிக்க முடியும்?

நான் கூறுவதை நீங்கள் ஒத்துக் கொள்ளும் போது; நான் என்ன கூறினேனோ அது ஏற்கனவே கடந்து போய் விடுகிறது; நீங்கள் ஒத்துக் கொள்ளாத போதும், அது ஏற்கனவே போய்விடுகிறது. மேலும் அந்த நேரத்தில் உங்களுக்குள் நீங்கள் ஆம் அல்லது இல்லை என்று தலையாட்டிக் கொண்டு இருப்பதால் நீங்கள் நான் பேசியதை தவற விட்டு விடுகிறீர்கள். மேலும் இது உங்களுக்குள் ஓர் இடைவிடாத செயலாக இருந்து கொண்டே உள்ளது.

உங்களால் கவனிக்க முடியாது, உங்களிடம் அதிக கல்வி அறிவு இருந்தால் சொல்வதைக் கவனிப்பது கடினமானதாக இருக்கும். கவனித்தல் என்பது கள்ளம் கபடமற்ற கவனம். நீங்கள் வெறுமனே சமாளிப்பீர்கள். நான் சொல்வதோடு நீங்கள் ஒத்துப் போகவேண்டியதோ அல்லது ஒத்துப் போகாமல் இருக்க வேண்டியதோ கிடையாது. என்னோடு ஒத்துப் போவதையோ அல்லது ஒத்துப் போகாமல் இருப்பதையோ நான் தேடிக் கொண்டு இருக்கவில்லை. உங்களது வாக்குகளை நான் கேட்கவில்லை. நீங்கள் என்னை பின்பற்ற வேண்டும் என்றும் நான் தேடுவதில்லை; எந்த ஒரு வழியிலும் உங்களை சமாதானப்படுத்த நான் முயற்சிக்கவில்லை.

ஒரு கிளி மரத்தில் கத்த ஆரம்பிக்கும் போது நீங்கள் என்ன செய்கிறீர்கள்? நீங்கள் வியாக்கியானம் செய்கிறீர்களா? ஆம்,

அப்போதும் கூட “தொந்தரவாக உள்ளது” என்று நீங்கள் கூறுகிறீர்கள். ஒரு கிளியைக் கூட உங்களால் கவனிக்க முடியவில்லை. மரங்களின் ஊடே காற்றானது செல்லும் போது இவற்றின் சலசலப்பு ஒலி ஏற்படும். நீங்கள் அதை கவனிக்கிறீர்களா? சில சமயம் கவனிக்கலாம். உங்களை அறியாமல் அந்த ஒலி உங்களுக்கு கேட்கும். ஆனால் அப்போதும் கூட நீங்கள், “ஆம், அழகானது!” என்று உங்களுக்குள் வியாக்கியானம் செய்வீர்கள்.

இப்போது இதை நீங்கள் கவனித்துப் பாருங்கள். நீங்கள் இப்படி உங்களுக்குள் வியாக்கியானம் செய்யும் போதெல்லாம் நீங்கள் உறக்கத்தில் ஆழ்ந்து விடுகிறீர்கள். அப்போது மனம் என்பது உள்ளே வந்து விட்டது. மேலும் அந்த மனதோடு கூட கடந்தகாலமும், எதிர்காலமும் உள்ளே நுழைந்து விட்டது. செங்குத்து கோடு காணாமல் போய் விடுகிறது. எனவே நீங்கள் படுக்கை கோட்டின் வசமாகி விடுகிறீர்கள். மனம் என்பது உள்ளே நுழைந்து அந்த நொடியிலேயே நீங்கள் படுக்கை கேட்டு வசமாகி விடுகிறீர்கள். நீங்கள் ஆதி அந்தம் இல்லாத ஒன்றினை தவறவிட்டு விடுகிறீர்கள்.

வெறுமனே கவனியுங்கள். ஆம் அல்லது இல்லை என்று உங்களுக்குள் கூற வேண்டிய அவசியம் இல்லை. சமாதானப் படுதல் அல்லது சமாதானப்படாமல் இருத்தல் ஆகியவற்றிற்கான அவசியம் கிடையாது. வெறுமனே கவனியுங்கள். அப்போது உண்மையானது உங்களுக்கு வெளிப்படுத்தப்படும். அல்லது பொய்மையானதும் கூட வெளிப்படுத்தப்படும்! யாராவது ஒருவர் முட்டாள்தனமாக பேசிக் கொண்டிருக்கும் போது, நீங்கள் வெறுமனே அந்த முட்டாள் தனத்தை கவனித்துக் கொண்டு இருந்தால் அந்த முட்டாள்தனம் உங்களுக்கு வெளிப்படுத்தப்படும். அப்போது உங்களது மனதிடம் இருந்து எந்த விதமான வியாக்கியானமும் வராது. யாராவது சத்தியத்தைப் பற்றி பேசினால், அது உங்களுக்கு வெளிப்படுத்தப்படும். உண்மையோ அல்லது பொய்யோ உங்களது மனதின் ஒத்துப்போதலோ அல்லது ஒத்துப் போகாமையோ அல்ல. அது ஒரு வித உணர்வு. நீங்கள் முழுமையான ஒருங்கிணைப்புடன் இருந்தால் நீங்கள் உணர்வீர்கள். மேலும் அது உண்மையா அல்லது பொய்யா என்று நீங்கள் வெறுமனே உணர்ந்து கொள்வீர்கள். அப்போது அந்த விஷயம் அத்தோடு

முடிந்து விடும்! அதைப்பற்றிய கவலை இருக்காது. அதைப்பற்றிய எண்ணம் இருக்காது! அதைப்பற்றி நினைப்பதால் என்ன செய்ய முடியும்?

ஒரு குறிப்பிட்ட விதத்தில் நீங்கள் வளர்க்கப்பட்டு இருந்தால், நீங்கள் ஒரு கிறிஸ்தவராகவோ அல்லது ஓர் இந்துவாகவோ அல்லது ஒரு முகமதியராகவோ வளர்க்கப்பட்டு, உங்களது வளர்ப்போடு ஒத்துப் போகின்ற விஷயம் ஏதாவது ஒன்றை நான் கூறும்போது, நீங்கள் ஆம் என்று கூறுவீர்கள். அப்படி நடக்க வில்லை என்றால் நீங்கள் 'இல்லை' என்று கூறுவீர்கள். அப்போது அங்கே இருப்பது நீங்களா அல்லது உங்களது வளர்ப்பு விதம் மட்டும் தான் அங்கு உள்ளதா? மேலும் வளர்ப்பு என்பது வெறுமனே ஓர் எதிர்பாராத விபத்து போன்றது.

உண்மை என்ன என்று மனதினால் கண்டு பிடிக்க முடியாது, பொய் என்பது என்ன என்று மனதினால் கண்டு பிடிக்க முடியாது. அதைப்பற்றி மனமானது பகுத்தறிவுடன் ஆராயும். ஆனால் எல்லா பகுத்தறிவும் கட்டுத்திட்டங்களின் அடிப்படையினால் ஆனதாகும். நீங்கள் ஓர் இந்துவாக இருந்தால் ஒரு விதமாக பகுத்தறிவீர்கள். நீங்கள் ஒரு முகமதியராக இருந்தால் வேறு விதமாக பகுத்தறிவீர்கள். மேலும் ஒவ்வொரு விதமான கட்டுத்திட்டமும் பகுத்தறிவாகிறது. உண்மையில் அது பகுத்தறியவில்லை; நீங்கள் பகுத்தறிகிறீர்கள்.

முல்லா நஸ்ருதீனுக்கு வயதாகி விட்டது. அவருக்கு நூறு வயதாகிவிட்டது. ஒரு பத்திரிகை நிருபர் அவரைப் பார்ப்பதற்கு வந்தார். ஏனெனில் அந்தப் பகுதியில் முல்லா தான் அதிக வயதான குடிமகனாக இருந்தார். அந்த நிருபர் அவரிடம், “நஸ்ருதீன், உங்களிடம் சில கேள்விகளை கேட்பதற்கு நான் விரும்புகிறேன். முதல் கேள்வி என்னவென்றால், இன்னும் ஒரு நூறு ஆண்டுகள் அதிகமாக உங்களால் வாழ முடியும் என்று நீங்கள் நினைக்கிறீர்களா?” என்று கேட்டார்.

அதற்கு நஸ்ருதீன், “ஆம். ஏனெனில் நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு நான் இப்போது இருக்கின்ற இந்த பலத்தோடு இல்லை” என்றார். நூறு வருடங்களுக்கு முன்பு அவர் அப்போதுதான் பிறந்த ஒரு குழந்தையாக இருந்தார்.. எனவே அவர் அப்படி கூறினார்.

மேலும், “ஒரு சிறிய குழந்தையால், உதவியற்ற, பலகீனமான ஒரு குழந்தையால் ஒரு நூறு ஆண்டுகள் உயிர் வாழ முடிந்தது என்றால் நான் ஏன் வாழ முடியாது?” என்றும் கூறினார்.

இது பகுத்தறிதல், இது தர்க்க வாதம் போல் தோன்றுகிறது. ஆனால் இதில் ஏதோ ஒன்று தவறவிடப் பட்டுள்ளது. இது ஓர் ஆசை நிவர்த்தி. நீங்கள் நீண்ட நாட்கள் உயிர் வாழ விரும்புகிறீர்கள். எனவே உங்களை சுற்றி ஒரு பகுத்தறிவை உருவாக்கி இருக்கிறீர்கள்; நீங்கள் ஆத்மாவின் அழியாமையை நம்புகிறீர்கள். ஆத்மாவிற்கு ஆதியும் அந்தமும் கிடையாது என்று கூறுகின்ற ஒரு கலாசாரத்தில் நீங்கள் வளர்க்கப்பட்ட இருக்கிறீர்கள். யாராவது ஒருவர், “ஆம் ஆன்மா அழிவில்லாதது,” என்று கூறும்போது, நீங்கள் தலையசைத்து, “ஆம் அது சரிதான்,” என்று கூறுகிறீர்கள். ஆனால் அது சரியா அல்லது தவறா என்பதல்ல. நீங்கள் சரியானது என்று கூறுகிறீர்கள். ஏனெனில் உங்களுக்குள் ஆழமாக வேர் ஊன்றிவிட்ட ஒரு கட்டுத்திட்டம். உலகில் பாதி அதாவது இந்துக்கள், பெளத்தர்கள், சமணர்கள் ஆகியோர் ஆன்மாவிற்கு ஆதியும் அந்தமும் கிடையாது மேலும் இங்கே மறுபிறவிகள் உண்டு என்று நம்புகிறது. ஆனால் உலகின் மறுபாதி அதாவது கிறிஸ்தவர்கள், முகமதியர்கள், யூதர்கள் ஆகியோர் ஆன்மா அழியக் கூடியது, இங்கே மறுபிறவி என்பது கிடையாது. ஒரே ஒரு பிறவி மட்டுமே உண்டு, அதன் பிறகு இந்த ஆன்மா வானது முடிவான ஒன்றில் கரைந்து விடுகிறது என்று நம்புகிறது.

உலகில் பாதி இப்படி நம்புகிறது, அடுத்த பாதி அப்படி நம்புகிறது, மேலும் அவர்கள் அனைவரும் அவர்களுக்கு உரிய விவாதங்களை வைத்துள்ளனர். அவர்களுக்கென்று உள்ள பகுத்தறிதலை வைத்துள்ளனர். நீங்கள் எதை நம்பவேண்டும் என்று விரும்புகிறீர்களோ, அதை நீங்கள் நம்புவீர்கள், ஆனால் அடி ஆழத்தில் உங்களது ஆசைதான். உங்களது நம்பிக்கைக்கு காரணமானதாக இருக்குமே தவிர உங்களது பகுத்தறிவு அல்ல. மனம் பகுத்தறிவது போன்று தோன்றலாம், ஆனால் அது அப்படி அல்ல. அது ஒரு பகுத்தறிகின்ற செயல்முறை அதாவது நீங்கள் எதை நம்ப வேண்டும் என்று விரும்புகிறீர்களோ அதற்கு மனமானது ‘ஆம்’ என்று சொல்கிறது. ஆனால் அந்த விருப்பம் எங்கிருந்து வருகிறது? அது உங்களது வளர்ப்பில் இருந்து வருகிறது.

கவனித்தல் என்பது முற்றிலும் வேறுபட்ட விஷயம். அதற்கு வித்தியாசமான ஒரு தன்மை உண்டு. நீங்கள் கவனிக்கும் போது உங்களால் ஓர் இந்துவாகவோ அல்லது ஒரு முகமதியராகவோ அல்லது ஒரு சமணராகவோ அல்லது ஒரு கிறிஸ்தவராகவோ இருக்க முடியாது. நீங்கள் உண்மையிலேயே கவனிக்கும் போது உங்களால் ஓர் ஆத்திரக்காரராகவோ அல்லது நாத்திகராகவோ இருக்க முடியாது. நீங்கள் கவனிக்கும் போது இப்படிப்பட்ட கொள்கைகள், அல்லது புனித நூல்கள் என்னும் தோள்களின் மூலம் உங்களால் கவனிக்க முடியாது. இவற்றையெல்லாம் அருகில் ஒதுக்கி வைத்து விட்டு நீங்கள் வெறுமனே கவனியுங்கள்.

நான் சொல்வதை ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும் என்று நான் கேட்கவில்லை, பயந்து விடாதீர்கள்! ஒத்து போகிறோமோ அல்லது ஒத்துப் போகாமல் இருக்கிறோமோ என்று கவலைப்படாமல் வெறுமனே கவனியுங்கள், அதன் பிறகு ஓர் ஒருங்கிணைப்பு நடந்து விடும்.

உண்மை அங்கு இருக்குமெனில், திடீரென்று நீங்கள் அதை நோக்கி இழுக்கப்படுவீர்கள் ஏதோ காந்தம் இழுப்பதைப் போன்று உங்களது முழு உயிர் உணர்வும் இழுக்கப்படும். அதனுள் நீங்கள் உருகி ஒன்றாகி விடுவீர்கள், மேலும் உங்களது இதயம் “இதுதான் உண்மை” என்று உணரும் எந்தவிதமான பகுத்தறிதலும், எந்த விதமான ஒத்துப்போதலும், எந்த விதமான தர்க்க வாதமும் இல்லாமல், அது உணரும். ஆதலால் தான் பகுத்தறிவு தெய்விகத்திற்கான வழி அல்ல என்று மதங்கள் கூறுகின்றன. நம்பிக்கை, திடநம்பிக்கை தான் வழி என்று அவை கூறுகின்றன.

திடநம்பிக்கை என்பது என்ன? அது ஒரு நம்பிக்கையா? கிடையாது. ஏனெனில் நம்பிக்கை என்பது மனதிற்கு சொந்தமானது. திட நம்பிக்கை என்பது ஓர் ஒத்துணர்வு. நீங்கள் உங்களது பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகளை எல்லாம், உங்களது பாதுகாப்பு கவசங்களை எல்லாம் வெறுமனே அருகில் தூக்கி வைத்துவிடுவீர்கள். மற்றவர் எளிதில் புகுந்து செல்ல கூடியவராக நீங்கள் ஆகிவிடுவீர்கள். ஏதாவது ஒன்றை நீங்கள் கவனிக்கிறீர்கள், மேலும் நீங்கள் அதை முழுமையைக் கவனிக்கும் போது இது உண்மையானதா அல்லது பொய்யானதா என்கிற உணர்வு எழுகிறது. அது பொய் என்றால்,

அதை நீங்கள் உணர்கிறீர்கள். இது ஏன் நடக்கிறது? அது உண்மை என்றாலும் நீங்கள் அதை உணர்கிறீர்கள். இதுவும் ஏன் நடக்கிறது?

உண்மையானது உங்களுக்குள் இருப்பதனால் தான் இது நடக்கிறது. நீங்கள் முழுவதுமாக எந்த சிந்தனையும் இல்லாமல் இருக்கும்போது உங்களுக்குள் உள்ள உண்மையானது, உண்மை எங்கு இருந்தாலும் அதைக் கண்டு பிடித்து விடும்; ஏனெனில் ஒத்த மாதிரி உள்ளவைகள் அதே போன்று உள்ளவற்றை எப்போது உணர்ந்து கொள்ளும். அது பொருந்தி விடும். திடீரென்று எல்லாமே பொருந்தி விடும், எல்லாமே ஓர் அமைப்புக்குள் வந்து விடும். மேலும் குழப்பங்கள் எல்லாம் போய் ஒரு பிரபஞ்சம் போன்ற நிலை வந்துவிடும். அங்கு வார்த்தைகள் வரிசை கட்டி வந்து விடும். அப்போது அங்கே ஒரு கவிதை எழுந்து விடும். அதன் பின்னர் எல்லாமே வெறுமனே பொருந்தி விடும்.

நீங்கள் ஒத்துணர்வுடன் இருக்கும் போது அங்கே உண்மை இருந்தால், உங்களது உள் உயிருணர்வு வெறுமனே அதோடு ஒத்துப் போகிறது. ஆனால் ஒத்துப் போதல் அல்ல. நீங்கள் அதோடு ஒத்திசையை உணர்கிறீர்கள். நீங்கள் அதோடு ஒன்றாகி விடுகிறீர்கள். இது தான் திடநம்பிக்கை. ஏதாவது ஒன்று தவறானது என்றால் அது வெறுமனே உங்களிடமிருந்து கீழே விழுந்து விடுகிறது. அது குறித்து எந்த ஒரு மறு எண்ணத்திற்கும் ஒருபோதும் நீங்கள் இடம் கொடுப்பதில்லை. நீங்கள் ஒருபோதும் அதை இரண்டாவது தடவை பார்க்க மாட்டீர்கள். அதில் அர்த்தம் இருக்காது. "இது பொய்யானதாக இருக்கிறது," என்று நீங்கள் ஒருபோதும் கூறமாட்டீர்கள்; அது வெறுமனே உங்களோடு பொருந்தாமல் போய்விடும். நீங்களும் அதை விட்டு நகர்ந்து சென்று விடுவீர்கள். அது உங்களோடு பொருந்தி விட்டால், அது உங்களது வீடாக ஆகிவிடுகிறது. அது பொருந்தவில்லை என்றால் நீங்கள் நகர்ந்து சென்று விடுகிறீர்கள்.

கவனித்தல் மூலமே திடநம்பிக்கை வருகிறது. ஆனால் ஒருவர் சொல்வதை கவனித்தல் என்பதற்கு வெறுமனே காதல் கேட்பதோடு கூட உங்களது கவனமும் அதற்கு தேவைப்படும். ஆனால் நீங்களோ ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் இருக்கிறீர்கள். உங்களால் எப்படி கவனத்துடன் இருக்க முடியும்? ஆனால் ஆழ்ந்த

உறக்கத்தில் இருந்தாலும் கூட உங்களுக்குள் கவனத்தின் ஒரு பகுதி மிதந்து கொண்டே உள்ளது; அப்படி இல்லை எனில் அங்கு எந்த ஒரு வழியும் இருக்காது. நீங்கள் ஒரு சிறைக்குள் இருப்பது போன்று இருக்கலாம். ஆனால் எப்போதும் சாத்தியங்கள் உண்டு, உங்களால் வெளியே வரமுடியும். அதில் கஷ்டங்கள் இருக்கலாம், ஆனால் அது சாத்தியமில்லாத ஒன்று அல்ல. ஏனெனில் சிறைக் கைதிகள் எப்படி தப்பிப்பது என்று அறிந்து வைத்திருப்பார்கள். ஒரு புத்தர் தப்பி விடுகிறார். ஒரு மகாவீரர் தப்பி விடுகிறார்; ஓர் இயேசு தப்பி ஓடுகிறார். அவர்களும் கூட உங்களைப் போன்று சிறைக் கைதிகளாக இருந்தவர்கள் தான். கைதிகள் இதற்கு முன்பும் தப்பித்திருக்கிறார்கள். கைதிகள் எப்போதும் தப்பித்து இருக்கிறார்கள். எங்கேயோ ஒரு கதவு இருக்கும், ஒரு சாத்தியம் இருக்கும்; நீங்கள் வெறுமனே அதைத் தேடி பார்க்க வேண்டும்.

அது முடியாத காரியம் என்றாலோ அல்லது, அது சாத்தியமில்லாதது என்றாலோ, அங்கே பிரச்சினை இருக்காது. சாத்தியக் கூறுகள் இருப்பதால் தான் பிரச்சினை வருகிறது. அதாவது நீங்கள் கொஞ்சம் உஷாராக இருக்கிறீர்கள். நீங்கள் முற்றிலும் உஷார் இல்லாமல் இருந்தால் அப்போதும் கூட அங்கு பிரச்சினை இருக்காது. நீங்கள் கோமா நிலையில் இருந்தால் அப்போதும் கூட அங்கு பிரச்சினை இருக்காது. ஆனால் நீங்கள் இப்போது கோமா நிலையில் இல்லை; நீங்கள் தூங்கிக் கொண்டு இருக்கிறீர்கள். ஆனால் முழுமையான தூக்கத்தில் இல்லை. அதில் ஓர் இடைவெளி, ஒரு கசிவு உள்ளது. கவனத்துடன் இருப்பதற்கான சாத்தியக் கூறுகளை நீங்கள் உங்களுக்குள், கண்டு கொள்ள வேண்டும்.

சில வேளைகளில் நீங்கள் கவனமுடன் இருக்கிறீர்கள். யாராவது உங்களைத் தாக்குவதற்கு வந்தால், உங்களுக்கு கவனம் வருகிறது. நீங்கள் ஆபத்தில் இருக்கும்போது, இரவு நேரத்தில் முழு இருளில் ஒரு காட்டின் வழியாக கடந்து செல்லும் போது ஒரு வித்தியசமான கவனத்துடன் நீங்கள் நடந்து செல்கிறீர்கள். அப்போது நீங்கள் விழிப்புடன் இருக்கிறீர்கள். நினைத்தல் என்பது அங்கு அல்லை. அங்கு என்ன நடந்தாலும் அந்த சூழ்நிலையோடு நீங்கள் முழு ஒத்துணர்வுடன் இருக்கிறீர்கள். நீங்கள் முழு விழிப்புணர்வுடன் இருந்தால் அங்கு இவையும்கூட ஒலி

எழுப்புவதை உங்களால் கேட்க முடியும். நீங்கள் ஒரு முயலைப் போல அல்லது ஒரு மானைப் போல இருக்கிறீர்கள். அவை எப்போதும் விழிப்புடன் இருக்கின்றன. உங்களது காதுகள் கூர்மையாக்கப்படுகின்றது. உங்களது கண்கள் அகல விரிக்கப்படுகின்றன. உங்களைச் சுற்றிலும் என்ன நடக்கிறது என்பதை உணர்ந்து கொண்டு நடக்கிறீர்கள். ஏனெனில் அங்கே ஆபத்து இருக்கிறது. ஆபத்து காலங்களில் உங்களது தூக்கம் குறைந்து விடுகிறது. உங்களின் விழிப்புணர்வு அதிகமாகி விடுகிறது; பின்புலம் மாறிவிடுகிறது. யாராவது ஒருவர் ஒரு கத்தியை எடுத்து உங்களது இதயத்திற்கு நேராக வைத்து குத்தப் போகிறார் என்னும் போது அந்த நொடியில் உங்களுக்குள் எந்த சிந்தனையும் இருக்காது. அங்கே கடந்த காலம் மறைந்து போகிறது, எதிர்காலம் மறைந்து போகிறது. நீங்கள் அங்கேயே அந்த பொழுதிலேயே இருப்பீர்கள்.

அதற்கான சாத்தியங்கள் உள்ளன. நீங்கள் முயற்சி மேற்கொண்டால் உங்களுக்குள் இருக்கின்ற அந்த ஓர் ஒளிக்கீற்றினை உங்களால் பிடித்து விட முடியும், மேலும் அந்த ஓர் ஒளிக்கீற்றினை நீங்கள் பிடித்துவிடும் போது, சூரியன் என்பது வெகு தொலைவில் இருக்காது; அந்த ஒளிக் கீற்றின் மூலம் நீங்கள் சூரியனை பிடித்து விடலாம். அந்த ஒளிக்கீற்று பாதையாக ஆகிவிடுகிறது.

எனவே நீங்கள் எதைச் செய்தாலும் கவனம் என்பது ஒரு நாளில் இருபத்தி நான்கு மணி நேரமும் இடைவிடாமல் தொடர்ந்து இருக்கட்டும். சாப்பிடுங்கள், ஆனால் அப்போது கவனத்துடன் இருப்பதற்கு முயற்சி செய்யுங்கள்; விழிப்புணர்வோடு சாப்பிடுங்கள். நடந்து செல்லுங்கள், ஆனால் விழிப்புணர்வுடன் நடந்து செல்லுங்கள். நேசியுங்கள், ஆனால் முழு விழிப்புணர்வுடன் நேசியுங்கள். முயற்சி செய்யுங்கள்!

வெறுமனே ஒரே நாளில் இதை நீங்கள் முழுமையானதாக செய்து விட முடியாது. ஆனால் அதில் ஒரு சிறிய ஒளிக்கீற்றினை நீங்கள் பிடித்து விட்டால், நீங்கள் ஓர் ஆழ்ந்த நிறைவை உணர்வீர்கள். ஏனெனில் நீங்கள் ஒரே ஓர் ஒளிக்கீற்றினை பிடித்தாலும் அல்லது முழு சூரியனைப் பிடித்தாலும் ஒளியின் தன்மை ஒன்று தான். முழு கடல் நீரைக் குடித்தாலும், அல்லது அதன் ஒரு துளியைக் குடித்தாலும் கடல் நீரின் உப்புத்தன்மை

ஒன்று போல் தான் இருக்கும். அந்த ருசி தான் உங்களது சடோரி, சமாதி நிலையின் ஒரு சிறிய காட்சி.

இங்கே, நான் சொல்வதைக் கேட்டுக் கொண்டிருக்கும் போது, வழிப்புணர்வுடன் இருங்கள். எப்போதெல்லாம் நீங்கள் தூக்கத்தினுள் சென்றுவிட்டதாக உணர்கிறீர்களோ, அப்போது திரும்பவும் விழிப்பு நிலைக்கு உங்களை கொண்டு வாருங்கள்; உங்களைக் கொஞ்சம் உலுக்கி கொண்டு திரும்பவும் விழித்துக் கொள்ளுங்கள். தெருவில் நடந்து செல்லும் போது, நீங்கள் தூக்கத்தில் நடந்து செல்வது போன்ற உணர்ந்தால் உங்களை கொஞ்சம் உலுக்கி கொண்டு, உடலை கொஞ்சம் உலுக்கி கொள்ளுங்கள். விழிப்புணர்வுடன் இருங்கள். இந்த விழிப்புணர்வு ஒரு சில நொடிகள் மட்டுமே இருக்கும். மீண்டும் நீங்கள் அதை அழந்து விடுவீர்கள். ஏனெனில் நீண்ட காலமாக உறக்கத்தில் இழந்து விட்டீர்கள். அது அப்படிப்பட்டதொரு பழக்கமாக ஆகி விட்டதால். அதற்கு எதிராக செல்வது எப்படி என்று உங்களால் பார்க்க முடிவதில்லை.

ஒரு முறை நான் கல்கத்தாவில் இருந்து பம்பாய்க்கு விமானத்தில் பயணம் செய்து கொண்டிருந்தேன். ஒரு சிறுவன் மிகவும் சேட்டைகள் செய்து கொண்டிருந்தான். விமானத்து ஜன்னலின் ஒரு பக்கத்தில் இருந்து அடுத்த ஜன்னல் பக்கத்திற்கு ஓடிக் கொண்டு எல்லாருக்கும் இடைஞ்சலை ஏற்படுத்தினான். அப்போது விமானப் பணிப்பெண் தேனீரும், காப்பியும் கொண்டு வந்தாள். அந்த சிறுவன் அவள் மீது விழுந்து எல்லாமே குழப்பமாகிவிட்டது. அப்போது அந்த சிறுவனின் தாயார் அவனிடம், “இங்கே பார், நான் உன்னிடம் அநேக முறை கூறி விட்டேன். நீ ஏன் வெளியே போய் அங்கு விளையாடக் கூடாது?” என்று கூறினாள்.

இது, வெறுமனே பழைய பழக்கத்தில் வருவது. அவள் எனக்கு அருகில் உட்காந்து கொண்டிருந்தார். ஆனால் அவள் என்ன சொன்னாள் என்பதை அவள் உணர்ந்து கொள்ளவில்லை. அவள் பேசியதை நான் கேட்டேன். ஆனால் தான் என்ன கூறினோம் என்று அவளுக்கு தெரியவில்லை. ஆனால் அந்த சிறுவன்தான் அவளை உஷாராக்கினான். அவனிடம் அந்த

சிறுவன், “என்ன இப்படி கூறுகிறாய். இப்போது நான் வெளியே சென்றால் நான் காலியாகி விடுவேன்,” என்றான்.

ஒரு குழந்தை அதிக கவனத்துடன் இருக்கிறது. ஏனெனில் அவனிடம் பழக்கங்கள் குறைவாகவே உள்ளன. ஒரு குழந்தை அதிக விழிப்புணர்வுடன் இருக்கிறது. ஏனெனில் அவன் தன்னைச் சுற்றிலும் குறைந்த பாதுகாப்பு கவசங்களையே வைத்திருக்கிறான். அவன் குறைவாகவே சிறைப்படுத்தப்பட்டு இருக்கிறான். ஒருவர் ஞானியாக ஆகிவிடும் போது அவரிடம், ஒரு குழந்தையின் சில குணாதியசங்கள் அதாவது குதுவாது இல்லாத குணம் வந்து விடும் என்று எல்லா மதங்களும் கூறுகின்றன. அப்போது பழக்கங்கள் கைவிடப்பட்டு விடும்; ஏனெனில் பழக்கங்கள் தான் உங்களது சிறைச்சாலை மேலும் உறக்கம் என்பது தான் மிகப் பெரிய பழக்கம்.

இப்போது, என்னோடு இந்த கதைக்குள் நுழைய முயற்சி செய்யுங்கள்.

டோகாய் ஒரு குறிப்பிட்ட கோயிலில் தங்கி இருந்தபோது, கோயிலின் சமையல் தளத்தில் தீப்பிடிக்க ஆரம்பித்தது. “தீ, குருவே, தீ,” என்று அலறிக் கொண்டு ஒரு துறவி டோகாயின் படுக்கை அறைக்கு ஓடினார்.

“அப்படியா? எங்கு? எங்கு? என்று கேட்டார் டோகாய்.”

“எங்கேயா?” என்று வியப்புடன் கேட்டார் துறவி.”

“கோயிலின் சமையல் தளத்தில் தான் தீப்பிடித்து விட்டது, உடனடியாக எழுந்து வாருங்கள்,” என்றார் துறவி.

“ஓ! சமையல் தளத்திலா, நல்லது. அந்த தீயானது நடைபாதை வழிக்கு வரும்போது திரும்பி வந்து நீ என்னிடம் தெரிவி” என்று குரு தூக்கக் கலக்கத்தில் கூறினார். கொஞ்ச நேரத்தில் டோகாய் மீண்டும் குறட்டை விட ஆரம்பித்து விட்டார்.

டோகாய் ஒரு ஜென் குரு. மெய்ஞ்ஞானி, முழு விழிப்புணர்வுடன் வாழ்பவர், எனவே நீங்களும் முழு விழிப்புணர்வுடன் வாழ்ந்தால் நீங்கள் நொடிக்கு நொடி வாழ்வீர்கள். உங்களால் திட்டமிட முடியாது. அடுத்த நொடி பற்றியும் கூட உங்களால் திட்டமிட முடியாது. ஏனெனில் அடுத்த நொடி என்பது வராமலும் போகலும், யார் அறிவார்கள்? எனவே அதைப் பற்றி நீங்கள் முன் கூட்டியே எப்படி திட்டமிட முடியும். ஏனெனில், அடுத்த நொடியில் என்ன சூழ்நிலை இருக்கும் என்று யாருக்கு தெரியும்? எனவே நீங்கள் அதை குறித்து அதிகம் திட்டமிட்டால் நீங்கள் அந்த நொடிப் பொழுதை, அதன் புத்துணர்வை தவற விட்டு விடுவீர்கள்.

வாழ்க்கை என்பது அந்த அளவுக்கு வழிந்தோடிக் கொண்டிருக்கிறது. அதில் எதுவும் அப்படியே இருப்பதில்லை. எல்லாமே நகர்ந்து கொண்டே இருக்கிறது. ஒரே நதியில் உங்களால் இரண்டு முறை காலடி எடுத்து வைக்க முடியாது என்று ஹெராக்லிட்டஸ் கூயிருக்கிறார். அப்படி இருக்கும் போது உங்களால் எப்படி திட்டமிட முடியும்? நீங்கள் இரண்டாவது தடவை காலை எடுத்து வைப்பதற்குள் நதியில் அதிக நீர் ஓடி இருக்கும். அது பழைய அதே நதி அல்ல. கடந்த காலத்தில் நடந்தது மீண்டும் அப்படியே திரும்பவும் நடக்கும் என்னும் போது திட்டமிடல் என்பது சாத்தியப்படும். ஆனால் கடந்த காலம் ஒரு போதும் திரும்பவும் அப்படியே நடக்காது. அப்படியே ஏதாவது ஒன்று திரும்பவும் நடப்பதை நீங்கள் பார்த்தாலும் கூட அந்த விஷயத்தை உங்களால் முழுமையாக பார்க்க முடியாமல் போவதால் மட்டுமே அது திரும்பவும் அப்படியே நடப்பது போன்று தோன்றும்.

ஹெராக்லிட்டஸ் கூறியதை மீண்டும் பார்ப்போம். ஒவ்வொரு நாளும் சூரியன் புதிதாக உள்ளது என்று அவர் கூறுகிறார். ஆனால் நீங்களோ அதே சூரியன் தான் என்று கூறுவீர்கள். ஆனால் அதே சூரியனாக இது இருக்க முடியாது. அதே போன்று இருப்பதற்கான சாத்தியக் கூறுகள் இல்லை. நிறைய மாற்றங்கள் இருக்கும். அந்த சூரியனுக்கும் கூட வயதாகி இருக்கும். நான்கு மில்லியன் ஆண்டுகளுக்குள் சூரியன் உயிரற்று போய்விடும் என்று இப்போது விஞ்ஞானிகள் கூறுகின்றனர்; அதன் மரணம் நெருங்கிக்

கொண்டிருக்கிறது. ஏனெனில் சூரியன் என்பது ஓர் உயிருள்ள விஷயம். மேலும் அதற்கு மிகவும் வயதாகி விட்டதால் அது மரணமடைந்தாக வேண்டும்.

சூரியன்கள் பிறக்கின்றன, வாழ்கின்றன. அதன் பின்னர் அவை மரணமடைகின்றன. நம்மைப் பொறுத்தமட்டில் நான்கு மில்லியன் ஆண்டுகள் என்பது மிகவும் நீண்ட காலம். ஆனால் சூரியனைப் பொருத்த மட்டில் இது ஒன்றுமில்லாதது. அடுத்த நொடியே அது மரணமடையப் போகிறது என்பது போல் தான் சூரியனைப் பொருத்த மட்டில் அப்படித்தான் இருக்கும். மேலும் சூரியன் உயிரற்று போய்விட்டால் இந்த ஒட்டு மொத்த சூரியன் குடும்பமே மறைந்து விடும். ஏனெனில் எல்லாவற்றிற்கும் சூரியன் தான் மூலஸ்தானம். ஒவ்வொரு நாளும் சூரியன் இறந்து கொண்டே இருக்கிறது. அதற்கு வயதாகிக் கொண்டே போகிறது. எனவே அது அப்படியே இருக்க முடியாது. ஒவ்வொரு நாளும் அதன் சக்தியானது இழக்கப்பட்டு வருகிறது. சூரிய ஒளியின் மூலம் அதிக சக்தியானது வெளியில் வீசப்படுகிறது. சூரியன் ஒவ்வொரு நாளும் குறைந்து கொண்டும், சக்தியானது தீர்ந்து கொண்டும் இருக்கிறது. அது ஒரே மாதிரி இருக்க முடியாது. அது ஒரே மாதிரி இல்லை.

மேலும் சூரியன் உதிக்கும் போது, அது ஒரு வேறுபட்ட உலகில் உதிக்கிறது. மேலும் அதைப் பார்ப்பவர்களும் கூட அதே மனிதர்கள் அல்ல. நேற்று உங்களது கண்கள் நேசத்தினால் நிரம்பி இருக்கலாம் ஆனால் அப்போது உங்களது கண்கள் வேறுபட்டதாக இருந்திருக்கலாம். மேலும் சூரியனும் கூட வித்தியாசமாகத்தான் தெரியும். நீங்கள் நேசத்தினால் அதிகம் நிறைந்து இருந்ததால் உங்களைச் சுற்றிலும் ஒரு குறிப்பிட்ட கவிதை நயம் வந்துவிடும். எனவே அந்த கவிதை நயத்தின் மூலம் நீங்கள் பார்க்கும் போது அந்த சூரியன், வேத காலத்து ரிஷிகளுக்கு தோன்றியது போன்று உங்களுக்கும் கூட ஒரு கடவுள் போன்று தோன்றலாம். அவர்கள் சூரியனை கடவுள் என்று அழைத்தார்கள். அந்த அளவுக்கு அவர்கள் கவிதை நிறைந்து இருந்தார்கள். அவர்கள் கவிஞர்களாக, இயற்கையோடு நேசம் மிக்கவர்களாக இருந்தார்கள்; வேத கால ரிஷிகள் விஞ்ஞானிகள் அல்லர். சூரியனில் உள்ள பொருள் என்ன என்று அவர்கள் தேடவில்லை.

மனநிலை என்னவாக உள்ளது என்பதைத்தான் அவர்கள் தேடினார்கள். அவர்கள் சூரியனை வழிபட்டார்கள். அவர்கள் கண்டிப்பாக மகிழ்ச்சியான, பேரின்பம் நிறைந்த மனிதர்களாக இருந்திருக்க வேண்டும்; ஏனெனில் நீங்கள் ஆசீர்வாதத்தை உணரும் போது மட்டுமே வழிபட முடியும்; உங்களது முழு வாழ்க்கையும் ஆசீர்வதிக்கப்பட்டது என்று நீங்கள் உணரும் போது மட்டுமே உங்களால் வழிபட முடியும்.

நேற்று நீங்கள் ஒரு கவிஞனாக இருந்திருக்கலாம். இன்று நீங்கள் ஒரு கவிஞனாக இல்லாமலேயே கூட இருக்கலாம். ஏனெனில் ஒவ்வொரு நொடியும் உங்களுக்குள் நதியானது வழிந்தோடிக் கொண்டு உள்ளது. நீங்களும் கூட மாறிக் கொண்டே இருக்கிறீர்கள். நேற்று விஷயங்கள் ஒன்றோடு ஒன்று பொருந்தி போயிருக்கலாம். இன்று எல்லாமே குழப்பமானதாக இருக்கலாம். நீங்கள் கோபத்துடனும், மன அழுத்தத்திலும், சோகத்திலும் இருக்கலாம். எனவே பார்க்கின்ற நீங்கள் மாறிவிடும்போது சூரியனானது எப்படி அதே மாதிரியானதாக இருக்க முடியும்? எல்லாமே மாறுகிறது. எனவே புரிதலுடன் கூடிய ஒரு மனிதனால் மிகச் சரியாக திட்டமிட முடியாது. ஆனால் உங்களை விடவும் அவர் எதிர்காலத்தை சந்திப்பதற்கு அதிக தயார் நிலையில் இருக்கிறார். இதுதான் முரண்பாடு. நீங்களும் திட்டமிடுகிறீர்கள், ஆனால் நீங்கள் தயாராக இல்லை.

உண்மையில், திட்டமிடுதல் என்றால் உங்களது தேவைக்கு குறைவாக நீங்கள் இருப்பதாக உணர்கிறீர்கள் என்றுதான் அர்த்தமாகிறது. அதனால் தான் நீங்கள் திட்டமிடுகிறீர்கள். அப்படி இல்லையெனில், ஏன் திட்டமிடுகிறீர்கள்? ஒரு விருந்தினர் வரப் போகிறார், அப்போது அவரிடம் என்ன சொல்ல வேண்டும் என்று நீங்கள் திட்டமிடுகிறீர்கள். இது என்ன முட்டாள்தனம்! விருந்தினர் வரும்போது உங்களால் புறத் தூண்டுதல் இன்றி தானே ஏன் இயங்கமுடியவில்லை. உங்களிடம் திட நம்பிக்கை இல்லை. அதனால் தான் நீங்கள் திட்டமிடுகிறீர்கள். மேலும் நீங்கள் ஓர் ஒத்திகை நடத்தி பார்க்கிறீர்கள். இப்போது உங்களது வாழ்க்கை யானது ஓர் உண்மையான விஷயமாக இல்லை. அது ஒரு நடிப்பு போன்று உள்ளது. அதனால் தான் அந்த நடிப்பிற்கு ஓர் ஒத்திகை

தேவைப்படுகிறது. மேலும் நீங்கள் ஒத்திகை நடத்தி பார்க்கும் போது, என்ன நடந்தாலும் அது நடிப்பாகத்தான் இருக்குமே தவிர அது உண்மையான விஷயமாக இருக்காது. விருந்தினர் இன்னும் வரவில்லை ஆனால் அதற்குள் நீங்கள் என்ன சொல்ல வேண்டும் என்றும், அவருக்கு நீங்கள் எப்படி மாலை அணிவிக்க போகிறீர்கள் என்றும், எப்படி நீங்கள் மறுதலிக்கப் போகிறீர்கள் என்றும் ஏற்கனவே திட்டம் போட்டுக் கொண்டு இருக்கிறீர்கள். உங்களது மனதில் விருந்தாளி என்பவர் ஏற்கனவே வந்து விட்டார். நீங்கள் அவரிடம் பேசிக் கொண்டிருக்கிறீர்கள். உண்மையில், விருந்தினர் வரும் நேரத்திற்குள் அவரைப் பற்றி உங்களுக்கு சலிப்பு வந்துவிடும். விருந்தினர் வரும் போது அவர் ஏதோ நீண்ட நேரம் உங்களோடு இருந்தது போன்றும், சலிப்படைந்து விடுவீர்கள். மேலும் நீங்கள் என்ன கூறினாலும் அது உண்மையானதாகவும், அதிகாரப்பூர்வமானதாகவும் இருக்காது. அது உங்களிடம் இருந்து வராது. அது உங்களது நினைவாற்றலில் இருந்து தான் வரும். அது உங்களது இருப்பு நிலையில் இருந்து வராது. நீங்கள் இது வரை பார்த்த ஒத்திகையில் இருந்து தான் அது வரும். அது பொய்யானதாக இருக்கும். எனவே சந்திப்பு என்பது சாத்தியப்படாது. ஏனெனில் பொய்யான ஒரு மனிதனால் எப்படி சந்திக்க முடியும்? மேலும் உங்களைப் போல உங்களது விருந்தினரும் இருப்பார். அவரும் கூட திட்டமிட்டு இருப்பார். அவரும் கூட உங்களைப் பற்றி சலிப்புடன் இருப்பார். அவர் தனக்குள் அதிகம் பேசி இருப்பதால் இப்போது அவர் அமைதியாக இருக்க விரும்புவார். மேலும் அவர் என்ன பேசினாலும் அது அவர் நடத்திய ஒத்திகையில் இருந்து தான் வரும்.

எனவே இரண்டு மனிதர்கள் சந்திக்கும் போது அங்கே குறைந்த பட்சம் நான்கு மனிதர்கள் சந்திக்கின்றனர். அதற்கு மேலும் சாத்தியப்படும். உண்மையான இரண்டு பேர் பின்னணியில் உள்ளனர். பொய்யான இருவர் ஒருவரை ஒருவர் சந்தித்து நேருக்கு நேர் எதிர்கொள்கின்றனர். இது எல்லாமே பொய்யானது. ஏனெனில் இது திட்டமிடுதலில் இருந்து வெளிவருகிறது. ஒருவரிடம் தாம்பத்திய உறவு கொள்ளும் போது கூட நீங்கள் திட்டமிடுகிறீர்கள். அதற்கான ஒத்திகையும் செய்கிறீர்கள். எந்தவிதமான உடல் அசைவுகளை செய்யப் போகிறீர்கள், எப்படி முத்தமிடப்

போகிறீர்கள், உங்களது பாவனைகள் எப்படி இருக்க வேண்டும் என்று ஒத்திகையுடன் செய்வதால் எல்லாமே பொய்யாகிப் போகிறது. உங்களை ஏன் நீங்கள் நம்புவதில்லை? அந்த தருணம் வரும் போது உங்களது தன்னியல்பை நீங்கள் ஏன் நம்புவதில்லை? உங்களால் ஏன் உண்மையானவராக இருக்க முடியவில்லை?

மனம் எந்த ஒரு நொடிப் பொழுதையும் நம்பாது; அது எப்போதும் பயப்படும்; அதனால் தான் அது திட்டமிடுகிறது. திட்டமிடல் என்றால் பயம் என்று அர்த்தம். பயம் தான் திட்டமிட வைக்கிறது. மேலும் திட்டமிடுவதன் மூலம் நீங்கள் எல்லாவற்றையும், அழகாகவும் உண்மையாகவும் உள்ள எல்லாவற்றையும், தெய்விகமான எல்லாவற்றையும் நீங்கள் தவற விட்டு விடுவீர்கள். திட்டம் போட்டு இதுவரை யாரும் கடவுளை ஒருபோதும் அடைந்ததில்லை, யாரும் ஒருபோதும் அடையவும் முடியாது.

டோகாய் ஒரு குறிப்பிட்ட கோயிலில் தங்கி இருந்த போது கோயிலின் சமையல் தளத்தில் தப்பிடிக்க ஆரம்பித்தது.

முதல் விஷயம்: தீ பயத்தை உருவாக்குகிறது, ஏனெனில் அது மரணத்தை கொடுத்து விடும். மேலும் அப்படி நெருப்பினாலும் கூட பயத்தை உருவாக்க முடியவில்லை என்றால் வேறு எதுவும் பயத்தை உருவாக்க முடியாது. நீங்கள் மரணத்தை நேருக்கு நேர் எதிர் கொண்டபோது, மரணம் என்பது இல்லை என்று நீங்கள் அறிந்து கொள்ளும் போது, நெருப்பும் கூட உங்களுக்குள் பயத்தை உருவாக்க முடியாது. அப்படி இல்லையெனில் “தீ!” என்ற வார்த்தையை கேட்ட அந்த நொடிப்பொழுதே நீங்கள் பயந்து விடுவீர்கள். அங்கு உண்மையிலேயே தீப்பிடிக்க வேண்டும் என்கிற அவசியம் இல்லை. வெறுமனே யாராவது ஓடிவந்து “தீ!” என்று கூறினாலே போதும் நீங்கள் பயந்து விடுவீர்கள். சிலர் இங்கிருந்து குதித்து அதனால் இறந்தும் கூட போகலாம். ஆனால் உண்மையில் அங்கு தீ இல்லை. ‘தீ’ என்னும் வெறும் வார்த்தையே உங்களுக்கு பயத்தை கொடுத்து விடும்.

நீங்கள் வார்த்தைகளில் தான் வாழ்கிறீர்கள். யாராவது ‘எலுமிச்சை’ என்று கூறியவுடன் உங்களது வாயில் சாறு வழிந்

தோட ஆரம்பிக்கிறது. யாராவது 'தீ' என்று கூறினால் போதும் அதற்கு மேல் நீங்கள் இங்கு இருக்க மாட்டீர்கள். ஏற்கனவே தப்பி ஓடி இருப்பீர்கள். உண்மையானவற்றோடு நீங்கள் வாழ்வ தில்லை. நீங்கள் வார்த்தைகளோடு வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறீர்கள். உண்மைகளோடு நீங்கள் வாழ்வதில்லை, நீங்கள் குறியீடுகளில் தான் வாழ்ந்து கொண்டு இருக்கிறீர்கள். எல்லா குறியீடுகளும் செயற்கையானவை, அவை உண்மையானவை அல்ல.

இது நான் கேள்விப்பட்டது. உண்மையில் ஒட்டுக் கேட்டது. ஒரு வயதான பாட்டி இளம் பெண் ஒருவருக்கு ஒரு குறிப்பிட்ட உணவை எப்படி சமைப்பது என்று கூறிக் கொண்டிருந்தாள். அந்த பாட்டி விளக்கமாக கூறிக் கொண்டிருந்தாள். அதன் பிறகு அவள், "ஆறு கிளக்ஸ் சர்க்கரை பாகு" என்று கூறினார். உடனே அந்த இளம் பெண், "ஆறு என்பதுற்கு பின்னால் கூறியது என்ன? என்று கேட்டாள், பாட்டி மீண்டும் ஆறு கிளக்ஸ்" என்றாள்.

இளம் பெண் ஆச்சரியப்பட்டு மீண்டும் "இந்த கிளக்ஸ் என்பது என்ன?" என்று பாட்டியிடம் கேட்டாள். இதை நான் முன்பு கேள்விப்பட்டதே இல்லையே என்று கூறினாள்.

வயதான பெண்மணி, "அட கடவுளே! இந்த சின்ன விஷயம் கூட உனக்கு தெரியாதா? அப்படியானால் உனக்கு சமையல் கற்றுக் கொடுப்பது கடினம்," என்றாள்.

உடனே அந்த இளம் பெண், "கோபப்படாதீர்கள். இந்த 'கிளக்' என்பது என்ன என்று கூறுங்கள் என்றார்.

அதற்கு அந்த வயதான பாட்டி, "நீ ஜாடியை வெல்லப்பாகின் உள்ளே மூழ்கடிக்கும் போது "கிளக்" என்று சத்தம் வந்தால் அது ஒரு கிளக் என்று அர்த்தம். அதற்கு பிறகு இதே மாதிரி இன்னும் ஐந்து தடவை செய்தால் அது "ஆறு கிளக்" என்று கூறினார்.

நமது மொழிகள் மொத்தமும் இதைப் போன்று தான் உள்ளது. எந்த வார்த்தையும் உண்மையில் எந்த அர்த்தத்தையும் கொண்டிருக்கவில்லை. நாம் ஒருவருக்கு ஒருவர் தொடர்பு கொள்ளும் போதும் நம்மால் தான் அர்த்தம் கொடுக்கப்படுகிறது. அதனால்தான் இந்த உலகில் மூவாயிரம் மொழிகள் உள்ளன.

ஆனால் இங்கு மூவாயிரம் உண்மைகள் இல்லை. இந்த “கிளக்” என்பதைப் போன்று தான் மொத்த மொழிகளும் உள்ளன.

உங்களுக்கென்று சொந்தமாக, தனிப்பட்ட முறையில் ஒரு மொழியை உங்களால் உருவாக்கிக் கொள்ள முடியும். அதில் எந்த பிரச்சினையும் இல்லை. காதலர்கள் எப்போதும் அவர்களுக்கென்று தனிப்பட்ட மொழியை உருவாக்கி கொள்கிறார்கள். அவர்கள் அப்படிப்பட்ட வார்த்தைகளை பயன்படுத்த ஆரம்பிக்கின்றனர். அவர்கள் என்ன கூறுகிறார்கள் என்பது யாருக்கும் தெரியாது. ஆனால் அவர்கள் புரிந்து கொள்வார்கள். வார்த்தைகள் வெறும் குறியீடுகள். அர்த்தம் என்பது நம்மால் கொடுக்கப்படுகிறது. அர்த்தம் என்பது உண்மையில் அங்கு இல்லை. யாராவது ஒருவர் ‘தீ’ என்று கூறும் போது அந்த வார்த்தையில் ‘தீ’ என்பது இல்லை. அதில் இருக்கவும் முடியாது. யாராவது ஒருவர் கடவுள் என்று கூறும் போது கடவுள் என்ற அந்த வார்த்தையில் கடவுள் இல்லை. இருக்கவும் முடியாது. கடவுள் என்னும் வார்த்தை கடவுளாகாது. யாராவது ‘நேசம்’ என்று கூறினால் நேசம் என்ற வார்த்தை நேசமாகாது.

யாராவது ஒருவர், “நான் உன்னை நேசிக்கிறேன்,” என்று கூறும் போது அந்த வார்த்தைகளால் ஏமாற்றப்பட்டு விடாதீர்கள். ஆனால் நீங்கள் ஏமாற்றப்படுவீர்கள். ஏனெனில் யாரும் உண்மையை கண்டு கொள்வதில்லை. மக்கள் வார்த்தைகளை மட்டும் பார்க்கின்றனர். யாராவது ஒருவர் “நான் உன்னை நேசிக்கிறேன்” என்று கூறும்போது, நீங்கள் என்ன நினைக்கிறீர்கள்? ஆம் அவர் என்னை நேசிக்கிறார் அல்லது ஆம் அவள் உன்னை நேசிக்கிறாள் என்று தான் நினைக்கிறீர்கள். அப்போது நீங்கள் எலிப் பொறிக்குள் மாட்டிக் கொள்கிறீர்கள். மேலும் நீங்கள் சங்கடப்படுவீர்கள். அந்த ஆண் அல்லது அந்த பெண்ணின் உண்மையை வெறுமனே பாருங்கள். வார்த்தைகளை கவனிக்காதீர்கள். உண்மை நிலையை கவனியுங்கள். அந்த மனிதரின் உண்மை நிலையோடு ஒத்துணர்வுடன் இருங்கள். அப்போது அவர் கூறுவது எல்லாம் வெறும் வார்த்தைகளா அல்லது அதில் ஏதாவது பொருள் உள்ளதா என்கிற புரிதல் உங்களுக்குள் எழுந்துவிடும். மேலும் விஷயங்களைச் சார்ந்து

இருங்கள், வார்த்தைகளைச் சார்ந்து ஒருபோதும் இருக்காதீர்கள். அப்படி இல்லையெனில் கூடிய விரைவில் நீங்கள் விரக்தி அடைந்து விடுவீர்கள். இந்த உலகில் அநேக காதலர்கள் விரக்தியில் உள்ளனர். தொண்ணூறு சதவீதம் விரக்தியில் உள்ளனர். அதற்கு காரணம் வார்த்தைகள் தான். அவர்கள் வார்த்தையை நம்பிவிட்டார்கள். ஆனால் அவர்கள் உண்மை நிலையைப் பார்க்கவில்லை.

வார்த்தை என்னும் மேகங்களால் மூடப்பட்டு இருக்காதீர்கள். வார்த்தைகள் இன்றி உங்களது கண்களை தெளிவாக வைத்திருங்கள். அவை உங்கள் கண்களிலோ அல்லது உங்களது காதுகளிலோ தங்கி விடுவதற்கு அனுமதிக்காதீர்கள்; அப்படி இல்லையெனில் நீங்கள் ஒரு பொய்யான உலகில் வாழ்வீர்கள். வார்த்தைகள் அதனளவில் மெய்யானவை. அந்த வார்த்தைகள் எங்கிருந்து வருகின்றனவோ அந்த இதயத்தில் ஏதோ கொஞ்சம் உண்மை இருந்தால் மட்டுமே அவை அர்த்தம் நிறைந்தவையாக ஆகிவிடுகின்றன.

டோகாய் ஒரு குறிப்பிட்ட கோயிலில் தங்கி இருந்தபோது கோயிலின் சமையல் தளத்தில் தீப்பிடிக்க ஆரம்பித்தது.

‘தீ’ என்பது பயம், ‘தீ’ என்பது மரணம். ஆனால் ‘தீ’ என்னும் வார்த்தை அப்படிப்பட்டதல்ல.

“தீ, குருவே, தீ” என்று அலறிக் கொண்டு ஒரு துறவி டோகாயின் படுக்கை அறைக்கு ஓடினார்.

அவர் பரபரப்படைந்தார். ஏனெனில் மரணம் அருகில் வந்து கொண்டிருக்கிறது.

“அப்படியா, எங்கு? எங்கு? என்று கேட்டார் டோகாய்.

உங்களால் ஒரு குருவை பரபரப்படைய செய்ய முடியாது; அங்கே மரணம் இருந்தாலும் கூட அவரை பரபரப்படைய செய்ய முடியாது. ஏனெனில் பரபரப்பு என்பது ஆச்சரியப்பட வைக்க முடியாது. ஏனெனில் ஆச்சரியம் என்பதும் கூட மனதிற்கு

சொந்தமானது. ஒரு குருவை உங்களால் ஏன் ஆச்சரியப்பட வைக்க முடியாது? ஏனெனில் அவர் ஒருபோதும் எதையும் எதிர் பார்ப்பதில்லை. ஒருபோதும் எதையும் எதிர் பார்க்காத மனிதனை உங்களால் எப்படி ஆச்சரியப்படுத்த முடியும்? ஏனெனில் நீங்கள் ஏதாவது ஒன்றை எதிர்பார்க்கிறீர்கள், ஆனால் வேறு ஏதாவது ஒன்று நடக்கிறது. எனவே நீங்கள் ஆச்சரியப்படுகிறீர்கள். நீங்கள் தெருவில் நடந்து சென்று கொண்டிருக்கும் போது ஒரு மனிதர் வந்து கொண்டிருப்பதை நீங்கள் பார்க்கிறீர்கள் ஆனால் திடீரென்று அவர் ஒரு குதிரையாக ஆகிவிடுகிறார்; நீங்கள் ஆச்சரியப்படுவீர்கள். என்ன நடக்கிறது? என்று அதிசயப்படுவீர்கள். ஆனால் இப்படிப்பட்ட விஷயங்களும் கூட டோகாய் போன்ற மனிதர்களை ஆச்சரியப்படுத்தாது. ஏனெனில் வாழ்க்கை என்பது மாறுதலுக்கு உட்பட்டது என்பதை அவர் அறிவார். எல்லாமே சாத்தியப்படும். ஒரு மனிதன் குதிரை ஆகலாம், மேலும் ஒரு குதிரையும் கூட மனிதன் ஆகலாம். ஏற்கனவே அநேக வேளைகளில் இது நடந்திருக்கின்றது; அநேக குதிரைகள் மனிதர்களாக ஆகி இருக்கின்றன, மேலும் அநேக மனிதர்களும் கூட குதிரைகள் ஆகி இருக்கின்றனர். வாழ்க்கை நகர்ந்து கொண்டே இருக்கிறது!

ஒரு குரு எந்த ஓர் எதிர்பார்ப்பும் இல்லாமல் இருக்கிறார். நீங்கள் அவரை ஆச்சரியப்படுத்த முடியாது. அவரைப் பொறுத்த மட்டில் எல்லாமே சாத்தியப்படுவது தான். மேலும் எந்த ஒரு குறிப்பிட்ட சாத்தியக் கூறோடும் அவர் தன்னை மூடிக் கொண்டவர் அல்ல. அப்போது உள்ள அந்த தருணத்தில் முற்றிலும் திறந்த உள்ளத்துடன் அவர் வாழ்கிறார். எது நடந்தாலும் நடக்கட்டும். உண்மை நிலையை சந்திப்பதற்கு அவரிடம் எந்த பரபரப்பும், எந்த பாதுகாப்பும் இல்லை. அவர் ஏற்றுக் கொள்கிறார்.

ஏதாவது ஒன்றை நீங்கள் எதிர்பார்க்கும் போது உங்களால் ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது. நீங்கள் எல்லாவற்றையும் ஏற்றுக் கொள்ளும் போது உங்களால் எதிர் பார்க்க முடியாது. நீங்கள் எதிர்பார்க்காமல், எதையும் ஏற்றுக் கொண்டால் உங்களை எதுவும் ஆச்சரியப்பட வைக்க முடியாது. மேலும் உங்களை பரபரப்படையவும் செய்ய முடியாது. பரபரப்பு என்பது ஒரு வித காய்ச்சல், அது ஒரு நோய், பரபரப்பு அடையும் போது உங்களது

முழு உயிர் உணர்வும் காய்ச்சலில் நெருப்பு போன்று கொதிக்கிறது. சில சமயம் நீங்கள் அதை விரும்பவும் கூட செய்யலாம். ஏனெனில் இங்கு இரண்டு விதமான காய்ச்சல் உள்ளது. ஒன்று இன்பத்தினால் வருவது. அடுத்தது வேதனையால் வருவது. நீங்கள் விரும்புகின்ற காய்ச்சலை நீங்கள் இன்பம் என்று அழைக்கிறீர்கள். ஆனால் அதுவும் கூட ஒரு வித காய்ச்சல் தான், பரபரப்புதான்; மேலும் நீங்கள் விரும்பாத ஒன்றினை வேதனை நோய், சுகவீனம் என்று அழைக்கிறீர்கள். ஆனால் இரண்டுமே பரபரப்புக்கள் தான். அவை தங்களுக்குள் ஒன்று மற்றொன்றாக மாறிக் கொண்டே போவதையும் நீங்கள் கவனிக்க முயற்சி செய்யுங்கள்.

நீங்கள் ஒரு பெண்ணை நேசிக்கிறீர்கள்; நீங்கள் மனக்கிளர்ச்சி அடைகிறீர்கள். மேலும் அதில் ஒரு குறிப்பிட்ட இன்பத்தை உணர்கிறீர்கள் அல்லது நீங்கள் அதை இன்பம் என்று தவறாக புரிந்து கொள்கிறீர்கள். ஆனால் அந்த பெண் அங்கேயே இருந்தால் கூடிய விரைவில் அந்த பரபரப்பை, நீங்கள் போதும் என்று நினைப்பீர்கள். நீங்கள் தப்பி ஓட விரும்புவீர்கள்; நீங்கள் தனிமையில் இருக்க விரும்புவீர்கள். மேலும் அந்த பெண் இன்னும் தொடர்ந்து அங்கு இருந்தால் இப்போது எதிர்மறை எண்ணங்கள் உங்களுக்குள் நுழைந்து விடுகிறது. நீங்கள் சலிப்படைந்ததோடு மட்டுமல்லாமல் இப்போது நீங்கள் ஓர் எதிர்மறையான காய்ச்சலில் நீங்கள் இருக்கிறீர்கள்; நீங்கள் சுகவீனத்தை உணர்கிறீர்கள்; உங்களுக்கு குமட்டல் வருகிறது.

பாருங்கள்: உங்களது வாழ்க்கை வெறுமனே ஒரு வானவில் போன்று உள்ளது. அது எல்லா நிறங்களையும் சுமந்து கொண்டுள்ளது. மேலும் நீங்கள் ஒரு நிறத்தில் இருந்து அடுத்த நிறத்திற்கு நகர்ந்து போய்க் கொண்டே இருக்கிறீர்கள். வாழ்க்கையில் எல்லா எதிர் முனைகளும், எல்லா எதிர் துருவங்களும் உள்ளன. இன்பத்திலிருந்து நீங்கள் துன்பத்திற்கு நகர்கிறீர்கள், துன்பத்தில் இருந்து இன்பத்திற்கு நகர்கிறீர்கள். மேலும் துன்பமானது மிகவும் நீண்ட காலம் நீடித்தால், அதிலும் கூட ஒரு குறிப்பிட்ட இன்பத்தை நீங்கள் பெறுவதற்கு ஆரம்பித்து விடுகிறீர்கள். உங்களது இன்பம் நீண்ட காலம் நீடித்தால் நிச்சயமாக நீங்கள் அதிலிருந்து துன்பத்தை பெறுவீர்கள். இரண்டுமே

மனக்கிளர்ச்சி நிலைகள், இரண்டுமே காய்ச்சல்கள். புரிதலுடன் கூடிய ஒரு மனிதர் காய்ச்சல் இன்றி இருக்கிறான். உங்களால் அவனை மனக்கிளர்ச்சி அடையச் செய்ய முடியாது. உங்களால் அவனை ஆச்சரியப்படுத்த முடியாது. மரணமே அங்கு இருந்தாலும் கூட அவன் “எங்கே!” என்று அமைதியாக கேட்பான். மேலும் ‘எங்கே?’ என்கிற இந்த கேள்வி மிகவும் அழகானது. ஏனெனில் மெய்ஞ்ஞானம் அடைந்த ஒரு மனிதர் எப்போதும் இங்கே தான் இருப்பார். அங்கே என்பதைப்பற்றி அவர் கவலைப்படுவதில்லை; அதன் பிறகு என்பதைப் பற்றியும் கூட அவர் கவலைப்படுவதில்லை; அவர் இப்போது உள்ள இந்த பொழுதோடு மட்டுமே அக்கறையோடு இருப்பார். இங்கே, இப்பொழுது என்பவை தான் அவரது உண்மை நிலைகள்; அங்கே அப்புறம் என்பவைகள் எல்லாம் உங்களது உண்மை நிலைகள்.

தீ. குருவே, தீ என்று துறவி அலறினார். “அப்படியா, எங்கு” என்று கேட்டுக் கொண்டு எழுந்து உட்கார்ந்தார் டோகாய்.

அங்கேயா அல்லது இங்கேயா என்று, அவர் அறிந்து கொள்ள விரும்புகிறார்.

‘எங்கேயா?’ என்று வியப்புடன் கேட்டார் துறவி.

ஏனெனில் அந்த துறவியால் இதை நம்ப முடியவில்லை. அங்கே தீப்பிடித்துக் கொண்டு இருக்கும் போது யாராவது இப்படிப்பட்ட ஒரு முட்டாள்தனமான கேள்வியை கேட்பார்களா என்று வியப்படைந்தார். ஒருவர் வெறுமனே ஜன்னல் வழியாக வெளியே குதித்து வீட்டை விட்டு வெளியேற வேண்டும்; விவாதம் செய்வதற்கான நேரம் இது அல்ல என்று அந்த துறவி நினைத்தார்.

“எங்கேயா? என்று வியப்புடன் கேட்டார் துறவி. கோயிலின் சமையல் தளத்தில் தான் தீப்பிடித்து விட்டது உடனடியாக எழுந்து வாருங்கள்” என்றார் துறவி. “ஓ! சமையல் தளத்திலா, நல்லது. அந்த தீயானது நடை பாதை வழிக்கு வரும் போது திரும்பி வந்து நீ என்னிடம் தெரிவி,” என்று குரு தூக்கக் கலக்கத்தில் கூறினார்.

அந்த தீ இங்கு வரும்போது வந்து என்னிடம் தெரிவி. 'தீ'யானது அங்கு இருந்தால் அது எனது கவலை அல்ல. இந்தக் கதை உண்மையை வெளிப்படுத்துகிறது. எதுவும் அங்கே இருந்தால் அது ஒரு பொருட்டல்ல; அது இங்கே வரும் போத மட்டுமே அது உண்மையானதாக ஆகிறது.

ஒரு குரு எதிர்க்காலத்திற்காக திட்டமிட முடியாது. ஆனால் என்ன நடந்தாலும் அதை எதிர்கொள்ள தயாராக இருக்கிறார். ஆனால் அதற்காக ஓர் ஒத்திகை பார்க்க முடியாது. மேலும் அவரால் திட்டமிடவும் முடியாது. உண்மை நிலை அங்கு வராத வரையில் அதற்கு முன்பு அவரால் அங்கிருந்து நகர்ந்து செல்ல முடியாது. "உண்மை நிலை இங்கு வரட்டும், அந்த தருணம் எனது கதவைத் தட்டட்டும், அதன் பிறகு நாம் பார்த்துக் கொள்ளலாம்," என்று அவர் கூறிவிடுவார். திட்டங்கள், ஒத்திகைகள் போன்ற சுமைகள் இல்லாமல் அவர் எப்போதும் தன் இயல்புடன் இருப்பார். மேலும் அவர் தானாக, தன் இயல்பில் செய்கின்ற எல்லாமே எப்போதும் சரியானதாக இருக்கும்.

உங்களிடமிருந்து தானாக என்னவெல்லாம் வருகிறதோ அவையெல்லாம் சரியானவை. இந்த கருத்தை எப்போதும் நினைவில் கொள்ளுங்கள். சரி, தவறு என்று வேறு எந்த அடிப்படை தத்துவமும் இங்கு இல்லை. அந்த நொடிப் பொழுதில் என்னவெல்லாம் வெளி வருகிறதோ, அதற்கு உங்களது உயிர்த்துடிப்புள்ள நேர் கொள்ளல் தான் நல்லது. வேறு எதுவும் நல்லதல்ல. நல்லது கெட்டது என்பதற்கு இங்கே வேறு எந்த அடிப்படை தத்துவமும் இல்லை.

ஆனால் நீங்கள் பயப்படுகிறீர்கள். உங்களது பயத்தினால் தான் நீங்கள் நல் ஒழுக்கத்தை உருவாக்கி இருக்கிறீர்கள். உங்களது பயத்தினால் தான் நீங்கள் சரி மற்றும் தவறு என்பதற்கு இடையே வித்தியாசத்தை உருவாக்கி இருக்கிறீர்கள். ஆனால் சில சமயம் சூழ்நிலை வேறுபடும் போது சரி என்பது தவறானதாகவும், தவறு என்பது சரியானதாகவும் ஆகிவிடுவதை நீங்கள் கண்டதில்லையா? நீங்கள் உயிரற்று இருக்கிறீர்கள். நீங்கள் சூழ்நிலையைப் பார்ப்பதில்லை. நீங்கள் வெறுமனே சரி மற்றும் தவறு என்பதைச் சுற்றியுள்ள உங்களது கருத்துகளை மட்டுமே பின்பற்றிக் கொண்டு

போகிறீர்கள். அதனால் தான் நீங்கள் அந்த தருணத்திற்கு பொருந்தாதவராக ஆகிவிடுகிறீர்கள். மரங்கள் கூட உங்களை விடவும் புத்தி சாலித்தனத்துடன் உள்ளன. அவை பொருந்தி போகதவைகளாக இருப்பதில்லை. மிருகங்கள் கூட உங்களை விட சிறந்ததாக உள்ளன. அவை பொருந்தி போகாதவைகளாக இருப்பதில்லை. மேகங்கள் கூட உங்களை விட மதிப்பு மிக்கவையாக உள்ளன. அவை பொருந்தி போகாமல் இருப்பதில்லை. இந்த முழு இயற்கையும் ஒன்றோடு ஒன்று பொருந்தி போகிறது; மனிதன் மட்டுமே பொருந்தாமல் இருக்கிறான். அவன் எங்கே தவறி சென்று விட்டான்?

அவன் தனது மன வித்தியாசங்களில் தவறாக சென்று விட்டான். இது சரி, இது தவறு என்னும் மன வித்தியாசங்களால் தவறாக சென்று விட்டான். வாழ்க்கையில் இப்படிப்பட்ட நிலையான விஷயங்கள் பயன் நிறைந்தவையாக இருக்க முடியாது. இந்த நொடிப் பொழுதில் சரியானதாக இருக்கின்ற ஒன்று அடுத்த நொடிப் பொழுதில் சரியானதாக இருக்காது. அப்போது நீங்கள் என்ன செய்வீர்கள்? நீங்கள் இடைவிடாமல் பயம், கவலை, உள்ளுக்குள் மன அழுத்தம் போன்ற நிலையில் தான் இருப்பீர்கள்.

எனவே, எல்லாவற்றையும் அறிந்து கொண்டவர்களின் அஸ்திவாரம் போன்ற போதனை என்னவென்றால் விழிப்புடன், தானே இயங்குபவராக இருங்கள். உங்களுக்குள் உள்ள தன்னியல்பின் படி என்ன நடந்தாலும் அது சரியானது. மேலும் உங்களது உறக்க நிலை, தன்னுணர்வு இல்லாத நிலை ஆகியவற்றின் மூலம் என்ன நடக்கிறதோ அது எல்லாம் தவறானது. தன்னுணர்வு இல்லாமல் நீங்கள் செய்வது எல்லாம் தவறானது. நீங்கள் விழிப்புணர்வுடன் செய்வது எல்லாம் சரியானது. சரி, தவறு என்பது விஷயங்களுக்கு இடையே உள்ள வித்தியாசங்கள் அல்ல; சரி தவறு என்பது உங்களது தன்னுணர்வு நிலைகளுக்கு இடையே உள்ள வித்தியாசங்களாகும்.

உதாரணமாக, இந்தியாவில், சமண மதத்தில் தேரா பந்த என்னும் ஒரு பிரிவு உள்ளது. “யாருடைய கர்மாவிலும் தலையிடாதீர்கள்,” என்று மகாவீரர் கூறினார். அவனே அதை நிறைவேற்ற ட்டும் என்று சொன்னார். இது ஓர் அழகான விஷயம். உங்களது

சொந்த வேலையைப் பாருங்கள் என்று மேலை நாடுகளில் இப்போது ஹிப்பிக்கள் கூறுவதை மிகச் சரியாக மகாவீரர் உண்மையிலேயே கூறுகிறார். “மற்றவர்களின் விஷயங்களில் தலையிடாதீர்கள். தனது கர்மாவை அவனே செய்யட்டும். அதை அவனே நிறைவேற்றட்டும். தலையிடாதீர்கள். தலையிடுதல் என்பது வன்முறையாகும்; வேறு ஒருவரது கர்மாவில் நீங்கள் தலையிடும் போது நீங்கள் வன்முறை செய்கிறீர்கள். நீங்கள் அந்த மனிதனை அவனது சொந்த வழியில் இருந்த தூக்கி எறிகிறீர்கள். அதில் தலையிடாதீர்கள்.” என்று ஹிப்பிக்களின் கருத்தை அப்படியே மறுபக்கத்தில் இருந்து மகாவீரர் கூறுகிறார். இது ஓர் அழகான விஷயம்!

ஆனால் இப்படிப்பட்ட அழகான விஷயங்களும் கூட எப்படி தவறாக போகின்றன! சாலையின் ஓரத்தில் ஒருவர் மரணத்தில் துடித்துக் கொண்டிருந்தால், நீங்கள் வெறுமனே போய்க் கொண்டே இருங்கள். நீங்கள் அவனைத் தொடாதீர்கள். அவனுக்கு எந்த மருந்தும் கொடுக்காதீர்கள். ‘எனக்கு தாகமாக உள்ளது’ என்று அவர் கதறினாலும் கூட அவனுக்கு தண்ணீர் கொடுக்காதீர்கள். ஏனெனில் யாருடைய கர்மாவிலும் நீங்கள் தலையிடாதீர்கள் என்று சமண மதத்தில் உள்ள தேராபந்த் என்னும் பிரிவினர் முடிவெடுத்து இருக்கிறார்கள். அவர்கள் கூறுவது தர்க்க வாதம்! ஏனெனில் அந்த மனிதர் தனது கடந்த கால கர்மாக்களில் கஷ்டத்தை அனுபவிக்கும் போது அதில் தலையிடுவதற்கு நீங்கள் யார்? அவன் இந்த பிறவியில் தாகம் எடுத்து கஷ்டத்தில் மரணமடைய வேண்டும் என்று குறிப்பிட்ட அந்த கர்மாவை சேர்த்து வைத்திருக்க வேண்டும். அவனுக்கு தண்ணீர் கொடுப்பதற்கு நீங்கள் யார்? நீங்கள் வெறுமனே அவனை மறுத்துவிட்டு உங்களுடைய வழியில் போய்க் கொண்டே இருங்கள் என்பது அவர்களின் கொள்கை.

தேராபந்த் துறவிகளின் தலைவர் ஒருவரிடம் நான் பேசிக் கொண்டிருந்த போது நான் அவரிடம், “அவனுக்கு தண்ணீர் கொடுக்க வேண்டியது உங்களது கர்மாவாக இருப்பதற்கான சாத்தியக் கூறுகளை நீங்கள் எப்போதாவது நினைத்து பார்த்த துண்டா?” என்று கேட்டேன்.

நீங்கள் அவனது கர்மாவில் தலையிடவில்லை, ஆனால் நீங்கள் உங்கள் சொந்த கர்மாவில் தலையிட்டுக் கொண்டு இருக்கிறீர்கள். அவனுக்கு உதவ வேண்டும் என்று ஆசை வந்தால், அதை நீங்கள் என்ன செய்வீர்கள்? அந்த ஆசையானது நீங்கள் அவனுக்கு தண்ணீர் கொடுக்க வேண்டும் என்கிற உங்களது பழைய கர்மாவைத்தான் காட்டுகிறது. அந்த ஆசையை எதிர்த்து, வெறுமனே உங்களது கொள்கைக்காக நீங்கள் போயிக் கொண்டே இருந்தால் நீங்கள் உங்களது தானே இயங்குகின்ற இயல்பின்படி நடந்து கொள்ளவில்லை. எனவே என்ன செய்வது? நீங்கள் உயிரற்ற கொள்கைகளை உங்களது தலையில் சுமையாக சுமந்து கொண்டிருந்தால் நீங்கள் எப்போதும் 'சங்கடத்தில்' இருப்பீர்கள். ஏனெனில் வாழ்க்கை என்பது உங்களது கொள்கைகளின் மீது நம்பிக்கை கொள்வதில்லை; வாழ்க்கை தனக்கென்று சொந்த விதிகளை வைத்திருக்கிறது. ஆனால் அந்த விதிகள் உங்களது கொள்கைகளோ அல்லது தத்துவங்களோ அல்ல.

தன் இயல்புப்படி இருங்கள். நீங்கள் உதவி செய்ய வேண்டும் என்று உணர்ந்தால், மகாவீரர் என்ன கூறி இருக்கிறார் என்பது பற்றி கவலைப்படாதீர்கள். உதவி செய்ய வேண்டும் என்று நினைத்தால், உதவுங்கள். உங்களது காரியத்தை செய்யுங்கள். உதவி செய்ய வேண்டாம் என்று உணர்ந்தால், உதவி செய்யாதீர்கள். மக்களுக்கு உதவி செய்வதன் மூலம் நீ எனக்கு உதவுகிறாய் என்று இயேசு கூறியுள்ளதைப் பற்றி கவலைப்படாதீர்கள்; ஏனெனில் சில சமயம் அந்த உதவியானது ஆபத்தானதாக இருக்கலாம். யாரோ ஒருவன் கொலை செய்வதற்கு தயாராக இருக்கிறான், அவன் உங்களிடம் வந்து, "எனக்கு தாகம் எடுக்கிறது கொஞ்சம் தண்ணீர் கொடுங்கள். ஏனெனில் என்னால் நீண்ட தூரம் பயணம் செய்து அந்த மனிதனை கொலை செய்ய முடியாது," என்று கூறுகிறான். அப்போது நீங்கள் என்ன செய்வீர்கள்? அவனுக்கு தண்ணீர் கொடுத்தால் அவனது கொலைக்கு நீங்கள் உதவுகிறீர்கள். எனவே முடிவெடுங்கள்! ஆனால் அந்த நேரம் வருவதற்கு முன்பு ஒரு போதும் முடிவு எடுக்காதீர்கள். ஏனெனில் இப்படிப்பட்ட முடிவுகள் எல்லாம் பொய்யானதாக போய்விடும். அங்கே என்ன விதமான சூழ்நிலை இருக்கும் என்று ஒருவரால் ஒருபோதும் அறிந்து கொள்ள முடியாது.

பழைய இந்திய புனித நூல்களில் ஒரு கதை உள்ளது. சாலைகள் சந்திக்கின்ற ஓர் இடத்திற்கு ஒரு கொலைகாரன் வந்தான். அங்கே ஒரு துறவி தியானம் செய்து கொண்டிருந்தார். அந்த கொலைகாரன் ஒருவனை துரத்திக் கொண்டு வந்தார். அவன் ஏற்கனவே அந்த மனிதனை தாக்கி விட்டான். ஆனால் அந்த மனிதன் தப்பி ஓடி விட்டான். கொலை செய்யப்பட வேண்டியவன் தப்பி விட்டான். எனவே அந்த கொலைகாரன் அந்த சாலைகளின் சந்திப்பிற்கு வந்த போது அடிபட்டவன் எந்த சாலை வழியாக சென்றிருப்பான் என்பது தெரியாமல் திணறி விட்டான். அப்போது அங்கு மரத்தின் அடியில் தியானம் செய்து கொண்டிருந்த துறவியிடம், “இந்த வழியாக இரத்தம் வழிந்து ஓடிய ஒருவனைப் பார்த்தீர்களா? அவன் எந்த திசையில் சென்றான்,” என்று கேட்டான்.

அந்த துறவி என்ன செய்ய வேண்டும்? அந்த ஆள் வடக்கு பக்கம் சென்றார் என்று உண்மையைக் கூறினால், அந்த கொலையில் அவரும் பங்கு பெற்றதாகி விடும். அந்த ஆள் வடக்கு பக்கம் போகவில்லை, தெற்கு பக்கம் தான் சென்றான் என்று அவர் கூறினால் அவர் பொய் சொல்வதாக ஆகிவிடும். அவர் என்ன செய்ய வேண்டும்? உண்மையைச் சொல்லி கொலை நடக்க அனுமதிப்பதா அல்லது பொய் சொல்பவராகி கொலையை தடுத்து நிறுத்துவதா? அவர் என்ன செய்வார்?

இதற்கு அநேக பதில்கள் உள்ளன. நான் எந்த பதிலையும் வைத்திருக்கவில்லை. அந்த துறவி பொய் சொல்ல வேண்டும் என்றாலும் கூட அவர் பொய் சொல்லட்டும். ஏனெனில் வன்முறை என்பது மிகப் பெரிய பாவம் என்று சமணர்கள் கூறுகின்றனர். வன்முறைதான் மிகப் பெரிய பாவம், பொய் அதற்கு பினிதான் வருகிறது என்று சமணர்கள் அவர்களுக்கு உரித்தான மதிப்பீடுகளை வைத்து இருக்கிறார்கள். ஆனால் இந்துக்களோ அப்படி செய்யக் கூடாது என்கின்றனர். இந்துக்களுக்கு உண்மை என்பது முதலில் வருகிறது. எனவே அந்த துறவி உண்மையை சொல்லட்டும் என்கின்றனர். அவர் உண்மையைச் சொல்லட்டும். அதன் பின்னர் விஷயங்கள் எப்படி நடக்கிறதோ அப்படி நடக்கட்டும் என்கின்றனர். இது குறித்து காந்தி அவருக்கே உரித்தான ஒரு

பதிலை வைத்திருந்தார். “இந்த இரண்டு விஷயங்களில் ஒன்றை என்னால் தேர்வு செய்ய முடியாது. எனவே நான் அவனிடம் முதலில் உண்மையைச் சொல்லி விடுவேன். அதன் பின்னர் நான் அவனது பாதையின் குறுக்கே நின்று கொண்டு “முதலில் என்னை கொன்று விடு அதன் பிறகு அந்த மனிதனைத் தேடிப் போ, என்று கூறிவிடுவேன்.” என்று காந்தி கூறுகிறார்.

இது மனதை ஈர்க்கிறது. காந்தியின் பதில் ஈர்க்கிறது. இந்துக்கள் கூட நீங்கள் அந்த சூழ்நிலையை உற்று பாருங்கள். அந்த மனிதர் ஒரு கொலை செய்வதற்கு போகிறான் ஆனால் இப்போது காந்தி அந்த மனிதனை இரண்டு கொலைகள் செய்யும் படி கட்டாயப்படுத்துகிறார். எனவே அவரின் கர்மா குறித்து என்ன சொல்வது?

ஆகவே என்ன செய்வது? என்னிடம் எந்த பதிலும் இல்லை. எதையும் முன் கூட்டியே முடிவு செய்ய வேண்டாம். முதலில் அந்த தருணம் வரட்டும். மேலும் என்ன முடிவு எடுப்பது என்பதை அந்த தருணம் முடிவு செய்யட்டும் என்பது தான் எனது பதிலாக உள்ளது. ஏனெனில் யாருக்கு தெரியும்? அந்த ஆள் கொலை செய்யப்பட வேண்டிய ஒருவனாகக் கூட இருக்கலாம். யாருக்கு தெரியும்? அந்த குற்றவாளி ஓர் ஆபத்தானவனாகவும் இருக்கலாம். மேலும் அவன் உயிரோடு இருந்தால் அவன் இன்னும் பல கொலைகளை செய்யலாம். என்ன சூழ்நிலை அங்கு இருக்கும் என்று யாருக்கு தெரியும். ஏனெனில் சூழ்நிலை என்பது மீண்டும் அதே போன்று இருக்காது. சூழ்நிலையை முன் கூட்டியே உங்களால் அறிந்து கொள்ளவும் முடியாது.

எனவே முடிவு எடுக்காதீர்கள். ஆனால் முடிவு எடுக்காமல் இருந்தால் உங்களது மனமானது சும்மா இருக்காது. ஏனெனில் மனதிற்கு தெள்ளத் தெளிவான பதில்கள் தேவை. வாழ்க்கையில் எதுவும் இல்லை, அதில் தெள்ளத் தெளிவான பதில்கள் கிடையாது. ஒரே ஒரு விஷயம் மட்டுமே நிச்சயமானது. அதாவது புறத் தூண்டுதல் இல்லாமல் உங்களது தன்னியல்பில் இருங்கள். உஷாராக, விழிப்புணர்வுடனும் இருங்கள். அப்போது ஒரு விதியையும் பின்பற்றாதீர்கள். வெறுமனே தன்னியல்பில் இருங்கள். அப்போது என்ன நடக்கிறதோ அது நடக்கட்டும். அந்த

தருணத்தில் உண்மை என்பதை இழந்து விடுகின்ற தவறைச் செய்யலாம் என்று விரும்பினால் அதன் பிறகு உண்மையை இழந்து விடுங்கள். அந்த மனிதன் அதற்கு தகுதியானவன் அல்ல என்று அந்த தருணத்தில் நீங்கள் உணர்ந்தால், அதன் பின்னர் அந்த வன்முறை நடக்கட்டும் அல்லது “அந்த மனிதன் என்னை விட மதிப்பு மிக்கவன்,” என்று நீங்கள் உணர்ந்தால் நீங்கள் குறுக்கே நில்லுங்கள்.

அங்கு பல லட்சம் சாத்தியக் கூறுகள் இருக்கும். முன்கூட்டியே அதை தீர்மானித்து விடாதீர்கள். வெறுமனே விழிப்புணர்வுடனும், உஷாராகவும் இருங்கள். மேலும் விஷயங்கள் அதன்படி நடக்கட்டும். நீங்கள் எதுவும் சொல்லாமல் இருக்க விரும்பலாம். ஏன் மௌனமாக இருக்கக் கூடாது? பொய்யும் சொல்ல வேண்டாம், அந்த மனிதன் வன்முறை செய்வதற்கு உதவவும் வேண்டாம், அந்த கொலைகாரன் இரண்டு கொலைகள் செய்வதற்கு நிர்ப்பந்தப்படுத்தவும் வேண்டாம். ஏன் அமைதியாக இருக்கக் கூடாது? உங்களை நிர்ப்பந்தம் செய்வது யார்?

ஆனால் அதை அந்த தருணம் தீர்மானிக்கப்படும். அப்படித் தான் விழிப்பு நிலை அடைந்த அனைவரும் கூறி இருக்கின்றனர்.

ஆனால் நீங்கள் சாதாரண நல்ஒழுக்க வாதிகளை சொல்வதைக் கேட்டால் அவர்கள் இந்த வாழ்க்கையானது ஆபத்தானது என்றும், அதில் ஒரு முடிவுவோடு போகவேண்டும் என்றும், இல்லையெனில் நீங்கள் ஏதாவது தவறு செய்து விடலாம் என்றும் கூறுவார்கள். ஆனால் ஒரு முடிவின் மூலமாக நீங்கள் எதைச் செய்தாலும் அது தவறானதாகவே இருக்கும் என்று நான் கூறுகிறேன்; ஏனெனில் இந்த முழு இயற்கையும் உங்களது முடிவுகளை பின்பற்றிக் கொண்டு இருக்காது; இந்த முழு உலகமும் அதன் சொந்த வழியில் நகர்ந்து கொண்டு இருக்கிறது. நீங்கள் அந்த முழுமையின் ஒரு பகுதி மட்டுமேயாகும். எனவே, உங்களால் எப்படி அந்த முழுமை குறித்து முடிவெடுக்க முடியும்? நீங்கள் வெறுமனே அங்கு இருந்தபடி அந்த சூழ்நிலையை உணர்ந்து, உங்களால் என்ன செய்ய முடியுமோ, அது தவறாக போவதற்கான சாத்தியங்கள் இருந்தாலும் கூட, அதை பணிவுடன் செய்யுங்கள்.

“நான் எது செய்தாலும் சரியாகத்தான் செய்வேன்,” என்று நினைக்கின்ற ஒரு கர்வம் மிக்கவராக இருக்காதீர்கள். அப்படியானால் யார் தவறு செய்வார்கள்? நான் நல்லொழுக்கம் உள்ளவன், அடுத்தவர் கெட்ட ஒழுக்கம் உள்ளவன்,” என்று நினைக்கின்ற ஆணவக்காரராக இருக்காதீர்கள். அடுத்தவர் என்பதும் கூட நீங்கள்தான். நீங்களும் கூட அடுத்தவர் தான். நாம் எல்லாரும் ஒன்றானவர்கள். கொலை செய்யப்பட்டவனும் கொலையாளியும் இரண்டு பேர் அல்ல.

எனவே முடிவு எடுக்காதீர்கள். வெறுமனே அங்கு இருங்கள்; அந்த முழு சூழ்நிலையையும் உணருங்கள். அந்த முழு சூழ்நிலையோடும் ஒத்துணர்வோடு இருங்கள்; மேலும் என்ன வருகிறதோ அதை உங்களுக்குள் உள்ள தன்னுணர்வானது செய்யும்படி விட்டு விடுங்கள். அப்போது அதை செய்பவராக நீங்கள் இருக்கக் கூடாது. நீங்கள் வெறுமனே ஒரு சாட்சியாக இருக்க வேண்டும். செய்பவன் முன் கூட்டியே முடிவெடுக்க வேண்டும். ஒரு சாட்சியாளன் அப்படி செய்ய வேண்டிய அவசியம் இல்லை.

கீதையில், கிருஷ்ணன் கூறுகின்ற முழு போதனையும் இதுதான். கிருஷ்ணன் கூறுவதாவது: வெறுமனே சூழ்நிலையை பாருங்கள்; மேலும் நல்லொழுக்கவாதிகளின் உயிரற்ற சட்ட திட்டங்களை பின்பற்றாதீர்கள். சூழ்நிலையை பார்த்து ஒரு சாட்சியாளன் போன்று செயலாற்றுங்கள். செய்பவனாக இருக்காதீர்கள். மேலும் அதன் விளைவு என்னவாக இருக்கும் என்று கவலைப்படாதீர்கள். அதன் விளைவு என்னவாக இருக்கும் என்று யாராலும் கூறமுடியாது. உண்மையில் அங்கு விளைவு என்பது இல்லை, இருக்கவும் முடியாது. ஏனெனில் அது ஆதியும் அந்தமும் இல்லாதது.

உதாரணமாக, ஹிட்லர் பிறந்தார். அவரது தாயார் அந்த குழந்தையை கொலை செய்திருந்தால், இந்த உலகில் உள்ள நீதிமன்றங்கள் எல்லாம் அந்த தாயை ஒரு கொலைகாரியாக பார்த்திருக்கும். அவள் தண்டிக்கப்பட்டு இருப்பாள். ஆனால் ஹிட்லரை உயிரோடு விட்டதை விட அவனை அப்போதே

கொன்றிருந்தால் நன்றாக இருக்கும் என்று இப்போது நாம் அறிகிறோம். ஏனெனில் அவன் பல லட்சம் மக்களை கொன்று குவித்தான். இந்த குழந்தையை கொல்லாமல் இருந்ததன் மூலம் ஹிட்லரின் தாயார் சரியான காரியத்தைச் செய்திருக்கிறாரா? அவள் செய்தது சரியா அல்லது அவள் செய்தது தவறா? யார் முடிவு செய்வது? மேலும் இந்த அப்பாவி பையன் அநேக மக்களை கொல்லப் போகிறான் என்று அந்த அப்பாவி தாயாருக்கு எப்படி தெரியும்?

முடிவு செய்வது யார்? எப்படி முடிவு செய்வது? எனவே இது ஆதியும் அந்தமும் இல்லாத ஒரு வரிசைத் தொடர். ஹிட்லர் அநேகம் மக்களை கொன்றார். ஆனால் அவர்கள் எல்லாரும் கொலை செய்யப்பட வேண்டியவர்களா அல்லது செய்யாமல் காப்பாற்றப்பட வேண்டியவர்களா என்று யாரால் தீர்மானிக்க முடியும்? யார் தீர்மானிப்பார்கள்? மேலும் யார் அறிவார்கள்? யாருக்கும் தெரியாது. யாருக்கு தெரியும், ஒரு வேளை தவறு செய்த எல்லா மனிதர்களையும் கொன்று போட கடவுளே கூடி ஹிட்லர் போன்ற மனிதர்களையும் அனுப்பி இருக்கலாம். ஏனெனில் எது எப்படி இருந்தாலும் கடவுள் என்பவர் எல்லாவற்றிலும் ஈடுபட்டிருக்கிறார்! சரியானவற்றிலும் அவர் இருக்கிறார், தவறானவற்றிலும் அவர் இருக்கிறார்.

ஹிரோசிமா மீது அணுகுண்டு வீசிய அந்த மனிதன் செய்தது சரியா அல்லது தவறா? அவனது அணுகுண்டினால் இரண்டாம் உலக யுத்தம் நின்று போனது. ஆனால் அந்த நகரில் இருந்த லட்சக்கணக்கான மக்கள் உடனடியாக செத்து மடிந்தார்கள். ஆனால் அந்த அணுகுண்டு மட்டும் போடப்படாமல் இருந்தால் யுத்தம் மேலும் தொடர்ந்திருக்கும். இன்னும் அதிகமாக லட்சக்கணக்கான மக்கள் மாண்டு போய் இருப்பார்கள். மேலும் ஜப்பான் மட்டும் அந்த யுத்தத்தில் உயிர் பிழைத்திருந்தால், ஒரே ஓர் ஆண்டு மட்டுமே போர்தும், ஜப்பானும் அணுகுண்டு தயாரித்திருக்கும். அதன் பிறகு ஜப்பானியர்கள் நியூயார்க் மற்றும் லண்டன் மீது அணுகுண்டு போட்டிருப்பார்கள். எனவே அணுகுண்டு வீசிய அந்த மனிதன் செய்தது சரியா அல்லது தவறா என்று யார் தீர்மானிப்பது. எப்படி தீர்மானிப்பது?

வாழ்க்கை என்பது இப்படி ஒன்றோடு ஒன்று பின்னி இருப்பது. மேலும் ஒவ்வொரு நிகழ்வும் அடுத்த நிகழ்வுக்கு வழிநடத்தி செல்கிறது. நீங்கள் எதைச் செய்தாலும், நீங்கள் மறைந்து விடுவீர்கள். ஆனால் நீங்கள் என்னவெல்லாம் செய்தீர்களோ அதன் விளைவுகள் காலா காலாத்திற்கும் தொடரும். அந்த விளைவுகளுக்கு முடிவுகள் கிடையாது. ஒரு சிறிய செயலாக இருந்தாலும் கூட அதாவது நீங்கள் ஒருவரைப் பார்த்து புன்முறுவல் பூக்கிறீர்கள். அப்போது நீங்கள் இந்த முழு இயற்கையின் தன்மையையும் மாற்றி விடுகிறீர்கள். ஏனெனில் அந்த புன் சிரிப்பானது அநேக விஷயங்களை தீர்மானிக்கும்.

இது நடந்த ஒரு விஷயம். நான் கிரேடா கார்போவின் சுயசரிதையைப் படித்துக் கொண்டிருந்தேன். அவள் ஒரு சாதாரண பெண். ஒரு சிகை அலங்காரக்காரரிடம் வேலை பார்த்து வந்தாள். கடைக்கு வருபவரின் முகங்களுக்கு அவள் வெறுமனே சோப்பு மட்டும் போடுவாள் மேலும் அவள் அப்படியே தான் இருந்திருப்பாள். ஏனெனில் அவருக்கு ஏற்கனவே இருபத்தி இரண்டு வயதாகி விட்டது. அதன் பிறகு ஓர் அமெரிக்க திரைப்பட இயக்குநர் எதிர்பாராமல் அந்த கடைக்கு வந்தார். அந்த நகரத்தில் இருபது கடைகள் இருந்தன ஆனால் அவர் அந்த கடைக்கு வந்தார். அப்போது அந்த பெண் அவரது முகத்தில் சோப்பை தடவும் போது அவர் சிரித்தார். கண்ணாடியில் தெரிந்த அந்த பெண்ணின் முகத்தைப் பார்த்து, “என்ன ஓர் அழகு,” என்று அவர் கூறினார். அதன் பிறகு எல்லாமே மாறிவிட்டது.

கிரேட்டா கார்போவைப் பார்த்து, “எப்படிப்பட்ட அழகு” என்று கூறிய முதல் மனிதர் அவர்தான். இதற்கு முன்பு யாரும் அப்படி சொன்னதில்லை, மேலும் அவளும் கூட ஒருபோதும் தான் அழகானவள் என்று நினைத்ததில்லை, ஏனெனில் யாரும் அப்படி சொல்லாத வரையில் நீங்கள் அழகானவள் என்று எப்படி உங்களால் நினைக்க முடியும்?

அன்று இரவு முழுவதும் அவளால் தூங்க முடியவில்லை. அடுத்த நாள் காலை அந்த இயக்குநர் தங்கி இருந்த இடத்தை தேடிச் கண்டுபிடித்து அவரிடம் சென்று, “நான் அழகாக

இருக்கிறேன் என்று உண்மையிலேயே நீங்கள் நினைக்கிறீர்களா?” என்று அவள் கேட்டாள்.

யாருக்கு தெரியும், அந்த இயக்குநர் போகிற போக்கில் கூட அப்படி கூறியிருக்கலாம்! ஆனால் ஒரு பெண் உங்களைத் தேடிக்கண்டு பிடித்து உங்களிடம் வந்து, “உண்மையாகவா, என்னிடம் நீங்கள் சொன்னது உண்மையான அர்த்தத்தில் தானா?” என்று கேட்கும் போது என்ன செய்வது? அந்த இயக்குநர் அவளிடம், “ஆம், நீ அழகாக இருக்கிறாய்!” என்றார்.

அதன் பிறகு கிரேட்டா கார் போ அவரிடம், “அப்படியானால், உங்களது படங்களில் எனக்கு ஏன் ஒரு வேலை கொடுக்க கூடாது, நீங்கள் உருவாக்கிக் கொண்டிருக்கிற ஏதாவது ஒரு படத்தில் ஏன் ஒரு வேடம் கொடுக்கக் கூடாது?” என்று கேட்டாள். இப்போது காரியங்கள் நடக்க ஆரம்பித்து விட்டன. அதன் பின்னர் கிரேட்டா கார்போ புகழ் பெற்ற நடிகைகளுள் ஒருவராக ஆகிவிட்டார்.

மிகவும் சிறிய விஷயங்கள் சுற்றிலும் நகர்ந்து கொண்டு இருக்கின்றன, மேலும் அவை நகர்ந்து போய்க் கொண்டே இருக்கின்றன, இது ஓர் ஏரியில் ஒரு சிறு கூழாங்கல்லை தூக்கி எறிவது போன்றது. ஒரு சிறு கூழாங்கல் தான் ஆனால் தண்ணீர் வட்டங்கள் போய்க் கொண்டே இருக்கின்றன. மேலும் அவை அந்த ஏரியின் கரை வரை போகும். அந்த நீர் வட்டங்கள் கரையை அடைவதற்கு வெகு நேரத்திற்கு முன்பே கூழாங்கல் ஏரியின் அடி ஆழத்தில் விழுந்து காணாமல் போயிருக்கும்.

அந்த கூழாங்கல் அந்த ஏரியின் இருப்பு நிலையை முழுவதும் மாற்றி விடும் ஏனெனில் அவை எல்லாம் ஒரு வலைப் பின்னலில் உள்ளன. அது ஒரு சிலந்தியின் வலை போன்றது. நீங்கள் அந்த வலையை எங்கு தொட்டாலும், அதை கொஞ்சம் அசைத்தாலும், அந்த வலை முழுவதும் ஆடும். உங்களது தொடுதல் எங்கும் உரணப்படும். நீங்கள் ஒரு மனிதரிடம் புன்சிரிப்பு சிரிக்கும் போது, சிலந்தி வலை போன்ற இந்த முழு உலகிலும் உள்ள முழு கடவுளும் அந்த புன் சிரிப்பால் மாறி விடும்.

ஆனால் எப்படி தீர்மானிப்பது? முடிவு எடுப்பது பற்றி நீங்கள் கவலைப்பட வேண்டாம் என்று கிருஷ்ணர் கூறுகிறார்; ஏனெனில்

உங்களால் ஒரு போதும் எந்த முடிவும் எடுக்க முடியாத அளவுக்கு இது மிகவும் பரந்து விரிந்த விஷயமாக உள்ளது. எனவே விளைவைப் பற்றி சிந்திக்காதீர்கள். அந்த சூழ்நிலையை நேர் கொள்ளுங்கள். தன்னியல்புடன் உஷாராக இருங்கள். செய்பவராக இல்லாமல் சாட்சியாளராக இருங்கள்.

“தீ. குருவே, தீ” என்று அலறிக் கொண்டு ஒரு துறவி டோகாயின் படுக்கை அறைக்கு ஓடினார். “அப்படியா எங்கு. எங்கு என்று கேட்டார் டோகாய். “எங்கேயா? என்று வியப்புடன் கேட்டார் துறவி. கோயிலின் சமையல் தளத்தில் தான் தீ பிடித்து விட்டது உடனடியாக எழுந்து வாருங்கள்” என்றார் துறவி. “ஓ, சமையல் தளத்திலா, நல்லது, அந்த தீயானது நடை பாதை செல்லும் வழிக்கு வரும்போது திரும்பி வந்து என்னிடம் தெரிவி” என்று குரு தூக்க கலக்கத்தில் கூறினார்.

அது நிகழ் காலத்தின் ஒரு பகுதியாக ஆகிவிடும் போது, என்னிடம் வந்து தெரிவி. அது இன்னமும் எதிர் காலத்தில் தான் உள்ளது. என்னை தொந்தரவு செய்யாதே.

கொஞ்ச நேரத்தில் டோகாய் மீண்டும் குறட்டை விட ஆரம்பித்து விட்டார்.

இதுதான் மெய்ஞானம் அடைந்த ஒரு மனிதரின் குணம். சமையல் அறையில் தீப்பிடித்தாலும் கூட, வீடே தீப்பற்றி எரிந்தாலும் கூட அவர் ஓய்வுடன், இளைப்பாறிக் கொண்டிருப்பார். எல்லாரும் பரபரப்பாக ஓடிக்கொண்டு இருப்பார்கள், என்ன நடக்கப்போகிறது என்று யாருக்கும் தெரியாது, எல்லாமே குழப்பமாக இருக்கும். ஆனால் அவரால் ஓய்வுடன் இருந்து கொண்டு திரும்பவும் தூங்குவதற்கு போக முடியும். கொஞ்ச நேரத்தில் அவர் குறட்டை விட ஆரம்பித்து விட்டார்.

ஒரு பரபரப்பற்ற நிலை அதில் வரவேண்டும், எது நடந்தாலும், நல்லதற்கே என்ற திடநம்பிக்கை வரவேண்டும். அவர் கவலைப்படவில்லை. அவர் இறந்து போனாலும் கூட அவர்

கவலைப்படமாட்டார்; நெருப்பு வந்து அவரை எரித்தாலும் கூட அவர் கவலைப்படமாட்டார்; ஏனெனில் அவர் அங்கு இல்லவே இல்லை. அவரது நான் என்னும் தன் முனைப்பு இல்லை; அப்படி இல்லையெனில் அங்கு பயம் இருக்கும், அங்கு கவலை இருக்கும், அங்கு எதிர்காலம் இருக்கும், அங்கு திட்டமிடல் இருக்கும், தப்பிக்க வேண்டும் என்ற ஆசை இருக்கும், உயிர் பிழைக்க வேண்டும் என்ற ஆசை இருக்கும். அவர் கவலைப்படவில்லை, அவர் மீண்டும் தூங்கி, இளைப்பாறுகிறார்.

உங்களிடம் மனம் மற்றும் தன்முனைப்பு இருந்தால் இளைப்பாறுவதற்கான சாத்தியங்கள் இருக்காது. நான் என்னும் தன்முனைப்பு தான் மனதின் மையம். நீங்கள் மன இறுக்கத்தில் இருப்பீர்கள். இளைப்பாறுவது எப்படி? இளைப்பாற ஏதாவது வழி உள்ளதா? புரிதல் என்பது இல்லாமல் அங்கு எந்த வழியும் இல்லை. இந்த உலகின் இயல்பை நீங்கள் புரிந்து கொண்டால், இந்த இயற்கையின் இயல்பை நீங்கள் புரிந்து கொண்டால், அதன் பின்னர் கவலைப்படுவதற்கு நீங்கள் யார்? மேலும் தொடர்ந்து மனக்கவலையில் ஏன் இருக்க வேண்டும்?

உங்களது பிறப்பு பற்றி யாரும் உங்களிடம் கேட்கவில்லை, நீங்கள் இந்த உலகில் இருந்து எடுத்துக் கொள்ளப்படுகின்ற காலத்தைப் பற்றியும் யாரும் உங்களிடம் கேட்க மாட்டார்கள். அதன் பின்னர் ஏன் கவலைப்படுகிறீர்கள்? பிறப்பு உங்களுக்கு நிகழ்ந்தது, இறப்பும் உங்களுக்கு நிகழும்; இதற்கு நடுவில் வருவதற்கு நீங்கள் யார்?

காரியங்கள் நிகழ்ந்து கொண்டே இருக்கின்றன. நீங்கள் பசியை உணர்கிறீர்கள், நேசத்தை உணர்கிறீர்கள், கோபத்தை உணர்கிறீர்கள், உங்களுக்கு நடக்கின்ற எல்லாவற்றிலும் அதை செய்பவர் நீங்கள் அல்ல. இயற்கை அக்கறை எடுத்துக் கொள்கிறது. நீங்கள் சாப்பிடுகிறீர்கள், இயற்கை ஜீரணிக்கிறது; நீங்கள் அதைப் பற்றி கவலைப்பட வேண்டியதில்லை. இந்த வயிறு எப்படி வேலை செய்கிறது, இந்த உணவு எப்படி ரத்தமாக ஆகிறது என்று நீங்கள் கவலைப்பட வேண்டியதில்லை. இந்த வயிறு எப்படி வேலை செய்கிறது, இந்த உணவு எப்படி இரத்தமாக ஆகிறது என்று நீங்கள் கவலைப்பட வேண்டாம். அதைப்பற்றி

நீங்கள் அதிக மன அழுத்தம் கொண்டால் உங்களுக்கு வயிற்றுப் புண் (அல்சர்), அதுவும் சாதாரண அல்சர் அல்ல ராஜா உருவ அல்சர் வந்து விடும். கவலைப்பட வேண்டிய அவசியம் இல்லை.

முழுமை என்பது நகர்ந்து கொண்டே இருக்கிறது. பரந்து விரிந்த மகா சமுத்திரம், ஆதி, அந்தம் அற்ற ஒன்று நகர்ந்து கொண்டே உள்ளது. அந்த மகா சமுத்திரத்தில் உள்ள ஒரு சிறிய அலைதான் நீங்கள். இளைப்பாறுங்கள், காரியங்கள் அதன்படி நடப்பதற்கு விட்டு விடுங்கள்.

அதன் போக்கில் விட்டு விடுவது எப்படி என்பதை நீங்கள் அறிந்து கொள்ளும்போது, அறிந்து கொள்ள வேண்டியவற்றை எல்லாம் நீங்கள் அறிந்து கொள்வீர்கள். அதன் போக்கில் விட்டு விடுவது எப்படி என்பதை நீங்கள் அறியவில்லை என்றால் நீங்கள் அறிந்தது எல்லாம் மதிப்பில்லாதவை; அது வெறும் குப்பை.

8

டோஜானின் ஐந்து பவுண்டுகள்

சாமான்கள் அறையில் டோஜான் என்னும் குரு சில சணல் நார்களை எடை போட்டுக் கொண்டு இருந்தார்.

ஒரு துறவி அவரிடம் வந்து, "புத்தர் என்றால் என்ன?" என்று கேட்டார்.

"இந்த சணல் நார் ஐந்து பவுண்டுகள் எடை உள்ளது," என்று டோஜான் கூறினார்.

மதம் என்பது தத்துவார்த்தமான கேள்விகள் மற்றும் பதில்கள் தொடர்பானது அல்ல. இப்படிப்பட்டதொரு வழியில் அதைப் பார்த்துக் கொண்டே போவது முட்டாள்தனமானது. வாழ்க்கை, காலம், சக்தி மற்றும் தன்னுணர்வு ஆகியவற்றை வெறுமனே வீணடிப்பதாகும். ஏனெனில் நீங்கள் கேள்விகள் கேட்டுக் கொண்டே போகும் போது அதற்கு பதில்கள் கொடுக்க முடியும். ஆனால் அந்த பதில்களில் இருந்து இன்னும் அதிக கேள்விகள் மட்டுமே வரும். ஆரம்பத்தில் ஒரே ஒரு கேள்வி இருந்தால், முடிவில் அநேக பதில்கள் மூலமாக பல கேள்விகள் வந்து விடும்.

தத்துவம் எதையும் தீர்த்து வைக்காது. அது வாக்குறுதி அளிக்கும். ஆனால் ஒரு போதும் எதையும் தீர்த்து வைக்காது. எல்லா வாக்குறுதிகளும் நிறைவேற்றப்படாமல் அப்படியே இருக்கும். என்றாலும் கூட இன்னமும் அது வாக்குறுதி அளித்துக் கொண்டே போகும். ஆனால் மனதின் புதிர் வினாக்களுக்கு தீர்வு காண்கின்ற அனுபவத்தை தத்துவார்த்த யுகங்களின் மூலம் அடைய முடியாது.

புத்தர் முற்றிலும் தத்துவத்திற்கு எதிரானவராக இருந்தார். புத்தரைப் போன்று தத்துவத்திற்கு எதிராக இருந்த மனிதர்கள் யாரும் ஒருபோதும் இருந்ததில்லை. அவர் தனது சொந்த அனுபவத்தின் மூலம் இந்த தத்துவங்களின் ஆழத்தன்மை என்பது வெறுமனே மேலோட்டமானது என்பதை புரிந்து கொண்டார். மிகப் பெரிய தத்துவவாதியும் கூட ஒரு சாதாரணமானவர் போன்றே இருக்கிறார். அவரால் எந்த ஒரு பிரச்சினையும் தீர்க்கப்பட வில்லை. பிரச்சினைகள் தொடப்படவும் கூட இல்லை. அவர் தனக்குள் நிறைய கல்வி அறிவை, அநேக பதில்களை சுமந்து கொண்டு இருக்கிறார். ஆனால் அவர் தனது வயதான காலத்திலும்

கூட அப்படியே தான் இருக்கிறார். அவருக்கு ஒரு புதிய வாழ்க்கை ஏற்படுவதில்லை. மனம் என்பது கேள்விகளை எழுபுகின்ற திறமை படைத்தது என்பது தான் இந்த விஷயத்தின் முக்கியமான கூறாகவும், நடுநாயகமாகவும் உள்ளது. அதனால் எந்த விதமான கேள்விகளையும் எழுப்பவும் முடியும். மேலும் அதன்பிறகு அந்த கேள்விகளுக்கு பதில் அளிப்பதன் மூலம் அது தன்னையே முட்டாளாக ஆக்கிக் கொள்ளவும் முடியும். ஆனால் கேள்வி கேட்பவர் நீங்கள் தான், மேலும் அதை தீர்த்து வைப்பவரும் நீங்கள்தான்.

அறியாமைதான் கேள்விகளை உருவாக்குகிறது. மேலும் அறியாமையே பதில்களையும் உருவாக்குகிறது. இரண்டு பகுதிகளையும் அதே மனது தான் உருவாக்குகிறது. கேள்வி கேட்கின்ற ஒரு மனது எப்படி ஒரு விடையைக் கண்டு பிடிக்க முடியும்? அடி ஆழத்தில் இந்த மனம் என்பதே அதளளவில் கேள்வியாக உள்ளது.

ஆகவே தத்துவமானது மனதின் கேள்விகளுக்கு பதில் கூற முயற்சி செய்கிறது. ஆனால் மதமானது அடிப்படையையே பார்க்கிறது. மனம் என்பதுதான் கேள்வி. எனவே மனம் என்பது கைவிடப்படாத வரையில் விடை என்பது உங்களுக்கு வெளிப்படுத்தப்படாது. மனம் அதை அனுமதிக்காது, மனம் தான் தடையாக, ஒரு சுவர் போன்றது உள்ளது. மனம் என்பது இல்லாமல் போய் விடும் போது நீங்கள் எதையும் அனுபவித்து பார்க்கின்ற ஓர் உயிர் உணர்வாக இருக்கிறீர்கள்; மனம் என்பது அங்கு இருக்கும் போது நீங்கள் வெறும் சொற்களை பயன்படுத்துகின்ற ஓர் உயிர் உணர்வாகத்தான் இருப்பீர்கள்.

ஒரு சிறு பள்ளிக்கூடத்தில் நடந்தது இது: அங்கு ஒரு முட்டாள் குழந்தை இருந்தது; அவன் ஒரு போதும் எந்த கேள்வியும் கேட்டதில்லை. எனவே அந்த ஆசிரியரும் அவனை ஒதுக்கி வைத்து விட்டார். ஆனால் ஒரு நாள் அந்த ஆசிரியர் எண்கணிதத்தில் ஒரு குறிப்பிட்ட கணக்கை விளக்கிக் கொண்டும், கரும் பலகையில் சில எண்களை எழுதிக்கொண்டு வந்த போது அந்த சிறுவன் பரபரப்பானான். அவன் பரபரப்படைந்து தனது கையை மீண்டும் மீண்டும் உயர்த்திக் கொண்டு இருந்தான்; அவன்

ஏதோ ஒன்றை கேட்க விரும்பினான். ஆசிரியர் அந்த கணக்கை போட்டு முடித்தவுடன் கரும்பலகையில் உள்ள எண்களை எல்லாம் துடைத்து விட்டு அந்த சிறுவன் முதல் முறையாக ஏதோ கேள்வி கேட்பதற்கு கையை உயர்த்தியதைக் கண்டு மகிழ்ச்சியில் அவனிடம், “நீ ஏதோ கேட்பதற்கு தயாராக இருப்பதைக் கண்டு நான் சந்தோஷப்படுகிறேன். மேற்கொண்டு நீ கேள்!” என்று கூறினார்.

சிறுவன் எழுந்து நின்றான். அவன் ஆசிரியரிடம், “நான் மிகவும் கவலையில் இருக்கிறேன். ஆனால் இந்த கேள்வி திரும்பத் திரும்ப எனக்குள் வருகிறது. ஆனால் அதைக் கேட்பதற்கு எனக்கு தைரியம் வரவில்லை. இன்று நான் அதை கேட்பதற்கு முடிவெடுத்து விட்டேன். நீங்கள் கரும்பலகையை துடைக்கும் போது இந்த எண்கள் எல்லாம் எங்கு செல்கின்றன?” என்று கேட்டான்.

இந்த கேள்வி மிகவும் தத்துவார்த்தமானது; எல்லாக் கேள்விகளும் இது போன்று தான் உள்ளது. ஒரு புத்தர் இறந்த பிறகு எங்கு போகிறார் என்று அநேகர் கேட்கின்றனர்; அதே கேள்விதான். கடவுள் எங்கு இருக்கிறார்? இந்தக் கேள்வியும் அதே போன்றது தான். சத்யம் என்பது என்ன? இதுவும் அதே போன்றதுதான். ஆனால் இதில் மறைந்து உள்ள முட்டாள்தனத்தை உங்களால் உணர முடியாது; ஏனெனில் அவை மிகவும் பயன் தருகின்றவை போன்று உள்ளது. மேலும் அது “நீண்ட பாரம்பரியம்” உள்ளது. மக்கள் இந்த கேள்விகளை எப்போதும் கேட்டுக் கொண்டே இருந்திருக்கிறார்கள். மிகப் பெரிய மனிதர்கள் என்று நீங்கள் நினைக்கக் கூடியவர்கள் எல்லாரும் இந்த கேள்விகள் குறித்து அக்கறை செலுத்தி வந்திருக்கிறார்கள். இது குறித்து கொள்கைகளை உருவாக்கி கொண்டு, பதில்கள் மற்றும் வழிமுறைகளை உருவாக்கி கொண்டும் இருந்து வந்திருக்கின்றனர்; ஆனால் இந்த முழு முயற்சியும் பயனற்றது. ஏனெனில் அனுபவம் மட்டுமே உங்களுக்கு பதில்களை கொடுக்க முடியுமே தவிர சிந்தனை அதற்கான பதிலைக் கொடுக்க முடியாது. மேலும் நீங்கள் இதைப்பற்றி சிந்தித்துக் கொண்டே போனால் நீங்கள் மேலும் மேலும் பைத்தியமாகி விடுவீர்கள். மேலும் பதிலும் கூட இன்னும்

தூரத்தில் தள்ளி போய்க் கொண்டே இருக்கும். எப்போதையும் விட அதிக தூரத்திற்கு தள்ளி போய் விடும்.

மனம் கேள்வி கேட்பதை நிறுத்தி விடும் போது, பதில்கள் கிடைக்கின்றன என்று புத்தர் கூறுகிறார். நீங்கள் கேள்விகளின் மீது அதிக அக்கறை காட்டுவதால் பதிலானது உங்களுக்குள் நுழைய முடிவதில்லை. அப்போது நீங்கள் மிகுந்த சிக்கலில் இருப்பதால், நீங்கள் அதிக சங்கடத்தில் இருப்பதால், மிகுந்த மன இறுக்கத்தில் இருப்பதால், உண்மையானது உங்களுக்குள் நுழைய முடியாது. நீங்கள் உங்களுக்குள் அதிகம் அசைந்து கொண்டும், பயத்தில் நடுங்கிக் கொண்டும், இருப்பீர்கள். முட்டாள்தனமான கேள்வி மற்றும் பதில்கள், செயல்முறைகள், தத்துவங்கள், கொள்கைகள் ஆகியவற்றால் நீங்கள் நிரப்பி இருப்பீர்கள்.

முல்லா நஸ்ருதீன் தனது காரில் ஒரு கிராமத்தின் வழியாக போய்க் கொண்டிருந்தார். அநேக இடங்களில் மக்கள் கூட்டம் கூட்டமாக நின்று கொண்டிருந்தனர். எனவே அவர், “என்ன நடந்திருக்கும்? தெருக்களில் யாரும் இல்லை, எல்லாரும் ஆங்காங்கே கூடிக் கொண்டு நிற்கிறார்கள்.” என்று நினைத்து கவலைப்பட்டார். அப்போது அவர் ஒரு போலீஸ்காரரைப் பார்த்தார். உடனே அவரை நிறுத்தி அவரிடம், “என்ன விஷயம்? ஏதாவது தவறு நடந்து விட்டதா? என்ன நடந்துள்ளது? என்னால் மக்களை எங்கும் பார்க்க முடியவில்லை. அவர்கள் ஆங்காங்கே கூட்டம் கூட்டமாக கூடி நிற்கிறார்கள்,” என்று கேட்டார்.

அந்த போலீஸ்காரரால் அவரை நம்பமுடியவில்லை. அவர் முல்லாவிடம், “நீங்கள் என்ன கேட்கிறீர்கள்? இங்கு இப்போது நில நடுக்கம் ஏற்பட்டது. அநேக வீடுகள் இடிந்து விழுந்து விட்டன, அநேக மனிதர்கள் இறந்து விட்டார்கள். நீங்கள் அந்த நில நடுக்கத்தை உணரவில்லை என்பதை என்னால் நம்ப முடியவில்லை,” என்று கூறினார்.

உங்களுக்குள் இடைவிடாது ஒரு நிலநடுக்கம் இருந்து கொண்டே இருந்தால், அதன் பிறகு உண்மையான நில நடுக்கம் உங்களுக்குள் நுழைய முடியாமல் போய்விடும். நீங்கள் அமைதியாகவும், மௌனமாகவும் இருந்தால், அதன்பிறகு உண்மை என்பது நிகழும். மேலும் கேள்வி கேட்டல் என்பது

உங்களுக்குள் நடுங்கிக் கொண்டிருப்பதாகும். கேள்வி கேட்டல் என்பது சந்தேகத்துடன் இருத்தல், சந்தேகம் என்றால் நடுக்கம் என்பது அர்த்தம். கேள்வி கேட்டல் என்றால் நீங்கள் எதையுமே நம்பவில்லை என்று அர்த்தம். எல்லாமே கேள்வியாக இருக்கும் போது அங்கே அதிக கவலை இருக்கும். நீங்கள் உங்களை கவனித்து பார்த்திருக்கிறீர்களா? எல்லாமே கேள்விக்குறி ஆகிவிடுகிறது. நீங்கள் துன்பப்பட்டால் அதிலும் ஏன்? என்ற கேள்வி வருகிறது. நீங்கள் சந்தோஷப்பட்டாலும் கூட அது ஏன்? என்னும் கேள்வியாகி விடுகிறது. நீங்கள் சந்தோஷமாக இருப்பதை உங்களால் நம்ப முடியவில்லை.

மக்கள் தியானத்தில் ஆழ்ந்து போகும் போது அவர்களுக்கு சமாதி நிலையின் சிறு காட்சிகள் தோன்றும் போது அவர்கள் கலக்கத்துடன் என்னிடம் வருகின்றனர். ஏனெனில் ஏதோ ஒன்று நடக்கிறது. மேலும் அப்படி அவர்களுக்கு நடப்பதை அவர்களால் நம்ப முடியவில்லை. பேரானந்தம் தங்களுக்கு கிடைப்பதை அவர்களால் நம்பமுடியவில்லை. இது ஏதோ ஓர் ஏமாற்று வேலையோ என்று அவர்கள் கலக்கம் அடைகிறார்கள். மக்கள் என்னிடம் வந்து, “நீங்கள் ஏதாவது மனோவசியம் செய்கிறீர்களா?” என்று கேட்கின்றனர். ஏனெனில் அவர்களுக்கு ஏதோ ஒன்று நடக்கிறது. அவர்கள் அமைதியாக இருக்க முடியும் என்பதை அவர்களால் நம்பமுடியவில்லை. சாத்தியமில்லாதது! ஏன், ஏன் நான் அமைதியாக இருக்கிறேன்?” யாரோ ஒரு தந்திர நாடகம் ஆடுகிறார்கள் என்று நினைக்கின்றனர்.

கேள்வி கேட்கும் மனதிற்கு நம்பிக்கை என்பது சாத்தியப் படாது. உடனடியாக அங்கே அனுபவம் ஏற்படும் போது அது ஏன் நடக்கிறது என்று மனம் ஒரு கேள்வியை உருவாக்குகிறது. ஒரு மலர் இருக்கிறது. நீங்கள் அந்த மலரை நம்பினால் அதில் நீங்கள் ஓர் அழகை உணர்வீர்கள். அழகின் வெளிப்பாட்டை உணர்வீர்கள்; ஆனால் மனமானது, “இது ஏன்? இந்த மலர் ஏன் அழகாக உள்ளது என்று அழைக்கப்படுகிறது? அழகு என்றால் என்ன?” என்று கூறும்போது நீங்கள் வழி தவறி சென்று விடுவீர்கள். நீங்கள் நேசிக்கிறீர்கள் அப்போது மனமானது, ஏன், நேசம் என்றால் என்ன? என்று கேட்கிறது.

காமம் என்றால் என்ன என்று நான் அறிவேன், ஆனால் மக்கள் என்னிடம் கேட்கும் போது எல்லாமே போய்விடுகிறது. என்னால் பதில் சொல்ல முடியவில்லை. நேசம் என்றால் என்ன என்று நான் அறிவேன், ஆனால் நீங்கள் என்னிடம், “நேசம் என்றால் என்ன?” என்று கேட்டால் என்னால் பதில் சொல்ல முடிவதில்லை. கடவுள் என்றால் என்ன என்று நான் அறிவேன், ஆனால் நீங்கள் கேட்டால் என்னால் பதில் சொல்ல முடியவில்லை,” என்று புனித அகஸ்டின் கூறியதாக குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. மேலும் அகஸ்டின் கூறுவது சரிதான், ஏனெனில் முக்கியமானவற்றைப் பற்றி கேட்க முடியாது, கேள்வி எழுப்ப முடியாது. ஒரு புதிரின் மீது நீங்கள் ஒரு கேள்விக்குறியை போட முடியாது. நீங்கள் ஒரு கேள்விக் குறியை போட்டால், அந்த கேள்விக் குறிதான் அதிக முக்கியமானதாக ஆகிவிடுகிறது. அதன்பிறகு அந்த கேள்வியானது முழு புதிரையும் மறைத்து விடுகிறது.

மேலும் இந்த கேள்விக்கு பதிலை பெற்று விட்ட பின்னர் நீங்கள் புதிரை வாழ்ந்து பார்க்கலாம் என்று நீங்கள் நினைத்தால் உங்களால் ஒரு போதும் அதை வாழ்ந்து பார்க்க முடியாது.

மதத்தில் கேள்வி என்பது சம்பந்தமில்லாதது. திடநம்பிக்கை தான் அதோடு சம்பந்தமுடையது. திட நம்பிக்கை என்றால், அறியாத ஒன்றினுள், அனுபவத்தினுள், அதிகம் கேள்வி கேட்காமல் நகர்ந்து செல்லுதல் என்று அர்த்தம். அதை அறிந்து கொள்வதற்கு, அதன் மூலமாக சென்று அனுபவித்தல் என்று அர்த்தமாகும்.

வெளியில் தென்படுகின்ற ஓர் அழகான காலைப் பொழுதைப் பற்றி நான் உங்களிடம் கூறுகிறேன். உடனே நான்கு சுவர்களுக்குள் அடைபட்டுக் கொண்டு இங்கேயே அதைப்பற்றி கேள்வி கேட்க ஆரம்பித்து விடுவீர்கள். மேலும் நீங்கள் வெளியே அடி எடுத்து வைப்பதற்கு முன்பு உங்களது ஒவ்வொரு கேள்விகளுக்கும் பதில் அளிக்கப்பட வேண்டும் என்று விரும்புவீர்கள். காலை என்றால் என்ன என்று நீங்கள் ஒருபோதும் அறிந்திராத போது நான் எப்படி அதைப்பற்றி கூறமுடியும்? எப்படி என்னால் கூறமுடியும்? வார்த்தைகள் மூலமாக செல்லக் கூடியதை மட்டுமே

சொல்ல முடியும். ஆனால் அதை நீங்கள் ஏற்கனவே அறிந்து வைத்திருப்பீர்கள். நீங்கள் எப்போதும் இருட்டில் இருந்தால் இங்கே வெளிச்சம் இருக்கிறது, மரங்கள் ஊடே அழகான வெளிச்சம் விடுகிறது. மேலும் முழு வானமும் வெளிச்சம் நிறைந்து உள்ளது, சூரியன் உதித்து விட்டது என்று நான் உங்களுக்கு எப்படி கூற முடியும்? உங்களது கண்கள் இருட்டிற்கு மட்டுமே பழக்கப்பட்டு விட்டதாக இருக்கும்போது சூரியன் உதித்து விட்டது என்று உங்களுக்கு என்னால் எப்படி விளக்க முடியும்?

அப்போது நீங்கள் என்னிடம், “நீங்கள் கூறுவதன் அர்த்தம் என்ன? நீங்கள் எங்களை ஏமாற்றுவதற்கு பார்க்கிறீர்களா? நாங்கள் முழு வாழ்க்கையையும் வாழ்ந்து விட்டோம். ஆனால் வெளிச்சம் என்ற ஒன்றினை ஒருபோதும் நாங்கள் அறிந்திருக்கவில்லை. முதலில் எங்களது கேள்விக்கு பதில் சொல்லுங்கள். அதன் பிறகு நாங்கள் சமாதான அடைந்தால் எங்களால் உங்களுடன் வெளியே வர முடியும்; அப்படி இல்லையெனில் நீங்கள் எங்களை தவறாக வழி நடத்துகிறீர்கள், எங்களது பாதுகாப்பான வாழ்க்கையில் இருந்து தவறாக வழி நடத்துகிறீர்கள் என்பது போன்று தோன்றுகிறது.” என்று நீங்கள் கூறுவீர்கள்.

உங்களுக்கு அதைப்பற்றி தெரியாது என்னும் போது வெளிச்சத்தைப் பற்றி எப்படி உங்களிடம் கூறமுடியும்? ஆனால் அப்படித்தான் நீங்கள் கேட்கிறீர்கள். கடவுள் பற்றி எங்களை சமாதானப்படுத்துங்கள். அதன் பிறகு நாங்கள் தியானம் செய்வேம். அதன் பிறகு நாங்கள் பிரார்த்தனை செய்வேம். அதன் பின்னர் நாங்கள் கடவுளைத் தேடுவோம் என்ற கூறுகிறீர்கள். நாங்கள் சமாதானம் அடைவதற்கு முன்பு எங்களால் எப்படி தேட முடியும்? நாங்கள் எங்கு செல்கிறோம் என்று தெரியாமல் எங்களால் எப்படி போக முடியும்?” என்று நீங்கள் கேட்கிறீர்கள்.

இது அவநம்பிக்கை. இந்த அவ நம்பிக்கையினால் உங்களால் அந்த அறியாத ஒன்றினுள் நகர்ந்து செல்ல முடியாது. அறிந்தது உங்களை பற்றிக் கொண்டு இருக்கும். மேலும் நீங்களும் அறிந்ததை பற்றிக் கொண்டு இருப்பீர்கள். ஆனால் நீங்கள் அறிந்தது எல்லாம் உயிரற்ற கடந்த காலம். அதில் நீங்கள் சௌகரியத்தை உணரலாம்; ஏனெனில் நீங்கள் அதில் வாழ்ந்து

பார்த்து விட்டீர்கள். ஆனால் அது உயிரற்றது; அது உயிர்த்துடிப்புள்ளது அல்ல. நீங்கள் அறியாத ஒன்றுதான் எப்போதும் உயிர்த்துடிப்புடன், உங்களது கதவைத் தட்டிக் கொண்டு இருக்கும். அதோடு நகர்ந்து செல்லுங்கள், ஆனால் திடமான நம்பிக்கை இல்லாமல் எப்படி உங்களால் நகர்ந்து செல்ல முடியும்? மேலும் சந்தேகப்படும் மனிதர்களும் கூட அவர்களிடம் திடநம்பிக்கை இருப்பதாக நினைத்துக் கொள்கிறார்கள்.

ஒருமுறை இப்படி நடந்தது; தனது மனைவியை விவாகரத்து செய்ய வேண்டும் என்று நினைத்துக் கொண்டிருப்பதாக மூல்லா நஸ்ருதீன் என்னிடம் சொன்னார். நான் அவரிடம், “ஏன்? இப்படி திடீரென்று ஏன் நினைக்கிறீர்கள்?” என்று கேட்டேன்.

அதற்கு நஸ்ருதீன் என்னிடம், “அவள் என்னிடம் மெய்யான பற்றுடன் இருக்கிறாளா என்று நான் சந்தேகப்படுகிறேன்” என்றார்.

எனவே நான் அவரிடம், “கொஞ்சம் பொறுங்கள். நான் உங்களது மனைவியிடம் கேட்கிறேன்,” என்றேன்.

நான் அவரது மனைவியிடம், “நீங்கள் நம்பிக்கைக்கு உரியவராக இல்லை என்று இந்த நகர் முழுவதும் நஸ்ருதீன் வதந்தியை உருவாக்கி கொண்டு இருக்கிறார். மேலும் அவர் விவாகரத்து பற்றி நினைத்துக் கொண்டு இருக்கிறார். எனவே என்ன விஷயம்? என்று கேட்டேன்.

அதற்கு அவரது மனைவி என்னிடம், “இது கொஞ்சம் அதிகப்படியானது. யாரும் இது போன்று என்னை அவமானப்படுத்தியது இல்லை. நான் டஜன் கணக்கான தடவைகளில் அவருக்கு நம்பிக்கை உடையவளாக இருந்திருக்கிறேன் என்று உங்களிடம் கூறுகிறேன்,” என்றாள்.

டஜன் கணக்கான தடவை என்பது ஒரு கேள்வி அல்ல. நீங்களும் கூட நம்புகிறீர்கள். ஆனால் டஜன் கணக்கான தடவை என்றால் அந்த நம்பிக்கை மிகவும் ஆழமானதாக இருக்க முடியாது. அது வெறும் ஆதாயத்திற்காக இருக்கும். ஏதாவது ஆதாயம் இருக்கும் என்றால் நீங்கள் நம்புகிறீர்கள். ஆனால் நீங்கள் அறியாத ஒன்று உங்களது கதவைத் தட்டும் போது நீங்கள் ஒருபோதும் நம்புவதில்லை. ஏனெனில் அதனால் உங்களுக்கு

ஏதாவது ஆதாயம் கிடைக்குமா, அல்லது இல்லையா என்று உங்களுக்கு தெரியாது. நம்பிக்கை மற்றும் திடநம்பிக்கை என்பது ஆதாயம் சம்பந்தமான கேள்வி அல்ல. அவை பயன்தருபவை அல்ல, நீங்கள் அதை பயன்படுத்த முடியாது. நீங்கள் அவற்றை பயன்படுத்த விரும்பினால், நீங்கள் அவற்றை கொண்டு விடுகிறீர்கள். அவை பயன்பாட்டுக்குரியவை அல்ல. நீங்கள் அவற்றை அனுபவிக்கலாம். அவை குறித்து நீங்கள் ஆனந்தம் அடையலாம். ஆனால் அவை ஆதாயம் கொடுப்பதில்லை.

இந்த உலகின் வார்த்தைகளில் அவை உங்களுக்கு ஆதாயத்தை கொடுப்பதில்லை; அதற்கு இந்த முழு உலகமும் உங்களை ஒரு முட்டாளாகப் பார்க்கும். ஏனெனில் யார் ஒருவர் சந்தேகப்படுகிறாரோ அவரைத்தான் இந்த உலகம் புத்திசாலி என்று நினைக்கும். யார் ஒருவர் கேள்வி கேட்கிறாரோ அவரைத்தான் இந்த உலகம் புத்திசாலி என்று நினைக்கும்; யார் ஒருவர் திடநம்பிக்கையுடன் ஓர் அடி முன்னால் நகர்ந்து செல்கிறாரோ அவரை மட்டுமே இந்த உலகம் புத்திசாலி என்று நினைக்கும். ஏனெனில் சமாதானம் அடைவதற்கு முன்பு அவர் நகர்ந்து செல்ல மாட்டார். இது தான் இந்த உலகின் கெட்டிக் காரத்தனம் ஆகும்; மேலும் இப்படிப்பட்ட மக்களைத் தான் இந்த உலகம் புத்திசாலிகள் என்று அழைக்கிறது.

புத்தரைப் பொறுத்தமட்டில் அவர்கள் முட்டாள்கள். ஏனெனில் அவர்களின் அந்த புத்திசாலித்தனத்தினால் அவர்கள் மிகப்பெரிய ஒன்றினை தவற விட்டுக் கொண்டு இருக்கின்றனர். மேலும் அந்த மிகப்பெரிய ஒன்றினை நீங்கள் பயன்படுத்த முடியாது. நீங்கள் அதோடு கலந்து விடலாம், உங்களால் அதை பயன்படுத்த முடியாது. அதனால் எந்த பயனும் கிடையாது. அது ஒரு வியாபாரப் பொருள் அல்ல. அது ஓர் அனுபவம், அது ஒரு பரவச நிலை. உங்களால் அதை விற்க முடியாது, உங்களால் அதை வைத்து கொண்டு ஒரு வியாபாரம் செய்ய முடியாது. அதற்கு மாறாக நீங்கள் அதில் முழுமையாக காணாமல் போய்விடுவீர்கள். நீங்கள் மீண்டும் அதே போன்ற மனிதராக இருக்க மாட்டீர்கள். உண்மையில் நீங்கள் ஒருபோதும் திரும்பி வரமுடியாது. அது திரும்பி வரமுடியாத ஓர் இடம். நீங்கள் போனால் போனது தான். நீங்கள் திரும்பி வரமுடியாது. அது ஆபத்தானது.

எனவே தைரியம் நிறைந்த மக்கள் மட்டுமே அந்த பாதையில் நுழைய முடியும். மதம் என்பது கோழைகளுக்கானது அல்ல. ஆனால் நீங்கள் கோயில்களிலும், தேவாலயங்களிலும், மசூதிகளிலும் கோழைகளைக் காண முடியும். அவர்கள் இந்த முழு விஷயத்தையும் அழித்து விட்டார்கள். மதம் என்பது மிக மிக தைரியசாலிகளுக்கு மட்டுமே, ஆபத்தான அடி எடுத்து வைக்க முடிந்தவர்களுக்கு மட்டுமே உள்ளது. ஆபத்தான அடி எடுத்து வைப்பது என்பது அறிந்த ஒன்றில் இருந்து அறியாத ஒன்றிற்குள் அடி எடுத்து வைப்பதாகும். மனம் என்பதில் இருந்து மனம் இல்லாத நிலைக்கு அடி எடுத்து வைப்பதாகும். கேள்வியில் இருந்து கேள்வி கேட்காமல் இருப்பதற்கு; சந்தேகத்தில் இருந்து திட நம்பிக்கைக்குள் அடி எடுத்து வைப்பதாகும்.

இந்த சிறிய கதை மிகவும் அழகானது. இது வைரம் போன்றது. மிகவும் சிறியது ஆனால் மிகவும் மதிப்புள்ளது. இதற்குள் செல்வதற்கு முன்பு இன்னும் ஒரு சிலவற்றை புரிந்து கொள்ள வேண்டும். முதலாவதாக, உங்களால் தைரியமாக இதனுள் குதிக்க முடிகிற போது மட்டுமே புரிந்து கொள்ள வேண்டும். அறிந்த ஒன்றினை அறியாத ஒன்றோடு, மனம் என்பதை மனம் இல்லாத நிலையோடு உங்களால் எப்படியாவது பாலம் போட்டு இணைக்க முடிகிற போது மட்டுமே புரிந்து கொள்ள முடியும். இரண்டாவது விஷயம்; மதம் என்பது சிந்தித்தல் என்பதற்கான கேள்வியே அல்ல. சரியானபடி சிந்தித்தல் என்கின்ற கேள்வியும் அல்ல. சரியானபடி சிந்தித்தால் நீங்கள் சமயப்பற்றாளராக ஆகி விடுவீர்கள் என்பதல்ல. அது முடியாது! நீங்கள் சரியாக சிந்திக்கிறீர்களோ அல்லது தவறாக சிந்திக்கிறீர்களோ நீங்கள் மதப்பற்றாளராக இருக்க முடியாது. சரியானபடி சிந்தித்தால் வழி தவறி செல்லாதவர் என்றும் மக்கள் நினைக்கின்றனர்.

ஆனால், நீங்கள் சிந்தித்தால், நீங்கள் வழிதவறிப்பேய் விடுவீர்கள். அது சரியாக சிந்தித்தலா அல்லது தவறாக சிந்தித்தலா என்பது முக்கியமல்ல என்று நான் கூறுகிறேன். நீங்கள் சிந்திக்காத போது மட்டுமே இந்த பாதையில் இருப்பீர்கள். சிந்தித்தால் தவறவிட்டு விடுவீர்கள். நீங்கள் ஏற்கனவே நீண்ட பயணத்தில் விலகி சென்று விட்டீர்கள். நீங்கள் இப்போது இங்கு. இந்த

பொழுதில் இல்லை; நிகழ்காலம் தவறவிடப்பட்டு விட்டது. ஆனால் உண்மை என்பது நிகழ்காலத்தில் மட்டுமே உள்ளது.

மனம் என்பதோடு இருந்தால் நீங்கள் தவற விட்டுக் கொண்டே இருப்பீர்கள். மனம் என்பதில் ஓர் இயந்திர நுட்பம் உள்ளது. அது வட்டப் பாதையில் நகர்கிறது. ஏற்கனவே சென்ற வட்டப் பாதையில் மீண்டும் செல்கிறது. உங்களது மனதை கவனித்து பார்க்க முயற்சி செய்யுங்கள். அது ஏதாவது பயணம் செல்கிறதா அல்லது வட்டப் பாதையிலேயே சுற்றி சுற்றி வருகிறதா? உண்மையிலேயே நீங்கள் நகர்ந்து கொண்டிருக்கிறீர்களா அல்லது வெறுமனே வட்டமிடுத்து கொண்டு இருக்கிறீர்களா? அதே விஷயத்தை நீங்கள் மறுபடியும் திரும்ப செய்து கொண்டு இருக்கிறீர்கள். நேற்றைக்கு முன்தினம் நீங்கள் கோபம் அடைந்தீர்கள், நேற்றும் நீங்கள் கோபம் கொண்டீர்கள், இன்றும் நீங்கள் கோபப்படுகிறீர்கள். மேலும் நாளையும் நீங்கள் கோபப்படுவதற்கான எல்லா சாத்தியக் கூறுகளும் உள்ளன. ஆனால் இந்த கோபங்கள் வேறுபட்டவை என்று நீங்கள் நினைக்கிறீர்களா? நேற்றைக்கு முன்தினம் அது அப்படியே இருந்தது, நேற்றும் அது போலவே இருந்தது, இன்றும் அது போலவே உள்ளது. கோபம் என்பது அதே போன்று தான் உள்ளது. சூழ்நிலைகள் வேறுபடலாம், அதற்கான சாக்கு போக்குகள் வேறுபடலாம், ஆனால் கோபம் அதேதான்! இப்படி இருக்கும் போது நீங்கள் நகர்ந்து கொண்டிருக்கிறீர்களா? நீங்கள் எங்காவது போய்க் கொண்டு இருக்கிறீர்களா? ஏதாவது முன்னேற்றம் உள்ளதா? ஏதாவது இலக்கை அடைந்து விட்டீர்களா அல்லது நெருங்கிக் கொண்டு இருக்கிறீர்களா? எங்குமே சென்றடையாமல் நீங்கள் வட்டத்தில் சுற்றிக் கொண்டிருக்கிறீர்கள். அந்த வட்டம் மிகப் பெரியதாக இருக்கலாம். ஆனால் இப்படி வட்டப் பாதையில் நீங்கள் நகர்ந்து கொண்டிருந்தால் நீங்கள் சென்றடைவது எப்படி?

மாலையில் நடந்து செல்லும் போது நான் ஒட்டுக் கேட்டது இது: ஒரு சிறிய வீட்டில் இருந்து ஒரு குழந்தை, “அம்மா, நான் வட்டப் பாதையில் சுற்றி வந்து சலிப்படைந்து விட்டேன்” என்றது.

அதற்கு அதன் தாயார், “ஒன்று நீ வாயை மூடு அல்லது நான் உனது அடுத்த காலை தரையோடு சேர்த்து வைத்து ஆணி அடித்து விடுவேன்,” என்று கூறினாள்.

நீங்கள் இன்னமும் சலிப்படையவில்லை. ஒரு கால் பூமியில் ஆணி வைத்து அடிக்கப்பட்டுள்ளது. மேலும் அந்த குழந்தையைப் போல வட்டப் பாதையில் சுற்றிக் கொண்டிருக்கிறீர்கள். நீங்கள் ஓர் உடைந்து போன கிராம போன் இசைத் தட்டு போல் இருக்கிறீர்கள். அதே வரிகள் மீண்டும் மீண்டும் பாடிக் கொண்டிருக்கிறது. உடைந்த ஒரு கிராம போன் இசைத் தட்டின் பாட்டை நீங்கள் கேட்டிருக்கிறீர்களா? இல்லையெனில் கவனியுங்கள். அது மகரிஷி மகேஷ் யோகியின் கடநிலைத் தியானம் போன்றது. ராம், ராம், ராம் என்று ஒரே விஷயத்தை நீங்கள் திரும்பத் திரும்ப சொல்லிக் கொண்டே இருப்பீர்கள். நீங்கள் சலிப்படைந்து விடுவீர்கள்; சலிப்பின் மூலம் நீங்கள் தூங்கி விடுவீர்கள். தூக்கம் நல்லது! தூக்கத்திற்கு பிறகு நீங்கள் புத்துணர்வு அடைவீர்கள். ஆனால் இது உண்மையை நோக்கி செல்வதாகாது. இது ஒரு தந்திரத்தின் மூலம் நல்ல தூக்கத்தை பெறுவதாகும். ஆனால் இந்த கடநிலைத் தியானத்தை நீங்கள் தொடர்ந்து செய்து கொண்டிருக்கிறீர்கள்; உங்களது முழு வாழ்க்கையும் கடநிலைத் தியானம்தான். நீங்கள் ஒரே பாதையில் மீண்டும் மீண்டும் நகர்ந்து கொண்டிருக்கிறீர்கள்.

நீங்கள் எங்கு போய்க் கொண்டு இருக்கிறீர்கள்? இது குறித்து நீங்கள் விழிப்புணர்வு கொள்ளும் போது “என்ன நடக்கிறது?” என்று நீங்கள் நினைப்பீர்கள். நீங்கள் மிகவும் அதிர்ச்சி அடைந்து, உங்களது முழு வாழ்க்கையும் தவறாகப் பயன்படுத்தப்பட்டு விட்டதாக உணர்வீர்கள். நீங்கள் ஓர் அங்குல தூரம் கூட நகர்ந்திருக்க மாட்டீர்கள். இதை நீங்கள் எவ்வளவு சீக்கிரம் உணர்கிறீர்களோ அவ்வளவு சீக்கிரம் உணர்தல் நல்லது. ஏனெனில் இதை உணர்ந்து கொள்வதன் மூலம் ஏதாவது சாத்தியப்படும்.

நீங்கள் ஏன் இப்படி செய்ததையே திரும்பத் திரும்ப செய்கிறீர்கள்? மனம் என்பது திரும்பத் திரும்ப செய்வது. அது ஓர் உடைந்து போன இசைத்தட்டு, அதன் இயல்பே உடைந்து போன இசைத்தட்டு போன்றது. உங்களால் அதை மாற்ற முடியாது. உடைந்து போன இசைத்தட்டை சரி செய்து விடலாம். ஆனால் மனதை சரி செய்ய முடியாது. திரும்பத் திரும்ப செய்தல் தான் மனதின் இயல்பு வேண்டுமெனில் நீங்கள் இன்னும் கொஞ்ச பெரிய வட்டமாக போட்டுக் கொண்டு சுற்றி வரலாம். மேலும் அப்படி பெரிய வட்டம் போட்டு சுற்றி வரும் போது அதில் கொஞ்சம்

சுதந்திரம் இருப்பதாக நீங்கள் உணரலாம். பெரிய வட்டங்கள் போட்டுக் கொண்டு காரியங்கள் திரும்ப திரும்ப செய்யப்பட வில்லை என்று நினைத்துக் கொண்டு உங்களை நீங்களே ஏமாற்றி கொள்ளலாம்.

சிலரது வட்டம் வெறுமனே இருபத்து நான்கு மணி நேரத்தில் சுற்றி வரக்கூடியது. நீங்கள் கெட்டிக்காரர் என்றால் நீங்கள் அதை முப்பது நாட்கள் சுற்றிவருவது போல் பெரிதாக ஆக்கிக் கொள்ளலாம். நீங்கள் அதை விட இன்னமும் கெட்டிக்காரர் என்றால் ஒரு வருடத்தில் சுற்றிவருகின்றபடி ஒரு பெரிய வட்டத்தை உண்டாக்கிக் கொள்ளலாம். எல்லாவற்றையும் விட நீங்கள் கெட்டிக்காரர் என்றால் உங்களது முழு வாழ்க்கையும் சுற்றி வரக் கூடிய அளவுக்கு மிகப் பெரிய வட்டத்தை உண்டாக்கி கொள்ளலாம். ஆனால் வட்டம் அப்படியே தான் இருக்கும். அது எந்த வேறுபாட்டையும் ஏற்படுத்தி விடாது. பெரியதோ அல்லது சிறியதோ நீங்கள் சென்ற அந்த பாதையில் தான் நகர்ந்து செல்கிறீர்கள். நீங்கள் அதே இடத்திற்கு மீண்டும் திரும்பி வருகிறீர்கள்.

இதைப் புரிந்து கொண்டதால் தான் இந்துக்கள் வாழ்க்கையை ஒரு சக்கரம் என்று அழைத்தார்கள். அவர்கள் அப்படி அழைத்தது உங்களது வாழ்க்கையைத் தானே தவிர புத்தரின் வாழ்க்கையை அல்ல. புத்தர் என்பவர் அந்த சக்கரத்தில் இருந்து வெளியே குதித்து விட்டவர். நீங்கள் அந்த சக்கரத்தை பற்றிக் கொண்டு இருக்கிறீர்கள். அங்கு நீங்கள் பாதுகாப்பாக இருப்பதாக உணர்கிறீர்கள். அந்த சக்கரம் நகர்ந்து கொண்டே இருக்கிறது. பிறப்பில் இருந்து இறப்பு வரை அது ஒரு வட்டத்தை நிறைவு செய்கிறது. மீண்டும் பிறப்பு, மீண்டும் இறப்பு. இந்த உலகத்தை குறிப்பிட இந்துக்கள் சன்சார் என்னும் வார்த்தையை பயன்படுத்துகின்றனர். அதற்கு சக்கரம் என்று அர்த்தம். அது ஏற்கனவே சென்ற பாதையில் தான் செல்லும். நீங்கள் வருகிறீர்கள், போகிறீர்கள், மேலும் நீங்கள் அதிகம் செல்கிறீர்கள். அதில் எதுவும் இல்லை. நீங்கள் எங்கு தவறவிட்டு விட்டீர்கள்? நீங்கள் முதல் அடி எடுத்து வைக்கும் போதே தவற விட்டு விட்டீர்கள்.

மனதின் இயல்பு செய்ததையே திரும்பத் திரும்ப செய்வதாகும். மேலும் வாழ்க்கையின் இயல்பு திரும்பத் திரும்ப

இருப்பதாகும். வாழ்க்கை என்பது எப்போதும் புதிதாகவே இருக்கிறது. புதுமை என்பது தான் வாழ்க்கையின் இயல்பு. எதுவுமே பழையது கிடையாது, அப்படி இருக்கவும் முடியாது. வாழ்க்கை ஒரு போதும் செய்ததையே திரும்ப செய்வதில்லை. ஒவ்வொரு நாளும், ஒவ்வொரு நொடியும் புதியதாக ஆகிவிடுகிறது. மேலும் மனம் என்பது பழைமையானது, அதனால் தான் மனமும், வாழ்க்கையும் ஒருபோதும் சந்திக்காது. மனம் வெறுமனே செய்ததையே திரும்பத் திரும்ப செய்யும்; வாழ்க்கை ஒருபோதும் அப்படி செய்யாது. மனமும் வாழ்க்கையும் எப்படி சந்திக்க முடியும்? அதனால் தான் தத்துவத்தால் ஒரு போதும் வாழ்க்கையை புரிந்து கொள்ள முடிவதில்லை.

இந்த மனதை கைவிட்டு விட்டு, வாழ்க்கையினுள் செல்வது எப்படி, எதையும் திரும்பத் திரும்ப செய்கின்ற இந்த இயந்திர நுட்பத்தை விட்டு விட்டு எப்போதுமே புதிதான, என்றும் பசுமையான, இந்த இயற்கையின் கருத்துக்குள் நுழைவது எப்படி என்பது தான் மதம் என்பதன் முழு முயற்சி ஆகும். டோஜானின் ஐந்து பவுண்டுகள் என்னும் இந்த அழகான கதையின் மொத்த கருத்தும் இதுதான்.

சாமான்களின் அறையில் டோஜான் என்னும் குரு சில சணல் நார்களை எடை போட்டுக் கொண்டு இருந்தார்.

ஒரு துறவி அவரிடம் வந்து “புத்தர் என்றால் என்ன?” என்று கேட்டார்.

“இந்த சணல் நார்க் ஐந்து பவுண்டுகள் எடை உள்ளது” என்றார் டோஜான்.

இதில் அநேக விஷயங்கள் உள்ளன. முதலில் ஒரு ஜென் குரு என்பவர் தனித்து வாழும் ஒரு துறவி அல்ல. அவர் உலகினை துறந்தவர் அல்லர்; அதற்கு மாறாக அவர் தனது மனதைத் துறந்து விட்டு வாழ்க்கையினுள் நுழைந்தவர்.

இந்த உலகில் இரண்டு விதமான சந்நியாசிகள் உள்ளனர். ஒரு பிரிவினர் வாழ்க்கையை துறந்து விட்டு மனதின் வாழ்க்கையினுள் முழுவதுமாக நுழைவார்கள். இவர்கள் வாழ்க்கைக்கு எதிரானவர்கள். இந்த உலகில் இருந்து தப்பித்து இமயமலைக்கு

திபெத்திற்கு செல்வார்கள். மனதில் முழுமையாக ஆட்கொள்ள வேண்டும் என்பதற்காக இவர்கள் வாழ்க்கையை துறக்கிறார்கள். இவர்கள்தான் பெரும்பான்மையாக உள்ளனர்; ஏனெனில் வாழ்க்கையை துறப்பது என்பது சுலபமானது; மனதை துறப்பது என்பது கடினமானது.

இதில் உள்ள கஷ்டம் என்ன? நீங்கள் இங்கிருந்து தப்பித்து விட விரும்பினால் நீங்கள் தப்பித்து விடலாம்! நீங்கள் உங்களது மனைவியை, உங்களது குழந்தையை, உங்களது வீட்டை, உங்களது வேலையை விட்டுவிட முடியும். உண்மையிலேயே நீங்கள் சுமைகள் இல்லாதவராக உணர்கிறீர்கள்; ஏனெனில் உங்களது மனைவி ஒரு சுமையாக ஆகி விட்டாள், குழந்தைகள் சுமையாகி விட்டனர், வேலை செய்தல், சாப்பிடுதல் இப்படி எல்லா விஷயத்திலும் நீங்கள் சலிப்படைந்து விட்டீர்கள். எனவே இப்போது நீங்கள் சுமை இல்லாமல் இருப்பீர்கள்.

ஆனால் இமயமலையில் நீங்கள் என்ன செய்வீர்கள்? இந்த முழு சக்தியும் மனமாக ஆகிவிடும்; நீங்கள் ராம், ராம், ராம் என்று திரும்பத் திரும்ப கூறுவீர்கள். நீங்கள் உபநிடதங்கள், வேதங்களை படிப்பீர்கள், மேலும் பயனுள்ள உண்மைகள் பற்றி சிந்திப்பீர்கள். இந்த உலகம் எங்கிருந்து வந்தது, இந்த உலகம் எங்கு போய்க்கொண்டு இருக்கிறது, இந்த உலகை படைத்தவர் யார், இந்த உலகை அவர் ஏன் படைத்தார், எது நல்லது, எது கெட்டது என்று நீங்கள் சிந்தனை செய்வீர்கள். நீங்கள் மாபெரும் விஷயங்கள் குறித்து ஆழ்ந்து சிந்திப்பீர்கள்! வேறு விஷயங்களில் ஈடுபட்டு இருந்த உங்களது முழு வாழ்க்கையின் சக்தியும் இப்போது அவற்றில் இருந்து விடுதலை அடைந்து அந்த சக்தியானது மனதில் ஏற்றுக் கொள்ளப்படும். நீங்கள் ஒரு மனமாக ஆகிவிடுவீர்கள்.

மக்கள் உங்களுக்கு மரியாதை கொடுப்பார்கள். ஏனெனில் நீங்கள் வாழ்க்கையை துறந்து விட்டீர்கள். நீங்கள் ஒரு மாமனிதர்! முட்டாள்கள் உங்களை ஒரு மாமனிதர் என்று அடையாளம் கண்டு கொள்வார்கள்; முட்டாள்கள் மட்டுமே உங்களை அடையாளம் கண்டு கொள்வார்கள். ஏனெனில் அவர்களுக்குள் நீங்கள் தான் ஒரு மாமனிதர். மேலும் அவர்கள் உங்களுக்கு மரியாதை

கொடுப்பார்கள். அவர்கள் உங்களது காலில் விழுந்து வணங்குவார்கள். நீங்கள் மிகப் பெரிய அற்புதத்தை செய்து விட்டீர்கள்!

இதில் என்ன நடந்தது? மனம் என்பதாக இருக்க வேண்டும் என்றுதான் நீங்கள் வாழ்க்கையில் துறவறம் சென்றீர்கள். உங்களது முழு உடலையும் துறவறம் செய்து விட்டு வெறுமனே தலையில் மட்டுமே வாழ ஆரம்பிக்கிறீர்கள். ஆனால் அந்த தலை தான் பிரச்சினை! நீங்கள் நோய்க்கு பயந்து எல்லாவற்றையும் துறவறம் செய்தீர்கள். இப்போது அந்த மனமானது ஒரு புற்று நோய் போல வளர்ந்து விடும். அது ஜபம், மந்திரம், தவம் ஆகியவற்றை செய்யும். அது எல்லாவற்றையும் செய்யும். அதன் பின்னர் அது ஒரு சடங்காக ஆகிவிடும். அதனால் தான் சமயவாதிகள் சடங்குகளைச் செய்கின்றனர். சடங்கு என்றால் திரும்பத் திரும்ப செய்கின்ற செயல் என்று அர்த்தம். ஒவ்வொரு நாள் காலையிலும், தினமும் அவர்கள் தங்களின் பிரார்த்தனைகளை செய்ய வேண்டும். ஒரு முகமதியர் ஒரு நாளைக்கு ஐந்து முறை தொழுகிறார். அவர் எங்கு இருந்தாலும் அந்த இடத்தில் ஒரு நாளைக்கு ஐந்து முறை அவர் தொழுகை செய்ய வேண்டும். இந்துக்கள் ஒரே மாதிரியான சடங்குகளை தினமும் தங்களின் வாழ்நாள் முழுவதும் செய்து கொண்டு இருக்கிறார்கள். கிறிஸ்தவர்கள் ஒவ்வொரு ஞாயிற்று கிழமையும் தேவாலயத்திற்கு போகிறார்கள். இதுவும் வெறும் சடங்கு. மனம் செய்ததையே திரும்பத் திரும்ப செய்ய விரும்புவதால் மனமானது சடங்குகளை உருவாக்குகிறது.

உங்களது சாதாரண வாழ்விலும் கூட மனமானது சடங்குகளை உருவாக்குகிறது. நீங்கள் நேசிக்கிறீர்கள், நீங்கள் நண்பர்களை சந்திக்கிறீர்கள், நீங்கள் விருந்துகளுக்கு செல்கிறீர்கள். எல்லாமே சடங்கு தான். செய்யப்பட வேண்டியது, திரும்பத் திரும்ப செய்ய வேண்டியவை. வாரத்தில் ஏழு நாட்களுக்கும் நீங்கள் ஒரு திட்ட அட்டவணை வைத்திருக்கிறீர்கள். மேலும் அந்த அட்டவணை நிலையானது. எப்போதும் இது இப்படித்தான் இருந்துள்ளது. நீங்கள் உயிர் உள்ளவர் போன்று இல்லை. ஒரு ரோபோ போன்று ஆகிவிட்டீர்கள். மனம் என்பது ஒரு ரோபோ. நீங்கள் மனதின் மீது அதிக கவனம் செலுத்தினால் அது உங்களது எல்லா சக்தியையும்

உறிஞ்சிக் கொள்ளும்; அது ஒரு புற்று நோய், அது வளரும், அது எங்கும் பரவிவிடும்.

ஆனால் ஒரு ஜென் குரு சந்நியாசிகளின் அடுத்த பிரிவை சார்ந்தவர். அவர் எனது சந்நியாசிகளின் கூட்டத்தை சேர்ந்தவர். ஒரு ஜென் குரு எப்போதுமே ஒரு புதுமைச் சந்நியாசியாகவே இருந்து வருகிறார். அதனால் தான் நான் அவர்களைப் பற்றி பேசுவதை நேசிக்கிறேன். அவர்கள் மீது எனக்கு ஆழ்ந்த நெருக்கம் உள்ளது. அவர்கள் மனதை துறந்து விட்டு வாழ்க்கையை வாழ்கிறார்கள். அவர்கள் வாழ்வை துறந்து விட்டு மனதில் வாழ்பவர்கள் அல்லர். இதற்கு நேர் எதிரானவர்கள். அவர்கள் வெறுமனே மனதை துறந்து விடுவார்கள். ஏனெனில் அது எதையும் திரும்பத் திரும்ப செய்வது. மேலும் அவர்கள் வாழ்க்கையை வாழ்வார்கள். அவர்கள் ஒரு கிரகஸ்தராக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கலாம். அவர்களுக்கு ஒரு மனைவி இருக்கலாம், அவர்கள் குழந்தைகளை பெற்றுக் கொண்டிருக்கலாம்; அவர்கள் பண்ணையில் வேலை செய்வார்கள். அவர்கள் தோட்டத்தில் வேலை செய்வார்கள். அவர்கள் குழி தோண்டுவார்கள். அவர்கள் சாமான்களின் அறையில் சணல் நாரினை எடை போட்டுக் கொண்டிருப்பார்கள்.

மெய்ஞ்ஞானம் அடைந்த ஒருவர் சணல் நாரினை ஏன் எடை போட்டுக் கொண்டு இருக்க வேண்டும் என்று ஓர் இந்துவால் நினைத்துப் பார்க்க முடியாது. ஏன் முடியாது? இது போன்ற சாதாரண செயலை செய்வது ஏன்? என்று நினைக்கலாம். ஆனால் ஒரு ஜென் குரு மனதை துறந்து விட்டு வாழ்க்கையை அதன் முழுமையோடு வாழ்கிறார். அவர் மனதை கைவிட்டு விட்டு வெறும் ஓர் இருப்பு நிலையாக ஆகி விடுகிறார்.

நீங்கள் மனதை துறந்து விட்டு வாழ்க்கையை வாழ்ந்தால் நீங்கள் ஓர் உண்மையான சந்நியாசி; நீங்கள் வாழ்க்கையை துறந்து விட்டு மனதில் வாழ்ந்தால் நீங்கள் ஓர் உண்மையற்ற சந்நியாசி. நீங்கள் ஒரு பொய்யான சந்நியாசி என்பது தான் நீங்கள் மனதில் கொள்ள வேண்டிய முதல் விஷயம். பொய்யான சந்நியாசியாக இருப்பது எப்போதும் சுலபமானது; உண்மையானவனாக இருப்பது எப்போதும் கடினமானது என்பதையும் நன்றாக நினைவில்

கொள்ளுங்கள். ஒரு மனைவியோடு வாழ்ந்து கொண்டு சந்தோஷமாக இருப்பது என்பது உண்மையிலேயே கடினமானது; குழந்தைகளோட வாழ்ந்து கொண்டு ஆனந்தமாக இருப்பது என்பது உண்மையிலேயே கடினமானது. ஒரு கடையில், ஓர் அலுவலகத்தில், ஒரு தொழிற்சாலையில் வேலை செய்து கொண்டு பரவசத்துடன் இருப்பது என்பது உண்மையில் கடினமானது.

இவற்றை எல்லாம் விட்டு விட்டு ஒரு மரத்தின் அடியில் உட்கார்ந்து கொண்டு சந்தோஷமாக இருப்பது என்பது கடினமானது அல்ல. யாரும் அந்த வழியில் உணர் முடியும். எதுவும் செய்ய வேண்டியது கிடையாது என்னும் போது நீங்கள் பற்று இல்லாமல் இருக்க முடியும்; எல்லாவற்றையும் நீங்கள் செய்ய வேண்டும் என்னும் போது நீங்கள் பற்று கொண்டு விடுகிறீர்கள். எல்லாவற்றையும் செய்து கொண்டும் ஆனால் அதில் பற்றற்று இருக்கும் போது, நீங்கள் இந்த உலகில் கூட்டத்தோடு சென்று கொண்டு இருந்தாலும் கூட தனியானவராக இருந்தால், அதன் பின்னர் உண்மையான ஏதோ ஒன்று நடந்து கொண்டிருக்கும்.

நீங்கள் தனியாக இருக்கும் போது நீங்கள் கோபப்படுவதில்லை என்பது முக்கியமல்ல. நீங்கள் தனியாக இருக்கும் போது நீங்கள் கோபப்பட மாட்டீர்கள். ஏனெனில் கோபம் என்பது ஓர் உறவு. கோபப்படுவதற்கு யாராவது ஒருவர் தேவை. அடுத்தவர் ஒருவர் இருந்து அதன் பின்னர் அவரோடு கோபப்படாமல் இருப்பது என்பது தான் முக்கியமானது. நீங்கள் பைத்தியமாக இல்லாதவரையில் தனியாக இருக்கும் போது நீங்கள் கோபப்பட மாட்டீர்கள். அது உள்ளே இருக்கும். ஆனால் வெளியில் வருவதற்கான வழியை அதனால் கண்டு கொள்ள முடியாது. அடுத்தவர் ஒருவர் அங்கு இருக்கும் போது கோபப்படாமல் இருப்பது தான் முக்கியம். உங்களிடம் எந்த பணமும் இல்லாமல், எந்த பொருளும் இல்லாமல், எந்த ஒரு வீடும் இல்லாமல் இருக்கும் போது நீங்கள் பற்று அற்றவராக இருப்பதில் என்ன கஷ்டம் இருக்கும்? ஆனால் உங்களிடம் எல்லாமே இருந்து, அரண்மனை போல வீடு இருந்தும் நீங்கள் அதில் ஒரு பிச்சைக்காரர் போன்று பற்று அற்றவராக இருக்கும் போது மிகவும் ஆழமான ஒன்று உங்களால் அடையப்படுகிறது.

அன்பு, உண்மை, வாழ்வு, தியானம், பரவசம், பேரானந்தம், உண்மையானதும், அழகானதும், நல்லதுமான எல்லாமும், எப்போதும் ஒரு முரண்பாடுடன் கூடியதாகவே இருக்கும் என்பதை நினைவில் கொள்ளுங்கள். அதாவது இந்த உலகில் இருப்பீர்கள். ஆனால் இந்த உலகுக்காக இருக்க மாட்டீர்கள். மக்களோடு இருப்பீர்கள். ஆனால் தனிமையில் இருப்பீர்கள்; எல்லாவற்றையும் செய்து கொண்டிருப்பீர்கள் ஆனால் செயலாற்றாமலும் இருப்பீர்கள்; நகர்ந்து கொண்டிருப்பீர்கள் ஆனால் நகராமலும் இருப்பீர்கள்; சாதாரண வாழ்க்கை வாழ்ந்து கொண்டிருப்பீர்கள்; ஆனால் அதோடு ஐக்கியமாகி விடமாட்டீர்கள்; எல்லாரும் வேலை செய்வது போன்று நீங்களும் வேலை செய்து கொண்டிருப்பீர்கள், எனினும் அடி ஆழத்தில் தனியானவராக இருப்பீர்கள். இது தான் முரண்பாடு. மேலும் உங்களால் இந்த முரண்பாட்டை அடையும் போது, மாபெரும் சிகரம் உங்களுக்கு எட்டிவிடும். உச்சி அனுபவம் உங்களுக்கு கிடைத்து விடும்.

இந்த உலகில் இருந்து கொண்டே அதன் மீது பற்றோடு இருத்தல் அல்லது உலகிற்கு வெளியே இருந்து கொண்டு பற்று அற்றவராக இருத்தல் ஆகிய இரண்டுமே எளியது, சுலபமானது. ஆனால் விஷயமானது சிக்கலாக இருக்கும் போது மட்டுமே மிகப் பெரியது உங்களைத் தேடி வரும். நீங்கள் இமய மலைக்கு சென்று அங்கு பற்று அற்றவராக இருந்தால் இசையின் ஒரு ஸ்வரம் மட்டுமே உள்ளவராகவே இருப்பீர்கள்; நீங்கள் இந்த உலகில் இருந்து கொண்டு பற்றோடு இருந்தால், மீண்டும் நீங்கள் இசையில் ஒரு ஸ்வரம் உள்ளவராக மட்டுமே இருப்பீர்கள். ஆனால் நீங்கள் இந்த உலகில் இருந்து கொண்டு இதை கடந்து சென்றவராக இருந்தால், நீங்கள் இமயமலையை உங்களது இதயத்தில் சுமந்து கொண்டிருந்தால், நீங்கள் ஓர் ஒத்திசையாக இருப்பீர்கள். ஒரே ஒரு ஸ்வரமாக இருக்க மாட்டீர்கள். எல்லா ஸ்வரங்களையும் சேர்த்து ஓர் ஒத்திசைவு நிகழ்ந்து விடுகிறது. எதிரி துருவங்கள் இணைந்து விடுகின்றன. இரண்டு கரைகளுக்கும் இடையே ஒரு பாலம் உருவாகி விடுகிறது. மேலும் வாழ்க்கை மிகவும் சிக்கலானதாக ஆகும் போது மட்டுமே உயர்நிலையில் உள்ள ஒன்று உங்களுக்கு நிகழும்.

நீங்கள் எளிமையாக வாழ நினைத்தால் மாற்று ஏற்பாடுகளில் ஏதோவது ஒன்றை தேர்வு செய்யுங்கள். ஆனால் நீங்கள் சிக்கலானதை தவற விட்டு விடுவீர்கள். சிக்கலானதிலும் உங்களால் எளிமையுடன் இருக்க முடியவில்லை என்றால், நீங்கள் ஒரு விலங்கினைப் போன்று வாழ்வீர்கள் அல்லது துறவியாகி இமய மலையில் வாழ்கின்ற ஒருவரைப் போன்று ஆகி விடுவீர்கள். அவர்களுக்கு மனைவிகள் கிடையாது, அவர்களுக்கு குழந்தைகள் கிடையாது, அவர்கள் கடைக்கு போவதில்லை, அவர்கள் தொழிற்சாலையில் வேலை செய்வதில்லை.

வாழ்க்கையை துறந்த அநேக மக்களை நான் கவனித்திருக்கிறேன். அவர்களோடு நான் வாழ்ந்திருக்கிறேன். ஆழமாக அவர்களை கவனித்திருக்கிறேன்; அவர்கள் விலங்குகள் போல் ஆகிவிடுகின்றனர். அவர்களிடம் உன்னதத்தின் ஏதோ ஒன்று நிகழ்வதை நான் கண்டதில்லை; அதற்கு மாறாக அவர்கள் பின்னோக்கி சென்று விடுகிறார்கள். அவர்களின் வாழ்க்கை மன இறுக்கம் குறைந்ததாக இருக்கும். ஏனெனில் ஒரு மிருகத்தின் வாழ்க்கையானது மன இறுக்கம் குறைந்தே காணப்படும்; அவர்களுக்கு கவலைகள் இருக்காது. ஏனெனில் எந்த விலங்கும் கவலைப்படுவதில்லை. உண்மையில் அவர்கள் பின்னோக்கி செல்கிறார்கள். அவர்கள் தாவரங்கள் போல் ஆகிவிடுகின்றனர். நீங்கள் அவர்களிடம் போனால் அவர்கள் எளிமையாக இருப்பதை காண்பீர்கள். எந்த சிக்கலும் இருக்காது. ஆனால் அவர்களை மீண்டும் இந்த உலகிற்கு கொண்டு வாருங்கள். அப்போது உங்களை விடவும் அவர்கள் அதிக சிக்கல் நிறைந்தவர்களாக காணப்படுவார்கள். ஏனெனில் அப்படிப்பட்ட ஒரு சூழ்நிலை எழுகிறபோது அவர்கள் கஷ்டப்படுவார்கள். அப்போது அவர்கள் அடக்கி வைத்துள்ளவை எல்லாம் வெளியே வரும். இது ஒருவகையான அடக்கி வைத்தல். எனவே பின்னோக்கி செல்லாதீர்கள். முன்னோக்கி செல்லுங்கள்.

ஒரு குழந்தை அறிவுமுதிர்ச்சி அடையாததாக இருக்கிறது. ஆனால் ஒரு குழந்தையாக ஆகிவிடாதீர்கள். முதிர்ச்சி அடைந்தவர் ஆகுங்கள். நீங்கள் முழுமையான முதிர்ச்சி அடைந்து விடும் போது மீண்டும் ஒரு குழந்தை பருவம் வருகிறது.

ஆனால் அது தன்மையில் வேறுபட்டு இருக்கும். ஒரு ஞானி மீண்டும் ஒரு குழந்தையாக இருப்பார். ஆனால் குழந்தை தனத்துடன் இருக்க மாட்டார். ஒரு ஞானி மீண்டும் மலர் போன்று, நறுமணத்துடனும். ஒரு குழந்தையின் புதுத்தன்மையுடனும் இருப்பார். ஆனால் அங்கே ஆழ்ந்த ஒரு வேறுபாடு இருக்கும். ஒரு குழந்தை அநேக விஷயங்களை தனக்குள் அடக்கி வைக்கிறது. எனவே சந்தர்ப்பம் கொடுக்கப்படும் போது அவை வெளியே வரும். காமம் வெளியே வரும், கோபம் வெளியே வரும். அவன் இந்த உலகினுள் சென்று அதில் பற்று கொண்டு காணாமல் போய் விடுவான். அவன் தனக்குள் அந்த விதைகளை வைத்திருக்கிறான். ஒரு ஞானியிடம் விதைகள் கிடையாது. அவர் காணாமல் போக முடியாது. அவர் காணாமல் போக முடியாது ஏனெனில் அவரே இல்லாமல் இருப்பார். அவருக்குள் எதையும் அவர் சுமந்து கொண்டு இருக்க மாட்டார்.

ஜென் குருமார்கள் மிகவும் சாதாரணமான வாழ்க்கை வாழ்பவர்கள். மறு உலகோடு அதிக அக்கறை உள்ளவர்கள். ஆனால் இந்த உலகில் வாழ்பவர்கள் எந்த ஓர் இந்து சந்நியாசியை விடவும் அவர்கள் அழகானவர்கள். ஒரு கத்தோலிக்க துறவியை விடவும் அவர்கள் அழகானவர்கள். உண்மையில் ஜென் போன்று இந்த பூமியில் எதுவும் இல்லை; ஏனெனில் அவர்கள் உயர்ந்த முரண்பாட்டினை அடைந்து விட்டவர்கள்.

சாமான்களின் அறையில் டோஜான் என்னும் குரு சில
சணல் நார்களை எடை போட்டுக் கொண்டு இருந்தார்.

ஒரு மெய்ஞ்ஞானி, ஒரு புத்தர் சணல் நார்களை எடை போட்டுக் கொண்டு இருப்பதா? நீங்கள் வெறுமனே திரும்பி வந்திருப்பீர்கள். இந்த மனிதனிடம் ஏன் ஏதாவது கேள்வி கேட்க வேண்டும்? ஏதாவது அறிந்திருந்தால் அவர் சணல் நாரினை எடை போட்டுக் கொண்டு இருக்க மாட்டார். ஒரு ஞானி, துறவி என்றால் அசாதாரணமானவர் என்றோ, உங்களுக்கு மேல் உள்ளவர் என்றோ, வானத்தில் ஒரு தங்க சிம்மாசனத்தில் இருப்பவர் என்றோ, உங்களால் அவரைப் பார்க்க முடியாது என்றோ நீங்கள் கருதிக் கொண்டு இருக்கிறீர்கள். அவர் வேறுபட்டவர். நீங்கள்

என்னவாக இருக்கிறீர்களோ அதற்கு நேர் எதிரானவர் என்று எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்.

ஒரு ஜென் குரு அப்படிப்பட்ட விதத்தில் இருப்பதில்லை. அவர் எந்த விதத்திலும் அசாதாரணமானவர் அல்லர் என்றாலும் கூட அவர் அசாதாரணமானவர். அவர் உங்களைப் போன்றே மிகவும் சாதாரண வாழ்க்கை வாழ்ந்து கொண்டிருப்பவர் என்றாலும் கூட அவர் உங்களைப் போன்றவர் அல்லர். அவர் வானத்தில் எங்கோ இருப்பவர் அல்லர். அவர் இங்கே இருப்பவர்; ஆனாலும் கூட அவர் உங்களுக்கு அப்பால் இருப்பவர். சணல் நாரினை எடை போட்டுக் கொண்டு இருப்பார். ஆனால் போதி மரத்தின் கீழ் உள்ள புத்தரைப் போன்று இருப்பார். இந்தியாவில் புத்தரோ அல்லது மகாவீரரோ இப்படி சணல் நாரினை எடை போட்டுக் கொண்டு இருப்பதாக யாரும் நினைத்தும் கூட பார்க்க முடியாது. சாத்தியமில்லாதது! அது கிட்டத்தட்ட சமயத் தன்மைக்கு மாறானதாக தோன்றும். சாமான்கள் வைக்கும் அறையில் புத்தர் என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறார்? அதன் பிறகு உங்களுக்கும் அவருக்கும் இடையில் உள்ள வேறுபாடு என்ன? நீங்களும் சணல் நாரினை எடை போடுகிறீர்கள். அவரும் கூட சணல் நாரினை எடை போடுகிறார், எனவே என்ன வித்தியாசம் உள்ளது?

வித்தியாசம் வெளித் தோற்றத்தில் இல்லை. மேலும் வெளிப்புற வேறுபாடுகள் எந்த மாற்றத்தையும் உண்டாக்குவது இல்லை. நீங்கள் போய் ஒரு போதி மரத்தின் அடியில் உட்காரலாம். ஆனால் எதுவும் நடக்காது. ஆனால் உங்களுக்குள் மாற்றம் வந்து விடும் போது வெளிப்புறத்தைப் பற்றி நீங்கள் ஏன் கவலைப் படவேண்டும்? நீங்கள் என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறீர்களோ அதையே செய்யுங்கள். உங்களுக்கு என்ன கொடுக்கப் பட்டுள்ளதோ அதையே செய்யுங்கள். இந்த முழுமையானது என்ன விரும்புகிறதோ அதை தொடர்ந்து செய்யுங்கள்.

குரு டோஜான், சாமான்கள் வைக்கும் அறையில் சில சணல் நார்களை எடை போட்டுக் கொண்டு இருந்தார். ஒரு துறவி அவரிடம் வந்து “புத்தர் என்றால் என்ன?” என்று கேட்டார்.

சத்தியம் என்றால் என்ன? அல்லது கடவுள் என்றால் என்ன? என்று கேட்பதைப் போன்று புத்த மதத்தில் இது தான் கேட்க வேண்டிய மாபெரும் கேள்வி; ஏனெனில் புத்த மதத்தில் கடவுள் என்ற கருத்து கிடையாது. புத்தர் தான் கடவுள், வேறு எந்த கடவுளும் இல்லை. புத்தர் தான் மிகவுயர்ந்த உண்மை, உயரமான சிகரம்; அதற்கு அப்பால் எதுவும் இல்லை. உண்மை, கடவுள், முழுமை, பிரம்மம் இப்படி நீங்கள் என்ன பெயர் அதற்கு கொடுத்தாலும் அது தான் புத்தர்.

எனவே “புத்தர் என்றால் என்ன?” என்று ஒரு துறவி கேட்கும் போது அவர் உண்மை என்றால் என்ன? தாவோ என்றால் என்ன? பிரம்மம் என்றால் என்ன? அநேகத்தில் ஏகமாக இருப்பது என்ன? அடிப்படை உண்மை என்ன? இந்த பிரபஞ்சத்தின் நடுவில் உள்ளது என்ன? என்று இவற்றை பற்றி எல்லாம் கேட்பதாக அர்த்தம்.

“இந்த சணல் நார் ஐந்து பவுண்டுகள் எடை உள்ளது”
என்று கூறினார் டோஜான்.

அர்த்தமற்றது, சம்பந்தம் இல்லாதது. இது முற்றிலும் பொருள் அற்றது போன்று தெரிகிறது. ஏனெனில் அந்த மனிதர் “புத்தர் என்றால் என்ன?” என்று கேட்கிறார். ஆனால் இந்த டோஜான் ஒரு பைத்தியக்காரர் போன்று தெரிகிறது. அவர் புத்தரைப் பற்றி எதுவும் பேசவில்லை. அவர் அந்த கேள்விக்கு பதில் கூறவில்லை என்றாலும் கூட அவர் பதில் அளித்து விட்டார். இது தான் முரண்பாடு. நீங்கள் இந்த முரண்பாட்டில் வாழ ஆரம்பித்து விட்டால் உங்களது வாழ்க்கை ஒரு நுட்பமான இசை அமைப்பாக ஆகிவிடும்; எல்லா எதிர் துருவங்களின் மிகவுயர்ந்த இணைப்பாக ஆகிவிடும். அதன் பின்னர் உங்களுக்குள் எல்லா எதிர் துருவங்களும் கரைந்து போய்விடும்.

“இந்த சணல் நார் ஐந்து பவுண்டு எடை உள்ளது”
என்று டோஜான் கூறினார்.

ஒரு விஷயம் அவர் கூறிவிட்டார். அதாவது இந்த சாதாரண வாழ்க்கை தான் புத்தர்; இந்த சாதாரண வாழ்க்கை தான் பிரம்மம்.

இதுதான் கடவுளின் ராஜ்ஜியம். இதைத் தவிர வேறு வாழ்க்கை இல்லை; இங்கு அது இல்லை, இது மட்டுமே உள்ளது. 'அது உள்ளது, இது மாயை' என்று இந்துக்கள் கூறுகின்றனர்; 'இது உண்மை அது மாயை' என்று டோஜான் கூறிவிட்டார். இந்த நொடிப்பொழுதே உண்மையாகும், எனவே அசாதாரண விஷயத்தை கேட்காதீர்கள்!

ஆன்மிகத்தை தேடுபவர்கள் எப்போதும் அசாதாரணமான ஒன்றினைத் தான் கேட்பார்கள்; ஏனெனில் அசாதாரணமான ஏதோ ஒன்று கொடுக்கப்படும் போது மட்டுமே ஆணவம் நிறைவு பெறுகின்றது. நீங்கள் ஒரு குருவிடம் வருகிறீர்கள். அவரிடம் நீங்கள் கேள்விகளை கேட்கிறீர்கள் அப்போது அவர் இப்படிப்பட்ட விஷயங்களை கூறினால் அவர் ஒரு பைத்தியமா அல்லது நகைச்சுவையாகக் கூறுகிறாரா அல்லது கேள்வி கேட்பதற்கு தகுதியான ஆள் இவர் இல்லை என்று நீங்கள் நினைப்பீர்கள். நீங்கள் வெறுமனே தப்பி ஓடி விடுவீர்கள். ஏன்? அவர் உங்களின் ஆணவத்தை கலைத்து விடுகிறார். நீங்கள் புத்தரைக் கேட்கிறீர்கள், புத்தர் ஆகவேண்டும் என்று நீங்கள் ஆசைப்பட்டீர்கள். நீங்களோ ஒரு புத்தருக்கு ஆசைப்பட்டீர்கள் அதனால் தான் இந்த கேள்வியை கேட்டீர்கள். ஆனால் இந்த மனிதரோ, "என்ன முட்டாள்தனமாக கேட்கிறாய்! பதில் அளிப்பதற்கு தகுதியற்ற கேள்வி இது! இந்த சணல் நார் ஐந்து பவுண்டு எடை உள்ளது. இது புத்தரை விடவும் அதிக முக்கியமானது. இந்த நொடி இந்த சணல்நார் தான் இப்போது மொத்தமும் உள்ள இருப்பு நிலை. இந்த ஐந்து பவுண்டு சணல் நாரில் தான் உலகின் மொத்த உயிர் உணர்வும் மையம் கொண்டுள்ளது. இங்கேயே, இந்தப் பொழுதிலேயே உள்ளது. வழி தவறிப் போகாதே; தத்துவார்த்தமான கேள்வியைக் கேட்காதே. இந்த நொடிப் பொழுதைப் பார்," என்று கூறுகிறார்.

டோஜான் ஓர் அற்புதமான காரியத்தை செய்தார். டோஜான் ஒரு புத்தர். டோஜான் சணல் நாரை எடை போடுவது, புத்தர் சணல் நாரை எடைபோடுவதாகும். மேலும் உண்மை என்பது ஒன்றுதான்! டோஜான் புத்தர் தான், அந்த சணல் நாரும் புத்தர் தான்; மேலும் அந்த நொடிப் பொழுதில் அது ஐந்து பவுண்டு எடை இருக்கிறது.

அது தான் உண்மை, அந்த நொடிப் பொழுதில் உள்ள உண்மை நிலை. ஆனால் நீங்கள் தத்துவத்தால் நிரம்பி இருந்தால் இந்த மனிதர் ஒரு பைத்தியக்காரர் என்று நினைத்து நீங்கள் போய் விடுவீர்கள்.

மேலை நாடுகளில் கூர்மையான அறிவு ஜீவிகளில் ஒரு வராகிய ஆர்தர் கோஸ்ட்லருக்கு இது நடந்தது. அவர் முழு பொருளையும் தவற விட்டுவிட்டார். ஜென் பற்றி படிப்பதற்கு அவர் ஐப்பான் சென்றார். அப்போது, இந்த மக்கள் வெறும் பைத்தியங்கள் அல்லது இவர்கள் நகைச்சுவையாக, சிரிப்புக்காக இப்படி கூறுகிறார்கள், இவர்கள் கவலைப்படுவதே இல்லை என்று நினைத்தார். அவர் ஜென்னுக்கு எதிராக ஒரு புத்தகத்தை எழுதினார். அது அர்த்தமற்றதாக தெரிகிறது. அவர் தவறாக எழுதி விட்டார் என்றாலும் கூட அவர் சரியாகத்தான் செய்திருக்கிறார். அது அர்த்தமற்றது தான். உங்களுக்கு ஜென்னின் மொழி தெரியாத போது அது அர்த்தமற்றது தான். நீங்கள் தர்க்கவாத சிந்தனையோடு அதிகம் ஐக்கியமானவர் என்றால் இது அர்த்தமற்றது தான். இது தர்க்க வாதமற்றது. இதை விட இன்னும் அதிக தர்க்க வாதமற்றதை உங்களால் பார்க்க முடியாது. ஒருவர் “புத்தர் என்றால் என்ன?” என்று கேட்கிறார், அதற்கு மற்றொருவர் ‘இந்த சணல் நார் ஐந்து பவுண்டு எடை உள்ளது’ என்று பதில் கூறுகிறார்.

நீங்கள் வானத்தைப் பற்றி கேட்காதீர்கள். ஆனால் நானோ இந்த பூமியைப் பற்றி பதிலளிக்கிறேன்; நீங்கள் கடவுளைப் பற்றி கேட்கிறீர்கள் ஆனால் நானோ ஒரு பாறையைப் பற்றி பேசுகிறேன். இங்கே இரண்டும் சந்திக்கவில்லை. என்றாலும் கூட இங்கே சந்திப்பு உள்ளது. ஆனால் அதற்கு மிகவும் கண்டுணரக் கூடிய கண்கள் தேவை. அறிவுப்பூர்வமாக அல்ல, உணர்வுப்பூர்வமாக கண்டு உணரக் கூடிய கண்கள் தேவை. பகுத்தறிவோடு ஐக்கியமாகாத ஆனால் என்ன நடக்கிறது என்று சாட்சியாக, கவனித்து, பார்ப்பதற்கு காத்துக் கொண்டிருக்கிற உணர்வு வேண்டும். ஏற்கனவே தப்பெண்ணத்துடன் இருந்து விட்டார். அரிஸ்டாட்டிலின் பரம்பரையில் வந்த ஒரு கூர்மையான அறிவுஜீவி விஷயங்களை தர்க்க ரீதியாக பார்ப்பார். ஆனால் அவருக்கு எதுவும் தெரியாது. அரிஸ்டாட்டில் போன்று அல்லாத

ஒரு ஜென் உலகம் உள்ளது என்பதை அவர் முற்றிலும் அறிந்திருக்கவில்லை. ஜென்னில் இரண்டும் இரண்டும் நான்காகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்கிற அவசியம் இல்லை. சில சமயம் அது ஐந்தாகவும் இருக்கும். சில சமயம் அது மூன்றாகவும் இருக்கும். எதுவும் சாத்தியப்படும். எந்த சாத்தியக் கூறும் அழிந்து போகாது. எல்லா சாத்தியக் கூறுகளும் திறந்தே இருக்கும். எல்லைகள் அற்று திறந்தே இருக்கும். மேலும் ஒவ்வொரு முறையும் இரண்டும் இரண்டும் சேரும் போது வேறு ஏதாவது ஒன்று நிகழும். இந்த ஜென் உலகமானது அறியாத ஒன்று, திறந்த ஒன்று, உங்களால் அது தீர்ந்து போகும்படி செய்துவிட முடியாது.

பாருங்கள்: மேலோட்டமாக பார்த்தால் இந்த மனிதன் பைத்தியம் போன்று இருக்கிறார். ஆனால் ஆழ்ந்து பார்த்தால் இந்த டோஜான் போன்று புத்தி சுவாதீனம் உள்ள ஒரு மனிதரை பார்க்க முடியாது. ஆனால் கோஸ்ட்லர் தவறவிட்டு விடுவார். மேலும் கோஸ்ட்லர் ஒரு கூர்மையான அறிவு ஜீவி. மிகவும் தர்க்கவாதம் மிக்கவர். புத்திக் கூர்மையில் ஒரு சில மக்கள் மட்டுமே அவரோடு போட்டி போட முடியும். ஆனால் அவர் தவற விட்டு விடுகிறார். இந்த உலகில் புத்திசாலித்தனம் என்பது ஒரு வழி போன்று உள்ளது. ஆனால் அந்த உலகில் புத்திசாலித்தனம் ஒரு தடை போன்று ஆகி விடுகிறது. அதிக புத்திசாலித்தனத்துடன் இருக்காதீர்கள். அப்படி இருந்தால் உண்மையான ஞானத்தை நீங்கள் தவறவிட்டு விடுவீர்கள். எந்த தப்பெண்ணமும் இல்லாமல், உங்களது சொந்த மனம் என்பது இல்லாமல் இந்த டோஜானைப் பாருங்கள். என்ன நடக்கிறது என்கிற அந்த விஷயத்தை வெறுமனே பாருங்கள்.

“புத்தர் என்றால் என்ன?” என்று ஒரு துறவி சீடர் கேட்கிறார். ஆனால் ஒரு ஜென் குருவோ இந்த நொடிப் பொழுதில் வாழ்கிறார். அவர் எப்போதும் இங்கேயே, இப்போதுள்ள பொழுதிலேயே இருக்கிறார்; அவர் ஒரு போதும் அந்த நொடிப் பொழுதில் இல்லாமல் போவது கிடையாது. அவர் இந்த நொடிப்பொழுதிலேயே இருக்கிறார். இந்த மரங்கள், வானம், இந்த சூரியன் பாறைகள், இந்தப் பறவகைகள், இந்த மக்கள் என்று இந்த மொத்த உலகமும் இப்போது உள்ள இந்த நொடிப்பொழுதில் தான்

கவனத்தை ஒன்றுபடுத்திக் கொண்டு உள்ளன. 'இந்த நொடிப் பொழுது என்பது மிகவும் பரந்தது. இந்த நொடிப் பொழுது என்பது உங்களின் கடிகாரத்தில் இருந்து வருகின்ற டிக் என்னும் ஓர் ஒலி அல்ல; இந்த நொடிப் பொழுது என்பது எல்லையற்றது. ஆதியும் அந்தமும் அற்றது. ஏனெனில் இந்த நொடிப் பொழுதிலேயே எல்லாமும் இருக்கிறது. பலகோடி நட்சத்திரங்கள் மரணமடையப் போகின்றன; காலம், இடம் ஆகியவற்றின் எல்லையற்ற விரிவு நிலையானது இப்போது உள்ள இந்த நொடிப் பொழுதில் தான் சந்திக்கிறது. ஆகவே இந்த நொடிப் பொழுதை உங்களுக்கு எப்படி சுட்டிக் காட்டுவது? அப்போது டோஜான் சணல் நாரினை எடை போட்டுக் கொண்டு இருந்தார். இந்த நொடிப் பொழுதை எப்படி சுட்டிக் காட்டுவது. அந்த துறவியை இங்கே, இப்போது உள்ள இந்த நொடிப் பொழுதிற்கு கொண்டு வருவது எப்படி? அவரது தத்துவ விசாரணையை அருகில் தூக்கி வைப்பது எப்படி? அவருக்கு அதிர்ச்சி கொடுத்தது இந்த நொடிப் பொழுதில் அவரை விழிப் படைய செய்வது எப்படி?

இது ஓர் அதிர்ச்சி. ஏனெனில் அந்த சீடர் தனது மனதில் "புத்தர் என்பதன் உண்மை என்ன? சத்தியம் என்பது என்ன?" என்று விசாரித்துக் கொண்டு இருந்திருக்க வேண்டும். "இந்த ஒரு மெய்ஞ்ஞானம் அடைந்தவர், எனவே இவர் மதிப்புமிக்க ஏதோ ஒன்றை, உன்னதமான ஏதோ ஒன்றை, பயன்தரக் கூடிய ஒரு பதிலைக் கொடுப்பார் என்று அந்த சீடர் எதிர் பார்த்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும். ஆனால் அது இப்படிப்பட்டதொரு சாதாரண மாக விஷயமாகவும், இப்படிப்பட்டதொரு சாதாரண, அர்த்தமற்ற பதிலாகவும் இருக்கும் என்று அவர் ஒருபோதும் எதிர்பார்த்திருக்க மாட்டார். அவர் கண்டிப்பாக அதிர்ச்சி அடைந்திருக்க வேண்டும்.

அந்த அதிர்ச்சியில் ஒருவர் ஒரு நொடிப்பொழுது, ஒரு நொடிப்பொழுதில் ஒரு பகுதி விழிப்படைந்திருக்க முடியும். நீங்கள் அதிர்ச்சி அடையும் போது சிந்தனை என்பது தொடர முடியாது. ஆனால் இந்த பதிலானது ஏதாவது ஒரு வகையில் சம்பந்தம் உடையதாக இருந்திருந்தால் உங்களது சிந்தனையால் தொடர முடியும்; ஏனெனில் ஏதாவது ஒரு சம்பந்தத்தைத் தான் உங்களது மனம் கேட்கிறது. உங்களது கேள்விக்கு சம்பந்தமுடைய ஏதாவது

ஒரு பதில் கிடைத்தால் உங்களது சிந்தனை தொடர முடியும்; சம்பந்தமில்லாத ஒன்று கூறப்படும் போது தொடர்பு விட்டுப் போகிறது. மனதினால் தொடர முடிவதில்லை. திடீரென்று இந்த மனமானது அதிர்ச்சி அடைந்து விடுகிறது. மேலும் அதன் தொடர்ச்சி அறுபட்டும் போகிறது. விரைவில் அது மீண்டும் ஆரம்பிக்கும், ஏனெனில் அந்த மனமானது, “இது அர்த்தமற்றது!” என்று கூறும்.

ஒரு மனநோய் மருத்துவர் முல்லா நஸ்ருதீனை பரிசோதனை செய்தார். அநேக மாதங்கள் அலசி ஆராய்ந்த பிறகு, அநேக சந்திப்புகளுக்கு பிறகு அந்த முல்லா படுக்கையில் படுத்திருக்கும் போது அவரிடம் அந்த மருத்துவர், “இறுதியில் நான் உணர்வது இது தான், இந்த முடிவுக்கு தான் நான் வந்திருக்கிறேன் அந்த முடிவு என்னவெனில் நீ காதலில் விழவேண்டும், ஓர் அழகான பெண் உனக்கு தேவை. காதல் தான் உனது தேவை,” என்று கூறினார்.

உடனே முல்லா, “எனக்கும் உங்களுக்கும் இடையில் காதல் மலர்வது அபத்தமானது என்று நீங்கள் நினைக்கவில்லையா?” என்று கூறினான்.

அதற்கு அந்த மனநோய் மருத்துவர், “உனக்கும் எனக்கும் இடையிலா, அப்படி என்றால் அது அர்த்தமற்றதாகத்தான் இருக்கும்,” என்று கூறினார்.

ஒரு நொடிப் பொழுது அவர் அதிர்ச்சி அடைந்திருப்பார். ஆனால் ஒரு நொடிப் பொழுது மட்டுமே அதிர்ச்சி அடைந்திருப்பார். எந்த ஒரு சம்பந்தத்தையும் உங்களால் கண்டு கொள்ள முடியாத போது, உடனடியாக மனமானது, “இது அர்த்தமற்றது!” என்று கூறிவிடும். உங்களால் அதில் ஏதாவது சம்பந்தத்தை காண முடியுமெனில், அதன் தொடர்ச்சி தொடரும். அங்கு அர்த்தமற்ற ஏதோ ஒன்று சொல்லப்படும் போது ஒரு நொடிப் பொழுது மட்டும் அங்கு தொடர்பு விட்டுப் போகும். என்ன சொல்லப்பட்டதோ அதோடு மனமானது ஒத்துப் போகமுடியாது. ஆனால் உடனடியாக அது திரும்பவும் உயிர் பெற்று, ‘இது அர்த்தமற்றது’ என்று கூறுவதன் மூலம் தொடர்பு திரும்பவும் ஆரம்பித்து விடும்.

ஆனால் இந்த அதிர்ச்சியும், இது அர்த்தமற்றது என்று மனமானது உறுதி செய்வதும் ஒரே நேரத்தில் நிகழ்பவை அல்ல; அங்கே ஓர் இடைவெளி இருக்கிறது. அந்த இடைவெளியில் சட்டோரி சாத்தியப்படுகிறது. அந்த இடைவெளியில் நீங்கள் விழிப்படைய முடியும். உங்களால் சமாதி நிலையின் ஒரு சிறிய காட்சியைக் காண முடியும். அந்த சந்தர்ப்பமானது பயன்படுத்தப் பட்டிருந்தால் அது மிகவும் அற்புதமானதாக இருந்திருக்கும். டோஜான் என்னும் இந்த மனிதர் அற்புதமானவர், யாரோடும் ஒப்பிட முடியாதவர். வேறு எங்கும் இப்படிப்பட்ட ஒரு மனிதரை உங்களால் பார்க்க முடியாது. அந்த நேரத்தில் தானாகவே வந்த பதில் அது! அந்த பதில் உருவாக்கப்பட்ட ஒன்று அல்ல, ஏற்கனவே தயார் செய்து வைத்துள்ள பதிலும் அல்ல; இதற்கு முன்பு யாரும் இப்படி சொன்னது இல்லை. மேலும் அப்படி யாராவது ஏற்கனவே சொன்ன பதிலை இப்போது அவர் கூறினால் அதில் எந்த அர்த்தமும், முக்கிய கருத்தும் இருக்கவே இருக்காது. “புத்தர் என்றால் என்ன?” என்று கேட்ட கேள்விக்கு “இந்த சணல் நார் ஐந்து பவுண்டுகள் எடை உள்ளது” என்ற பதிலை இதுவரை யாரும் கூறியது கிடையாது.

டோஜான், புறத்தூண்டுதல் ஏதும் இன்றி தானாகவே இந்த பதிலை கூறுகிறார். அவர் தனது ஞாபகத்தில் இருந்து இதற்கு பதில் கூறவில்லை; டோஜானுக்கு புனித நூல்கள் எல்லாம் தெரியும். அவர் மெய்ஞ்ஞானம் அடைவதற்கு முன்பு ஒரு மாபெரும் அறிவு ஜீவியாக இருந்தார். புனித நூல்களை மனப்பாடம் செய்தவர். மேலும் புத்தர்களின் வார்த்தைகள் அனைத்தையும் உச்சாடனம் செய்தவர். அவர் தத்துவத்தை அநேக ஆண்டுகள் விவாதித்தவர்; அந்த துறவி என்ன கேட்கிறார் என்பதை அவர் அறிவார். அந்த துறவி என்ன எதிர்பார்க்கிறார் என்பதையும் அவர் அறிவார். ஆனால் அவர் வெறுமனே புறத் தூண்டுதல் எதுவும் இல்லாமல் தானாகவே, சணல் நார்களை எடை போட்டுக் கொண்டு கூறுகிறார்.

டோஜான் சணல் நார்களை எடை போடுவதை கொஞ்சம் கற்பனை செய்து பார்க்க முயற்சி செய்யுங்கள். அந்த தருணத்தில், அந்த நொடிப் பொழுதில் உண்மையை, இருப்பு நிலையின் உண்மையை இதைவிட என்ன விதத்தில் எந்த தூண்டுதலும்

இன்றி தானாகவே சுட்டிக் காட்ட முடியும்? “இந்த சணல் நார் ஐந்து பவுண்டுகள் எடை உள்ளது” என்று வெறுமனே அவர் கூறினார். அதோடு முடிந்து விட்டது! அவர் புத்தரைப் பற்றி எதுவும் கூறவில்லை, கூற வேண்டிய அவசியமும் இல்லை. இதுதான் புத்தத் தன்மை. இப்படி தன்னியில்பன்படி இருப்பது தான் புத்த தன்மை.

அவர் என்ன கூறினாரோ அது புத்த தன்மையின் ஒரு பகுதி; அவர் என்ன கூறாமல் விட்டு விட்டாரோ அது முழுமையானதாகும். அந்த நொடிப் பொழுதில் நீங்கள் விழிப்படைந்தால் புத்தர் சணல் நார் எடை போடுவதையும், அந்த சணல் நார் ஐந்து பவுண்டுகள் எடை இருப்பதையும், உங்களால் பார்க்க முடியும். அவர் எதைச் சுட்டிக் காட்டுகிறார்? அவர் அதிகம் சொல்லவில்லை. ஆனால் அவர் அதிகம் சுட்டிக் காட்டுகிறார். மேலும் அதிகம் அதைப்பற்றி கூறாததன் மூலம் அவர் ஒரு சூழ்நிலையை உருவாக்குகிறார். அதாவது இந்த டோஜான் மீது குவிந்துள்ள அந்த முழு இருப்பு நிலை குறித்து ஒரு சிறு நொடிப் பொழுதாவது உங்களால் விழிப்புணர்வு கொள்ள முடியும்.

இந்த உலகில் எப்போதெல்லாம் ஒரு புத்தர் வருகிறாரோ அப்போது இந்த முழு இயற்கையும் அங்கே ஒரு மையத்தை கண்டு கொள்கிறது. அதன் பின்னர் எல்லா நதிகளும் அவர் மீது பொழியும், எல்லா மலைகளும் அவருக்கு தலை வணங்கும். மேலும் எல்லா நட்சத்திரங்களும் அவரைச் சுற்றி வரும். ஒரு மெய்ஞ்ஞானி வரும் போதெல்லாம் இந்த முழு பிரபஞ்சமும் அவரது உயிர் உணர்வினால் குவிகிறது. அவர் மையமாக ஆகி விடுகிறார்.

அந்த நொடிப் பொழுதில் சணல் நார்களை எடை போட்டுக் கொண்டிருந்த டோஜான் தான் புத்தர்; அதாவது இந்த முழு இயற்கையும் டோஜானுக்குள் வழிந்தோடி, குவிகிறது. மேலும் டோஜான் சணல் நார்களை எடை போட்டுக் கொண்டு இருக்கிறார். மேலும் அந்த சணல் நார் ஐந்து பவுண்டுகள் எடை உள்ளது. இந்த தருணம் மிகவும் உண்மையானதாக உள்ளது. நீங்கள் அந்த நேரத்தில் விழிப்புடன் இருந்தால், நீங்கள் உங்களது கண்களைத் திறந்தால், சட்டோரி சாத்தியப்படும். டோஜான் தன்னியல்புடன்

இருக்கிறார்; அவரிடம் ஏற்கனவே தயாராக வைத்துள்ள பதில்கள் கிடையாது; அந்த நொடிப் பொழுதை அவர் நேருக்கு நேர் எதிர் கொள்கிறார்.

அடுத்த முறை நீங்கள் இதே டோஜானிடம் வந்தால் இதே பதில் கொடுக்கப்பட மாட்டாது, கொடுக்கவும் முடியாது. ஏனெனில் அப்போது டோஜான் எதையும் எடைபோட்டுக் கொண்டு இல்லாமல் இருக்கலாம், அல்லது வேறு ஏதாவது ஒன்றை எடை போட்டுக் கொண்டு இருக்கலாம் ஆனால் அந்த சணல் நார் ஐந்து பவுண்டு எடை இல்லாமல் இருக்கலாம். அடுத்த முறை இந்த பதிவானது வேறுபட்டு இருக்கும். நீங்கள் மீண்டும், மீண்டும் வந்தால் ஒவ்வொரு முறையும் பதிவானது வேறுபட்டு இருக்கும். அறிவு ஜீவிக்கும், ஒரு ஞானிக்கும் இடையே உள்ள வேறுபாடு அது தான். அறிவு ஜீவி என்பவரிடம் நிலையான பதில்களே இருக்கும். நீங்கள் எப்போது வந்தாலும், உங்களுக்காக அவர் ஏற்கனவே தயாராக ஒரு பதிலை வைத்திருப்பார். நீங்கள் எப்போது வந்தாலும், உங்களுக்காக அவர் ஏற்கனவே தயாராக ஒரு பதிலை வைத்திருப்பார். நீங்கள் கேட்டவுடன் அவர் உங்களுக்கு அந்த பதிலை கொடுப்பார்; மேலும் அந்த பதில் எப்போதும் ஒரே மாதிரியானதாக இருக்கும். எனவே அவர் கொள்கை மாறாதவராக இருப்பதாக நீங்கள் உணர்வீர்கள். அவர் அப்படித்தான் இருக்கிறார்.

முல்லா நஸ்ருதீன் மீது நீதிமன்றத்தில் ஒரு வழக்கு இருந்தது. நீதிபதி முல்லாவிடம் அவரது வயதைக் கேட்டார். அதற்கு அவர், “நாற்பது வருடங்கள்” என்று பதில் கூறினார்.

நீதிபதி ஆச்சரியமடைந்து, “நஸ்ருதீன், நான்கு வருடங்களுக்கு முன்பு நீ நீதிமன்றத்திற்கு வந்திருந்த போது நான் உனக்கு என்ன வயதாகிறது என்று கேட்டபோது நீ என்னிடம் நாற்பது என்று கூறினாய். இப்போது இது முரண்பாடாகத் தெரிகிறது. உனக்கு இன்னமும் நாற்பது வயதாகவா இருக்கும்?” என்று கேட்டார்.

அதற்கு நஸ்ருதீன், “நான் எப்போதும் கொள்கை மாறாதவன். ஒருமுறை நாற்பது என்றால் நான் எப்போதும் நாற்பது வயது என்றே கூறுவேன். நான் ஒரு தடவை பதில் கூறினால் எப்போதும்

அதே பதிலைத்தான் கூறுவேன். உங்களால் என்னை வழிமாறி சென்று விடும்படி செய்ய முடியாது. எனக்கு நாற்பது வயது. மேலும் நீங்கள் எப்போது கேட்டாலும் உங்களுக்கு இதே பதில்தான் கிடைக்கும். எப்போதுமே முரண்படாத ஒரு மனிதன் நான்,” என்று கூறினான்.

முரண்பாடற்ற மனிதன் உயிரற்ற மனிதன். நீங்கள் இறந்து போனால் மட்டுமே நீங்கள் எப்போதும் நாற்பதிலேயே இருக்க முடியும். அதன்பிறகு நீங்கள் மாற்ற வேண்டிய அவசியம் கிடையாது. உயிரற்ற மனிதன் ஒருபோதும் வளர்ச்சி அடைவதில்லை; மேலும் பண்டிதர்கள், அறிவு ஜீவிகள், அதிக தகவல்களை சேர்த்து வைத்துள்ளவர்கள் ஆகியவர்களை விடவும் உயிரற்ற மனிதர்களை உங்களால் பார்க்க முடியாது.

ஒரு மெய்ஞ்ஞானி இந்த நொடிப் பொழுதில் வாழ்பவர். நீங்கள் கேட்கிறீர்கள், அவர் பதில் அளிக்கிறார். ஆனால் அவரிடம் நிலையான பதில்கள் இருக்காது. அவர்தான் பதில். எனவே அந்த தருணத்தில் என்ன நடக்கிறதோ அது நடக்கிறது. அதை அவர் தனக்கு தகுந்த மாதிரி மாற்றிக் கொள்வது இல்லை. அவர் அதைப்பற்றி சிந்திப்பது இல்லை; நீங்கள் என்ன கேட்கிறீர்கள் என்று அவர் சிந்திப்பது இல்லை. நீங்கள் வெறுமனே கேட்பீர்கள். ஆனால் அவரது முழு உயிர் உணர்வும் அதை எதிர் கொள்ளும். இந்த நொடிப் பொழுதில் டோஜான் சணல் நார்களை எடை போட்டுக் கொண்டு இருந்தார். மேலும் அந்த சணல் நார் ஐந்து பவுண்டு எடை இருந்தது. “புத்தர் என்றால் என்ன?” என்று அந்த துறவி கேட்டபோது டோஜானின் உயிர் உணர்வில் ஐந்து பவுண்டு என்பது தான் உண்மை நிலையாக இருந்தது. அவர் எடை போட்டுப் பார்த்துக் கொண்டு இருந்தார். டோஜானின் உயிர் உணர்வில் ஐந்து பவுண்டு என்பது தான் உண்மையானதாக இருந்தது. எனவே அவர் வெறுமனே ஐந்து பவுண்டு சணல் நார் என்று கூறினார்.

மேலோட்டமாக பார்த்தால் அர்த்தமற்றதாக தெரிகிறது. நீங்கள் இதனுள் ஆழ்ந்து, ஆழ்ந்து சென்றால் தர்க்க வாதம் சாராத ஒரு சார்புத் தன்மையை நீங்கள் காண்பீர்கள். மேலும் மனம் என்பதில் உள்ள முரண்பாடற்ற தன்மை அல்லாமல் உயிர் உணர்வின்

முரண்பாடற்ற தன்மையை நீங்கள் காண்பீர்கள். இந்த வேறுபாட்டை புரிந்து கொள்ள முயற்சி செய்யுங்கள். நீங்கள் அடுத்த தடவை வரும்போது டோஜான் தோட்டத்தில் ஒரு குழியை தோண்டிக் கொண்டு இருந்தால், அப்போது நீங்கள் அவரிடம் “புத்தர் என்றால் என்ன?” என்று கேட்டால் அவர் அதற்கு பதிலைக் கொடுப்பார். “இந்த குழியை பார். இது தயாராக உள்ளது. இப்போது இதில் மரத்தை நட முடியும்” என்று அப்போது அவர் பதில் கூறுவார். அடுத்த முறை நீங்கள் மீண்டும் திரும்பி வரும்போது அவர் கையில் நடைக் கம்போடு நடைப்பயிற்சி செய்து கொண்டிருந்தால் அப்போது அவர், “இந்த நடைக் கம்பு,” என்று பதில் அளிக்கலாம்.

அந்த நொடியில் என்ன உள்ளதோ அது தான் பதிலாக இருக்கும். ஏனெனில் புத்தர் நொடிக்கு நொடி வாழ்கிறவர். எனவே நீங்களும் நொடிக்கு நொடி வாழ ஆரம்பித்து விட்டால் நீங்களும் ஒரு புத்தர் ஆகி விடுவீர்கள். இது தான் பதில் அதாவது நொடிக்கு நொடி வாழ்ந்தால் நீங்களும் ஒரு புத்தர் ஆகிவிடுவீர்கள் என்பது தான் பதில். புத்தர் என்பவர் கடந்த காலத்தில் வாழாத ஒருவராகவும், எதிர்காலத்திலும்கூட வாழாத ஒருவராகவும், இங்கேயே இப்பொழுதே உள்ள இந்த நொடிப் பொழுதில் வாழ்கின்ற ஒருவர் தான் புத்தர். இங்கேயே, இந்த பொழுதிலே இருக்கின்ற ஒரு தன்மை தான் புத்தத் தன்மை; மேலும் புத்தத் தன்மை என்பது ஒரு குறிக்கோள் அல்ல, அதற்காக நீங்கள் காத்துக் கொண்டு இருக்க வேண்டாம். நீங்கள் வெறுமனே இங்கேயே, இந்தப் பொழுதிலேயே வாழ்பவராக ஆகிவிட முடியும்.

பேசும் போது நான் ஒரு புத்தர். ஏனெனில் அப்போது பேசுதல் மட்டுமே நிகழ்ந்து கொண்டு இருக்கிறது. அடுத்த முனையில் உள்ள உங்களிடம் நான் பேசுவதை கவனித்தல் மட்டுமே நடந்து கொண்டிருந்தால், நீங்கள் கவனித்துக் கொண்டிருக்கின்ற ஒரு புத்தர் ஆகி விடுவீர்கள். இந்த நொடிப் பொழுதின் ஒரு சிறு காட்சியை காண்பதற்கு முயற்சி செய்யுங்கள். இந்த நொடியில் டோஜான் சணல் நார்களை எடை போட்டுக் கொண்டு இருக்க வில்லை; டோஜான் உங்களிடம் பேசிக் கொண்டு இருக்கிறார். “புத்தர் என்றால் என்ன?” என்று இந்த நொடியும் நீங்கள் கேட்காமல் இருக்கலாம். ஆனால் நீங்கள் கேட்கிறீர்களோ

அல்லது இல்லையோ அந்த கேள்வி அங்கு உள்ளது. நீங்கள் தான் அந்த கேள்வி.

இந்த தருணத்தில் உங்களால் விழித்து எழ முடியும். உங்கள் மனதை நீங்கள் பார்த்து கொஞ்சம் அசைத்தால், ஒரு தொடர்பு அறுந்த நிலையை நீங்கள் உருவாக்கினால் அப்போது ஆர்தர் கோஸ்ட்லர் தவறவிட்ட அந்த விஷயத்தை நீங்கள் திடீரென்று புரிந்து கொள்வீர்கள். நீங்களும் கூட அதி புத்திசாலியாக இருந்தால் நீங்களும் தவற விட்டு விடுவீர்கள். அதி புத்திசாலியாக இருக்காதீர்கள், மிகவும் கெட்டிக்காரராகவும் இருப்பதற்கு முயற்சி செய்யாதீர்கள், ஏனெனில் முட்டாள் போன்று ஆகக் கூடியவர்களால் மட்டுமே அடையப்படுகின்ற ஞானம் ஒன்று உள்ளது; நீங்கள் உங்களது மனதை இழந்து விடும் போது மட்டுமே பெறப்படுகின்ற ஒரு ஞானம் உள்ளது.

டோஜான் அழகானவர். இந்த பதில் அர்த்தமற்றது அல்ல என்று நீங்கள் கண்டு கொண்டால், நீங்கள் அதை கண்டு விட்டீர்கள், நீங்கள் அதை புரிந்து கொண்டீர்கள். ஆனால் இந்த புரிதல் என்பது வெறுமனே கற்றறிவு என்பதாக இருந்தால் அதனால் அதிக பயன் கிடையாது. நான் இதை உங்களுக்கு விளக்கி கூறி விட்டேன், நீங்களும் இதை புரிந்து கொண்டீர்கள். ஆனால் இந்த புரிதல் உங்களது அறிவின் மூலமாக இருந்தால், நீங்கள் இதை உங்களது மனதின் மூலமாக அறிந்தால் மீண்டும் நீங்கள் தவறவிட்டு விடுவீர்கள். கோஸ்ட்லர் ஜென்னுக்கு எதிரான வராக இருக்கலாம் ஆனால் நீங்கள் ஜென்னுக்கு ஆதரவாளராக இருக்கலாம். ஆனால் நீங்கள் இருவரும் தவறவிட்டு விடுவீர்கள். ஆதரவா அல்லது எதிர்ப்பா என்பதல்ல கேள்வி; நீங்கள் மனதின் உதவியின்றி புரிந்து கொள்கிறீர்களா என்பது தான் கேள்வி. அந்த புரிதல் உங்களது இதயத்தில் இருந்து எழுந்தால், நீங்கள் அதை உணர்ந்தால், அதைப்பற்றி நினைக்கவில்லை என்றால், அது உங்களது மொத்த உயிர் உணர்வையும் தொட்டால், அது ஊடுருவிச் சென்றால், வெறும் வாய் வார்த்தை போன்று இல்லாவிட்டால், ஒரு தத்துவமாக இல்லாமல் அது உங்களது ஓர் அனுபவமாக ஆகிவிட்டால், அது உங்களை கண்டிப்பாக மாற்றமடையச் செய்து விடும்.

வெறுமனே அதிர்ச்சியில் நீங்கள் உங்களது மனதை விட்டு வெளியேறி வருவதற்காகவும், கொஞ்சம் கீழே இறங்கி உங்களை இதயம் நோக்கி கொண்டு வருவதற்காகவும், நான் இந்த கதைகள் பற்றி பேசிக் கொண்டு இருக்கிறேன். மேலும் நீங்கள் தயாராக இருக்கும் பட்சத்தில் இன்னமும் கொஞ்சம் கீழே தொப்புளை நோக்கி உங்களை கொண்டு வருவேன்.

நீங்கள் இன்னமும் கீழே போனால், ஆழத்தை நீங்கள் அடைந்தால் இறுதியில் அழகும், அசிங்கமும் ஒரே விஷயங்களாக ஆகிவிடும்.



செவிடு, ஊமை, மற்றும் குருடு

ஒரு நாள் ஜென்ஷா தனது சீடர்களிடம் புகார் கூறிக் கொண்டிருந்தார். 'மற்ற குருமார்கள் எப்போதும் ஒவ்வொருவரையும் அவசியம் காப்பாற்றுவதைப் பற்றி சொல்லிக் கொண்டிருப்பார்கள் - ஆனால் செவிடு, ஊமை மற்றும் குருடான ஒருவரை நீங்கள் ஒரு வேளை சந்தித்தால் அதாவது உங்களது அசைவுகளை அவரால் பார்க்க முடியாமல், உங்களது போதனையை காதால் கேட்க முடியாமல், அல்லது அதைப்பற்றி கேள்விகள் கேட்கமுடியாமல் இருந்தால் அவரை காப்பற்ற முடியாமல் இருந்தால் புத்த மதத்தில் நீங்கள் ஒரு மதிப்பற்றவர் என்பதை நிரூபித்து விடுவீர்கள்.

இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டு கலக்கமுற்ற ஜென்ஷாலின் சீடர்களில் ஒருவர் ஜென்ஷாவைப் போலவே செப்போ என்னும் குருவின் சீடராகிய உம்மான் என்னும் குருவிடம் ஆலோசனை செய்வதற்கு போனார்.

"தயவு செய்து தலை வணங்கு" என்று கூறினார் உம்மான். இதைக் கேட்டு ஆச்சரியம் அடைந்த போதிலும், அந்த துறவி குருவின் கட்டளைக்கு கீழ்

படிந்தார். அதன் பின்னர் தனது கேள்விக்கான பதிலை எதிர்பார்த்து நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தார். ஆனால் பதில் கூறுவதற்கு பதிலாக, அந்த குரு ஒரு கைத்தடியை எடுத்து அவர் முகத்திற்கு நேர் வீசினார். அந்த சீடர் பின்னால் சாய்ந்து கொண்டார்.

“நல்லது. ‘நீ’ குருடன் அல்லன். இப்போது அணுகு” என்றார் உம்மான்.

அவர் ஆணையின்படி அந்த துறவி செய்தார். “நல்லது, ‘நீ’ ஒரு செவிடும் அல்லன். ஒன்று புரிந்து கொண்டாயா? என்று கூறினார் உம்மான்.

“எதைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும் ஐயா” என்றார் அந்த துறவி.

“ஆஹா, ‘நீ’ செவிடனும் அல்லன்” என்று கூறினார் உம்மான்.

இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டபின் அந்த துறவி ஆழ்ந்த தூக்கத்தில் இருந்து விழித்தெழுந்தார்.

“உங்களுக்கு கண்கள் இருப்பின் - பாருங்கள்! உங்களுக்கு காதுகள் இருப்பின் அதன் பிறகு நான் சொல்வதைக் கேளுங்கள்.” என்று இயேசு. ஒரு முறை அல்ல பலமுறை தனது சீடர்களிடம் கூறுவது வழக்கம். அவரது சீடர்களும் உங்களைப் போன்றுதான் கண்களைப் பெற்றிருந்தார்கள். மேலும் உங்களைப் போன்றுதான் காதுகளையும் அவர்கள் பெற்றிருந்தார்கள். அப்படியானால் இயேசு வேறு ஏதோ அர்த்தத்தில் அப்படி சொல்லியிருக்க வேண்டும் அதாவது இந்த கண்கள் மற்றும் இந்த காதுகளைப் பற்றி அல்ல.

இந்த உலகினை ஒரு வேறுபட்ட விதத்தில் பார்க்கின்ற, வேறுபட்ட விதத்தில் கேட்கின்ற, வேறுபட்ட விதத்தில் இருக்கின்ற ஒரு வழி உள்ளது. வேறுபட்ட தன்மையுடன் பார்க்கின்ற பார்வையை நீங்கள் பெற்றுவிடும் போது கடவுள் உங்களால் பார்க்கப்படுகிறார்; வேறுபட்ட தன்மையுடன் நீங்கள் கேட்கின்ற வழியை பெற்றிடும் போது கடவுள் நீங்கள் சொல்வதைக் கேட்கிறார்; மேலும் நீங்கள் வேறுபட்ட தன்மையுடன் இருக்கின்ற நிலையை பெற்றிடும் போது நீங்களே கடவுளாக ஆகி விடுகிறீர்கள். நீங்கள் இப்போது உள்ள நிலையில் நீங்கள் செவிடாக, ஊமையாக, குருடாக, கிட்டத்தட்ட உயிரற்றவராக இருக்கிறீர்கள். கடவுளுக்கு செவி மடுக்காதவராக, கடவுளைப்பற்றி வாய்திறக்க முடியாதவராக, கடவுளைக் காண முடியாதபடி குருடானவராக, கடவுள் பற்றி உயிரற்றவராக இருக்கிறீர்கள்.

கடவுள் இறந்து விட்டார் என்று நீட்சே கூறிவிட்டார். உண்மையில் நீங்கள் உயிரற்றவராக இருக்கும் போது கடவுள் எப்படி உங்களுக்கு உயிர் உள்ளவராக இருக்க முடியும்? நீங்கள் உயிரற்று இருப்பதால் தான் கடவுள் உயிரற்று இருக்கிறார். நீங்கள்

அபரிமிதமாக வாழும் போது, உங்களது வாழ்க்கை பொங்கி வழிவதாக இருக்கும் போது, அது ஒரு பெரு வெள்ளமாக இருக்கும் போது மட்டுமே உங்களால் கடவுளை அறிந்து கொள்ள முடியும். உயிரும், சக்தியும், பேரானந்தமும் பொங்கி வழிகின்ற அந்த தருணத்தில் தான் கடவுள் என்னவாக இருக்கிறார் என்பதை முதல் முறையாக உங்களால் அறிந்து கொள்ள முடியும். ஏனெனில் கடவுள் என்பது அதிகம் பொங்கி வழிகின்ற இன்பம் விளைவிகின்ற விஷயம் ஆகும்.

இந்த உலகில் கடவுள் என்பவர் தேவையானவர் அல்லர். அறிவியல் விதிகள் கண்டிப்பாக தேவையானவை. அவை இல்லாமல் இந்த உலகம் இருக்க முடியாது. அந்த வகையில் பார்த்தால் கடவுள் தேவையானவர் அல்லர். அவர் இல்லாமல் இந்த உலகம் இருக்க முடியும். ஆனால் அது மதிப்பற்றதாக இருக்கும். அவர் இல்லாமல் உங்களால் இருக்க முடியும். ஆனால் உங்களது இருப்பு நிலையானது வெறும் தாவரங்களின் இருப்பு நிலை போன்று இருக்கும். அவர் இல்லாமல் உங்களால் வளர முடியும். நீங்கள் உண்மையிலேயே உயிர்த்துடிப்புடன் இருக்கமுடியாது.

கடவுள் என்பது தேவையில்லை. உங்களால் அங்கு இருக்க முடியும். ஆனால் அங்கு நீங்கள் இருப்பதில் எந்த ஓர் அர்த்தமும் இருக்காது. அது எந்தவிதான அர்த்தத்தையும் சுமந்து கொண்டிருக்காது. அதில் கவிதை இருக்காது. அதில் பாடல் இருக்காது. அதில் நடனம் இருக்காது. அது ஒரு புதிராக இருக்காது. அது ஓர் எண்கணிதமாக இருக்க முடியும். அது ஒரு வியாபார மாக இருக்க முடியும். ஆனால் அது ஒரு காதல் போன்ற விஷயமாக இருக்க முடியாது.

கடவுள் இல்லையெனில் அழகானவை எல்லாம் மறைந்து போய்விடுகிறது. ஏனெனில் அழகானது பொங்கி வழிவதால் மட்டுமே வருகிறது. அது ஓர் இன்பம் விளைவிக்கின்ற விஷயம். ஒரு மரத்தை கவனியுங்கள். நீங்கள் அதற்கு நன்றாக தண்ணீர் ஊற்றவில்லை எனில், அந்த மரமானது மண்ணில் இருந்து ஊட்டச் சத்தினை பெறவில்லை எனில், அந்த மரம் இருக்கும் ஆனால் மலர்கள் இருக்காது. இயற்கை இருக்கும் ஆனால் பயனற்றதாக இருக்கும். அது இல்லாமல் இருந்திருந்தால் நன்றாக இருந்திருக்

கும். ஏனெனில் அது இடைவிடாததொரு விரக்தியாக இருக்கும். அந்த மரத்தினால் அதிகம் பகிர்ந்து கொள்ள முடியும் போது மட்டுமே மரத்திற்கு மலர்கள் வருகின்றன; மேலும் மரத்திற்கு அதிக ஊட்டச்சத்து இருந்தால் தான் அதனால் மலர்களை கொடுக்க முடியும். மலர்ச்சி என்பது ஓர் ஆடம்பரம்! அந்த மரத்திடம் அந்த அளவுக்கு சக்தி இருப்பதால் அதனால் மலர்களைக் கொடுக்க முடிகிறது.

மேலும் கடவுள் தான் இந்த உலகில் மிகவும் ஆடம்பரமான விஷயம் ஆகும். கடவுள் தேவை இல்லை. அவர் இல்லாமல் உங்களால் உயிர் வாழ முடியும். நீங்கள் நன்றாக வாழமுடியும் ஆனால் நீங்கள் ஏதோ ஒன்றினை தவற விட்டவர் போல இருப்பீர்கள். நீங்கள் உள்ளத்தில் ஒரு வெறுமையை உணர்வீர்கள். ஓர் உயிருள்ள சக்தி என்பதை விடவும் நீங்கள் ஒரு காயம் போன்று இருப்பீர்கள். நீங்கள் துன்பப்படுவீர்கள்; உங்களது வாழ்க்கையில் எந்த ஒரு பரவசமும் இருக்காது.

ஆனால், இந்த பரவசத்தை, அர்த்தத்தை கண்டு கொள்வது எப்படி? அதற்கு ஒரு வேறுபட்ட பார்வை உங்களுக்கு தேவை. இப்போதைக்கு நீங்கள் குருடாக இருக்கிறீர்கள். ஆனால் உங்களால் புறப் பொருள்களை பார்க்க முடியும். ஆனால் பொருள் என்பது ஒரு தேவை. உங்களால் இந்த மரத்தை நன்றாக பார்க்க முடியும். ஆனால் நீங்கள் மலர்களை தவற விட்டு விடுவீர்கள். மேலும் நீங்கள் மலர்களைப் பார்த்தலும் கூட அதன் நறுமணத்தை தவற விட்டு விடுவீர்கள். உங்களது கண்கள் மேற்பரப்பை மட்டுமே பார்க்க முடியும். நீங்கள் மையத்தை தவற விட்டு விடுவீர்கள். அதனால் தான் இயேசு நீங்கள் ஒரு குருடர், நீங்கள் ஒரு செவிடர் என்று கூறிக் கொண்டே போகிறார். மேலும் நீங்கள் ஓர் ஊமை யாகவும் இருந்தாக வேண்டும். ஏனெனில் உங்களால் அவரைப் பார்க்க முடியவில்லை என்னும் போது சொல்வதற்கு என்ன இருக்கும்? நீங்கள் அவரை கேட்டிராவிட்டால் அங்கே தெரிவிப்ப தற்கும், தொடர்பு கொள்ளவும் என்ன உள்ளது? கவிதை என்பது அங்கு இல்லை என்னும் போது பாடுவதற்கு அங்கு என்ன உள்ளது? நீங்கள் வாயில் சில அசைவுகளை உண்டாக்கலாம். ஆனால் அதிலிருந்து எதுவும் வெளியே வராது. ஏனெனில் முதலில் அங்கு எதுவுமே இல்லை.

இயேசு பேசும் போது, ஏதோ ஒன்றினால் ஆட்கொள்ளப் பட்டவர் போன்று அவர் பேசுகிறார். அவரை விடவும் பெரிய ஒன்று அவர் மூலமாக பேசுகிறது. புத்தர் போன்றவர்கள் ஓர் அரசனுக்கு பிறந்த ஒரு கௌதம சித்தார்த்தராக அவர் பேசவில்லை. அவர் ஒருபோதும் அதுவாக இருப்பதில்லை. நீங்கள் பார்த்து, தொடுகின்ற உடல் அல்ல அவர். நீங்கள் புரிந்து கொள்கின்ற மனமும் கூட அல்ல அவர். அப்பால் உள்ள ஏதோ ஒன்று காலம் மற்றும் இடத்திற்குள் வந்து விட்டது. ஓர் அற்புதம் நிகழ்ந்து விட்டது. அவர் உங்களிடம் பேசவில்லை, அவர் வெறும் வாகனம் மட்டுமே; வேறு ஏதோ ஒன்று அவர் மூலமாக வழிந்து ஓடிக் கொண்டிருக்கிறது. அவர் வெறுமனே ஓர் ஊடகமாக இருக்கிறார். நீங்கள் அறிந்திராத ஒரு கரையில் இருந்து ஏதோ ஒன்றினை அவர் உங்களுக்கு சுமந்து கொண்டு வந்திருக்கிறார். பரவசம் நிகழ்ந்தால் மட்டுமே உங்களால் பாட முடியும். அப்படி இல்லையெனில் நீங்கள் பாடிக் கொண்டே போகலாம். ஆனால் அது மேலோட்டமானதாகவே இருக்கும். நீங்கள் அதிக சத்தத்தை உருவாக்கலாம். ஆனால் சத்தம் என்பது பேசுதல் ஆகாது. நீங்கள் அநேக வார்த்தைகளை பயன்படுத்த முடியும். ஆனால் அவை வெறுமையானவைகளாக இருக்கும். நீங்கள் அதிக பேசலாம் ஆனால் உண்மையில் உங்களால் என்ன பேச முடியும்?

தெய்வத்தோடு தொடர்பு கொண்ட போது முதல் நாள் முகமதுவிற்கு என்ன நடந்து தெரியுமா? அவர் தரையில் விழுந்து விட்டார், நடுங்க ஆரம்பித்து விட்டார். வியர்க்க ஆரம்பித்து விட்டது. ஆனால் அந்த காலைப் பொழுதானது இன்று இப்போது உள்ள காலைப் பொழுதைப் போல மிகவும் குளிராக இருந்தது. மேலும் அவரது பாதத்தில் உள்ள வியர்வைத் துவாரங்களில் இருந்தும் கூட அவருக்கு வியர்க்க ஆரம்பித்து விட்டது. அவர் பயந்து விட்டார். அறியாத ஏதோ ஒன்று அவரைத் தொட்டு விட்டது. மேலும் அவர் மரணமடைந்து விடுவோம் என்று நினைத்து பயந்து விட்டார். அவர் வேகமாக வீட்டிற்கு ஓடிவந்து படுக்கப் போய்விட்டார். அவரது மனைவியும் பயந்து விட்டார். அவர் மீது அநேக போர்வைகள் போர்த்தப்பட்டன என்றாலும் கூட அவர் நடுங்கிக் கொண்டிருந்தார். எனவே அவரது மனைவி அவரிடம், “என்ன நடந்தது? உங்களது கண்களில் மயக்கம்

தெரிகிறது. நீங்கள் ஏன் பேசாமல் இருக்கிறீர்கள்? நீங்கள் ஏன் ஊமையாகி விட்டீர்கள்?” என்று கேட்டார்.

அப்போது முகமது, “முதல் முறையாக நான் சொல்வதற்கு ஏதோ ஒன்று உள்ளது. இதுவரை நான் ஓர் ஊமை மனிதனாக இருந்தேன்; சொல்வதற்கு ஒன்றும் இல்லை. நான் வாயில் சில அசைவுகளை செய்து கொண்டிருந்தேன். நான் பேசினேன் ஆனால் எனது உதடுகள் மட்டுமே அசைந்தன. அங்கே சொல்வதற்கு எதுவும் இல்லை. இப்போது இங்கே நான் சொல்வதற்கு ஏதோ ஒன்று உள்ளது அதனால் தான் நான் இந்த அளவுக்கு நடுங்குகிறேன். நான் அறியாத ஒன்றினை, தெய்விகத்தை கொண்டு இருக்கிறேன். ஏதோ ஒன்று பிறக்கப் போகிறது” என்று கூறியதாக குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

ஒவ்வொரு தாயும் அறிந்தது போல இது அதிக கஷ்டத்தை கொண்டு வருகிறது. நீங்கள் ஒரு குழந்தையை பெற்றெடுக்க வேண்டும் என்றால் நீங்கள் அநேக வேதனை நிறைந்த நாட்களை கடந்தாக வேண்டும்; மேலும் பிரசவம் நிகழும் போது அங்கு அதிக கஷ்டம் இருக்கும். ஓர் உயிர் இந்த உலகிற்குள் நுழையும் போது, அது ஒரு போராட்டமாக இருக்கும்.

மூன்று நாட்கள், முகமது அவரது படுக்கையிலேயே, முற்றிலும் ஊமையாக இருந்ததாக கூறப்பட்டுள்ளது. அதன் பிறகு கொஞ்சம் கொஞ்சமாக, ஒரு சிறு குழந்தை பேச ஆரம்பிப்பது போன்று அவர் பேச ஆரம்பித்தார். அதன் பிறகு தான் குர்ஆன் பிறந்தது.

நீங்கள் ஊமைகள். நீங்கள் அநேக விஷயங்களை கூறிக் கொண்டே போகலாம் ஆனால் உங்களது ஊமைத் தனத்தை மறைக்கவே நீங்கள் அதிகம் பேசிக் கொண்டே போகிறீர்கள் என்பதை நினைவில் கொள்ளுங்கள். நீங்கள் தொடர்பு கொள்வதற்காக பேசவில்லை, நீங்கள் ஊமை என்பதை மறைக்கவே நீங்கள் வெறுமனே பேசுகிறீர்கள். அடுத்த முறை நீங்கள் யாருடனாவது பேசும் போது கவனியுங்கள். நீங்கள் ஏன் பேசுகிறீர்கள்? ஏன் வார்த்தைகளை பயன்படுத்துகிறீர்கள்? அதற்கான அவசியம் என்ன? இப்படியே நான் பேசாமல் இருந்தால் அடுத்தவர் என்னை ஊமை என்று நினைத்து விடுவர் என்கிற பயம் திடீரென்று உங்களுக்கு வந்துவிடும்! இந்த உண்மையை மறைப்பதற்காகவே

நீங்கள் பேசுகிறீர்கள். சொல்வதற்கு ஒன்றும் இல்லை என்று உங்களுக்கு தெரியும் என்றாலும் கூட நீங்கள் பேசிக் கொண்டே செல்வீர்கள்.

ஒரு முறை நான் ஒரு குடும்பத்தோடு தங்கி இருந்தேன். எனக்கு விருந்து அளிக்கின்ற அந்த வீட்டில் உள்ள மனிதரோடு நான் உட்காந்து கொண்டு இருந்தேன். சிறு குழந்தையான அவரது மகன் உள்ளே வந்தவுடன் அவனது தந்தையிடம் ஒரு சில கேள்விகளுக்கு அவர் பதில் கூற முடியுமா என்று கேட்டான். அந்த தந்தை அவனிடம், “நான் வேலையாக இருக்கிறேன். நீ போய் அம்மாவிடம் கேள்,” என்று கூறினார்.

அதற்கு அந்த குழந்தையானது, “ஆனால் நான் அந்த அளவுக்கு அறிந்து கொள்ள வேண்டியது இல்லை. ஏனெனில் அவர் பேச ஆரம்பித்து விட்டால் அதன்பிறகு அதற்கு முடிவே இல்லை. மேலும் நான் எனது வீட்டுப்பாடங்களை செய்ய வேண்டும். எனவே நான் அந்த அளவுக்கு அறிந்து கொள்ள விரும்பவில்லை,” என்று கூறினான்.

தாங்கள் ஏன் பேசுகிறோம், என்ன பேசுகிறோம் என்று தெரியாமலேயே மக்கள் பேசிக் கொண்டே இருக்கிறார்கள். தெரிவிப்பதற்கு அங்கு என்ன உள்ளது? அவர்களின் ஊமை நிலையை மறைப்பதற்காகத் தான் பேசுகிறார்கள். மக்கள் இங்கிருந்து அங்கு செல்கிறார்கள், இந்த நகரில் இருந்து அந்த நகருக்கு செல்கிறார்கள். அவர்கள் பயணம் செய்து கொண்டே இருக்கிறார்கள். மேலும் விடுமுறை காலங்களில் இமயமலை மற்றும் கவிட்சர்லாந்து செல்கிறார்கள். ஏன் இந்த பயணம்? தாங்கள் உயிருடன் இருக்கிறோம் என்பதை உணர்ந்து கொள்ள விரும்புவதனால் தான் அப்படி பயணம் செய்கின்றனர்.

ஆனால் நகர்தல் மட்டுமே வாழ்க்கை அல்ல. உண்மையில் வாழ்க்கைக்கு ஓர் ஆழ்ந்த நகர்தல் உள்ளது. ஆனால் நகர்ந்து கொண்டிருப்பதே வாழ்க்கை என்றாகி விட்டது. நீங்கள் ஒரு நகரத்தில் இருந்து மற்றொரு நகரத்திற்கு போய்க் கொண்டே இருக்கலாம்; மேலும் நீங்கள் இந்த முழு உலகத்தையும் சுற்றி முடிக்கலாம். ஆனால் அந்த பயணம் வாழ்க்கை அல்ல. வாழ்க்கை என்பது மிகவும் நுட்பமான நகர்வு. அதாவது தன்னுணர்வின் ஒரு நிலையில் இருந்து அடுத்த நிலைக்கு நகர்தல்.

தேக்கநிலை அடையும் போது மக்கள் வெளி உலகை நோக்கி நகர்ந்து செல்ல ஆரம்பிக்கின்றனர். இப்போது அமெரிக்கர்கள் சிறந்த பயணிகள் ஆகிவிட்டனர்; அவர்கள் உலகின் இந்த மூலையில் இருந்து அந்த மூளைக்கு உலகம் முழுவதும் பயணம் செய்கின்றனர். ஏனெனில் அமெரிக்க தன்னுணர்வானது எங்கோ ஓர் இடத்தில் மோசமாக தேக்கமடைந்து விட்டதால் அவர்கள் ஒரே இடத்தில் இருந்தால் அப்போது அவர்கள் உயிரற்றவர்கள் போன்று உணர ஆரம்பிக்கின்றனர். எனவே நகர்ந்து கொண்டே இருக்கின்றனர். மனித சரித்திரத்தில் ஒருபோதும் இப்படி நடந்தது இல்லை. அமெரிக்காவில் ஒருவர் ஒரு நகரில் அதிகபட்சமாக மூன்று ஆண்டுகள் மட்டுமே தங்கி இருக்கிறார்; மூன்று வருடங்களுக்குள் மக்கள் வேறு இடத்திற்கு நகர்ந்து விடுகின்றனர். இது ஒரு சாரசரி தான். ஒவ்வொரு மாதமும் வேறு இடத்திற்கு மாறிக் கொண்டிருக்கிற மனிதர்களும் உள்ளனர். உடைகள், கார்கள், வீடுகள், மனைவிகள், கணவன்கள் இப்படி எல்லாவற்றையும் அவர்கள் மாற்றிக் கொண்டே போகிறார்கள்.

ஒரு ஹாலிவுட் நடிகை அவளது குழந்தைக்கு தனது புதிய கணவரை அறிமுகம் செய்து வைத்தாள். “இப்போது உனது புதிய தந்தையை சந்தி,” என்று அவள் கூறினாள்.

உடனே அந்த குழந்தை, “ஹலோ, உங்களை சந்திப்பதில் நான் சந்தோஷமடைகிறேன்! எனது பார்வையாளர்கள் புத்தகத்தில் தாங்கள் தங்களின் கையெழுத்தினை போட விரும்புகிறீர்களா?” என்று கேட்டாள். ஏனெனில் அவள் அநேக புதிய தந்தைகளை சந்தித்து இருக்கிறாள்.

நீங்கள் உயிருடன் இருக்கிறீர்கள் என்று வெறுமனே உணர்வதற்காக எல்லாமே மாற்றப்பட வேண்டியதாகிறது. வாழ்க்கையைத் தேடி ஒரு தீவிரமான தேடுதல். உண்மையில் வாழ்க்கை என்பது நகர்வதாகத்தான் இருக்கிறது. ஆனால் ஓர் இடத்தில் இருந்து அடுத்த இடத்திற்கு அல்ல, வாழ்க்கை என்பது ஒரு நிலையில் இருந்து அடுத்த நிலைக்கு நகர்தல். அது, ஒரு தன்னுணர்வில் இருந்து அடுத்த தன்னுணர்விற்கு, உயிர் உணர்வின் உயர்ந்த நிலைக்கு ஓர் உள்நோக்கிய ஆழ்ந்த நகர்தலாகும். அப்படி இல்லை எனில் நீங்கள் உயிரற்றவர்கள்.

இப்போது நீங்கள் இருக்கும் நிலையில் நீங்கள் உயிரற்று இருக்கிறீர்கள். அதனால் தான், “உங்களுக்கு காதுகள் இருப்பின் நான் சொல்வதைக் கேளுங்கள், கண்கள் இருப்பின் பாருங்கள் என்று இயேசு சொல்கிறார். இதை முதலில் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். அதன் பின்னர் இந்த கதை மிகவும் சுலபமானதாக ஆகிவிடும்.

அதன் பின்னர் இரண்டாவது விஷயம்: நீங்கள் ஏன் இந்த அளவுக்கு உயிரற்று இருக்கிறீர்கள்? நீங்கள் இந்த அளவுக்கு ஏன் ஊமை, குருடு, செவிடாக இருக்கிறீர்கள்? இதில் ஏதோ ஒன்று இருந்தாக வேண்டும், இதில் ஏதோ ஒரு முதலீடு உங்களுக்கு இருந்தாக வேண்டும். அப்படி இல்லை எனில் அநேக மக்கள், கோடிக்கணக்கான மக்கள் இப்படிப்பட்ட ஒரு நிலையில் இருக்க மாட்டார்கள். அது உங்களுக்கு ஏதோ ஒன்றை கொடுக்க வேண்டும், அதிலிருந்து நீங்கள் ஏதோ ஒன்றை பெற்றுக் கொண்டு இருக்க வேண்டும். அப்படி இல்லை எனில் இது எப்படி சாத்தியப்படும்? “குருடர் போன்று இருக்காதீர்கள், செவிடராக இருக்காதீர்கள், உயிர்த்துடிப்புடன், உஷாராக, விழிப்புடன் இருங்கள் என்று புத்தர்களும், கிருஷ்ணர்களும், கிறிஸ்துகளும் கூறிக்கொண்டே போகிறார்கள். ஆனால் யாரும் அவர்கள் கூறுவதை கேட்பதில்லை. அறிவுப்பூர்வமாக அவர்கள் கூறுவது உங்களது மனதைக் கவர்வதாக இருந்தும் கூட, நீங்கள் ஒருபோதும் அவர்கள் கூறுவதை கவனிப்பதில்லை. அவர்கள் கூறுவது சரிதான் என்று நீங்கள் உங்களது வாழ்க்கையின் குறிப்பிட்ட தருணங்களில் உணர்ந்தாலும் கூட, நீங்கள் ஒருபோதும் அவர்களை பின்பற்றுவது கிடையாது. அப்படியே அவர்களை பின்பற்ற வேண்டும் என்று நீங்கள் முடிவெடுத்தாலும், நீங்கள் எப்போதும் அதை நாளைக்கு ஒத்தி போட்டு விடுகிறீர்கள். நாளை என்பது ஒருபோதும் வருவதில்லை, அதில் நீங்கள் ஆழ்ந்த முதலீடு செய்வது ஏன்?

முந்தைய இரவு நான் ஒரு நண்பனிடம் பேசிக் கொண்டு இருந்தேன். அவர் மிகவும் படித்த மனிதர், பண்பாளர், உலகம் முழுவதும் சுற்றியவர். அவர் சோவியத் யூனியன், ஐக்கிய நாடுகள், சீனா, இப்படி எல்லா நாடுகளிலும் வசித்தவர். ஆனால் அவர் பேசுவதைக் கேட்கும் போது அவர் முற்றிலும் உயிரற்று இருப்பதாக நான் உணர்ந்தேன். அவர் என்னிடம், “இதற்கு என்ன தீர்வை

நீங்கள் கூறுகிறீர்கள்?” என்று கேட்டார்; ஏனெனில் வாழ்க்கையில் அநேக கஷ்டங்கள், துன்பங்கள், அநேக அநீதிகள், அநேக விஷயங்கள் உங்களை காயப்படுத்தி உள்ளன. நீங்கள் காயப்படாமல் இருக்கும்படியும், வாழ்க்கையானது இப்படி அநேக காயங்களை உருவாக்காமலும் இருக்கும்படியும் வாழ்க்கையை வாழ்வது எப்படி? என்ன செய்ய வேண்டும்?

எனவே நான் அவரிடம் இரண்டு வழிகள் உள்ளன என்று கூறினேன்; ஒன்று, சுலபமானது ஆனால் நீங்கள் அதற்கு மிகப்பெரிய விலை கொடுத்தாக வேண்டும். அதாவது ஒருவர் உயிரற்றவர் ஆகிவிட வேண்டும், எந்த அளவுக்கு உணர்ச்சிகள் இல்லாமல் மரத்துப் போனவராக ஆக முடியுமோ அந்த அளவுக்கு ஆகிவிட வேண்டும்; ஏனெனில் நீங்கள் உணர்ச்சிகள் அற்றவராக இருந்தால், உங்களைச் சுற்றி ஒரு தடித்த தோலை உருவாக்கி கொண்டால், ஒரு கவசத்தை உருவாக்கி கொண்டால், அதன் பின்னர் நீங்கள் அதிகம் கவலைப்பட மாட்டீர்கள். யாரும் உங்களை காயப்படுத்த முடியாது. யாரோ ஒருவர் உங்களை அவமானப்படுத்துகிறார், அப்போது உங்களைச் சுற்றி ஒரு தடித்த தோலை நீங்கள் உருவாக்கி இருப்பதால் அந்த அவமானம் ஒருபோதும் உள்ளே நுழையாது. உங்களுக்கு அநீதி இழைக்கப் படலாம், ஆனால் நீங்கள் வெறுமனே ஒருபோதும் அதை உணர மாட்டீர்கள்.

உங்களது உயிரற்ற தன்மைக்கான தொழில் நுட்பம் இதுதான். நீங்கள் அதிக உணர்ச்சி உள்ளவராக இருந்தால், நீங்கள் அதிக காயப்படுவீர்கள். அதன் பின்னர் ஒவ்வொரு சிறிய விஷயமும் கூட ஒரு வேதனையாக, ஒரு துன்பமாக, ஆகிவிடும். மேலும் உங்களால் வாழ முடியாமல் போய்விடும். ஆனால் ஒருவர் வாழ்ந்து ஆக வேண்டிய கட்டாயத்தில் இருக்கிறார். இங்கே பிரச்சினைகள் இருக்கின்றன, இங்கே கோடிக்கணக்கான மக்கள் இருக்கிறார்கள், சுற்றிலும் வன்முறை உள்ளது, சுற்றிலும் துன்பம் உள்ளது. நீங்கள் தெருக்களில் நடந்து செல்லும் போது அங்கே பிச்சைக்காரர்கள் இருக்கிறார்கள்; நீங்கள் உணர்ச்சி இல்லாதவராக இருந்தாக வேண்டும்; அப்படி இல்லை எனில் அது ஒரு துன்பமாக, உங்களுக்கு ஒரு சுமையாக ஆகிவிடும். உங்களுக்குள் அடி ஆழத்தில் எங்கோ ஓர் இடத்தில் இதற்கு நானும் பொறுப்புடையவன்

அல்லவா என்று நீங்கள் உணர்வீர்கள். நீங்கள் ஏதோ ஓர் ஊமை, குருடு, செவிடு போன்று அந்த பிச்சைக்காரர்களை கடந்து சென்று விடுவீர்கள். நீங்கள் அவர்களைப் பார்க்க மாட்டீர்கள்.

எந்த ஒரு பிச்சைக்காரரையாவது நீங்கள் உற்றுப் பார்த்து இருக்கிறீர்களா? நீங்கள் பார்த்திருக்கலாம், ஆனால் உற்று கவனித்திருக்க மாட்டீர்கள். அவரை நீங்கள் நேருக்கு நேர் எதிர் கொள்வதில்லை, நீங்கள் ஒருபோதும் அவரது அருகில் உட்கார்ந்தது இல்லை, நீங்கள் அவரது கையைப் பிடித்து உங்களது கைகளில் வைத்துக் கொண்டது இல்லை. இந்த அளவுக்கு திறந்த மனதுடன் இருப்பது அதிகப்படியானதாக இருக்கும். அதில் ஆபத்து இருக்கிறது. மேலும் நீங்கள் உங்களது மனைவியைப் பற்றி நினைக்க வேண்டுமே தவிர இந்த பிச்சைக்காரர்களைப் பற்றி அல்ல, நீங்கள் உங்களது குழந்தைகளைப் பற்றி நினைக்க வேண்டும். எனவே இவர்களைப்பற்றி கவலைப்பட மாட்டீர்கள்! எனவே எங்கெல்லாம் பிச்சைக்காரர்கள் இருக்கிறார்களோ அங்கெல்லாம் நீங்கள் உங்களை கவனித்துப் பாருங்கள். உங்களது வேகம் அதிகரிக்கும், நீங்கள் வேகமாக நடந்து கொண்டு அந்த பக்கமே பார்க்க மாட்டீர்கள். நீங்கள் உண்மையிலேயே ஒரு பிச்சைக்காரரை உற்றுப் பார்த்தால், வாழ்க்கையின் மொத்த அநீதியையும் உணர்வீர்கள். நீங்கள் மொத்த துன்பத்தையும் உணர்வீர்கள். எனவே அது உங்களை அதிகம் பாதிக்கும். அதை உங்களால் தாங்கிக் கொள்ள முடியாது, நீங்கள் ஏதாவது செய்தாக வேண்டும். ஆனால் உங்களால் என்ன செய்ய முடியும்? உங்களுக்கென்று உங்களது சொந்த பிரச்சினைகள் உள்ளன. நீங்கள் அதை தீர்க்க வேண்டும். எனவே உங்களால் எந்த உதவியும் செய்ய முடியாமையை உணர்வீர்கள்.

இறந்து கொண்டிருக்கின்ற ஒரு மனிதனைப் பார்க்கிறீர்கள். உங்களால் என்ன செய்ய முடியும்? ஊனமுற்ற ஒரு குழந்தையை பார்க்கிறீர்கள், உங்களால் என்ன செய்ய முடியும்? முந்தைய தினம் ஒரு சந்நியாசி என்னிடம் வந்து, அவர் சாலையைக் கடக்கும் போது ஒரு வாகனம் ஒரு நாயை கிட்டத்தட்ட கொன்று விட்டு சென்றதை தான் பார்த்து மிகவும் கலக்கமடைந்ததாக கூறினார். அந்த நாய் ஏற்கனவே நல்ல நிலையில் இல்லாமல் இருந்தது. அதன் இரண்டு கால்கள் ஏற்கனவே அடிபட்டு இருந்தன. இரண்டு

கால்களைக் கொண்டு அந்த நாய் வசித்து வந்தது. ஆனால் மீண்டும் ஒரு வாகனம் அதன் அடுத்த இரண்டு கால்களையும் நசுக்கி விட்டது. அந்த சந்நியாசி பாவப்பட்டு, கருணை உள்ளத் தோடு, தனது கைகளில் அந்த நாயை எடுத்து பார்த்தால் அதன் பின்புறத்தில் ஓர் ஓட்டையும் அதில் ஆயிரக்கணக்கான புழுக்களும் இருந்து உள்ளன. அவர் உதவி செய்ய விரும்பினார். ஆனால் எப்படி உதவுவது? அவர் இதைப் பார்த்து கலக்கம் அடைந்ததால் அவரால் தூங்க முடியவில்லை. பயங்கர கனவுகள் வந்தன. இடைவிடாமல் அந்த நாய் அவரது கனவில் வந்து கொண்டே இருந்தது. அவர் ஏதாவது செய்தாக வேண்டும் என்று நினைத்தார். ஆனால் என்ன செய்வது? அவர் மனதில் அந்த நாயைக் கொண்டு விடலாம் என்கிற எண்ணம் வந்தது. ஏனெனில் அப்போது அவரால் செய்ய முடிந்த ஒரே விஷயம் அது மட்டுமே ஆகும். அதிக புழுக்களுடன் அந்த நாய் உயிர் வாழ முடியாது. மேலும் அதன் வாழ்க்கை துன்பம் மிக்கதாக இருக்கும். எனவே அதைக் கொண்டு விடுவது நல்லது. ஆனால் அதைக் கொல்வது என்பது ஒரு வன்முறை ஆகாதா? அது ஒரு கர்மவினை ஆகாதா? எனவே இப்போது என்ன செய்வது? உங்களால் உதவ முடியாது. எனவே நீங்கள் உணர்ச்சிகள் இல்லாதவராக, மரத்துப்போனவராக இருப்பது தான் சிறந்த வழியாகும்.

இங்கே நாய்களும் இருக்கின்றன, வாகனங்களும் இருக்கின்றன. மேலும் விஷயங்கள் கடந்து கொண்டே இருக்கின்றன. நீங்கள் உங்களது வழியில் போய்க் கொண்டே இருக்கிறீர்கள். நீங்கள் சுற்று முற்றும் பார்ப்பதே கிடையாது. பார்ப்பது ஆபத்தானது. எனவே நீங்கள் உங்களது கண்களை நூறு சதவிகிதம் பயன்படுத்துவதில்லை. நாம் இரண்டு சதவிகிதமே பயன்படுத்துவதாக விஞ்ஞானிகள் கூறுகின்றனர். 98 சதவிகிதம் நீங்கள் கண்களை மூடிக் கொள்கிறீர்கள். சுற்றிலும் நடப்பவை எல்லாவற்றையும் நீங்கள் கவனிப்பதில்லை. 98 சதவிகிதம் நீங்கள் வாழ்வதே இல்லை.

நீங்கள் காதல் உறவில் இருக்கும் போது எல்லாம் நீங்கள் எப்போதும் பயன்படுவதை நீங்கள் எப்போதாவது கவனித்தது உண்டா? திடீரென்று ஒரு பயம் வந்து விடுகிறது. ஏனெனில் நீங்கள் ஒருவரை காதலிக்கும் போது அந்த மனிதரிடம் நீங்கள் சரண்

அடைந்து விடுகிறீர்கள். ஆனால் ஒருவரிடம் சரண் அடைவது ஆபத்தானது. ஏனெனில் அடுத்தவர் உங்களை காயப்படுத்தி விடலாம். உங்களது பாதுகாப்பு கீழே போய்விடுகிறது. உங்களுக்கு எந்த பாதுகாப்பு கவசமும் கிடையாது. நீங்கள் காதலிக்கும் போதெல்லாம், நீங்கள் திறந்த மனதுடன், எளிதில் யாரும் தாக்கிவிடுகின்ற அளவுக்கு இருக்கிறீர்கள். எனவே அடுத்தவரை நம்புவது எப்படி? ஏனெனில் அடுத்தவர் ஓர் அந்நியர். நீங்கள் அடுத்தவரை அநேக ஆண்டுகளாக அறிந்திருக்கலாம். ஆனால் அது எந்த ஒரு வேறுபாட்டையும் உண்டாக்கி விடாது. உங்களைப் பற்றியே உங்களுக்கு தெரியாது. அப்படி இருக்கும் போது அடுத்தவரை உங்களால் எப்படி அறிந்து கொள்ள முடியும்? அடுத்தவர் ஓர் அந்நியர். மேலும் அடுத்தவரை உங்களின் அந்நியோன்ய வாழ்க்கையினுள் நுழைய அனுமதிப்பது என்பதற்கு அவர் உங்களை காயப்படுத்துவதற்கு நீங்கள் அனுமதிக்கிறீர்கள் என்று தான் அர்த்தம்.

மக்கள் காதலிக்க பயப்படுகிறார்கள். ஒரு காதலியை வைத்துக் கொள்வதை விட ஒரு விபச்சாரியிடம் சென்று விடுவது சிறந்ததாக உள்ளது. ஒரு காதலியை வைத்துக் கொள்வதை விட ஒரு மனைவியை வைத்துக் கொள்வது சிறந்தது; ஏனெனில் மனைவி என்பவர் ஒரு நிறுவனம் போன்றவள். உங்களது மனைவி உங்களை அதிகம் காயப்படுத்த முடியாது. ஏனெனில் நீங்கள் ஒருபோதும் அவளை நேசித்தது கிடையாது. அது ஏற்பாடு செய்யப்பட்ட ஒன்றாகும். உங்களைத் தவிர உங்களது அம்மா, அப்பா, மற்றும் ஜோதிடர் ஆகிய அனைவரும் அதில் ஈடுபட்டு உள்ளனர். அது ஓர் ஏற்பாடு, சமுதாய ஏற்பாடு. அதில் அதிகம் ஈடுபாடு இல்லை. நீங்கள் அவளைக் கவனித்துக் கொள்கிறீர்கள், அவளது உணவு மற்றும் தங்குமிடத்திற்கு நீங்கள் ஏற்பாடு செய்கிறீர்கள். அவளும் அக்கறை எடுத்துக் கொள்கிறாள். அவள் வீட்டை பார்த்துக் கொள்கிறாள், உணவு தயார் செய்கிறாள், குழந்தைகளை பார்த்துக் கொள்கிறாள். இது ஓர் ஏற்பாடு. ஒரு வியாபாரம் போன்ற விஷயம். காதல் என்பது ஆபத்தானது. அது ஒரு வியாபாரம் அல்ல. அது பேரம் பேசுகின்ற வர்த்தகம் அல்ல. காதலில் நீங்கள் அடுத்தவரிடம் முழு அதிகாரத்தையும், உங்கள் மீது முழு அதிகாரம் செலுத்தும் உரிமையை கொடுத்து

விடுகிறீர்கள். அடுத்தவர் ஓர் அந்நியர் என்பதால் பயம் வருகிறது. நீங்கள் யாரையாவது திடமாக நம்பும் போது பயம் வருகிறது.

மக்கள் என்னிடம் வந்து, “நாங்கள் உங்களிடம் சரணாகதி அடைகிறோம்.” என்று கூறுவார்கள். ஆனால் அவர்களால் முடியாது என்பதை நான் அறிவேன். அது கிட்டத்தட்ட சாத்தியப்படாத ஒன்றாகும். அவர்கள் நேசித்தது கிடையாது. எனவே அவர்களால் எப்படி சரணாகதி அடைய முடியும்? அவர்கள் என்ன சொல்கிறார்கள் என்பதை அறியாமலேயே அவர்கள் பேசிக் கொண்டு இருக்கிறார்கள். அவர்கள் கிட்டத்தட்ட தூக்கத்தில் உள்ளனர். அவர்கள் தூக்கத்தில் பேசிக் கொண்டு இருக்கின்றனர். அவர்கள் ‘அதன் அர்த்தத்தை உணரவில்லை; ஏனெனில் சரணாகதி என்றால், “இந்த மலையின் உச்சிக்கு போய் அங்கிருந்து குதி” என்று நான் கூறினால் உங்களால் முடியாது என்று சொல்ல முடியாது என்று அர்த்தமாகும். சரணாகதி என்றால் முழு அதிகாரமும் மற்றவரிடம் கொடுக்கப்பட்டு விட்டது என்று அர்த்தம். உங்களால் எப்படி அதை கொடுக்க முடியும்?

சரணாகதி என்பதும் காதலைப் போன்றது. அதனால் தான் காதலர்கள் மட்டுமே சந்நியாசிகள் ஆக முடியும் என்று நான் கூறுகிறேன். ஏனெனில் அவர்களுக்கு சரணாகதி என்றால் என்ன என்று கொஞ்சம் தெரியும். காதல் தான் தெய்விகத்தின் முதல்படி. சரணாகதி கடைசிப்படி. மேலும் இரண்டு படிகளும் தான் மொத்த பயணமாகும்.

ஆனால் நீங்கள் பயப்படுகிறீர்கள். உங்களது வாழ்க்கையை உங்களது சொந்த கட்டுப்பாட்டில் வைத்துக் கொள்ள நீங்கள் விரும்புவீர்கள். அதுமட்டுமல்ல மற்றவர்களின் வாழ்க்கையையும் கூட நீங்கள் கட்டுப்படுத்த விரும்புவீர்கள். அதனால் தான் கணவன்மார்கள் மற்றும் மனைவிமார்கள் மற்றும் காதலர்களிடையே இடைவிடாத சண்டை, வாய்த்தகராறு உள்ளது. இந்த சண்டை என்பது என்ன? யார் மீது யார் ஆதிக்கம் செலுத்துவது? யார், யாரை தனதானவராக ஆக்கிக் கொள்வது? இது தான் அந்த சண்டை. இது முதலில் சரிசெய்யப்பட வேண்டும். இது சரணாகதி அல்ல. ஆனால் இது ஒரு வகையில் ஆதிக்கம் செலுத்துவதாகிறது. எந்த ஓர் ஆள் மீதும் நீங்கள் ஆதிக்கம் செலுத்தும் போதும்

அங்கே பயம் இருக்காது. ஒரு மனிதரைக் காதலிக்கும் போது நீங்கள் பயப்படுகிறீர்கள். ஏனெனில் காதலில் நீங்கள் சரணாகதி அடைந்து அதன்பிறகு முழு கட்டுப்பாட்டையும் அடுத்தவரிடம் கொடுத்து விடுகிறீர்கள். இப்போது அடுத்தவர் உங்களை காயப்படுத்தலாம், அடுத்தவர் உங்களை நிராகரிக்கலாம், அடுத்தவர் முடியாது என்றும் கூறலாம். அதனால் தான் நீங்கள் இரண்டு சதவிகிதம் மட்டுமே வாழ்கிறீர்கள். நூறு சதவிகிதம் வாழ்வதில்லை. தொண்ணூற்று எட்டு சதவிகிதம் நீங்கள் உயிரற்ற வராக. உணர்ச்சிகள் இல்லாதவராக இருக்கிறீர்கள். ஆனால் இப்படி உணர்ச்சி இல்லாதவராக இருப்பவர்களை, உயிரற்று இருப்பவர்களை இந்த சமுதாயம் அதிகம் மரியாதையுடன் நடத்துகிறது. நீங்கள் எந்த அளவுக்கு அதிகம் உணர்ச்சிகள் அற்றவராக இருக்கிறீர்களோ அந்த அளவுக்கு இந்த சமுதாயம் உங்களை அதிக மரியாதை கொடுக்கிறது.

மாபெரும் இந்தியத் தலைவர்களில் ஒருவராகிய லோகமான்ய திலக் அவர்களின் வாழ்க்கையில் இப்படி நடந்ததாக கூறப்படுகிறது. அவர் பூனாவில் வசித்தார். மேலும் காந்தி அவர்கள் பொறுப்புகளை எடுத்துக் கொண்டு ஆதிக்கம் செலுத்துவதற்கு முன்பு திலக் அவர்கள் தான் இந்தியாவில் முன்னணியில் இருந்தார். அவர் கட்டுப்பாடுகள் நிறைந்த ஒரு மனிதர் என்று அவரைப்பற்றி கூறப்படுகிறது. ஆனால் கட்டுப்பாடுகள் நிறைந்த ஒரு மனிதர், எப்போதும் உயிரற்றவர்களாக இருப்பார்கள். ஏனெனில் கட்டுப்பாடு என்பது உங்களை எப்படி உயிரற்று இருப்பவர் ஆகிவிடுவது என்பது தான் ஆகும். அவரது மனைவி இறந்து விட்டார், அப்போது அவர் வெளியிட்டு வந்த கேசரி என்னும் செய்தித்தாளின் அலுவலகத்தில் இருந்தார். “உங்களது மனைவி இறந்து விட்டார், வீட்டிற்கு வாருங்கள்,” என்று அவரிடம் ஒருவர் கூறினார். இதைக் கேட்ட அவர் தனக்கு பின்னால் இருந்த கடிகாரத்தை பார்த்து விட்டு, “இது நான் வீட்டிற்கு வருவதற்கான நேரம் அல்ல, நான் ஐந்து மணிக்குத் தான் எனது அலுவலகத்தை விட்டு வெளியேறுவேன்,” என்று கூறினார்.

இந்த முழு விஷயத்தையும் பாருங்கள். இங்கே என்ன விதமான அந்நியோன்யம், என்ன விதமான அன்பு, என்ன விதமான அக்கறையும், பகிர்ந்து கொள்தலும் உள்ளது? இந்த

மனிதர் அவரது வேலையின் மீது அக்கறை கொள்கிறார், இந்த மனிதர் அவரது நேரத்தைப் பற்றி கவலைப்படுகிறார், ஆனால் அன்பைப் பற்றி கவலைப்படவில்லை. யாரோ ஒருவர் வந்து "உங்கள் மனைவி இறந்து விட்டார்" என்று கூறும் போது, கடிகாரத்தை பார்த்து விட்டு, "இன்னமும் நேரம் ஆகவில்லை, நான் ஐந்து மணிக்கு தான் அலுவலகத்தை விட்டு வருவேன்" என்று ஒருவர் கூறுவது என்பது கிட்டத்தட்ட சாத்தியமில்லாத ஒன்றாகும். மேலும் இதில் அதிசயத்திலும் அதிசயம் என்னவென்றால் அவரது சுயசரிதையை எழுதிய அனைவரும் இந்த சம்பவத்தை மிகவும் புகழ்ந்து எழுதியுள்ளனர். "இது தான் தேச பக்தி! கட்டுப்பாடு களுடன் கூடிய ஒரு மனிதர் இப்படித்தான் இருக்க வேண்டும்," என்று அவர்கள் கூறுகின்றனர். இது தான் பற்றற்று இருத்தல் என்று அவர்கள் நினைக்கின்றனர். இது பற்றற்று இருத்தல் அல்ல, இது எதன்மீதும் பக்தியோடு இருப்பதாகாது. இது வெறுமனே உயிரற்று, உணர்ச்சிகள் இல்லாதவராக இருத்தல். எனவே இப்படி தனது மனைவியிடமே உணர்ச்சி அற்றவராக உள்ள ஒருவரால் இந்த ஒட்டு மொத்த நாட்டின் மீதும் உணர்ச்சி உள்ளவராக எப்படி இருக்க முடியும்? இது சாத்தியப்படாது.

உங்களால் ஒரு மனிதரை நேசிக்க முடியவில்லை என்றால் இந்த மனித இனத்தையே உங்களால் நேசிக்க முடியாது என்பதை நினைவில் கொள்ளுங்கள். இது ஒரு வகையான தந்திரமாக இருக்கலாம். மனிதர்களை நேசிக்க முடியாதவர்கள் தாங்கள் இந்த மனித இனத்தை நேசிப்பதாக எப்போதுமே நினைத்துக் கொள்கிறார்கள். ஏனெனில் ஒரு தனி மனிதரை நேசிப்பது என்பது மிகவும் ஆபத்தானது. மனித இனம் என்பது எங்கு உள்ளது? உங்களால் அதை எங்காவது காண முடிகிறதா? அது வெறும் ஒரு வார்த்தை. மனித இனம் என்று எங்கும் இல்லை. நீங்கள் எங்கு சென்றாலும் அங்கே தனி மனிதர்கள் இருப்பதைத்தான் காண்பீர்கள். வாழ்க்கை என்பது மனிதர்களுடன் இருப்பது, மனித இனத்துடன் இருப்பது அல்ல. வாழ்க்கை என்பது எப்பேதும் தனி மனிதர்கள் சம்பந்தப்பட்டது, அது தனி மனிதர்களைச் சார்ந்து தான் உள்ளது. சமுதாயம், தேசம், மனித இனம் ஆகியவை வெறும் வார்த்தைகள் மட்டுமே. இங்கே சமுதாயம் என்பது எங்கு உள்ளது? நாடு என்பதும் தாய்நாடு என்பதும் எங்கு உள்ளது? உங்களால்

உங்களது தாயை நேசிக்க முடியவில்லை. ஆனால் தாய் நாட்டை நேசிக்கிறீர்களா? நீங்கள் எங்கோ உங்களை ஏமாற்றிக் கொண்டு இருக்க வேண்டும். ஆனால் தாய் நாடு என்னும் வார்த்தை ஒன்றானதாக, அழகானதாக உள்ளது. நீங்கள் தாய் நாட்டை பற்றி அக்கறை கொள்ள வேண்டிய அவசியம் இல்லை. ஏனெனில் இந்த தாய்நாடு என்பது ஒரு தனி நபர் அல்லர், அது உங்களது மனதில் உள்ள ஒரு கற்பனை. அது உங்களது சொந்த தன்முனைப்பு.

உங்களால் இந்த மனித இனத்தை நேசிக்க முடியும், உங்களால் இந்த தாய் நாட்டை நேசிக்க முடியும், உங்களால் இந்த சமுதாயத்தை நேசிக்க முடியும். ஆனால் ஒரு தனி மனிதனை உங்களால் நேசிக்க முடியவில்லை. ஏனெனில் ஒரு தனி மனிதர் என்பவர் சங்கடங்களை உருவாக்குகிறவர். சமுதாயம் என்பது ஒரு போதும் சங்கடத்தை உருவாக்காது. ஏனெனில் அதுவெறும் ஒரு வார்த்தை. நீங்கள் அதனிடம் சரணாகதி அடைய வேண்டிய தில்லை. வார்த்தைகள் மீதும், கற்பனைகள் மீதும் நீங்கள் உங்களது ஆதிக்கத்தை காட்ட முடியும் ஆனால் ஒரு தனி மனிதன் மீது உங்களால் ஆதிக்கத்தை காட்ட முடியாது. ஒரு சிறு குழந்தையிடம் கூட உங்களால் ஆதிக்கம் செலுத்த முடியாது. ஏனெனில் அந்த குழந்தைக்கென்று சொந்தமான அகங்காரம் உள்ளது; அவனுக்கு என்று சொந்தமான மனம் உள்ளது. அவன் தனக்கே உரித்தான சொந்த வழிகளை வைத்திருக்கிறான். வாழ்க்கையின் மீது ஆதிக்கம் செலுத்துவது என்பது கிட்டத்தட்ட சாத்தியப்படாது. ஆனால் வார்த்தைகள் மீது சுலபமாக உங்களால் ஆதிக்கம் செலுத்த முடியும். ஏனெனில் அங்கு நீங்கள் மட்டுமே தனியாக இருக்கிறீர்கள்.

ஒரு தனி மனிதரை நேசிக்க முடியாத மக்கள் கடவுளை நேசிக்க ஆரம்பிக்கிறார்கள். தாங்கள் என்ன செய்கிறோம் என்று அவர்களுக்கே தெரியாது. ஒரு தனி மனிதரிடம் பேசுவது என்பதும், அவரிடம் தொடர்பு கொள்வது என்பதும் மிகவும் கடினமான விஷயம். அதற்கு திறமை தேவை, அதற்கு மிகவும் நேசிக்கின்ற உள்ளம் தேவை. அதற்கு எல்லாவற்றையும் அறிந்த இதயம் தேவை, எல்லாவற்றையும் புரிந்து கொள்கின்ற உள்ளம் தேவை. அதன் பிறகு மட்டுமே உங்களால் ஒரு மனிதரைத் தொட முடியும். ஏனெனில் ஒரு மனிதனைத் தொடுவது என்பது

ஆபத்தமான எல்லைக்குள் நகர்ந்து செல்வதாகும். அங்கேயும் கூட உயிரானது துடித்துக் கொண்டு இருக்கிறது. மேலும் ஒவ்வொரு மனிதரும் தனித்துவம் வாய்ந்தவர் என்பதால் உங்களால் அது குறித்து இயந்திரத்தனமாக நடந்து கொள்ள முடியாது. நீங்கள் மிகவும் உஷாராகவும், கவனமுடனும் இருக்க வேண்டும். ஒரு மனிதரை நேசிக்கும் போது நீங்கள் அதிக உணர்ச்சிமிக்கவராக ஆகவேண்டும். அதன் பிறகு மட்டுமே அங்கு புரிதல் என்பது எழும்.

ஆனால், வானத்தில் எங்கோ உட்கார்ந்து கொண்டு இருக்கிற கடவுளை நேசிப்பது என்பது ஒருவர் தனக்குள்ளேயே பேசிக் கொள்வது போன்றதாகும். தேவாலயங்களுக்கு சென்றால் அங்கு மக்கள் யாரும் இல்லாமலேயே பேசிக் கொண்டு இருக்கிறார்கள். மனநோய் மருத்துவமனைகளில் காணப்படுபவர்களைப் போல அவர்களும், பைத்தியம் போன்று உள்ளனர்; ஆனால் அவர்களின் அந்த பைத்தியக்காரத்தனம். இந்த சமுதாயத்தில் ஏற்றுக் கொள்ளப்படுகிறது ஆனால் மனநோய் மருத்துவமனையில் உள்ளவர்களின் பைத்தியக்காரத்தனம் இந்த சமுதாயத்தால் ஏற்றுக் கொள்ளப்படுவதில்லை. பைத்தியக்கார விடுதிகளில் மக்கள் தனியாக பேசிக் கொண்டு இருப்பார்கள். அங்கு யாரும் இருக்க மாட்டார்கள். அவர் தங்களுக்குள் பேசிக் கொண்டு இருப்பார்கள். அது ஓர் உரையாடல் போன்று தெரியும்படி அவர்கள் செய்வார்கள். ஆனால் அது அவர்களுக்குள்ளேயே பேசிக்கொள்வதாகும். அதே போன்று தேவாலயங்கள் மற்றும் கோயில்களுக்கு போனால், அங்கே மக்கள் கடவுளிடம் பேசிக் கொண்டு இருக்கிறார்கள். அதுவும் கூட தனி ஒருவரின் பேச்சு தான்; மேலும் உண்மையிலேயே அவர்கள் பைத்தியமாகி விட்டால் அவர்கள் இரண்டு காரியங்களையும் செய்வார்கள். அதாவது அவர்கள் ஏதாவது ஒன்றை சொல்லி விட்டு அதற்கான பதிலையும் கூட அவர்களே சொல்வார்கள்; மேலும் கடவுள் பதில் கூறிவிட்டதாக அவர்கள் உணர்வார்கள்.

ஒரு தனிமனிதரை நேசிப்பது எப்படி என்பதை கற்றுக் கொள்ளாத வரையில் உங்களால் அதை செய்ய முடியாது. நீங்கள் ஒருவரை நேசித்தால், கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அந்த மனிதர் முழுமைக்கான ஒரு வாசல் ஆகிவிடுவார். ஆனால் அதற்கு

ஒருவர் ஒரு தனி மனிதரில் இருந்து, சிறியதாக உள்ளதில் இருந்து, அணு போன்று உள்ளதில் இருந்து ஆரம்பிக்க வேண்டும். நீங்கள் ஒரே தாவுதலில் அடைய முடியாது. கங்கையானது வெறுமனே சமுத்திரத்தில் குதித்து விட முடியாது, அது கங்கோத்திரியில் ஒரு சிறிய ஓடையாக ஆரம்பித்து அதன்பிறகு அது பெரிதாகி, பெரிதாகி இறுதியில் கடலோடு கலக்கிறது.

அன்பு என்னும் கங்கை நதியும், ஒரு சிறிய ஓடை போன்று ஆரம்பித்து, தனி மனிதர்களிடம் ஆரம்பித்து அதன் பிறகு அது பெரிதாக ஆகிக் கொண்டே போகிறது. அதன் அழகினை நீங்கள் அறிந்து கொள்ளும் போது, சரணாகதியின் அழகினை, பாதுகாப்பு இல்லாமையின் அழகினை, வாழ்க்கை என்னவெல்லாம் கொடுக்கிறதோ அதையெல்லாம் அதாவது இன்பம், துன்பம் இரண்டையும் திறந்த மனதோடு ஏற்றுக் கொள்கின்ற அழகினை, அறிந்து கொள்ளும் போது நீங்கள் மேலும் மேலும் பெரிதாக ஆகிக் கொண்டு விரிவடைந்து கொண்டே செல்வதால் இறுதியில் உங்களது தன்னுணர்வானது ஒரு மகாசமுத்திரம் ஆகிவிடுகிறது. அதன் பிறகு நீங்கள் கடவுளுக்குள், தெய்விகத்திற்குள் விழுந்து விடுவீர்கள். ஆனால் நீங்கள் பயன்படுவதால் தான் உணர்ச்சி அற்ற நிலையை உருவாக்கி கொள்கிறீர்கள். மேலும் நீங்கள் அப்படி உணர்ச்சி அற்று இருப்பதை இந்த சமுதாயம் மதிக்கிறது. நீங்கள் உயிர்த்துடிப்புடன் இருப்பதை இந்த சமுதாயம் விரும்புவதில்லை, ஏனெனில் உயிர்த்துடிப்புள்ள மக்கள் எழுச்சி மிக்கவர்களாக இருப்பார்கள்.

ஒரு சிறு குழந்தையைப் பாருங்கள்; உண்மையிலேயே அவன் உயிர்த்துடிப்புடன் இருந்தால் அவன் எழுச்சி மிக்கவனாக இருப்பான், அவன் தனக்கென்று சொந்தமான வழியை வைத்துக் கொள்ள முயற்சி செய்வான். ஆனால் அவன் ஓர் ஊமையாக, ஒரு முட்டாளாக, எங்கோ ஓர் இடத்தில் தேக்கமடைந்து வளர்ச்சி அடையாமல் இருந்தால் அதன் பிறகு அவன் முற்றிலும் கீழ்ப்படிந்து ஒரு மூலையில் உர்ட்கார்ந்து விடுவான். நீங்கள் அவனை போகச் சொன்னால் அவன் போவான், வரச் சொன்னால் வருவான், நீங்கள் அவனை உட்காரச் சொன்னால் அவன் உட்காருவான், நிற்கச் சொன்னால் நிற்பான், அவன் முற்றிலும் கீழ்ப்படிந்து நடப்பவனாக இருப்பான், ஏனெனில் அவன்

தனக்கென்று எந்த ஒரு தனிமனிதப் பண்பும் இல்லாதவனாக இருப்பான். இந்த சமுதாயம், குடும்பம், பெற்றோர்கள் ஆகியவர்கள் அந்த குழந்தையை விரும்புவார்கள். “இங்கே பார் இந்த பையன் எவ்வளவு கீழ்ப்படிந்து நடக்கிறான்,” என்று அவர்கள் கூறுவார்கள்.

இது ஒரு முறை நான் கேள்விப்பட்டது. மூல்லா நஸ்ருதீன் தனது மகனிடம் பேசிக் கொண்டு இருந்தான். அவனது பள்ளியில் இருந்து ஒரு மதிப்பெண் அட்டையுடன் வந்தான். அவன் ‘A’ எடுத்து இருப்பான் என்று மூல்லா எதிர்பார்த்தான். ஆனால் அவனது மகனோ ‘D’ தான் எடுத்திருந்தான். உண்மையில் அவன் தான் கடைசி ஆளாக இருந்தான். எனவே நஸ்ருதீன் அவனிடம் “இங்கே பார், நீ நான் சொல்வதற்கு ஒரு போதும் கீழ்ப்படிவதில்லை, நான் என்ன சொன்னாலும் அதற்கு கீழ்ப்படிய மறுக்கிறாய், இப்போது அதன் விளைவுகள் வந்து விட்டன. பக்கத்து வீட்டுப் பையனைப் பார். அவன் எப்போதும் ‘A’ வாங்குகிறான். எப்போதும் வகுப்பில் முதல் மாணவனாக இருக்கிறான்,” என்று கூறினார். அந்த சிறுவன் நஸ்ருதீனைப் பார்த்து, “அது வேறு விஷயம், அவனுக்கு திறமை வாய்ந்த பெற்றோர்கள் உள்ளனர்,” என்று கூறினான். இந்த பையன் மிகவும் உயிர்த்துடிப்பு உள்ளவனாக இருக்கிறான், மேலும் அவனுக்கென்று தனி பாணியை வைத்திருக்கிறான்.

கீழ்ப்படிதல் என்பது அதற்கே உரித்தான குறிப்பிட்ட ஊமைத் தனத்தை கொண்டுள்ளது. ஆனால் கீழ்ப்படியாமை என்பது மிகவும் கூர்மையான புத்திசாலித்தனத்தை கொண்டுள்ளது. ஆனால் இங்கே கீழ்ப்படிதல் தான் மதிக்கப்படுகிறது. ஏனெனில் கீழ்ப்படிதல் என்பது குறைவான அசௌகரியத்தையே கொடுக்கிறது. கீழ்ப்படியாமை அசௌகரியத்தை உருவாக்குவதற்கு என்பது உண்மைதான். அது சரியானது தான். நீங்கள் உயிர்த்துடிப்பில்லாத ஒரு குழந்தையைத்தான் விரும்புவீர்கள், ஏனெனில் அவன் எந்த ஓர் அசௌகரியத்தையும் உருவாக்க மாட்டார். ஓர் உயிர்த்துடிப்புள்ள ஒரு குழந்தையை நீங்கள் விரும்ப மாட்டீர்கள். ஏனெனில் அவன் எவ்வளவு அதிக உயிர்த்துடிப்புடன் இருக்கிறானோ அந்த அளவுக்கு ஆபத்து அதிகமாக இருக்கும்.

பெற்றோர்கள், சமுதாயம், பள்ளிகள் ஆகியவை எல்லாம் கீழ்ப்படிந்து நடக்க வேண்டும் என்பதை நிர்ப்பந்திக்கின்றன. அவை

உங்களை மந்தமானவராக ஆக்கி விடுகின்றன. அதன் பிறகு அவை உங்களுக்கு மரியாதை கொடுக்கின்றன. அதனால் தான் வாழ்க்கையைப் பொறுத்தமட்டில், பள்ளிகள் மற்றும் பல்கலைக் கழகங்களில் முதலாவதாக வந்தவர்கள் வாழ்க்கையில் வெறுமனே கடைசியில் இருப்பதை நீங்கள் காணலாம். அவர்கள் வாழ்க்கையில் ஒரு போதும் காணப்பட மாட்டார்கள். பள்ளிகளில் அவர்கள் தங்களை திறமைசாலிகளாக நிரூபித்து விடுகிறார்கள். ஆனால் எப்படியோ வாழ்க்கையில் அவர்கள் இழந்து விடுகிறார்கள். வாழ்க்கையின் வழிகளில் இருந்து பள்ளிகளின் வழி வேறுபட்டது போல தெரிகிறது. எப்படியோ வாழ்க்கையானது உயிர்த்துடிப்புள்ள மக்களையே நேசிக்கிறது. அதிக உயிர்த்துடிப்பு, அதிக எழுச்சி, அவர்களின் சொந்த உயிர் உணர்வு, சொந்த தன்னுணர்வு உள்ளவர்களைத் தான் நேசிக்கிறது. ஆனால் பள்ளிகள் இதற்கு நேர் எதிர்மாறாக உள்ளன. இந்த ஒட்டு மொத்த சமுதாயமும், நீங்கள் ஊமை, செவிடு, குருடு, மற்றும் உயிரற்றவர் போன்று இருப்பதற்கு தான் உங்களுக்கு உதவுகிறது.

மடாலயங்களில் உயிரற்ற மக்கள் புனிதர்களாக வழிப்படுவதை நீங்கள் பார்க்கலாம். நீங்கள் வாரணாசிக்கு சென்றால் அங்கு மக்கள் முள் படுக்கையிலும், ஆணிகளின் படுக்கையிலும் படுத்திருப்பார்கள். அவர்கள் கடவுளைப் போன்று வழிப்படபடுவார்கள். ஆனால் அவர்கள் என்ன சாதித்து விட்டார்கள்? நீங்கள் அவர்களின் முகத்தைப் பார்த்தால் அதைப் போன்றதொரு முட்டாள் முகத்தை உங்களால் வேறு எங்கும் பார்க்க முடியாது. முள், மற்றும் ஆணிகளால் ஆன படுக்கையில் படுக்கின்ற ஒருவர் ஒரு முட்டாளாகத்தான் இருக்க வேண்டும். முதலாவதாக இப்படிப்பட்ட தொரு வாழ்க்கையை அவர்கள் தேர்ந்தெடுப்பதற்கே அவர்கள் முட்டாள்களாக இருந்தாக வேண்டும். மேலும் அதன் பிறகு அவரால் என்ன செய்ய முடியும். ஆணிகளால் ஆன படுக்கையில் படுத்துக் கொண்டு அவர் என்ன செய்ய முடியும்? அவர் தனது உடல் முழுவதும் உணர்ச்சிகள் அற்றதாக ஆக்க வேண்டும். அது ஒன்று மட்டுமே வழி. அவர் அதை உணரக் கூடாது. கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அவர் தடித்த தோல் கொண்டவராக ஆகிவிடுவார். அதன் பிறகு அது ஒரு பெரிய விஷயம் ஆகாது. அதன் பிறகு அவர் ஒரு பாறையைப் போன்று

முற்றிலும் உயிரற்றவர் ஆகி விடுகிறார். ஆனால் இந்த ஒட்டு மொத்த சமுதாயமும் அவரை வழிபடுகிறது. அவரை ஒரு துறவியாக, அவர் ஏதோ ஒன்றை அடைந்து விட்டதாக வழிபடுகிறது. அவர் எதை அடைந்து விட்டார்? உங்களை விடவும் அவர் அதிகமான உயிரற்ற தன்மையை பெற்று விட்டார். இப்போது அந்த ஆணிகள் எதுவும் செய்யாது. ஏனெனில் அவரது உடல் உயிரற்றதாக ஆகிவிட்டது.

நீங்கள் அறியாமல் இருக்கலாம், ஆனால் நீங்கள் உடல்கூறு வல்லுநர்களிடம் கேட்டால், உங்களது உடலில் ஏற்கனவே உயிர்த்துடிப்பு இல்லாத பல இடங்கள் உள்ளன என்று கூறுகிறார்கள். அவர்கள் அவற்றை உயிரற்ற இடங்கள் என்று அழைக்கின்றனர். உங்கள் முதுகில் அநேக உயிரற்ற பகுதிகள் உள்ளன. உங்களது நண்பர்களிடமோ, அல்லது உங்களது கணவனிடமோ அல்லது மனைவியிடமோ ஓர் ஊசியைக் கொடுத்து உங்கள் முதுகில் அநேக இடங்களில் மெதுவாக குத்தச் சொல்லுங்கள். சில இடங்களில் குத்தும் போது அதை நீங்கள் உணர்வீர்கள். சில இடங்களில் குத்தும் போது அதை நீங்கள் உணர மாட்டீர்கள். முதுகில் ஏற்கனவே சில பகுதிகள் உயிரற்று உள்ளன. எனவே ஊசியைக் குத்தும் போது உங்களால் அதை உணர முடியாது. ஆனால் ஆணிகளின் படுக்கையில் படுக்கின்ற அந்த மக்கள் ஒரு விஷயத்தை செய்து விட்டார்கள். அதாவது அவர்கள் தங்களின் உடல் முழுவதையும் உயிரற்ற இடமாக ஆக்கி விட்டார்கள். ஆனால் இது வளர்ச்சி அடைதல் ஆகாது. இது பின்னோக்கி செல்லுதல் ஆகும். அதிக தெய்வத் தன்மையுடன் இருப்பதற்கு பதிலாக அவர்கள் அதிக பொருளியல் தன்மை உள்ளவர்களாக ஆகி விடுகின்றனர்; ஏனெனில் தெய்விகத் தன்மையுடன் இருப்பது என்பது முற்றிலும் உணர்ச்சிகள் நிறைந்து, முற்றிலும் உயிர்த்துடிப்புடன் இருப்பதாகும்.

எனவே உயிரற்றவர்களாக ஆகிவிடுவது ஒன்றுதான். இருக்கின்ற ஒரே வழி என்றும் அதுதான் சுலபமானது என்றும் நான் அந்த மனிதரிடம் கூறினேன். அதைத்தான் எல்லாரும் செய்து கொண்டு இருக்கிறார்கள். அதில் மக்களின் அளவுகளில் கொஞ்சம் வேறுபடலாம். ஆனால் அதை அவர்கள் தங்களுக்கே உரித்தான வழியில் செய்து கொண்டு இருக்கிறார்கள்.

உங்களது மனைவிக்கு பயந்து கொண்டே நீங்கள் உங்களது வீட்டிற்கு திரும்புகிறீர்கள். அப்போது நீங்கள் செவிடராக ஆகிவிடுகிறீர்கள், அவள் என்ன சொல்கிறாள் என்பதை நீங்கள் கேட்பதில்லை. நீங்கள் செய்தித்தாள்களை படிக்க ஆரம்பித்து விடுவீர்கள். மேலும் அவளைப் பார்க்க முடியாதபடிக்கு செய்தித்தாளால் உங்களது முகத்தை மறைத்துக் கொண்டு இருப்பீர்கள். அவள் என்ன சொன்னாலும் அதற்கு நீங்கள் செவிடாக ஆகி விடுவீர்கள். அப்படி செய்யவில்லை என்றால் நீங்கள் கவலைப்பட ஆரம்பித்து விடுவீர்கள். அவள் சொல்வதை காது கொடுத்து கேட்டால் உங்களால் எப்படி உயிர் வாழ முடியும்? அவள் கதறி அழுகிறாளா அல்லது கண்ணீர் வடிக்கிறாளா என்று நீங்கள் பார்ப்பதில்லை. உங்களால் கிட்டத்தட்ட வேறு எதுவும் செய்ய முடியாமல் போகும் போது மட்டுமே நீங்கள் பார்க்கிறீர்கள். அப்போத உங்களது பார்வை கோபமானதாக இருக்கும்.

நீங்கள் அலுவலகம் செல்கிறீர்கள், நீங்கள் போக்குவரத்து நெரிசலில் நகர்ந்து கொண்டு செல்கிறீர்கள், அங்கெல்லாம் நீங்கள் உங்களைச் சுற்றிலும் ஒரு குறிப்பிட்ட உயிரற்ற தன்மையோடு நடந்து கொள்கிறீர்கள். அப்படி உயிரற்று இருப்பது பாதுகாக்கிறது என்று நீங்கள் நினைக்காதீர்கள். அது பாதுகாக்கவில்லை, அது உங்களை கொன்று மட்டுமே போடுகிறது. அதனால் நீங்கள் குறைவாக சங்கப்படுவீர்கள். ஆனால் கொஞ்சம் ஆசீர்வாதங்களும், கொஞ்சம் ஆனந்தமும் கூட அப்போது உங்களுக்கு கிடைக்கிறது. நீங்கள் உயிரற்றவர் ஆகிவிடும் போது துன்பம் என்பது குறைவாக இருக்கும். ஏனெனில் உங்களால் அதை உணர முடியாது; அதே போன்று ஆனந்தமும் குறைவாகவே இருக்கும். ஏனெனில் அதை உங்களால் உணர முடியாது. உயர் நிலையில் உள்ள பேரானந்தத்தை தேடுகின்ற ஒருவர் கஷ்டப்படுவதற்கு தயாராக இருக்க வேண்டும்.

இது உங்களுக்கு முரண்பாடாததாக தெரியும். அதாவது புத்தர் போன்ற நிலையில் உள்ள ஒரு மனிதர், விழிப்பு நிலை அடைந்த ஒரு மனிதர் முற்றிலும் பேரானந்தத்தில் இருக்கிறார். மேலும் அவர் முற்றிலும் துக்கத்திலும் கூட இருக்கிறார் என்பது உங்களுக்கு முரண்பாடாக தெரியும். உண்மையில் அவர் உள்ளுக்குள் பேரானந்தத்தில் இருக்கிறார். அங்கே பூ மழை பொழிந்து கொண்டே

இருக்கிறது. ஆனால் சுற்றிலும் உள்ள மனிதர்களுக்காக அவர் துக்கப்படுகிறார். அவர் அப்படித்தான் இருந்தாக வேண்டும். ஏனெனில் உங்களுக்கு ஆசீர்வாதங்கள் கிடைப்பதற்கு நீங்கள் உணர்ச்சிகள் நிறைந்தவராக இருந்தால், துன்பமும் கூட உங்களுக்கு கிடைக்கும். இதில் ஒருவர் தேர்வு செய்ய வேண்டும். துன்பப்படாமல் இருப்பதை நீங்கள் தேர்வு செய்தால், துன்பத்தை அனுபவிக்க விரும்பவில்லை என்றால் அதன்பிறகு உங்களால் பேரானத்தையும் கூட அடைய முடியாது. ஏனெனில் அவை இரண்டும் ஒரே வாசலில் இருந்துதான் வருகின்றன. இதுதான் பிரச்சினை. உங்களது விரோதிக்கும் கூட அதே வாசல் வழியாகத்தான் வந்தாக வேண்டும். நீங்கள் பகைவனுக்கு அதிகம் பயந்து கொண்டு கதவை முற்றிலும் பூட்டிவிட்டு அதில் பூட்டு போட்டு விட்டால் அதன் பிறகு உங்களது நண்பரும் கூட உள்ளே வரமுடியாது. சாத்தானுக்காக நீங்கள் கதவை மூடி இருப்பீர்கள் ஆனால் மூடப்பட்ட கதவு மூடப்பட்டது தான். எனவே தெய்வத்தை சந்திக்க வேண்டும் என்று தாகத்தோடு, பசியோடு, அவசியத்தோடு இருக்கின்ற ஒருவர் கண்டிப்பாக சாத்தானையும் கூட சந்தித்தாக வேண்டும். உங்களால் ஏதாவது ஒன்றை தேர்வு செய்ய முடியாது, நீங்கள் இரண்டையும் சந்தித்தாக வேண்டும்.

நீங்கள் உயிர்த்துடிப்புடன் இருந்தால், மரணம் என்பது உங்களுக்கு ஒரு மாபெரும் விஷயமாக இருக்கும். நீங்கள் முழுமையாக வாழ்ந்தால் முழுமையாக மரணம் அடைவீர்கள்; நீங்கள் இரண்டு சதவிகிதம் மட்டுமே வாழ்ந்தால் அதன் பிறகு இரண்டு சதவிகிதம் மட்டுமே மரணமடைவீர்கள். வாழ்வு எப்படியோ அப்படித்தான் சாவும் இருக்கும். கடவுளுக்கான வாசல் திறக்கப்பட்டு இருந்தால் அது சாத்தானுக்கும் கூட திறக்கப்பட்டுத்தான் இருக்கும்.

அநேக கதைகளை நீங்கள் கேள்விப்பட்டிருப்பீர்கள். ஆனால் நீங்கள் புரிந்து கொண்டு விட்டீர்கள் என்று நான் நினைக்கவில்லை. கடவுள் வரும்போது அவர் வருவதற்கு முன்பு சாத்தானும் வருகிறான், ஏனெனில் வாசல் திறந்து இருக்கும் போது முதலில் சாத்தான் ஓடி வந்து விடுவான். அவன் எப்போதுமே அவசரத்தில் இருப்பான். கடவுள் அவசரப்பட மாட்டார்.

இதே கதைதான் இயேசுவிற்கு நடந்தது. அவர் இறுதியான மெய்ஞ்ஞான நிலையை அடைந்த உடன் நாற்பது நாட்கள் அவரது உணர்ச்சிகளை தூண்டினான். அவர் தியானம் செய்தபோது, தனிமையில் உபவாசம் இருந்த போது, இயேசு மறைந்து கிறிஸ்து வருவதற்கான ஓர் இடத்தை உருவாக்கி கொண்டிருந்த போது, சாத்தான் அவரது உணர்ச்சிகளை தூண்டினான். அந்த நாற்பது நாட்களும் சாத்தான் தொடர்ந்து அவர் பக்கத்தில் இருந்தான். மேலும் அவன் அழகாகவும், அரசியல் தனத்துடனும் இயேசுவின் உணர்ச்சிகளை தூண்டினான். சாத்தான் மிகப் பெரிய அரசியல்வாதி. மற்ற எல்லா அரசியல்வாதிகளும் அவனது சீடர்கள் போன்றவர்கள்தான். மிகவும் ராஜதந்திரத்துடன் அவன் “சரி, இப்போது நீங்கள் தீர்க்க தரிசி ஆகிவிட்டீர்கள், மேலும் கடவுள் ஒருவரை மேசையாகவாக, ஒரு தீர்க்கதரிசியாக தேர்வு செய்யும் போது அவன் எல்லையற்ற சக்தி படைத்தவன் என்று புனித நூல்களில் கூறப்பட்டுள்ளது. இப்போது நீங்கள் சக்தி மிக்கவராக இருக்கிறீர்கள். நீங்கள் இந்த மலையில் இருந்து குதிக்க விரும்பினால் உங்களால் குதிக்க முடியும். ஏனெனில் இங்கே பள்ளத்தாக்கில் தேவதைகள் உங்களுக்காக நின்று கொண்டு இருப்பார்கள். நீங்கள் உண்மையிலேயே ஒரு மேசையா என்றால் புனித நூல்களில் கூறப்பட்டுள்ளதை நிறைவேற்றுங்கள். இப்போது குதியுங்கள்.” என்று இயேசுவின் உணர்ச்சிகளை தூண்டினான்.

இயேசுவின் உணர்ச்சிகளைத் தூண்டுவதற்கு சாத்தான் புனித நூல்களை மேற்கோள் காட்டினான். சாத்தான்கள் எப்போதும் மேற்கோள்களை காட்டும். ஏனெனில் உங்களை சமாதானப்படுத்த ஏதாவது ஒரு புனித நூலை அது உள்ளே கொண்டு வர வேண்டும். சாத்தான்களுக்கு எல்லா புனித நூல்களும் மனப்பாடம்.

இதைக் கேட்ட இயேசு சிரித்தார். அவர் சாத்தானிடம், “நீ சொல்வது சரிதான். ஆனால் கடவுளை நீங்கள் சோதனை செய்து பார்க்கக் கூடாது என்றும் அதே புனித நூலில் கூறப்பட்டுள்ளது.” என்று கூறினார்.

அதன் பின்னர் ஒரு நாள் அவருக்கு பசி எடுக்க ஆரம்பித்தது. முப்பது நாட்கள் விரதம் இருக்கிறார். சாத்தான் அவரது அருகில் இருந்து கொண்டு இருக்கிறான். கடவுள்

வருவதற்கு முன்பு சாத்தான் வந்து விடுகிறான். நீங்கள் கதவைத் திறந்தால் போதும் அவன் கதவின் அருகிலேயே நின்று கொண்டிருப்பான். மேலும் வரிசையில் அவன் எப்போதும் முதலாவதாக நிற்பான். கடவுள் எப்போதும் பின்தங்கி இருப்பார், ஏனெனில் அவர் அவசரப்பட்டார். கடவுள் இடைவிடாத காலத்திற்கும் செயலாற்றுபவர், ஆனால் சாத்தான் காலாகாலத்திற்கும் செயலாற்ற வேண்டியதில்லை. சில தருணங்களில் மட்டுமே செயல்புரிய வேண்டும். அவன் தோற்றால் தோற்றதுதான். மேலும் ஒரு மனிதன் தெய்வமாக ஆகிவிடும் போது அதற்கு மேல் அவர் காயப்பட முடியாது. எனவே இயேசு என்பவர் மறைந்து கிறிஸ்துவானவர் அவருக்குள் நுழைகின்ற அந்த பல்வீனமான தருணத்தை சாத்தான் கண்டு கொள்ள வேண்டும். அதன் பின்னர் சாத்தான் அவரிடம், “ஒரு மனிதன் கடவுளால் தேர்ந்தெடுக்கப்படும் போது அவனால் கல்லையும் கூட ரொட்டியாக மாற்ற முடியும் என்றும் கூட புனித நூல்களில் கூறப்பட்டுள்ளது. எனவே நீங்கள் ஏன் கஷ்டப்படுகிறீர்கள். இதை நிரூபித்து விடுங்கள். ஏனெனில் இந்த உலகம் இதனால் பயன் அடையும்” என்று சாத்தான் கூறினான். இது தான் ராஜதந்திரம். “இந்த உலகம் இதனால் பயனடையும்,” என்று அவன் கூறினான்.

இப்படித்தான் இந்த சாத்தான் உங்களது சத்யசாய் பாபாவை சமாதானம் செய்திருக்க வேண்டும் போல தெரிகிறது. இந்த உலகம் இதனால் பயனடையும். ஏனெனில் நீங்கள் கற்களை ரொட்டிகளாக மாற்றி விடும் போது நீங்கள் தான் தேவகுமாரன் என்று மக்கள் அறிந்து கொள்வார்கள். அவர்கள் ஓடி வருவார்கள். அப்போது உங்களால் அவர்களுக்கு உதவ முடியும். அப்படி இல்லையெனில் யார் வருவார், யார் நீங்கள் கூறுவதைக் கேட்பார்கள்?

அதைக் கேட்ட இயேசு, “நீ சொல்வது சரிதான். என்னால் மாற்ற முடியும். ஆனால் கற்களை ரொட்டிகளாக மாற்றுவது நான் அல்ல; கடவுள் தான் மாற்றுகிறார். ஆனால் தேவைப்படும் போது அவர் என்னிடம் கூறுவார், நீ அதைப்பற்றி கவலைப்பட வேண்டாம். நீ ஏன் இந்த அளவுக்கு கஷ்டப்படுகிறாய்?” என்று கேட்டார்.

நீங்கள் தியானத்தில் நுழையும் போது, அந்த வாசலில் நீங்கள் காணக்கூடிய முதல் மனிதர், நீங்கள் கதவைத் திறக்கின்ற அந்த

நொடியில், சாத்தான் தான் அங்கு இருப்பான்; ஏனெனில் அவனுக்கு பயந்து கொண்டு தான் நீங்கள் கதவை மூடி வைத்திருக்கிறீர்கள். முதலில் நான் உங்களுக்கு ஒரு கதை சொல்கிறேன் அதன் பின்னர் நீங்கள் புரிந்து கொள்வீர்கள்.

ஒரு கடையில் கிறிஸ்துமஸை முன்னிட்டு சிறப்பு தள்ளுபடி அறிவிக்கப்பட்டது. அதிலும் குறிப்பாக பெண்களின் ஆடைகளுக்கு தள்ளுபடி அறிவிக்கப்பட்டது. எனவே அங்கு பெண்கள் கூட்டம் அலைமோதியது. அதில் ஓர் ஆணும் வந்திருந்தான். ஏனெனில் அவனது மனைவிக்கு உடல் நலம் சரியில்லை, எனவே அவள் இவனை போகும் படி நிர்ப்பந்தம் செய்தாள். ஏனெனில் இந்த சந்தர்ப்பத்தை இழந்து விடக் கூடாது என்று அவள் நினைத்தாள். எனவே அவன் பெருந்தன்மையுடன் ஒரு மணி நேரம் நின்று கொண்டிருந்தான். ஆனால் அவனால் உள்ளே செல்ல முடியவில்லை. பெண்களைப் பற்றியும், அவர்களின் வழிகளைப் பற்றியும் நீங்கள் அறிவீர்கள். பெண்கள் கத்திக் கொண்டும், ஒருவரை ஒருவர் திட்டிக் கொண்டும், ஒரு வரிசையில் செல்லாமல் எல்ல திசைகளிலும் நெருக்கி அடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். ஆனால் இந்த மனிதனோ வரிசையாக செல்வார்கள் என்று நினைத்து நின்று கொண்டிருந்தான். ஒரு மணி நேரம் கடந்த பின்பும் அவன் கடையினுள் நுழைய முடியவில்லை என்பதை உணர்ந்த அவன் இப்போது கத்திக் கொண்டு அந்த கூட்டத்தினுள் முண்டியடித்துக் கொண்டு வாசலை அடைந்தான்.

ஒரு வயதான பெண்மணி அவனிடம், “என்ன! நீ என்ன செய்கிறாய்? ஒரு பெரிய மனிதன் போல் நடந்து கொள்,” என்றாள்.

அதற்கு அந்த மனிதன், “ஒரு மணி நேரம் நான் பெருந்தன்மையான மனிதனாக இருந்தேன். இப்போது நான் ஒரு பெண்மணி போல் நடந்து கொள்ள வேண்டியதாயிற்று! போதும்!” என்று கூறினான்.

எனவே சாத்தான் எப்போதும் பெருந்தன்மையான மனிதன் போன்று நடந்து கொள்ள மாட்டான். அவன் எப்போதும் ஒரு பெண்மணி போன்று தான் நடந்து கொள்வான். அவன் எப்போதும் வரிசையில் முன்னால் தான் நிற்பான். ஆனால் கடவுள் ஒரு பெருந்தன்மையான மனிதர். அவரால் வரிசையில் முண்டியடித்துக்

கொண்டு முதல் ஆளாக நிற்க முடியாது. எனவே கதவைத் திறந்தவுடன் சாத்தான் நுழைந்து விடுகிறான். மேலும் அவனுக்கு பயந்து கொண்டு நீங்கள் கதவை மூடிக் கொண்டு இருக்கிறீர்கள். ஆனால் சாத்தான் உள்ளே நுழைய முடியவில்லை என்றால் கடவுளும் கூட உள்ளே நுழைமுடியாது. நீங்கள் எதிர்ப்பை தாங்க முடியாதவர் ஆகிவிடும் போது நீங்கள் கடவுள் மற்றும் சாத்தான், ஒளி மற்றும் இருள், வாழ்வு மற்றும் மரணம், அன்பு மற்றும் வெறுப்பு ஆகிய இரண்டினுள் எதிர்ப்பையும் தாங்க முடியாதவர் ஆகிவிடுகிறீர்கள். இப்படிப்பட்ட நேர் எதிர் எதிரானவற்றிற்கு கிடைக்கக் கூடியவராக நீங்கள் ஆகி விடுகிறீர்கள்.

நீங்கள் கஷ்டப்படக் கூடாது என்பதை தேர்ந்தெடுத்து விட்டீர்கள். எனவே நீங்கள் கதவை மூடிக் கொண்டு இருக்கிறீர்கள். நீங்கள் இப்போது கஷ்டப்பட மாட்டீர்கள். ஆனால் உங்களது வாழ்க்கை சலிப்புடையதாக இருக்கும்; ஏனெனில் நீங்கள் திறந்த உள்ளத்துடன் இருக்கும் போது படுகின்ற கஷ்டத்தை போல இப்போது நீங்கள் கஷ்டப்படாமல் இருந்தாலும் கூட உங்களது வாழ்க்கையில் எந்த ஓர் ஆசீர்வாதமும் கூட இருக்காது. கதவு மூடப்பட்டு விட்டது. எனவே காலைப் பொழுது இருக்காது. சூரியன் இருக்காது. நிலவு உள்ளே நுழையாது, வானம் உள்ளே நுழையாது, புத்துணர்வு காற்று இருக்காது, எல்லாமே சலித்துப் போனதாக இருக்கும். மேலும் பயத்தின் காரணமாகத்தான் நீங்கள் உள்ளே மறைந்து கொண்டு இருக்கிறீர்கள். அது நீங்கள் வசிக்கக் கூடிய ஒரு வீடாக இல்லை, நீங்கள் அதை ஏற்கனவே ஒரு கல்லறையாக மாற்றி விட்டீர்கள். உங்களது நகரங்கள் எல்லாம் கல்லறைத் தோட்டங்கள், உங்களது வீடுகள் எல்லாம் கல்லறைகளாக உள்ளன. உங்களது ஒட்டு மொத்த வாழ்க்கையும் உயிரற்ற ஒரு மனிதனின் வாழ்க்கை போன்று உள்ளது.

திறந்த உள்ளத்துடன் இருப்பதற்கு தைரியம் தேவை. கஷ்டப்படுவதற்கான தைரியம் தேவை. ஏனெனில் அப்போது மட்டுமே ஆசீர்வாதம் சாத்தியப்படும். இப்போது நாம் இந்த செவிடு, ஊமை, மற்றும் குருடு என்னும் அழகான கதையை புரிந்து கொள்ள முயற்சி செய்வோம்.

ஒரு நாள் ஜென் ஷா தனது சீடர்களிடம் புகார் கூறிக் கொண்டிருந்தார். “மற்ற குருமார்கள் எப்போதும் ஒவ்வொருவரையும் அவசியம் காப்பாற்றுவதைப் பற்றி சொல்லிக் கொண்டிருப்பார்கள். ஆனால், செவிடு, ஊமை, மற்றும் குருடான ஒருவரை நீங்கள் ஒருவேளை சந்தித்தால் அதாவது உங்களது அசைவுகளை அவரால் பார்க்க முடியாமல், உங்களது போதனையை காதல் கேட்க முடியாமல், அல்லது அதைப்பற்றி கேள்விகள் கேட்க முடியாமல் இருந்தால், அவரை காப்பாற்ற முடியாமல் இருந்தால் புத்த மதத்தில் நீங்கள் ஒரு மதிப்பற்றவர் என்பதை நிரூபித்து விடுவீர்கள்,” என்றார்.

குருமார்கள் பொதுவாக புகார் கூறுவது கிடையாது. ஆனால் அவர்கள் புகார் கூறும் போது அதில் ஏதோ ஒன்று உள்ளது என்று அர்த்தம். இது ஜென் ஷா கூறிய புகார் மட்டுமல்ல. இது எல்லா குருமார்களின் புகாராகும். ஆனால் இது அவர்களின் அனுபவம், மேலும் நீங்கள் எங்கு சென்றாலும் செவிடு, ஊமை, குருடு ஆன மக்களைத்தான் காண்கிறீர்கள். ஏனெனில் இந்த ஒட்டு மொத்த சமுதாயமும் அப்படித்தான் உள்ளது. எனவே அவர்களை எப்படி காப்பாற்றுவது? அவர்களால் பார்க்க முடியவில்லை. அவர்களால் கேட்க முடியவில்லை, அவர்களால் உணர முடியவில்லை, அவர்களால் எந்த ஒரு செய்கையையும் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. நீங்கள் அவர்களின் எந்த ஒரு செய்கையையும் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. நீங்கள் அவர்களை காப்பாற்றுவதற்கு அதிக முயற்சி மேற்கொண்டால், அவர்கள் தப்பி ஓடி விடுவார்கள். “இந்த ஆள் ஏதோ ஒன்றிற்காக நம்மிடம் வந்திருக்கிறார், என்னை அவருக்கு சாதகமாக பயன்படுத்த விரும்பி வேண்டும் அல்லது அவர் வேறு ஏதாவது ஒரு திட்டம் வைத்திருக்க வேண்டும்,” என்று அவர்கள் நினைக்கிறார்கள். நீங்கள் அவர்களுக்காக எதுவும் செய்யவில்லை என்றாலும் அவர்கள் கவலைப்படுவார்கள். “இந்த மனிதர் எனக்குரியவர் அல்ல, ஏனெனில் இவர் என்மீது அக்கறை காட்டவில்லை,” என்றும் கவலைப்படுவார்கள். மேலும் என்ன செய்தாலும் அதை அவர்களால் புரிந்து கொள்ள முடியாது.

இது ஜென்ஷாவின் புகார் அல்ல, ஏனெனில் மெய்ஞ்ஞானம் அடைந்த மனிதர்கள் அவர்களாகவே ஒருபோதும் புகார் கூறமாட்டார்கள். இந்த புகாரானது பொதுவானது, இப்படித்தான் நடக்கிறது. ஓர் இயேசுவும் கூட இப்படித்தான் உணர்கிறார், ஒரு புத்தரும் கூட இதே போன்று தான் உணர்கிறார். நீங்கள் எங்கு சென்றாலும் அங்கு செவிடு, ஊமை, மற்றும் குருடான மக்களைத்தான் சந்திக்கிறீர்கள். நீங்கள் ஏதாவது கைஜாடை காட்டுகிறீர்கள். அவர்களால் அதைப் பார்க்க முடியாது. மேலும் இதைவிட மோசம் என்னவென்றால் உங்களது கைஜாடையை அவர்கள் வேறு ஒன்றாக பார்க்கிறார்கள். நீங்கள் அவர்களிடம் பேசுகிறீர்கள். அவர்களால் அதை புரிந்து கொள்ள முடியாது, மேலும் இதைவிட மோசம் என்னவென்றால் அவர்கள் அதை தவறாக புரிந்து கொள்கிறார்கள். நீங்கள் ஏதோ ஒன்றை கூறுகிறீர்கள், அவர்களோ மீண்டும் ஏதோ ஒன்றை புரிந்து கொள்கிறார்கள். ஏனெனில் வார்த்தைகளின் மூலம் அர்த்தங்களை கொடுக்க முடியாது. வார்த்தைகளால் தகவல்களை மட்டுமே பரிமாறிக் கொள்ள முடியும். கவனிப்பவர் தான் அதற்கு அர்த்தத்தை கொடுக்க வேண்டும்.

நான் ஒரு வார்த்தையைக் கூறுகிறேன். நான் ஓர் அர்த்தத்தை கொள்கிறேன். ஆனால் இங்கு பத்தாயிரம் பேர் நான் சொல்வதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தால் அதன் பின்னர் இங்கே பத்தாயிரம் அர்த்தங்கள் இருக்கும். ஏனெனில் ஒவ்வொருவரும் அவரது மனதின் மூலம், அவரது விரக்தியின் மூலம், அவரது கொள்கை, மதம், மற்றும் தத்துவத்தின் மூலம் கேட்கிறார்கள். அவரது கட்டுத்திட்டங்களின் படி அவர் கவனிக்கிறார். எனவே அவரது கட்டுத்திட்டம் தான் அர்த்தத்தை கொடுக்கும். இது மிகவும் கடினமானது, கிட்டத்தட்ட சாத்தியமற்றது. இது நீங்கள் பைத்தியக்கார விடுதிக்கு போய் அங்குள்ள மக்களிடம் பேசுவதைப் போன்றது. நீங்கள் எப்படி உணர்வீர்கள். அதைத்தான் ஜென்ஷாவும் உணர்கிறார், அதுதான் இந்த புகார்.

இது எனது புகாரும் கூட. உங்களோடு செயலாற்றும் போது எப்போதுமே அங்கு ஒரு தடை ஏற்படுவதை நான் உணர்கிறேன். ஒன்று உங்கள் கண்கள் மறைக்கப்பட்டு இருக்க வேண்டும் அல்லது உங்களது காதுகள் அடைக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும், அல்லது

உங்களது மூக்கு அடைக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். அல்லது உங்களது இதயம் மூடப்பட்டிருக்க வேண்டும். எங்கேயோ, எப்படியோ, ஒரு தடை, தல் போன்ற தொரு தடை வருகிறது. மேலும் அந்த தடையை ஊடுருவிச் செல்வது மிகவும் கடினம். ஏனெனில் நான் மிகவும் அதிகம் ஊடுருவிச் செல்ல நினைத்தால் நீங்கள் பயப்படுகிறீர்கள். “இவர் ஏன் இந்த அளவுக்கு ஆர்வம் காட்டுகிறார்” என்று நினைத்து பயப்படுகிறீர்கள். அதே போன்று நான் எதுவும் செய்யாமல் இருந்தாலும் கூட நீங்கள் ஒதுக்கப்பட்டு விட்டதாக உணர்கிறீர்கள். இப்படித்தான் எதுவும் அறியாத மனமானது வேலை செய்கிறது. இதைச் செய்தாலும் அந்த மனம் தவறாக புரிந்து கொள்ளும். அதைச் செய்தாலும் அந்த மனம் தவறாக புரிந்து கொள்ளும். எதைச் செய்தாலும் அது தவறாகப் புரிந்து கொள்ளும் என்பது மட்டும் நிச்சயம்.

ஒரு நாள் ஜென்ஷா தனது சீடர்களிடம் புகார் கூறிக் கொண்டிருந்தார். மற்ற குருமார்கள் எப்போதும் ஒவ்வொருவரையும் அவசியம் காப்பாற்ற வேண்டியதைப் பற்றி சொல்லிக் கொண்டிருப்பார்கள்.

நீங்கள் காப்பாற்றப்படும் போது, நீங்கள் செய்ய வேண்டிய ஒரே ஒரு விஷயம் மற்றவர்களையும் காப்பாற்றுவதுதான் என்று புத்தர் கூறி இருக்கிறார். நீங்கள் மெய்ஞ்ஞானத்தை அடைந்தவுடன், நீங்கள் செய்ய வேண்டிய ஒரே விஷயம் அதை மற்றவர்களுக்கு பரப்புவதுதான். ஏனெனில் ஒவ்வொருவரும் போராடிக் கொண்டு இருக்கிறார்கள். அந்த பாதையில் ஒவ்வொருவரும் தடுமாறிக் கொண்டு இருக்கிறார்கள். அறிந்தும், அறியாமலும் ஒவ்வொருவரும் நகர்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் நீங்களோ சென்றடைந்து விட்டீர்கள். மற்றவர்களுக்கு உதவுங்கள்.

மேலும் இது அவசியமானதும் கூட, சக்திகளின் அகத்தேவையும் கூட. ஏனெனில் மெய்ஞ்ஞானம் அடைந்த ஒரு மனிதர் இன்னும் சில ஆண்டுகள் வாழ வேண்டும். மெய்ஞ்ஞானம் அடைதல் என்பது ஒரு விதி அல்ல, அது நிலையானது அல்ல. அது ஏதோ ஒன்றினால் விளைந்தது அல்ல. இந்த உடல் மறையும் போது தான் மெய்ஞ்ஞானம் ஏற்பட வேண்டும் என்கிற அவசியம் ஏதும் கிடையாது. உண்மையில், அது கிட்டத்தட்ட சாத்தியமில்லாத

ஒன்றாகும். ஏனெனில் மெய்ஞ்ஞானம் என்பது திடீரென்று எந்த காரணமும் இன்றி ஏற்படுகின்ற ஒரு விஷயம். நீங்கள் அதற்காக செயலாற்றுவீர்கள் ஆனால் உங்களது செயல்களின் மூலம் அது ஒரு போதும் நிகழ்வது இல்லை. உங்களது செயல்கள் ஒரு சூழ்நிலையை உருவாக்க மட்டுமே உதவுகிறது ஆனால் மெய்ஞ்ஞானம் என்பது வேறு ஏதோ ஒன்றின் மூலம் நிகழ்கிறது. அந்த ஏதோ ஒன்று தான் அருள் என்று அழைக்கப்படுகிறது. அது கடவுளிடமிருந்து வருகின்ற ஒரு வெகுமதி. அது உங்களது முயற்சியின் மூலம் விளைகின்ற விஷயம் அல்ல. உங்களது முயற்சிகள் அதை விளைவிப்பதில்லை. ஆனால் உங்களது முயற்சிகள் ஒரு சூழ்நிலையை உருவாக்குகின்றன. நான் எனது கதவைத் திறக்கும் போது வெளிச்சம் உள்ளே வருகிறது. ஆனால் வெளிச்சம் என்பது சூரியனின் ஒரு வெகுமதி. வெறுமனே கதவைத் திறப்பதன் மூலம் என்னால் வெளிச்சத்தை உருவாக்க முடியாது. கதவைத் திறப்பது என்பது வெளிச்சத்திற்கான காரணம் ஆகாது. கதவைத் திறக்காமல் இருப்பது ஓர் இடையூறு போன்று இருந்தது. ஆனால் கதவைத் திறந்தது வெளிச்சம் வர காரணமாகாது. என்னால் காரணத்தை உருவாக்க முடியாது. நீங்கள் இரவில் கதவைத் திறந்தால் வெளிச்சம் உள்ளே வராது. கதவைத் திறப்பது என்பது வெளிச்சத்திற்கான காரணம் அல்ல. ஆனால் கதவை மூடி வைத்திருப்பதன் மூலம் நீங்கள் இடையூறு செய்கிறீர்கள்.

ஆகவே மெய்ஞ்ஞானம் அடைவதை நோக்கி நீங்கள் செய்கின்ற எல்லா முயற்சிகளும் வெறுமனே கதவைத் திறப்பதற்கான முயற்சியே ஆகும். வரவேண்டிய நேரத்தில் வெளிச்சம் வரும். நீங்கள் திறந்த கதவுடன் இருக்க வேண்டும். எனவே வெளிச்சம் வரும்போது, அது உங்களது கதவைத் தட்டும் போது அது உங்களை அங்கே கண்டு கொள்கிறது. மேலும் கதவு திறந்து இருப்பதால் அதனால் உள்ளே நுழைய முடியும். அது எப்போதும் ஒரு வெகுமதி. மேலும் அது அப்படித்தான் இருந்தாக வேண்டும். ஏனெனில் நீங்கள் உங்களது முயற்சியின் மூலம் அந்த முடிவான நிலையை அடைய முடியும் என்றால் அது அர்த்தமற்றதாக இருக்கும். ஓர் எல்லைக்குட்பட்ட ஒரு மனம் முயற்சிகள் செய்கிறது. அதனால் எப்படி எல்லைகள் இல்லாத ஒன்றினை கண்டு கொள்ள

முடியும்? எல்லைகளுக்குப்பட்ட ஒரு மனம் முயற்சி செய்கின்ற எல்லா முயற்சிகளுமே எல்லைகளுக்குட்டு தான் இருக்கும். எல்லைக்குப்பட்ட முயற்சிகளின் மூலம் எல்லைகள் இல்லாத ஒன்று எப்படி நிகழ முடியும்? அறியாமையில் உள்ள மனம் முயற்சி செய்கிறது. அந்த முயற்சிகள் அறியாமையில் செய்யப்படுகின்றன அப்படி இருக்கும் போது அவை எப்படி அதை மெய்ஞ்ஞானமாக மாற்ற முடியும்? முடியாது. அது சாத்தியப்படாது.

நீங்கள் முயற்சி செய்கிறீர்கள்? முயற்சிகள் தேவை. அவை உங்களை தயார் செய்கிறது. அவை கதவைத் திறக்கின்றன. ஆனால் நிகழ்வு என்பது எப்போது நிகழ வேண்டுமோ அப்போது தான் நிகழ்கிறது. நீங்கள் அப்போது அங்கு கிடைக்கும்படியாக இருங்கள். கடவுள் உங்களது கதவுகளை அநேக முறை தட்டுகிறார். சூரியன் ஒவ்வொரு நாளும் உதிக்கிறது. மேலும் நான் உங்களுக்கு என்ன கூற விரும்புகிறேன் என்பது. அது உங்களுக்கு உதவிகரமாக இருக்கும் என்றாலும் கூட, அதைப்பற்றி எங்குமே சொல்லப்படவில்லை என்பதையும் நினைவில் கொள்ளுங்கள். அது சொல்லப்படவில்லை ஏனெனில் நீங்கள் அதை தவறாகப் புரிந்து கொண்டால் அது ஓர் இடையூறாக ஆகிவிடும். இங்கே கடவுளுக்கு ஒரு பகலும் உள்ளது அதே சமயம் ஓர் இரவும் உள்ளது. நீங்கள் இரவில் கதவைத் திறந்தால் கதவு திறந்து இருக்கும். ஆனால் கடவுள் வரமாட்டார். ஆனால் என்றாவது ஒருநாள் நீங்கள் சரியான தருணத்தில் கதவைத் திறந்தால் உடனடியாக கடவுள் வருகிறார்.

இது இப்படித்தான் இருந்தாக வேண்டும். ஏனெனில் இந்த முழு பிரபஞ்சத்திலும் எதிர் எதிர் துருவங்கள் உள்ளன. கடவுளும் கூட தூங்கும் போது ஓய்வில் இருக்கிறார். நீங்கள் கதவைத் திறந்தாலும் கூட அவர் வரமாட்டார். அவர் விழித்திருக்கின்ற. அவர் நகர்ந்து செல்கின்ற ஒரு தருணம் இருக்கின்றது. அது அப்படித்தான் இருந்தாக வேண்டும். ஏனெனில் ஒவ்வொரு சக்தியும் எதிர் துருவங்களின் ஓய்வு மற்றும் நகர்வு ஆகியவற்றின் மூலமே நகர்கிறது. மேலும் கடவுள் தான் எல்லையற்ற சக்தி! அவருக்கும் நகர்தலும் உண்டு. ஓய்வும் உண்டு. அதனால் தான் ஒரு குரு தேவைப்படுகிறார்.

நீங்கள் தானாகவே முயற்சி செய்தால், நீங்கள் கடினமாக வேலை செய்யலாம். ஆனால் எதுவுமே நடக்காது; ஏனெனில் நீங்கள் சரியான நேரத்தில் செயலாற்றுவது கிடையாது. நீங்கள் இரவில் செயலாற்றுகிறீர்கள். நீங்கள் கதவைத் திறக்கிறீர்கள், அப்போத இருள் மட்டுமே நுழைகிறது. உடனே பயந்து போய் நீங்கள் கதவை மூடி விடுகிறீர்கள். நீங்கள் கதவைத் திறக்கும் போது அங்கு சுற்றிலும் பரந்த வெறுமையைத் தவிர வேறு எதுவும் இருப்பதில்லை. நீங்கள் மீண்டும் பயந்து போய் அதை மறுபடியும் மூடி விடுகிறீர்கள். மேலும் அந்த வெறுமையை நீங்கள் பார்த்த பின்னர் உங்களால் அதை ஒருபோதும் மறக்க முடியாது. மீண்டும் அந்த கதவைத் திறப்பதற்கு உங்களுக்கு தைரியம் வருவதற்கு அநேக ஆண்டுகள் ஆகும் அளவுக்கு நீங்கள் பயந்து போய் இருப்பீர்கள். ஏனெனில் அந்த எல்லையற்ற பாதாளத்தை, கடவுள் தூங்குகின்ற அந்த நிலையை, கடவுள் ஓய்வு எடுக்கும் நேரத்தை, எல்லையற்ற பாதாளமும், எதிர்மறையும், இருளும் நிறைந்த அந்த தருணத்தை நீங்கள் பார்த்து பயந்து போய்விடுவீர்கள். இதனால் அநேக வருடங்களுக்கு நீங்கள் மறுபடியும் முயற்சியே செய்ய மாட்டீர்கள்.

மக்கள் தியானத்திற்குள் செல்வதற்கு பயப்படுவதை நான் உணர்கிறேன். அவர்கள் தங்களின் முந்தைய பிறவிகளில் எங்கோ ஓர் இடத்தில் அவர்கள் சிறிய காட்சியை கண்டு இருக்கிறார்கள் என்பதையும் நான் அறிவேன். அவர்களுக்கு அது தெரியாமல் இருக்கலாம். ஆனால் தன்னுணர்வு அற்ற நிலையில் அது அவர்களுக்குள் உள்ளது, எனவே அவர்கள் கதவின் அருகில் வந்து அதன் கைப்பிடி மீது கையை வைத்து கதவைத் திறக்கின்ற அந்த தருணத்தில் அவர்கள் பயந்து விடுகிறார்கள். மிகச் சரியாக அந்த தருணத்தில் அவர்கள் திரும்பி ஓடி விடுகிறார்கள். அவர்கள் கதவைத் திறப்பது கிடையாது. தன்னுணர்வு அற்ற பயம் அவர்களை பிடித்துக் கொள்கிறது. இது இப்படித்தான் இருந்தாக வேண்டும் ஏனெனில் அநேக பிறவிகளாக நீங்கள் முயற்சி செய்து கொண்டும், போராடிக் கொண்டும் இருந்திருக்கிறீர்கள்.

அதனால்தான், இந்த சரியான தருணத்தை அறிந்த, மெய்ஞ் ஞானத்தை அறிந்த, அடைந்த ஒரு குரு அவசியம் தேவைப்படுகிறார். கடவுளுக்கு இரவாக இருக்கின்ற நேரத்தில் குரு உங்களை

எல்லா முயற்சிகளையும் மேற்கொள்ளும்படி கூறுவார். அப்போது கதவைத் திறக்கும் படி அவர் கூற மாட்டார். இரவில் நீங்கள் உங்களை தயார் செய்யும் படியும், தயாராக இருக்கும் படியும் கூறுவார். மேலும் காலைப்பொழுது விடியும் போது, சூரியனின் முதல் ஒளிக் கீற்று வரும் போது கதவைத் திறக்கும்படி உங்களிடம் கூறுவார். திடீரென்று ஒளி வெள்ளம் தெரியும்! அதன் பின்னர் அது முற்றிலும் வேறுபட்டதாக இருக்கும். ஏனெனில் அங்கு வெளிச்சம் வந்து விடும் போது அங்கு முற்றிலும் வித்தியாசமாகி விடும்.

கடவுள் விழித்துக் கொண்டு இருக்கும் போது, வெறுமை என்பது அங்கு இருக்காது. அது ஒரு நிறைவு. அது ஒரு முழுமையான நிறைவு. எல்லாமே நிறைந்து இருக்கும். நிறைவை விட அதிகமாக இருக்கும். அந்த நிறைவானது பொங்கி வழிவதாக இருக்கும். அது மலையின் உச்சி. அது பாதாளம் அல்ல. நீங்கள் தவறான தருணத்தில் கதவைத் திறந்தால் அது பாதாளம் போன்று இருக்கும். நீங்கள் மயக்கமடைவீர்கள். உங்களது மயக்கமானது மிகவும் பயங்கரமானதாக இருப்பதால் நீங்கள் பல பிறவிகளுக்கு இதற்கான முயற்சியை செய்ய மாட்டீர்கள். அதனால் ஒருவர் மட்டுமே, கடவுளோடு ஒன்றாகி விட்ட ஒருவர் மட்டுமே, இரவு என்பது எப்போது உள்ளது. என்பதை அறிந்துள்ள ஒருவர் மட்டுமே, பகல் எப்போது வருகிறது என்பதை அறிந்த ஒருவரால் மட்டுமே உங்களுக்கு உதவ முடியும். ஏனெனில் இப்போது அந்த மெய்ஞ்ஞானம் பெற்ற குருவிற்கு கூட அவை நிகழ்கின்றன. அவருக்கும் கூட ஓர் இரவும் உண்டு, ஒரு பகலும் உண்டு.

இந்துக்களுக்கு இதைக் குறித்து ஒரு சிறிய காட்சி தென்பட்டுள்ளது. எனவே அவர்கள் ஓர் அழகான கொள்கையை வைத்துள்ளனர். அவர்கள் இதை பிரம்மாவின் பகல், கடவுளின் பகல் என்று அழைக்கின்றனர். படைப்பு நடக்கும் போது அவர்கள் அதை கடவுளின் பகல் என்று அழைக்கின்றனர் ஆனால் இந்த படைப்பிற்கும் ஒரு கால அளவு உள்ளது. எனவே படைப்பு முடிந்து பிரம்மாவின் இரவு வந்து விடுகிறது. கடவுளின் இரவு ஆரம்பித்து விடுகிறது. பன்னிரண்டு மணி நேர பிரம்மாவின் பகலில் ஒட்டு மொத்த படைப்பும் நடக்கிறது. அதன்பிறகு களைப்பாகி இந்த முழு இருப்பு நிலையும், இருப்பு நிலை இல்லாத ஒன்றிற்குள் கரைந்து விடுகிறது. அதன் பிறகு பன்னிரண்டு மணி

நேரம் பிரம்மாவின் இரவாக இருக்கிறது. நமக்கு அது பலகோடி ஆண்டுகள் போன்று உள்ளது. ஆனால் கடவுளுக்கு அவரது பகலும், இரவும் பன்னிரண்டு மணி நேரம் தான்.

கிறிஸ்தவர்களிடம் கூட ஒரு கொள்கை உள்ளது. எல்லா மதத்தின் கோட்பாடுகளையும் நான் கொள்கைகள் என்றே அழைக்கிறேன். ஏனெனில் அவை எதுவுமே நிரூபிக்கப்படாதவை. இயல்பாகவே அவற்றில் எதையும் நிரூபிக்க முடியாது. கடவுள் ஆறு நாட்கள் இந்த உலகைப் படைத்தார் என்றும் ஏழாவது நாள் அவர் ஓய்வு எடுத்தார் என்றும் அவர்கள் கூறுகின்றனர். அதனால் தான் ஞாயிற்றுக்கிழமை என்பது ஓய்வு நாளாக, ஒரு விடுமுறை தினமாக உள்ளது. ஆறு நாட்கள் அவர் படைத்தார், மேலும் ஏழாவது நாள் அவர் ஓய்வு எடுத்தார். கடவுளும் கூட கண்டிப்பாக ஓய்வு எடுத்தாக வேண்டும் என்ற ஒரு சிறிய காட்சியை அவர்கள் கண்டிருக்கிறார்கள்.

இந்த இரு கொள்கைகளுமே அழகானவை. ஆனால் இரண்டுமே வெறும் கொள்கைகள் தான்; எனவே நீங்கள் இதில் உள்ள சாராம்சத்தை கண்டு கொள்ள வேண்டும். ஒவ்வொரு நாளும் கடவுளுக்கு இரவு மற்றும் பகல் உள்ளது என்பதுதான் இதன் சாராம்சம் ஆகும். மேலும் ஒவ்வொரு நாளும் நாம் நுழைவதற்கான சரியான தருணமும் மேலும் ஒரு தவறான தருணமும் உள்ளன. தவறான தருணத்தில் நீங்கள் சுவரில் முட்டிக் கொள்வீர்கள். சரியான தருணத்தில் நீங்கள் வெறுமனே உள்ளே நுழைவீர்கள். இதனால் தான் தவறான தருணத்தில் கதவைத் தட்டியவர்கள் மெய்ஞ்ஞானம் அடைதல் என்பது ஒரு படிப்படியாக செல்கின்ற விஷயம் என்று கூறுகின்றனர். ஆனால் கதவை நோக்கி சரியான தருணத்தில் வந்தவர்கள் மெய்ஞ்ஞானம் அடைதல் என்பது திடீரென்று நடப்பது, ஒரு நொடிப் பொழுதில் நடப்பது என்று கூறுகின்றனர். சரியான தருணம் எப்போது என்பதை முடிவு செய்வதற்கு ஒரு குரு தேவைப்படுகிறார்.

விவேகானந்தர் தனது சீடர் நிலையை ஆரம்பித்தார். அப்போது ஒருநாள் அவருக்கு மெய்ஞ்ஞானத்தின் ஒரு சிறிய காட்சி, முதல் காட்சி தெரிந்தது என்று கூறப்பட்டுள்ளது. சமாதான நிலை என்பதற்காக ஜென் வார்த்தையாகிய சட்டோரி என்று

நீங்கள் அதை அழைக்கலாம். ஏனெனில் அது ஒரு சிறிய காட்சி மட்டுமே. அது நிரந்தரமான விஷயம் அல்ல. இது எதைப் போன்றது என்றால், வானத்தில் மேகங்கள் இல்லாமல், வானம் தெளிவானதாக இருக்கும் போது, ஓராயிரம் மைல்களுக்கு அப்பால் நீங்கள் இருந்தாலும் கூட உங்களால் எவரெஸ்ட் சிகரத்தையும் அதன் அழகிய காட்சியையும் காண முடியும். ஆனால் அதன் பின்னர் மேக மூட்டமானது வானத்தில் வந்து விடும் போது எவரெஸ்டின் அந்த சிறிய காட்சியானது மீண்டும் இல்லாமல் போய்விடுகிறது. இது அடைதல் அல்ல. நீங்கள் எவரெஸ்டை சென்றடையவில்லை. நீங்கள் அதன் உச்சியை அடையவில்லை. ஓராயிரம் மைல்களுக்கு அப்பால் இருந்து நீங்கள் வெறுமனே ஒரு சிறிய காட்சியை மட்டுமே காண்பீர்கள். அது தான் சத்தோரி. சத்தோரி என்பது சமாதி நிலையின் ஒரு சிறிய காட்சி. விவேகானந்தருக்கு சத்தோரி கிட்டியது.

ராமகிருஷ்ணரின் ஆசிரமத்தில் அநேகம் பேர் வேலை செய்து கொண்டு இருந்தனர். அதில் காலூ என்ற பெயருடைய ஒருவர் இருந்தார். அவர் மிகவும் எளிமையான மனிதர், மிகவும் கள்ளம் கபடமற்ற மனிதர். அவர், தனக்கே உரித்தான விதத்தில் வேலை செய்து கொண்டிருந்தார். மேலும் ராமகிருஷ்ணர் எல்லா வழிகளையும் ஏற்றுக்கொண்டார். அவர் ஓர் அபூர்வமான மனிதர். எல்லா தியான நுணுக்கங்களையும், எல்லா செயல்முறைகளையும் அவர் ஏற்றுக் கொண்டார். மேலும் ஒவ்வொருவரும் தனக்கே உரித்தானதொரு சொந்த வழியை கண்டு கொள்ள வேண்டும் என்றும், இங்கே மிகவும் உயர்ந்த வழி என்று ஒன்று கிடையாது என்று கூறினார். மேலும் இது மிகவும் நல்லது. இல்லையெனில் அங்கு அதிக அளவுக்கு போக்குவரத்து நெரிசல் ஏற்பட்டுவிடும்! எனவே இது மிகவும் நல்லது; நீங்கள் உங்களது சொந்த பாதையில் நடக்க முடியும். அங்கு தொந்தரவு செய்யவோ அல்லது அந்த பாதையை கூட்டம் நிறைந்ததாகவோ ஆக்குவதற்கு வேறு யாரும் அங்கு இருக்க மாட்டார்கள்.

காலூ மிகவும் எளிமையான மனிதர். அவர் குறைந்த பட்சம் ஒரு நூறு கடவுள்களை வழிபட்டு வந்தார். இந்துக்கள் அநேக தெய்வங்களை நேசிப்பவர்கள். அவர்களுக்கு ஒரு கடவுள் போதாது. எனவே அவர்கள் வழிபடும் இடங்களில் இந்த கடவுள்

அல்லது அந்தக் கடவுள், அவர்கள் எதையெல்லாம் பார்க்கிறார்கள் அது எதையெல்லாம் கடவுளாக வழிபடுகிறார்கள். மேலும் அவர்கள் அங்கு எந்த நாளில் எந்த கடவுளை வழிபட வேண்டும் என்கிற நாட்காட்டியையும் கூட வைத்திருப்பார்கள். இதில் எந்தத் தவறும் இல்லை. நீங்கள் அதை நேசித்தால் அது சரியானது தான். ஆனால் விவேகானந்தர் ஒரு தர்க்கவாதி. மிகவும் புத்திக் கூர்மை உள்ளவர். அவர் எப்போதும் இந்த எளிய மனிதனிடம் விவாதம் செய்வார். ஆனால் காலுவால் பதில் சொல்ல முடியாது. “ஏன் இந்த முட்டாள்தனம். ஒரு கடவுள் போதுமே. மேலும் புனித நூல்களில் கடவுள் ஒருவர் தான் என்று கூறப்பட்டுள்ளது எனவே ஏன் இந்த ஒரு நூறு கடவுள்கள்?” என்று விவேகானந்தர் கூறுவார். மேலும் காலுவின் கடவுள்கள் வெவ்வேறு உருவங்களுடன் இருந்தனர். எனவே காலு ஒவ்வொரு நாளும் காலையில் மூன்று மணி நேரமும், மாலையில் மூன்று மணி நேரமும் இந்த கடவுள்களுக்கு வேண்டியவற்றை செய்ய வேண்டும். ஏனெனில் இந்த கடவுள்கள் எல்லாவற்றிற்கும் அவர் சேவகம் செய்ய வேண்டும். மேலும் அவர் எவ்வளவுதான் விரைவாக செய்தாலும் காலையில் மூன்று மணி நேரமும், மாலையில் மூன்று மணி நேரமும் ஆகிவிடும். ஆனால் காலு மிகவும் அமைதியான மனிதர். எனவே ராமகிருஷ்ணர் அவரை நேசித்தார்.

“இந்த கடவுள்களை தூக்கி எறி!” என்று விவேகானந்தர் எப்போதும் வாதிட்டார். அவர் சமாதி நிலையின் ஒரு சிறிய காட்சியாகிய சத்தோரியை அடைந்த பின்பு அவர் மிகவும் சக்தி நிறைந்தவராக உணர்ந்தார். எனவே அவருக்கு ஓர் எண்ணம் வந்தது. அவரிடம் இருந்த இந்த சக்தியின் மூலம் அவர் காலுவிற்கு தனது புலன்களின் தொடர்பின்றி தனது மனதில் உள்ளதை காலு செய்யும்படி செய்தி ஒன்றை அனுப்பினார். காலு அப்போது தனது அறையில் வழிபாடு செய்து கொண்டிருந்தனர். அப்போது விவேகானந்தர் காலு இந்த ஒருநூறு கடவுள்களையும் தூக்கி கங்கையில் போட வேண்டும் என்று தனது மனதிற்குள் நினைத்துக் கொண்டு அந்த செய்தியை காலுவிற்கு அனுப்பினார். அது நடந்து விடும் என்று நினைத்தார்.

அவர் வெறுமனே அந்த செய்தியை அனுப்பினார். காலு உண்மையில் ஓர் எளிய மனிதர். அவன் ஒரு போர்வையில் எல்லா

கடவுள்களையும் போட்டுக் கொண்டு கங்கையை நோக்கி நடந்து சென்றான்.

அப்போது கங்கையில் இருந்து ராமகிருஷ்ணர் வந்து கொண்டிருந்தார். “கொஞ்சம் பொறு, இப்படி கடவுள்களை வீசுவதற்கு போவது நீ அல்ல, உனது அறைக்கு போய் அவற்றை அந்தந்த இடத்தில் வை,” என்று கூறினார். ஆனால் “போதும், எல்லாம் முடிந்து விட்டது!” என்று காலூ கூறினான்.

“கொஞ்சம் பொறு, என்னுடன் வா,” என்று ராமகிருஷ்ணர் கூறினார்.

அவர் விவேகானந்தரின் அறைக் கதவை தட்டினார். விவேகானந்தர் கதவைத் திறந்த போது ராமகிருஷ்ணர் அவரிடம், “நீ என்ன காரியம் செய்து விட்டாய்? இது நல்லது அல்ல, மேலும் இது உனக்கு சரியான தருணமும் அல்ல. எனவே உனது தியானத்தின் திறவுகோலை நான் எடுத்துக் கொண்டு அதை என்னிடம் வைத்துக் கொள்கிறேன். சரியான தருணம் வரும் போது அதை உனக்கு நான் கொடுப்பேன்,” என்று கூறினார். மேலும் விவேகானந்தர் அவரது வாழ்க்கையில் மெய்ஞ்ஞானம் அடைவதற்கு பல லட்சம் வழிகளில் முயற்சி செய்தார். ஆனால் அவரால் அந்த சிறிய காட்சியை மீண்டும் பெறமுடியவில்லை.

விவேகானந்தர் இறப்பதற்கு முன்பு, மூன்று நாட்களுக்கு முன்பு, ராமகிருஷ்ணர் அவரது கனவில் தோன்றி அவருக்கு மறுபடியும் தியானத்தின் திறவுகோலைக் கொடுத்தார். “இப்போது நீ இந்த சாவியை எடுத்துக் கொள்ளலாம், இப்போது சரியான தருணம் வந்து விட்டது, எனவே நீ கதவைத் திறக்கலாம்,” என்று இராமகிருஷ்ணர் கூறினார். மேலும் மறுநாள் காலையில் விவேகானந்தர் இரண்டாவது தடவை அந்த சிறிய காட்சியை கண்டார்.

சரியான நேரம் எது என்பதை ஒரு குரு அறிவார். அவர் உங்களுக்கு உதவுகிறார். சரியான தருணத்திற்காக அவர் உங்களைத் தயார் செய்கிறார்; மேலும் சரியான தருணம் அங்கே வரும்போது அவர் உங்களுக்கு அதற்கான திறவுகோலை கொடுப்பார். அதன் பின்னர் நீங்கள் வெறுமனே கதவைத் திறந்தால் போதும். தெய்வம் உள்ளே நுழைந்து விடும், ஏனெனில் நீங்கள்

கதவைத் திறக்கும் போது இருள் உள்ளே நுழைந்தால் அது வாவைப் போன்று தெரியும், வாழ்வைப் போன்று தெரியாது. இதில் எந்தத் தவறும் இல்லை. ஆனால் நீங்கள் பயம் அடைந்து விடுவீர்கள். மேலும் அந்த பயத்தை காலா காலத்திற்கும் உங்களோடு வைத்துக் கொள்ளும் அளவுக்கு நீங்கள் அப்போது பயந்து விடுவீர்கள்.

நீங்கள் மெய்ஞ்ஞானம் அடைந்தவுடன் மற்றவர்களுக்கு உதவ ஆரம்பியுங்கள் என்று புத்தர் கூறுகிறார். ஏனெனில் ஆசையினுள் சென்ற உங்களது சக்திகள் எல்லாம், அந்த கதவு மூடப்பட்டு விட்டதால், அந்தப் பயணம் இனிமேல் இல்லை என்பதால், அப்படி உங்களது ஆசைகள், வாசனைகள் ஆகியவற்றில் சென்ற உங்களது சக்திகள் எல்லாம் கருணைகள் ஆகட்டும். இறுதி மெய்ஞ்ஞான நிலையை அடைவது எப்படி என்பதில் மற்றவர்களுக்கு உதவுவது மட்டுமே ஒரே ஒரு கருணையாக இருக்க முடியும்; ஏனெனில் அதைத் தவிர நீங்கள் அடைவதற்கு வேறு எதுவும் இல்லை. மற்றவை எல்லாம் குப்பைகள். தெய்விகம் தான் அடையவேண்டியதில் மதிப்பு மிக்கது. நீங்கள் அதை அடைந்து விட்டால், எல்லாவற்றையும் அடைந்து விட்டதாக அர்த்தம். அதை நீங்கள் தவற விட்டு விட்டால் எல்லாவற்றையும் தவற விட்டு விட்டீர்கள் என்று அர்த்தம்.

ஒருவர் மெய்ஞ்ஞானம் அடையும்போது அவரது உடல் ஒரு முழு வட்டத்தை பூர்த்தி செய்வதற்கு முன்பு இன்னும் சில ஆண்டுகள் அவர் உயிர் வாழ்கிறார். புத்தர் நாற்பது ஆண்டுகள் வாழ்ந்தார். ஏனெனில் அவரது உடல் அந்த அளவுக்கு நகரும் சக்தியை பெற்றிருந்தது. பெற்றோர்களிடம் இருந்து இந்த உடல் குரோமோசோம்களைப் பெறுகிறது; அவரது சொந்த கடந்த கால கர்மவினையில் இருந்து அவரது உடல் ஓர் உயிர் வித்தை பெறுகிறது. அவர் மெய்ஞ்ஞானம் அடைந்தாலும், அடையா விட்டாலும் அவர் எண்பது ஆண்டுகள் உயிர் வாழ வேண்டும். மெய்ஞ்ஞானம் அவருக்கு கிட்டினாலும் கூட அதன் பின்னரும் அவர் எண்பது ஆண்டுகள் உயிர் வாழ வேண்டும். அவருக்கு நாற்பது வயது நெருங்கும் போது அவர் மெய்ஞ்ஞானம் அடைந்ததால் அவர் இன்னும் நாற்பது ஆண்டுகள் வாழும் படி ஆகிவிட்டது. அவருக்குள் உள்ள சக்தியை இப்போது என்ன

செய்வது? இப்போது அவருக்கு எந்த ஆசையும் இல்லை. எந்த ஒரு லட்சியமும் இல்லை. மேலும் உங்களிடம் எல்லையற்ற சக்தி பொங்கி வழிந்து கொண்டிருக்கிறது. அந்த சக்திகளோடு என்ன செய்வது? அவை கருணைகளாக மாறுகின்றன. இப்போது தியானம் செய்வதற்கான அவசியமும் இல்லை. நீங்கள் அடைந்து விட்டீர்கள். நீங்கள் பொங்கி வாழ்கிறீர்கள். இப்போது நீங்கள் பகிர்ந்து கொள்ளலாம். நீங்கள் அதை இப்போது பல லட்சம் பேரிடம் பகிர்ந்து கொள்ளலாம். அதை நீங்கள் அவர்களுக்கு கொடுக்க முடியும்.

எனவே புத்தர் இந்த பகுதியை அவரது அடிப்படை போதனையாக ஆக்கியிருந்தார். அவர் தனது முதல் பகுதியை தியானம் என்று அழைக்கிறார். மேலும் இரண்டாவது பகுதியை பிரக்ஞா, ஞானம் அடைதல் என்று அழைக்கிறார். தியானத்தின் மூலம் நீங்கள் பிரக்ஞாவிற்கு சென்றடைகிறீர்கள். இவை உங்களின் அக விஷயங்கள். இதில் இரண்டு பகுதிகள் உள்ளன. நீங்கள் தியானம் செய்தீர்கள் அதனால் இப்போது மெய்ஞ்ஞானம் அடைந்து விட்டீர்கள். இனிமேல் இப்படி உங்களுக்குள் சென்றதை சமன் செய்யும் விதமாக நீங்கள் உங்களுக்கு வெளியே சென்றாக வேண்டும். ஏனெனில் மெய்ஞ்ஞானம் அடைந்த ஒருவர் எப்போதும் சமநிலையில் இருக்க வேண்டும். வெளியே, தியானம் இல்லாத போது உள்ளே, ஆசை இருந்தது. இப்போது உள்ளே ஆசைக்கு பதில் ஞானம் வந்து விட்டது. எனவே அங்கு கருணை இருந்தாக வேண்டும். புற சக்திகள் கருணையாக ஆக வேண்டும்; அக சக்திகள் ஞானம், மெய்ஞ்ஞானம் ஆகிவிட்டன. மெய்ஞ்ஞானம் உள்ளே, கருணை வெளியே நிறைவு பெற்ற மனிதன் எப்போதும் சமநிலையில் இருப்பான். எனவே தான் புத்தர் மக்களைக் காப்பாற்றிக் கொண்டே செல்லுங்கள் என்று கூறுகிறார்.

ஜென்ஷா புகார் கூறுகிறார்: செவிடு, ஊமை, மற்றும் குருடான ஒருவர் உங்களிடம் வரும் போது அதை எப்படி செய்வது? மேலும் கிட்டத்தட்ட எப்போதுமே இப்படிப்பட்ட மக்களின் குறுக்கே தான் வருவீர்கள். ஏனெனில் அப்படிப்பட்ட மக்கள் மட்டுமே இங்கு இருக்கிறார்கள். நீங்கள் ஒரு புத்தரின் குறுக்கே வருவதில்லை. மேலும் ஒரு புத்தருக்கு நீங்கள் தேவை இல்லை. ஓர் அறியாத மனிதரின், என்ன செய்வது என்று தெரியாத ஒரு மனிதரின், எங்கு

செல்வது என்று தெரியாத ஒருவர் குறுக்கே வரும் போது அவருக்கு உதவுவது எப்படி?

‘இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டு கலக்கமடைந்த ஜென்ஷாவின் சீடர்களில் ஒருவர், உம்மான் என்னும் குருவிடம் ஆலோசனை செய்வதற்கு போனார்.’

உம்மான் என்பவர் ஜென் ஷாவுடன் ஒன்றாக சீடராக இருந்தவர். அவர்கள் செப்போ என்னும் ஒரே குருவிடம் சீடர்களாக இருந்தனர். எனவே என்ன செய்வது? ஜென்ஷா இந்த மனிதனிடம் இப்படி ஒரு கலக்கம் தரும் விஷயத்தை கூறிவிட்டார். மக்களுக்கு உதவுவது எப்படி? எனவே அவர் உம்மானிடம் போனார்.

உம்மான் மிகவும் புகழ் பெற்ற குரு; ஜென்ஷா மிகவும் அமைதியானவர். ஆனால் உம்மானிடம் ஆயிரக் கணக்கான சீடர்கள் இருந்தனர். மேலும் அவரிடம் செயலாற்றுவதற்கு அவர் அநேக உபாயங்களை வைத்திருந்தார். மேலும் அவர் குர்ட்ஜியப் போன்ற ஒரு மனிதராக இருந்தார். அவர் சூழ்நிலைகளை உருவாக்குவார். ஏனெனில் சூழ்நிலைகள் மட்டுமே உதவ முடியும். நீங்கள் செவிடு மற்றும் ஊமைகளாக இருந்தால் வாழ்க்கையின் மூலம் எந்த உதவியும் செய்ய முடியாது. நீங்கள் குருடராக இருந்தால் கைஜாடைகளும் பயனற்றவை ஆகிவிடும். அதன் பிறகு என்ன செய்ய முடியும்? சூழ்நிலைகள் மட்டுமே உதவ முடியும்.

நீங்கள் குருடராக இருந்தால் கைஜாடையின் மூலம் என்னால் கதவை உங்களுக்கு காட்ட முடியாது. ஏனெனில் உங்களால் பார்க்க முடியாது. கதவு இருக்கும் இடத்தை பற்றி என்னால் கூறவும் முடியாது. ஏனெனில் நீங்கள் செவிடராக இருப்பதால் உங்களால் காது கொடுத்து கேட்க முடியாது. உண்மையில், ”கதவு எங்கு உள்ளது?” என்று உங்களால் கேட்கக் கூட முடியாது. ஏனெனில் நீங்கள் ஊமையாக இருக்கிறீர்கள், எனவே என்ன செய்வது? நான் ஒரு சூழ்நிலையைத்தான் உருவாக்க வேண்டும்.

நான் உங்களது கையைப் பிடித்துக் கொண்டு கதவை நோக்கி அழைத்து செல்ல வேண்டும். எந்த வார்த்தையும், எந்த கைஜாடையும் உதவாது. நான் ஏதாவது செய்தாக வேண்டும். இப்படி ஊனம்,

செவிடு மற்றும் குருடாக உள்ளவர்கள் நகர்ந்து செல்லும் அளவுக்கு நான் ஒரு சூழ்நிலையை உருவாக்க வேண்டும்.

இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டு கலக்கமடைந்த ஜென்ஷாவின் சீடர்களில் ஒருவர், உம்மான் என்றும் ஒரு குருவிடம் ஆலோசனை செய்வதற்கு போனார்.

ஏனெனில் ஜென்ஷா அந்த அளவுக்கு விளக்கமாக சொல்ல மாட்டார் என்பதை அந்த சீடர் நன்றாக அறிந்திருந்தார். ஜென்ஷா அநேக வார்த்தைகளை பேசக் கூடிய ஒரு மனிதர் அல்லர். மேலும் அவர் ஒருபோதும் சூழ்நிலைகளையும் கூட உருவாக்கிய தில்லை; அவர் விஷயங்களை கூறிவிட்டு அதன் பின்னர் அமைதியாகிவிடுவார். அவர் கூறியதற்கு என்ன அர்த்தம் என்பதை அறிந்து கொள்வதற்கு மக்கள் வேறு குருமார்களிடம் செல்ல வேண்டியதிருக்கும். அவர் ரமண மகரிஷி போன்று ஓர் அமைதியான மனிதராக, ஒரு வித்தியாசமான குருவாக இருந்தார். அவர் அதிகம் சொல்ல மாட்டார். உம்மான், குர்த்ஜியப் போல இருந்தார். இவரும் கூட வார்த்தைகளை பயன்படுத்தும் மனிதர் அல்லர். ஆனால் அவர் சூழ்நிலைகளை உருவாக்குவார், மேலும் சூழ்நிலைகளை உருவாக்குவதற்கு மட்டுமே அவர் வார்த்தைகளை பயன்படுத்துவார்.

ஜென் ஷாவைப் போலவே செப்போ என்னும் குருவின் சீடராகிய உம்மான் என்னும் குருவிடம் ஆலோசனை செய்வதற்கு போனார்.

இவர்கள் இருவரை விடவும் செப்போ முற்றிலும் வித்தியாசமானவர். அவர் ஒரு போதும் பேசமாட்டார் என்று கூறப்படுகிறது. அவர் முற்றிலும் அமைதியாக இருந்தார். எனவே அவருக்கு எந்த பிரச்சினையும் இல்லை. எந்த ஒரு செவிடு, ஊமை மற்றும் குருடான மனிதர்களின் குறுக்கே அவர் ஒருபோதும் வந்ததில்லை. ஏனெனில் அவர் ஒருபோதும் வெளியில் சென்றதில்லை. ஆன்மிகத் தேடல் உள்ள மக்கள் மட்டுமே, சிறிதளவு கண்கள் திறந்துள்ள மக்கள் மட்டுமே, செவிடான ஆனால் நீங்கள் கொஞ்சம் உரக்க பேசினால் அவர்களால் கேட்க முடிகின்ற செவிடர்கள் மட்டுமே அவரிடம் வந்தார்கள். அதனால் தான் செப்போவினால் அநேக மக்கள் மெய்ஞ்ஞானம் அடைந்தார்கள். ஏனெனில்

ஞானத்தின் விளிம்பில் உள்ள மக்கள் மட்டுமே அவரிடம் வந்தார்கள்.

இந்த உம்மானும், இந்த ஜென்ஷாவும், இந்த இரண்டு சீடர்களும் முற்றிலும் அமைதியான மனிதராகிய இந்த செப்போ விடம் தான் மெய்ஞ்ஞானம் அடைந்தார்கள். அவர் வெறுமனே உட்கார்ந்து கொண்டே, எதுவும் செய்யாமல் அப்படியே இருப்பார். நீங்கள் கற்றுக் கொள்ள விரும்பினால் அவரிடம் இருக்கலாம், நீங்கள் விரும்பவில்லை என்றால் போய் விடலாம். அவர் எதுவும் சொல்ல மாட்டார். நீங்கள் தான் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும், அவர் எதையும் கற்பிக்க மாட்டார். அவர் ஓர் ஆசிரியர் அல்லர், ஆனால் அநேகம் பேர் அவரிடம் கற்றுக் கொண்டனர்.

இந்த சீடரும் உம்மானிடம் போனார்.

‘தயவு செய்து தலை வணங்கு’ என்று கூறினார் உம்மான்.

அவர் உடனடியாக ஆரம்பித்து விட்டார். ஏனெனில் மெய்ஞ்ஞானம் அடைந்தவர்கள் நேரத்தை வீணாக்க மாட்டார்கள். அவர்கள் நேரடியாக, உடனடியாக விஷயத்திற்கு வந்து விடுவார்கள்.

“தயவு செய்து தலை வணங்கு” என்று கூறினார் உம்மான். இதைக் கேட்டு ஆச்சரியம் அடைந்த போதிலும் அந்த துறவி.....

ஏனெனில் இது தான் வழி! நீங்கள் தலை வணங்கும்படியாருக்கும் ஆணையிட முடியாது. அதற்கான அவசியமும் இல்லை. யாராவது தலை வணங்க விரும்பினால் அவர் தலை வணங்குவார், அவர் மரியாதை செலுத்த வேண்டும் என்று விரும்பினால் அவர் மரியாதை செலுத்துவார். அவர் மரியாதை செலுத்தவில்லை என்றால் இல்லைதான். இந்த உம்மான் எப்படிப்பட்டவர்? அந்த துறவி எதுவும் கேட்பதற்கு முன்பே அவர், “தயவு செய்து தலை வணங்கு” என்று கூறுகிறார்; அவர் அப்போதுதான் அறைக்குள் நுழைந்திருக்கிறார், உடனே, “தயவு செய்து தலை வணங்கு,” என்று உம்மான் கூறுகிறார்.

அந்த துறவி இதைக் கேட்டு ஆச்சரியம் அடைந்த போதிலும் குருவின் கட்டளைக்குக் கீழ்ப்படிந்தார் -

அதன் பின்னர் தனது கேள்விக்கான பதிலை எதிர்பார்த்து அவர் நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தார். ஆனால் பதில் கூறுவதற்கு பதிலாக அந்த குரு ஒரு கைத்தடியை எடுத்து அவரது முகத்திற்கு நேர் வீசினார். அந்த சீடர் பின்னால் சாய்ந்து கொண்டார். “நல்லது, நீ குருடன் அல்லன்! இப்போது அணுகு!” என்றார் உம்மான்.

உன்னால் எனது கைத்தடியை பார்க்க முடிகிறது. எனவே ஒரு விஷயம் நிச்சயமாக தெரிகிறது: நீ குருடன் அல்லன். இப்போது அணுகு என்று அவர் கூறினார்.

அவர் ஆணையின்படி துறவி செய்தார். “நல்லது நீ ஒரு செவிடும் அல்லன்” என்று கூறினார் உம்மான்.

நீங்கள் கவனித்திருக்கலாம். நான் அணுகுங்கள் என்று கூறும்போது நீங்களும் கூட அருகில் வருகிறீர்கள்.

“நன்கு புரிந்து கொண்டாயா?” என்றார் உம்மான்.

“எதைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும் ஐயா?” என்று கேட்டார் அந்த துறவி.

அவர் என்ன கூறுகிறார்? அவர் கூறுவதாவது:

“நன்கு புரிந்து கொண்டாயா? எதைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும் ஐயா?” என்று கேட்டார் அந்த துறவி.

‘ஆஹா நீ செவிடனும் அல்லன்’ என்று கூறினார் உம்மான். இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டபின் அந்த துறவி ஆழ்ந்த தூக்கத்தில் இருந்து விழித்தெழுந்தார்.

என்ன நடந்தது? உம்மான் எதைச் சுட்டிக் காட்டுகிறார்? முதலாவதாக, உனக்கு இது ஒரு பிரச்சினையாக இல்லாத போது நீ ஏன் கவலைப்படுகிறாய் என்று குரு கூறுகிறார். என்னிடம் இது போன்ற மக்கள் வருகின்றனர்.

இந்தியாவிலேயே மிகப் பெரிய பணக்காரர்களில் ஒருவர் என்னிடம் வந்தார். அவர் என்னிடம், “ஏழை மக்களை என்ன செய்வது. ஏழை மக்களுக்கு நீங்கள் எப்படி உதவ போகிறீர்கள்?” என்று கேட்டார். எனவே நான் அவரிடம், “நீங்கள் ஓர் ஏழை.

என்றால் அதன் பிறகு நீங்கள் கேளுங்கள். இல்லையெனில் அந்த ஏழை மக்கள் என்னிடம் கேட்கட்டும். இது உங்களுக்கு எந்த விதத்தில் ஒரு பிரச்சினையாக உள்ளது? நீங்கள் ஏழை அல்ல, எனவே அதுகுறித்து ஏன் ஒரு பிரச்சினையை உருவாக்குகிறீர்கள்? என்று கூறினேன்.

ஒரு முறை முல்லா நஸ்ருதீனின் குழந்தை அவரிடம் ஒன்று கேட்டது. அப்போது நானும் அங்கு இருந்தேன். அந்த குழந்தை தனது வீட்டுப்பாடத்தை கஷ்டப்பட்டு செய்து கொண்டிருந்தது அதன் பிறகு அது திடீரென்று முல்லாவைப் பார்த்து “அப்பா, அளவுக்கு அதிகமாக திணிக்கப்படுகின்ற இந்த கல்வி என்பது என்ன? இந்த கல்வி திணிப்பினால் என்ன பயன் உள்ளது?” என்று கேட்டான்.

அதற்கு நஸ்ருதீன், “நல்லது, கல்வி என்று எதுவும் இங்கு இல்லை. அது உன்னைத் தவிர இந்த உலகில் உள்ள மற்றவர்களைப் பற்றி எல்லாம் நீ கவலைப்படும்படி உன்னை செய்து விடுகிறது,” என்று கூறினார்.

கல்வி என்று எதுவும் இல்லை. உங்களது கல்விகள் எல்லாம் உங்களைத் தவிர உலகெங்கிலும் உள்ள சூழ்நிலைகளை, இந்த உலகில் உள்ள சிக்கல்களை எல்லாம் பற்றி கவலைப்படுவதாக உள்ளது. அந்த பிரச்சினைகள் எப்போதும் அங்கு இருந்தன. அவை எப்போதுமே அங்கு இருக்கும். நீங்கள் இங்கே இருப்பதால் தான் பிரச்சினைகள் உள்ளன என்பது கிடையாது. நீங்கள் இல்லாமல் இருந்தபோதும் அவை இங்கு இருந்தன; விரைவில் நீங்கள் இங்கு இருக்க மாட்டீர்கள். ஆனால் அந்த பிரச்சினைகள் இங்கேயே இருக்கும். அவை தங்களின் ஆடைகளை மாற்றிக் கொள்ளும். ஆனால் அவை அப்படியே இருக்கும். துன்பங்கள், சிக்கல்கள் ஆகியவற்றின் மூலம் ஏதோ ஒன்று வளர்ச்சி அடைய வேண்டும் என்பது தான் இந்த பிரபஞ்சத்தின் திட்டம் என்பது போன்று தெரிகிறது. இது ஒரு படிகட்டு போன்று தெரிகிறது. இது ஒரு தேவையான படிப்பு, ஒரு கட்டுப்பாடு போன்று தெரிகிறது.

நீங்கள் குருடரும் அல்லர், ஊமையும் அல்லர், செவிடரும் அல்லர் என்பது தான் உம்மான் சுட்டிக்காட்டுகின்ற விஷயமாகும்; எனவே நீங்கள் ஏன் கவலைப்படுகிறீர்கள் மேலும் நீங்கள் ஏன் கலக்கமடைகிறீர்கள்? உங்களுக்கு கண்கள் உள்ளது. எனவே

குருமார்களைப் பற்றி நினைத்து நீங்கள் ஏன் உங்களது நேரத்தை வீணடிக்கிறீர்கள்? நீங்கள் ஏன் உங்களது குருவைப் பார்க்கக் கூடாது? ஏனெனில் குருமார்கள் எப்போதும் இங்கே இருந்து கொண்டே இருப்பார்கள். ஆனால் உங்களது குரு எப்போதும் இங்கே இருக்க மாட்டார். மேலும் நீங்கள் குருடும் மற்றும் செவிடான மக்களைப் பற்றி நினைத்து கவலைப்பட்டுக் கொண்டே இருக்கலாம். அவர்களை எப்படி காப்பாற்றுவது என்று கவலைப்பட்டுக் கொண்டே இருக்கலாம். ஆனால் உங்களைக் காப்பாற்றக்கூடிய மனிதர் எப்போதைக்கும் இங்கு இருக்க மாட்டார். ஆகவே நீங்கள் முதலில் உங்களைப்பற்றி கவலைப்படுங்கள். .

மக்கள் மற்றவர்களைப் பற்றித்தான் கவலைப்படுகிறார்கள் என்பதை எனது அனுபவத்திலும் நான் கண்டிருக்கிறேன். ஒரு முறை ஒருவர் மிகச் சரியாக இதே போன்று ஒரு கேள்வியை என்னிடம் கேட்டார். அவர் என்னிடம், “நீங்கள் பேசுவதை எங்களால் கேட்கமுடிகிறது. ஆனால் இங்கு வந்து உங்களது பேச்சை கவனிக்க முடியாதவர்களைப்பற்றி என்ன செய்வது? எங்களால் உங்கள் சொற்பொழிவுகளை படிக்க முடிகிறது. ஆனால் அதை படிக்க முயலாதவர்கள் குறித்து என்ன செய்வது?” என்று கேட்டார்.

இவை சம்பந்தம் உள்ளவை போன்று தோன்றுகிறது. ஆனால் அவை முற்றிலும் சம்பந்தம் இல்லாதவை. ஏன் நீங்கள் கவலைப்படுகிறீர்கள்? மேலும் இப்படி நீங்கள் கவலைப்பட்டால் அதன்பிறகு உங்களால் ஒருபோதும் மெய்ஞ்ஞானி ஆக முடியாது. ஏனெனில் அப்போது ஒருவர் மற்றவர்களுக்காக அவரது சக்தியை வீணாக்கிக் கொண்டும், இழந்து கொண்டும் இருக்கிறார். அவர் ஒருபோதும் அவரைக் குறித்து எதுவும் பார்ப்பதில்லை. இப்படி ஒருவர் தன்னைப் பற்றி சிந்திப்பதில் இருந்து தப்பி ஓடுவது மனதின் ஒரு தந்திரமாகும். மற்றவர்களைப் பற்றியே சிந்தித்துக் கொண்டு இருப்பதால் நீங்கள் நன்றாக இருப்பதாக உணர்கிறீர்கள். ஏனெனில் நீங்கள் மற்றவர்களைப் பற்றி அல்லவா கவலைப்படுகிறீர்கள். நீங்கள் மிகப் பெரிய சமூக சீர்திருத்தவாதி என்றோ, அல்லது ஓர் எழுச்சி மிக்கவர் என்றோ அல்லது சமுதாயத்தின் சேவகர் என்றோ நினைத்துக் கொள்கிறீர்கள். ஆனால் நீங்கள் செய்வது என்ன? நீங்கள் அடிப்படையான கேள்வியை வெறுமனே தவிர்த்துக் கொண்டு வருகிறீர்கள். அது உங்களிடம்

தான் உள்ளது. அது குறித்து ஏதாவது செய்யப்பட வேண்டும்.

முதலில் இந்த சமுதாயத்தை மறந்து விடுங்கள். மேலும் அதன் பின்னர் மட்டுமே ஏதோ ஒன்றை உங்களுக்கு செய்ய முடியும். மேலும் நீங்கள் காப்பாற்றப்பட்டு விடும் போது உங்களால் மற்றவர்களை காப்பாற்றி விட முடியும். அதற்கு முன்பு அதைப்பற்றி தயவு செய்து நினைக்காதீர்கள். அது சாத்தியப்படாது. நீங்கள் குணமடையாத வரையில் உங்களால் யாரையும் குணப்படுத்த முடியாது. நீங்கள் ஒளியினால் நிரம்பாத வரையில் உங்களால் எவர் ஒருவரின் சொந்த இதயத்தையும் தூண்ட முடியாது. ஒளியேற்றப்பட்ட கடர்தான் மற்றவர்களுக்கு உதவ முடியும். முதலில் நீங்கள் ஒளியேற்றப்பட்ட கடராக ஆகுங்கள் என்பது தான் முதல் கருத்தாகும்.

உம்மான் ஒரு சூழ்நிலையை உருவாக்கினார் என்பது தான் இரண்டாவது கருத்தாகும். இதை அவர் சொல்லி இருக்க வேண்டும். ஆனால் அவர் இதைக் கூறவில்லை. அவர் ஒரு சூழ்நிலையை மட்டுமே உருவாக்குகிறார்; ஏனெனில் ஒரு சூழ்நிலையில் மட்டுமே உங்களால் முழுமையாக ஈடுபாட்டுடன் இருக்க முடியும். நான் ஏதாவது ஒன்றை கூறும் போது எனது அறிவு மட்டுமே அதில் ஈடுபட்டுள்ளது. நீங்களும் உங்களது மூளையின் மூலம் கவனத்துடன் கேட்கிறீர்கள். ஆனால் உங்களது கால்கள், உங்களது இதயம், உங்களது சிறுநீரகங்கள், உங்களது கல்லீரல், ஆகிய உங்கள் ஒட்டு மொத்த உடம்பும் இதில் ஈடுபடவில்லை. ஆனால் ஒரு கைத்தடியானது அவர் மீது வீசப்பட்ட போது அந்த துறவி முழுமையாக தாவிக் குதித்தார். அப்போது அது ஒரு முழுமையான செயலாக இருந்தது. அப்போது அவரது தலை அவரது கால்கள், சிறுநீரகங்கள், கல்லீரல் மட்டுமல்ல, அவரது ஒட்டு மொத்த உடம்பும் தாவிக் குதித்தது.

இது தான் எனது தியான நுணுக்கங்களின் ஒட்டு மொத்த குறிப்பாகும். உங்களின் ஒட்டு மொத்தமும் அசைய வேண்டும், குதிக்க வேண்டும், உங்களின் ஒட்டு மொத்த உடம்பும் நடனமாட வேண்டும். உங்களது ஒட்டு மொத்த உடம்பும் அசைய வேண்டும். நீங்கள் வெறுமனே கண்களை மூடிக் கொண்டு அமைதியாக உட்கார்ந்திருக்கும் போது உங்களது தலை மட்டுமே அதில் ஈடுபட்டுள்ளது. நீங்கள் உங்களது தலைக்கு உள்ளே ஏதாவது ஒன்றைச் செய்து கொண்டே இருப்பீர்கள். மேலும் இங்கே

வெறுமனே கண்களை மூடிக் கொண்டு, ஒரு மந்திரத்தை திரும்பத் திரும்ப சொல்லிக் கொண்டு அநேக மக்கள் வருடக் கணக்கில் உட்கார்ந்து கொண்டு இருக்கிறார்கள். ஆனால் மந்திரம் என்பது உங்களது தலைக்குள் தான் உள்ளது, உங்களது ஒட்டுமொத்த உடம்பும் அதில் ஈடுபடவில்லை. ஆனால் உங்களது இருப்பு நிலையில் ஒட்டு மொத்த உடலும் ஈடுபட்டு உள்ளது. உங்களது கல்லீரல், மற்றும் சிறுநீரகங்கள், உங்களது கால்கள் எவ்வாறு கடவுளிடம் உள்ளதோ அதே அளவு மட்டுமே உங்களது தலையும் கூட கடவுளிடம் உள்ளது. நீங்கள் கடவுளிடம் முழுமையாக இருக்கிறீர்கள். ஆனால் வெறுமனே இந்தத் தலை மட்டும் கடவுளை அறிந்து கொள்ள முடியாது.

தீவிரமாக செயல்படுகின்ற எதுவும் உதவிகரமானதாக இருக்கும். செயல்படாமல் இருந்தால் உங்களால் வெறுமனே உங்களது மனதிற்குள் சுற்றித் திரிந்து கொண்டு மட்டுமே இருக்க முடியும். மேலும் அவற்றுக்கு முடிவே கிடையாது. கனவுகள், எண்ணங்கள், இவை முடிவற்றவை. அவை எல்லையற்று போய்க்கொண்டே இருக்கும்.

இந்த உலகில் இரண்டு எல்லையற்ற விஷயங்கள் உள்ளன என்று கபீர் கூறுகிறார். ஒன்று அறியாமை, அடுத்து கடவுள். இரண்டு விஷயங்களும் முடிவில்லாதவை. கடவுளும் முடிவில்லாதவர். அதே போன்று அறியாமைக்கு முடிவே கிடையாது. நீங்கள் ஒரு மந்திரத்தை உச்சரித்துக் கொண்டே போகலாம். ஆனால் உங்களது ஒட்டு மொத்த வாழ்க்கையும் ஒரு மந்திரம் ஆகாத வரையில் அது உங்களுக்கு உதவாது. நீங்கள் முழுமையாக அதில் ஈடுபடாதவரையில், எந்த இழுத்து பிடிப்பும், எந்த பிரிவினையும் இல்லாமல் ஈடுபடாதவரையில் அதனால் உதவ முடியாது. அதைத்தான் உம்மான் செய்தார். அந்த துறவி மீது ஒரு கைத்தடி வீசப்பட்டது.

அவர் பின்னால் சாய்ந்து கொண்டார்.

“நல்லது, நீ குருடன் அல்லன். இப்போது அணுகு”
என்றார் உம்மான்.

அவர் ஆணையின் படி துறவி செய்தார்.

“நல்லது, நீ செவிடனும் கூட அல்லன்” என்றார்.

அவர் என்ன குறிப்பிடுகிறார்? “நீ புரிந்து கொண்டாய், காலத்தை ஏன் வீணாக்குகிறாய்?” என்று அவர் குறிப்பிடுகிறார். “நல்லது, புரிந்து கொண்டாயா?” என்று கேட்டு உம்மான் முடித்துக் கொண்டார். அந்த சூழ்நிலை முழுமை பெற்று விட்டது. ஆனால் அந்த சீடர் இன்னமும் தயார் ஆகவில்லை, அவர் அந்த குறிப்பை உணர்ந்து கொள்ளவில்லை. எனவே அந்த துறவி, “எதைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும் ஐயா?” என்று கேட்டார். இப்போது அங்கே ஒட்டு மொத்த விஷயமும் இருந்தது. என்னவெல்லாம் சொல்லப்பட வேண்டுமோ அதையெல்லாம் உம்மான் சொல்லி விட்டார். எண்ணங்கள் அங்கு இல்லாத ஒரு நிலையை அவர் உருவாக்கி விட்டார்; யாராவது ஒருவர் ஒரு கைத்தடியை உங்களது முகத்தை நோக்கி வீசும் போது, நீங்கள் எந்த வித எண்ணமும் இல்லாமல் உடனே குதிக்கிறீர்கள். நீங்கள் சிந்தித்தால் உங்களால் குதிக்க முடியாது; ஏனெனில் நீங்கள் சிந்தித்து முடிப்பதற்குள் அந்த கைத்தடி உங்களை தாக்கி இருக்கும். அங்கு நேரம் இருக்காது.

மனதிற்கு நேரம் தேவை, சிந்திப்பதற்கு நேரம் தேவை. யாராவது ஒருவர் உங்கள் மீது ஒரு கைத்தடியை வீசும் போதும், அல்லது வழியில் திடீரென்று நீங்கள் ஒரு பாம்பினைப் பார்க்கும் போதும், நீங்கள் தாவிக் குதிக்கிறீர்கள்! அப்போது நீங்கள் அதைப்பற்றி சிந்திப்பதில்லை. நீங்கள் தர்க்கவாதம் செய்வதில்லை. “இங்கே ஒரு பாம்பு உள்ளது; பாம்பு ஆபத்தானது; நாம் இறந்து விடுவோம்; எனவே குதித்து விட வேண்டும்,” என்று நீங்கள் கூறுவது இல்லை. அரிஸ்டாட்டிலின் தத்துவங்களை நீங்கள் அங்கு பின்பற்றுவதில்லை. அரிஸ்டாட்டிலை தூக்கி அருகில் வைத்து விட்டு நீங்கள் தாவிக் குதிக்கிறீர்கள்! அரிஸ்டாட்டில் என்ன கூறுகிறார் என்று நீங்கள் அப்போது கவலைப்படுவது இல்லை. நீங்கள் தர்க்கம் செய்வது இல்லை. ஆனால் எப்போதெல்லாம் நீங்கள் தர்க்கவாதம் செய்யாமல் இருக்கிறீர்களோ அப்போதெல்லாம் நீங்கள் முழுமையாக இருக்கிறீர்கள்.

அதைத்தான் உம்மான் கூறினார். நீங்களும் முழுமையாக தாவிக் குதித்தீர்கள். உங்களால் இப்படி முழுமையாக தாவிக் குதிக்கும் போது, நீங்கள் ஏன் முழுமையாக தியானம் செய்யக் கூடாது? ஒரு கைத்தடி உங்கள் மீது வீசப்படும் போது, இந்த உலகத்தைப் பற்றி கவலைப்படாமல் நீங்கள் தாவிக் குதிக்கிறீர்கள்.

அப்போது நீங்கள் “அது சரி, அப்படியானால் குருட்டு மனிதனை என்ன செய்வது? நீங்கள் ஒரு கைத்தடியை வீசி எறிந்தால் அது ஒரு குருட்டு மனிதனுக்கு எந்த விதத்தில் உதவும்?” என்று நீங்கள் கேட்பதில்லை. நீங்கள் கேள்வி கேட்காமல் வெறுமனே தாவிக் குதிக்கிறீர்கள்; நீங்கள் வெறுமனே அதை தவிர்த்து விடுகிறீர்கள். அந்த தருணத்தில் இந்த ஒட்டு மொத்த உலகமும் மறைந்து போகிறது. அப்போது நீங்கள் மட்டுமே பிரச்சினையாக இருக்கிறீர்கள். அந்த பிரச்சினை அங்கு இருக்கும் போது நீங்கள் அதற்கு தீர்வு கண்டு அதிலிருந்து வெளியே வரவேண்டும்.

புரிந்து கொண்டாயா?

-இப்படித்தான் உம்மான் கேட்டார். குறிப்பு இப்போது நிறைவடைந்து விட்டது.

எதைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும் ஐயா? என்றார் துறவி.

அவர் இன்னமும் அந்த குறிப்பை புரிந்து கொள்ளவில்லை.

“ஆஹா, நீ ஊமையும் அல்லன்” - உன்னால் பேசவும் கூட முடிகிறது.

இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டவுடன் அந்தத் துறவி ஆழ்ந்த தூக்கத்தில் இருந்து விழித்தெழுந்தார்.

இந்த ஒட்டு மொத்த சூழ்நிலையும், வாய்வார்த்தைகள் அற்றது. தர்க்கவாதம் அற்றது. முழுமையானது. அந்தத் துறவியை யாரோ ஒருவர் ஆழ்ந்த தூக்கத்தில் இருந்து எழுப்பியது போன்று இருந்தது. அவர் விழித்தெழுந்தார். எல்லாமே தெளிவாகி விட்டது. ஒரு நொடிப் பொழுது அங்கே மின்னல் வெட்டியது. அங்கே இருள் இல்லாமல் போயிற்று. சத்தோரி நடந்து விட்டது. இப்போது அதன் ருசி உணரப்பட்டு விட்டது. இப்போது அந்த சீடர் அந்த ருசியை பின்பற்ற முடியும். இப்போது அவர் அறிந்து கொண்டார். இனி எப்போதும் அவர் அதை மறக்க மாட்டார். இனிமேல் ஆன்மிக தேடுதல் முற்றிலும் வேறுபட்டதாக இருக்கும். இதுவரை அவரது தேடுதல் அவர் அறியாத ஏதோ ஒன்றினைக் குறித்து இருந்தது. மேலும் அறியாத ஒன்றினை உங்களால் எப்படி தேட முடியும்? உங்களால் எப்படி உங்களது ஒட்டு மொத்த வாழ்க்கை

யையும் அதற்காக கீழே போட முடியும்? ஆனால் இப்போது அது முழுமையானதாக இருக்கும். இப்போது அது அறியாத ஒன்றாக இருக்காது. ஒரு சிறு காட்சி அவருக்கு கொடுக்கப்பட்டு விட்டது. அவர் சமுத்திரத்தை ருசித்து விட்டார். அவர் அதை ஒரு தேநீர் கோப்பையில் ருசித்திருக்கலாம். ஆனால் ருசியானது கடல் நீரின் ருசி தான். இப்போது அவர் அறிந்து விட்டார். அது உண்மையில் ஒரு சிறிய அனுபவம் தான். ஒரு ஜன்னலைத் திறந்தது போன்று தான். ஆனால் முழு வானமும் அங்கு தென்பட்டது. இப்போது அந்த துறவியால் வீட்டை விட்டு வெளியே வந்து இந்த வானத்தின் அடியில் வாழமுடியும். இப்போது அவர் அந்த கேள்வியானது தனிமனிதனுக்குரியது என்பதை அறிந்து கொண்டார்.

அதை சமுதாயம் சம்பந்தப்பட்டதாக ஆக்கி விடாதீர்கள். அந்த கேள்வியே நீங்கள் தான். மேலும் நீங்கள்தான் என்று நான் கூறுவதற்கு ஒவ்வொரு தனி நபர்களும் என்று தான் அர்த்தம். நீங்கள் ஒரு குழுவாகவோ, சமூகமாகவோ அல்ல என்றுதான் அர்த்தம். நான் நீங்கள் என்று கூறினால் வெறுமனே நீங்கள் என்றுதான் அர்த்தம். ஆனால் மனதின் தந்திரமானது அதை ஒரு சமூகம் சார்ந்ததாக ஆக்கி விடும். மனம் எப்போதும் அடுத்தவர் களைப் பற்றியே கவலைப்பட விரும்புகிறது. ஏனெனில் அப்போது தான் அங்கு பிரச்சினை இருக்காது. நீங்கள் உங்களது சொந்த பிரச்சினைகளை ஒத்தி போட்டு விட முடியும். இப்படித்தான் நீங்கள் உங்களது வாழ்க்கையை அநேக பிறவிகளாக வீணடித்து விட்டீர்கள். இனிமேலும் அதை வீணாக்காதீர்கள்.

உம்மானை விடவும், கண்ணுக்கு தெரியாத வகையில் நான் இந்த சொற்பொழிவை உங்கள் மீது வீசி எறிந்து விட்டேன்; ஆனால் நீங்கள் நான் சொன்னதை கவனிக்கவில்லை என்றால் நான் இன்னும் அதிகமாக கண்ணுக்கு தெரிகின்ற விஷயங்களை கண்டு பிடிக்க வேண்டியதிருக்கலாம்.

மற்றவர்களைப் பற்றி சிந்திக்காதீர்கள். முதலில் உங்களது பிரச்சினைகளை தீர்க்கப் பாருங்கள்; அதன் பிறகு மற்றவர்களுக்கும் கூட உதவுவதற்கான தெளிவு உங்களுக்கு கிடைக்கும். ஒருவர் தனதளவில் மெய்ஞ்ஞானம் அடைந்தவராக இல்லாத வரையில் யாருக்கும் உதவ முடியாது.

10

இரண்டாகப் பார்த்தல்

ஆர்வக் கோளாறில் ஒரு துறவி, குருவிடம் "பாதை எது?" என்று கேட்டார்.

"அது இங்கே உனது கண்களின் முன்னால் உள்ளது" என்று குரு கூறினார்.

"நானாகவே அதை ஏன் கண்டு கொள்ள முடியவில்லை?" என்று கேட்டார் துறவி.

"நீ உன்னைப்பற்றி நினைத்துக் கொண்டு இருப்பதால்," என்றார் குரு.

"நீங்கள் எப்படி? நீங்கள் அதைப் பார்க்கிறீர்களா?" என்றார் துறவி.

"நான் பார்க்கவில்லை, ஆனால் நீங்கள் பார்க்கிறீர்கள், என்று இது போன்று கூறிக்கொண்டு நீ இரண்டாக பார்க்கின்ற வரையில் உனது கண்களை மேகம் சூழ்ந்திருக்கும்," என்று குரு கூறினார்.

"நான் என்பதோ அல்லது நீ என்பதோ இல்லாத போது ஒருவரால் அதைப் பார்க்க முடியுமா?" என்று கேட்டார் துறவி.

"நான் என்பதும் நீ என்பதும் இல்லாத போது அதைப் பார்க்க விரும்புகின்ற ஒருவர் யார்?" என்று பதிலளித்தார் குரு.

ஆம், பாதை இங்கே உங்களது கண் முன்னால் இருக்கிறது. ஆனால் உங்களது கண்கள் பாதையின் முன்னால் இல்லை. அவை மூடப்பட்டுள்ளன. சூட்சுமமான வகையில் மூடப்பட்டுள்ளன. அவற்றை மேகம் சூழ்ந்துள்ளது. பல லட்சம் எண்ணங்கள் உங்களது கண்களை மூடிக் கொண்டு இருக்கின்றன. அவற்றில் பல லட்சம் கனவுகள் மிதந்து கொண்டு இருக்கின்றன. நீங்கள் எதையெல்லாம் பார்த்தீர்களோ அவை எல்லாம் அங்கு உள்ளன. நீங்கள் எதையெல்லாம் சிந்தித்தீர்களோ அவை எல்லாம் அங்கு உள்ளன. மேலும் நீங்கள் நீண்ட காலம் வாழ்ந்திருக்கிறீர்கள், அநேக பிறவிகளில் நீங்கள் அதிகம் சிந்தித்து இருக்கிறீர்கள், எனவே அவை எல்லாம் ஒன்று சேர்ந்து உங்களது கண்களில் உள்ளன. ஆனால் உங்களால் எண்ணங்களை பார்க்க முடியாதபடியால் உங்களது கண்கள் தெளிவாக இருப்பதாக நீங்கள் காண்கிறீர்கள். அங்கே தெளிவு இல்லை. உங்களது கண்களில் பல லட்சம் அடுக்குகளாக எண்ணங்களும், கனவுகளும் உள்ளன. பாதை இங்கே உங்களுக்கு முன்னால் உள்ளது. இருக்கின்றவை எல்லாம், இங்கே உங்கள் முன்பு இருக்கிறது. ஆனால் நீங்கள் தான் இங்கு இல்லை. உங்களது கண்கள் முற்றிலும் காலியாக, மேகங்கள் சூழப்படாமல், நீங்கள் பார்க்கின்ற அதாவது இங்கு எது உள்ளதோ அதைப் பார்க்கின்ற, அந்த அசையாத நொடிப் பொழுதில் நீங்கள் இல்லை.

ஆகவே, மேகங்கள் சூழாத கண்களைப் பெறுவது எப்படி, உண்மையை பிரதிபலிக்கின்ற விதத்தில் உங்களது கண்களை காலியாக வைத்திருப்பது எப்படி என்பது தான் புரிந்து கொள்ளப்பட வேண்டிய முதல் விஷயமாக இருக்கிறது. உங்களுக்குள் இடைவிடாமல் பைத்தியக்காரத்தனமான வேகத்துடன் ஓடாமல் இருப்பது எப்படி, இடைவிடாமல் நினைத்தல், நினைத்தல் என்பது

இல்லாமல், எண்ணங்களை ஒய்வெடுக்க வைப்பது எப்படி என்பது தான் புரிந்து கொள்ளப்பட வேண்டிய முதல் விஷயம். எண்ணங்கள் இல்லாத போது, பார்த்தல் நிகழ்கிறது; எண்ணம் இருக்கும் போது, நீங்கள் பொருள் விளக்கம் செய்து கொண்டே போகிறீர்கள். மேலும் நீங்கள் தவறவிட்டுக் கொண்டே செல்கிறீர்கள்.

உண்மையின் பொருளை விளக்குபவராக இருக்காதீர்கள். ஒரு பார்வையாளராக இருங்கள். அந்த விஷயத்தைப் பற்றி நினைக்காதீர்கள். அதைப் பாருங்கள்!

இதற்கு என்ன செய்ய வேண்டும்? ஒரு விஷயம்: நீங்கள் பார்க்கும் போதெல்லாம், வெறுமனே அந்த பார்வையாக இருங்கள். முயற்சி செய்து பாருங்கள். இது கொஞ்சம் கடினமாகத்தான் இருக்கும். உங்களது பழைய பழக்கத்தால் இது கடினமாகத் தெரியும். ஆனால் முயற்சி செய்யுங்கள். அது நடக்கும். அநேகருக்கு அது நடந்திருக்கும் போது, உங்களுக்கு என் நடக்காது? நீங்கள் விதிவிலக்கு அல்ல. இந்த பிரபஞ்சத்தின் விதிகள் ஒரு புத்தருக்கோ அல்லது வேறு யாருக்கோ எந்த அளவுக்கு கிடைக்கிறதோ, அதே அளவுக்கு உங்களுக்கும் கிடைக்கிறது. நீங்கள் வெறுமனே கொஞ்சம் முயற்சி செய்யுங்கள்.

நீங்கள் ஒரு மலரைப் பார்க்கிறீர்கள். அப்போது வெறுமனே பாருங்கள். எதுவும் சொல்லாதீர்கள். நதியானது ஓடிக் கொண்டிருக்கிறது. அதன் கரையில் அமர்ந்து அந்த நதியைப் பாருங்கள். ஆனால் எதுவும் சொல்லாதீர்கள். வானத்தில் மேகங்கள் நகர்ந்து செல்கின்றன; தரையில் படுத்துக் கொண்டு பாருங்கள். அப்போதும் எதுவும் சொல்லாதீர்கள். வெறுமனே வாய் வார்த்தைகளை கூறாதீர்கள்!

வாய் வார்த்தைகளால் கூறுவது ஓர் ஆழ்ந்த பழக்கம். உண்மை நிலையை உணர்வதில் இருந்து வாய் வார்த்தைக்கு திடீரென தாவிக் குதிப்பது உங்களது ஒட்டு மொத்த பயிற்சியாகும். “அழகான மலர்,” மகிழ்ச்சியான சூரிய அஸ்தமனம்” என்று உடனடியாக வார்த்தைகளை உண்டாக்க ஆரம்பிப்பதற்கு பழக்கப்பட்டு விட்டீர்கள். அது மகிழ்ச்சியானதாக இருந்தால், அது மகிழ்ச்சியானதாக இருந்து விட்டு போகட்டுமே. அதற்குள் இந்த

வார்த்தையை ஏன் கொண்டு வருகிறீர்கள்? அது அழகானதாக இருக்கும் பட்சத்தில் 'அழகாக உள்ளது' என்கிற உங்களது வார்த்தையானது அந்த மலருக்கு மேலும் அழகு சேர்க்கும் என்று நீங்கள் நினைக்கிறீர்களா? அதற்கு நேர் மாறாக நீங்கள் ஒரு பரவச தருணத்தை தவற விட்டு விட்டீர்கள். வாய்வார்த்தை உள்ளே வந்து விட்டது. நீங்கள் அதைப் பார்ப்பதற்கு முன்பே நீங்கள் நகர்ந்து விட்டீர்கள். உங்களுக்குள் சுற்றித்திரிவதற்காக நகர்ந்து விட்டீர்கள். இந்த சுற்றித் திரிதலில் நீங்கள் தொலை தூரத்திற்கு போய்விட்டால் நீங்கள் பைத்தியம் ஆகிவிடுவீர்கள்.

பைத்தியக்காரன் என்றால் என்ன? அவன் உண்மை நிலைக்கு ஒருபோதும் வராதவன், வார்த்தைகளால் ஆன அவனது சொந்த உலகில் எப்போதும் சுற்றித்திரிகிறவன். மேலும் அவன் வெகு தூரம் சுற்றித்திரிந்து விட்டதால் அவனை திரும்பவும் அழைத்து வர முடியாது. அவன் உண்மை நிலையோடு இல்லை, ஆனால் நீங்கள் அந்த உண்மை நிலையோடு இருக்கிறீர்களா? நீங்களும் கூட இல்லை. வித்தியாசம் கொஞ்ச அளவு மட்டுமேயாகும். ஒரு பைத்தியக்காரன் வெகு தொலைவிற்கு சுற்றி திரிந்து விட்டான். நீங்கள் இன்னமும் அவ்வளவு தூரம் சுற்றிக் கொண்டு போகவில்லை. நீங்கள் வெறுமனே அண்மையில் இருக்கிறீர்கள். நீங்கள் மீண்டும், மீண்டும் வந்து உண்மை நிலையை தொட்டு விட்டு அதன் பிறகு மறுபடியும் போய் விடுகிறீர்கள்.

உங்களிடம் ஒரு சிறிய தொடுதல் உள்ளது. எங்கோ ஒரு சிறிய தொடர்பு உள்ளது. உங்களது வேர்கள் பிடுங்கப்பட்டு விட்டன. ஆனால் இன்னமும் ஒரு வேர் மட்டும் உண்மை நிலையோடு தொடர்பு கொண்டு இருப்பது போல் தெரிகிறது. ஆனால் அந்த வேரும் கூட அறுந்து போகக் கூடிய நிலையில் மிகவும் மெல்லியதாக உள்ளது; எந்த தருணத்திலும் அது அறுந்து போகலாம். விபத்தில் மனைவி இறத்தல், கணவன் கைவிட்டு விடுதல், வியாபாரத்தில் நீங்கள் திவாலாகி போதல் இப்படி எந்த ஒரு தருணத்திலும் அந்த மெல்லிய வேர் அறுபட்டு விடும். அதன் பிறகு நீங்கள் சுற்றித் திரிந்து கொண்டே இருப்பீர்கள்; அதன் பின்னர் திரும்பி வருவது என்பதே கிடையாது. அதன் பிறகு நீங்கள் ஒரு போதும் உண்மை நிலையை தொடுவதில்லை. இது

தான் பைத்தியக்காரனின் நிலை, மேலும் சாதாரண மனிதன் இதில் கொஞ்ச அளவே வேறுபட்டு இருக்கிறான்.

புரிந்து கொண்ட, விழிப்புணர்வுடன் உள்ள, ஒரு புத்தர், ஒரு மெய்ஞ்ஞானி, தாவோவை அடைந்த ஒரு மனிதர் ஆகியவர்களின் நிலை என்ன? அவர் உண்மை நிலையில் ஆழமாக வேருன்றி இருக்கிறார். அதிலிருந்து அவர் விலகிப் போய் சுற்றித் திரிவது இல்லை. அவர் அப்படியே பைத்தியக்காரனின் நிலைக்கு நேர் எதிரான நிலையில் இருக்கிறார்.

நீங்கள் மத்தியில் இருக்கிறீர்கள். அந்த மத்தியில் இருந்து, ஒன்று நீங்கள் ஒரு பைத்தியக்காரனாக இருக்கின்ற நிலையை நோக்கி நகர்ந்து போகலாம் அல்லது ஒரு புத்தர் போன்று இருக்கின்ற நிலைக்கு நீங்கள் நகர்ந்து போகமுடியும். அது உங்களிடம் தான் உள்ளது. உங்களது எண்ணங்களுக்கு அதிக சக்தியைக் கொடுக்காதீர்கள். அது தற்கொலையானது. நீங்கள் உங்களுக்கே விஷம் கொடுத்துக் கொண்டு இருக்கிறீர்கள். எண்ணங்கள் ஓட ஆரம்பித்தவுடன் அவை தேவையற்ற எண்ணங்கள் என்றால் உடனடியாக உங்களை திரும்பவும் உண்மை நிலைக்கு நீங்கள் கொண்டு வந்து விடுங்கள். ஆனால் உங்களின் 99 சதவிகித எண்ணங்கள் தேவையற்றவையாகவே உள்ளன. அப்போது எதுவும் உங்களுக்கு உதவ முடியும். நீங்கள் உட்கார்ந்து கொண்டு இருக்கின்ற நாற்காலியை தொடுதல் அல்லது நீங்கள் படுத்துக் கொண்டிருக்கின்ற மெத்தையுடன் ஸ்பரிசம் ஆகியவையும் கூட உங்களுக்கு உதவ முடியும். அந்த ஸ்பரிசத்தை உணருங்கள். கடவுளைப் பற்றிய உங்களது எண்ணங்களை விடவும் அவை அதிக உண்மையானவை. கடவுளைப் பற்றிய உங்களது எண்ணங்களை விடவும் அது அதிக கடவுள் தன்மை நிறைந்தது. ஏனெனில் அந்த ஸ்பரிசம் ஓர் உண்மையான விஷயம்.

அதை தொடுங்கள், தொடுதலை உணருங்கள், தொடுதலாகவே இருங்கள். இங்கேயே இப்போதுள்ள இந்த பொழுதிலேயே இருங்கள். நீங்கள் சாப்பிட்டுக் கொண்டு இருக்கிறீர்களா, அப்போது உணவை நன்றாக ருசியுங்கள். அதன் நறுமணத்தை நன்றாக நுகருங்கள். நன்றாக வாயில் அரைத்து

சாப்பிடுங்கள். அப்போது நீங்கள் உண்மை நிலையை அரைத்து மெல்லுகிறீர்கள்! எண்ணங்களோடு சுற்றிக் கொண்டு செல்லாதீர்கள். நீங்கள் குதிக்கிறீர்களா, அதை அனுபவித்து செய்யுங்கள். தண்ணீர் உங்கள் மீது பூத்தாவல் தூவும் போது அதை உணருங்கள்! எண்ணங்களின் மையமாக நீங்கள் இருக்காமல், மேலும், மேலும் உணர்ச்சிகளின் மையமாக நீங்கள் ஆகி விடுங்கள்.

ஆம், பாதையானது இங்கே உங்கள் கண்களின் முன்னால் உள்ளது. ஆனால் உணர்ச்சிகள் அதிகம் அனுமதிக்கப்படவில்லை. இந்த சமுதாயமானது உங்களை ஒரு சிந்திக்கின்ற உயிராகவே வளர்த்தெடுத்து உள்ளது. ஓர் உணர்கின்ற உயிராக வளர்க்கவில்லை. ஏனெனில் உணர்ச்சிகள் முன் கூட்டியே தீர்மானிக்க முடியாதவை; அது எங்கு கொண்டு போய் விடும் என்று யாருக்கும் தெரியாது. எனவே இந்த சமுதாயம் உங்களது சொந்த வழியில் செல்ல உங்களை விட்டு விடாது. சமுதாயம் உங்களுக்கு எண்ணங்களை கொடுக்கிறது. எல்லா பள்ளிகளும், கல்லூரிகளும், பல்கலைக் கழகங்களும், உங்களுக்கு சிந்திப்பதற்கும், அதிக வாய்வார்த்தைகளை பேசுவதற்கும் பயிற்சி அளிக்கின்ற மையங்களைப் போல உள்ளன. அதிக வார்த்தைகளை நீங்கள் பெற்றிருந்தால், நீங்கள் அதிக திறமையடைந்தவராக எண்ணப்படுகிறீர்கள்; அதிக வார்த்தைகளைக் கொண்டு நீங்கள் பேசும் திறன் பெற்றவராக இருந்தால் நீங்கள் அதிகம் சுற்றித் திரிந்தவராக எண்ணப்படுகிறீர்கள். எனவே வாய்வார்த்தைகள் இல்லாமல் இருப்பது மிகவும் கடினமானது. ஏனெனில் முப்பது, நாற்பது, ஐம்பது, அறுபது ஆண்டுகள் பயிற்சி செய்யப்பட்டு விட்டது. ஆனால் வெகு சீக்கிரம் நீங்கள் ஆரம்பிப்பது நல்லது. உங்களை திரும்பவும் உண்மை நிலைக்கு கொண்டு வாருங்கள்.

ஆனால் மனமானது வெகு தூரம் நகர்ந்து செல்கிறது. உங்களது உயிர் உணர்விற்கும், உங்களது மனதிற்கும் இடையே ஓர் இடைவெளி உள்ளது. அவை ஒன்று சேர்ந்து இல்லை, மனமானது வேறு எங்கோ இருக்கிறது. நீங்கள் இங்கே உண்மை நிலையில் இருந்தாக வேண்டும். ஏனெனில் நீங்கள் சாப்பிடும் போது நீங்கள் உண்மையான ரொட்டியை சாப்பிட வேண்டும். ரொட்டியைப்பற்றி நினைத்துக் கொண்டு இருப்பது உதவாது. நீங்கள் குளிக்கும் போது ஓர் உண்மையான குளியல் போட வேண்டும். அதைப்பற்றி

நினைத்துக் கொண்டு இருப்பதால் எந்த பலனும் கிடைக்காது. நீங்கள் சுவாசிக்கும் போது உண்மையான காற்றை சுவாசிக்க வேண்டும், வெறுமனே காற்றைப் பற்றி சிந்தித்துக் கொண்டு இருப்பது போதாது. உண்மை நிலை எல்லாப் பக்கங்களிலும் உங்களை சூழ்ந்து கொண்டு உள்ளது. எல்லா பக்கங்களில் இருந்தும் உங்களோடு மோதிக் கொண்டு உள்ளது. நீங்கள் எங்கு சென்றாலும் அதை நேருக்கு நேர் எதிர் கொள்கிறீர்கள்.

பாதையானது இங்கே உள்ளது. கண்களின் முன்னால் உள்ளது என்பதற்கு இது தான் அர்த்தம். அது எங்கும் உள்ளது. ஏனெனில் வேறு எதுவும் இருக்க முடியாது. உண்மையானது மட்டுமே இருக்கிறது.

அப்படியானால் பிரச்சினைகள் என்ன? அதன் பிறகு மக்கள் தேடிக்கொண்டே சென்று ஒரு போதும் அதை காண முடியாமல் ஏன் இருக்கிறார்கள்? பிரச்சினை எங்கு உள்ளது? இந்த ஒட்டு மொத்த சிக்கலின் அடிப்படை மையம் என்ன? மனம் என்பது எண்ணங்களால் மட்டுமே இருக்க முடியும் என்பது தான் இங்குள்ள சிக்கலாகும். மனம் என்பது இருப்பதற்கான சாத்தியங்கள் இங்கே எண்ணங்களில் தான் உள்ளது. இந்த உடல் உண்மை நிலையில் உள்ளது. ஆனால் மனமானது எண்ணங்களால் மட்டுமே இருக்க முடியும். எனவே அதுதான் இரண்டு பட்ட நிலை. ஆனால் உங்களது எல்லா மதங்களும் இந்த மனதிற்கு ஆதரவாகத்தான் இருந்து வருகின்றன. அவை உடலுக்கு ஆதரவாக இருப்பதில்லை. அது தான் இந்த உலகிலேயே இருக்கின்ற மிகப் பெரிய தடைக் கல்லாக இருந்து வருகிறது. மனித இனத்தின் ஒட்டு மொத்த மனதையும் மதங்கள் விஷமாக்கி விட்டன; அவை மனதிற்காகவே உள்ளன, உண்மை நிலைக்காக மதங்கள் இல்லை.

நீங்கள் சாப்பிடும் போது, ருசித்து சாப்பிடுங்கள். சாப்பிடுபவனை மறந்து விடும் அளவுக்கு ஆழ்ந்து சாப்பிடுங்கள். வெறுமனே சாப்பிடுதல் என்கிற அந்த செயல்பாடாக ஆகி விடுங்கள் என்று நான் கூறும் போது நீங்கள் ஆச்சரியப்படுவீர்கள். ஏனெனில் எந்த ஒரு மதவாதியும் இது போன்றதொரு விஷயத்தை கூற மாட்டார். ருசி பார்க்காமல் சாப்பிடுங்கள் என்றுதான் மதவாதிகள் போதிக்கின்றனர். அவர்கள் ருசி பார்க்காமல்

சாப்பிடுகின்ற ஒரு பயிற்சியை ஒரு பெரிய விஷயமாக ஆக்கி விட்டார்கள்.

காந்தியின் ஆஸ்ரமத்தில் அவர்கள் பதினோரு விதிகளை வைத்து இருந்தார்கள். அதில் ஆஸ்லத் அதாவது ருசி பார்க்கக் கூடாது என்பது ஒன்றாகும். சாப்பிடுங்கள் ஆனால் ருசி இல்லாமல் சாப்பிடுங்கள். ருசியை முற்றிலும் கொண்டு போட்டு விடுங்கள். பருகுங்கள் ஆனால் ருசி இல்லாமல் பருகுங்கள். உங்களது வாழ்க்கையை எந்த அளவுக்கு உணர்ச்சிகள் அற்றதாக ஆக்க முடியுமோ அந்த அளவுக்கு ஆக்குங்கள். உங்களது உடலை முழுவதுமாக உயிரற்று போகும் படி செய்யுங்கள். அப்போது தான் நீங்கள் ஒரு தூய மனதாக ஆகமுடியும். நீங்கள் அப்படி ஆகி விடுவீர்கள். ஆனால் இப்படித்தான் மக்கள் பைத்தியக்கார தனத்தை நோக்கி போகிறார்கள்.

இதற்கு நேர் மாறானதை, வெறுமனே இதற்கு எதிரானதை நான் உங்களுக்கு கற்பிக்கிறேன். நான் வாழ்க்கைக்கு எதிரானவன் அல்லன். மேலும் வாழ்க்கை தான் அந்த பாதை. வாழ்க்கையை அதன் முழுமையோடு நான் ஏற்றுக் கொள்கிறேன். நான் ஒதுக்கித் தள்ளுபவன் அல்லன். நான் எதையும் மறுப்பவன் அல்லன். மேலும் உங்களது மனதை நீங்கள் திரும்பவும் உண்மை நிலைக்கு கொண்டு வரவேண்டும் என்று நான் விரும்புகிறேன். உங்களது மனதை விடவும், உங்களது உடல் அதிக உண்மையானது. மனதினால் நீங்கள் முட்டாள் ஆக்கப்படலாம், ஆனால் உடலினால் நீங்கள் முட்டாள் ஆக்கப்பட முடியாது. இந்த உடல் இந்த உலகில் அதிகம் வேரூன்றி உள்ளது; உங்களது மனதை விடவும் இந்த உடல் அதிக இருப்பு நிலையானது, உங்களது மனம் வெறும் முட்டாள்தனமானது. அது சிந்திக்கிறது, அது வார்த்தைகளை உருவாக்குகிறது, அது செயல் அமைப்பு முறைகளை உருவாக்குகிறது, மேலும் எல்லா செயல் அமைப்பு முறைகளும் முட்டாள் தனமானவை.

ஒரு முறை இப்படி நடந்தது. மூல்லா நஸ்ருதீன் குதிரைப் பந்தயத்தில் கலந்து கொண்டிருந்தான். முதல் பந்தயத்தில் அவன் தோற்றுப் போனான்; இரண்டாவதிலும் அவன் இழந்து விட்டான்; மூன்றாவதிலும் தோற்று விட்டான். இப்படி அவன் தோற்றுக்

கொண்டே போனான். ஆனால் அவனுக்கு அருகில் உட்கார்ந்து இருந்த இரண்டு பெண்கள் தொடர்ந்து எல்லா பந்தயங்களிலும் ஜெயித்துக் கொண்டு இருந்தார்கள்.

ஏழாவது பந்தயத்திற்கு பிறகு முல்லாவால் அவனது ஆவலைக் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை. அவர்கள் என்ன செயல் முறையை பின்பற்றுகிறார்கள்? ஒவ்வொரு பந்தயத்திலும், இப்போது இந்த ஏழாவது பந்தயத்திலும் அவர்கள் வெற்றி பெற்றுவிட்டார்கள். ஆனால் அவன் எல்லாவற்றையும் இழந்து கொண்டு இருந்தான். ஆனால் அவன் அதற்காக அதிக சிரமப்பட்டு உழைத்தான். எனவே அவன் தைரியத்தை வரவழைத்துக் கொண்டு அந்த பெண்களின் பக்கம் சாய்ந்து, “நீங்கள் நன்றாக செய்கிறீர்கள்,” என்று கூறினான்.

‘ஆம்’ என்று அவர்கள் சந்தோஷமாக கூறினார்கள். சந்தோஷத்தில் சிரித்தார்கள்.

“உங்களது செயல் அமைப்பு முறை பற்றி கூறமுடியுமா? வெறும் ஒரு குறிப்பு மட்டும் கொடுக்க முடியுமா? என்று கேட்டான்.

ஒரு பெண்மணி அவனிடம், “நாங்கள் அநேக செயல் அமைப்பு முறைகளை வைத்திருக்கிறோம். ஆனால் இன்று நாங்கள் நீண்ட வால்கள் கொண்ட குதிரைகள் மீது மட்டுமே பணம் கட்டுகிறோம்,” என்று சிரித்துக் கொண்டே கூறினாள்.

இந்த நீளமான வால்களைப் போன்றே எல்லா செயல் அமைப்பு முறைகளும், தத்துவங்களும் உள்ளன. எந்த ஒரு செயல் அமைப்பு முறையும் உண்மை நிலைக்கு உண்மையானதாக இல்லை. ஏனெனில் எந்த ஒரு செயல் அமைப்பு முறையிலும் உண்மை நிலைக்கு உண்மையாக இருக்க முடியாது. ஏதாவது சில செயல் அமைப்பு முறைகளால் முடியும் என்று நான் கூறவில்லை, கிடையாது. எந்த ஒரு செயல் அமைப்பு முறையும் உண்மை நிலைக்கு உண்மையானதாக இருக்க முடியாது. ஏனெனில் எல்லா செயல் அமைப்பு முறைகளும் உங்களது மனதினால் கட்டமைக்கப் பட்டது. உங்களது வாய்வார்த்தைகள், உங்களது பொருள் விளக்கங்கள், உங்களது மனதின் நீட்டிப்புகள் உண்மை நிலையின் மீது உங்களது மனம் தனது வேலையைச் செய்கிறது. இப்படித்தான்

ஒரு செயல் அமைப்பு முறை பிறக்கிறது. எல்லா செயல் அமைப்பு முறைகளும் பொய்யானவை.

உண்மை நிலைக்கு எந்த ஒரு செயல் அமைப்பு முறையும் தேவை இல்லை. உண்மை நிலைக்கு பார்வையில் தெளிவு மட்டுமே தேவை. அதைப் பார்ப்பதற்கு எந்த ஒரு தத்துவமும் தேவை இல்லை; அது இங்கேயே, இந்த பொழுதிலேயே உள்ளது. நீங்கள் இந்த தத்துவத்திற்குள் செல்வதற்கு முன்பும் உண்மை நிலையானது இங்கு இருக்கிறது. நீங்கள் மீண்டும் திரும்பி வரும் போதும் அது அங்கு இருக்கும். மேலும் அது எப்போதும் உங்களுடனேயே இங்கு இருக்கும்; ஆனால் நீங்களோ அதைப் பற்றி நினைத்துக் கொண்டு இருந்தீர்கள். இப்படி நீங்கள் அதைப்பற்றி நினைத்துக் கொண்டு இருப்பது, அதை நீங்கள் தவற விடுவதற்கான வழி ஆகும்.

நீங்கள் ஓர் இந்துவாக இருந்தால் அதை நீங்கள் தவற விட்டு விடுவீர்கள், நீங்கள் ஒரு கிறிஸ்தவராக இருந்தால் அதை தவறவிட்டு விடுவீர்கள், நீங்கள் ஒரு முகமதியராக இருந்தாலும் தவற விட்டுவிடுவீர்கள். நீங்கள் உங்களது மூளையில் குர் ஆனை வைத்திருந்தால் நீங்கள் தவற விட்டு விடுவீர்கள், நீங்கள் உங்களது மூளையில் பகவத் கீதையை வைத்திருந்தால் தவற விட்டு விடுவீர்கள். எந்த ஒரு புனித நூலை நீங்கள் மூளையில் சுமந்து கொண்டிருந்தாலும் நீங்கள் உண்மை நிலையை தவற விட்டு விடுவீர்கள். புனித நூல்கள் எல்லாம் மனம் என்பதாக இருக்கிறது. ஆனால் உண்மை நிலை என்பது மனம் என்பதோடு ஒத்துப் போவதில்லை, உண்மை நிலை என்பது உங்களது மனதைப் பற்றியும், உங்களது புனைவுகளைப் பற்றியும் கவலைப்படுவது கிடையாது.

அழகான கொள்கைகளை நீங்கள் உருவாக்குகிறீர்கள். அழகான வாதங்களை நீங்கள் கொடுக்கிறீர்கள். தர்க்க ரீதியான பகுத்தறிதலை நீங்கள் கண்டு பிடிக்கிறீர்கள். நீங்கள் அதற்கு கடினமாக உழைக்கிறீர்கள். உங்களது கொள்கைகளை நீங்கள் நேர்த்தியானதாக ஆக்குகிறீர்கள். அவற்றை பளபளப்பாக்குகிறீர்கள். ஆனால் அவை எல்லாம் வெறும் செங்கற்கள் போன்றவை. நீங்கள் அதை தேய்க்கிறீர்கள். பளபளப்பாக்குகிறீர்கள்.

ஆனால் அவை ஒருபோதும் ஒரு முகம் பார்க்கும் கண்ணாடி ஆகிவிடாது.

அந்த செங்கற்கள் கூட ஒரு காலத்தில் முகம் பார்க்கும் கண்ணாடி போன்று ஆகிவிடலாம். ஆனால் இந்த மனம் என்பது ஒரு போதும் உண்மை நிலையை பிரதிபலிக்காது. மனம் எல்லாவற்றையும் அழிப்பதாக இருக்கிறது. அது உங்களுக்குள் நுழைகின்ற அந்த நொடிப் பொழுதே எல்லாமே மேக மூட்டம் போல் ஆகிவிடுகிறது.

தயவு செய்து ஒரு தத்துவவாதியாக இருக்காதீர்கள். மேலும் எந்த ஒரு செயல் அமைப்பு முறைக்கும் அடிமையாகி விடாதீர்கள். மதுப் பழக்கத்திற்கு அடிமை ஆன ஒருவரை மீட்டுக் கொண்டு வருவது சுலபமானது. போதை மருந்துக்கு அடிமை ஆனவர்களை மீட்பது சுலபம்; ஆனால் எந்த ஒரு செயல் அமைப்பு முறைக்கு அடிமையானவரை மீட்பது கடினமாகும். மேலும் இங்கே மதுவிற்கு அடிமையானவர்களை மீட்பதற்கு குழு மையங்கள் உள்ளன, போதை மருந்திற்கு அடிமையானவர்களை மீட்பதற்கும் குழுக்கள் உள்ளன. ஆனால் இப்படி செயல் அமைப்பு முறைகளுக்கு அடிமையானவர்களை மீட்பதற்கு எந்த ஓர் அமைப்பு குழுவும் கிடையாது. அப்படி ஒன்று இருக்கவும் முடியாது. ஏனெனில் ஒரு நிறுவன அமைப்பு என்று வரும்போது அதுவேகூட ஒரு செயல் அமைப்பாக இருக்கிறது.

நான் எந்த விதமான அமைப்பு முறைகளையும் உங்களுக்கு கொடுக்கவில்லை. இப்படி அமைப்பு முறை சார்ந்த மனதில் இருந்து உங்களை வெளியே கொண்டு வருவது தான் எனது ஒட்டு மொத்த முயற்சியாக உள்ளது. உங்களால் மீண்டும் ஒரு சிறு குழந்தை போல் ஆகிவிட முடியுமெனில், உண்மை நிலை பற்றி முன் கூட்டியே உண்டான எந்த ஓர் எண்ணமும் இல்லாமல் அதைப் பார்க்க முடியுமெனில், நீங்கள் அதை அடைந்து விடுவீர்கள். உண்மை நிலை என்பது எளிமையானது. அது சாதாரணமானது. அதற்கு எந்த சிறப்பியல்பும் கிடையாது. உண்மை நிலை என்பது சிறப்பானதும், அசாதாரணமானதும் அல்ல. அது அங்கே இருக்கிறது. அது எங்கும் இருக்கிறது. உங்களது மனம் மட்டுமே பொய்யான, உண்மையற்ற விஷயம். மனம் தான்

மாயையை உருவாக்குகிறது. மனம் தான் கனவுகளை உருவாக்குகிறது. அதன் பின்னர் நீங்கள் மேகங்கள் சூழப்பட்டவராக இருக்கிறீர்கள். மேலும் சாத்தியமில்லாத ஒன்றினை, செய்ய முடியாத ஒன்றினை செய்வதற்கு முயற்சி செய்து கொண்டு இருக்கிறீர்கள். நீங்கள் உங்களது மனதின் மூலம் உண்மை நிலையை கண்டு கொள்ள முடியாது. நீங்கள் உங்களது மனதை முற்றிலுமாக கைவிட்டு விடவேண்டும்.

ஆம். பாதையானது இங்கே உங்களது கண்களின் முன்னால் உள்ளது. ஆனால் நீங்கள் தான் இங்கு இல்லை.

மனம் உங்களுக்கு உதவாது என்பது தான் முதல் விஷயம். இதை புரிந்து கொள்ள முயற்சி செய்யுங்கள். மனம் தான் தடை. உங்களைப்பற்றி நீங்கள் மிகவும் அதிகப்படியாக கவலைப்படுவது தான் மிகப் பெரிய தடை என்பது தான் இரண்டாவது விஷயமாகும். தியானம் செய்கின்ற மக்கள் அதை தவற விட்டு விடுவதை நான் இடைவிடாது கவனித்து வந்திருக்கிறேன். ஏனெனில் தியானம் செய்பவர்கள் அவர்களை குறித்து அதிக அக்கறை கொள்கிறார்கள். அவர்கள் அதிக ஆணவமயம் கொண்டவர்களாக இருக்கின்றனர். அவர்கள் பணிவுடன் இருப்பவர்கள் போன்று பாசாங்கு செய்யலாம்; ஆணவம் இல்லாமல் இருப்பது எப்படி என்றும் கூட அவர்கள் அறிந்து கொள்ள விரும்பலாம். ஆனால் அவர்கள் தான் அதிக ஆணவம் மிக்க மக்கள்; அவர்களைப் பற்றி மட்டுமே அவர்கள் கவலைப்படுவார்கள்; அவர்களைப்பற்றி மட்டுமே அவர்கள் அக்கறை கொள்வார்கள்.

மற்றவர்களைப்பற்றி கவலைப்படுவது முட்டாள்தனமானது; ஒருவர் தன்னைப்பற்றி கவலைப்படுவது அதை விடவும் அதிக முட்டாள்தனமானது. ஏனெனில் கவலைப்பட்டுக் கொண்டே இருப்பது முட்டாள் தனமானது. நீங்கள் யாரைப்பற்றி கவலைப்படுகிறீர்கள் என்பது எந்த ஒரு வித்தியாசத்தையும் ஏற்படுத்தி விடாது. மேலும் மற்றவர்கள் பற்றி கவலைப்படுகிறவர்கள் எப்போதும் அதிக ஆரோக்கியமானவர்களாக இருப்பதை நீங்கள் உணரலாம்.

எனவேதான் மேலை நாடுகளில் உளவியல் ஆய்வு மருத்துவர்கள் மக்களுக்கு, அவர்கள் தங்களைப்பற்றி நினைப்பதை விட்டு விட்டு மற்றவர்களைப்பற்றி நினைப்பதற்கு உதவுகின்றனர். மக்கள் தங்களுக்குள் செல்லாமல், தங்களுக்கு வெளியே செல்பவர்களாக இருப்பது எப்படி என்பதை உளவியல் மருத்துவர்கள் அவர்களுக்கு கற்பிக்கின்றனர்; ஏனெனில் தனக்குள் செல்கின்ற ஒருவர் நோயுற்றவர் ஆகிறார், அவர் உண்மையிலேயே நெறி கோணியவர் ஆகிவிடுகிறார். அவர் இடை விடாது தன்னைப்பற்றியே நினைத்துக் கொண்டு இருக்கிறார். அவர் எல்லாவற்றையும் மூடிக் கொண்டவர் ஆகிவிடுகிறார். அவர், தனது விரக்திகள், கவலைகள், துக்கங்கள், வருத்தங்கள், மன அழுத்தங்கள், கோபம், பொறாமை, வெறுப்பு ஆகியவற்றிலேயே இருக்கிறார். மேலும் அவர் கவலை மட்டுமே கொள்கிறார். விஷயங்கள் குறித்து இடைவிடாமல் கவலைப்பட்டுக் கொண்டு என்ன விதமான துன்பத்தில் அவர் வாழ்கிறார் என்று நினைத்துப் பாருங்கள். நான் ஏன் கோபப்படுகிறேன்? நான் கோபப்படாமல் இருப்பது எப்படி? நான் ஏன் வெறுப்படைகிறேன்? அதைக் கடந்து செல்வது எப்படி? நான் ஏன் மன அழுத்தத்தில் இருக்கிறேன்? பேராசைந்தத்தை அடைவது எப்படி? என்று அவர் இடைவிடாமல் கவலைப்படுகிறார். மேலும் இந்த கவலைகளின் மூலம் எந்த விஷயங்களைப் பற்றி அவர் கவலைப்படுகிறாரோ, அந்த விஷயங்களையே அவர் உருவாக்குகிறார். அது ஒரு வட்டப் பாதை போல் ஆகி விடுகிறது.

மன அழுத்தத்தை கடந்து செல்ல நீங்கள் விரும்பும் போதெல்லாம் மன அழுத்தம் இன்னும் அதிக ஆழமுள்ளதாக ஆவதை நீங்கள் எப்போதாவது கவனித்தது உண்டா? கோபப்படக் கூடாது என்று நீங்கள் விரும்பும் போதெல்லாம் நீங்கள் அதிகம் கோபம் அடைகிறீர்கள். நீங்கள் சோகத்தில் இருக்கும் போது, இனிமேல் நாம் சோகத்தில் இருக்கக் கூடாது என்று நீங்கள் விரும்பினால் உங்களுக்கு அதிக சோகம் உண்டாகிவிடும். இதை நீங்கள் கவனித்ததில்லையா? எதிர்மறை விளைவு என்னும் விதியினால் தான் இது நடக்கிறது. நீங்கள் சோகத்தில் இருக்கும் போது, சோகமாக இருக்கக் கூடாது என்று நீங்கள் விரும்பும் போது நீங்கள் என்ன செய்வீர்கள்? நீங்கள் அந்த சோகத்தை பார்ப்பீர்கள்,

அதை அடக்கி வைக்க முயற்சி செய்வீர்கள். அதன் மீது நீங்கள் அதிக கவனம் செலுத்துவீர்கள். மேலும் அப்படி அதன்மீது செலுத்தப்படுகின்ற அந்த கவனம் தான் உங்களது சோகம் மேலும் வளர்வதற்கு உணவாக ஆகிவிடுகிறது.

உளவியல் ஆய்வாளர்கள் ஓர் அறிகுறியை கண்டு பிடித்துள்ளனர். அந்த அறிகுறியானது இறுதியில் அர்த்தமுள்ளதாக இல்லை; அது உங்களை உண்மையை நோக்கி வழிநடத்தி செல்லாது; அதிக பட்சமாக அது உங்களை சாதாரணமாக ஆரோக்கியமற்றவராகத்தான் ஆக்க முடியும். அது ஒரு வகையான அனுசரிப்பு. அது உங்களைச் சுற்றியுள்ள மக்களிடம் ஒரு வகையில் அனுசரித்து போவதாகும். மற்றவர்களின் கவலைகள் பற்றி அக்கறையோடு இருங்கள், மக்களுக்கு உதவுங்கள், மக்களுக்கு சேவை செய்யுங்கள் என்று அவர்கள் கூறுகின்றனர்.

‘நாங்கள் சேவை செய்கிறோம்’ என்று ரோட்டரி சங்கத்தினர், லயன்ஸ் கிளப் அங்கத்தினர்கள், இன்னமும் மற்றவர்களும் கூறுகின்றனர். அவர்கள் வெளிமுகமாக செல்பவர்கள். ஆனால், சமூக சேவையில் ஈடுபாடுள்ள மக்களும், தங்களைப்பற்றி குறைவான அக்கறையுடனும், அடுத்தவர்களைப்பற்றி அதிக அக்கறையுடனும் இருப்பவர்கள், தங்களைப்பற்றி மட்டுமே அக்கறையோடு இருக்கின்ற மக்களை விடவும் அதிக சந்தோஷத்துடன் இருப்பதை உங்களால் உணர முடியும்.

ஒருவர் தன்மீது அதிக அக்கறை எடுத்துக் கொள்வது ஒருவகை நோயாகும். அதன் பின்னர் நீங்கள் உங்களுக்குள் அதிகம் நகர்ந்து செல்லும் போது பண்டோராவின் பெட்டியை திறப்பது போன்று அதிலிருந்து அநேக விஷயங்கள் மேலே எழுந்து விடும். மேலும் அதற்கு ஒரு முடிவே இருக்காது என்பதையும் தெரிந்து கொள்வீர்கள். உங்களது சொந்த கவலைகளாலே நீங்கள் சூழப்பட்டு இருக்கிறீர்கள். மேலும் நீங்கள் உங்களது காயங்களோடு விளையாடிக் கொண்டு இருக்கிறீர்கள். அந்த காயங்கள் குணமாகி விட்டதா அல்லது இல்லையா என்று மீண்டும் மீண்டும் அதைத் தொட்டுப் பார்த்துக் கொண்டு இருக்கிறீர்கள். நீங்கள் நெறி கோணியவர் ஆகிவிடுகிறீர்கள்.

என்ன செய்வது? இங்கு இரண்டு வழிகள் உள்ளன. ஒன்று நீங்கள் உங்களுக்கு வெளியே உள்ளவற்றை நோக்குபவராக இருக்கலாம். ஆனால் அப்படி வெளியே நோக்குபவராக இருந்தால் உங்களால் ஒருபோதும் ஒரு புத்தர் ஆக முடியாது. ஏனெனில் நீங்கள் அடுத்தவர்களைப் பற்றியே கவலைப்பட்டுக் கொண்டு இருந்தால், இப்படி மற்றவர்களைப் பற்றி கவலைப்படுவது ஒரு விதமான தப்பிக்கும் செயலாக இருக்கலாம். அது தப்பிக்கின்ற காரியமாகத்தான் இருக்கிறது. மற்றவர்களைப்பற்றி நீங்கள் கவலைப்படும் போது உங்களது சொந்த கவலைகளை உங்களால் பார்க்க முடியாது. உங்களது கவனம் எல்லாம் மற்றவர்கள் மீது குவிந்து விடுகிறது. நீங்கள் ஒரு நிழல் போன்று இருக்கிறீர்கள். ஆனால், இப்படிப்பட்ட விதத்தில் உங்களது உள் உயிரானது எப்படி வளரும்? நீங்கள் அதிக சந்தோஷத்துடனும் இருப்பவராக காணப்பட்டால், நீங்கள் வாழ்க்கையை அதிகம் அனுபவிப்பவர் போன்று தெரியலாம். ஆனால் நீங்கள் எப்படி வளர்ச்சி அடையப் போகிறீர்கள். உங்களது உள் உயிரானது ஓர் ஒளியாக ஆகின்ற நிலைக்கு எப்படி வரும்? நீங்கள் அதைப்பற்றி அக்கறைப் படாமலேயே இருந்தால், அது வளர்ச்சி அடையப் போவது இல்லை. நீங்கள் ஆரோக்கியத்துடன் இருப்பீர்கள், நீங்கள் ஒரு நெறி கோணியவராக இருக்க மாட்டீர்கள் என்கிற விதத்தில் மட்டுமே நீங்கள் உங்களுக்கு வெளியே நோக்குபவராக இருப்பது நல்லதாக இருக்கும். உங்களுக்குள் நோக்குபவராக இருப்பது ஆபத்தானதாகும். நீங்கள் தவறாக உங்களுக்குள் நகர்ந்து சென்றால் அதன் பிறகு நீங்கள் ஒரு நெறி கோணியவர் ஆகி விடுவீர்கள். மேலும் அந்த தவறான நகர்தல் என்பது நீங்கள் உங்கள் மீது அதிக அக்கறை காட்டுதல் ஆகும். அதன் பின்னர் என்ன செய்வது? உங்களையும் கூட அடுத்தவர் என்று நீங்கள் நினைத்துக் கொண்டு உங்களை நடத்திக் கொள்ளுங்கள்; அதிக அக்கறை காட்டாதீர்கள்.

மேலும் நீங்களும் கூட அடுத்தவராகத்தான் இருக்கிறீர்கள். உங்களது உடல் அடுத்ததாகத்தான் இருக்கிறது. ஏன், எனது சொந்த உடலும் கூட அப்படித்தான் உள்ளது? உங்களது மனம் அடுத்ததாகத்தான் இருக்கிறது. ஏன் எனது சொந்த மனமும் கூட அப்படித்தான் உள்ளது? இதில் தூரம் மட்டுமே கேள்வியாக

உள்ளது. அதாவது உங்களது உடல் என்னில் இருந்து ஐந்து அடி தூரத்தில் உள்ளது. எனது உடல் எனக்கு கொஞ்சம் அருகில் உள்ளது, அவ்வளவுதான். உங்களது மனம் அங்கு உள்ளது, எனது மனம் இங்கு உள்ளது. வேறுபாடு தூரத்தில் தான் உள்ளது. உங்களது மனம் எப்படி எனக்கு அடுத்ததாக தெரிகிறதோ அதே போன்று தான் எனது மனமும் எனக்கு அடுத்ததாக இருக்கிறது. மேலும் உங்களது உடலைப் போலவே எனது உடலும் கூட என்னிடமிருந்து அதிக தொலைவில் உள்ளது. மேலும் எனக்கு இந்த ஒட்டு மொத்த உலகத்தின் மீதும் அக்கறை இல்லாதபோது என்னைப்பற்றி அக்கறை கொண்டவனாக ஏன் இருக்க வேண்டும்! இந்த இரண்டையும் விட்டு விட்டு உள்ளே நோக்குபவராகவோ அல்லது வெளியே நோக்குபவராகவோ இல்லாமல் ஏன் இருக்கக் கூடாது? இது தான் என்னுடைய செய்தியாகும்.

உங்களால் இதை பின்பற்ற முடியவில்லை என்றால் அதன் பின்னர் உளவியல் ஆய்வு மருத்துவர்களை நீங்கள் பின்பற்றுவது சிறந்ததாகும். உங்களுக்கு வெளியே நோக்குபவராக இருங்கள், அக்கறை இல்லாமல் இருங்கள், அப்போது நீங்கள் வளர்ச்சி அடைய மாட்டீர்கள், ஆனால் குறைந்த பட்சம் உள்ளே நோக்குபவர்கள் கஷ்டப்படுகின்ற அளவுக்கு நீங்கள் அதிகம் கஷ்டப்பட மாட்டீர்கள். ஆனால் உள்ளே நோக்குபவராகவும் இருக்காதீர்கள். மேலும் உங்களது காயங்களோடு நீங்கள் விளையாடாதீர்கள். உங்களைப் பற்றி அதிக அக்கறை கொள்ளாதீர்கள். அதிக சுயநலத்துடனும், மேலும் உங்களது அக மையத்தை அதிகம் சார்ந்திருப்பவராகவும் இருக்காதீர்கள். கொஞ்ச தூரத்தில் இருந்து உங்களைப் பாருங்கள்; அங்கே தூரம் உள்ளது, நீங்கள் ஒரு முறை அதை முயற்சி செய்து மட்டுமே பார்க்க வேண்டும். அப்போது நீங்கள் அதை உணர்வீர்கள். நீங்களும் கூட உங்களுக்கு அடுத்தவர் தான்.

உங்களது உடல் நோய்வாய்ப்படும் போது அது வேறு யாரோ ஒருவருடைய உடல் நோய்வாய்ப்படுவதைப் போன்றது தான்; அதற்கு தேவையானதை செய்யுங்கள். ஆனால் அதிக அக்கறை காட்டாதீர்கள்; ஏனெனில் உங்களது உடலின் நோயை விடவும் நீங்கள் அதன் மீது காட்டுகின்ற அளவுக்கு அதிகமான அக்கறை யானது அதை விட பெரிய நோயாக ஆகிவிடும். உங்களுக்கு

காய்ச்சல் வந்து விட்டால் மருத்துவரிடம் செல்லுங்கள். மருந்து மாத்திரை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள், உடலின் மீது கவனம் செலுத்துங்கள். அவ்வளவுதான். இதற்கு மேல் ஏன் அதிக அக்கறை காட்டுகிறீர்கள்? உடலில் உள்ள காய்ச்சலுக்கு சிகிச்சை அளிக்க முடியும். ஆனால் நீங்கள் அது குறித்து அதிக கவலைப்பட்டால் அடுத்து ஒரு காய்ச்சல் உருவாக்கப்பட்டு விடும். காய்ச்சல் ஆழமானதாக ஆகிவிடும். எந்த ஒரு மருத்துவராலும் உங்களுக்கு உதவ முடியாது.

மேலும் இதுதான் பிரச்சினையாக உள்ளது. உங்களது உடல் விரைவில் குணம் அடைந்து விடும். ஆனால் உங்களுக்கு ஏற்பட்ட அந்த அடுத்த காய்ச்சல் தொடர்ந்து இருந்து கொண்டே இருக்கும். மேலும் உங்களது உடலில் இன்னமும் காய்ச்சல் இருப்பது போன்று நீங்கள் உணர்வீர்கள். இது தினந்தோறும் நடக்கிறது. நோயானது உடலை விட்டு போய்விடுகிறது. ஆனால் மனதை விட்டு போவதில்லை. மேலும் மனம் அதை சுமந்து கொண்டே செல்கிறது. இது போன்று அநேக தடவை நடந்துள்ளது.

ஒரு முறை ஒருவர் அவரது குடிகார நண்பர் பற்றி என்னிடம் கூறிக் கொண்டிருந்தார். அவர் ஊனமுற்றோர் பயன்படுத்தும் கவைக் கோல்களை பயன்படுத்திக் கொண்டு நடந்து வந்தார். அவை இல்லாமல் அவரால் நடக்க முடியாது. அநேக ஆண்டுகளாக அவர் ஊனமுற்றோரின் கம்புகளை பயன்படுத்தி நடக்கிறார். இருபது ஆண்டுகளுக்கு முன்பு ஏதோ விபத்து ஏற்பட்டு விட்டது. அதன் பிறகு ஒரு நாள் அவர் அதிக அளவு குடித்து விட்டார். அவர் அந்த ஊனமுற்றோரின் கம்புகளை மறந்து விட்டு நடைப் பயிற்சி சென்றார். ஒரு மணி நேரத்திற்கு பிறகு அவர் அலறி அடித்துக் கொண்டு திரும்ப ஓடிவந்தார். அப்போது அவர், “எனது ஊன்று கோல்கள் எங்கே? அவை இல்லாமல் என்னால் நடக்க முடியவில்லை! நான் அளவுக்கு அதிகமாக குடித்து விட்டேன்.” என்ற கூறினார். ஆனால் குடி போதையில் உங்களால் நடக்க முடியுமெனில் அதன்பிறகு குடிக்காமல் இருக்கும் போது ஏன் உங்களால் நடக்க முடியாது?

பக்கவாதம் குறித்து இந்த உலகில் அநேக நிகழ்ச்சிகள் வெளியிடப்பட்டுள்ளன. யாரோ ஒருவர் பக்கவாத நோயால் நடக்க

முடியாமல் இருக்கிறார். எல்லாமே படுக்கையிலேயே செய்யப் படுகிறது. அதன் பின்னர் ஒருநாள் அந்த வீடு தீப்பற்றி எரிகிறது. உடனே எல்லாரும் வெளியே ஓடிவிடுகிறார்கள். ஆனால் பக்கவாதத்தினால் படுக்கையை விட்டு எழுந்திருக்க முடியாத அந்த மனிதரும் கூட வெளியே ஓடி வருகிறார். ஏனெனில் அவர் தான் ஒரு பக்கவாத நோயாளி என்பதை மறந்து விடுகிறார். வீடு தீப்பற்றி எரியும் போது அவர் தான் பக்கவாதக்காரர் என்பதை முற்றிலும் மறந்து விடுகிறார். அந்த மறதியில் அவர் பக்கவாதம் இல்லாதவராக ஆகி விடுகிறார். வீட்டிற்கு வெளியே இருந்த குடும்பத்தினர் அவரைப் பார்த்து, “நீங்கள் செய்தது என்ன? உங்களால் எப்படி ஓடி வர முடிந்தது? என்று கேட்டனர். உடனே அவர் கீழே விழுந்து விட்டார்; அவருக்கு பழைய ஞாபகம் திரும்பவும் வந்து விட்டது.

உடல் நோய்வாய்ப்படுகிறது என்பதல்ல, ஆனால் மனமானது நோய்க்கான விதைகளை தனக்குள் சுமந்து கொண்டே இருப்பதால் தான் நீங்கள் அநேக நோய்களை உருவாக்கிக் கொண்டே செல்கிறீர்கள். எனவே ஒரு முறை ஒரு நோய் உண்டாகும் போது மனமானது அதன் விதையை தனக்குள் சுமந்து கொண்டே இருக்கிறது. மேலும் மீண்டும் மீண்டும் அதை வெளியே நீட்டித்துக் கொண்டும் செல்கிறது. அநேக நோய்கள், தொண்ணூறு சதவிகிதம் நோய்கள், அவற்றுக்கான பிறப்பிடத்தை மனதில் தான் கொண்டுள்ளன.

உங்களைப்பற்றி அளவுக்கு அதிகம் கவலைப்படுவது தான் மாபெரும் நோயாகும். உங்களால் சந்தோஷமாக இருக்க முடியாது. உங்களால் வாழ்க்கையை அனுபவிக்க முடியாது. எப்படி அனுபவிக்க முடியும்! உங்களுக்குள் அநேக பிரச்சினைகள் உள்ளன! பிரச்சினைகள், பிரச்சினைகள், மற்றும் பிரச்சினைகளைத் தவிர வேறு எதுவும் இல்லை! மேலும் இதற்கு தீர்வும் இருப்பதாக தெரியவில்லை. என்ன செய்வது? நீங்கள் பைத்தியமாகி போகிறீர்கள். ஒவ்வொருவரும் உங்களுக்குள் பைத்தியமாகத்தான் இருக்கின்றனர்.

இது நான் கேள்விப்பட்டது. இது வாஷிங்டனில் நடந்தது. ஒருவர் திடீரென்று ஒரு கொடி மரத்தில் ஏறிவிட்டார். அங்கே

கூட்டம் கூடியது. காவல் துறையினர் வந்தனர். ஆனால் அந்த மனிதன் மேலே இருந்து கொண்டு அசிங்கமான வார்த்தைகளை எவ்வளவு சத்தமாக கூறமுடியுமோ அந்த அளவுக்கு கூறிவிட்டு அதன் பின்னர் கீழே வந்து விட்டான்.

காவல் துறையினர் உடனே அவனைப் பிடித்து அவரிடம், “நீ அங்கு என்ன செய்து கொண்டிருந்தாய்?” என்று கேட்டனர்.

அதற்கு அந்த மனிதன், “என்னை தொந்தரவு செய்யாதீர்கள். அடிக்கடி இது போன்ற முட்டாள் தனங்களை நான் செய்யவில்லை என்றால் நான் பைத்தியமாகி விடுவேன். எனக்கு மறை கழன்று விடும். எனவே என்னை நிறுத்தாதீர்கள். அவ்வப்போது இது போன்ற செயல்களை செய்தால் அதன் பின்னர் எல்லாமே நன்றாக போய்க் கொண்டிருக்கும். மேலும் யாருக்கும் இது தெரியும் என்றும் நான் நினைக்கவில்லை. ஏனெனில், சுற்று முற்றும் எவ்வளவோ பைத்தியக்காரத்தனங்கள் நடக்கும் போது, இதைப் பற்றி யார் கவலைப்படுவார்கள்?” என்று கூறினான்.

அவ்வப்போது நீங்களும் கூட இப்படி பைத்தியமாக ஆகவேண்டிய அவசியம் ஏற்படுகிறது. இப்படித்தான் கோபம் என்பது உங்களுக்கு வருகிறது. கோபம் என்பது ஒரு தற்காலிக பைத்தியக்காரத்தனம். அவ்வப்போது நீங்கள் இது போன்று நீங்கள் பைத்தியக்காரத்தனத்தை அனுமதிக்கவில்லை என்றால், உங்களுக்குள் அதிகம் சேர்ந்து விடுவதால் நீங்கள் வெடித்து கிளம்பி விடுவீர்கள்; உங்களது மறை கழன்று விடும். ஆனால் இதைப்பற்றி நீங்கள் இடைவிடாது கவலைப்பட்டுக் கொண்டு இருந்தால் நீங்கள் ஏற்கனவே மறை கழன்று விட்டவர் என்று அர்த்தம்.

தியானம் செய்கின்ற, பிரார்த்தனை செய்கின்ற, உண்மையை தேடி அலைகின்ற மக்கள் தான் மற்றவர்களை விட அதிகமாக இப்படிப்பட்ட மன நோயால் பாதிக்கப்படுகிறார்கள் என்பது என்னுடைய கருத்துக் களமாக உள்ளது. மேலும் இதற்கான காரணம் என்னவென்றால் அவர்கள் தங்களைப் பற்றி அளவுக்கு அதிகமாக கவலைப்படுகிறார்கள். அதிக தன்முனைப்போடு உள்ளனர். அவர்கள் இடைவிடாது தங்களின் கோபம், சோகம், தலைவலி, முதுகுவலி, வயிற்றுவலி, கால்வலி இப்படி ஏதாவது ஒன்றை நினைத்து தங்களுக்குள்ளேயே நகர்ந்து கொண்டு இருக்கிறார்கள்.

அவர்கள் எப்போதும் நலமுடன் இருப்பது இல்லை. அவர்களால் இருக்கவும் முடியாது. ஏனெனில் இந்த உடல் என்பது ஒரு பரந்த விஷயம். மேலும் அதனுள் அநேக விஷயங்கள் நடந்து கொண்டே இருக்கின்றன.

மேலும் எதுவும் நடக்கவில்லை என்றாலும் கூட அவர்கள் கவலைப்படுகிறார்கள். “ஏன் எதுவுமே நடக்கவில்லை?” என்று கவலைப்படுவார்கள். உடனடியாக அவர்கள் ஏதாவது ஒன்றை புதிதாக உருவாக்க வேண்டும், ஏனெனில் அதுதான் அவர்களது இடைவிடாத தொழிலாக, வேலையாக இருந்து வந்துள்ளது. அப்படி கண்டு பிடிக்கவில்லை என்றால் ஏதோ ஒன்றை இழந்து விட்டவர் போன்று அவர்கள் உணர்கிறார்கள். என்ன செய்வது? எதுவுமே நடக்கவில்லையே! எனக்கு எதுவுமே நடக்காமல் இருப்பது எப்படி சாத்தியப்படும்? என்று கூறுவார்கள். ஏதாவது ஒன்று நடந்தால் மட்டுமே அவர்கள் தங்களது நான் என்னும் தன் முனைப்பை உணர்வார்கள். அது, மன அழுத்தமாகவோ, சோகமாகவோ, கோபமாகவோ, அல்லது நோயாகவோ இருக்கலாம், ஆனால் இப்படி ஏதாவது நடந்தால் அவர்கள் நன்றாக இருப்பார்கள், அப்போது அவர்கள் தங்களைப்பற்றி உணர முடியும்.

நீங்கள் குழந்தைகளைப் பார்த்திருக்கிறீர்களா? அவர்கள் தாங்கள் இருக்கிறோம் என்பதை, தங்களை கிள்ளிப் பார்த்து உணர்ந்து கொள்வார்கள். அந்த குழந்தை இன்னமும் உங்களுக்குள் அப்படியே உள்ளது. நீங்களும் கூட உங்களை கிள்ளிப் பார்த்துக் கொண்டு, நீங்கள் இருக்கிறீர்களா அல்லது இல்லையா என்று உணர்ந்து கொள்கிறீர்கள்.

மார்க்டுவைன், ஒரு முறை, ஓர் இரவு விருந்தில் இருந்த போது திடீரென்று அலறிக்கொண்டு, “மன்னிக்கவும், நான் போகவேண்டும், மேலும் நீங்கள் ஒரு மருத்துவரை அழையுங்கள், எனது வலது கால் பக்கவாதத்தால் பாதிக்கப்பட்டது போன்று தெரிகிறது,” என்று கூறினார்.

அவருக்கு அருகில் உட்கார்ந்திருந்த ஒரு பெண்மணி சிரித்துக் கொண்டே, “கவலைப்படாதீர்கள். உங்களது கால்கள் என்று நினைத்துக் கொண்டு நீங்கள் எனது கால்களை கிள்ளி விட்டீர்கள்,” என்று கூறினார்.

அதற்கு மார்க்டுவைன், “ஒருமுறை இருபது வருடங்களுக்கு முன்பு ஒரு மருத்துவர் என்னிடம், “என்றாவது ஒருநாள் உங்களது வலது பக்கம் பக்கவாதம் ஏற்படும்,” என்று கூறினார். எனவே அதிலிருந்து நான் அடிக்கடி என்னை கிள்ளிப் பார்த்துக் கொள்வது உண்டு. ஒரு நாளைக்கு இருபது அல்லது முப்பது தடவை நான் என்னை கிள்ளிப் பார்ப்பது உண்டு. இப்போதும் கூட நான் வெறுமனே கிள்ளிப் பார்த்தேன்,” என்றார். ஆனால் அவர் அடுத்தவரின் காலை கிள்ளிப் பார்த்து விட்டார்.

இப்படி ஏன் கிள்ளிப் பார்த்துக் கொண்டே போகிறீர்கள்? பக்கவாதம் பற்றி ஏன் கவலைப்படுகிறீர்கள்? இருபது வருடங்களாக, தினமும் முப்பது தடவை உங்களது காலைக் கிள்ளிப் பார்க்கின்ற அளவுக்கு அந்த நோயைப் பற்றி நீங்கள் அதிகம் கவலைப்படுகிறீர்கள். அதை எண்ணி கணக்கிட்டும் வைத்திருக்கிறீர்கள். இது பக்கவாத நோயை விட மோசமானது! பக்கவாதம் ஒருமுறை தான் ஏற்படும்; இது இருபது வருடங்களாக, தினமும் முப்பது தடவை நிகழ்ந்து கொண்டு உள்ளது. தைரியமுள்ளவன் ஒரு முறை சாகிறான், கோழை பல லட்சம் முறை சாகிறான் என்று கூறுவார்கள். ஏனெனில் உங்களது நான் என்னும் தன்முனைப்பை உங்களோடு வைத்துக் கொள்ள உங்களது நோய் உதவுகிறது. ஏதோ ஒன்று நடக்கிறது என்று உணர்கிறீர்கள். ஆனால் நடப்பது பேரானந்தமாகவோ அல்லது பரவசநிலையோ அல்ல. “என்னைப் போல யாரும் சோகப்படவில்லை,” என்றோ “என்னைப் போல யாரும் படுத்த படுக்கையில் இல்லை,” “என்னைப் போன்று யாருக்கும் ஒற்றைத் தலைவலியுடன் இல்லை,” என்று நீங்கள் கூறுகிறீர்கள். அந்த இடத்தில் நீங்கள் உயர்ந்தவராகவும், மற்றவர்கள் அனைவரும் தாழ்ந்தவராகவும் இருக்கின்றனர்.

இப்படி நீங்கள் அளவுக்கு அதிகமாக உங்களைப் பற்றி கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருந்தால் உங்களால் அடையமுடியாது என்பதை நினைவில் கொள்ளுங்கள். இப்படி அளவுக் அதிகமாக கவலைப்படுவது உங்களை மூடி விடும். ஆனால் பாதையானது இங்கே உங்களது கண்களின் முன்பு உள்ளது. நீங்கள் கண்களை திறக்க வேண்டும், அவற்றை மூடக் கூடாது.

இப்போது இந்த கதையை புரிந்து கொள்ள முயற்சி செய்யுங்கள்.

ஆர்வக் கோளாறில் ஒரு துறவி குருவிடம் “பாதை எது?” என்று கேட்டார்.

அந்த துறவி ஆன்மிகத்தை தேடுபவர் அல்லர். அவர் வெறுமனே ஆவலுடன் இருக்கிறவர் என்பதை முதலாவதாக புரிந்து கொள்ள வேண்டும். நீங்கள் தேடுபவராக இருந்தால் நீங்கள் வேறுபட்ட விதத்தில் விசாரிப்பீர்கள். நீங்கள் உங்களது உயிர் உணர்வோடு கேட்பீர்கள். நீங்கள் உங்களையே பணயமாக வைப்பீர்கள். நீங்கள் ஒரு சூதாட்டக்காரர் ஆகிவிடுவீர்கள். நீங்கள் வெறுமனே ஆவலுடன் இருந்தால் அது வெறுமனே உங்களுக்கு கொஞ்சம் அரிப்பு எடுத்தது போன்றதாகும்; உங்களது மனதில் சூட்சுமமான ஓர் அரிப்பை உணர்கிறீர்கள். ஆனால் அது ஒன்றுமற்றது. அது குறித்து நீங்கள் உண்மையாக அக்கறையோடு இல்லை, அது குறித்து நீங்கள் நேர்மையானவராக இல்லை. அதற்கான பதில் என்னவாக இருந்தாலும் நீங்கள் கவலைப்பட மாட்டீர்கள். அது உங்களை மாற்றாது. மேலும் ஆவலுடன் உள்ள ஒரு மனிதன் மேலோட்டமான ஒரு மனிதனாவான். ஆர்வத்தினால் நீங்கள் இப்படிப்பட்ட கேள்விகளை கேட்க முடியாது. அதிகாரப்பூர்வமான, உண்மையான தேடுதலின் மூலமாக மட்டுமே அவற்றை நீங்கள் கேட்க வேண்டும். மேலும் ஒரு குருவிடம் சென்றால் நீங்கள் ஏதாவது கேட்க வேண்டும். இல்லையெனில் உங்களை முட்டாள் என்று நினைத்துக் கொள்வார்கள்.

அநேகம் பேர் என்னிடம் வந்து கேள்விகள் கேட்கும் போது அவர்கள் எங்கிருந்து கேட்கிறார்கள் என்பதை தான் அறிவேன். சில சமயம் அவர்கள் வெறுமனே ஆர்வக்கோளாறால் கேட்பார்கள். அவர்கள் என்னிடம் வந்து விட்டதால், ஏதாவது கேட்டாக வேண்டும், இல்லையெனில் அவர்கள் முட்டாள்கள் என்று எண்ணிக் கொள்ளப்படுவார்கள். ஆனால் அப்படி அவர்கள் கேள்வி கேட்பதன் மூலம் அவர்கள் முட்டாள்கள் என்பதைத்தான் நிரூபிப்பார்கள். ஏனெனில் அந்த கேள்வி உங்களுக்குள் உண்மையிலேயே எழவில்லை என்றால், அந்த கேள்வி உங்களுக்குள் ஓர் ஆழ்ந்த, விசாரணையாக ஆகாத வரையில்,

அந்த கேள்வி எல்லாவற்றையும் பணயமாக வைப்பதாக இல்லாதவரையில், அது ஒரு வாழ்வா, சாவா பிரச்சினையாக இல்லாத வரையில், அந்த கேள்விக்கான பதிலால் நீங்கள் மாற்றம் அடைய தயாராக இல்லாத வரையில், நீங்கள் கேள்வி கேட்டால் அதன் பின்னர் நீங்கள் முட்டாள் தனமாகத்தான் நடந்து கொள்வதாகும். மேலும் நீங்கள் உங்களது இதயத்தில் இருந்து கேள்வி கேட்காத போது, அதற்கு பதில் கூறுவதும் கூட கடினமானது. மேலும் அதற்கு ஏதாவது பதில் கொடுத்தாலும் அதை நீங்கள் தவறாகப் புரிந்து கொள்வீர்கள்.

அந்த துறவி ஓர் ஆர்வக்கோளாறு உள்ளவர். அதனால் தான் இந்த கதையில் அவர் விழிப்படையவில்லை. நாம் அநேக கதைகளை படித்திருக்கிறோம். அவரது தேடுதல் உண்மையானதாக இருக்கும் பட்சத்தில், முடிவில் சத்தோரி ஏற்படும். ஒரு குறிப்பிட்ட மெய்ஞ்ஞானம் வரும். திடீரென்று, யாரோ ஒருவர் அவரை தூக்கத்தில் இருந்து எழுப்பியது போன்று ஒரு சீடர் விழிப்படைந்து விடுவார். ஒரு தெளிவு வருகிறது. ஒரு நொடியிலும் கொஞ்ச நேரம் மட்டுமே அது இருக்கலாம். ஆனால் அப்போது மேகங்கள் கலைந்து, பரந்து விரிந்த வானம் தெரியும். அந்த மேகங்கள் மீண்டும் வரும். ஆனால் அது ஒரு பிரச்சினை அல்ல; ஆனால் உண்மையான வானம் எது என்று நீங்கள் இப்போது அறிந்து இருப்பீர்கள். நீங்கள் சரியானபடி கவனித்துக் கொண்டால், இந்த விதையானது ஒரு மரமாக வளரும். மேலும் ஆயிரக் கணக்கானோர் உங்களுக்கு அடியில் ஓய்வும், புகலிடமும் காண்பார்கள். ஆனால் நீங்கள் வெறுமனே ஆர்வமுடன் இருந்தால் எதுவுமே நடக்காது. நீங்கள் ஆவலுடன் இருந்தால், அந்தக் கேள்வி உங்களது இதயத்தில் இருந்து வந்திருக்காது. அது ஓர் அறிவு சார் அரிப்பு. மேலும் மனதில் விதைகள் விதைக்கப்பட முடியும்.

இயேசு ஒரு கதையை எப்போதும் கூறுவது உண்டு. ஒரு விவசாயி விதைகளை விதைக்கப் போனான். அவன் வெறுமனே இங்கும் அங்கும் விதைகளை வீசினான். சில விதைகள் சாலையில் விழுந்தன; அந்த விதைகள் ஒரு போதும் முளைவிடவில்லை. ஏனெனில் அந்த சாலை மிகவும் கடினமானதாக இருந்தது. எனவே விதைகளால் அதை ஊடுருவிச் செல்ல முடியவில்லை; அவை

மண்ணின் ஆழத்தில் இருள் நிறைந்த பகுதிக்கு செல்ல முடியவில்லை; ஏனெனில் அங்கு மட்டுமே பிறப்பு என்பது நிகழ்கிறது. ஆழந்த இருளில் மட்டுமே கடவுள் செயல்புரிய ஆரம்பிக்கிறார். அந்த வேலை மிகவும் ரகசியமான வேலை. அது மறைவினில் நடப்பது.

அந்த விதைகளில் சில சாலையின் பக்கத்தில் விழுந்தன; அவை முளை விட்டன. ஆனால் கால்நடைகள் அவற்றை அழிந்து விட்டன. சில விதைகள் மட்டுமே சரியான மண்ணில் விழுந்தன; அவை முளை விட்டதோடு மட்டுமல்லாமல் தங்களின் முழு உயரத்திற்கு வளர்ந்தன. அவை பூப் பூத்தன. அவை நிறைவு நிலையை அடைந்தன. மேலும் ஒரு விதையில் இருந்து பல லட்சம் விதைகள் வந்தன.

நீங்கள் ஆர்வக் கோளாறினால் கேட்டால் நீங்கள் சாலையில் இருந்து கேட்கிறீர்கள். உங்களது தலை என்பது வெறும் சாலை தான். அது அப்படித்தான் இருந்தாக வேண்டும். அதில் இடைவிடாத அளவுக்கு போக்குவரத்து உள்ளது. அது மிகவும் கடினமானதாக இருக்க வேண்டும். கிட்டத்தட்ட கான்கிரீட் சாலைபோன்று இருந்தாக வேண்டும். உங்கள் தலை என்னும் சாலையில் உள்ள போக்குவரத்தைப் போன்று உங்களது நிஜ சாலைகளிலும் கூட அந்த அளவு போக்குவரத்து இருப்பதில்லை. அநேக எண்ணங்கள் அதி வேகத்தில் இங்கும் அங்கும் போய்க் கொண்டு இருக்கின்றன! எண்ணங்களை விடவும் அதிக விரைவாக செல்லக் கூடிய வாகனங்களை நம்மால் இன்னமும் கண்டு பிடிக்க இயலவில்லை. நமது அதிவேக வாகனங்கள் எல்லாம் நமது எண்ணங்களுக்கு முன்னால் ஒன்றுமில்லாதவை. உங்களது விண்வெளி வீரர்கள் நிலவைச் சென்றடையலாம். ஆனால் அவர்களால் அதை எண்ணங்களின் வேகத்தில் சென்றடைய முடியாது; அவர்கள் அதிக நேரம் எடுத்துக் கொள்வார்கள். ஆனால் எண்ணத்தில் நீங்கள் வெறுமனே உடனடியாக நிலவை அடைந்து விடலாம். எண்ணங்களைப் பொறுத்தமட்டில் அவற்றுக்கு பரந்த வெளி என்பது கிடையாது. ஒரு நொடிப் பொழுது நீங்கள் இங்கு இருக்கலாம். அடுத்த நொடியில் லண்டனிலும், அதற்கு அடுத்த நொடியில் நியூயார்க்கிலும் இருக்கலாம். மேலும் ஒரு நிமிட நேரத்திற்குள்

நீங்கள் இந்த உலகம் முழுவதும் அநேக தடவை சுற்றி வரலாம். அந்த அளவுக்கு உங்களது தலை என்னும் சாலையில் அங்கே ஏதாவது விதையை வீசி எறிந்தால், அது ஒரு போதும் முளை விடாது.

ஆர்வக் கோளாறு என்பது தலையில் இருந்து வருகிறது. நீங்கள் இப்படி கேட்பது என்பது சந்தைக் கடை வீதியில் குருவை பார்த்தவுடன் நீங்கள் ஏதோ ஒன்றை அவரிடம் கேட்பது போன்று இருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட மக்களை நான் அறிவேன். நான் அதிகம் பிரயாணம் செய்தபடியால் இப்படிப்பட்ட மக்களை ஒதுக்கி தள்ளுவது ஒரு பெரிய பிரச்சினையாகும். நான் ஏதாவது ஓர் இரயிலைப் பிடிப்பதற்காக இரயில் நிலைய நடைமேடையில் நடந்து கொண்டிருக்கும் போதும் அவர்கள் என்னைப் பின் தொடர்ந்து வந்து என்னிடம், “கடவுள் என்றால் என்ன? கடவுள் இருக்கிறாரா அல்லது இல்லையா?” என்று கேட்பார்கள். இத்தகைய மக்கள் ஆர்வக் கோளாறு உள்ளவர்கள். மேலும் அவர்கள் முட்டாள்கள், ஆர்வக் கோளாறினால் ஒருபோதும் ஒரு கேள்வியைக் கேட்காதீர்கள். ஏனெனில் அது பயனற்றது, உங்களது நேரத்தையும், மற்றவர்களின் நேரத்தையும் வீணடிப்பதாகும்.

யாராவது தங்களின் இதயத்தில் இருந்து இந்த கேள்வியை இந்த குருவிடம் கேட்டிருந்தால், இதன் முடிவு முற்றிலும் வேறுபட்டதாக இருந்திருக்கும். அந்த மனிதர் சத்தோரியில் மலர்ந்திருப்பார், அங்கே ஒரு நிறைவு இருந்திருக்கும். ஆனால் இந்த கதையில் அப்படிப்பட்ட முடிவு ஏதும் இல்லை. ஏனெனில் ஆரம்பமே தவறானதாக இருந்து விட்டது. நீங்கள் ஆர்வக் கோளாறில் கேட்கிறீர்கள் என்பதை நன்றாக தெரிந்தும் கூட கருணையினால் ஒரு குரு உங்களுக்கு ஒரு பதில் அளிப்பார். ஏனெனில் யாருக்கு தெரியும்; சில சமயம் ஒரு விபத்து நடப்பது போன்று ஆர்வக் கோளாறு உள்ள மக்களும் கூட உண்மையான ஆர்வம் உள்ளவர்களாக ஆகிவிட முடியும். யாருக்கும் தெரியாது.

ஆர்வக் கோளாறினால் ஒரு துறவி குருவிடம் “பாதை எது?” என்று கேட்டார்.

“அது இங்கே உனது கண்களுக்கு முன்னால் உள்ளது” என்று குரு கூறினார்.

இது அர்த்தமற்றது ஏனெனில் பாதையானது உண்மையில் கண்களுக்கு முன்னால் இருந்தால் அதன் பின்னர் மக்கள் ஏன் தேட வேண்டும், மக்கள் ஏன் விசாரிக்க வேண்டும்? மேலும் அவர்கள் ஏன் தாங்களாகவே கண்டு கொள்ள முடிவதில்லை.

இதில் உள்ள சில விஷயங்களைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். முதலாவது, ஒரு பொருள் மிக அருகில் இருந்தால் அதைப் பார்ப்பது மிகவும் கடினம். மிக மிக நெருக்கத்தில் இருந்தால் கிட்டத்தட்ட பார்க்கவே முடியாது; ஏனெனில் கண்களால் அதை பார்ப்பதற்கு கண்களுக்கு ஒரு குறிப்பிட்ட தூரம், தோற்றம் அவசியம் தேவை. என்னால் உங்களைப் பார்க்க முடிகிறது, ஆனால் நான் உங்களை நெருங்கி, நெருங்கி வந்து கொண்டே இருந்தால் எல்லாமே மங்கலாகி விடும், உங்களது முகம் மங்கலாகி விடும். கோடுகள் அவற்றின் வடிவத்தை இழந்து விடும். இப்படியே நான் மேலும் மேலும் நெருங்கி வந்து எனது கண்களை உங்களது முகத்தின் மீது வைத்தால் எதுவும் தெரியாது. உங்களுக்கு முகம் ஒரு சுவர் போன்று ஆகிவிடும். ஆனாலும் கூட இன்னமும் என்னால் கொஞ்சம் பார்க்க முடியும். ஏனெனில் அங்கே கொஞ்ச தூரம் இருக்கும்.

ஆனால் அந்த அளவுக்கு தூரம் கூட உங்களுக்கும், உண்மை நிலைக்கும் இடையில் இல்லை. அது வெறுமனே உங்களது கண்களைத் தொட்டுக் கொண்டு உள்ளது. அது உங்களது தோலைத் தொட்டுக் கொண்டு உள்ளது. தோலை மட்டுமல்ல அது உங்களது தோலை ஊடுருவிக் கொண்டு இருக்கிறது; அது உங்களது இரத்தத்தில் நகர்ந்து கொண்டு உள்ளது. உங்களது இதயத் துடிப்பில் அது துடித்துக் கொண்டு இருக்கிறது. நீங்கள் தான் உண்மை நிலை. பாதையானது உங்களது கண்களுக்கு முன்னால் இருப்பதோடு மட்டுமல்லாமல் நீங்கள்தான் பாதையாக இருக்கிறீர்கள். நீங்கள் பாதையோடு ஒன்றாகி இருக்கிறீர்கள். பயணிப்பவர், பாதையில் இருந்து வேறுபட்டு இல்லை; உண்மை நிலையில் இருந்து வேறுபட்டு இல்லை; அவர்கள் ஒன்றாகி இருக்கிறார்கள்.

ஆகவே அதை எப்படி பார்க்க முடியும்? தூரமும் இல்லை, தோற்றமும் இல்லை, எப்படி பார்ப்பது? தெளிவானதொரு புத்திசாலித்தனத்தை நீங்கள் அடையாத வரையில், தெளிவான

புரிதல் ஏற்படாத வரையில், உங்களால் அதை பார்க்க முடியாது. நீங்கள் விழிப்புணர்வு உள்ளவராக ஆகாத வரையில், உங்களால் அதைப் பார்க்க முடியாது. தூரம் என்பது அங்கு இல்லை; எனவே சாதாரணமான வழியில் பார்ப்பது என்பது முடியாது; உங்களுக்கு அசாதாரணமான விழிப்புணர்வு தேவை. அப்படி அசாதாரணமான விழிப்புணர்வுடன் இருக்க வேண்டும் என்றால் உங்களுக்குள் எதுவுமே ஆழ்ந்த தூக்கத்தில் இருக்கக் கூடாது. அப்போது திடீரென்று கதவு திறக்கிறது. பாதை அங்கே இருக்கிறது. நீங்கள் தான் அந்த பாதை. ஆனால் நீங்கள் அதை தவறவிட்டு விடுகிறீர்கள். ஏனெனில் அது ஏற்கனவே அங்கு உள்ளது. நீங்கள் பிறப்பதற்கு முன்பிருந்தும் கூட அது எப்போதும் அங்கே இருக்கிறது. நீங்கள் அந்த பாதையின் மீது, அந்த பாதையில், அந்த பாதைக்காக, அந்த பாதையினால் பிறந்து இருக்கிறீர்கள், ஏனெனில் அந்த பாதை தான் உண்மை நிலை.

இந்த பாதையானது எந்த ஓர் இலக்கினையும் நோக்கி போகவில்லை என்பதையும் நினைவில் கொள்ளுங்கள்; இந்த பாதைதான் இலக்காகவும் இருக்கிறது. ஆகவே உண்மையில் இங்கே பிரயாணம் என்பதே கிடையாது, வெறுமனே விழிப்புடன் இருப்பது, வெறுமனே சும்மா இருப்பது, அமைதியாக, எதுவும் செய்யாமல், இருப்பதாகும். ஒரு தெளிவாக ஆகி, ஒரு விழிப்புணர்வாக, ஓர் அமைதியான புரிதலுடன் இருப்பதாகும்.

“அது இங்கே உனது கண்களுக்கு முன்னால் உள்ளது”
என்று குரு கூறினார்.

“நானாகவே அதை ஏன் கண்டு கொள்ள முடியவில்லை” என்று கேட்டார் துறவி.

நீங்கள் ஆர்வக் கோளாறுடன் இருக்கும் போது ஒவ்வொரு பதிலும் மற்றொரு கேள்வியை உருவாக்கும். ஏனெனில் ஆர்வக் கோளாறை ஒரு போதும் திருப்திப்படுத்த முடியாது. விசாரணைகளை திருப்திப்படுத்த முடியும், விசாரணை என்பது ஒரு முடிவுக்கு வரலாம். ஆனால் ஆர்வக் கோளாறு ஒருபோதும் ஒரு முடிவுக்கு வராது, ஏனெனில் நீங்கள் மீண்டும் மீண்டும் உங்களது ஆர்வக் கோளாறுடன் கூடிய மனதை இந்த பதிலுக்குள் கொண்டு வருவதால், மீண்டும் அதிலிருந்து ஒரு புதிய கேள்வி

வருகிறது. உண்மையிலேயே விசாரிக்கின்ற ஒருவரை உங்களால் திருப்திப் படுத்த முடியும். ஆனால் வெறுமனே, “நானாக அதை ஏன் கண்டு கொள்ள முடியவில்லை?” என்று கேட்கின்ற ஒருவரை உங்களால் திருப்திப் படுத்த முடியாது.

அடுத்த விஷயம் என்னவென்றால் ஆர்வக் கோளாறு உள்ள ஒரு மனிதன் அடி ஆழத்தில் உண்மை நிலை பற்றி கவலைப்பட மாட்டான். அவன் தன்னைப்பற்றி மட்டுமே கவலைப்படுவான். அதனால் தான் அவன், “நானாகவே அதை ஏன் கண்டு கொள்ள முடியவில்லை? உங்களால் ஏன் பார்க்க முடிகிறது. ஆனால் என்னால் ஏன் பார்க்க முடியவில்லை? என்னால் உங்களை நம்பமுடியவில்லை, மேலும் அது இங்கே எனது கண்களுக்கு முன்னால் இருந்தால் என்னால் அதை ஏன் பார்க்க முடியவில்லை?” என்று கேட்கிறான்.

“நீ உன்னைப் பற்றி நினைத்துக் கொண்டு இருப்பதால்” என்றார் குரு.

பாதை அங்கு இருக்கிறது. ஆனால் நீங்களோ உங்களைப் பற்றி நினைத்துக் கொண்டு இருக்கிறீர்கள். “என்னால் ஏன் பார்க்க முடியவில்லை?” என்று கேட்கிறீர்கள். இந்த அளவுக்கு நான் என்னும் தன்முனைப்பால் நிறைந்த ஒருவரை யாராலும் பார்க்க முடியாது. அதை அருகில் எடுத்து வைத்து விடுங்கள். ஏனெனில் தன்முனைப்பு என்றால், நீங்கள் அனுபவித்தவை எல்லாம், நீங்கள் கட்டுத்திட்டம் செய்யப்பட்டது எல்லாம், நீங்கள் அறிந்தது, படித்தது, சேகரித்தது, ஒன்று சேர்த்தது, தகவல்கள், புனித நூல்கள், கற்றறிவு, இப்படி உங்களது ஒட்டு மொத்த கடந்த காலமும் என்று அர்த்தம். இவை எல்லாம் உங்களது நான் என்னும் தன்முனைப்பு. எனவே நீங்கள் இதைப் பற்றி கவலைப்பட்டுக் கொண்டு இருந்தால், உங்களால் பாதையை பார்க்க முடியாது.

“நீங்கள் எப்படி?” என்றார் துறவி.

கேள்வி கேட்கும் மனிதர் சரியானவராக இருந்தால் அதன் பின்னர் குருவானவர் என்ன கூறினாலும், ஒவ்வொரு பதிலும் உங்களை ஒரு சத்தோரிக்கு வழி நடத்தி செல்ல முடியும். வெறுமனே முதல் விஷயமாக குருவானவர், “பாதை இங்கே

உனது கண்களின் முன்னால் உள்ளது.” என்று கூறியதே கூட கேள்வி கேட்ட அந்த துறவி சரியான மனிதராக இருந்திருந்தால் அந்த பதிலிலேயே அவர் மெய்ஞ்ஞானி ஆகியிருக்க முடியும். ஆனால் அவர் தவற விட்டு விட்டார்; அப்படி இல்லையெனில் அடுத்த அறிவிக்கையானது ஒரு புரிதலாக இருந்திருக்க வேண்டும்.

“நானாகவே அதை ஏன் கண்டு கொள்ளவில்லை?
என்று கேட்டார் துறவி”.

“நீ உன்னைப் பற்றி நினைத்துக் கொண்டு
இருப்பதால்,” என்றார் குரு.

ஆனால் துறவி புரிந்து கொள்ளவில்லை. ஆர்வக் கோளாறு எப்போதும் திருப்திப்படுத்த முடியாதது. அது ஒரு போதும் முடிவுக்கு வருவதில்லை. நீங்கள் வேறு ஒருவரின் ‘நான்’ என்னும் ஆணவத்தை தொடும் போது திடீரென்று அவர் உங்கள் மீது தாவிக் குதிப்பார். துறவி கூறுகிறார்.

நீங்கள் எப்படி? நீங்கள் அதைப் பார்க்கிறீர்களா?

என்னால் பார்க்க முடியவில்லை என்னும் போது, மற்றவர்களால் எப்படி பார்க்க முடியும்? என்று நான் என்னும் ஆணவம் எப்போதும் உணரும். வேறு யாரும் ஆணவம் இல்லாமல் இருக்கிறார்கள் என்பதை இந்த நான் என்னும் தன்முனைப்பு ஒரு போதும் உணராது. அது சாத்தியப்படாது. மேலும் இதை நீங்கள் உணர ஆரம்பித்து விட்டால் உங்களது ஆணவமும் ஏற்கனவே உயிரற்றதாக ஆரம்பித்து விடும். வேறு யாராவது ஆணவம் இல்லாமல் இருக்கிறார்கள் என்பதை நீங்கள் உணரும் போது ஏற்கனவே உங்களது பிடி தளர்ந்து விடுகிறது. யாராவது ஒருவர் எப்போதாவது ஆணவம் இல்லாமல் இருந்தார் என்பதை உணர்வதற்கு உங்களது ஆணவம் அனுமதிக்காது. மேலும் உங்களது ஆணவத்தினால் நீங்கள் நான் என்னும் தன்முனைப்பை அடுத்தவர்களிடம் நீட்டித்துக் கொண்டே போகிறீர்கள்.

மற்றவர்களை பற்றியதை விடவும் இயேசுவைப் பற்றி அநேக புத்தகங்கள் எழுதப்பட்டுள்ளன. மேலும் இயேசு மிகவும் ஆழ்ந்த ஓர் ஆணவக்காரராக இருந்திருக்க வேண்டும் என்று அநேக

புத்தகங்கள் நிரூபிப்பதற்கு முயற்சி செய்துள்ளன; ஏனெனில் அவர், “நான் தான் கடவுளின் குமாரன்; நானும் என் தந்தையும் ஒன்றானவர்கள்,” என்று கூறிக் கொண்டே போகிறார். “நானே கடவுள்” என்று அவர் கூறுகிறார். இயேசு ஒரு மனநோயாளி என்று விளக்குவதற்கு அநேக மனநோய் ஆய்வாளர்கள் முயற்சி செய்திருக்கிறார்கள். “நானே கடவுள்” என்று நீங்கள் எப்படி கூற முடியும்? நீங்கள் கண்டிப்பாக ஓர் ஆணவக்காரராக இருந்தாக வேண்டும்.

இயேசு உயிரோடு இருக்கும் போது இந்த கருத்தைத்தான் யூதர்கள் உணர்ந்தார்கள். “இந்த மனிதர் தனது ஆணவத்தினால் வெறுமனே பைத்தியம் போல இருக்கிறார்,” என்று அவர்களும் கூட உணர்ந்தனர். “அவர் என்ன கூறுகிறார்? அவர் கடவுளின் குமாரனா அல்லது அவர் கடவுளின் ஒரே குமாரன் மட்டுமா? அவர் தன்னைப்பற்றி அதிகமாக எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறார்” என்று அவர்கள் கேலி செய்தனர். அவர்கள் கிண்டல் செய்தனர், அவர்கள் சிரித்தனர்.

மேலும் அவர்கள் இயேசுவை சிலுவையில் அறைந்த போது அவர் மீது அவர்கள் மேற்கொண்ட நடவடிக்கைகள், வெறுமனே விவரிக்க முடியாதவை. அவர்கள் முள்ளால் ஆன ஒரு கிரீடத்தை அவரது தலையில் சூட்டி, “நீ, யூதர்களின் ராஜா, கடவுளின் குமாரன், நீயும் உனது தந்தையும் ஒன்றானவர்கள், நாங்களும் கடவுளின் ராஜ்ஜியத்திற்கு வரும்போது எங்களை நினைவில் வைத்திரு,” என்று கூறினார்கள். அவரது சிலுவையை அவரே சுமக்கும்படி நிர்ப்பந்தித்தார்கள். அவர் பலவீனமானவராக இருந்ததால் சிலுவை மிகவும் கனமானதாக இருந்தது. தெரிந்தே அவர்கள் சொந்த சிலுவையை சுமப்பது போன்று இயேசுவையும் சிலுவையை சுமக்கும்படி வலுக்கட்டாயப்படுத்தினார்கள். மேலும் அவருக்கு தாகம் எடுத்தது ஏனெனில் அவர் ஒரு மலை மீது சிலுவையில் அறையப்பட்டார். அந்த மலை கோல்கோத்தா மலை என்று அழைக்கப்படுகிறது. அது ஓர் ஏறு மலையாக இருந்தது. அவர் அதிக கனமான தனது சிலுவையை சுமந்து கொண்டு, தாகத்துடன் சென்று கொண்டிருந்தார். அவரைச் சுற்றிச் மக்கள் கேலி செய்து கொண்டு அவரைப்பற்றி நகைச்சுவையாக பேசிக் கொண்டு சென்றனர். “பாருங்கள்! இந்த யூதர்களின் ராஜாவை

பாருங்கள்! தேவனின் குமாரன் நான் தான் என்று கூறுகிற மனிதனைப் பாருங்கள்!” என்று கூறினார்கள்.

இதைப் பார்த்து சந்தோஷப்படுவதற்காகவே அங்கே அநேகர் திரண்டிருந்தனர். இது ஒரு வகையான, பொழுது போக்காக, ஒரு மகிழ்ச்சி கொண்டாட்டமாக இருந்தது. அவர் மீது கற்களை எறிவதற்கு அந்த ஒட்டு மொத்த நகரமும் திரண்டிருந்தது. இந்த அளவுக்கு அவர்கள் ஏன் பழிவாங்கினார்கள்? ஏனெனில் இந்த மனிதர் அவர்களின் ஆணவத்தை காயப்படுத்தி விட்டதாக அவர்கள் உணர்ந்தனர். நான் தான் கடவுள் என்று அவர் கூறினார். இந்த மனிதரிடம் எந்த ஓர் ஆணவமும் இல்லை, அதனால் தான் இப்படி கூறுகிறார் என்பதை அவர்களால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. இந்த அறிவிப்பு அவரது ஆணவத்தில் இருந்து வரவில்லை. இந்த அறிவிப்பு ஓர் உண்மையான அறிவிப்பு. உங்களது நான் என்னு தன்முனைப்பு கைவிடப் பட்டு விடும்போது நீங்களும் கூட ஒரு கடவுள் ஆகி விடுகிறீர்கள்.

ஆனால் ஒருவர் அகங்காரத்தில் இருந்து தான் உரிமை கோருகிறார். நமது உரிமை கோரல்கள் எல்லாமே நமது அகங்காரத்தில் இருந்துதான் வருகிறது. ஆகவே ஒரு மனிதர் அகங்காரத்தில் இல்லாமல் எப்படி உரிமை கோர முடியும் என்பதை நம்மால் கண்டு கொள்ள முடியாது. கீதையில், கிருஷ்ணர் அர்ஜுனனிடம், “எனது காலடிக்கு வா, எல்லாவற்றையும் விட்டுவிடு, மேலும் என்னிடம் சரணாகதி அடைந்து விடு,” என்று கூறுகிறார். இந்துக்கள் அந்த அளவு தைரியமானவர்கள் அல்லர்; மேலும் அவர்கள் மிகவும் மரியாதை கொடுப்பவர்கள்; இந்த மனிதர் அகங்காரம் பிடித்தவர் என்று அவர்கள் எழுதவில்லை. ஆனால் மேலை நாடுகளில் அநேகர் இயேசுவைப் போலவே கிருஷ்ணரைப் பற்றியும் உணர்ந்தார்கள். “எனது காலடிக்கு வா,” என்று கூறுகின்ற இந்த மனிதனின் மரியாதை என்ன? என்று மேலை நாட்டினர் உணர்கிறார்கள். ஆனால் நமது தன்முனைப் பானது, கிருஷ்ணர் அர்ஜுனனிடம், “எனது காலடிக்கு வா” என்று கூறுவதைக் கேட்டு எந்த உணர்வும் கொள்ளாது. அங்கே அவருக்குள் யாரும் இல்லை. அது யாருமற்றவரின் காலடிக்கு வருவதாகும். ஆனால் அகங்காரத்தினால் இதை பார்க்க முடியாது. நீங்கள் என்னவாக இருக்கிறீர்களோ அதை மட்டுமே உங்களால்

பார்க்க முடியும்; நீங்கள் என்னவாக இல்லையோ அதை உங்களால் பார்க்க முடியாது.

இந்து துறவி உடனடியாக, "அப்படி என்றால் நீங்கள்?" என்று கூறுகிறார். அவன் காயப்பட்டது போன்று உணர்கிறான். ஏனெனில் அந்த குருவானவர் அவனிடம், "நீ உன்னைப் பற்றி நினைத்துக் கொண்டிருப்பதானால் தான் நீ பாதையை தவற விட்டு விட்டாய். ஆனால் பாதையானது இங்கே உனது கண்களின் முன்பு உள்ளது," என்று கூறிவிட்டார். இப்போது அந்த துறவி எதிர் செயல் புரிகிறார். அவர் அந்த குருவையும் கூட காயப்படுத்த விரும்புகிறார் அவர் கூறுகிறார்.

நீங்கள் எப்படி? நீங்கள் அதைப் பார்க்கிறீர்களா?
என்றான் துறவி.

இந்த மனிதர், "ஆம், நான் பார்க்கிறேன்," என்று கூறுவார் என்று அந்த துறவி எதிர்பார்த்தான். ஏனெனில் அவர் அகங்காரத்துடன் இருக்கிறார். அப்படி கூறியிருந்தால் எல்லாமே சுலபமாக ஆகி இருக்கும். "அப்படியானால் நீங்களும் கூட உங்களது நான் என்னும் தன்முனைப்பின் மீது அக்கறையோடு இருக்கிறீர்கள்; உங்களால் எப்படி அதைப் பார்க்க முடியும்? நீங்களும் கூட உங்களது அகங்காரத்தை ஒத்துக் கொள்ளுகிறீர்கள். எனவே உங்களால் எப்படி பார்க்க முடியும்? நாம் இருவரும் ஒன்று போல் தான் இருக்கிறோம்?" என்று அந்த துறவி குருவிடம் கூறி இருப்பார். மேலும் அந்த துறவியும் சந்தோஷமாக சென்றிருப்பார். ஏனெனில் இந்த மனிதரிடம் அவரது கணக்கு முடிந்து போயிருக்கும்.

ஆனால் ஒரு குருவுடன் நீங்கள் உங்களது கணக்கை முடித்துக் கொள்ள முடியாது. அவர் ஒருபோதும் உங்களது எதிர்பார்ப்புகளை நிறைவேற்ற மாட்டார். அவரைப் பற்றி எதுவுமே முன் கூட்டியே தீர்மானிக்க முடியாது. நீங்கள் அவரை உங்களது எலிப் பொறிக்குள் பிடித்து விட முடியாது. ஏனெனில் அவரது வழிகள் எப்போதும் மாறும். அவர் கொடுக்கப் போகின்ற பதில்களை உங்களது மனதால் கொடுக்க முடியாது.

"நான் பார்க்கவில்லை ஆனால் நீங்கள் பார்க்கிறீர்கள்
என்று இது போன்று கூறிக்கொண்டு நீ இரண்டாகப்

பார்க்கின்ற வரையில் உனது கண்களை மேகம்
சூழ்ந்திருக்கும்.” என்று குரு கூறினார்.

அந்த குரு தன்னைப்பற்றி எதுவும் கூறவில்லை. அங்கு அர்ஜுனன் இருந்திருந்தால் அந்த குரு, “ஆம் நான் பார்க்கிறேன், எனவே தயவு செய்து நீ சுற்றிச் சுற்றி செல்லாதே, எனது காலடிக்கு வா,” என்று கூறி இருப்பார். ஆனால் இந்தத் துறவி அர்ஜுனன் அல்லன், வெறும் ஆர்வக் கோளாறு உள்ள மனிதன், உண்மையிலேயே ஆர்வம் இல்லாதவன். இது வெறும் ஒரு பிரச்சினை, இது ஒரு கேள்வி அல்ல. எந்த ஒரு வகையிலும் அந்த துறவி தன்னை மாற்றிக் கொள்ளப் போவது இல்லை. அதிக பட்சமாக அவர் கொஞ்சம் அதிக தகவல்களை பெறுவார், அவர் இன்னும் கொஞ்சம் அறிவு பெற்றவராக ஆகி விடுவார்.

அதனால் தான் அந்த குருவானவர், “நான் பார்க்கவில்லை, ஆனால் நீங்கள் பார்க்கிறீர்கள் என்று இது போன்று கூறிக் கொண்டு நீ இரண்டாகப் பார்க்கிற வரையில் உனது கண்களை மேகம் சூழ்ந்திருக்கும்,” என்று கூறுகிறார்; ஏனெனில் அந்த துறவியின் கண்கள் ‘நான்’ மற்றும் ‘நீ’ என்கிற மேகத்தினால் சூழப்பட்டுள்ளது. அவை ஒரு விஷயம் தான் என்பதை புரிந்து கொள்ள முயற்சி செய்யுங்கள். நான் மற்றும் நீங்கள் என்பது ஒரே நாணயத்தின் இரண்டு பக்கங்கள். இந்தப் பக்கம் ‘நான்’ அந்தப் பக்கம் ‘நீங்கள்’. நான் என்பது கைவிடப்பட்டு விடும்போது, நீ என்பதும் கைவிடப்பட்டு விடும். நான் என்பது அதிகம் இருந்தால் நீ என்பதும் கூட அங்கு அதிகம் இருக்கும். ஏனெனில் அந்த நாணயத்தை கீழே போட்டு விடும் போது இரண்டு கருத்துகளும் ஒன்றாக கைவிடப்பட்டுவிடும். ‘நான்’ என்பது ஒரு துருவம், ‘நீ’ என்பது அடுத்த துருவம்; அவை இரண்டும் கைவிடப்படும் அல்லது இரண்டும் அப்படியே இருக்கும். நீங்கள் இருந்தால் அதன் பிறகு உங்களைச் சுற்றிலும் ஒரு கூட்டமே இருக்கும். ‘நான்’கள், மற்றும் ‘நீ’கள் நிறைந்த ஒரு பெருங்கூட்டம் இருக்கும். நீங்கள் இல்லை என்றால் அந்த ஒட்டு மொத்த கூட்டமும் ஏதோ ஓர் இரவு நேர பயங்கர கனவு போன்று மறைந்து விடும். அதன் பின்னர் அமைதி இருக்கும். அதில் பிரிவினைகள் இருக்காது. ‘நான்’, ‘நீ’, ‘அது’ போன்ற எதுவும் கூட அங்கு இருக்காது.

அதனால் தான் ஜென் மக்கள் ஒரு போதும் கடவுளைப் பற்றி பேசுவது கிடையாது. ஏனெனில் “நாங்கள் கடவுளைப் பற்றி பேசினால் அதன் பிறகு நாங்கள் ‘அது’ என்று கூற வேண்டும்,” என்கின்றனர். புத்தர் ஒரு போதும் கடவுளைப் பற்றி பேசியது இல்லை. மேலும் அவர், “பிரார்த்தனை செய்யாதீர்கள். ஏனெனில் உங்களது பிரார்த்தனையானது பிரிவினையை, துவைதத்தை, இரண்டு விதமான நோக்கினை, ‘நான்’ மற்றும் ‘அது’ என்பதை தொடரும் படி செய்து விடும்,” என்று கூறுகிறார்.

மேலும் சிகரத்திற்கு நீங்கள் சென்றடையும் போதும் கூட இதே நோயை, கண்களுக்கு தெரியாத விதத்தில் சுமந்து கொண்டு செல்வீர்கள். ‘நான்’ என்று நீங்கள் கூறுவீர்கள். ‘அது’ என்று நீங்கள் கூறுவீர்கள். நீங்கள் எவ்வளவு தான் அன்பு நிறைந்து அதைக் கூறினாலும் கூட, அந்த பிரிவினை அங்கு இருக்கிறது. மேலும் அப்படி பிரிவினை இருக்கும் போது அன்பு என்பது சாத்தியப்படாது. யூதர்களின் சிந்தனைக்கும், இயேசுவின் சிந்தனைக்கும், இதுதான் வேறுபாடு.

மார்ட்டின் பியூபர் “நானும் அதுவும்” என்று ஒரு புத்தகம் எழுதி இருக்கிறார். அவர் யூத சிந்தனையாளர்களில் மிகவும் புகழ்பெற்ற ஒருவர். ஆனால் அவர் ஒரு சிந்தனையாளராக மட்டுமே இருக்கிறார். அவர் மறை ஞானத்தை பற்றி பேசலாம். ஆனால் அந்த பேச்சும் கூட ஒரு சிந்தனையாளர் மற்றும் ஒரு தத்துவவாதியினுடையதாகவே இருக்கும்; ஏனெனில் பேச்சின் முடிவில் அவர் அந்த பழைய பிரிவினையை நான் மற்றும் அது என்பதை அப்படியே வைத்துக் கொண்டு இருக்கிறார். இப்போது இந்த உலகில் ‘அது’ என்பது இல்லை. ஆனால் கடவுள், ‘அது’வாக ஆகிவிட்டது. ஆனால் பழைய பிரிவினை அப்படியே தான் உள்ளது.

இந்த ‘நான்’ என்பது, தான் ‘கடவுள்’ என்று உரிமை கோரி விடும் என்னும் பயத்தில்தான் யூதர்களும், முகமதியர்களும் நீங்களும் கடவுளோடு ஒன்றாக முடியும் என்பதை எப்போதும் மறுத்து வந்தனர். அவர்கள் அந்த பிரிவினையை அப்படியே வைத்திருந்தனர். நீங்கள் நெருங்கி நெருங்கி வரலாமே தவிர ஆனால் நீங்கள் நீங்களாகத்தான் இருப்பீர்கள். மேலும் அவர்

அவராகத்தான் இருப்பார். நீங்கள் 'நான்' என்பதாகத்தான் இருப்பீர்கள். மேலும் அவரை நீங்கள் 'அது' என்றுதான் குறிப்பிட்டாக வேண்டும்.

மேலும் அது தான் இயேசு உருவாக்கிய சிக்கல், ஏனெனில் அவர், "நானும், சொர்க்கத்தில் உள்ள எனது தந்தையும் ஒன்றுதான்," என்று கூறினார். 'நான்' மற்றும் 'அது' என்னும் பிரிவினையை அவர் கைவிட்டு விட்டார். இந்தியாவில் உள்ள முகமதியர்களுக்கும் இதே சிக்கல் தான் எழுந்தது. அவர்களால் உபநிடதங்களை புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. கடவுளும், நீங்களும் ஒன்றுதான் என்கிற இந்துக்களின் போதனையை அவர்களால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. இந்த 'நான்' என்பதை கைவிட்டு விட்டால் அவர் என்பது ஒரு 'அது' என்பதாக அதன் பிறகு இருக்காது. உண்மையில், அந்த இரு துருவங்களும் மறைந்து அவற்றின் சக்தியானது ஒன்றாகி விடுகிறது. இங்கே 'நான்' என்பது மறைந்து விடுகிறது. அங்க 'நீ' என்பது மறைந்து விடுகிறது. ஆனால் சக்தி என்பது ஒன்றாகவே இருக்கிறது.

சில சமயம் ஆழ்ந்த காதலின் போது, நீங்களும் 'நான்' என்கிறதாக இல்லாதபோது அல்லது உங்களது காதலி அல்ல. மனைவி ஒரு 'அது'வாக இல்லாத போது சமாதான நிலையின் சில சிறு காட்சிகள் தெரியும். ஆனால் அது சில நேரங்களில் மட்டுமே, மிகவும் அரிதாக, இரண்டு சக்திகளும் வெறுமனே சந்திக்கும் போது, அவை எங்கு பிரிந்து உள்ளன என்று உங்களால் அந்த பிரிவை காண முடியாதபோது மட்டுமே தெரியும். அப்போது அவை சந்தித்து, ஒன்று கலந்து, ஒன்றாக ஆகிவிடும். எல்லைகள் எங்கு உள்ளன என்று உங்களால் உணர்ந்து கொள்ள முடியாது, திடீரென்று எல்லைகள் மறைந்து போய் விடும். அதனால் தான் காதல் என்பது பயத்தை உருவாக்குகிறது.

ஆழ்ந்த காதல் ஆழ்ந்த பயத்தை உருவாக்குகிறது. அது மரணம் போல தெரிகிறது. ஏனெனில் 'நான்' என்பது மறைந்து போகிறது 'நீ' என்பதும் மறைந்து போகிறது. மேலும் அது ஒரு வகையான மரணம். மேலும் உங்களின் நான் என்பது மரணமடைந்தால் மட்டுமே நீங்கள் தெய்விகத்திற்குள் நுழைய

முடியும். ஆனால் அதன் பிறகு தெய்வம் என்பது ஒரு கடவுளாக இருப்பதில்லை, நீங்கள் அவரிடம் முறையிட முடியாது; இதனால் தான் புத்த மதத்தில் பிரார்த்தனைகள் இல்லை. ஆகவே எந்த விதமான பிரார்த்தனையும் இல்லாத இந்த புத்த மதம் என்ன வகையான மதம்? என்று கிறிஸ்தவர்களால் இதை நம்ப முடிவதில்லை.

“நீங்கள் எப்படி பிரார்த்தனை செய்ய முடியும்?” என்று புத்தர் கூறுகிறார். ஏனெனில், நான் பிரார்த்தனை செய்கிறேன், அதை அவர் கேட்கிறார் என்று பிரிவினை இருந்தால் மட்டுமே பிரார்த்தனை என்பது சாத்தியப்படும், அப்படி இல்லாத போது உங்களால் எப்படி பிரார்த்தனை செய்ய முடியும்?”

புத்த மதத்தில் தியானம் மட்டுமே இருக்கிறது. பிரார்த்தனை என்பது பழைய பிரிவினையாகிய ‘நான்’ மற்றும் ‘அவர்’ என்பதை தொடர்கிறது. தியானமானது அந்த பிரிவினையை கைவிட்டு விடுகிறது என்பதைப் புரிந்து கொள்ள முயற்சி செய்யுங்கள். பிரார்த்தனை என்பது இறுதியில் தியானத்திற்குத்தான் வழி நடத்தி செல்ல வேண்டும். பிரார்த்தனை என்பது ஓர் இறுதி விஷயமாக இருக்க முடியாது. அது அழகானது தான், ஆனால் அது முடிவானது அல்ல. இரண்டு என்பது மறைந்து ஒன்று என்பது இருக்கும் போது மட்டுமே அது இறுதி நிலையாக இருக்க முடியும். அந்த ஒன்று என்பது மிகவும் அபரிமிதமானதாக, பரந்து விரிந்ததாக இருக்கும்! நீங்கள் அதைப் பார்த்து பயந்து விடுவீர்கள். ‘நான்’ ‘அவர்’ என்னும் பிரிவினைகள் எல்லாம் மறைந்து விடும். எல்லா உறவுகளும் மறைந்து விடும். அதுதான் பயம் ஏற்படுகிறது. அதைப் பார்த்துதான் பியூபர் பயந்தார். இங்கே ‘நான்’ என்பதும் ‘அது’ என்பதும் இல்லாத போது அந்த ஒட்டு மொத்த விஷயமுமே அபரிமிதமானதாகவும், மிகவும் பயங்கரமானதாகவும், பயத்தை உருவாக்குவதாக இருக்கும். ஏனெனில் எந்த ஓர் உறவுகளும் சாத்தியப்படாது.

உறவுகள் உங்களுக்கு ஒரு வீட்டை கொடுக்கிறது; உறவுகள் உங்களுக்கு ஒரு வசதியான உணர்வை கொடுக்கிறது; உறவுகள் உங்களுக்கு பயத்தை உருவாக்காத ஏதோ ஒன்று போன்ற தோற்றத்தை கொடுப்பதில்லை. தியானம் தான் முடிவான

நிலையாக இருந்தாக வேண்டும். ஏனெனில் பிரார்த்தனை என்பது ஒரு போதும் அத்வைத நிலையை நோக்கி வழிநடத்தி செல்லாது. மேலும் இதைத்தான் அந்த குருவும் கூறுகிறார். அவர் கூறுவதாவது;

“நான் பார்க்கவில்லை. ஆனால் நீங்கள் பார்க்கிறீர்கள் என்று இது போன்று கூறிக் கொண்டு நீ இரண்டாகப் பார்க்கின்ற வரையில் உனது கண்களை மேகம் சூழ்ந்திருக்கும்,” என்று குரு கூறினார்.

பிரித்து பார்ப்பது தான் மேகம் சூழ்வதாகும். பிரிவின் மூலமே கண்களில் மூடுபனி உள்ளது. பிரிவின் மூலமே கண்களில் தூசி இருக்கிறது. பிரிவின் மூலமாக உங்களது கண்கள் மேக மூட்டத்துடன், மங்கலாக இருக்கிறது. பிரிவினையை கைவிட்டு விட்டால் இங்கேயே வழி என்பது இருக்கிறது.

ஆனால் ஆர்வக் கோளாறு உள்ள மனம் போய்க் கொண்டே இருக்கிறது. அந்த நொடிப் பொழுதிலேயே துறவியானவர் மெய்ஞ்ஞானம் பெற்றிருக்க முடியும். ஏனெனில் மெய்ஞ்ஞானம் என்பது ஒரு தெளிவு. ஒரு புரிதல் என்பதைத்தவிர வேறு எதுவாகவும் இல்லை. இப்படிப்பட்ட ஆழமான உண்மைகள் ஆனால் அதன் விதைகள் தவறவிடப்பட்டுக் கொண்டே இருக்கின்றன. ஏனெனில் மனிதன் என்பவன் வெறுமனே ஒரு நெடுஞ்சாலை போன்று கடினமானவனாக இருக்கிறான், மனிதன் ஒரு சரியான மண்ணாக இல்லை. துறவி மீண்டும் கூறுகிறார்.

“நான் என்பதோ அல்லது நீ என்பதோ இல்லாத போது ஒருவரால் அதைப் பார்க்க முடியுமா?” என்று துறவி கேட்டார்.

பாருங்கள், இப்படி ஆர்வக் கோளாறுடன் இருக்கின்ற மனநிலையை தவிர்த்து விடுங்கள். அந்த துறவி எதையும் கவனிக்கவே இல்லை. ஒரு சிறு வார்த்தையைக் கூட அவர் புரிந்து கொள்ளவில்லை. அவர் எதையும் உணரவே இல்லை. அவர் மேற்பரப்பிலேயே, ஓர் அங்குலம் கூட ஆழமாக போகாமல், அதே மட்டத்திலேயே போய்க் கொண்டே இருக்கிறார். அவரது கேள்வியானது இப்போது ஆன்மிக விசாரணையாக இல்லை.

அதற்கு மாறாக அது ஓர் எதிர்ச் செயல் போன்று உள்ளது: அந்த குரு என்ன சொன்னாலும் அதற்கு அவர் எதிர்வினை புரிகிறார். இப்படி இது நடக்கும் போது, குரு பேசிக் கொண்டு இருக்கும் போது அந்த துறவியானவர் அந்த தருணத்திலும் கூட தனக்குள் ஏதோ சிந்தித்துக் கொண்டு, அடுத்த கேள்விக்கு தயாராகிக் கொண்டு இருக்கிறார் என்று அர்த்தமாகிறது. அவர் காது கொடுத்து கேட்கவில்லை.

“நான் என்பதோ அல்லது நீ என்பதோ இல்லாத போது ஒருவரால் பார்க்க முடியுமா?

துறவி மீண்டும் எதிர்பார்த்துக் கொண்டு இருக்கிறார். யாரோ ஒருவரிடம் நீங்கள் ஒரு கேள்வியை கேட்கும் போது நீங்கள் உங்களுக்குள் ஏற்கனவே ஒரு பதிலை வைத்து இருக்கிறீர்கள். நீங்கள் எதிர்பார்த்த அந்த பதிலோடு அது பொருந்தி போய்விட்டால்: அதன் பின்னர் அந்த மனிதர் சரியானவர், அது பொருந்தி போகவில்லை என்றால் அந்த மனிதர் முட்டாள்தனமாக பேசிக் கொண்டு இருக்கிறார் என்று நினைக்கிறீர்கள்.

என்னிடம் வரும் போது உங்களது எதிர்பார்ப்பு பதிலுடன் ஒரு போதும் கேள்வி கேட்காதீர்கள். ஏனெனில் நீங்கள் ஏற்கனவே அதற்கான பதிலை உங்களிடம் வைத்திருக்கும் போது அந்த கேள்வியை கேட்க வேண்டிய அவசியம் கிடையாது. எந்தவித எதிர்பார்ப்பு பதிலுடன் இல்லாமல் நீங்கள் ஒரு கேள்வியை கேட்டால், உங்களால் அதற்கான பதிலை கேட்க முடியும்; இதுதான் பதிலாக இருக்கப் போகிறது என்கிற, கண்களுக்கு தெரியாத ஓர் எதிர்பார்ப்பு இருந்தால், உங்களது மனம் ஏற்கனவே உங்களுக்கு ஒரு பதிலை கொடுத்திருக்குமானால், கூறப்படுகின்ற பதிலை உங்களால் கேட்க முடியாது. உங்களது பதில் சரியானது என்றோ அல்லது இந்த மனிதர் தவறானவர் என்றோ உறுதி செய்து கொள்வதற்காகவே நீங்கள் வெறுமனே கேட்டுக் கொண்டு இருப்பீர்கள். ஆனால் இரண்டு விதத்திலும் நீங்கள் சரியானவராக இருக்கிறீர்கள்.

நீங்கள் சரியான பதிலைத்தான் வைத்திருக்கிறீர்கள் என்கிற உணர்வோடு ஒரு போதும் எந்த கேள்வியும் கேட்காதீர்கள். உங்களது பதில் சரியானது என்றால் கேள்வி கேட்க வேண்டிய

அவசியமே இல்லை. எப்போதுமே அறியாமையில் உள்ள ஒரு மனிதரின் நிலையில் இருந்து கொண்டு, “எனக்கு தெரியாது” என்பதை நன்றாக அறிந்து கொண்டு கேள்வியைக் கேளுங்கள். அப்படி இருக்கும் போது உங்களால் எப்படி எதிர்பார்க்க முடியும்? உங்களால் எப்படி ஒரு பதிலை உருவாக்க முடியும்? “எனக்கு தெரியாது” என்று அறிந்து கொண்டு கேளுங்கள். அப்போது நீங்கள் ஒரு சரியான மண் போன்று இருப்பதால், விதைகள் அதில் விழுந்து, அதில் பெரிய அளவில் வளர்வது சாத்தியப்படும்.

அந்த துறவி மீண்டும் கேட்கிறார்:

“நான் என்பதோ அல்லது நீ என்பதோ இல்லாத போது ஒருவரால் பார்க்க முடியுமா?

மனம் என்பது எப்போதும் முயற்சிப்பது போன்று அந்தத் துறவி, அந்த குருவை பதில் சொல்ல முடியாமல் ஒரு மூலைக்கு தள்ளிக் கொண்டுபோக முயற்சி செய்கிறார்; ஏனெனில் ஒரு மூலைக்கு தள்ளப்பட்ட பிறகு அந்த குரு ஆம் என்றுதானே சொல்லியாக வேண்டும். அப்படி அவர் ‘ஆம்’ என்று கூறினால் அதன் பிறகு அந்த ஆர்வக் கோளாறுடன் உள்ள மனிதனால் மீண்டும் கேள்வி கேட்க முடியும். நான் என்பதும் நீ என்பதும் இல்லாத போது பார்ப்பவர் யார்? மேலும் இதற்கு நீங்கள், “ஆம், அந்தப் பாதையைக் காண முடியும்,” என்று கூறினால் “அதன் பின்னர் அதை யாரால் பார்க்க முடியும்?” என்கிற கேள்வி தானாகவே எழுந்து விடுகிறது. நானும் இங்கு இல்லாத போது, நீ என்பதும் இங்கு இல்லாத போது அதைப் பார்ப்பவர் யார்?

ஆனால் ஒரு மெய்ஞ்ஞானியை நெருக்கி கொண்டு சென்று ஒரு மூலையில் உட்கார வைக்க முடியாது. மனம் என்பதோடு இருக்கின்ற போது ஒரு மனிதரை நீங்கள் ஒரு மூலையில் தள்ளிக் கொண்டு போய் உட்கார வைக்க முடியும், நீங்கள் சதுரங்கம் போன்ற ஒரு விளையாட்டை விளையாட முடியும்; ஆனால் மனம் என்கிற ஒன்று இல்லாமல் போய்விட்ட ஒரு மனிதரை உங்களால் ஒரு மூலைக்கு தள்ளிக் கொண்டு போக முடியாது. மேலும் உங்களால் அவரை தோற்கடிக்கவும் முடியாது, ஏனெனில் அவர் அங்கு இல்லை. அவரது வெற்றி முழுமையானது, எதையுமே சார்ந்தது அல்ல, அவரோடு மோதினால் ஒன்று நீங்கள் தோல்வி

அடைவீர்கள் அல்லது நீங்கள் தப்பி ஓடி விடுவீர்கள். அவரது வெற்றி முழுமையானது; ஏனெனில் அவர் ஒருபோதும் 'நான்' என்பதாக இல்லை. யாரை தோற்கடிப்பது? யாரை ஒரு மூலைக்கு தள்ளிக் கொண்டு போவது?

இது ஓர் அழகான விதத்தில் ஒரு மூலைக்கு தள்ளிக் கொண்டு செல்லுதல். அந்த துறவி ஒரு பேராசிரியராகவோ அல்லது தர்க்கவாதியாகவோ அல்லது ஒரு பண்டிதராகவோ இருந்திருக்க வேண்டும். மூன்று கேள்விகளால் அவர் அந்த குருவை உண்மையிலேயே ஒரு மூலைக்கு தள்ளிக் கொண்டு வந்து விட்டார். அங்கே குருவிற்கு பதிலாக வேறு ஒரு மனிதர் இருந்திருந்தால் அவர் நிச்சயமாக மூலையில் உட்கார வைக்கப் பட்டிருப்பார். ஆனால் ஒரு குரு என்பவர், நான் என்னும் தன்முனைப்பு இல்லாதவர் என்பதால் உங்களால் அவரை எப்படி வலுக்கட்டாயமாக ஒரு மூலைக்கு தள்ளிக் கொண்டு போக முடியும்? எல்லா மூலைகளும் அவருக்குள் உள்ளன. ஆனால் உங்களால் அவரை ஒரு மூலைக்கு கொண்டு போக முடியாது.

“நான் என்பதும் நீ என்பதும் இல்லாத போது அதைப் பார்க்க விரும்புகின்ற ஒருவர் யார்?” என்று பதிலளித்தார் குரு.

உண்மையில் நீங்கள் ஒன்றைப் பார்க்கும் போது, உங்களது மனம் என்பது அங்கே இல்லாமல் போய் விடும் போது மட்டுமே நீங்கள் அதை பார்க்கிறீர்கள். உங்களது மனம் என்பது இல்லாத போது, உங்களது நான் என்பது இல்லாதபோது அங்கே பார்ப்பதற்காக முயற்சி செய்தல், பார்ப்பதற்கு விரும்புதல், பார்ப்பதற்கு ஆசைப்படுதல் என்கிற கேள்விக்கே இடமில்லை. உங்களிடம் 'நான்' என்பது இல்லாதபோது ஆசைப்படுவது யார்? நீங்கள் அங்கு இல்லாதபோது பாதையைப் பற்றி கவலைப்படுவது யார்? அந்த பாதை ஏற்கனவே நிகழ்ந்து விட்டது. கடவுளைப்பற்றி யார் கவலைப்படுவார்? அது ஏற்கனவே அதுவாக உள்ளது.

நீங்கள் இங்கே மறைந்து விடும் போது, அங்கே எல்லாமே தயாராக இருக்கிறது. நீங்கள் எப்போதும் கேட்டவை எல்லாம், நீங்கள் தேடிக் கொண்டு வந்தவை எல்லாம், ஒவ்வொரு ஆன்மிக விசாரணையும் நிறைவேற்றப்பட்டு விடுகிறது. இங்கே உங்களது

‘நான்’ என்னும் தன்முனைப்பு கரைந்து விடும் போது எல்லா பதில்களும் கரைந்து போகின்றன. மேலும் எல்லாக் கேள்விகளும் கரைந்து போய்விடுகின்றன. திடீரென்று உண்மையானது அங்கு இருக்கிறது.

நீங்கள் கரைந்து போவது தான் உண்மை நிலை. உங்களது ‘நான்’ என்னும் தன்முனைப்பு அங்கு இல்லாமல் இருப்பது தான் அந்த பாதை. உங்களது அகங்காரம் இல்லாமல் போகும் போது கடவுள் அங்கே ஆஐர் ஆகி இருக்கிறார்.

○

11

**மனமும் அல்ல, புத்தரும் அல்லர்,
உலகப் பொருள்களும் அல்ல**

ஒரு துறவி நான் சென்னிடம், “இதற்கு முன்பு எந்த ஒரு குருவும் போதிக்காத போதனை என்று ஒன்று உள்ளதா?” என்று கேட்டார்

“ஆம், உள்ளது,” என்று நான் சென் கூறினார்.

“அது என்ன?” என்று கேட்டார் துறவி.

“அது மனமும் அல்ல, புத்தரும் அல்லர், அது உலகப் பொருள்களும் அல்ல” என்று பதிலளித்தார் நான் சென்.

வீழிப்பு நிலை அடைந்தவர்களின் போதனைகள், போதனைகளே அல்ல. ஏனெனில் போதனைகளை கற்றுக் கொடுக்க முடியாது. ஆகவே அவற்றை எப்படி போதனைகள் என்று அழைப்பது? போதனைகள் என்றால் அது கற்றுக் கொடுக்க முடிந்ததாக இருக்க வேண்டும். ஆனால் யாரும் உங்களுக்கு உண்மை நிலையை கற்றுக் கொடுக்க முடியாது. அது சாத்தியப்படாது. நீங்கள் அதை கற்றுக் கொள்ள முடியும், ஆனால் அது கற்பிக்க முடியாதது. அது கற்றுக் கொள்ளப்பட வேண்டியது. நீங்கள் அதை உங்களுடையதாக உட்கிரகித்து கொள்ளலாம், நீங்கள் அதை மனதில் வாங்கிக் கொள்ளலாம். நீங்கள் ஒரு குருவுடன் வசித்து அந்த உண்மை நிலையானது உங்களுக்குள் நிகழும்படி அனுமதிக்கலாம். ஆனால் அது கற்பிக்க முடியாதது. அது ஒரு மறைமுகமான செயல்பாடு.

கற்பித்தல் என்பது நேரடியானது. ஏதோ ஒன்று அப்போது கூறப்படுகிறது. கற்றல் என்பது மறைமுகமானது. ஏதோ ஒன்று கூறப்படுவது கிடையாது. ஆனால் அது சுட்டிக் காட்டப்படுகிறது. ஏதோ ஒன்று காட்டப்படுகிறது. சூரியனை நோக்கி ஒரு விரல் நீட்டப்படுகிறது. ஆனால் அந்த விரல் முக்கியமல்ல; நீங்கள் விரலை விட்டு விட்டு சூரியனைப் பார்க்க வேண்டும் அல்லது சந்திரனைப் பார்க்க வேண்டும். ஒரு குரு போதிக்கிறார் ஆனால் கற்பித்தல் என்பது வெறுமனே விரல் போன்றது; நீங்கள் விரலை விட்டு விட்டு அது எங்கே சுட்டிக் காட்டுகிறது என்று பார்க்க வேண்டும். அந்த திசையை, அந்த பரிமாணத்தை, எல்லா வற்றையும் கடந்த அந்த ஒன்றினை நீங்கள் பார்க்க வேண்டும்.

ஓர் ஆசிரியர் கற்பிக்கிறார், ஒரு குரு வாழ்ந்து காட்டுகிறார். நீங்கள் அவரது வாழ்க்கையில் இருந்து கற்றுக் கொள்ள முடியும்.

அவர் நடக்கின்ற விதம், அவர் உங்களைப் பார்க்கின்ற விதம், அவர் உங்களைத் தொடுகின்ற விதம், அவர் இருக்கின்ற விதம் ஆகியவற்றின் மூலம் கற்றுக் கொள்ள முடியும். நீங்கள் அதை உள் ஈர்த்துக் கொள்ள முடியும். அது நிகழ்வதற்கு நீங்கள் அனுமதிக்க முடியும். நீங்கள் அதைப் பெறுவதற்கு தயாராக இருக்க முடியும். நீங்கள் திறந்த மனதுடனும், எளிதில் உங்களுக்குள் அனுமதிக்க கூடியவராகவும் இருக்க முடியும். அதை நேரடியாக கூறுவதற்கு எந்த ஒரு வழியும் இல்லை; அதனால் தான் அறிவு ஜீவிகள் அதை தவற விட்டு விடுகிறார்கள். ஏனெனில் அவர்களுக்கு கற்றுக் கொள்ள ஒரே ஒரு வழி மட்டுமே தெரியும். மேலும் அது நேரடியான வழியாக இருக்கும். “உண்மை என்றால் என்ன?” என்று அவர்கள் கேட்பார்கள். உடனே அதற்கு ஒரு பதிலை அவர்கள் எதிர்பார்ப்பார்கள்.

பாண்டியஸ் பிலாத்து இயேசுவிடம், “உண்மை என்றால் என்ன?” என்று கேட்கும் போது இதுதான் நடந்தது. ஆனால் இயேசு அமைதியாக இருந்தார். ஒரு சிறு அசைவு கூட இல்லாமல், ஏதோ அந்த கேள்வி கேட்கப்படாதது போன்றும், அவருக்கு முன்னால் பாண்டியஸ் பிலாத்து நின்று கொண்டு கேட்பதைப் போன்று நினைக்கவில்லை. இந்த கேள்வி கேட்கப்படுவதற்கு முன்பு இயேசு எப்படி இருந்தாரோ அந்த நிலையிலேயே அவர் நின்று கொண்டிருந்தார். எந்த மாற்றமும் இல்லை. பிலாத்து, இந்த மனிதர் கொஞ்சம் பைத்தியமாக இருக்க வேண்டும் என்று நினைத்திருக்க வேண்டும். ஏனெனில் அவர், “உண்மை என்றால் என்ன?” என்று நேரடியாக ஒரு கேள்வியை கேட்டிருக்கிறார். ஆனால் இந்த மனிதர் அந்த கேள்வியை கேட்காதவர் போன்று அமைதியாக இருந்தார்.

பாண்டியஸ் பிலாத்து ஒரு வைசிராய், நல்ல கல்வியறிவு உள்ளவர், பண்பாடு நிறைந்தவர்; இயேசுவோ ஒரு தச்சத் தொழிலாளியின் மகன். கல்வி அறிவு இல்லாதவர், எனவே அந்த நிகழ்ச்சியானது இரண்டு துருவங்கள், இரண்டு எதிர் துருவங்கள் சந்தித்துக் கொள்வது போன்று இருந்தது. பிலாத்துவிற்கு எல்லா தத்துவங்களும் தெரியும். அவர் அதையெல்லாம் கற்றிருந்தார். அவர் எல்லா புனித நூல்களையும் கற்றிருந்தார். இந்த இயேசுவோ முற்றிலும் கல்வி அறிவற்றவர், உண்மையில் அவருக்கு எதுவுமே

தெரியாது. பிலாத்துவிற்கு முன்பு நின்று கொண்டு அமைதியை அவர் பதிலாக அளித்தார். ஆனால் அந்த பதில் மறைமுகமானதாக இருந்தது. அதாவது அவர் ஒரு விரலை உயர்த்தினார். அந்த பூரண அமைதிதான் உண்மை நிலையை சுட்டிக் காட்ட ஒரு விரலை நீட்டியதாகும். ஆனால் பாண்டியஸ் பிலாத்து தவற விட்டு விட்டார். “இந்த மனிதர் பித்துக்குளியாக இருக்க வேண்டும். ஒன்று காது கேட்காத செவிடராக இருக்க வேண்டும் அல்லது இவற்றுக்கு எதுவும் தெரியாதவராக, அறியாதவராக இருக்க வேண்டும். அதனால் தான் அமைதியாக இருக்கிறார்,” என்று பிலாத்து நினைத்தார். ஆனால் அமைதியும் கூட உண்மை நிலையை சுட்டிக் காட்டுகின்ற ஒரு விரலாக இருக்க முடியும். ஆனால் அறிவு ஜீவியாகிய பாண்டியஸ் பிலாத்துவால் அதை புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை.

அவர் தவற விட்டு விட்டார். ஒரு மிகப் பெரிய சந்தர்ப்பம்! பிலாத்து இன்னமும் கூட “உண்மை என்றால் என்ன?” என்று தேடிக் கொண்டு எங்காவது சுற்றிக் கொண்டிருக்க வேண்டும். அன்றைய தினம் உண்மையானது அவருக்கு முன்னால் நின்று கொண்டிருந்தது. ஒரு நொடிப் பொழுது அவரால் அமைதியாக இருக்க முடியாதா? இயேசுவின் முன்னால் அவரால் எதுவும் கேட்காமல் இருக்க முடியாதா? வெறுமனே அவரைப் பார்த்துக் கொண்டும், கவனித்துக் கொண்டும், காத்துக் கொண்டும் இருக்க முடியாதா? அங்கே அந்த சந்தர்ப்பம் இருந்தது. இயேசு அதை சுட்டிக்காட்டினார். ஆனால் பாண்டியஸ் பிலாத்து அதை தவற விட்டு விட்டார்.

கற்றறிவானது எப்போதும் விழிப்படைந்த மனிதர்களின் போதனைகளை தவற விட்டு விடும். ஏனெனில் கற்றறிவு நேரடியான வழியில் தான் நம்பிக்கை கொள்கிறது. ஆனால் உண்மை நிலையை அப்படிப்பட்டதொரு நேரடியான வழியில் அடைய முடியாது. அது கண்களுக்கு புலப்படாத ஒரு விஷயம், மிகவும் நுட்பமானது, அதிக மென்மையானது எனவே நீங்கள் அதற்குள் மிகவும் கவனத்துடன் நகர்ந்து செல்ல வேண்டும்; நீங்கள் மறைமுகமாக நகர்ந்து செல்ல வேண்டும். நீங்கள் அதை உணர வேண்டும், அது உங்களின் இதயத்தில் இருந்துதான் வரும். அது ஒரு போதும் உங்களது தலையில் இருந்து வராது. கற்பித்தல்

என்பது தலையில் இருந்து வரும், கற்றுக் கொள்ளுதல் என்பது இதயத்தின் மூலமே நடக்கிறது.

நான் வலியுறுத்துவதை நினைவில் கொள்ளுங்கள். குருவால் கற்றுக் கொடுக்க முடியாது, சீடன் தான் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும். கற்றுக் கொள்கிறீர்களா அல்லது கற்றுக் கொள்ளாமல் இருப்பதா என்பது உங்களிடம் தான் உள்ளது. கற்பிப்பதா அல்லது கற்பிக்க வேண்டாமா என்பது என்னைப் பொறுத்தது அல்ல. ஒரு குரு இதில் அவருக்கு உதவ முடியாது. ஏனெனில் அவர் வாழ்கின்ற விதத்திலேயே அவர் கற்பித்துக் கொண்டே போகிறார். அவரது ஒவ்வொரு அசைவும், அவரது ஒவ்வொரு சுவாசமும் ஒரு போதனை, அவரது ஒட்டு மொத்த இருப்புமே ஒரு போதனை, ஒரு செய்தி. செய்தி என்பது குருவை விட வேறு எதுவுமாகவும் இல்லை. அப்படி அது வேறுபட்டதாக இருந்தால் அதன் பிறகு குரு என்பவர் வெறுமனே ஓர் ஆசிரியராக மட்டுமே இருக்க முடியும். ஒரு குருவாக இருக்க முடியாது; அதன் பின்னர் அவர் மற்றவர்களின் வார்த்தைகளை திரும்பத் திரும்ப கூறுகின்ற ஒருவராகவே இருப்பார். அதன் பின்னர் அவரே கூட விழிப்படைந்த ஒருவராக இருக்க மாட்டார், அவர் மற்றவர்களிடம் இருந்து பெற்ற அறிவை மட்டுமே உடையவராக இருப்பார்; அவர் ஒரு மாணவன் போன்று எதையும் அறியாதவராகவே இருப்பார். இருப்பை பொறுத்த மட்டில் அவருக்கும் ஒரு மாணவனுக்கும் வித்தியாசம் கிடையாது; அவர்களின் கல்வி அறிவில் தான் அவர்கள் வேறுபட்டு இருப்பார்கள்.

அவர்களது இருப்பு நிலையை பொறுத்தமட்டில் ஒரு மாணவனும் ஓர் ஆசிரியரும் ஒரே நிலையில் தான் உள்ளனர்; ஆனால் அவர்களது கற்றநிலை பொறுத்தமட்டில் அவர்கள் வேறுபட்டு இருப்பார்கள். ஆசிரியர் அதிகம் அறிந்தவராக இருப்பார், மாணவன் குறைவாக அறிந்திருப்பான். என்றாவது ஒரு நாள் மாணவனும் அதிகம் அறிந்து கொள்வான், அவனே கூட ஓர் ஆசிரியராக ஆகிவிடுவான். அவனது ஆசிரியரை விடவும் அதிகம் அறிந்தவனாகக் கூட அவனால் வரமுடியும். ஏனெனில் இது கல்வி அறிவை ஒரு நேர் கோட்டு வசத்தில் சேர்த்துக் கொண்டே போவதாகும். நீங்கள் அதிக தகவல்களை, அதிக

அறிவை சேர்த்து வைத்தால் உங்களால் ஓர் ஆசிரியர் ஆக முடியும். ஆனால் குருவாக ஆக முடியாது.

குரு தான் உண்மை நிலையாக இருக்கிறார். அவருக்கு உண்மை நிலை பற்றி தெரியாது. அவர் உண்மை நிலையாகவே ஆகிவிட்டார். ஆகவே அவர் தனக்கு தானே உதவ முடியாது. கற்பிப்பதா, அல்லது கற்பிக்காமல் இருப்பதா என்ற கேள்வி அங்கு எழாது. அதில் தேர்வு செய்ய முடியாது. அவர் ஆழ்ந்த தூக்கத்தில் இருக்கிறார். அப்போது நீங்கள் வெறுமனே அவர் அருகில் அமர்ந்திருந்தாலே போதும் உங்களால் அதிகம் கற்றுக் கொள்ள முடியும்; நீங்கள் அப்போது மெய்ஞ்ஞானம் கூட அடைந்து விடமுடியும். ஏனெனில் அவர் தூங்குகின்ற விதம் அப்படி. மிகவும் வேறுபட்டதாக இருக்கும். உள் உயிர் வேறுபடுவதால் அவர் தூங்கும் தன்மையும் வேறுபடும். புத்தர் சாப்பிடும் போது நீங்கள் அதை கவனித்தால் அதில் அவர் ஒரு போதனையைக் கூறுவார். போதனை என்பது தனிப்பட்டதாக இருக்காது. அதனால் தான் அவரால் தனக்கு தானே உதவ முடியாது என்று நான் கூறுகிறேன். அவரே போதனையாக இருக்கிறார்.

“உண்மை என்றால் என்ன?” என்று உங்களால் கேள்வி கேட்க முடியாது. எப்படிப் பார்த்தாலும் அவர் உங்களுக்கு நேரடியான வழியில் பதில் கொடுக்க மாட்டார். அவர் சிரிக்கலாம் அல்லது அவர் உங்களுக்கு ஒரு கோப்பை தேநீர் கொடுக்கலாம், அல்லது அவர் உங்களது கையைப் பிடித்துக் கொண்டு அமைதியாக உட்கார்ந்து கொண்டு இருக்கலாம், அல்லது அவர் உங்களை காட்டிற்குள் ஒரு காலை நடைப் பயிற்சிக்கு கூட்டிக் கொண்டு செல்லலாம் அல்லது அவர் உங்களிடம் “இங்கே பார், இந்த மலை எவ்வளவு அழகாக உள்ளது!” என்று கூறலாம். ஆனால் அவர் என்ன செய்தாலும் அது மறைமுகமான விதத்தில் உண்மை நிலையை சுட்டிக் காட்டுவதாகும். அவரது இருப்பு நிலை நோக்கி சுட்டிக் காட்டுவதாகும்.

அழகான, உண்மையான, நல்லவையான எல்லா முமே சந்தோஷம் போன்றது. இதில் நான் “சந்தோஷம் போன்றது” என்று கூறுவது ஏனெனில் உங்களால் அப்போது தான் அதை புரிந்து கொள்ள முடியும். நீங்கள் சந்தோஷத்தைப் பற்றி கொஞ்சம்

அறிந்து வைத்திருக்கிறீர்கள். எல்லா மக்களும் வாழ்வது போல நீங்களும் கூட துன்பத்தில் வாழ்ந்திருக்கலாம். ஆனால் சில சமயம் உங்களையும் மீறி, சந்தோஷமானது உங்களுக்குள் நுழைகிற தருணங்கள் நடக்கும். நீங்கள் ஓர் இனம் புரியாத அமைதியில், இனம் புரியாத ஆனந்தத்தில் இருப்பீர்கள். திடீரென்று அந்த தருணங்கள் வரும். தனது வாழ்க்கையில் இப்படி ஒரு சில நொடிகள் சந்தோஷத்தை அனுபவிக்காத மனிதனை காண முடியாது.

ஆனால் இதில் நீங்கள் ஒரு விஷயத்தை கவனித்திருக்கிறீர்களா? இப்படிப்பட்ட சந்தோஷங்கள் வரும் போது அவை மறைமுகமாகவே வரும். திடீரென்று அவை நடக்கும், அவை எதிர்பாராமல் நடக்கும். நீங்கள் அதற்காக காத்துக் கொண்டு இருந்திருக்க மாட்டீர்கள். நீங்கள் வேறு எதையாவது செய்து கொண்டு இருப்பீர்கள், அப்போது திடீரென்று அது நடக்கும். நீங்கள் அந்த சில நொடிகள் சந்தோஷம் நடப்பதற்காக காத்துக் கொண்டிருந்தாலோ, அல்லது எதிர்பார்த்துக் கொண்டு இருந்தாலோ அவை ஒரு போதும் வராது; நீங்கள் அதை நேரடியாக தேடினால், நீங்கள் அதை தவற விட்டு விடுவீர்கள்.

யாராவது ஒருவர் உங்களிடம், “ஆற்றில் நான் நீச்சலடிக்கும் போது எனக்கு மிகவும் சந்தோஷமாக இருக்கும்,” என்று கூறுவார்கள். உடனே நீங்கள் அந்த சந்தோஷத்தை தேடி அவரிடம், “அப்படியானால் நானும் கூட உன்னுடன் வருகிறேன்,” என்று கூறிவிட்டு அவருடன் செல்வீர்கள். அப்போது நீங்கள் சந்தோஷத்தைத் தான் தேடுகிறீர்கள், நீங்கள் நீச்சல் அடிப்பதில் நேரடியாக அக்கறை கொள்ளவில்லை, நீங்கள் சந்தோஷத்தின் மீதுதான் நேரடியாக அக்கறை காட்டுகிறீர்கள். நீச்சல் அடிப்பது என்பது வெறும் ஒரு வழி மட்டுமே. நீங்கள் மணிக்கணக்காக நீச்சல் அடிப்பீர்கள், நீங்கள் களைப்படைவீர்கள், நீங்கள் காத்திருப்பீர்கள், நீங்கள் சந்தோஷத்தை எதிர்பார்த்து இருப்பீர்கள். ஆனால் நீங்கள் விரக்தி அடைந்திருப்பீர்கள். எதுவுமே நடக்கவில்லை, சந்தோஷம் அங்கு இல்லை; எனவே நீங்கள் உங்களது நண்பரிடம், “நீ என்னை ஏமாற்றி விட்டாய், நான் மணிக் கணக்காக நீச்சல் அடித்தேன், முற்றிலும் களைப்படைந்தேன்,

ஆனால் ஒரு சிறு நொடிப் பொழுதும் கூட சந்தோஷம் ஏற்படவில்லை," என்று கூறுவீர்கள்.

ஏற்படாது. அது ஏற்பட முடியாது. நீங்கள் நீச்சலில் முற்றிலுமாக உங்களை இழந்து விடும் போது, அங்கே 'நான்' என்பது இல்லாத போது, உங்களது படகு காலியாக இருக்கும் போது, உங்களது வீட்டில் யாரும் இல்லாத போது, விருந்து கொடுப்பவர் அமைதியாக இருக்கும் போது, நீச்சலில், நீச்சலடிப்பவர் என்பவர் தன்னை இழந்து விடும் அளவுக்கு ஆழ்ந்து நீச்சலடிக்கும் போது, நீங்கள் வெறுமனே நீந்தும் போது, ஆற்றோடு நீங்கள் விளையாடும் போது, காலைக் கதிரவனின் ஒளியும், காலைத் தென்றலும் வீசும் போது, நீங்கள் வெறுமனே அதில் உங்களை இழந்து விடும் போது அங்கே சந்தோஷம் இருக்கும்! கரை ஓரத்தில் நீந்துவதில், ஆறு முழுவதும் நீந்துவதில், இந்த இயற்கை முழுவதும் பரவிக்கொண்டு, ஓர் ஒளிக் கீற்றில் இருந்து அடுத்த ஒளிக் கீற்றுற்கு தாவும் போது, ஒவ்வொரு தென்றல் காற்றும் சந்தோஷத்தை கொண்டு வருகிறது. ஆனால் நீங்கள் அதை எதிர்பார்த்தால் நீங்கள் தவற விட்டு விடுவீர்கள். ஏனெனில் எதிர்பார்ப்பு தான் உங்களை எதிர்காலத்திற்குள் வழிநடத்தி செல்கிறது. ஆனால் சந்தோஷம் என்பது நிகழ் காலத்தில் இருக்கிறது. அது எந்த ஒரு செயலாலும் நடப்பது அல்ல. அது ஓர் உபபொருள், அது ஒரு விளைவு ஆகும். நீங்கள் அதில் ஆழ்ந்த ஈடுபாட்டுடன் இருக்கும் போது அது நிகழ்கிறது.

அது ஒரு விளைவு, அது ஒரு முடிவு அல்ல என்பதை நினைவில் கொள்ளுங்கள். முடிவை உங்களால் எதிர்பார்க்க முடியும். இரண்டையும், இரண்டையும் சேர்த்தால் நான்கு என்கிற முடிவை நீங்கள் எதிர்பார்க்க முடியும். இரண்டும் இரண்டும் நான்கு என்பது ஏற்கனவே இருப்பதால் அந்த முடிவு வரும். இயந்திர நுட்பத்திலும், கணக்கிடுவதிலும் முடிவுகளை எதிர்பார்க்க முடியும். ஆனால் ஒரு விளைவு என்பது ஓர் இயந்திரமயமான விஷயம் அல்ல, அது ஓர் ஒன்றுபட்ட விஷயம். நீங்கள் அதை எதிர்பார்க்காத போது தான் அது நடக்கும். விருந்தாளியைப் பற்றி நீங்கள் நினைக்காமல் இருக்கும் போதுதான் விருந்தாளி வந்து உங்களது வீட்டின் கதவைத் தட்டுவார். அந்த சந்தோஷம்

எப்போதுமே ஓர் அந்நியன் போலவே வரும். அது எப்போதுமே உங்களை ஆச்சரியப்படுத்தும். நீங்கள் திடீரென்று ஏதோ நிகழ்வது போல உணர்வீர்கள். ஆனால் அப்போது என்ன நடக்கிறது என்று நீங்கள் சிந்திக்க ஆரம்பித்தால் உடனடியாக நீங்கள் அதை தவற விட்டு விடுவீர்கள். “என்ன அழகு!” என்று நீங்கள் கூறும்போது அது ஏற்கனவே உங்களை விட்டு போயிருக்கும்; உங்களது மனம் மீண்டும் அங்கு வந்திருக்கும். மீண்டும் நீங்கள் அதே துன்பத்தில் திரும்பவும் விழுவீர்கள்.

அழகானவை எல்லாம் மறைமுகமாகத்தான் ஏற்படும் என்பதை ஒருவர் ஆழ்ந்து கற்றுக் கொள்ள வேண்டும். நீங்கள் அதன் மீது தாக்குதல் நடத்த முடியாது. அதோடு நீங்கள் கிளர்ச்சியில் ஈடுபட முடியாது. இந்த இயற்கையிடம் இருந்து நீங்கள் அதை பறித்துக் கொள்ள முடியாது. நீங்கள் வன்முறையுடனும், கிளர்ச்சியுடனும் இருந்தால் உங்களால் அதை கண்டு கொள்ள முடியாது.

அதை நோக்கி ஒரு குடிகாரனைப் போல, அது எங்கே உள்ளது என்று தெரியாமல், அது ஏன் நடக்கிறது என்று தெரியாமல் ஒரு குடிகாரனைப் போல உங்களை முற்றிலுமாக இழந்து விட்டு, அதை நோக்கி நகர்ந்து செல்லுங்கள்.

எல்லா தியானங்களுமே கண்களுக்கு தெரியாத விதத்தில் உங்களை ஒரு குடிகாரர் போன்று ஆக்குவது தான் ஆகும். அறியாத ஒன்றினை, தெய்விகத்தை குறித்து கண்களுக்கு தெரியாத விதத்தில் உங்களை குடிகாரர்கள் ஆக்குவது தான் ஆகும். அதன் பின்னர் உங்களது தன்னுணர்வு மனமானது வேலை செய்யாமல் இருப்பதால் நீங்கள் எதிர்பார்த்துக் கொண்டு இருக்க மாட்டீர்கள். அதன் பின்னர் நீங்கள் எதிர்காலம் குறித்து திட்டமிட்டுக் கொண்டு அங்கு இருக்க மாட்டீர்கள். நீங்கள் இருக்கவே மாட்டீர்கள். மேலும் நீங்கள் இல்லாமல் இருக்கும் போது பூக்கள் உங்கள் மீது மழை போல் தூவும்; பேரானந்த மலர்கள் பூ மழை பொழியும். கப்குதி போல நீங்கள் வெறுமையாக இருக்கும் போது அது நடக்கும். நீங்கள் ஆச்சரியமடைவீர்கள்! நீங்கள் ஒருபோதும் அதை எதிர் பார்க்கவில்லை, உங்களுக்கு ஒருபோதும் தெரியாது! அதற்கு நீங்கள் தகுதியானவர் என்று ஒரு

போதும் நீங்கள் உணர்வதில்லை, அப்படித்தான் அது உணரப்படுகிறது. ஓர் அருள் போன்று உணரப்படுகிறது ஏனெனில் அது நீங்கள் கொண்டு வந்த ஒன்று அல்ல, அது தானாகவே நிகழ்ந்த ஒன்றாகும்.

ஆகவே ஒரு விஷயம் அதாவது, சத்தியத்தை போதிக்க முடியாது, பேரானந்தத்தை உங்களுக்கு கொடுக்க முடியாது, பரவச நிலையை சந்தையில் பணம் கொடுத்து வாங்க முடியாது, ஆனால் உங்களது மனம் இடைவிடாமல், பெறுதல், விலை கொடுத்து வாங்குதல், சேகரித்தல், கண்டுபிடித்தல் இப்படிப்பட்ட விதத்திலேயே நினைக்கிறது; சந்தோஷம் என்பது தானே நிகழ்வது என்கிற விதத்தில் உங்களது மனதினால் சிந்திக்க முடியாது; ஏனெனில் தானாக நிகழ்கின்ற எதையும் உங்களால் கட்டுப்படுத்த முடியாது. மற்றவற்றை எல்லாம் உங்களால் கட்டுப்படுத்த முடியும்.

இது நான் கேள்விப்பட்டது; ஒரு முறை ஒருவன் திடீரென்று பணக்காரன் ஆகிவிட்டான். எனவே அது நடந்ததால் அவன் ஆசைப்பட்ட எல்லாவற்றையும் சேர்த்து விட்டான். பெரிய வீடு, பெரிய கார், நீச்சல் குளம் மற்றும் அது இது என்று எல்லாவற்றையும் சேர்த்து விட்டான். அவன் தனது மகளை கல்லூரிக்கு அனுப்பினான். அவன் நன்றாக படிக்க வேண்டும் என்று நினைத்தான். ஆனால் அது முடியாமல் போயிற்று. எனவே இப்போது அவன் மகள் மூலம் தனது எல்லா ஆசைகளையும் நிறைவேற்ற விரும்பினான். மேலும் அவனால் என்னவெல்லாம் செய்ய முடியாமல் போயிற்றோ அதையெல்லாம் இப்போது தனது குழந்தைகள் செய்ய வேண்டும் என்றும் அவன் விரும்பினான். ஆனால் சில தினங்களுக்கு பிறகு கல்லூரியின் டீன் அவருக்கு ஒரு கடிதம் எழுதினார். அந்த கடிதத்தில் அவர், “வெளிப்படையாக கூற வேண்டும் என்றால் எங்கள் கல்லூரியில் உங்களது மகளை சேர்த்துக் கொள்ள முடியாது. ஏனெனில் உங்களது மகளுக்கு கற்பதற்கான தகுதி இல்லை” என்று எழுதியிருந்தார்.

உடனே அந்த தந்தை, “வெறும் தகுதி தானே, கவலைப்படாதீர்கள்! அவளுக்காக கடைசியில் கிடைக்கின்ற மிகச் சிறந்த தகுதியை நான் வாங்கி விடுகிறேன்,” என்று கூறினார்.

தகுதியை உங்களால் எப்படி காசு கொடுத்து வாங்க முடியும்? ஆனால் திடீரென்று பணக்காரன் ஆகிவிட்டு ஒரு மனிதன் எல்லாவற்றையும் காசு கொடுத்து வாங்கி விடலாம் என்றே நினைக்கிறான். நீங்கள் அதிகாரம் என்னும் விதத்தில் சிந்திக்கிறீர்கள். எதையும் வாங்கும் அதிகாரம், எதையும் பெற்று விடுகின்ற அதிகாரம் பற்றி நினைக்கிறீர்கள். ஆனால் உண்மையை நீங்கள் விலை கொடுத்து வாங்க முடியாது என்பதை நினைவில் கொள்ளுங்கள். நீங்கள் பணிவுடன் இருக்கும் போது மட்டுமே அது வருகிறது. அதை வாங்குவதற்கு உங்களிடம் ஒன்றும் இல்லை, அதை விலை கொடுத்து வாங்க முடியாது. மேலும் அதை விலை கொடுத்து வாங்க முடியாது என்பது நல்லது, அப்படி இருந்தால் ஒருவரால் அதற்கான விலையை கொடுத்து விட முடியும். அது தானே நிகழ்கின்ற ஒன்றாக இருப்பது நல்லது, அப்படி இருக்கும் போது உங்களால் அதை எப்படி விலை கொடுத்து வாங்க முடியும். நீங்கள் வாங்கி வைத்திருப்பவை எல்லாம் குப்பைகள். ஏனெனில் அதை நீங்கள் வாங்கிவிட முடியும். அதனால் தான் சில சமயம் அது நடக்கிறது. அது ஒரு வெகுமதி. அது தெய்விகம் உங்களோடு பகிர்ந்து கொள்வதாகும், ஆனால் நீங்கள் அதை அனுமதிக்கும் போது மட்டுமே அந்த தெய்விகம் தன்னை உங்களிடம் பகிர்ந்து கொள்ள முடியும். அதனால் தான் நீங்கள் அதை கற்றுக் கொள்ள முடியும், ஆனால் அதை கற்பிக்க முடியாது என்று நான் கூறுகிறேன்.

உண்மையில் ஆன்மிக உலகில் சீடர்கள் மட்டுமே உள்ளனர், குருமார்கள் இல்லை. குருமார்கள் இருக்கின்றனர் ஆனால் செயலற்று, அமைதியான சக்திகளாக இருக்கின்றனர். அவர்களால் எதுவும் செய்ய முடியாது, ஒரு மலரைப் போன்று அவர்கள் அங்கு இருக்கின்றனர்; யாரும் வரவில்லை என்றாலும் அந்த மலர் தனது நறுமணத்தை இந்த காலி இடத்தில் பரப்பிக் கொண்டே போகும். அதனால் வேறு எப்படையும் உதவ முடியாது. கற்றுக் கொள்வது எப்படி என்கிற முழு விஷயமும் சீடனால் மட்டுமே முடிவு செய்யப்படுகிறது. ஒரு மலரிடமிருந்து கற்றுக் கொள்வது எப்படி? ஒரு மலரானது ஏதோ ஒன்றை நமக்கு காட்டுகிறது. ஆனால் அது எதையும் கூறுவதில்லை. அது சொல்ல முடியாதது. அழகு என்றால் என்ன என்று அந்த மலரால் எப்படி கூறமுடியும்? மலரே அழகாக

உள்ளது. பார்ப்பதற்கான கண்களையும், நுகர்வதற்கான மூக்கையும், தென்றல் அந்த மலரைக் கடந்து செல்லும் போது அங்கு ஏற்படுகின்ற சூட்சுமமான சப்தத்தை கேட்பதற்கான காதுகளையும் நீங்கள் தான் பெற்றுக் கொள்ள வேண்டும். மேலும் அந்த மலரின் துடிப்பை உணர்கின்ற ஓர் இதயத்தையும் நீங்கள் அவசியம் பெற்றிருக்க வேண்டும், ஏனெனில் அந்த மலர் துடிக்கவும் கூட செய்கிறது. உயிருள்ளவை எல்லாம் துடிக்கிறது. இந்த முழு இயற்கையும் துடிக்கிறது.

இதை நீங்கள் கவனித்திருக்க முடியாது. ஏனெனில் நீங்கள் ஆழ்ந்த தியானத்திற்குள் செல்வதற்கு முன்பு இது சாத்தியப்படாது: இந்த முழு பிரபஞ்சமும் சுவாசிக்கிறது என்கிற உண்மையை உங்களால் கவனிக்க முடியாது. நீங்கள் வெறுமனே விரிந்து, சுருங்குவது போன்று இந்த ஒட்டு மொத்த இயற்கையும் விரிந்து சுருங்குகிறது. நீங்கள் காற்றை உள்ளே இழுக்கும் போது உங்களது மார்பானது நிறைந்து விரிவதைப் போன்றும், அதன் பின்னர் நீங்கள் மூச்சுக் காற்றை வெளியே விடும் போது காற்று வெளியேறி மார்புக்கூடு சுருங்குவது போன்று, அதே ஒத்திசைவு இந்த பிரபஞ்சத்திலும் உள்ளது. இந்த ஒட்டு மொத்த பிரபஞ்சமும் சுவாசிக்கிறது, விரிகிறது, காற்றை உள்ளே இழுக்க முடிகிறது, காற்றை வெளியே விடுகிறது. மேலும் நீங்கள் இந்த பிரபஞ்சத்தின் ஒத்திசைவை கண்டு பிடித்து அதோடு நீங்கள் ஒன்றாகி விடும் போது நீங்கள் உண்மை நிலையை அடைந்து விடுகிறீர்கள்.

இந்த பிரபஞ்சத்தின் ஒத்திசைவோடு எப்படி ஒன்றாக ஆகி விடுவது என்பது தான் இந்த சமாதி நிலை, தியானம், பரவச நிலை என்னும் முழுக் கலை ஆகும். இந்த பிரபஞ்சம் சுவாசத்தை வெளியே விடும்போது நீங்களும் வெளியிடுகிறீர்கள். அது சுவாசத்தை உள்ளே இழுக்கும் போது நீங்களும் உள்ளே இழுக்கிறீர்கள். நீங்கள் அதிலேயே வாழ்கிறீர்கள். அதிலிருந்து பிரிந்தவராக இல்லாமல், அதோடு ஒன்றானவராக இருக்கிறீர்கள். அப்படி இல்லாமல் இருப்பது கடினமானது ஏனெனில் இந்த பிரபஞ்சம் மிகவும் பரந்து விரிந்தது.

இந்த ஒட்டு மொத்த பிரபஞ்சமும் ஒரு சிறிய அளவில் இருந்தால் எப்படி இருக்குமோ அப்படித்தான் குருவும் இருக்கிறார்.

அந்த குருவோடு சேர்ந்து கொண்டு மூச்சுக் காற்றை உள்ளே சுவாசிப்பது எப்படி என்றும், அந்த குரு சுவாசகாற்றை வெளியிடும போது நீங்களும் கூட உங்களது சுவாசத்தை வெளியிடுவது எப்படி என்றும், வெறுமனே உங்களால் அதை கற்றுக் கொள்ள முடிந்தால், நீங்கள் எல்லாவற்றையும் கற்றுக் கொள்வீர்கள்.

“உண்மை” என்றால் என்ன?” என்று பாண்டியஸ் பிலாத்து கேட்ட அந்த தருணத்தில், ஏதாவது அவர் அறிந்திருந்தால், சீடராக இருப்பதன் ஆரம்ப பாடத்தையாவது அறிந்திருந்தால், அடுத்த விஷயம் அவர் தனது கண்களை மூடிக்கொண்டு இயேசுவோடு சேர்ந்து வெறுமனே உட்கவாசமும், வெளி சுவாசமும் செய்து கொண்டு இருந்திருப்பார். இயேசு மூச்சுக் காற்றை உள்ளே சுவாசிக்கின்ற விதத்தில், அதே ஒத்திசைவோடு உள் சுவாசம் செய்வீர்கள்; அவர் மூச்சுக் காற்றை வெளியிடுகின்ற விதத்தில் நீங்களும் வெளியிடுவீர்கள். அதே ஒத்திசைவோடு வெளியிடுவீர்கள். அப்போது திடீரென்று அங்கு ஒன்றான நிலை வந்துவிடும். அங்கு சீடனும் மறைந்து விடுவார், குருவும் மறைந்து விடுவார். அந்த ஒன்றுபடுதலில் உண்மை என்றால் என்ன என்று நீங்கள் அறிந்து கொள்வீர்கள் ஏனெனில் அந்த ஒன்றுபடுதலில் நீங்கள் குருவை ருசித்துப் பார்க்கிறீர்கள்.

‘மேலும் இப்போது உங்களிடம் திறவுகோல் உள்ளது. ஆனால் இந்த திறவுகோல் உங்களுக்கு கொடுக்கப்படவும் இல்லை என்பதையும், இது உங்களால் கற்றுக் கொள்ளப்பட்டது என்பதையும் நினைவில் கொள்ளுங்கள். அது உங்களுக்கு கொடுக்கப்படவில்லை. அதை உங்களுக்கு கொடுக்க முடியாது. அது அந்த அளவுக்கு சூட்சுமமானது. மேலும் இந்த திறவு கோல் மூலமாக எல்லா பூட்டுகளையும் திறந்து விட முடியும். இது சாதாரண திறவுகோல் அல்ல. குரு போன்றதொரு திறவு கோல். இது ஒரு பூட்டை மட்டும் திறக்கக் கூடியது அல்ல, இது எல்லா பூட்டுக்களையும் திறக்கிறது. இப்போது உங்களிடம் திறவு கோல் உள்ளது மேலும் உங்களிடம் திறவுகோல் இருக்கும் போது நீங்கள் அதை இந்த பிரபஞ்சத்தோடு பயன்படுத்த முடியும்.

“நான் இப்போது மிகுந்த சிக்கலில் இருக்கிறேன். கடவுளும் எனது குருவும், இந்த ஒட்டு மொத்த பிரபஞ்சமும் எனது குருவும்.

எனக்கு முன்னால் நின்று கொண்டு இருக்கிறார்கள்; இப்போது நான் யாருக்கு முதலில் தலை வணங்குவது? யார் காலில் முதலில் விழுந்து வணங்குவது? நான் ஆழ்ந்த சிக்கலில் இருக்கிறேன்.” என்று கபீர் கூறுகிறார். அதன் பின்னர் அவர், “கடவுளே என்னை மன்னியுங்கள். முதலில் நான் எனது குருவின் காலடியில் விழுந்து வணங்குகிறேன். ஏனெனில் அவர் தான் உங்களை எனக்கு காட்டினார். அவர் மூலமாகத்தான் நான் உங்களிடம் வந்திருக்கிறேன். ஆகவே நீங்கள் என் முன்னால் நின்று கொண்டிருப்பதால் என்னை மன்னித்து விடுங்கள். நான் எனது குருவின் காலடியைத் தான் முதலில் தொட வேண்டும்,” என்றும் கூறுகிறார்.

அழகான விஷயம்... இது இப்படித்தான் இருந்தாக வேண்டும்; ஏனெனில் அறியாத ஒன்றிற்கு வாசலாக குரு தான் இருக்கிறார். இந்த ஒட்டுமொத்த இயற்கைக்கும் அவர்தான் திறவு கோலாக இருக்கிறார். அவர் தான் உண்மை நிலை.

ஒரு குருவின் சந்நிதானத்தில் இருப்பது எப்படி என்பதை கற்றுக் கொள்ளுங்கள். அவரோடு சேர்ந்து சுவாசிப்பது எப்படி. உங்களுக்குள் அவர் நகர்ந்து செல்வதற்கு அவரை அமைதியாக அனுமதிப்பது எப்படி. அவருக்குள் அமைதியாக கவர்ந்து விடுவது எப்படி. என்று கற்றுக் கொள்ளுங்கள். ஏனெனில் குரு என்பவர் உங்களது கதவைத் தட்டிய கடவுள் போன்று இருக்கிறார். வேறு எதுவாகவும் அவர் இல்லை. இந்த ஒட்டு மொத்த பிரபஞ்சமும் குருவிடத்தில் குவிக்கப்பட்டு உள்ளது. கேள்விகள் கேட்காதீர்கள். அவருடன் வாழ்ந்து பாருங்கள்.

ஒரு துறவிநான் சென்னிடம், “இதற்கு முன்பு எந்த ஒரு குருவும் போதிக்காத போதனை என்று ஒன்று உள்ளதா?” என்று கேட்டார்.

போதிக்கப்பட்டவை என்னவாக இருந்தாலும் அவை போதனைகள் அல்ல; உண்மையான போதனை ஒருபோதும் போதிக்கப்படவில்லை. அதை சொல்ல முடியாது.

புத்தர் மகா கஸ்யப்பிடம், “மற்றவர்கள் அனைவருக்கும் சொல்ல முடியாத ஒன்றினை நான் அவர்களுக்கு சொல்லி விட்டேன். ஆனால் உனக்குத்தான் நான் சொல்ல முடியாத.

கூறமுடியாத ஒன்றினை கொடுக்கிறேன்,” என்று கூறினார். எனவே “மகாகஸ்யப்பிற்கு கொடுக்கப்பட்டது என்ன?” என்று இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளாக புத்தரைப் பின்பற்றுபவர்கள் மீண்டும், மீண்டும் கேட்டுக் கொண்டே இருக்கின்றனர். மகா கஸ்யப்பிற்கு கொடுக்கப்பட்டது என்ன, யாருக்கும் சொல்லாத புத்தரின் போதனை என்ன, அது வார்த்தைகளால் சொல்ல முடியாதது என்று புத்தரே கூட கூறியது என்ன?

வார்த்தைகள் மிகவும் குறுகியவை, எனவே உண்மை நிலையின் பரந்து விரிந்த தன்மையை வார்த்தைக்குள் வலுக்கட்டாயமாக திணிக்க முடியாது. மேலும் அவை மேலெழுந்த வாரியாக இருப்பதால் அவற்றால் எப்படி ஆழமான அர்த்தத்தை கொடுக்க முடியும்? சமுத்திரத்தின் ஆழத்தை அந்த அலையானது எப்படி கூறமுடியும்? இது போன்றது தான் அதுவும். அதனால் முடியாது. விஷயங்களின் இயல்பில் இது சாத்தியப்படாதத ஒன்றாகும். ஏனெனில் ஓர் அலை இருக்க வேண்டும் என்றால் அது மேற்பரப்பில் தான் இருந்தாக வேண்டும். அலையினால் சமுத்திரத்தின் அடி ஆழத்திற்கு போக முடியாது. ஏனெனில் அது அப்படி அடி ஆழத்திற்கு போனால், அதற்கு பிறகு அது ஓர் அலையாக இருக்க முடியாது. காற்றோடு தொடர்பு கொள்வதால் மட்டுமே அலையானது இருக்கிறது, எனவே அலையானது மேற்பரப்பில் மட்டுமே இருந்தாக வேண்டும். அதனால் ஆழத்திற்கு போக முடியாது. மேலும் அடி ஆழமும் கூட அலையாக வர முடியாது. ஏனெனில் அது மேற்பரப்பிற்கு வருகின்ற அந்த நொடிப் பொழுதிலேயே, அது தானாகவே ஓர் அலையாக ஆகிவிடுகிறது, அது அதன் பிறகு. கடலின் ஆழமாக இருப்பதில்லை.

இது தான் பிரச்சினை. உண்மை என்பது தான் மையம். ஆனால் வார்த்தைகள் மேற்பரப்பில் மட்டுமே உள்ளன. மக்கள் சந்திக்கிற, காற்றும் கடலும் சந்திக்கின்ற, கேள்வியும் பதிலும் சந்திக்கின்ற, குருவும் சீடனும் சந்திக்கின்ற மேற்பரப்பில் மட்டுமே வார்த்தைகள் உள்ளன. உண்மை நிலையானது மேற்பரப்பிற்கு வரமுடியாது. அது ஆழமாக உள்ளது, மேலும் வார்த்தைகளும் கூட உண்மை நிலைக்கு வர முடியாது; அவை மேற்பரப்பில் உள்ளன.

ஆகவே என்ன செய்வது? சொல்ல முடிகின்ற எல்லாமுமே வெறுமனே சுமாரானதாகவே இருக்கும்; அது உண்மையாக இருக்காது; அது பொய்யானதாகவும் இருக்காது; அது வெறுமனே இரண்டிற்கும் மத்தியில் இருக்கும். எனவே அது ஆபத்தானது ஏனெனில் சீடன், குருவோடு ஓர் ஒத்திசைவோடு இல்லை என்றால் அவன் தவறாக புரிந்து கொள்வான். அவன் குருவோடு ஒத்திசைந்து இருந்தால் மட்டுமே அவனால் சரியாக புரிந்து கொள்ள முடியும். ஏனெனில் அப்போது அங்கே ஓர் ஒத்துணர்வு இருக்கும்.

புத்திக் கூர்மையினால் மட்டுமே புரிந்து கொள்ள முடியும் என்கிற கேள்விக்கே இடமில்லை, புரிதல் என்பது அங்கே ஓர் ஒத்துணர்வு உள்ளதா என்கின்ற கேள்வியாக மட்டுமே இருக்கும். புரிதல் என்பது பகுத்தறிவு, கற்றறிவு, தர்க்க வாதம் என்கிற கேள்வியாக இல்லை. புரிதல் என்பது ஆழ்ந்த இரக்கம் அல்லது ஆழ்ந்து உள்ளக்கிளர்ச்சியை அறிதலும் கூட அல்ல. அதனால் தான் அங்கே நம்பிக்கை, திடநம்பிக்கை என்பது மையச் சிறப்பாக உள்ளது. நம்பிக்கையின் மூலமே புரிதல் நிகழ்க்கிறது. ஏனெனில் நம்பிக்கையின் மூலம் நீங்கள் திடநம்பிக்கை கொள்கிறீர்கள், திடநம்பிக்கையில் நீங்கள் இரக்கம் உள்ளவராக ஆகிவிடுகிறீர்கள். திட நம்பிக்கையில் ஒத்துணர்வு சாத்தியப்படும். நீங்கள் பாதுகாப்புடன் இல்லாததால், நீங்கள் கதவுகளை திறந்து வைத்து விடுகிறீர்கள்.

இந்தத் துறவி நான்சென்னிடம், “எந்த ஒரு குருவும் போதிக்காத போதனை ஒன்று இங்கு உள்ளதா?” என்று கேட்டார்.

ஆம், இங்கு ஒரு போதனை உள்ளது; உண்மையில் இங்குள்ள போதனைகள் எல்லாம் இதற்கு முன்பு எந்த ஒரு குருவும் போதிக்காதவைகள் தான் ஆகும். அப்படியானால் குருமார்கள் ஏன் போதித்துக் கொண்டே போகிறார்கள்? புத்தர் நாற்பது வருடங்கள் ஏன் பேசிக் கொண்டே சென்றார்? நீங்கள் கேட்கிறீர்களோ அல்லது இல்லையோ நான் ஏன் உங்களிடம் பேசிக் கொண்டே போகிறேன்? அவர்கள் ஏன் பேசுகிறார்கள்? சொல்லப்படமுடியாதது ஆனால் அது கற்றுக் கொள்ளப்பட

வேண்டியது என்றால் அதன் பிறகு அவர்கள் ஏன் பேசிக் கொண்டே செல்கின்றனர்?

பேச்சு என்பது தூண்டிலில் வைக்கப்படும் புழு போன்றது. பேச்சின் மூலம் நீங்கள் பிடிக்கப்படுகிறீர்கள். வேறு எதையும் உங்களால் புரிந்து கொள்ள முடியாது. பேசுதல் என்பது வெறுமனே குழந்தைகளுக்கு மிட்டாய் கொடுப்பது போன்றது. பேச்சு என்பது முக்கியமானது அல்ல என்ற விழிப்புணர்வு இல்லாமலேயே அவர்கள் உங்களிடம் வர ஆரம்பிக்கின்றனர்; அல்லது தங்களுக்கு விழிப்புணர்வு இல்லாமல், மிட்டாய்க்காக வருகின்றனர்; அல்லது அவர்கள் பொம்மைகளுக்காக வருகின்றனர். அவர்கள் அந்த பொம்மைகளால் சந்தோஷம் அடைகின்றனர். அப்படி அவர்கள் வர ஆரம்பித்த பின்னர் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அந்த பொம்மைகள் எடுக்கப்பட்டு விடும். அதன் பின்னர் பொம்மைகள் இல்லாமலேயே அவர்கள் குருவை நேசிக்க ஆரம்பித்து விடுவார்கள் என்பதை குரு அறிவார். மேலும் இது நிகழ்ந்து விட்டால் வார்த்தைகளை கைவிட்டு விடலாம்.

சீடன் தயாராகி விடும் போது வார்த்தைகளை கைவிட்டு விட முடியும். உங்களை வெறுமனே நெருக்கத்தில் கொண்டு வருவதற்காகத்தான் வார்த்தைகள் பயன்படுத்தப் படுகின்றன. ஏனெனில் வார்த்தைகள் தவிர உங்களால் எதையும் புரிந்து கொள்ள முடியாது. யாராவது பேசினால் நீங்கள் புரிந்து கொள்கிறீர்கள்; யாராவது அமைதியாக இருந்தால் உங்களால் புரிந்து கொள்ள முடியாது. உங்களால் என்ன புரிந்து கொள்ள முடியும்? அமைதி என்பது உங்களைப் பொறுத்தமட்டில் ஒரு சுவர் போன்றது. உங்களால் அதில் பாதையைக் கண்டு கொள்ள முடியாது. மேலும் அமைதி என்பது ஓர் ஆழ்ந்த பயத்தையும் கொண்டுள்ளது. ஏனெனில் அது மரணம் போன்றது. வார்த்தைகள் உயிர் போன்றவை. மௌனம் மரணம் போன்றது. யாராவது ஒருவர் அமைதியாக இருந்தால் நீங்கள் பயப்பட ஆரம்பித்து விடுகிறீர்கள். யாராவது ஒருவர் மௌனமாக இருந்து கொண்டே போனால் நீங்கள் அவரிடமிருந்து தப்பித்து விட முயற்சி செய்வீர்கள். ஏனெனில் அதை உங்களால் தாங்க முடியாது. அந்த அமைதி உங்களுக்கு மிகவும் கனமான ஒன்றாக ஆகிவிடும்.

இது ஏன்? ஏனெனில் உங்களால் அமைதியாக இருக்க முடிவதில்லை, மேலும் உங்களால் அமைதியாக இருக்க முடியவில்லை என்றால் உங்களால் மௌனத்தை புரிந்து கொள்ளவும் முடியாது. நீங்கள் உங்களுக்குள்ளே பேசிக் கொண்டே இருக்கிறீர்கள்: உங்களுக்குள்ளே ஒரு குரங்கு உட்கார்ந்து கொண்டு இடைவிடாமல் அரட்டை அடித்துக் கொண்டு இருக்கிறது. குரங்கோடு கொஞ்சம் தத்துவமும் சேர்ந்தவன் தான் இந்த மனிதன் என்று யாரோ ஒருவர் விவரித்து இருக்கிறார். மேலும் அந்த தத்துவம் என்பது சிறந்த விதமாக, அமைப்பு முறையோடு, அதிக தர்க்க வாதத்தோடு பேசுவது என்பதைத் தவிர வேறு எதுவும் இல்லை.

உங்களை நெருக்கத்தில் கொண்டு வருவதற்கு ஒரு குரு பேசித்தான் ஆகவேண்டும். நீங்கள் அதிகம் நெருங்கி வர வர அவர் பேசுவதை விட்டு விடுவார். நீங்கள் அவரது அமைதியின் பிடிக்குள் அகப்பட்டுக் கொள்ளும் போது அவர் பேச வேண்டிய அவசியம் இருக்காது. அமைதி என்றால் என்ன என்றும், நீங்கள் அமைதியானவராக ஆகிவிடும் போதும், ஒரு புதிய ஒத்துணர்வு வந்து விடுகிறது. இப்போது எந்த விதமான போதனைகளும் இல்லாமல் விஷயங்கள் சொல்லப்பட முடியும். அவர் கொடுக்காமலேயே உங்களால் அதை பெற்றுக் கொள்ள முடியும். இப்போது சீடர் என்கிற விஷயம் அங்கே நிகழ்ந்து விட்டது.

ஒரு சீடராக இருப்பதுதான் இந்த உலகிலேயே மிகவும் அழகானதொரு விஷயமாகும்; ஏனெனில் இப்போது நீங்கள் ஒத்துணர்வு என்றால் என்ன என்று தெரிந்து கொண்டிருப்பீர்கள். இப்போது நீங்கள் குருவோடு சேர்ந்து சுவாசித்து, உள்மூச்சு, வெளிமூச்சு வாங்குவீர்கள்: இப்போது நீங்கள் உங்களது எல்லைக்கோடுகளை இழந்துவிட்டு அவரோடு ஒன்றாகி விடுவீர்கள். இப்போது அவரது இதயத்தில் இருந்து ஏதோ ஒன்று உங்களை நோக்கி வழிந்தோட ஆரம்பித்துவிடும்: இப்போது அவரிடம் உள்ள ஏதோ ஒன்று உங்களுக்குள் வந்துவிடும்.

ஒரு துறவி நான்சென்னிடம், “இதற்கு முன்பு எந்த ஒரு குருவும் போதிக்காத போதனை என்று ஒன்று உள்ளதா?” என்று கேட்டார்.

புகழ் பெற்ற ஜென் குருமார்களில் நான்சென்னும் ஒருவர். அவரைப் பற்றி அநேக கதைகள் உள்ளன. அதில் ஒன்றை நான் உங்களுக்கு அநேக முறை கூறியிருக்கிறேன். நான் மீண்டும் அதை திரும்பக் கூறுகிறேன். ஏனெனில் அது போன்ற கதைகள் மீண்டும், மீண்டும் சொல்லப்பட வேண்டும். அப்போது தான் நீங்கள் அதை உள் ஈர்த்துக் கொள்ள முடியும். அவை ஒரு வகை ஊட்டச்சத்து போன்றவை. தினமும் நீங்கள் ஊட்டச்சத்தை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். “நேற்று காலை நான் காலை உணவு சாப்பிட்டு விட்டேன், எனவே இப்போது நான் சாப்பிட வேண்டிய அவசியம் இல்லை,” என்று நீங்கள் கூறுவதில்லை. ஒவ்வொரு நாளும் நீங்களும் சாப்பிட வேண்டும். “நேற்று நான் உணவருந்தி விட்டேன், இப்போது உணவருந்த வேண்டிய அவசியம் இல்லை,” என்று நீங்கள் கூறுவதில்லை.

இந்த கதைகள், ஊட்டச்சத்து போன்றவை. இந்தியாவில் இதற்கு ஒரு சிறப்பான வார்த்தை உள்ளது. அதை மொழி பெயர்க்க முடியாது. ஆங்கிலத்தில் படித்தல் என்ற ஒரு வார்த்தை உள்ளது. இந்தியாவில் அதற்கு நாங்கள் இரண்டு வார்த்தைகளை வைத்திருக்கிறோம். ஒன்றிற்கு வாசித்தல் என்று அர்த்தம். அடுத்தற்கு அதே விஷயத்தை மீண்டும் மீண்டும் படித்தல் என்று அர்த்தம். அதே விஷயத்தை நீங்கள் மீண்டும் மீண்டும் படிப்பீர்கள். ஒவ்வொரு நாளும் நீங்கள் காலையில் கீதையை படிப்பீர்கள், அதன் பிறகு அது ஒரு வாசிப்பு ஆகாது. ஏனெனில் நீங்கள் அதை அநேக தடவை படித்து இருப்பீர்கள். இப்போது அது ஒரு வகை ஊட்டச் சத்தாக ஆகிவிடும். நீங்கள் அதைப் படிப்பதில்லை, நீங்கள் தினமும் அதை சாப்பிடுகிறீர்கள்.

அது ஒரு மிகப்பெரிய அனுபவமும் கூட, ஏனெனில் ஒவ்வொரு நாளும் நீங்கள் ஒரு புதிய அர்த்தத்தை காண்பீர்கள். அதே புத்தகம், அதே வார்த்தைகள் ஆனால் ஒவ்வொரு நாளும் சில புதிய ஆழ்ந்த கருத்துகள் உங்களுக்கு வெளிப்படுத்தப்படும். ஒவ்வொரு நாளும், புதிதாக ஏதோ ஒன்றை படிப்பது போன்று நீங்கள் உணர்வீர்கள்; ஏனெனில் கீதை மற்றும் இது போன்ற புத்தகங்களில் ஓர் ஆழம் இருக்கும். நீங்கள் ஒரு தடவை படிக்கும் போது நீங்கள் மேற்பரப்பில் மட்டுமே நகர்ந்து செல்வீர்கள்; நீங்கள் அதை இரண்டு முறை படித்தால் இன்னும் கொஞ்சம் ஆழம்

செல்வீர்கள். மூன்றாவது தடவை இன்னும் அதிகம் ஆழம் என்று இப்படி போய்க் கொண்டே இருப்பீர்கள். ஓராயிரம் தடவை படித்த பின்னரும் இந்த புத்தகங்களை ஒருபோதும் படித்து தீர்த்து விட முடியாது என்பதை நீங்கள் புரிந்து கொள்வீர்கள். அது சாத்தியப்படாது. நீங்கள் அதிக விழிப்புணர்வு கொண்டவராக ஆகிவிடும் போது, உங்களது தன்னுணர்வு ஆழமாக வளரும் போது, அது ஒரு புது அர்த்தமாக இருக்கும்.

நான் மீண்டும் நான் சென் பற்றிய அந்த கதையை உங்களுக்கு கூறுகிறேன். ஒரு பேராசிரியர் அவரிடம் வந்தார். அவர் ஒரு தத்துவப் பேராசிரியர். தத்துவம் என்பதும் ஒரு நோய், அது புற்றுநோய் போன்றது, இது வரை அதை எந்த மருந்தாலும் குணப்படுத்த முடியவில்லை. உங்களுக்கு மிகப் பெரிய அறுவை சிகிச்சை செய்யப்பட வேண்டும். தத்துவமும் கூட புற்று நோய் போன்று வளர்ச்சி அடையும். அது வட்டவட்டமாக வெளியே வளர்கின்ற ஒரு வளர்ச்சி. அது ஒரு முறை உங்களுக்குள் இருந்து விட்டால் அது தானாகவே வளர்ந்து கொண்டே இருக்கும். மேலும் அது உங்களது சக்திகள் முழுவதையும் எடுத்துக் கொள்ளும். அது ஓர் ஒட்டுண்ணி. நீங்கள் பலவீனம் அடைந்து கொண்டே போவீர்கள். ஆனால் அது பலம் பொருந்தியதாக ஆகிக்கொண்டே போகும். ஒவ்வொரு வார்த்தையும் அடுத்த வார்த்தையை உருவாக்கும், இப்படி அது முடிவில்லாமல் போய்க் கொண்டே இருக்கும்.

ஒரு தத்துவ பேராசிரியர் நான்சென்னிடம் வந்தார். நான் சென் ஒரு சிறிய மலையில் வசித்தார். எனவே அந்த தத்துவ மேதை மலை ஏறி வந்தார். களைப்பில், வியர்த்து போய் வந்தார். ஆனால் அவர் நான் சென்னின் குடிசைக்குள் நுழைந்த அந்த நொடியிலேயே, “உண்மை என்பது என்ன?” என்று நான் சென்னிடம் கேட்டார்.

அதற்கு நான்சென், “உண்மையினால் கொஞ்ச நேரம் காத்துக் கொண்டு இருக்க முடியும். அவசரம் வேண்டாம். இப்போது உங்களுக்கு தேவை ஒரு கோப்பை தேநீர். நீங்கள் களைப்பாக இருக்கிறீர்கள்,” என்று கூறினார். நான் சென் உள்ளே போய் ஒரு கோப்பை தேநீர் தயாரித்தார்.

இது ஜென் குருமார்களிடம் மட்டுமே நடக்கும். இந்தியாவில் சங்கராச்சாரியார் உங்களுக்காக தேநீர் தயாரிப்பதை உங்களால் நினைத்துக் கூட பார்க்க முடியாது. சங்கராச்சாரியார் தேநீர் தயாரிப்பதா? நடக்காது! அல்லது மகாவீரர் உங்களுக்காக தேநீர் தயாரிப்பதாக நினைத்து பார்க்க முடியாது. அர்த்தமற்றதாக இருக்கும்!

ஆனால் ஜென் குருவிடம் இது நடக்கும். அவர்கள் வேறுபட்ட கண்ணோட்டம் கொண்டவர்கள். அவர்கள் வாழ்க்கையை நேசிப்பவர்கள். அவர்கள் வாழ்க்கைக்கு எதிரானவர்கள் அல்லர், அவர்கள் வாழ்க்கையை ஏற்றுக் கொள்பவர்கள். அவர்கள் அதற்கு எதிரானவர்கள் அல்லர். மேலும் அவர்கள் மிகவும் சாதாரணமான மக்கள். சாதாரணமாக இருப்பது தான் மிகவும் அசாதாரணமான விஷயம் என்று அவர்கள் கூறுகின்றனர். உண்மையில் அவர்கள் எளிமையான வாழ்க்கை வாழ்வார்கள். நான் எளிமையான வாழ்க்கை என்று கூறும் போது அதை அவர்கள் மீது திணிக்கப்பட்டதொரு எளிமை என்கிற அர்த்தத்தில் கூறவில்லை. இந்தியாவில் இப்படி எளிமையானது தங்கள்மீது திணிக்கப்பட்டவர்களை எங்கும் காண முடியும். இங்கு எளிமை என்பது ஒருவர் மீது திணிக்கப்படுகிறது. இங்கு உள்ளவர்கள் நிர்வாணமாக இருக்கலாம். ஆனால் அவர்கள் எளிமையானவர்கள் ஆகி விட மாட்டார்கள். அவர்களது நிர்வாணமானது மிகவும் சிக்கலானது. அவர்கள் அந்த நிர்வாணத்தை வளர்த்து எடுத்துள்ளனர். எனவே அப்படி வளர்ந்து எடுக்கப்பட்டது எப்படி எளிமையானதாக இருக்க முடியும்? அவர்கள் அதற்காக தங்களை கட்டுப்படுத்தி உள்ளனர். எனவே இப்படி கட்டுப்படுத்தப்பட்ட ஒரு விஷயம் எப்படி எளிமையானதாக இருக்க முடியும்? இது மிகவும் சிக்கலானது.

ஒரு சமண மத திகம்பர துறவி போன்று உங்களது ஆடைகள் அந்த அளவுக்கு சிக்கலானவை அல்ல. அவர் அதற்காக அநேக ஆண்டுகள் போராடி கஷ்டப்பட்டிருக்கின்றனர். அவர்கள் ஐந்து படிகளை வைத்துள்ளனர். நீங்கள் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக ஒவ்வொரு படியையும் நிறைவேற்ற வேண்டும். அதன் பிறகே நீங்கள் நிர்வாண நிலையை அடைய முடியும். அது ஒரு சாதனை. எனவே ஒரு சாதனை என்பது எப்படி எளிமையானதாக இருக்க

முடியும்? நீங்கள் அதற்காக அநேக ஆண்டுகள் பாடுபட்டால், அதை சாதிப்பதற்கு நீங்கள் ஒவ்வொரு முயற்சியும் எடுத்தால், அது எப்படி எளிமையானதாக இருக்க முடியும்? ஓர் எளிய விஷயத்தை இங்கேயே, இந்த பொழுதிலேயே சாதிக்க முடியும். அதற்காக பாடுபட வேண்டிய அவசியம் கிடையாது.

எளிமையின் மூலம் நீங்கள் நிர்வாண நிலையை அடையும்போது அது வெறுமனே கம்பீரமாக இருக்கும்; நீங்கள் வெறுமனே ஆடைகளை விட்டு விடுவீர்கள். அது மகாவீரருக்கு நடந்தது. அது எளிமையானதாக இருந்தது. அவர் தனது வீட்டை விட்டு வெளியே வரும் போது ஆடைகளை அணிந்து கொண்டுதான் வந்தார். அதன் பிறகு ஒரு ரோஜாச் செடியை கடந்து செல்லும் போது அவரது சால்வை அந்த செடியின் முட்களில் மாட்டிக் கொண்டது. ஆகவே அப்போது, இது மாலை நேரம் எனவே இந்த ரோஜாச் செடி தூங்கப் போகிறது, தனது சால்வையை அதிலிருந்து எடுப்பது அதை தொந்தரவு செய்வதாகி விடும் என்று அவர் நினைத்தார். எனவே அவர் தனது சால்வையின் ஒரு பகுதியை கிழித்து விட்டு அதை அந்த செடியிலேயே விட்டு விட்டார். அது மாலை நேரம் என்பதால் அவரது நடவடிக்கை யானது அழகானதாக இருந்தது. அவர் நிர்வாணத்திற்காக அதை செய்யவில்லை. அது அந்த ரோஜா செடிக்காக செய்யப்பட்டது. மேலும் அடுத்த நாள், அவரது சால்வையில் பாதிதான் அவரிடம் இருந்த போது அவர் அரை நிர்வாணமாக இருந்த போது, ஒரு பிச்சைக்காரர் அவரிடம் ஏதோ கேட்டார். அவரிடம் கொடுப்பதற்கு எதுவும் இல்லை. உங்களிடம் கொடுப்பதற்கு அந்த பாதி சார்வை இருக்கும் போது அந்த பிச்சைக்காரனிடம் எப்படி ஒன்றும் இல்லை என்று கூறமுடியும்? எனவே அவர் அதை அந்த பிச்சைக்காரனிடம் கொடுத்தார். இந்த நிர்வாணம் உயர்ந்தது. எளிமையானது, சாதாரணமானது; இது தானாகவே நிகழ்ந்தது. இது பயிற்சி செய்யப்பட்டது அல்ல. ஆனால் ஒரு சமண துறவி நிர்வாண நிலைக்கு பயிற்சிகள் மேற் கொள்கிறார்.

ஜென் துறவிகள் மிகவும் எளிமையான மக்கள். மற்றவர்களைப் போலவே அவர்கள் ஒரு சாதாரண வாழ்க்கையை வாழ்கின்றனர். அவர்கள் எந்த வித்தியாசத்தையும் உண்டாக்குவது கிடையாது. ஏனெனில் எல்லா வித்தியாசங்களும் அடிப்படையில்

ஆணவம் மிக்கவை. மேலும் இந்த விளையாட்டை நீங்கள் அநேக வழிகளில் விளையாட முடியும், ஆனால் விளையாட்டு அப்படியே தான் இருக்கும். உங்களை விட உயர்ந்தவர் என்பதாக இருக்கும். இந்த விளையாட்டு அப்படியே இருக்கும். நான் அதிக பணம் வைத்திருக்கிறேன், எனவே நான் உங்களை விட உயர்ந்தவன்; நான் மிகுந்த பக்தியுடன் இருக்கிறேன். எனவே நான் உங்களை விட உயர்ந்தவன்; நான் அதிக சமயப்பற்றுடன் இருக்கிறேன். எனவே நான் உங்களை விடவும் உயர்ந்தவன்; நான் துறவறம் பூண்டு விட்டேன், எனவே நான் உங்களை விடவும் உயர்ந்தவன். எனவே எல்லாவற்றிலும் ஆணவம் இருக்கும்.

நான்சென் உள்ளே சென்றார், தேநீர் தயாரித்தார், வெளியே வந்து பேராசிரியரின் கையில் கோப்பையைக் கொடுத்தார்; கெட்டிலில் இருந்து தேநீரை கோப்பையில் ஊற்றினார். அந்த கோப்பை நிறைந்து விட்டது. அந்த தருணம் வரை பேராசிரியர் காத்துக் கொண்டு இருந்தார். ஏனெனில் அந்த தருணம் வரை எல்லாமே பகுத்தறிவுக்கு உட்பட்டதாக இருந்தது. களைப்புடன் ஒருவர் வருகிறார், எனவே நீங்கள் அவர் மீது கருணை கொண்டு தேநீர் தயாரிக்கிறீர்கள். இது வரை எப்படி நடக்க வேண்டுமோ அப்படி நடக்கிறது. அதன் பிறகு கோப்பையில் தேநீரை நிரப்புகிறீர்கள். அதுவும் சரிதான். அதன் பிறகு தான் பகுத்தறிவுக்கு ஒத்து வராத ஒன்று நிகழ்ந்தது.

நான் சென் தேநீரை ஊற்றிக் கொண்டே இருந்தார். அந்த கோப்பை நிரம்பி வழிந்து கொண்டிருந்தது. அதன் பிறகு அந்த பேராசிரியர் கொஞ்சம் ஆச்சரியப்பட்டார். இந்த மனிதர் என்ன செய்கிறார்? இவர் என்ன பைத்தியமா? ஆனால் அதற்கு மேலும் கூட அவர் காத்துக் கொண்டு இருந்தார். அவர் ஒழுக்கக் கட்டுப்பாடுகள் நிறைந்த மனிதர். இது போன்ற விஷயங்களை அவரால் பொறுத்துக் கொள்ள முடியும். கொஞ்சம் பித்துக் குளியாக இருக்கலாம் என்று நினைத்தார். அதன் பின்னர் அந்த கோப்பையின் கீழ் உள்ள தட்டும் நிறைந்தது. ஆனால் நான் சென் அதற்கு பிறகும் தேநீரை ஊற்றிக் கொண்டே இருந்தார்.

இப்போது இந்த செயல் அதிகப்படியானது. இப்போது ஏதாவது சொல்ல வேண்டும் அல்லது ஏதாவது செய்ய வேண்டும்.

எனவே அந்த பேராசிரியர், “நிறுத்துங்கள்,” என்று கத்தினார்; ஏனெனில் அப்போது தேநீர் தரையில் வழிந்து ஓடிக்கொண்டு இருந்தது. “நீங்கள் என்ன செய்கிறீர்கள்? இப்போது இந்த கோப்பையானது இதற்கு மேல் எதையும் வைத்துக் கொள்ள முடியாது. இது போன்ற எளிய விஷயங்களைக் கூட உங்களால் பார்க்க முடியாதா? உங்களுக்கு என்ன பைத்தியமா?” என்று கேட்டார்.

நான் சென் சிரித்துக் கொண்டே அவரிடம், ”அதே போன்றுதான் நானும் நினைத்துக் கொண்டிருந்தேன். நீங்கள் என்ன பைத்தியமா? ஏனெனில் இந்த கோப்பை நிறைந்து விட்டது. இதற்கு மேல் ஒரு சொட்டு கூட அதில் அதிகமாக ஊற்ற முடியாது என்பதை உங்களால் பார்க்க முடிந்தது. ஆனால் உங்களது தலையானது நிரம்பி இருப்பதால் ஒரு சிறு சொட்டு கூட இதற்கு மேல் உண்மையை அதில் ஊற்ற முடியாது என்பதை உங்களால் பார்க்க முடியவில்லையா? தரையில் வழிந்து ஓடிக் கொண்டிருக்கிறது. இதைப் பாருங்கள்! உங்களது தத்துவம் எனது குடிசை முழுவதும் உள்ளது, அதை உங்களால் பார்க்க முடியவில்லையா? ஆனால் நீங்கள் ஒரு பகுத்தறிவுள்ள மனிதர், அதனால் உங்களால் இந்த தேநீரையாவது பார்க்க முடிந்தது. இப்போது வேறு விஷயங்களையும் பாருங்கள்,” என்று கூறினார்.

இந்த நான் சென் வேறுபட்ட வழிகளில் அநேக மக்கள் விழிப்படைய உதவி இருக்கிறார்; விழிப்படைவதற்கு அநேக விதமான சூழ்நிலைகளை மக்களுக்கு உருவாக்கி இருக்கிறார்.

ஒரு துறவிநான் சென்னிடம், “இதற்கு முன்பு எந்த ஒரு குருவும் போதிக்காத போதனை என்று ஒன்று உள்ளதா? என்று கேட்டார்.

“ஆம் உள்ளது,” என்ற நான் சென் கூறினார்.

“அது என்ன?” என்று கேட்டார் துறவி.

“அது மனமும் அல்ல, புத்தரும் அல்லர், அது உலகப் பொருள்களும் அல்ல” என்று பதிலளித்தார் நான் சென்.

இப்போது, எந்த ஒரு குருவும் இதுவரை இதை சொல்லவில்லை என்னும் போது நான் சென் எப்படி அதை கூற முடியும்? கேள்வி கேட்பவர் ஒரு முட்டாள் என்பதால் முட்டாள்தனமான கேள்வியை கேட்கிறார். யாரும் அதை கூறவில்லை என்னும் போது நான் சென் அதை எப்படி கூற முடியும்? அது குறித்து புத்தர்கள் அமைதி காத்தபோது, புத்தர்கள் அதைப்பற்றி ஒரு சிறு வார்த்தை கூட சொல்லாத போது, சொல்ல முடியாத போது, அதன் பின்னர் நான் சென்னால் மட்டும் எப்படி முடியும்? ஆனால் நான் சென் இந்த முட்டாள் மனிதருக்கும் கூட உதவுவதற்கு விரும்புகிறார்.

இங்கே, சுற்றுமுற்றும் முட்டாள் மனிதர்கள் தான் இருக்கின்றனர், ஏனெனில் நீங்கள் மெய்ஞ்ஞானம் அடைகிற வரையில் நீங்கள் முட்டாளாகத்தான் இருக்கிறீர்கள். எனவே முட்டாள்தனம் என்பது கண்டத்துக்குரியது அல்ல, வெறுமனே ஒரு நிலை, ஓர் உண்மை. மெய்ஞ்ஞானம் அடையாத ஒரு மனிதன் முட்டாளாகத் தான் இருப்பான். வேறு வழி இல்லை. மேலும் அவன் தன்னை ஞானவான் என்று உணர்ந்தால் அதன் பின்னர் அவன் இன்னும் அதிக முட்டாள்தனம் நிறைந்தவனாக இருக்கிறான். தான் ஒரு முட்டாள் என்று அவன் உணர ஆரம்பித்து விட்டால் அதன் பிறகு ஞானம் வர ஆரம்பித்து விட்டது. அதன் பிறகு அவன் விழிப்படைய ஆரம்பித்து விட்டான். நீங்கள் ஒன்றும் அறியாதவர் என்று உணர்ந்தால் அதன் பின்னர் நீங்கள் ஒரு முட்டாளாக இருக்க மாட்டீர்கள். உங்களுக்கு எல்லாம் தெரியும் என்று நீங்கள் உணர்ந்தால் நீங்கள் முழுமையான முட்டாள். முட்டாள் மட்டுமல்ல அதில் அதிகம் நிலைபெற்று விட்டதால் நீங்கள் அதிலிருந்து வெளியே வருவதற்கு எந்தவிதமான சாத்தியங்களும் இல்லை என்று தெரிகிறது.

நான் சென் இந்த முட்டாள் மனிதருக்கு உதவ விரும்பினார். ஏனெனில் அங்கு வேறு யாரும் இல்லை; அதனால் தான் அவர் பேசுகிறார். அவர் பதில் கூறுகிறார். ஆனால் அவர் எதிர்மறையான எல்லாவற்றையும் பயன்படுத்தியாக வேண்டும். அவர் நேர் மறையாக எதுவும் கூறவில்லை. அவர் மூன்று எதிர்மறைகளை பயன்படுத்துகிறார். அவர் கூறுகிறார்;

“அது மனமும் அல்ல, புத்தரும் அல்லர். அது உலகப் பொருள்களும் அல்ல”

உங்களால் உண்மை நிலையை கூறமுடியாது ஆனால் அது என்னவாக இல்லை என்று கூறமுடியும். அது என்னவாக இருக்கிறது என்று உங்களால் கூறமுடியாது. ஆனால் அதை எதிர்மறையாக உங்களால் சுட்டிக்காட்ட முடியும். அது என்னவாக இல்லை என்று எதிர்மறையான வழியில் கூறலாம். இதைத்தான் எல்லா குருமார்களும் செய்துள்ளனர். அவர்கள் ஏதாவது சொல்ல வேண்டும் என்று நீங்கள் வற்புறுத்தினால் அவர்கள் எதிர்மறையான ஏதோ ஒன்றை கூறுவார்கள். உங்களால் அவர்களது மௌனத்தை புரிந்து கொள்ள முடியுமெனில், நீங்கள் நேர்மறையானதை புரிந்து கொள்கிறீர்கள். உங்களால் அவர்களது மௌனத்தை புரிந்து கொள்ள முடியாமல் நீங்கள் வார்த்தைகளை வற்புறுத்தி கேட்டால் அவர்கள் எதிர்மறையாக ஏதோ ஒன்றை கூறுவார்கள்.

வார்த்தைகள் எதிர்மறையான வேலையை செய்ய முடியும்; மௌனம் நேர்மறையான காரியத்தை செய்ய முடியும் என்பதை நினைவில் கொள்ளுங்கள். மௌனம் தான் முக்கியமான நேர்மறை விஷயம், மேலும் மொழிதான் அதிக எதிர்மறையான விஷயம். நீங்கள் பேசும் போது, நீங்கள் எதிர்மறையான உலகில் நகர்ந்து கொண்டு இருக்கிறீர்கள்; நீங்கள் அமைதியாக இருக்கும் போதது நீங்கள் நேர்மறையான உலகில் நகர்ந்து கொண்டு இருக்கிறீர்கள். உண்மை என்றால் என்ன? நீங்கள் உபநிடதங்களை கேளுங்கள், குர் ஆனைக் கேளுங்கள், பைபிளைக் கேளுங்கள், கீதையைக் கேளுங்கள், இவை எல்லாம், உண்மை என்பது என்னவாக இல்லையோ அதைத்தான் கூறுகின்றன. கடவுள் என்றால் என்ன? அவை எல்லாம் என்னவாக அவர் இல்லையோ அதைப் பற்றித்தான் கூறுகின்றன.

மூன்று விஷயங்களை அவர் மறுக்கிறார். ஒன்று - அது இந்த உலகப் பொருள்கள் அல்ல, இந்த உலகம் அல்ல; நீங்கள் பார்க்கின்ற ஒன்று அல்ல, அது உங்களைச் சுற்றிலும் உள்ளது அல்ல, அது மனதினால் பார்க்கக் கூடியதும், மனதினால் புரிந்து கொள்ளக்கூடியதும் அல்ல. அது பொருள்கள் அல்ல. அடுத்தது

இரண்டாவது: அது மனமும் அல்ல; அது பார்ப்பவனும் அல்லன்; உங்களைச் சுற்றி உள்ள இந்த உலகமும் அல்ல அல்லது உங்களுக்குள் உள்ள மனமும் அல்ல, இல்லை இந்த இரண்டு விஷயங்களும் போதனைகள் இல்லை, உண்மை நிலை இல்லை.

ஆனால் மூன்றாவது விஷயத்தை புத்தர்கள் மட்டுமே மறுத்துள்ளனர்; மிகவும் முழுமை பெற்ற குருமார்கள் மட்டுமே மறுத்துள்ளனர். மேலும் அந்த மூன்றாவது விஷயமாவது: அது புத்தரும் அல்ல.

புத்தர் என்பது என்ன?

உங்களைச் சுற்றி இருக்கிற இந்த உலகப் பொருள்கள் தான் முதல் எல்லைக் கோடு. அதன் பிறகு மனதின் உலகம், எண்ணங்களின் உலகம் உள்ளது. உலகப் பொருள்கள் முதல் எல்லைக் கோடு, எண்ணங்கள் இரண்டாவது எல்லைக் கோடு, உண்மையில் இது உங்களுக்கு நெருக்கமாக, உங்களுக்கு அருகில் உள்ளது. ஒரே மையப்புள்ளியைக் கொண்ட மூன்று வட்டங்களை உங்களால் வரைய முடியும் - முதல் வட்டம் உலகம் பொருள்களின் விட்டத்தை குறிப்பது, இரண்டாவது வட்டம் எண்ணங்களின் உலகினைக் குறிப்பது அதன் பிறகு மூன்றாவது வட்டம் உள்ளது. அதுதான் ஆன்மா, சாட்சி பாவனை, தன்னுணர்வு, புத்தர். ஆனால் புத்தர்கள் இதையும் கூட மறுத்து உள்ளனர். புத்தர்கள் மட்டுமே இதை மறுக்கின்றனர்.

மற்ற அனைவரும் இதை அறிந்துள்ளனர். இயேசு இதை அறிந்திருக்கிறார், கிருஷ்ணர் இதை அறிந்திருக்கிறார், ஆனால் அவர்கள் இதை மறுக்கவில்லை, ஏனெனில் உங்களால் புரிந்து கொள்ளப்படுவதற்கு இது கொஞ்சம் அதிகப்படியானதாக இருக்கும். ஆகவே அவர்கள் இரண்டு விஷயங்களை மறுக்கின்றனர். இந்த உலகம் ஒரு மாயை, மேலும் இந்த உலகைப் பார்க்கின்ற இந்த மனமும் கூட ஒரு மாயை என்று அவர்கள் கூறுகின்றனர். மனமும், உலகமும் ஒரே விஷயங்கள், ஒரு நாணயத்தின் இரண்டு பக்கங்கள். மனம் அசைவுகளை உருவாக்குகிறது; இந்த கனவு ஒரு மாயை, மேலும் இந்த மனமும், கனவின் ஆரம்ப இடமும் கூட மாயைதான். ஆனால் அவர்கள் மூன்றாவதாக சாட்சி பாவனையைக் கூறுகிறார்கள். நீங்கள்

உங்களது ஆழ்ந்த தன்னுணர்வில் அங்கே நீங்கள் சாட்சியாக மட்டுமே இருக்கிறீர்கள். நினைப்பவராக இல்லை, அங்கே எண்ணங்கள் இருப்பதில்லை, எதுவுமே இருப்பதில்லை, நீங்கள் மட்டுமே இருப்பீர்கள். மற்றவர்கள் இதை மறுப்பது இல்லை. புத்தர்கள் இதையும் கூட மறுத்துள்ளார்கள்.

“உலகமும் இல்லை, மனமும் இல்லை, ஆன்மாவும் இல்லை” என்று அவர் கூறுகிறார். இது தான் மிகவுயர்ந்த போதனை; ஏனெனில் உலகப் பொருள்கள் இல்லை எனில் எண்ணங்கள் எப்படி இருக்க முடியும்? எண்ணங்கள் இல்லை என்றால் உங்களால் அதை எப்படி சாட்சியாக கவனிக்க முடியும்? இந்த உலகம் மாயை என்றால் அதன் பிறகு இந்த உலகை காண்கின்ற அந்த மனமும் கூட உண்மையானதாக எப்படி இருக்க முடியும்? புத்தர் இந்த பிரபஞ்சத்தின் ஆழ்ந்த மையத்திற்கு செல்கிறார். நீங்களாக இருக்கின்ற எல்லாமே பொய்யானது என்று அவர் கூறுகிறார். உங்களது பொருள்கள், உங்களது எண்ணங்கள், மேலும் இவை எல்லாமே பொய்யானவை.

ஆனால் இந்த மூன்றும் எதிர்மறையானவை. புத்தரின் பாதை எதிர் மறையான பாதை. அவர் உறுதிப்படுத்துவது எல்லாம் எதிர்மறையானவை. அதனால் தான் இந்துக்கள் புத்தரை நாத்திகர் என்று அழைத்தார்கள். ஒரு முழுமையான சூன்யவாதி என்று அழைத்தார்கள். ஆனால் அவர் அப்படி அல்ல. இப்படிப்பட்ட மூன்று விஷயங்களும் மறுக்கப்பட்டு விடும் போது அங்கு மிஞ்சி இருப்பது தான் உண்மை நிலை. பொருள்கள் மறையும் போது, எண்ணங்கள் மறைந்து விடும், அதன் பிறகு சாட்சி பாவனையும் மறைந்து விடும். நீங்கள் அறிந்த இந்த மூன்று விஷயங்களும் மறைந்து விடும் போது அங்கே என்ன இருக்கிறதோ அதுதான் உண்மை நிலை. அங்கு மிஞ்சி இருப்பது தான் உங்களுக்கு முக்தியை கொடுக்கிறது. அங்கு மிஞ்சி இருப்பது தான் நிர்வானம், மெய்ஞ்ஞானம்.

புத்தர் மிக மிக ஆழமானவர்; உண்மை நிலையைக் கூறுவதில் யாரும் இந்த அளவுக்கு ஆழ்ந்து சென்றதில்லை. உயிர் உணர்வாக இருப்பதை அநேகர் அடைந்துள்ளனர். ஆனால் அதைப் பற்றி கூறுவதிலும் கூட முழு நிறைவானவராக

இருப்பதற்கு புத்தர் முயற்சி செய்திருக்கிறார். அவர் ஒருபோதும் நேர்மறையான ஒரு சிறு விஷயத்தைக் கூட கூறவில்லை. நீங்கள் நேர்மறையான எதைப்பற்றியும் அவரிடம் கேட்டால் அவர் வெறுமனே மௌனமாக உட்கார்ந்து விடுவார். கடவுள் இருக்கிறார் என்று அவர் ஒரு போதும் கூறவில்லை. ஆன்மா இருக்கிறது என்று அவர் ஒருபோதும் கூறவில்லை, உண்மையில் அவர் “இருக்கிறது” என்ற இந்த வார்த்தையைக் கூட ஒருபோதும் பயன்படுத்தவில்லை. நீங்கள் கேட்டால் அவர் இல்லை என்ற வார்த்தையைத் தான் பயன்படுத்துவார். எல்லாவற்றிலும் அவரது பதில் ‘இல்லை’ என்பது தான். எனவே உங்களால் புரிந்து கொள்ள முடிந்தால், உங்களால் ஓர் ஒத்துணர்வை உணர முடிந்தால் அவர் கூறுவது சரிதான் என்று நீங்கள் கண்டு கொள்வீர்கள்.

எல்லாவற்றையும் நீங்கள் மறுக்கும் போது, நீங்கள் எல்லாவற்றையும் அழித்து விட்டீர்கள் என்று அர்த்தமாகாது. உங்களால் உருவாக்கப்பட்ட அந்த உலகத்தை நீங்கள் அறிந்து விட்டீர்கள் என்று தான் அதற்கு அர்த்தம். உண்மையானது அப்படியே இருக்கும் ஏனெனில் உண்மை நிலையை மறுக்க முடியாது. ஆனால் அதை உங்களால் கூறமுடியாது. நீங்கள் அதை அறிந்து கொள்ளமுடியும். ஆனால் உங்களால் அதை கூறமுடியாது. இந்த மூன்றையும் நீங்கள் மறுத்து விடும் போது, இந்த மூன்றையும் நீங்கள் கடந்து விடும் போது, நீங்கள் ஒரு புத்தர் ஆகிவிடுகிறீர்கள். நீங்கள் மெய்ஞ்ஞானம் அடைந்து விடுகிறீர்கள்.

இந்த மூன்று தூக்கங்களும் கலைக்கப்படும் போது மட்டுமே நீங்கள் விழித்தெழ முடியும் என்று புத்தர் கூறுகிறார். பொருள் களோடு தூங்குவது ஒரு தூக்கம், அநேக மக்கள் அங்கேயே ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் இருக்கின்றனர். பொருள்களோடு தூக்க நிலையில் இருப்பது தான் முதலாவது மற்றும் முரட்டுத்தனமான தூக்கம். இதில் ஒருவர் தனது வங்கி கையிருப்பை பற்றி நினைத்துக் கொண்டே போகிறார், ஒருவர் வீட்டைப் பற்றியே நினைத்துக் கொண்டே போகிறார்; ஒருவர் உடைகளைப் பற்றியும், இதைப் பற்றியும், அதைப்பற்றியும் நினைத்துக் கொண்டே போகிறார். மேலும் அவர் அதிலேயே வாழ்கிறார். பொருள்களுக்காக பெயர் பட்டியல் வரிசையை மட்டுமே படித்துக் கொண்டு இருக்கின்ற மனிதர்களும் இங்கு இருக்கின்றனர்.

நான் ஒரு கதை கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். ஒரு சமயப்பற்று உள்ளவர் ஒரு குடும்பத்துடன் ஒரு நாள் இரவு மட்டும் தங்கி இருந்தார். காலையில் அவரது வழக்கப்படி கொஞ்சம் படிப்பதற்கும், கொஞ்சம் பிரார்த்தனை செய்வதற்கும், பைபிள் வேண்டும் என்று விரும்பினார். அந்த வீட்டின் சிறு குழந்தை ஒன்று அந்த அறை வழியாக போய்க் கொண்டு இருந்ததால் அவர் அந்தக் குழந்தையிடம் “அந்த புத்தகத்தை கொண்டு வா” என்று கூறினார். ஏனெனில் பைபிள் என்றால் என்ன புத்தகம் என்ற அந்த குழந்தையால் புரிந்து கொள்ள முடியாது என்று அவர் நினைத்தார். எனவே அவர் “உனது அம்மா தினமும் படிக்கிற அந்த புத்தகத்தை கொண்டு வா,” என்று அவர் கூறினார். அந்த குழந்தை இந்த ஒட்டு மொத்த உலகில் உள்ள பொருள்களின் பெயர் பட்டியல் வரிசை அடங்கிய ஒரு புத்தகத்தை எடுத்துக் கொண்டு வந்தது. ஏனெனில் அந்த புத்தகத்தை தான் அவனது அம்மா தினமும் படித்துக் கொண்டு வந்தார்.

பொருள்களைப்பற்றி மக்கள் ஏன் நினைத்துக் கொண்டே போகிறார்கள்? கல்கத்தாவில் நான் ஒரு வீட்டில் தங்குவது வழக்கம். அங்கு இருந்த பெண்மணி குறைந்தபட்சம் ஓர் ஆயிரம் புடைவைகள் வைத்திருக்க வேண்டும். மேலும் இதனால் தினமும் பிரச்சினை ஏற்பட்டது. நான் அங்கு தங்கி இருக்கும் போது நானும் அவளது கணவரும் காரில் உட்கார்ந்து கொண்டிருப்போம். மேலும் அவளது கணவர் காரின் ஹாரணை அடித்துக் கொண்டே இருப்பார். ஆனால் அந்த பெண்மணியோ “இதோ வந்து விட்டேன்,” என்று கூறிக் கொண்டே இருப்பார். எந்த புடவையைக் கட்டுவது என்பதை முடிவு செய்வதற்கு அவளுக்கு கஷ்டமாக இருந்தது. ஆகவே, “தினமும் இந்த பிரச்சினை ஏன் ஏற்படுகிறது?” என்று நான் கேட்டேன்.

அவள் என்னை அழைத்துக் கொண்டு போய் அலமாரியைத் திறந்து காட்டி என்னிடம், “நீங்களும் கூட ஆச்சரியப்படுவீர்கள். என்னிடம் ஆயிரம் புடைவைகள் உள்ளன. எனவே எந்த புடவையை தேர்ந்தெடுப்பது என்றும் அந்த குறிப்பிட்ட தருணத்திற்கு பொருத்தமாக எது இருக்கும் என்று முடிவெடுப்பது கடினமாக உள்ளது,” என்று கூறினாள்.

மக்களைப் பார்த்தீர்களா? காலையில் இருந்தே மக்கள் தங்களது கார்களை, அவற்றை ஏதோ பைபிள் அல்லது குர் ஆன் போன்று ஒவ்வொரு நாளும் காலையில் சுத்தம் செய்ய ஆரம்பித்து விடுவார்கள். “பொருள்கள்” என்பது தான் முதல் தூக்கம், அது பருப்பொருள் போன்றதாகும். நீங்கள் பொருள்கள் மீது அதிக பற்றுடன் இருந்தால், மேலும் இடைவிடாது அவற்றைப் பற்றி நினைத்துக் கொண்டே இருந்தால் நீங்கள் அதில் ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் இருக்கிறீர்கள். நீங்கள் அதில் இருந்து வெளியே வர வேண்டும். நீங்கள் வைத்துள்ள பற்றுதல் என்ன வகையானது என்றும், நீங்கள் எங்கு பற்றுடன் இருக்கிறீர்கள், எதற்காக பற்றுடன் இருக்கிறீர்கள் என்றும் பார்க்க வேண்டும். அதில் நீங்கள் என்ன பெறப்போகிறீர்கள்?

உங்களது பொருள்களை நீங்கள் அதிகரித்துக் கொண்டே போகலாம், நீங்கள் ஒரு மிகப் பரந்த சாம்ராஜ்யத்தை சேர்த்து வைக்கலாம், ஆனால் நீங்கள் இறந்து விடும் போது பொருள்கள் ஏதும் இல்லாமல் தான் செல்வீர்கள். மரணம் அந்த உறக்கத்தில் இருந்து உங்களை வெளியே கொண்டு வந்து விடும். மரணம் அந்த காரியத்தை செய்வதற்கு முன்பு உங்களை நீங்கள் வெளியே கொண்டு வருவது நல்லது. அதன் பின்னர் மரணத்தில் உங்களுக்கு வேதனை இருக்காது. மரணம் என்பது வேதனையானதாக உள்ளது. ஏனெனில் இந்த முதல் தூக்கமானது கலைக்கப்பட வேண்டும்; பொருள்களிடமிருந்து உங்களை பறித்துக் கொண்டு செல்ல வேண்டும்.

அதன் பிறகு இரண்டாவது உறக்கம், மனதின் உறக்கம் உள்ளது. இங்கே ஒரு சதவிகிதம் மக்கள் மட்டுமே பொருள்களைப் பற்றி கவலைப்படாதவர்களாக இருக்கின்றனர். ஆனால் அவர்கள் மனதின் மீது அக்கறை கொண்டவர்களாக உள்ளனர். என்ன விதமான ஆடைகளை தாங்கள் பயன்படுத்துகிறோம் என்று அவர்கள் கவலைப்படுவது இல்லை. கலைஞர்கள், நாவலாசிரியர்கள், கவிஞர்கள், ஓவியர்கள் ஆகியவர்கள் பொதுவாக பொருள்களைப் பற்றி கவலைப்படுவது இல்லை, அவர்கள் மனதில் வாழ்ந்து கொண்டு இருப்பார்கள். அவர்கள் பசியோடு இருப்பார்கள், அவர்களால் நிர்வாணமாக போக முடியும், அவர்கள் குடிசைப் பகுதியில் வசிப்பார்கள், ஆனால் அவர்கள்

மனதில் செயலாற்றிக் கொண்டே போவார்கள். அவர்கள் நாவல்களை எழுதும் போது, “நான் அழிந்து போகாதவனாக இல்லாமல் இருக்கலாம். ஆனால் நான் எழுதப் போகின்ற இந்த நாவல் அழிவற்றதாக இருக்கப் போகிறது. நான் தீட்டிக் கொண்டிருக்கின்ற இந்த ஓவியம் சாகாவரம் பெற்றதாக இருக்கும்” என்று நினைத்துக் கொண்டே போகிறார்கள். நீங்கள் சாகா வரம் பெற்றவராக் இதுருக்க முடியாத போது, உங்களது ஓவியம் மட்டும் எப்படி சாகா வரம் பெற்றதாக இருக்க முடியும்? நீங்கள் அழிந்து போகும் போது, நீங்கள் இறந்து விடும் போது, உங்களால் உருவாக்கப்பட்டதும் மரணமடைந்து விடும், ஏனெனில் மரணம் என்ற ஒன்றில் இருந்த மரணமில்லாத ஏதோ ஒன்று பிறப்பது எப்படி சாத்தியப்படும்?

அதன் பின்னர், இங்கே, பொருள்களை மறந்து விட்டு, அவற்றைப் பற்றி அதிகம் கவலைப்படாமல், தத்துவம், எண்ணங்கள் ஆகியவற்றை பற்றி நினைத்துக் கொண்டே இருக்கின்ற மக்களும் இருக்கிறார்கள். இப்படி ஒரு முறை நடந்தது. இம்மானுவேல் கண்ட் அவர்கள் தனது வகுப்பறைக்கு வந்தார். அவர் முழுமையான நேரம் தவறாதவர். எந்த ஒரு சந்திப்பையும் ஒருபோதும் தவற விட்டதில்லை, ஒரு போதும் தாமதமாக வந்ததில்லை; சரியான நேரத்தில் அவர் உள்ளே நுழைவார். அவர் தனது உடைகள் பற்றியோ, வீட்டைப்பற்றியோ அல்லது உணவு பற்றியோ எதைப்பற்றியும் அவர் ஒருபோதும் கவலைப்பட்ட தில்லை. அவர் திருணமம் செய்து கொள்ளவில்லை. ஒரே ஒரு வேலைக்காரன் மட்டுமே போதும் என்று நினைத்தார். ஏனெனில் அதிக பிரச்சினை இல்லை மேலும் அந்த வேலைக்காரனே உணவு தயார் செய்தல் மற்றும் வீட்டைப் பார்த்துக் கொள்ளுதல் ஆகியவற்றை செய்து வந்தான். அவருக்கு ஒரு மனைவியோ அல்லது ஒரு நண்பரோ, அல்லது அந்நியோன்யமான ஒருவரோ ஒரு போதும் தேவைப்படவில்லை. இந்த உலகம் பொருள்களைப் பொறுத்தமட்டில் ஒரே ஒரு வேலைக்காரன் மட்டுமே போதும். உண்மையில் அந்த வேலைக்காரன் தான் எஜமானாக இருந்தான். ஏனெனில் எல்லாவற்றையும் அவன் தான் வாங்குவான், வீடு, பணம் மற்றும் எல்லாவற்றையும் அவனே அக்கறையுடன் பார்த்துக் கொள்வான்.

அவரது வீட்டில் இம்மானுவேல் கண்ட் ஓர் அந்நியன் போல் வாழ்ந்தார். அவர் ஒரு போதும் அந்த வீட்டை ஏறிட்டு பார்த்த தில்லை என்றும், அந்த வீட்டில் எத்தனை அறைகள் என்றும், என்ன வகையான தட்டுமுட்டு சாமான்கள் உள்ளன என்றும் ஒரு போதும் பார்த்ததில்லை என்று கூறப்பட்டுள்ளது. அவரது அறையில் முப்பது ஆண்டுகளாக இருக்கின்ற ஏதோ ஒன்றினை நீங்கள் அவரிடம் காட்டினாலும் அவரால் அதை அடையாளம் கண்டு கொள்ள முடியாது. ஆனால் அவர் சிந்தனைகள் குறித்து அதிக அக்கறையோடு இருந்தார். அவர் சிந்தனையின் உலகில் வாழ்ந்தார். எனவே அநேக அழகான கதைகள் அவரைப் பற்றி கூறப்பட்டுள்ளன; ஏனெனில் சிந்தனை என்னும் உலகில் வாழ்கின்ற ஒரு மனிதர் எப்போதுமே ஞாபக மறதி உள்ளவராக, இந்த உலகப் பொருள்கள் குறித்து ஞாபக மறதி உள்ளவராக இருப்பார்; ஏனெனில் உங்களால் இரண்டு உலகில் வாழ முடியாது.

அவர் தனது வகுப்பறைக்கு போய்க் கொண்டிருந்தார்; அந்த சாலையில் சகதி நிறைந்து இருந்தது. எனவே அவரது கால் செருப்புகளில் ஒன்று அதில் மாட்டிக் கொண்டது. எனவே அவர் அதை அங்கே விட்டுவிட்டு, ஒரு காலில் செருப்புடன் வகுப்பறைக்கு சென்றார். யாரோ ஒருவர் அவரிடம், “உங்களது இன்னொரு செருப்பு எங்கே?” என்று கேட்டார்.

“வரும் வழியில் அது சேற்றில் மாட்டிக் கொண்டது. மழை பெய்து கொண்டிருப்பதால் சகதியாக உள்ளது,” என்று அவர் கூறினார்.

“அப்படியானால் நீங்கள் அதை திரும்ப எடுத்திருக்க வேண்டுமல்லவா” என்று அந்த மனிதர் அவரிடம் கேட்டார்.

அதற்கு இம்மானுவேல் கண்ட், “அப்போது எனது மனதில் தொடர் சிந்தனைகள் ஓடிக் கொண்டு இருந்தது எனவே அதில் நான் தலையிட விரும்பவில்லை. நான் செருப்பின் மீது அக்கறை செலுத்தி இருந்தால் சிந்தனை ஓட்டத்தின் பாதை தவறி விடும். மேலும் அப்போது அழகான சிந்தனைகள் அங்கு இருந்ததால் அதன் பிறகு வகுப்பிற்கு ஒரு செருப்புடன் வருவதா அல்லது இரண்டு செருப்புடன் வருவதா என்று யார் கவலைப்படுவார்கள்!”

என்று கூறினார். அந்த ஒட்டு மொத்த கல்லூரியும் சிரித்தது ஆனால் அவர் கவலைப்படாமல் இருந்தார்.

ஒரு முறை இப்படி நடந்தது: அவர் மாலை நடைப் பயிற்சிக்கு பிறகு திரும்பி வந்து கொண்டிருந்தார். அவர் நடைப் பயிற்சிக்கான ஒரு கைத்தடியை வைத்திருப்பது வழக்கம். மேலும் அன்று அவர் தனது சிந்தனையில் மூழ்கி விட்டதால், ஒவ்வொருநாளும் அவர் செய்கின்ற ஒவ்வொன்றையும் அவர் செய்தார். ஆனால் ஏதோ ஒன்றை மறந்து விட்டார். அவர் அந்த அறையில் ஒரு மூலையில் தனது கைத்தடியை வைக்கும் இடத்தில் அதற்கு பதிலாக அவர் நின்று கொண்டிருந்தார். கொஞ்சம் குழம்பி விட்டார்.

இரண்டு மணி நேரத்திற்கு பிறகு அறையில் விளக்கு எரிந்து கொண்டிருந்ததால் அந்த வேலைக்காரன் என்ன விஷயம்? என்று பார்ப்பதற்கு வந்தான். அவன் ஜன்னல் வழியாக பார்த்த போது இம்மானுவேல் கண்ட் அறையின் ஒரு மூலையில் கண்களை மூடிக் கொண்டு நின்று கொண்டிருந்தார். மேலும் அவரது கைத்தடி தலையணையின் மீது படுத்து ஆழ்ந்து தூங்கிக் கொண்டு இருந்தது. மனதில் இந்த அளவுக்கு உறக்கத்தில் இருக்கின்ற மனிதர் இந்த உலாகில் ஞாபகமறதிப் பேர்வழியாகத்தான் இருப்பார். தத்துவ வாதிகள், கவிஞர்கள், இலக்கியவாதிகள், ஓவியர்கள், இசைக் கலைஞர்கள் அனைவரும் அங்கே ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் உள்ளவர்கள் ஆவார்கள்.

அதன் பிறகு முன்றாவது தூக்கம் உள்ளது. துறவிகள் அதாவது இந்த உலகத்தை மட்டுமல்ல, தங்களது மனதையும் துறந்த துறவிகள், உள்ளனர். அவர்கள் அநேக ஆண்டுகள் தியானம் செய்து தங்களின் எண்ண ஒட்டத்தை அவர்கள் நிறுத்தி விட்டனர். இப்போது அவர்களின் உள்ளே உள்ள வானத்தில் எந்த விதமாக எண்ணங்களும் நகர்ந்து செல்லாது. இப்போது எந்த ஒரு பொருளும் அங்கு இருக்காது; அவர்கள் பொருள்களைப்பற்றி கவலைப்பட மாட்டார்கள், எண்ணங்களைப் பற்றியும் கவலைப்பட மாட்டார்கள். ஆனால் கண்களுக்கு புலப்படாத ஒரு தன்முனைப்பு, இந்த 'நான்' என்பது அங்கு இருக்கும். அவர்கள் இதை ஆத்மா, ஜீவாத்மா என்று அழைக்கின்றனர். இதில் அவர்கள் ஆழ்ந்து தூங்கிக் கொண்டு உள்ளனர். இதுதான் அவர்களது உறக்கம்.

இந்த மூன்று அடுக்குகளில் உறக்கமானது கலைக்கப்பட வேண்டும் என்று புத்தர் கூறுகிறார்; மேலும் இந்த தூக்கங்கள் எல்லாம் கலைக்கப்பட்டு விடும் போது, அங்கே விழித்தெழுந்தவர் என்று யாரும் இருக்க மாட்டார்கள், அங்கே விழிப்பு நிலை மட்டுமே இருக்கும். மெய்ஞ்ஞானம் அடைந்தவர் என்று யாரும் அங்கு இருக்க மாட்டார்கள், வெறும் மெய்ஞ்ஞானம் மட்டுமே அங்கு இருக்கும். எந்த ஒரு மையமும் இல்லாமல் வெறுமனே விழிப்புணர்வு என்ற விஷயம் மட்டுமே அங்கு இருக்கும்.

மெய்ஞ்ஞானம் பெற்ற ஒரு மனிதரால் “நான்” என்று கூற முடியாது; அவர் அதைப் பயன்படுத்த வேண்டியதிருந்தாலும் கூட அவர் ஒருபோதும் அதை கூறமாட்டார்; அப்படியே அவர் அதை பயன்படுத்த வேண்டும் என்றாலும் கூட அவர் அந்த அர்த்தத்தில் அதைக் கூறமாட்டார். அது வெறுமனே ஒரு வாய்வார்த்தையாக மட்டுமே இருக்கும். இந்த சமுதாயத்தினால், மேலும் இந்த வார்த்தை விளையாட்டினால் அதைப் பின்பற்றியே ஆக வேண்டும். அது வெறுமனே மொழி என்பதன் ஒரு விதியாக மட்டுமே இருக்கும், மற்றபடி அவரிடம் ‘நான்’ என்னும் உணர்வு இருக்காது.

இந்த பொருள்களின் உலகம் மறைந்து விடுகிறது. அதன் பிறகு என்ன நடக்கிறது? பொருள்களின் உலகம் மறைந்து விடும் போது, பொருள்கள் மீது உங்களுக்கு உள்ள பற்றுதல் விடுபட்டு போகிறது. பொருள்களின் மீதான உங்களது அதீத ஆசை வீழ்ந்து விடுகிறது. இதற்காக பொருள்கள் மறைந்து போய்விடும் என்று அர்த்தமில்லை. அதற்கு மாறாக, முதல் முறையாக பொருள்கள் எப்படி உள்ளனவோ அப்படி உங்களுக்கு தோன்றும். அதன் பிறகு நீங்கள் பற்றுடனும், அதீத ஆசையுடனும் இருக்க மாட்டீர்கள்; அதன் பிறகு நீங்கள் அவை மீது உங்களது சொந்த ஆசைகளை, சொந்த நம்பிக்கை மற்றும் கற்பனைகளை, வண்ணமாக தீட்ட மாட்டீர்கள். அதன் பின்னர் இந்த உலகமானது உங்களது ஆசைகளைத் திரையிட்டு பார்க்கக் கூடிய ஒரு திரையாக இருக்காது. உங்களது ஆசைகள் கைவிடப்படும் போது, இங்கே இந்த உலகம் இருக்கும். ஆனால் அது ஒரு முற்றிலும் புதிய உலகமாக இருக்கும். அது மிகுந்த புத்துணர்ச்சியுடனும், மிகுந்த வண்ணங்களுடனும், மிக அழகானதாகவும் இருக்கும். ஆனால்

பொருள்கள் மீது பற்றுடன் உள்ள ஒரு மனதினால் இதைப் பார்க்க முடியாது ஏனெனில் அதன் கண்கள் பற்று என்பதனால் மூடப்பட்டு இருக்கும். முற்றிலும் புதியதான ஓர் உலகம் எழுகிறது.

மனம் மறைந்து போகும் போது எண்ணங்களும் மறைந்து போகின்றன. அதற்காக மனம் என்பது இல்லாதவராக நீங்கள் ஆகிவிடுவீர்கள் என்றாகி விடாது; அதற்கு மாறாக நீங்கள் நிறை கவனத்துடன் இருப்பவராக ஆகி விடுவீர்கள். புத்தர் “சரியான நிறை கவனம்” என்கிற இந்த வார்த்தையை லட்சக்கணக்கான முறை பயன்படுத்துகிறார். மனம் என்பது மறைந்து விடும் போது, எண்ணங்கள் மறைந்து விடும்போது நீங்கள் நிறை கவனத்துடன் இருப்பவர் ஆகி விடுகிறீர்கள். நீங்கள் காரியங்களைச் செய்வீர்கள், நீங்கள் நடப்பீர்கள், நீங்கள் வேலை செய்வீர்கள், நீங்கள் சாப்பிடுவீர்கள், நீங்கள் தூங்குவீர்கள் ஆனால் நீங்கள் எப்போதும் நிறை கவனத்துடன் இருப்பீர்கள். உங்களது மனம் அங்கு இருக்காது. ஆனால் அங்கே நிறை கவனம் இருக்கும். நிறை கவனம் என்றால் என்ன? அது விழிப்புணர்வு அது நிறைவான விழிப்புணர்வு.

அதன் பின்னர் இந்த ஆணவம், ஆன்மா, ஜீவாத்மா என்பது மறைந்து விடும் போது என்ன நடக்கிறது? அதற்கு நீங்கள் காணாமல் போய்விட்டீர்கள் என்றாகி விடாது; நீங்கள் இதற்கு மேல் இல்லை என்றாகி விடாது. அதற்கு மாறாக முதன் முறையாக நீங்கள் இங்கு இருப்பீர்கள். ஆனால் இப்போது நீங்கள் இந்த பிரபஞ்சத்தில் இருந்து பிரிந்து தனியானவராக இருக்க மாட்டீர்கள். இப்போது நீங்கள் ஒருபோதும் ஒரு தீவு போன்று இருக்க மாட்டீர்கள், நீங்கள் இந்த ஒட்டு மொத்த கண்டமுமாக ஆகி விடுவீர்கள், நீங்கள் இந்த இயற்கையோடு ஒன்றாகி விடுகிறீர்கள்.

ஆனால் இவை எல்லாம் நேர்மறையான விஷயங்கள். இவற்றைப் பற்றி கூற முடியாது. அதனால் தான் நான் சென், “ஆம், எந்த ஒரு குருவும் எப்போதும் போதிக்காத போதனை ஒன்று உள்ளது, ஆனால் அதை போதிக்க முடியாது. மேலும் அந்த போதனை என்ன வென்றால்

‘அது மனமும் அல்ல, புத்தரும் அல்லர், அது இந்த உலகப் பொருள்களும் அல்ல’ என்பதாகும்.

வெறுமை என்பது தான் அந்த போதனையாக இருக்கிறது. அந்த போதனை முழுமையான வெறுமையாக உள்ளது. மேலும் உங்களிடம் “நான்” என்பது இல்லாமல் போய்விடும் போது, திடீரென்று இந்த ஒட்டு மொத்த பிரபஞ்சமும் உங்கள் மீது பூ மழை தாவ ஆரம்பிக்கிறது. இந்த முழு பிரபஞ்சத்தின் பரவசமும் உங்கள் மீது குவிகிறது. நீங்கள் ‘நான்’ என்பதாக இல்லாத போது அது நடக்கிறது.

நீங்கள் இந்த ‘நான்’ என்பதாக இல்லாமல் இருக்கும் போது இந்த ஒட்டு மொத்த இயற்கையும் பரவச நிலையை அடைகிறது. கொண்டாடுகிறது; உங்கள் மீது பூ மழை தாவப் படுகிறது. அவை இது வரை உங்கள் மீது பூ மழை தாவவில்லை. ஏனெனில் நீங்கள் இந்த ‘நான்’ என்பதாக இருந்தீர்கள். மேலும் உங்களது இந்த ‘நான்’ என்பது கரைந்து போகாத வரையில் அவை பூ மழை தூவாது. நீங்கள் காலியாக, ஒன்றுமில்லாமல், சூன்யமாக இருக்கும் போது திடீரென்று அவை உங்கள் மீது பூ மழை தூவும். அவை புத்தரின் மீதும், சுப்குதி மீதும், நான் சென் மீதும் பூ மழை தூவி உள்ளன; அவை உங்கள் மீதும் தூவும். அவை அதற்காக காத்துக் கொண்டு இருக்கின்றன. அவை கதவைத் தட்டிக் கொண்டு உள்ளது. அவை தயாராக உள்ளன. வெறும்னே நீங்கள் வெறுமையானவராக ஆகி விடுகின்ற அந்த நொடிப் பொழுதிலேயே, அவை உங்கள் மீது பூ மழை தாவ ஆரம்பித்து விடும்.

ஆகவே இதை நினைவில் வைத்துக் கொள்ளுங்கள்; அதாவது இந்த இறுதி விடுதலை என்பது உங்களது விடுதலை அல்ல, இறுதி விடுதலையானது உங்களிடமிருந்து நீங்கள் பெறுகின்ற விடுதலையாகும். மெய்ஞ்ஞானம் அடைதல் என்பது உங்களுடையதாக இல்லை, இருக்கவும் முடியாது. நீங்கள் அந்த “நான்” என்பதுடன் இல்லாத போது மெய்ஞ்ஞானம் அங்கே இருக்கும்.

உங்களது ஒட்டு மொத்தத்தில் இருந்து உங்களை விட்டு விடுங்கள். பொருள்களின் உலகம், எண்ணங்களின் உலகம், ஆத்மாவின் உலகம், ஆகிய மூன்று அடுக்குகளையும் விட்டு விடுங்கள். இந்த மும்மூர்த்திகளை கைவிட்டு விடுங்கள். இந்த மூன்று முகங்களையும் விட்டு விடுங்கள். ஏனெனில் நீங்கள் அங்கு

இருந்தால் அதன் பின்னர் அந்த ஒன்று அங்கு இருக்க முடியாது. நீங்கள் அங்கு இருந்தால் அந்த ஒன்று எப்படி அங்கு இருக்க முடியும்?

எல்லா மூன்றும் மறைந்து போகட்டும். அதாவது பிதா, சுதன், பரிசுத்த ஆவி; பிரம்மா, விஷ்ணு, சிவன் ஆகிய மூன்றும் கைவிடப்பட்டும். அவர்கள் மறைந்து போகட்டும். யாருமே இல்லாத போது அதன் பிறகு அங்கு எல்லாமே இருக்கிறது.

ஒன்றும் நிகழாத போது, அவை எல்லாம் நிகழ்கிறது. நீங்கள் ஒன்றுமில்லாதவராகி விடும் போது, எல்லாருமாகிய அது உங்கள் மீது பூ மழை தூவ ஆரம்பிக்கிறது.

